C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Trikrat_detektivni_agentura_Discret.PDB

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-Trikrat_detek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský

TŘIKRÁT DETEKTIVNÍ AGENTURA DISCRET

Většina postav všech tří příběhů je vymyšlená; ostatní se natolik vymykají svým případným předobrazům, že za jejich jednání neodpovídám.
Právě tak města i místa, kde se děj odehrává, jsou jen stylizovanými obrazy měst a míst skutečných.

KONEC PERSKÉHO PRINCE

1

Takhle jednou v horkém červenci v noci ze středy na čtvrtek jsem jel z Prahy do Veltrus, kde jsem na střídačku ještě s jedním kolegou už desátý den marně zíral z vikýře do ohrady jisté truhlářské firmy; někdo tam před časem polil uskladněné fošny petrolejem a slíbil telefonem majiteli, že je příště zapálí, jestli nezaplatí dluh, který měl dělat něco kolem milionu, což zas není tak moc (jak pro koho, to se ví). Hoblinka si nás najal jako hlídače a zároveň se zapřísáhl všemi svatými (byl to pobožný muž a nejspíš řádně platil příspěvky patřičné politické straně), že nejde o dluh, ale o podíl na zisku, na který kdosi (pro jistotu ho nejmenoval) vůbec nemá právo. Nám to bylo samozřejmě jedno; ať už ty prachy někomu visel nebo ne, byla to čistě věc jeho svědomí a před pánembohem mnohem menší zločin než vydírání či eventuální žhářství. Když jsem mu šetrně sdělil, kolik ho taková strážní služba bude stát, pokrčil rameny a prohlásil, že na tom nesejde, protože kdyby ten materiál opravdu shořel, byla by škoda nepoměrně větší. Co pojišťovna, já na to; a truhlář, že pojistku řádně platí, jenže tam má taky mahagon a kdovíjaká převzácná dřeva, jaká se dneska nejen těžko nakoupí v tak vyschlém stavu, ale spíš vůbec neseženou, všecko to jde cenově nahoru… To jsem pochopil a byl jsem rád, že klient zase chápe mě aspoň z toho hlediska, že jako soukromá detektivní kancelář nemůžu sponzorovat truhláře; když už jsem si vybral takovou pitomou práci, musím si za ni účtovat aspoň tolik, abych se tím uživil, i když nepiju víc než jednu desítku denně a místo náročných milenek mám jenom jednu nenáročnou. (Mnohem později jsem přišel na to, že ten křesťanský škrt před návštěvou u mě odmítl služby tří větších agentur, které si počítaly nepoměrně víc.) Brnknul jsem jednomu mladšímu kolegovi, kterému jdou kšefty ještě hůř než mně, a proleželi jsme za tím vikýřem řadu nekonečných nočních hodin, jeden vždycky od sedmi večer do jedné a druhý od jedné do sedmi ráno, kdy začala dole v dílně bzučet cirkulárka.
O víkendech, kdy si to majitel hlídal sám, jsme si šichty prohodili.
Celou dobu, co jsme si takhle vydělávali na živobytí, se v objektu neukázala ani noha. Naštěstí byly teplé noci, které se s termoskou čaje a ledviňákem daly vydržet, když se člověk dokázal smířit s bezbřehou nudou a s nutkavým pocitem, že by za ty peníze mohl dělat něco užitečnějšího.
Pak přišla ta teplá červencová noc.
Můj obstojně poštelovaný a jen mírně zrezivělý žigul pelášil po asi tak patnáctém kilometru severní dálniční větve (právě jsem sloužil od jedné, takže bylo nějak kolem nula třiceti), když jsem zahlédl v protějším jízdním pruhu světla. Co jsem vyjel z Prahy, nepotkal jsem než pár opožděných škodovek a kamion, který jsem před pár minutami minul u odbočky na Mělník. Zahýbal na parkoviště u motorestu Joker, kde ani za starých časů, kdy se to jmenovalo Stará pošta, nesídlily staré poštovní doručovatelky, spíš sem tam nějaká ta přítulná děvenka, která vám udělá všecko, co vám na očích vidí, pokud vám šelestí v prkenici mařeny nebo aspoň nějaký ten gulden.
Přepnul jsem reflektory; toho proti mně to ani nenapadlo. Bliknul jsem dálkovými. Nic. Jezdí nám po silnicích frajeři, kteří si myslí, že jim patří všecko na světě, dokud se jim ten svět nesmrskne na černý futrál s kašírovanými krajkami, nebo v lepším případě na kavalec v oddělení ARO.
Byl jsem rád, že je ten vejtaha za dvojí přehradou svodidel; kdybych byl parchant jako on, pustil bych mu taky halogeny do ksichtu, jenže parchant nejsem, i když mi to občas dva lidi říkají: jde o jednoho poldu, co mě nemá rád, a o jednu slečnu, která věří tomu, že mě ráda má. To se ví, od ní to zní líp než od toho poldy (a taky je to jinak míněno).
Takže jsem zpomalil na osmdesát a jel s tlumenými světly. Hned nato jsem si uvědomil, že ten šílas nejede sám; nějakých sto metrů za ním se řítil další a taky svítil dálkovými. Ten vpředu uháněl, jako když mu to nevadí, místo aby

nechal druhého předjet.
Jenže ten druhý měl blikající modrý majáček, pokud mě moje hnědé oči neklamaly.
Za vteřinku mě měli minout, když se mi začalo zdát, že jsem zaslechl ránu. Protože ten první auťák začal hned nato šněrovat silnici od klandru ke klandru, napadlo mě, že mu rupla pneumatika, přičemž jel bratru počítáno nejmíň sto čtyřicet.
V takové rychlosti to vozem pořádně hodí a chce to přinejmenším frontového šoféra Frantu Váňu, abyste dokázali ve zdraví zastavit a nevrazit přitom do všeho, co se vám najednou na čisté rovině nabízí. Vůz moment vrávoral a pak vzal šmíra, že jsem dlouho neváhal, zpomalil a začal brzdit, protože to vypadalo nejmíň na nějaké to těžké zranění, kde mohla být kdejaká ruka dobrá. Už jsem viděl, jak udělá kotrmelec přes svodidla a pojede po střeše; jenže šofér nejmíň sto padesát metrů úspěšně prošlapával brzdový pedál, takže už neměl rychlost, aby přes klandr přeletěl, když se o něj konečně opřel levým bokem. Ještě chvíli bylo slyšet skřípění plechu; ve zpětném zrcátku mi jeho brzdová světla zmizela v ohňostroji jisker a hned nato ve světlech reflektorů druhého vozu, když zastavil těsně za ním.
První, co mě napadlo, bylo, že je to zřejmě rekord v policejním zásahu u havárky, protože museli vyjet dřív, než k ní vůbec došlo. Ledaže už toho chlápka honili nějakou chvíli a ta rána, co jsem před momentem slyšel, souvisela nejen s prasklou pneumatikou, ale nejspíš taky s bouchačkou horkokrevného strážce zákona.
Zařadil jsem zpátečku a začal couvat. Za prvé jsem věděl, že kdybych se najednou rozjel pryč, hned by dali avízo někam jinam, tam by mě stejně zastavili a vyptávali by se, proč jsem ujel.
Za druhé jsem byl prostě zvědavý.
Viděl jsem nabouraný vůz ve světle reflektorů policejního formana tak jasně, že jsem poznal ford scorpio s modrou metalízou.
Zastavil jsem a pootevřel okénko. Uvědomil jsem si najednou, jak silně je v nočním vzduchu cítit tráva a heřmánek kolem silnice, a zároveň si pomyslel, že už to všecko trvá celou věčnost, ačkoliv od chvíle, kdy jsem zaslechl ránu a ford začal kličkovat, určitě neuplynulo víc než minuta - možná ani ta ne.
Viděl jsem poldíky, jak se hrnou ven. Pak zaskřípal plech a nocí studeně osvětlenou reflektory obou vozidel se ozval výskot, jako by se ve fordce zrovna popraly tři frajérky a blůzičky na sobě roztrhaly (viz píseň Když jsem přišel do Košíř Na Mlynářku).
Někdo z těch ramen spravedlnosti nechtěně vyrobil bonmot: „Kurva, dyť v tom jely ženský!“
Zničehožnic jsem byl korunní svědek - když ničeho jiného, tak bouračky. A pokud ta rána, co jsem slyšel, byla opravdu výstřel, který se notabene trefil, budou svědka potřebovat hlavně policajti, protože dámy s tím vrakem zřejmě uháněly čistě z blbosti. Slyšel jsem už o pár Vietnamkách s kdovíkde zchrastěným řidičákem, případně bez řidičáku, ale zato vždycky s drahým zahraničním bourákem, kde na něj vzaly, víbůh.
Stáhl jsem víc okýnko, abych o nic nepřišel. Povrzávaly tam panty dvířek, které se ve zdeformované karoserii zřejmě zkřížily.
Výskot přestal, když někdo křikl: „Ticho, sakra! Je někdo zraněnej?“
Další dialog už byl tišší, a protože mluvilo víc lidí najednou, nebylo rozumět. Potom zhasly reflektory havarovaného vozu a jeden polda (asi ten, co měl nejdelší nohy) udělal dva rusko-německé pořadové kroky přes svodidla a posvítil si na mě baterkou.
„Hej,“ povídá, „pročpak jste sem zacouval?“
„Nesviťte mi do ksichtu,“ já na to. „Zastavil jsem, protože jsem nejdřív neviděl váš majáček. Kdyby tady byli nějaký zraněný…
Nemoh jsem vědět, že jste policie. Poznal jsem to, až když ten ford přejel a přestal mě oslňovat.“
Sklonil světlo a řekl: „A když už jste to teda poznal, to vás nenapadlo, že byste spíš měl dupnout na plyn?“
„Forzáž mi nechodí,“ odpověděl jsem.
„Co že vám nechodí? Dejte sem techničák.“
„Ale nic,“ řekl jsem, „to měl bejt fór.“
„Myslíte, že tohle je chvíle na vtipy?“ na to polda. „Vystupte si, pane řidiči. Vaše doklady. A rozsviťte tam.“
Rozsvítil jsem vnitřní osvětlení a natáhl se dozadu pro svůj důchodcovský bombr, ve kterém jsem měl náprsní tašku. Vyndal jsem ji z kapsy a vystoupil jsem z vozu. U fordky pořád brebentily hlasy a v záři reflektorů policejního favoritu se zaleskly světlé vlasy nějaké dámy (nebyla to Vietnamka, ledaže by se dala odbarvit). „Já ti říkala, abys tomu tak nešlapal na krk, ty debžo,“ zaslechl jsem nepříliš kultivovaný ženský hlas (dokonce to ani dáma nebyla). „No tak, no tak,“ na to někdo z policajtů, „to si s ním vyřídíte potom. Vaše doklady.“
„Honili jste je?“ zeptal jsem se poldíka, který si svítil baterkou do mojí prkenice.
„A hele,“ odpověděl, „tak vy jste soukromej? Nejste na to trochu starej, člověče?“
„Přivydělávám si k důchodu,“ řekl jsem. „A neříkejte mi člověče.
Obávám se, že tomu dáváte pejorativní přídech.“
„Cože tomu dávám?“
„No, zní to, jako kdybyste mi řek třeba blboune.“
„No jo, dobrý,“ kývl a vrátil mi tašku.
Na jeho vkus jsem zřejmě vedl diskusi poněkud bizarním směrem.
Dovršil jsem to tím, že jsem hodil tašku na zadní sedadlo a prostoduše otočil klíčkem zapalování.
„Moment,“ zarazil mě. „Trošku vás nejspíš zdržíme… Poručík si bude chtít napsat vaše iniciály.“
„Nacionále,“ řekl jsem.
„Ty taky,“ na to polda. „Pro případ, že by vás chtěli předvolat jako svědka.“
„Proč jste je honili?“ zeptal jsem se. „Kdo je to?“

„Kdo by to byl?“ odpověděl. „Jel nepřiměřenou rychlostí a na výzvu nezastavil.“
„Takže jste mu prostřelili gumu.“
„Myslíte?“
Pokrčil jsem rameny. „Třeba jste mu ji neprostřelili,“ řekl jsem.
„Možná mu rupla sama na nějaký rozbitý flašce. Ty blbý turisti to vyhazujou z okýnek… Už jsem taky takhle jednou píchnul. V každým případě to bylo vaše štěstí.“
„Neříkejte. Proč?“
„Jinak byste ho těžko dohonili.“
„Vy jste ňákej chytrej.“
Podobné argumenty mívají hokynářky, domovnice, tchyně, průvodčí ČD v přechodu a nervózní poštovní úřednice, když se jim u jedné přepážky v jeden den sejde sportka, tržby a kuponová privatizace.
Kdysi dávno jsem si na to dokonce vymýšlel odpovědi, ale jak mi přibývají léta, baví mě to čím dál míň. „Hlavně aby nebyl někdo těžce zraněnej,“ zaskuhral jsem starostlivým hlasem.
„Pojďte k poručíkovi.“
Připadalo mi, že trvá na tom, abych šel před ním. Pak ho nejspíš napadlo, že bych tam neměl lézt první, protože kdoví co bych viděl a slyšel. Za prvé jsem pro něj byl civilista a za druhé privátní fízl. Kombinace, jakou si žádný profesionální policajt nezamiluje už proto, že nejen mezi soukromými detektivy, ale i mezi zaměstnanci všech možných bezpečnostních agentur je plno grázlů a debilů, co si tam odreagovávají svůj komplex méněcennosti nebo sexuální nedostatečnost. Čímž nechci říct, že se mezi profesionálními poldy nenajdou taky.
„Počkejte moment,“ řekl.
Zastavil jsem se u svodidla; metr za ním bylo druhé a na něm spočíval levým bokem nabouraný ford. Teď jsem to měl všechno jako na dlani, osvětlené jako Hradčany při slavném výročí zavraždění vojvody Václava, o kterém jsem se ve škole střídavě učil 929 a 935, zatímco dneska dokonce víme na beton, že to bylo punktum osmadvacátého září. Ať už to bylo kdy bylo, jistě by měl zemský patron radost, že to jeho zamordování oslavujeme dodneška.
Ve fordce zřejmě jeli tři lidi, pokud vevnitř nebyl ještě někdo.
Ta blondýna, kterou jsem už zahlédl, docela pěkně udělaná, s vyzývavým poprsím pod světlým tričkem, pak jedna menší kudrnatá tmavovláska s obrovskými zlatými kruhy v uších a střihounek s uhlově černým kartáčkem pod nosem a rozseknutým obočím, na kterém si držel kapesník. Měl bílou košili s ohrnutými manžetami a vypadal na tmavší populaci, pokud to nebyl student odněkud z Pákistánu. Jeden polda svítil baterkou do auťáku a druhý na doklady těch tří.
„Ňákej Fink, soukromej detektiv ze Žižkova,“ povídá někde v tom davu můj snaživec. „Ať sem jde,“ na to jiný hlas.
„Nebo ne… Já si ho vyslechnu tam.“
Další uniforma přelezla svodidla za zadkem fordky. „Tak vy jste soukromej?“ Byl to poručík. „A co tady děláte?“
Na tu šarži to byla otázka dost stupidní. Odpověděl jsem přiměřeně: „Jedu do práce.“
„Kam?“
„Do Veltrus, mám tam jedno střežení objektu.“
„Hm… Co jste viděl?“
„Co bych viděl… Blázna, co si to kalil stočtyřicítkou a nepřepínal reflektory. Když jsem zahlíd, jak to šněruje, radši jsem zastavil a zacouval sem. Kdyby havaroval, třeba bych vám píchnul. Nemoh jsem vědět, že vás je v tom formanu tolik. Normálně bejváte dva, ne?“
„To byla náhoda… Víc toho nevíte?“
„Jak bych moh?“
„Co já vím. Třeba jste si něčeho všimnul?“
„Ne. Je mi divný, že dostal smyk. Je to tu rovný, neprší a řidič se zdá střízlivej.“
„Ukažte mi papíry,“ na to poručík.
Pokrčil jsem rameny a vrátil se k autu. Od Prahy zasvítily reflektory nějakého vozu, přepnuly na potkávačky a poručík zůstal stát u svodidla. Vůz zpomalil a takřka zastavil, když jeho šofér zaregistroval bouračku. Poručík mu dal gestem najevo, aby pokračoval, tmavá honda mezi námi projela a pokračovala k severu.
Sebral jsem ze zadního sedadla tašku s doklady a podal ji poručíkovi. Posvítil si mrňavou baterčičkou a začal se štrachat v kapsách. Protože měl v jedné ruce mou tašku a ve druhé baterku, měl s tím problémy. „Nemusíte si to psát,“ řekl jsem. „V tý malý přihrádce jsou moje firemní vizitky. Jednu si vemte.“
Vrátil mi tašku. „Nechci se vám v tom hrabat,“ řekl. „Vizitka mi stačí, jestli je na ní i vaše privátní adresa.“
„To se ví, že je,“ řekl jsem a podal mu kartičku. „Tolik kšeftů se mi nehrne, abych si moh dovolit bejt k zastižení jenom v kanceláři.“
„Číslo ópé…“
Podržel jsem mu před nosem otevřenou občanku.
„Máte ji prošlou, víte o tom?“
Zalistoval jsem na stranu šestnáct, kam mi dali štempl Platnost prodloužena bez omezení.
„Jak tak na vás koukám,“ na to poručík, „nejste zrovna nejmladší, co?“
„Zato jsem zaručeně nejstarší.“
„Nic jsem tím nemyslel,“ řekl a ťukl se do štítku čepice. „Asi spěcháte, ne? Můžete jet. Dostanete předvolání… Nebo ho taky nedostanete. Podobnejch případů je tolik, že je nestačíme šetřit.
Nejspíš to znáte.“
Já na to, že to samozřejmě znám, bouchl jsem dvířky a pokračoval v cestě do Veltrus.
Ještě jsem se ani pořádně nerozjel, když mi ve světlech reflektorů v dálce něco blýsklo do očí. Bylo to na zemi, těsně u

středních svodidel, a mě nejdřív napadlo, že tam prostě upadla odrazka; ale protože jsem mezi nimi neviděl patřičnou mezeru, nejspíš to odrazka nebyla. Taky to vzápětí zmizelo, ale já si to místo zapamatoval podle obzvlášť bizarního koštěte devětsilu, malebně orvaného turbulencemi kamionů. Mohlo to být dýnko odhozené plechovky od piva nebo koly a já si vzpomněl na vnučku známé listonošky, která ty piksly sbírá vedle plakátů Freddieho Mercuryho, zlatých křečků a všelijakých šutráků, které lepí na řemínky a nosí na krku. Na dálnici se dají najít unikátní plechovky.
Vyhodil jsem blinkr, ležérně přejel do levého pruhu a šoural se podle svodidel tak dlouho, dokud jsem to nezahlédl. Nebyla to plechovka od piva, nýbrž plochá obdélníková lakovaná krabice. Mohla být prázdná, ale taky nemusela. Zastavil jsem, odepnul si pás, otevřel dvířka, sehnul se, zvedl tu věc, hodil ji vedle sebe na sedadlo, dvířka zase přibouchl a jel dál. Když mi světla policejního formanu zmizela v dáli, zastavil jsem ještě jednou, abych se podíval, co jsem to vlastně ulovil.
Byla to videokazeta a z obalu na mě zírala brejlatá utržená hlava nějakého rozšklebeného plešouna s nápisem BORROWER. Protože video nemám, pustil jsem to z hlavy, ubalil si cigaretu, zapálil si a s pootevřenou větračkou pokračoval v cestě tichou letní nocí.
„Nic nového," řekl mi kolega, když jsem od něj přebíral klíče od půdy a službu. „Podpálej to, až Hoblinkovi dojdou prachy a dá nám kopačky. Jak ses měl?"
„Tak tak," řekl jsem. „Jo… Ty máš video, co?"
„Mám. Jednou jsem zešílel z nadbytku prachů."
„Tak si tohle vem."
„Snad mi to nedáváš k svátku jako prezent?"
„Ty máš svátek?"
„Ne. Dej to sem… Cože to je? Á… Slyšel jsem, že je to hovadina, ale neviděl jsem to. Aspoň si udělám vlastní úsudek. Kdes k tomu přišel?"
„Před chvílí jsem to našel na silnici."
„Jeden starej známej," na to kolega, „bydlel u hlavního tahu na přechod v Petrovicích. Každej den chodil po tý silnici tři kilometry tam a tři kilometry zpátky a všecko, co potřeboval, našel. Třicet kalamářů, bedýnku s živou slepicí, dvě kila šroubů a o kus dál matky a podložky, škatuli jističů, dvoje trenýrky, papiňák, džínsbundu… Povídal, že žije jako na mořským pobřeží."
„Na co mu bylo třicet kalamářů?" zeptal jsem se.
„Nadělal jim do víček dírky a prodal je v hospodě po pětikačce jako pepřenky," zasmál se kolega a nastartoval svou zrezivelou a otlučenou stopětku.
Obešel jsem ohradu. Pak jsem odemkl dveře na schodiště a vylezl na půdu, kde jsem se usadil u vikýře na matraci, odšrouboval víčko termosky, nalil si horký čaj a jako vždycky, když nebylo pod mrakem, jsem se zadíval na oblohu. Záře velkoměsta v dálce přede mnou pohlcovala mihotání hvězd; viděl jsem jen jednu vysoko nahoře, snad to byl Jupiter, snad Vega. Těsně nad obzorem se mezi černými obrysy topolů plížil zarudlý srp měsíce.
Znám spoustu fikaných podnikatelů, kteří vám vypočítají daň z přidané hodnoty zpaměti, aniž by mrkli okem, ale o tom, že Slunce neobíhá kolem Země, nemají nejmenší ponětí. Nevysmáli by se vám, kdybyste jim chtěli vysvětlit tu nejprimitivnější mechaniku slunečního planetárního kolotoče. Vůbec by vás neposlouchali. Že pro hvězdný prach nad svými hlavami znamenají mnohem míň než absolutní nic, se zcela vymyká jejich chápání.
Ocitají se tím daleko za neandertálcem - ten se nočního nebe aspoň bál.
Takové myšlenky naštěstí nemívám často.
2
V pondělí jsem seděl ve své nepříliš milované kanceláři a zdrcen neblahým osudem (Hoblinkovi došly prachy a dal nám kopačky) jsem si maloval propiskou na piják vlastní monogram, který jsem svého času vídal na každém rohu, když se na ulici před prosklenými dveřmi zastavil markýz Géro, odplivl si a vzal za kliku. Právě jsem přemýšlel, jestli mám jít k doktorovi s těmi bolestmi v zádech, když mi stejně řekne, že bych spíš než na choroby měl myslet na svých dvaašedesát a nejezdit o víkendu na čundry. To se ví, v zádech mě pobolívá a taky už dávno nevypadám jako Fanfán Tulipán, ale kvůli tomu nehodlám sedět na zápraží, krájet si zavírákem chlebovou střídku do melty a jednou za měsíc si narazit zmijovku, popadnout břinkovici a vydat se na poštu pro tři a půl tisíce starobního důchodu.
Ten cikán, co přišel, vypadal jako obtloustlý kuvajtský šejk.
K dokonalému přestrojení by mu byla stačila jakákoli bílá utěrka a pneumatika z koloběžky. „Pánko mój," povídá, „přišel jsem s váma udělat kšeft."
Neprojevil jsem přílišné nadšení nikoliv proto, že bych snad byl něco jako rasista; ve svém bohatém žití jsem se setkal s různými týpky, a dávno jsem přijal za vlastní názor, že lumpové se vyskytují ve všech vrstvách společnosti, ať jde o galerku, misionáře, milionáře, intelektuály, lidi od kumštu, anarchisty, františkány, plešouny, skejťáky nebo čutálisty, což platí i z hlediska národnostního. Tudíž můžete čekat podraz od Kurda, Číňana, Josefa Nováka nebo Ivana Ivánoviče stejně jako od cikána.
Vztah k těm i oněm si vytvářím, když ke mně přiklušou se svým ožehavým problémem, pokud mají nějakou tu pětku zbytečnou - proto taky v tom kutlochu sedím. Jenže cikáni nechodí se svými problémy do detektivních kanceláří. „Jestli mi chcete hádat z ruky," řekl jsem, „tak jste na nepravým místě. Zbytečný peníze nemám."
Loupnul po mně očima se zažloutlým bělmem a vytasil se s paklíkem ušmudlaných papírků, ze kterých na mě zírala kolekce portrétů velkých Čechů, od Otce vlasti přes Barunku Metternichovou-Zaháňskou až k Otci českého dějepisu.
„Pánko mój," povídá přitom, „tuhle je třicet tysic. Přepočítejte si to a račte prominout, že je to tak zasoplený; celá naše rodina se složila, abysme vám mohli řádně zaplatit. Taky je lepší, že jsou použitý, ne? Aspoň máte jistotu, že nejsou falešný. Moc by mě mrzelo, kdybyste ty poctivý peníze odmít."

„Třicet tisíc?!“ zapochyboval jsem.
„Však povídám - přepočítejte si to,“ řekl a mrsknul mi paklíkem na stůl hned vedle popelníku, jehož včerejší, předvčerejší a další obsah prozrazoval světu, že si balím cigára a kouřím je ze špičky.
„Víte co?“ řekl jsem, „nejdřív se posaďte, pane -“
Teprve teď se mi představil: „Deméter Imre.“
„Fajn, pane Deméter,“ pokračoval jsem, když se složil do křesla, které mám v kanceláři pro klienty, a je tím pádem mnohem pohodlnější než Prokrustovo lože, na kterém sedávám sám. „Zatím nic počítat nebudem. Radši mi docela jednoduše vyložte, o co vám jde; předem vás upozorňuju, že nemůžu dělat nic za zádama policie. To bych riskoval, že mi seberou živnostenský oprávnění.“

Vytáhl doutník, ukousl mu špičku, vyplivl ji na podlahu a zapálil si pozlaceným ronsonem. Na těch buřtíkách, co mu čouhaly z bělostných manžet, měl taky hezkých pár deka zlata v prstenech.
Koukal jsem na jeho pleš s napomádovaným okolím a mroží knír, kvádro s elegantním proužkem, koženou šlajfku a polobotky s kovbojskými podpatky, jak je tak připostarší cikáni nosí, protože většinou nevyrostli jako já. Vytáhl jsem ze šuplete pikslu s tabákem, začal si balit a čekal, co z Demétera Imreho vypadne.
„Tak dobre počúvejte, pánko mój,“ začal.
„Šagáloš nemegét můžete vynechat,“ řekl jsem. „Jak tak na vás koukám, na housle asi zrovna neválíte a měděnej kotel jste v životě neviděl.“
„Já myslel, že trochu toho folklógru neuškodí,“ zakřenil se.
„Žiju v Praze od konce války… Člověk si myslí, že na to lidi čekaj. Však to znáte… Když začne cigán mluvit jako gádža, je hned podezřelej. To máte lepší říkat policajtovi pán velkomožný, stejně od vás nic jinýho nečeká. Máte recht, na vás to prubovat nebudu, asi byste mi to nežral, že jo.“
Zastrčil jsem cigáro do špičky, zachrastil škatulkou, vytáhl sirku, škrtnul a dal si práska. „Nežeru vám ani ty soucitný úsměvy,“ řekl jsem. „Nebalím si cigára z bídy. Mám to rád.“
„Holandský tabáky jsou holandský tabáky,“ na to Deméter Imre.
S tím by musel souhlasit i nekuřák a já se k tomu nevyjádřil.
Míchám do čtyř standardů jeden paklík samsona a dávám tomu aroma rumem, aby to smrdělo aspoň přibližně holandsky. Z bídy, neboť i na boji proti rakovině stát nekřesťansky vydělává.
„Helejte, pane Fink,“ povídá Deméter, když jsem se k ničemu neměl a mlčky čadil, „tak teda k věci. Vy jste byl jako svědek u jedný bouračky, co?“
Řekl jsem: „U jaký bouračky?“
„Můj bratranec Aladár,“ vykládal Deméter, „byl na tahu se dvěma holkama, jeli autem, drobátko nametený… Stavěla je hlídka, blbec Aladár si myslel, že ujede… No, jak to bejvá; nezvládnul to, auto naboural a pak si myslel, že policajty přesvědčí pár stovkama. Možná by je bejval ukecal, mít u sebe víc než těch pár stovek, jenže většinu peněz roztočil na tom flámu. Navíc mu dali fouknout… No, sebrali ho. Byl jste u toho, ne?“
„Kdy že se to stalo?“
„Minulej tejden ze středy na čtvrtek, asi někdy po půlnoci. Někde u Zdibů.“
„Aha. Jak to víte, že jsem u toho byl?“
„Řekla mi to jedna z těch holek.“
„Nejspíš viděla mou fotku v novinách, když jsem Na Homolce zatknul doktora Fumanču,“ řekl jsem. „To vám bylo tenkrát slávy.“
„O ty ázijský mafie se nezajímám,“ na to Deméter Imre. „Esenbáci prej tam o vás mluvili.“
„Na to jsem zapomněl. Ta slečna si to pamatovala?“
„Všecko ne. Jenom příjmení a Žižkov, pane. Našel jsem si vás ve Zlatejch stránkách.“
„Tak jo,“ kývl jsem. „A co?“
„Vyslýchali vás jako svědka, pane Fink?“
„Ne. Jenom si zapsali adresu, že mě předvolaj. Ale zatím to neudělali. Asi na to nemaj čas.“
Deméter Imre se potěšeně uculil. „Tak to je dobrý,“ prohlásil.
„Bál jsem se, že přijdu pozdě.“
„No, já nevím,“ já na to, „myslíte si snad, že za těch třicet tisíc řeknu, že jsem nic neviděl, pane Deméter?“
„A viděl jste něco?“ zeptal se.
„Jenom to, co jste říkal. Jel nadměrnou rychlostí a nepřepínal dálkový světla. Jestli byl namazanej, to jsem nepoznal. Nakonec nezvlád řízení a padesát metrů šmirgroval kastli o svodidlo.“
„Jinak nic?“
„A co jinýho bych měl vidět, pane Deméter?!“
„Jak jste poznal, že jel moc rychle?“
„Hm… Viděl jsem ho vlastně jen zepředu, to je fakt. Ale i tak poznáte, jak rychle ten proti vám jede, když máte sám praxi jako řidič. O co vám jde, pane Deméter? Jako svědek nemůžu pro vašeho bratrance udělat nic, než tyhle věci potvrdit. Nemůžu jim přece říct, že o ničem nevím, protože jsem celou dobu koukal na druhou stranu.“
„O co mi jde?“ opáčil a zadýmal z té svojí čabajky. „Jde mi o to, že Aladár sedí, pane. Nemaj žádný právo držet ho ve vazbě, pane.
Už pátej den ho tam maj a my nevíme proč.“
„Já to taky nevím.“
„No, kdyby vás zavolali, abyste svědčil, snad by vám to řekli, ne? Jste přece z branže, pane Fink.“ Popel z doutníku mu

upadl na kalhoty. Naslinil si špičku prstu, pěkně na ni váleček popele přilepil a odcvrnkl ho na podlahu. „Prej je ten auťák hlášenej jako ukradenej," řekl. „Je vám to jasný? Aladár je zašitej za ukradený auto, který poctivě koupil."
„Tak co říkáte, že nevíte, proč je zašitej? Třeba ho tam maj, protože přes něj chtěj dojít k někomu jinýmu. Copak nevíte, že s kradenejma auťákama kšeftujou celý rozvětvený gangy?"
„Už jsem vám přece říkal, že se o tyhle všelijaký mafie nezajímám," pohoršil se. „Ať jsou z Polska nebo z Číny."
„Kdo vám řek, že je bratranec ve vazbě právě pro tohle?" zeptal jsem se ho.
„Policajti, kdo jinej," odpověděl posmutněle. „Přišli za mnou, jestli o tom kradeným autě nevím. Já, poctivej podnikatel, pane…. Aladár prej tvrdí, že kradený nebylo."
„A taky si nejspíš nemůže vzpomenout, od koho ten auťák koupil, pane Deméter."
„Jestli to tak je," na to Deméter, „tak to Aladár buď opravdu neví, nebo prostě toho chlapa shodit nechce, protože se bojí. Asi víte proč, vyznáte se v tom líp než já. Jenže policajti nemaj žádnej důkaz, aby ho mohli držet ve vazbě. Jiný měli horší průsery a vyšetřovali je na svobodě."
„Kdy to auto koupil?" zeptal jsem se.
„Co já vím. Nevěděl jsem ani, jaký má."
„Hm… A proč si myslíte, že mu pomůžu ven zrovna já? Proč se neobrátíte na advokáta?"
Uculil se pod knír. „No, víte… My jsme jenom obyčejný cigáni.
Nevíme, jak s takovejma jednat. Vy už víte co a jak, jste hlava otevřená, znáte všelijaký lidi, byl jste u tý bouračky… Snad to za těch třicet papírů aspoň zkusíte. Copak by nestačilo dokázat, že Aladár to auto neukrad? Koukejte, pane… Nechte si ty prachy a vemte ten kšeft."
„Bratranec vám ani nenaznačil, od koho -"
„Proč by to dělal? Dobře věděl, že mě to nezajímá."
„Kolik za něj dal?"
„To taky nevím."
„Kde vzal peníze?"
Markýz Géro blýskl zlatým zubem. „Ušetřil si je," řekl. „Dovede si zarobit."
„Do čeho dělá?"
Deméter Imre se zasmál. „Do kšeftu, pane. Kupuje a prodává. Na tom se dneska dá vydělat nejvíc."
„Třeba na kradenejch auťákách?"
Vrhl na mě vykutálený pohled orientálního šejdíře.
„Ty dvě slečny, co s nima jel, znáte?" zeptal jsem se.
„Nijak moc," na to Deméter. „Nemá o baby nouzi, pane. Někdo rád vdolky, jinej holky. Aladár je z těch druhejch. Sebere dvě tři…
Sedne do auťáku a jede někam, kde je větší sešlost. Dělat grófa, to je jeho."
„A jedna z těch slečen, co je nijak moc neznáte, za váma přišla a dala vám tip na mou kancelář? Nepovídejte."
„No… Vlastně za mnou nepřišla. Volala mi."
„Kvůli tomu, aby vám řekla -"
„Jo. Že jste svědek."
„Kdy vám to volala?"
„V pátek večer. Sháněl jsem vás hned v sobotu ráno, ale nebyl jste tu. A včera taky ne."
„Měl jsem volno, tak jsem vypad z Prahy. Jak se ta slečna jmenuje a kde bydlí?"
Pokrčil rameny.
Přišoupl jsem k němu jeho nepořádnou hromádku. „Vemte si to, pane Deméter," řekl jsem a myslel to vážně. „Byly by to vyhozený peníze."
„No, snad byste to za ně moh aspoň zkusit," pokrčil rameny a přišoupl ty papírky zpátky. „Jak se to říká… Jo, těšilo mě. Zejtra touhle dobou se zastavím, pane Fink." Vstal, odložil čvaňhák na hromádku vajglů v popelníku, udělal čelem vzad a čiperně odkráčel.
Chtěl jsem ho zadržet a nacpat mu zpátky do kapsy ty prachy, co mi nechal na stole; jenže jsem tu hromadu nedokázal tak rychle posbírat a ještě mě zrovna v tu chvíli píchlo v zádech, takže jsem si zase opatrně sedl. Když jsem pozvedl svůj nyvý zrak ke dveřím, právě se za Deméterem zavřely a klika znehybněla.
„Dědku," povídám si, „ať tě ani nenapadne na ty prachy šáhnout."
A pro jistotu jsem dodal speciální zaklínadlo: „Kurnikšopa."
Stejně jsem na ně sáhnout musel. Ale nejdřív jsem se opatrně zvedl, popadl popelník, ve kterém se právě od Deméterova čvaňháku vzňaly vajgly, a šel to všechno vysypat do popelnice. Když jsem vyšel ze dveří, které z mojí kanceláře vedou rovnou na ulici, protože jde o bývalou prádelnu a mandl s leskem, protočily se mi panenky. Deméter Imre právě dole u křižovatky nasedal do něčeho, co zdálky a zezadu vypadalo jako připostarší amerika, ale jak to hned nato zatočilo do Bořivojky, poznal jsem sedmimetrový stříbrný lincoln road car s barem, telefonem, ledničkou a televizí. Zdálo se mi, že má na dvířkách nějaký nápis, ale na to, abych ho přečetl, byl moc daleko. Tak jsem se vrátil do kanceláře, zamkl dveře, vrátil se ke stolu, nasadil si brejle a spočítal ty ušmudlané bankovky. Bylo jich na chlup za třicet tisíc české měny. Roztřídil jsem je, narovnal jim růžky, napsal jsem na papírek Vrátit panu Deméterovi Imremu, papír k balíčku připevnil kancelářskou sponkou a celé jsem to zamkl do starožitného trezoru, na kterém by si určitě vylámal zuby i strašnický kasař Koudelka blahé paměti, pokud by si zapomněl doma vercajk a neměl v kapse maminčinu vlásničku nebo aspoň párátko.
Potom jsem se ještě chvíli rozmýšlel, jestli nemám jít za tím vejtahou doktorem, ale všecko to trnutí na pravé straně mě přešlo, možná proto, že mi tak parádně luplo v kříži, když jsem se chtěl vrhnout robinzonádou za Deméterem Imrem,

cikánem, který hází lidem na stoly balíky oběživa a vozí si zadek v lincolnu, co žere dvacet litrů a stojí v bazaru bratru půl melounu, zatímco jeho mladší bratranec, který se nejspíš taky jmenuje Deméter, sedí za ukradeného forda scorpio s bleděmodrou metalízou.
O tom, že ho ukradl sám, jsem nepochyboval ani vteřinu, ale přesto jsem zvedl sluchátko telefonu a vytočil civilní číslo jednoho poldy. Nemá mě rád, protože si myslí, že na něj něco vím a čas od času to sprostě využívám. Pravda je, že využívám, že si to myslí. Nevím na něj nic, a kdybych věděl, stejně bych o tom nenapsal do novin. Co dělal za starých časů, ať si srovná se svým svědomím sám - a taky to samozřejmě není můj styl. Upřímně řečeno, někdy mě docela mrzí, co si o mně asi myslí, a snad bych mu to někdy docela rád vymluvil. Jenže tenhle polda odjakživa nevěří nikomu a od listopadu 1989 ničemu. Měl jsem kliku, byl doma. „Slyším," povídá.
„Tady Vodsloň," já na to. Jednou jsem mu to navrhl jako heslo.
Bylo to moje alias, které jsem používal už jako kluk, když mě přestalo bavit, že mi všude místo Fink říkají Flink. Vodsloně si s ničím splést nemohli.
„A jéje," vzdychl, když to fatální jméno zaslechl, a tlumeným hlasem dodal: „Víte co račte bejt, vy zatracenej parchante?"
„Každej dělá, co umí," poučil jsem ho. „Pokud dělá, co neumí, je na tom jako vy. Nejdřív kouká, aby viděl, a pak se najednou zná s Vodsloňem. No tak, nebuďte na mě sprostej. Jsem diskrétní starší pán, dokud vás potřebuju. A budu vás potřebovat furt, to vám Véna písk."
„Myslíte, že nemám na práci nic jinýho než poslouchat vaše starý fóry? Co chcete?"
„Dohromady nic. Nějakej Aladár Deméter vám nic neříká?"
„Kdo to jako má bejt?" zeptal se.
„Víte co?" řekl jsem. „Až vám to jméno začne bejt aspoň povědomý, můžeme si spolu zajít na jednoho kozla."
„Leda až kolem sedmý."
Ujistil jsem ho, že mi to vyhovuje.
„Ale nic nezaručuju," na to poldík.
„Já taky ne," řekl jsem a zavěsil.
Pokud by si snad někdo myslel, že platím důvěrné informace kartony exkluzivního pitiva, tonul by v omylu. Kousek za Prahou je u dálnice na Brno pumpa, zásobená kromě benzinu taky značkovým pivem z nedalekého popovického pivovaru. Je to šikovné místo, kde můžete prohodit pár slov s kdekým, aniž by to někoho jiného zajímalo; dokonce si vedle v nonstopu pod širákem můžete dát půl metru kabanosu přímo z udírny třeba ve tři ráno a s relativní jistotou, že vás s ním nikdo nepraští přes kokos, aby vám pak v klidu vymáčkl větračku a štípnul z auta kufřík, co v něm bez přestání vozíte pětkrát sto tisíc na běžné výdaje.
Mrknul jsem na hodinky; bylo něco po půl jedné, tudíž pravý čas spartánsky poobědvat a dát si první (a většinou i poslední) pivo.
Všechno jsem to měl v připostarší ledničce calex za závěsem, to jest deset deka gothaje, užblebtaný kelímek hořčice, dva rohlíky a flašku smíchovské desítky.
Koupil jsem si to ráno dole na rohu Bořivojky kromě hořčice, která už pár podobných obědů pamatovala. Zrovínka jsem si to před sebou rozložil na k tomu určené prkýnko, když někdo zazvonil u dveří.
3
Nemám rád, když někdo zazvoní u dveří v čase oběda; někdo by si třeba myslel, že deset deka gothaje se dá sníst nastojáka, případně v chůzi. Já si k tomu rád v klidu sednu, protože si přitom vždycky přečtu z denního tisku zajímavé drby o tom, jak si prokurátoři ulejvají valuty do Švýcarska, zkárovaní poslanci působí dopravní nehody, poldové lynčují v kriminálech vrahouny, bulvární plátky inzerují brzké zveřejnění seznamů úplně nejhorších agentů, případně o tom, jak ministrovi vnitra ukradli auťák nebo o tajném odposlechu objeveném v kanceláři šéfa tajné služby. Taky nemám zájem, aby mě někdo přistihl s tím prkýnkem, zvlášť když jde o takový kus. Viděl jsem tu slečnu sklem ve dveřích, které zvenku zrcadlí druhou stranu ulice, pokud se vevnitř nesvítí, a poznal jsem ji hned, i když jsem ji předtím viděl jen jednou v klamavém světle automobilových reflektorů.
Strčil jsem nedůstojné prkýnko s obědem do nejbližší almary a šel odemknout.
„Firma Discret?" zeptala se, ačkoliv přitom koukala rovnou na firmu namalovanou na skle dveří.
Přikývl jsem, protože firma s tím pitomým jménem jsem opravdu já.
Přece jenom to zní líp než třeba Detektiv Fink, už proto, že by to lidi určitě vyslovovali detektifink.
„A vy jste pan Fink," dodala. Byla to jedna z těch blondýn, které vídáme v televizních reklamách na čipsy a žvýkačku.
„Jo, to jsem," já na to. „Pozor, tři schody dolů."
Pro její manekýnské lodičky to nebyly ty nejvhodnější schody.
Podal jsem jí ruku, pomohl jí dolů a pokynul ke křeslu ještě teplému od objemného zadku markýze Géra. Sám jsem zakormidloval za psací stůl a složil se na židli.
Návštěvnice se posadila a lhostejně přejela očima tři almary od firmy U-sektor, psací stroj robotron staršího typu mechanický, koš na papíry proutěný a další dekápky. Nakonec její hnědozelenavý pohled spočinul na okrově fládrované katedře, za kterou trčelo moje bezbarvé poprsí.
„Už jste mě někde viděl, že jo?" řekla.
„Jo," odpověděl jsem.
„A je vám to fuk…?"
„To se ví."
Nejspíš se jí nelíbilo, že jsem tak málomluvný a že je mi to fuk.
Taky mi to fuk bylo, protože jsem se už nezvratně rozhodl, že s třiceti tisíci pana Demétera Imreho nechci nic mít.

Vytáhl jsem pikslu a papírky. Nabral jsem štipcem prstů chuchvaleček tabáku, položil ho na papírek, ukazováčky rozhrnul na obě strany, umačkal, utrhl dvě tři neposlušné nitky, stočil jsem cigaretu, utáhl ji a olízl proužek lepidla. Dokončil jsem balení, zastrčil jsem cigaretu do višňovky a sáhl po sirkách.
Dívka na mě zírala v němém zadumání. Když škrtla sirka, vyvolalo to u ní podmíněný reflex; hrábla do kabelky, vytáhla krabičku marlborek a takový ten americký zapalovač, kterým si prý zapálíte i v hurikánu, ale tři dni vám trvá, než se ho naučíte zhasnout.
Zadýmala, práskla víčkem a znova se na mě zahleděla.
Ještě pořád věřila, že něco řeknu.
Nedočkala se. Jenom jsem vytáhl ze šuplete čistý popelník a postavil ho na roh psacího stolu, aby na něj dosáhla. Míval jsem i konferenčák, ale upadla mu noha.
„Odkud mě teda znáte?“ řekla.
„Onehdá jste říkala jednomu mládenci, že je debža a že tomu neměl tak šlapat na krk. Náhodou jsem u toho byl.“
„Jinde jste mě neviděl?“
Samozřejmě čekala, že se zeptám, kde jinde bych ji měl vidět.
„Kde jinde bych vás měl vidět?“ zeptal jsem se. „Snad ne v televizi?“
„Viděl jste mě v televizi?“
„To byl fór,“ řekl jsem. „Vy opravdu děláte v televizi?“
„Co to kecáte? Proč bych měla dělat v televizi?“
„Jasně, beru to zpátky,“ já na to. „Neděláte v televizi. Proč si myslíte, že jsem vás viděl ještě někde jinde než u tý bouračky, slečno?“
„Ále… Nechme to bejt,“ řekla. „Když jste mě jinde neviděl, tak jste mě holt jinde neviděl. To je fuk.“
Nijak jsem to nekomentoval a lovil z ohýnku cigarety kus bludného kořene.
„Vyslechli vás jako svědka?“ zeptala se.
„Jenom u tý bouračky,“ řekl jsem. „Nikam mě nepředvolali, pokud vám o to jde.“
„A co jste jim řek?“
„Co bych jim tak asi řek? Jenom to, co jsem viděl.“
„Jo? A co jste teda viděl?“
Začalo mě to zajímat, protože zrovna tak se mě vyptával Deméter.
Co jsem tam sakra měl nebo neměl vidět? Potřebovali mě jako svědka, nebo se naopak potřebovali ujistit, že žádný svědek kdovíčeho neexistuje? Odpověděl jsem jí stejně jako Deméterovi a zeptal se, jestli je řidič v pořádku. „Ale jo,“ řekla. „Je v pořádku. Co by nebyl? Jenom si rozsek obočí. Kvůli tomu jsem nepřišla, pane Fink.“
„Dobrá. Kvůli čemu jste přišla?“
„Jako normální zákaznice. Proto tady sedíte, ne?“
„Jasně. Proto tady sedím. Odkud to víte?“
„Co jako…?“
„Že sedím zrovna tady.“
„Povídal to ten polda.“
„Neříkejte.“
„Dyť jste to musel slyšet sám. Nějakej Fink, soukromej detektiv ze Žižkova… Našla jsem si váš inzerát ve Zlatejch stránkách.“
To už tady taky bylo. Vrtalo mi hlavou, jestli se na mě domluvili, a když, proč tak průhledně. „Nevím, jestli jsem pro vás ten pravej,“ řekl jsem. „Nedělám všechno, s čím za mnou lidi přijdou.“
„Ne? A s čím choděj?“
„Třeba chtěj najít ukradenýho psa. Kdybych takovej případ vzal a fakt toho čokla našel, handrkovali by se o honorář. Jako bych to slyšel; na chudákovi Ťapince chcete vydělávat, že se nestydíte.“
„A lidi hledáte?“
„Přijde na to.“
„Abyste si nemyslel, že na to nemám,“ řekla. „Můžu vám zaplatit třeba v márech.“
„Jestli jde o pátrání po nějaký pohřešovaný osobě, beru sto dvacet na hodinu plus výdaje. V český měně.“
„To jste dost levnej.“
Pokrčil jsem rameny. „Víte, slečno,“ řekl jsem, „nechoděj za mnou jenom pracháči. Taky nejsem žádnej Pinkerton nebo Security Agency. Jestli si myslíte, že lacinější detektiv je taky horší detektiv, můžete jít jinam. Ve Zlatejch stránkách je těch firem habaděj.“
Rozmačkala cigaretu, vykouřenou tak ze dvou třetin, a vytáhla další. „To se mi nehodí,“ řekla. „Tam by se moc vyptávali… Já potřebuju někoho, kdo to prostě zmákne bez zbytečnejch otázek.
Dostane za to slušnej balík. Myslela jsem si, že takovej menší podnik je v tom případě vhodnější.“
„Nespletla jste se. Akorát že zmáknu jenom to, co nesmrdí, slečno. Nemám zájem, aby mi sebrali povolení.“
„Proč by to mělo smrdět?“
„Třeba proto, že jste mi zatím neřekla ani to, jak se jmenujete.“
„To musím?“
„Jo. To musíte. Nemůžu dělat pro anonymního klienta.“ A protože si maloučko olízla rty a přimhouřila oči, dodal jsem: „I kdyby se tvářil jako vy.“
„Ale zůstane to mezi náma…?“
„Doprčic,“ řekl jsem, „jaký máte představy o práci soukromýho detektiva? Myslíte si, že o tom hned napíšu do Blesku?

Pokud si mě najmete, máte diskrétnost naprosto zaručenou, dokonce i vzhledem k policii - pokud se ovšem ve vaší záležitosti neobjeví něco, co patří do její kompetence. Ale i tehdy mám právo mlčet, dokud se s váma neporadím - pokud mě nechaj."
„Tak jo," kývla. „Jsem ňáká Denisa Šoltysová."
Napsal jsem si to do bloku. „Adresa?" zeptal jsem se.
„No… Kateřinky, U Močálu devět."
„To je sídliště…?"
„Jo, ty nový paneláky u Milíčovskýho lesa."
„To je lán světa."
„To teda jo. A co? Přece tam za mnou nepojedete."
„Když nebudu muset, tak ne. Čím tam jezdíte vy?"
„Čím bych tam jezdila?"
„Vám se nelíbí, že se vyptávám," řekl jsem a položil propisku.
„To je profesionální deformace, slečno Šoltysová. Prostě máte moc parádní a neokopaný kramflíčky, abyste jezdila do Kateřinek autobusem. Tak jako tak mi do toho nic není. Vaše jméno a adresa mi stačí. Ledaže byste mi ještě řekla telefon."
„Ten nemám."
„Chyba. Jak vám budu podávat zprávy?"
„Zavolám vám sama."
„Takže ta vaše záležitost nespěchá."
„To neříkám. Čím dřív to zmáknete, tím líp."
Vydloubl jsem zbytek cigarety ze špičky a udusil jejím koncem jiskřičky v popelníku. Hádek kouře se vznesl do vzduchu a chvíli tam trčel jako podivná modrošedá nitka v beztížném prostoru.
Rozehnal jsem ho dlaní. „Tak do toho, slečno Šoltysová," řekl jsem. „Kdo je ten chlápek?"
„Nejde o chlápka."
„O ženskou?"
„Jo… Dokonce o dvě, pane Fink."
„Pokud víte, jak se jmenujou, je to práce pro evidenci obyvatelstva. Na to mě nepotřebujete."
„Vím, jak se jmenujou, a na jednu z nich mám dokonce spojení," řekla. „Jenže mi tam řekli, že doma není, a hned ze mě tahali rozumy. Položila jsem telefon."
„Takže chcete, abych je našel a zprostředkoval vám kontakt?"
„Jo, to je přesně ono. Nechci, abyste s nima ved nějaký diskuse.
To, co s nima potřebuju vyřídit, se vás netejká, pane Fink.
Vlastně jde… o kšeft. Najděte je a vykoumejte, jak bych se s nima mohla sejít. Možný je, že o to nebudou stát."
„Na tu druhou spojení nemáte?"
„Ne. Vím jenom, že je taky v Olomouci."
„Cože? Obě jsou až v Olomouci?"
„A co? Na Moravě nemakáte?"
„Poslyšte, kdybych musel pracovat v Olomouci, nepojedu tam vlakem. Napíšu si cesťák, ale to dneska i při mý dvanáctistovkový kubatuře dělá čtyři kačky za kilometr. K tomu si připočítejete diety, možná hotel a nějaký ty nepředvídaný výdaje… Rozmyslete si to, slečno Šoltysová."
Hmátla do kabelky a vytáhla hrst nepořádně složených bankocetlí s oslíma ušima. „Tohle by vám snad zatím mohlo stačit, ne?" řekla a upustila to na stůl. „Počítat to nebudu a stvrzenku nepotřebuju."
„Důvěra v profesi?"
„Prdlajs," řekla. „Myslíte, že nevím, jaký lemplové v týhle branži makaj? Ledaže bych měla důvěru ve váš poctivej ksicht.
Jenže já už dávno nemám důvěru vůbec k ničemu. Mně prostě na těch pár stovkách nezáleží, pane Fink."
„Dobrá," já na to. „Důvěra sem, důvěra tam. Diktujte."
„Irena Bořitová. Adresu nevím, telefon je na její mámu do práce.
Tuhle…"
Podala mi papírek. Bořitová, bylo tam načmáráno, jako kdyby to někdo psal narychlo a na koleně. Econ, Olomouc. A telefon.
„Opište si to," řekla.
„Neškodilo by, kdybyste mi dala popis," řekl jsem, když jsem si opsal adresu a vrátil jí papírek.
„Má debilní pankáčskej účes a v každým uchu tři náušnice. Vlasy blond a červený tvářičky. Taková dost oplácaná Moravanka."
„Velká, malá…?"
„Asi sto pětašedesát. Jo - a má takovou tu pleť, co se neopálí."
„Nic zvláštního?"
„Jako co?"
„Třeba nějakou pihu, mateřský znamínko?"
„Snad sem tam nějakou pihu má. Nevšimla jsem si."
„Co zuby?"
„Asi jako já," řekla a vycenila na mě reklamní chrup.

„Co ta druhá?“
„Říká se jí Mony. Nejspíš Monika. Příjmení neznám. Vysoká, ramenatá, rovný tmavý vlasy, malý prsa. Velkej raťafák. A ošklivý palce u nohou.“
„Jak ošklivý?“
„Velký, křivý a o dost delší než ostatní prsty.“
„Sešla jste se s nima na plovárně?“
„To vám může bejt fuk.“
„Taky že je,“ já na to. „Je to kámoška Ireny?“
Ušklíbla se ještě jednou, jako kdyby v ní ten pojem vzbuzoval jenom pohrdání. „Kámoška…? Snad by se to tak dalo říct.“
„Jak dalece je znáte?“
„Jak to myslíte?“
„Jestli jste s nima někdy mluvila… a tak.“
„Částečně jo. Byly v Praze ještě minulej tejden… Na výletě.“
„Kde bydlely?“
Zavrtěla hlavou. „To se mě moc ptáte, pane Fink.“
„Nevíte to?“ zeptal jsem se.
Řekla, že neví.
„Kdy jste je viděla naposled?“
„Zrovna ten den, co jsme bourali.“
„Předtím, nebo potom?“
„Předtím.“
„Pak už ne?“
„Ne. Měly se vrátit do Olomouce.“
„Kde jste se s nima setkala?“
„Už jsem vám řekla, že to není důležitý.“
„Jakpak by nebylo? Odtamtud bych měl začít.“
„Helejte, pane Fink,“ řekla a koukala přitom někam přes moje rameno, „byla bych radši, kdybyste zrovna tohle místo vynechal.
Nemám zájem, aby tam někdo věděl, že se po těch holkách sháním…
A taky byste tam moh přijít k úrazu.“
„Slečno Šoltysová,“ řekl jsem, „jak si představujete, že je budu hledat? Jestli chcete, abych za vaše peníze odved patřičnou práci, nemůžete mi sama házet klacky pod nohy.“
„Myslím, že si poradíte i tak.“
Vypadalo to, že budu muset. „Jak chcete,“ řekl jsem. „Případnej neúspěch na vaši hlavu. Volala jste do Olomouce. Řekli vám, že se nevrátila?“
„Řekli mi, že není doma.“
„A tahali z vás rozumy? Jaký?“
„No… Ptali se, co jí chci… a tak.“
„Proč jste jim to neřekla?“
Ušklíbla se. „Protože jim do toho nic není.“
„Jste toho názoru, že do toho nic není ani mně?“
„Záleží na tom, co ještě chcete vědět.“
„Jak a proč jste se s nima seznámila, ať už to bylo, kde chtělo, a co máte společnýho?“
„To není vaše věc, pane Fink. To hlavní víte. Teď byste měl ten melouch zmáknout. Ty prachy jsou vaše. Budou další, stačí říct.
Zavolám vám.“
„Moment. Přece jenom vám musím dát na ty peníze stvrzenku, abych měl aspoň nějakej doklad, že jste moje klientka.“
„Ten doklad musíte mít?“
„Jo, kvůli daním. Jinak ho nikdo neuvidí. Ledaže bych někde musel dokazovat, proč v jistejch věcech nehodlám vypovídat.“
„To nebude potřeba,“ řekla. „Tak horký to zase není.“
„I když bych tam někde moh přijít k úrazu?“
„Fakt nejde o nic světobornýho.“
Lidi můžou mít na podobné věci různé názory. Například já si pod světobornou záležitostí představuju sumu tak od dvou táců nahoru.
Když jsem počítal pomuchlané bankovky Denisy Šoltysové, došel jsem k číslu šest a půl tisíce, ačkoliv její problém světoborný nebyl. „To je zbytečně moc,“ řekl jsem. „Stačila by záloha tři tisíce.“
„Ále, prdlajs,“ na to slečna. „Nechte si to celý a najděte mi ty holky… Nebo aspoň jednu.“
Napsal jsem stvrzenku a nechal si podepsat průpis. Potom jsem Denisu Šoltysovou vyprovodil po schodech, rozžehnal se s ní a zamkl se v kanceláři s tím zatraceným prkýnkem, flaškou piva, hořčicí a gothajem. Jenže mě nějak přešla chuť.
Chvilku jsem civěl do zdi. Načež jsem si nasadil brýle, zvedl sluchátko telefonu a zavolal olomouckou firmu Econ.
Asi na třetí pokus se mi Hanáci ozvali. „Paní Bořitová je včel memo Olomóc, co pro vás mužo odělat?“
„To so ale ogařisko smólovaté,“ já na to, „debech bel zavolal vóteré… Nevešlo mně to. Tožto je pech, tetěnko.“

„Stréčko," na to Olomouc, „vóteré to ešče bela a zétra to bode zas. Přeznedělo měla jakóse práco v Praze."
„Neřikéte… Snadne v Koospole?"
„Ale né," povídá Olomouc, „majó přezvékend konzoltace v tem americkem podniko Dallas Economic Consulting. Kdo volá?"
„Tož děkojo," řekl jsem a udělal, že to někde vypadlo.
Pak jsem hodil na stůl telefonní seznam a našel si v něm ten americký podnik. Naštěstí jsem nemusel pro změnu napodobovat táhlý texaský dialekt; korektní dáma tam někde hovořila spisovnou češtinou s optimistickým přízvukem.
„Kursisté," řekla na můj dotaz, „končí ve čtrnáct hodin. Nemohu vám, bohužel, sdělit žádné podrobnosti, to u nás není zvykem. Ale pokud zanecháte vzkaz pro konkrétní osobu, spolehněte se, že bude předán v co nejkratší možné době."
„Tisíceré díky," řekl jsem. „Vyřiďte laskavě paní Bořitové z podniku Econ v Olomouci, že má zavolat…" Nadiktoval jsem jí oba telefony, do kanceláře i do bytu. Zopakovala mi obě čísla a ujistila mě znova, že se můžu spolehnout.
Ještě jednou jsem poděkoval.
Načež jsem konečně snědl gothaj, vypil pivo, vysypal oba popelníky a naskládal si do náprsní tašky těch šest a půl tisíce.
Po obědě už kupodivu nepřišel žádný milionář, aby mi nabídl sto tisíc za nalezení manžetového knoflíčku ztraceného na plesu v Opeře. Měl jsem pár bezvýznamných telefonů, mimo jiné taky s kolegou, co mi pomáhal hlídat ty hromady mahagonu ve Veltrusích.
Jako vždycky se ptal, jestli pro něj něco nemám, a já mu (jako obvykle) řekl, že nic, a že určitě brnknu, až něco bude.
Taky jsem se ho zeptal, jak se mu líbil Borrower a jestli je to opravdu taková hovadina; ale kolega zatím neměl čas, aby si to pustil.
Bylo půl třetí, když se mi konečně ozvala paní Bořitová. „Prý jsem měla volat na tohle číslo…?"
„Tady firma Discret," řekl jsem, „u telefonu Fink. Rád bych se s váma sešel, paní Bořitová. Přijdu, kdy budete chtít, kam budete chtít, a nebudu vás obtěžovat dlouho."
„Vy pracujete pro pana Frýdu?" zeptala se bez váhání.
„Proč myslíte…?" já na to.
„Napadlo mě to, když jste řekl název své firmy."
„Jsou tu nějaký souvislosti, to víte," cintal jsem si pentli.
„Člověk někdy nemá na vybranou. Upřímně řečeno - obtěžuju vás nerad, ale tyhle věci někdy… Však víte."
Nechtěl jsem lhát, ale taky jsem nechtěl, aby mi praštila telefonem. Musel jsem s ní mluvit, pokud jsem si chtěl vydělat šest a půl tisíce Denisy Šoltysové, protože každý jiný způsob pátrání po těch dvou byl v Praze předem odsouzený k neúspěchu.
Skočila mi na to. „A máte už nějaké konkrétní výsledky?" zeptala se a hlas se jí trochu zachvěl.
„Ne po telefonu," řekl jsem.
„Ano, máte pravdu… Chápu. Ale já nevím, kde bychom… Tolik se zase v Praze nevyznám a v sedmnáct deset odjíždím. Leda přímo na Florenci, pokud vám to nedělá potíže…?"
„Přijde na to," řekl jsem. „Kde na Florenci?"
„Asi se zastavím na svačinu u McDonalda."
„Dobrá. V kolik - a jak vás poznám?"
„Poznáte mě snadno, čtyřicet, blondýna, bílá blůza a riflová vestička… a na krku řetízek s indickým opálem. Budu sedět v té řadě stolů u oken. Mám modrý cestovní kufr."
„Moment," řekl jsem. „Podívám se do diáře."
Pak jsem se do něj opravdu asi deset vteřin díval, ale pořád jsem v něm neviděl nic jiného než panensky čistý papír.
„Ano, ano, to by šlo," brumlal jsem si přemýšlivě, „pana doktora Kelnera přesuneme na půl šestou a inženýra Vodsloně prostě odložíme.
Haló, paní Bořitová… Jste tam?"
„Ano," odpověděla. „Tak co, půjde to?"
„Asi kolem čtvrté…?" já na to.
„Budu vás čekat," řekla. „A jak poznám já vás, pokud bych nenašla místo u oken…?"
„Nebojte se, paní Bořitová, já si vás najdu."
„Ano…? Díky."
Trošku mi to vrtalo hlavou. Nejdřív jsem potřeboval mluvit já s ní, ale jen jsem připustil, že dělám pro pana Frýdu, o kterém jsem jaktěživ neslyšel, obrátilo se to. Byla náramně zvědavá na moje konkrétní výsledky.
Upřímně řečeno - já taky.

4

Byly čtyři hodiny, když jsem s čísburgrem a kelímkem sprajtu na tácku stanul nad jedním ze stolků pro dva u okna s výhledem na roh Poříčí. Měl jsem na sobě hnědé kalhoty, pískově žluté sako a nenápadnou kravatu v límci košile s nevtíravým šedým proužkem.
Barva ponožek ladila s barvou kravaty a černý diplomatický kufřík se zámkem na heslo mě na první pohled řadil kamsi mezi úřední, finanční, případně obchodní aristokracii, která pro samou práci nemá čas zajít si někam na guláš a musí se spokojit rychlým a zaručeně zdravým občerstvením u McDonald's.
Paní Bořitová vypadala přesně tak, jak se sama popsala.
Před sebou na tácku měla překapávané kafe, jehož příchuť pražených žaludů neomlouvá ani vysoká cena, kelímek sodovky s brčkem a zmačkaný mastný papír od hamburgru. Na parapet okna si odložila modrý kufřík a kabelku z pravé kůže s pozlaceným kováním.

„Paní Bořitová?“
„Ano, Sylva Bořitová,“ kývla. „Pan Fink z Discretu…?“
Měla obrovské modré zřítelnice a zvláštním způsobem zvedala obočí, takže vypadala, jako když se pořád nad něčím pohoršuje.
„Abych pravdu řekla,“ prohlásila, když jsem postavil na stolek svůj tácek a složil se na židli naproti ní, „podle hlasu v telefonu jsem si vás představovala jinak.“
„Jak?“ zeptal jsem se. „Mladšího?“
„Ne, tak jsem to samozřejmě nemyslela… Ostatně vy snad nejste tak starý. To byste přece nemohl dělat tuhle práci… Ledaže byste na to měl lidi.“
Mluvila spisovně s lehkým moravským přízvukem. I přes svoje slušně vyvinuté tvary a trochu silná zápěstí působila křehce, ale křehká být nemusela.
„Odkud víte, jakou práci dělám?“ zeptal jsem se.
„Stačila jsem se podívat do telefonního seznamu,“ řekla. „Vaše firma tam nabízí střežení objektů, doprovod cenných zásilek, sledování a pátrání.“
Odmlčela se a začala se šťourat v kabelce.
„Doufám, že mi nenabídnete tvarůžky,“ řekl jsem.
„Proboha, proč bych vám měla -“
Bodře jsem se zasmál. „Prostě taková reminiscence notorického Pražáka na Olomouc, paní Bořitová.“
„Reminiscence na Olomouc?“ podivila se. „Ale tvarůžky se přece vyrábějí v Mohelnici.“
„Jak by ne,“ povídám. „Pardubickej perník se zase dělá v Hradci Králové. Neztrácejme čas slovní kopanou.“
Konečně našla, co hledala. Nebyly to ani syrečky, ani perník, ale plochý pytlíček s osvěžovacím papírovým kapesníčkem. Poťupkala si s ním po čele, zmačkala ho do kuličky a zabalila do papíru od hamburgru. „Ano, neztrácejme čas,“ řekla. „Chtěl jste mi poskytnout nějaké informace… Nedivte se, že jsem zvědavá. Už je to druhý týden, co o Iren nevím. Trochu mě to vyvádí z míry…
Ten kurs do toho, spousta práce v podniku - a ještě takovéhle starosti, to člověku nepřidá. A pan Frýda není příliš sdílný - snad proto, že jsem vlastně nepřímo obvinila Moniku.“
„O tom nevím, že jste obvinila Moniku. Myslíte, že za to může ona?“
„Poslyšte,“ řekla, „vzhledem k tomu, že vás platí pan Frýda, bych k vám neměla mít přílišnou důvěru. Ale vy jste mi sám nabídl informace. To bychom si tedy měli vyjasnit nejdřív. Mám tomu rozumět tak, že mi je chcete - prodat…?“
„Neprodávám informace,“ řekl jsem. „A nedělám pro pana Frýdu, paní Bořitová. Pracuje pro něj jeden kolega… Od něj jsem dostal vaši adresu a telefon a dověděl se, že čekáte na výsledky, ale jste závislá na ochotě jeho klienta, teda pana Frýdy… A ten informace kdovíproč blokuje.“ Protože jí v tu chvíli obočí málem zmizelo ve vlasech, nasadil jsem masku zchudlého rytíře. „Víte, my z branže si navzájem dohazujem případy, na kterejch sami dělat nemůžem - třeba z čistě profesionálních důvodů. Tak jsem se dostal k tý vaší záležitosti. Zavolal jsem vám nejen proto, že bych vám rád pomoh, ale taky proto, že prostě a jednoduše sháním práci, kde se dá.“
„Ale odkud ten váš kolega věděl, že jsem v Praze?!“
„Kolega to nevěděl. Řekli mi to u vás v podniku.“
„V Olomouci?“
„Jo. Volal jsem tam.“
Sylva Bořitová udělala něco jako ehm. „Víte,“ řekla drobátko znechuceně, „nelíbí se mi, že jste se mnou nejednal fér. Mluvil jste o informacích, a teď se mi zdá, že jich mnoho nemáte…
Předstíral jste, že děláte pro pana Frýdu, a já vám uvěřila.“
„Nepředstíral jsem to,“ řekl jsem. „Mluvila jste o tom vy. Já jenom tak nekonkrétně plácal.“
Zírala na mě těma pohoršenýma očima. „Asi bych měla odejít.“
„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Zaplaceno máte a pan Frýda se nad váma třeba nakonec smiluje.“
Chvíli cvičila obočím a zřejmě úporně přemýšlela. Rád bych jí byl v tu chvíli viděl do hlavy, kde jsem asi právě sváděl tvrdý mač s panem Frýdou.
„Snad na tom něco pravdy je,“ kývla. „Asi jsem naivní, že v tom něco nepodniknu sama. Pravda je ovšem i to, že mě pan Frýda varoval, abych to nedělala.“
„No, bejt na vašem místě, zeptal bych se ho proč.“
„To není tak snadné.“
„Proč? Špatně slyší?“
Předvedla další kreaci obočím. „Poslyšte, že vy ani nevíte, kdo je pan Frýda…?“
„Mně je to hlavně šmafú, paní Bořitová,“ řekl jsem. „Pro mě je to chlápek, co vám řek, abyste se nestarala o svou dceru, která je kdovíkde. Sám si zřejmě hřeje vlastní polívčičku - a ta může zavánět ledasčím, co nemusej bejt zrovna mohelnický syrečky.“
Byl to risk, ale vyšel. Zřejmě si neuvědomila, že většinu toho, co vím, mi řekla sama, a taky neměla tušení o informacích, které mi dala Denisa Šoltysová. Když jsem těch pár drobečků posbíral a slepil, nebyla z toho sice celá houska, ale v tomhle případě stačil i ten ulomený kousek, jaké se házejí na Karláku holubům.
„O panu Frýdovi bych se bavila nerada,“ řekla. „Nevím, na základě jakých informací ho posuzujete tak příkře. Ale pokud mi zaručíte, že ho naprosto vynecháte… Snad byste pro mě něco udělat mohl.“
„Dala jste se přesvědčit moc snadno, paní Bořitová. Můžete uvést nějakej rozumnej důvod?“
„Ano. Vyhovuje mi váš věk.“
„Mně vůbec ne. Nezeptáte se na moje finanční podmínky?“

„Jsou přemrštěné?“
Pokrčil jsem rameny. Sám jsem nevěděl, jestli jsou přemrštěné, nebo ne. Když jsem například někde něco hlídal, jako třeba tu truhlárnu ve Veltrusích (což byly moje nejběžnější kšefty), dokázal jsem si za den vysedět nebo vystát něco kolem pěti stovek, ale protože jsem to nemohl dělat celý měsíc, měl jsem pořád míň než výrobce bramboráků.
„Nemluvme o penězích,“ řekl jsem ušlechtile. „Nejdřív si pohovořme o vašich starostech.“
„Ještě pořád nevím, jestli o nich mám hovořit,“ řekla dramaticky a levé obočí jí přitom málem upadlo pod stůl.
Protože jsem mlčel a přežvykoval čísburgr, zeptala se, odkud má začít. Já na to, aby mi řekla všecko, co uzná za vhodné, jako bych o její záležitosti nevěděl vůbec nic. Což skoro odpovídalo skutečnosti.
Nejdřív znova sáhla do kabelky. Vytáhla tlustou, dost ohmatanou obálku a já se vyděsil, že z ní vysype další hromadu poukázek na zlatý poklad republiky. Nevysypala z ní nic; jenom ji tak trochu nervózně žmoulala v rukou a řekla: „Tak abyste byl dokonale v obraze… Jsem majitelka firmy Econ, psáno s cé. Poskytujeme administrativní služby, hlavně pro soukromé podnikatele.
Pravděpodobně víte o dépéhá a dalších háčcích podvojného účetnictví, na které nějaký ten zedník nebo holič pochopitelně nestačí.“
„Taky si to nechávám dělat.“
„Kolik jim platíte, jestli to není tajemství?“
„Patnáct set.“
Asi se jí to zdálo málo. „Co je to za firmu?“
„Firma Nývlt a synové,“ plácnul jsem.
Ve skutečnosti mi těch pár papírů čas od času pořádá manželka starého kámoše, kterou vždycky musím ukecávat, aby si za to vzala aspoň bonboniéru a paklík kafe.
Na moment jsme nechali hovoru, protože kolem nás hlučně přeskotačil zástup rozjívených dětiček s praporky a balonky.
Dětská party. Ty menší děti s vřískáním vrávoraly v dětském koutku mezi typizovanými strašidly a hnátolamy z barevné umělé hmoty. Hlídala je vychovatelka s úsměvem Neznámé ze Seiny.
Vzpomněl jsem si na dávno zrušenou strašnickou hospodu U dvou stehen a představil si, jak by s nimi se všemi stará Stehnová vyběhla.
Paní Bořitová si cucla brčkem z kelímku a řekla, že její dcera Iren má prázdniny, ona sama je po pracovní stránce maximálně vytížená a manžel je na tom se zdravím dost špatně, čímž samozřejmě nechce říct, že by to děcko zanedbávali… Načež se odmlčela, jako by jí bylo trapné o tom mluvit. Nejspíš jí to opravdu trapné bylo.
„Řekla jste děcko?“ já na to.
„Tuhle mám nějaké fotografie.“ Vytáhla z obálky pár obrázků pohlednicového formátu. „Nevím, jestli vám to k něčemu bude, přece jenom - Praha je mnohem větší než Olomouc… Aji tam se mi dokázala ztratit z očí, kdy ji napadlo.“
Opravdu řekla aji.
Otřel jsem si prsty do ubrousku, natáhl ruku přes stůl a paní Bořitová mi vložila do dlaně štůsek fotek, většinou barevných, z takového toho foťáku s bleskem za šest stovek, nebo možná z polaroidu. „To snad fotili její… kamarádi,“ řekla. „U nás doma nikdo nefotografuje… Tedy ani manžel, ani já.“
„Nikdo jinej v rodině?“
„Ještě chlapec…“
„Taky dítě?“
„Ano… Dvanáct let.“
Konečně jsem se podíval na fotku, která byla navrchu té hromádky.
Možná že to bylo opravdu dítě, už pro ten účes mírně do punku a tři náušnice v uchu, které bylo vidět. Pohled měla trochu prázdný a trochu přidrzlý. Nejspíš byla po tatínkovi; s matkou neměla společného vůbec nic, leda snad tvar obličeje kapánek do srdíčka.
Oči měla zelené - pokud barvy nelhaly.
Zalistoval jsem ve snímcích; ten navrchu byl jediný portrét, na ostatních děvče většinou pózovalo na pozadí auťáků nebo motocyklů. Na jednom obrázku měla plavky, co jsou po stranách vystřižené až k podpaží, na nohou bílé ponožky v adidaskách, jednou nohou stála na jezdicím prkně a pošilhávala na fotografa s mírně vyplazeným jazykem. Měla dlouhá, růžová a vláčně svalnatá stehna, kulatá kolena a na poprsí taky pánbu nešetřil. Určitě by křupla jako jablko, pokud byste se do ní tu nebo onde zkusmo zahryzli. Navíc byla ten typ, co se nikdy neopálí, a proto jeho obnaženost působí trochu nestoudně.
S tím vším mírně neladil (nebo naopak ladil) zlatý křížek na řetízku kolem krku. Ale byla to docela jistě ta dívka, kterou jsem měl za šest a půl tisíce bůhvíproč kontaktovat s Denisou Šoltysovou.
„Jezdí na skejtu?“ zeptal jsem se.
„Na čem…? Aha, vy myslíte tu desku. Ne. To jí asi někdo půjčil.“
„Je věřící? Nebo je to jenom takovej hec?“
„Proč myslíte, že… Ten křížek? Ten je ze Svatého kopečku.
Samozřejmě že je Iren věřící. Celá naše rodina. Vám to je asi divné, ale u nás se na víru stále ještě dá.“
Shrnul jsem fotky a sklepl štůsek o stůl. Paní Bořitové se zřejmě zdálo, že si myslím kdovíco, třeba že její zbožná dcera odjela na tom prkně rovnou na E 55. „Víte,“ řekla, „musel byste Iren znát.
Možná že na těch obrázcích vypadá trochu… lehkomyslně. Ale to v žádném případě není. Je to sice poněkud příliš samostatné, ale jinak docela rozvážné děcko, pane Finku.“
Vytáhl jsem tu fotku v plavkách. „Zrovna tadyhle na dítě nevypadá.“

„Sedmnáct pryč," řekla matka toho rozvážného děcka.
„Jmenuje se Iren?"
„Iren… Vlastně Irena, samozřejmě."
„Jak je to dlouho, co zmizela z domova?"
„Zítra to bude čtrnáct dní."
„Co si vzala s sebou?"
„Jenom kufřík s nějakým prádlem."
„Co měla na sobě?"
„Nejspíš šedé elasťáky, nízké černé lakovky… Možná růžovou blůzu… Já vlastně nevím. Nekontrolovala jsem jí šatník a dostávala dost velké kapesné, takže si často kupovala módní věci."
„Jak jste zjistila, že odjela?"
„Už jsem vám říkala, že má prázdniny… Trávila svůj volný čas podle svého, často chodila domů až k večeři…"
„Nebo taky po večeři…?"
„Ano, i to se párkrát stalo. Občas přišla dost pozdě. Vytkla jsem jí to, samozřejmě. Říkala, že mám staromódní názory."
„Kam chodila?"
„Co já vím… Někdy kino, někdy diskotéka… Snad i rockový koncert. Taky do shromáždění katolické mládeže."
„Má nějakou známost?"
„Ne, to zaručeně ne. Na to má dost času, nemyslíte?"
Nepodívala se mi přitom do očí. Byl bych dal poslední desetník za to, že lže, ale nebylo mi jasné proč. „Nezdá se vám, že toho o ní víte dost málo, paní Bořitová?" řekl jsem.
„Máte děti?"
„Neměl jsem na to čas."
„Tož to je těžké…," vzdychla.
„Takže jednou prostě nepřišla ani po večeři," já na to. „Kdy jste se po ní začali shánět?"
„Samozřejmě hned druhý den."
„Jak?"
Zdála se mi čím dál rozpačitější. „No… Telefonovala jsem po různých známých…"
„Jejích známých?"
„Víte, mnoho jejích přátel neznám. Musela jsem se orientovat podle telefonních čísel, které si psala na zeď u telefonu. Zlozvyk, samozřejmě, ale jen díky tomu jsem nakonec dostala od jejího spolužáka tip na jedno děvče, se kterým prý kamarádila; jistě už víte, o koho šlo."
„O Moniku?" řekl jsem.
„Ano… O Moniku Frýdovou. Je starší než Iren a její rodiče jsou až příliš moderní, aby si dělali starosti, když se dcera vzdálí na delší dobu z domova. Připustili, že Iren může být s ní, Monika o nějaké kamarádce mluvila, než odjela, prý na pár dní k tetě do Prahy. Rozhodli se, že té paní hned zavolají… Spadl mi kámen ze srdce, když Moničina teta v telefonu potvrdila, že u ní obě děvčata jsou. Bohužel jsem si s Iren nemohla promluvit, byla s Monikou kdovíkde. Nenapadlo mě vzít si telefonní číslo té paní, abych jí mohla zavolat později… Měla jsem zrovna plno jiných starostí… Ale protože jsem jela na ten kurs v Dallas Economy Consulting, rozhodla jsem se, že se pro Iren stavím a odvezu ji domů. Říkala jsem si, že už bude mít Prahy dost. Frýdovi mi dali adresu… Zastavila jsem se tam v pátek odpoledne, dřív to nešlo.
Od Moničiny tety jsem se dověděla, že obě děvčata už ve středu večer odjela. Myslela, že se vracejí domů. Samozřejmě že jsem od té doby volala domů ikskrát, a panu Frýdovi právě tak."
„Napište mi její adresu a telefon."
„Té - Moničiny tety? K čemu vám bude?"
Přistrčil jsem jí blok a propisku. „To se uvidí," řekl jsem.
„Třeba si ještě na něco vzpomene."
„Prosím vás…," řekla. „Byla bych radši, kdybyste k ní nechodil.
Frýdovi… Inu, prostě to není jen tak nějaká rodina… Nerada bych, aby si jejich sestra a švagrová stěžovala, že někdo z mé strany…"
„Záleží na tom, co je vám bližší."
„Jak to myslíte?"
„Tak. Musíte si vybrat mezi dcerou a panem Frýdou."
„Takhle to nemůžete brát. Samozřejmě že mi jde o Iren. Jenom nechci, abyste obtěžoval lidi, se kterými jsem už mluvila já."
„Kolik jich bylo?"
„Dovolte…? Jsem tady snad u výslechu?!"
Neřekl jsem nic a lokl si své limonády. Nejspíš jí došlo, že to přepískla, a řekla: „Skutečně to byla jenom ta… teta Moniky.
Kromě pana Frýdy, samozřejmě. Prosím vás… Neberte to ode mě jako neupřímnost." Zatvářila se úpěnlivě, čehož hravě docílila postavením obočí na výšku. „Vynechte tu paní. Jistě máte spoustu jiných možností, konexe… Prostě víte co a jak, že?"
„Jasně, jsem hlava otevřená."
Vzpomněl jsem si, jak mi mazal med kolem huby cikánský baron Deméter Imre. Detektifink ví co a jak a je hlava otEVŘEná. Ve svém inzerátu jsem to neměl, ale mohl jsem to tam mít. A k tomu obrázek chlápka s dvířkama na čele.
„Jestli máte zájem, abych tuhle práci vzal," řekl jsem, „budete muset risknout i tu mou návštěvu u Moničiny tety. Jinak

se přece nemám čeho chytit.
Nemyslíte si snad, že budu chodit s fotkama po Praze dům od domu a vyptávat se, jestli tohleto děcko náhodou někde neviděli…?“
„Ach bože,“ vzdychla. „Nejradši bych to všecko vzala zpátky.
Kdybych vám toho už tolik neřekla…“
„To nevadí,“ ujistil jsem ji. „Pokud si to rozmyslíte, nemusíte se bát, že se ode mě někdo něco doví.“
„Já vím… Ale tu adresu vám skutečně dát nemůžu. Slíbila jsem přece panu Frýdovi -“
„Jeho telefon mi taky nedáte?“ vybafl jsem na ni.
„Nechte pana Frýdu na pokoji,“ řekla. „Snad jsem vám dostatečně vysvětlila -“
„Nic jste mi nevysvětlila,“ přerušil jsem ji. „Řekla jste mi, že to není jen tak někdo. Kdo to teda je? Nevlastní brácha markraběte moravskýho?“
Vypadala, že mi to říct nechce, a taky mi to neřekla.
„Dobrá. Rozumím tomu tak, že vám jde hlavně o to, aby vás nikdo nemoh obvinit, že jste mě poštvala na tu svatou rodinu. Snad nemáte nic proti tomu, když si tyhle věci zjistím sám?“
Koukala na stůl a ťukala se růžově pruhovaným brčkem do dlaně druhé ruky. Byla odhodlaná neříct ani popel.
„Na nic jinýho si nevzpomínáte?“ zeptal jsem se.
Zavrtěla hlavou.
„Zavolám vám, pokud bude co. Moc šancí jste mi nedala.“
„A - kolik…?“
„Pět tisíc zálohy…?“
Ani nemrkla.
„Vyúčtuju vám to do halíře, paní Bořitová. Pokud by snad byly nějaký nečekaný výdaje, na který by moje kasa nestačila, ozvu se.“
„Napíšu vám cestovní šek.“
„Jak je libo,“ řekl jsem. „Ale taky mi to můžete poukázat na konto, jestli vám to tak vyhovuje líp.“
„Radši vám dám ten šek.“
Vyplnila šek na rohu stolku, vytrhla ho a položila vedle fotografií. „Ty obrázky vám tu nechám,“ řekla. „Upřímně řečeno, jsem si dobře vědoma, že to nebude snadné… Ale vy nejspíš víte, kde takové děcko v Praze hledat, když jste se mi sám nabídl.“
Vystavil jsem jí potvrzení a nechal si podepsat průpis.
„Upřímnost za upřímnost, paní Bořitová,“ řekl jsem, když jsem všechno uložil do kufříku. „Nechápu, proč se neobrátíte na policii. Je pryč hezky dlouho.“
„Pan Frýda říká, že by to pro ta dvě děcka byl šok; jistě to berou jako výlet, vůbec si neuvědomují, jaké starosti si o ně děláme.“
„Pan Frýda ať si trhne nohou,“ řekl jsem a myslel to upřímně. „Za tu dobu mohly ty dvě děcka dorazit třeba do Austrálie.“
Chvíli se zdálo, že jí po čele skotačí dvě zamilované housenky.
„V panu Frýdovi se mýlíte,“ řekla nakonec. „On… má jiné cesty, jak řešit takovýhle problém.“
„Nenapadá mě nic jinýho než magická koule,“ já na to. „Pokud vynecháme poldy, stejně to musej obšlapat chlápkové jako já.
Ještě mi napište nacionále vaší dcery.“
Popadla propisku a napsala: Irena Bořitová, nar. 6. ledna 1977.
Měla písmo jako školačka, ale to mohlo být tím, že už dlouho kromě podpisu nic nepsala.
„Číslo občanky nejspíš neznáte.“
„Je mi líto… Opravdu ne.“
Zeptal jsem se, jak vypadá Monika Frýdová. Překvapilo mě, že to paní Bořitová neví. „Copak jste ji nikdy neviděla?“ zeptal jsem se. „Vaše dcera si domů nevodila kamarádky?“
„Vodila,“ řekla jaksi nevesele. „Ale Monika Frýdová u nás nikdy nebyla. Říkala jsem vám přece, že jsem se o ní dověděla teprve od jednoho z Ireniných kamarádů.“
„Myslíte, že měla důvod tuhle známost tajit?“
Paní Bořitová chvíli mlčela a zaujatě zírala oknem na křižovatku.
Potom pokrčila rameny a řekla: „Nevím.“
Nevěděl jsem to taky. Ledaže by se to děcko stydělo za kamarádčiny palce u nohou.
Sebral jsem svůj tácek, vyhodil jsem zbytky lukulské hostiny včetně nádobí do kontejneru, vrátil jsem se ke stolku, mírně se nalomil a povzbudivě stiskl své čerstvé klientce špičky prstů.
Víc už se toho dneska u McDonaldů soukromým detektivům nepodávalo.
„Nemám vám odnést kufr na nástupiště?“ zeptal jsem se.
„Ne, děkuju… Ještě mám čas. Mám místenku a nechce si mi stát na slunci.“
„Tak teda šťastnou cestu,“ popřál jsem jí.
„Můžu vám věřit?“ zeptala se.
„Teď už musíte,“ odpověděl jsem.
5
Bylo pár minut před sedmou, když jsem dorazil k pumpě u Průhonic, kde mají vedle benzinu i velkopopovické pivo a kde se čas od času schází jeden polda s fatálním Vodsloněm.

Nikde jsem ho neviděl, a protože jsem měl k večeři jenom tu sýrovou žemli u Donaldů, zaparkoval jsem u nonstopu a koupil si zdejší půlmetrový čerstvě uzený pendrek s hromadou hořčice a dvěma dnešními dalamánky. Díky letnímu času stálo slunce ještě dost vysoko nad obzorem, ale pro mračno smogu nad Prahou mělo barvu jako těsně před západem; z parcel okolo táhla hořká vůně rmenu a zvedal se cementový prach. U vedlejšího stolu seděl kluk s pirátským šátkem, měl tričko bez rukávů a khaki kalhoty nacpané do polovysokých kanadek; holka, snad šestnáctka, s punkerským účesem a ocvokovanou bundou na opěradle židle, držela za prostředek klobásu, ze které ukusovali každý z jednoho konce; vedle nich na volné židli ležely motocyklové přilby. Nechyběla ani obvyklá rodinka motorizovaných turistů, podle trabanta Sasíků; otec s býčím zátylkem a hlavou na ježka ukusoval ohromná sousta klobásy, a zatímco bledá dceruška způsobně nasávala kolu brčkem, její mladší bratříček s vyšívanými kšandičkami hlučně vrávoral mezi stoly. Gnädige Frau to zřejmě připadalo roztomilé, občas řekla něco jako aber, Hans (pokud jsem jí v tom kraválu z dálnice rozuměl) a lokla si piva rovnou z flašky, ačkoliv z ní pít neuměla. Měla namodralý přeliv, plochý hrudník a nejmíň dvaačtyřicítky, v kotnících oteklé a nacpané do šněrovacích střevíců. O kus dál otrhaná babka tupě zírala do kelímku, ve kterém snad včera nebo předevčírem bývalo pivo; nejdřív jsem si myslel, že je kašírovaná, potom jsem si všiml, že má na uších sluchátka walkmana.
Měl jsem v sobě polovičku klobásy a jeden dalamánek, když na parkingu zastavila zelená škodovka s kamarádem policajtem.
Opatrně zabouchl dvířka, zamkl a rozhlédl se. Když mě zmerčil, vyrazil mezi stolečky, jako kdyby ho zrovínka napadlo, že by si měl dát menší gáblík, ale pak si to rozmyslel a dal si jenom žlutou limonádu s mrkvo-celerovou příchutí. Přiklátil se ke mně a hlučně se zeptal, jestli je ta židle naproti volná.
„Ale jo," houkl jsem. „Co by nebyla?"
Jak už jsem se zmínil, dálnice dělá v tomhle nonstopu nepřetržitou zvukovou kulisu. Stačí mluvit normálním hlasem a slyší vás jenom ten, co vás má slyšet, pokud má ucho nastavené jako televizní satelitní anténu a příslušně se k vám nahne přes stůl. „Hm?" zeptal se polda.
„Pořád totéž," řekl jsem. „Aladár Deméter."
„Proč vás to zajímá?"
„Boural s fordem scorpio?"
„Nejspíš to víte líp než já," na to polda. „Byl jste u toho jako jedinej svědek. Kdo vám řek, že ten vůz řídil zrovna Deméter?"
„Jeden z těch policajtů," řekl jsem a ukousl si další žvanec.
„To na mě nahrajte."
„Neřek to mně. Prostě koukal do občanky toho cikána a povídá nahlas: Á, Deméter Aladár, známá firma."
„Kecáte, ale hádat se s váma nebudu."
„Proč je ve vazbě?" zeptal jsem se.
„Víte, kde sebral ten auťák?"
„Nevím. Kde?"
„Tak víte, nebo nevíte?"
„Nevím. Čí to byl auťák? Byl kradenej?"
„Taky že jo." Polda vypadal potěšeně, že ví něco, co nevím já.
„Není to žádný tajemství, protože jste si to moh přečíst v novinách. Majitel byl zprostředkovatel pendlerů… Rozumíte, těch lidí, co si jezděj vydělávat do Německa. Jméno vám říct nemůžu."
„Je mrtvej?" zeptal jsem se.
„Proč?"
„Klasicky pitomá otázka," řekl jsem a vytáhl kapesník, abych si otřel zamaštěné prsty. „Hledanej ford scorpio, sebrali jste cikána, kterej ho řídil, cikán je zabásnutej, ačkoliv má na triku jenom řízení cizího vozidla, ať už ho ukrad sám nebo někdo jinej… A o pravým majiteli mluvíte v minulým čase. Co jinýho si mám myslet? Je po něm a Aladár Deméter je podezřelej z vraždy."
„Já nevím, proč mě sem taháte, když to víte?"
„Starou belu vím. Je to tak?"
„Dejme tomu, že jo."
„Proč by ho ten cikán vraždil, o tom se něco ví?"
„To se mě moc ptáte."
„Kde se to stalo - myslím ta vražda?"
„V jednom lese… tam někde," zabručel. „Už je to čtyři měsíce.
Z domova vyjel autem, měl obchodní jednání, neřek kde a s kým, to prej manželce nikdy neříkal. Našla ho nějaká místní bába, šla se psem… Rozmlátili mu hlavu polenem z metru, leželo o kus dál.
Ztratila se aktovka."
„Co v ní bylo, se neví?"
„Ne."
„Co ten auťák?"
„Zmizel. Byly tam nějaký stopy, ale kolem toho místa vede cesta, po který jezděj traktory. Bylo vyhlášený pátrání… A teď v tom auťáku chytili toho cikána. S nějakejma holkama. Tvrdí, že vůz poctivě koupil, dal za něj dvě stě třicet tisíc, prej na inzerát.
Ale už si nevzpomíná, v kterejch novinách ten inzerát byl. Ten chlap mu prej auto předal za hotový z ruky do ruky někde na Jižním městě. Cikán si nepamatuje, kde to bylo, prej že tam jsou všecky ulice stejný."

„To je docela možný, ne?“
Nadporučík pokrčil rameny. „Taky si nemůže vzpomenout, jak se ten dotyčnej jmenoval.“
„Takže jste toho názoru, že si to vymyslel?“
„Nejsem žádnýho názoru. Mord toho podnikatele nedělám. K tomuhle jsem se dostal jen proto, že se ten auťák ztratil a zase takhle divně objevil… Dělám na kradenejch vozech, takže mi to přišlo na stůl. Někde musí bejt dílna, kde je předělávaj, ale zatím o ní nemáme ani hlášku. Jakýho názoru jste vy?“
„Ty holky svědčily?“ zeptal jsem se.
„O čem by mohly svědčit? Jely s ním nejspíš náhodou.“
„Pustili jste je?“
„Vyšetřovatel byl rád, že si moh nechat cikána.“
„Odkud byly? Z Prahy?“
„Asi jo. Nenapadlo mě, že vás to bude zajímat.“
„Odkud s nima tím fordem jel?“
„Všichni říkaj, že se jenom tak projížděli.“
„Věříte tomu?“
„Helejte,“ zamračil se, „na tom nesejde, čemu věřím a čemu ne. Už jsem vám toho řek dost, abych z toho měl průser, kdyby se to provalilo.“
„Ten mrtvej,“ já na to, „jak dlouho tam ležel?“
Pokrčil rameny. „To já nevím. Ať tam ležel, jak dlouho chtěl, zatím nic nevylučuje, že ho nemoh Deméter umlátit polenem a jeho auto někde schovávat, dokud se mu nezachtělo vyrazit si s ním za holkama. Moc bych za to nedal, že to tak je.“
Klidně to tak být mohlo a já se nechtěl hádat.
„Z jaký rodiny ten cikán je?“ změnil jsem téma.
„Z cikánský,“ na to polda.
„Nepovídejte,“ řekl jsem. „To se ví, že je z cikánský rodiny. Rád bych věděl, jestli je to rodina mohovitá. Čistě z profesionálního hlediska. Maj Deméterovi prachy?“
„To jsou jiný Deméterovi.“
„Jaký jiný? Jak tomu mám rozumět?“
„Ti, co maj prachy,“ upřesnil to. „Imre Deméter, deratizace, dezinfekce.“
„Cože?“ podivil jsem se. „Krysař?“
„Náramně potřebná profese. Praha je prolezlá krysama, hlavně ty rozflákaný činžáky, co se teď privatizujou a v rámci restituce vracej bejvalejm domácím. Deméterovi sypou po sklepích jed a nejspíš se taky rozhlížej, kudy se do těch sklepů dá vlízt. Možná je vykrádaj sami, snad jenom prodávaj tipy… To není nic tajnýho, a jestli je při tom přistihnete, dá vás policejní prezident vyfotit před rozvinutou zástavou.“
„Leda v zastavárně. A co ten Aladár? Ten v tom s nima nejede, když si moh koupit forda za dvě stě třicet táců?“
„Žádnejch dvě stě třicet táců nikdy neměl. Ten auťák ukrad, ať už má na triku ten mord nebo ne.“
„Není to třeba toho krysaře Imreho příbuznej?“
„Bratranec. Ale zaměstanej u firmy není.“
„Kde je zaměstnanej?“
„Nikde. Víte, že dneska nemusí.“
„Jak si ta Deméterovic myšárna nadává?“
„Dédédé. Jako Deratizace, Dezinfekce, Deméter. Máte v kanceláři myši?“
„Nevaděj mi… Tak dík. Nezapomenu vám to.“
„Byl bych radši, kdybyste to zapomněl.“
Dopil svou limonádu a začal se zvedat.
„Jo, poslyšte,“ dorazil jsem ho, „jména těch holek, co s ním v tom auťáku jely, byste mi nesehnal?“
„Moje nejšťastnější chvíle nastane, až se někde dočtu, že vás přejela tramvaj,“ odpověděl. „Možná že vám to časem brnknu, ale nic neslibuju.“
„Zavolejte,“ řekl jsem. „Třeba už budu přejetej.“
6
Když jsem přijel domů, dal jsem si sprchu a vyčistil si zuby, aby ze mě netáhl kabanos. Potom jsem šel do kuchyně, vytáhl z ledničky láhev Mattoniho minerálky a nalil si vrchovatou whiskovku. Chvíli jsem popíjel a koukal přitom otevřeným oknem, jak nad střechami poletují poštolky a jak se do dvora obchodní školy jeden po druhém ukládají večerní stíny.
Když věžní hodiny od Prokopa ohlásily devět, přešel jsem přes halu do obývacího pokoje, vzal si k ruce Zlaté stránky a po delším listování v tom geniálně přehledném seznamu jsem našel firmu DDD, deratizace, dezinfekce, Deméter Imre. Místo adresy tam byla jenom dvě velká a tučná telefonní čísla; u prvního bylo napsáno 7 - 15 h., u druhého od 16 h. Dalo se předpokládat, že to druhé číslo není telefon do podniku, ale zřejmě k cikánskému baronovi rovnou do bytu, jako to mám ve svém inzerátu já.
(Správný podnikatel nikdy nespí.) Zrovna jsem sahal po sluchátku, když telefon zazvonil.
„Discret,“ řekl jsem.
„Není tam pan Vodsloň?“ ozvalo se ve sluchátku.
„Hned ho zavolám,“ já na to. „Prosím, Vodsloň.“
„Chtěl jste ty jména.“

„Moment, vemu si notes.“
Překvapilo mě, jak si pospíšil. Vytáhl jsem ze šuplete sekretáře blok a propisku a znova vzal sluchátko. „Dobrý, můžete diktovat.“
„Tak si pište: Nějaká Denisa Šoltysová a Bohdana Harnischová.“
„Žádný adresy, nacionále a podobně?“
„Je mi líto. Říkal jsem vám přece, že to můj případ není.“
„Kdy ty dámy vyslýchali?“
„To taky nevím. Jména mám od dopravky. Pustili je hned po bouračce, protože s tím ukradeným auťákem neměly nic společnýho.“
„Leda to, že v něm jely.“
„Jo, asi tak.“
„Takže jako vždycky vřelý díky, pane Novák.“
„Není zač,“ řekl polda, který se samozřejmě nejmenuje Novák, ale docela jinak. „Abyste si nemyslel, že vám přeju jenom to nejhorší… Můžete tu věc pustit z hlavy. Těžko z toho něco vyrazíte, protože ten váš přičmoudlík je z díry venku. Takže pokud jste doufal, že vám něco kápne z jeho familie, klidně na to zapomeňte.“
„Cože…?!“
„Jak to říkám. Dneska odpoledne ho pustili pro nedostatek důvodů k další vazbě. Zřejmě to stálo na vodě od začátku. Vyšetřování na svobodě… Někdo dostal sprďáka, že ho zabásli.“
„Od koho?“
„Od někoho vyššího, pane Vodsloň. Tak to chodí.“
„Kde ho najdu?“
„Toho vyššího? K tomu se nedostanete ani na rohožku před barákem. Povídám, zapomeňte na to.“
„Kde najdu Aladára Demétera.“
„Jo, to nevím. Třeba někde v hospodě.“
„Ve který hospodě?“
„To se mě moc ptáte. Od čeho bydlíte na Žižkově?“
Řekl jsem, že děkuju. On na to, že den mého narození by s radostí prohlásil za den národního smutku. Vyjádřil jsem přání, aby se zastřelil před nastoupenou jednotkou.
Potom jsme zavěsili a já vytočil číslo markýze Géra.
„Haló…?!“
„Pana Demétera Imreho bych prosil.“
„Nejbližší volnej termín máme až po neděli.“
Byl to dost divný hlas; marně jsem se snažil uhádnout, jestli je to chlap, nebo ženská.
„Tohle je soukromá záležitost,“ řekl jsem.
„Kdo volá?“
„Pan Deméter u mě dneska dopoledne byl.“
Ten obojetný hlas na to: „Jó? Pan Deméter byl dnes dopoledne ledaskde.“
„Neříkejte,“ povídám. „Tak já jsem ta hajzlbába, jejíž bohulibé zařízení pan Deméter navštívil v deset patnáct.“
Ten někdo tam někde nebyl zařízený na tenhle způsob humoru.
„Koukejte, paní Deméterová,“ dorazil jsem ho, „váš starej si u mě na piáně zapomněl sedmikilovej balík prachů a já bych mu ho rád vrátil.“
„Kdo je u vás paní Deméterová?!“
„Tak dobře,“ řekl jsem. „Tady je firma Discret.“
„Moment,“ na to ten hermafrodit.
Břinklo mi to do ucha. Zřejmě odložil sluchátko na cimbál. Někde v dáli jsem slyšel míchanici hlasů, jako by tam právě probíhal mejdan. Vypadalo to, že se tak do půlnoci dočkám.
Najednou mi někdo zafuněl do ucha: „Deméter.“
„Tady je firma Discret,“ já na to. „Předpokládám, že račte bejt Deméter Imre, a že jste ten samej, co si u mě v kanceláři dneska dopoledne zapomněl nějaký drobný.“
„Odkud máte číslo mýho telefonu, pane?“
„Ze Zlatejch stránek.“
„A jak víte, že zrovna tahle firma -“
„Povídal jste, že jste poctivej podnikatel. Jinej poctivej podnikatel, kterej by se jmenoval jako vy, v seznamu není. Koukejte, pane Deméter… Nemám zrovínka nejlepší trezor a nerad bych to u sebe měl dlouho.“
„Inu, pane Fink,“ na to markýz Géro, „ty prachy jsou honorář za kšeft, kterej jsem s váma sjednal. Záleží na mně, na kolik ohodnotím vaši práci.“
„Žádná nebyla a nebude,“ řekl jsem. „Váš bratranec je venku.“
„Neříkejte,“ na to Deméter. „Odkdy?“
„Odpoledne ho pustili.“
„No vida,“ řekl. „Ještě něco?“
„Jo. Víte, proč ho tam drželi? Váš vykutálenej bratranec Aladár byl podezřelej, že umlátil pravýho majitele toho havarovanýho auťáku polenem. Myslíte si, že bych ho bejval dostal ven? Jestli jo, tak jste naivka.“
„To jsem nevěděl,“ na to Deméter. „Jinak bych za váma bejval nešel.“ Chvíli mlčel a nejspíš si zapaloval doutník. „Hm,“

zabručel. „Jakýpak měli důkazy, že to udělal?“
„Nějaký důkazy asi měli, když si mohli dovolit držet ho v base,“ řekl jsem. „Mně se s nima nesvěřili.“
„Kdopak?“
„Sám jste říkal, co lidí znám.“
Mírně se uchechtl. „Hlavně že jim ty důkazy k ničemu nebyly, co?
Ten pitomec to stejně neudělal, není to žádnej násilník, leda tak na holky… To je od vás hezký, že jste se informoval. Aspoň víme, na čem jsme.“
„Že se u vás ještě nezastavil?“
„To víte, asi šel někam oslavovat. Jestli zrovna není při penězích, tak možná do Révy v Dalimilce, tam mu nalejou na dluh.
Ještě něco? Mám tu hosty.“
„Jo. Ty prachy vám pošlu poštou, když mi řeknete adresu.“
Zasmál se. „Vy jste blázen. Co furt mluvíte o penězích? Ta vaše zpráva si zaslouží honorář, že jo? Udělal jste náramnou radost celýmu našemu příbuzenstvu.“
„Stojí vám za třicet táců?“
Nato řekl cikánský baron: „Tak sbohem.“
Ledacos mi vrtalo hlavou. Vrazil jsem do přehrávače Originální pražský synkopický orchestr a přikusoval k němu chleba se šunkou a hermelínem. Vzhledem k tomu, o čem jsem potřeboval přemýšlet, se mi po chvilce začal zdát zpěvák pan Havelka poněkud nevážný.
Vyměnil jsem ho za starou kazetu Velvet Undergroundu, ale po prvních dvou skladbách mi moje spartánská večeře zhořkla.
Vypnul jsem soustrojí, navlékl si kšandu s pistolí, hodil na sebe bundu důchodců amerických bombardérů, narazil si na pleš džínovou čepičku, obul botasky, srovnal pantofle těsně u futra dveří, zhasl a vyšel na chodbu.
Nezvyklé světlo se linulo oknem na schodiště; podíval jsem se ven a uviděl měsíc, jak se koulí nad střechou obchodní školy. Jako vždycky jsem vyzkoušel, jestli neuvidím pouhým okem kráter Koperník. Neviděl jsem nic.
Musel jsem se spokojit vědomím, že tam je.
Což by u soudu jako důkaz nestačilo.
7
Réva je noční vinárna a vchází se do ní jako do obyčejného hokynářství, kterým také nejspíš bývala. V nevelké výkladní skříni stojí vinné sklenice s révovými listy a hrozny vína z Centrofloru, mezi kterými se povalují chcíplé mouchy, co se na to daly nachytat. Vedle jídelního a nápojového lístku tam visí nápis K dobré náladě vám vyhrává Duo Dunaj. Vedle výkladu pod pomrkávajícím neonem s dalším hroznem a příšerně pokrouceným R jsou dvoje dveře hned za sebou, v horní půlce zasklené kouřovým sklem s mačkanými kolečky. Není tam vrátný ani vyhazovák, pije se tam smíchov a čepované víno a hrají tam dva cikáni na cimbál a na housle. Občas to prostřídají tahací harmonikou a zpěvem, a jelikož jsou to rodilí Žižkováci, nezpívají žádné to móre, széretlék én a šumigáj, ale Pojď v chatu mou, případně Vy stromečky okolo Břežánky. Je to ohromně dojemná muzika a vysloužilé žižkovské doroty při ní roní slzy a dávají si ještě jednu zelenou. Vpředu je výčep o málo větší než obyčejná trafika, jedny dveře z něj vedou do chodbičky s toaletami a druhé do lokálu, který nemá víc než dvacet čtverečních metrů, ale vejde se do něj k osmi stolům třeba šedesát lidí. Kromě výše zmíněných vycpanin s červenými kolečky na scvrklých tvářích sem taky chodí čtvrtá generace někdejší galerky, pár kámošů těch virtuózů na všechno a v poslední době taky sem tam nějaký ten intelektuál, co si myslí, že to patří k věci.
„Servus, pane Gotštajn,“ řekl jsem výčepnímu.
„Ále… Už jsem vás dlouho neviděl.“
Pan Gotštajn, drobný snědý mužík s hřívou šedivých vlasů a úctyhodným nosem, je nájemce Révy; jeho manželka kasíruje a jako servírku tam mají děvče, které vypadá jako cikánka, ale ve skutečnosti je to dcera řeckého dítěte z dávných časů stěhování národů. Jmenuje se Sára Kiulesipoulosová, což si mimo mě nikdo nepamatuje. Z neznámých důvodů se jí říká Máňo, snad podle onoho krásného songu, v němž se zpívá: Tak to vidíš, Máňo, přece jsme tě lízli. Potom je tam ještě umaštěná kuchařka v kuchyni za výčepem, která se pro změnu jmenuje Anna Břečková, což si pamatuje každý.
„Co si dáte?“ zeptal se pan Gotštajn.
„Však to znáte, pane Gotštajn,“ řekl jsem. „Jednou si vyberu dovolenou a přijdu se sem rozšoupnout. To si klidně dovolím i ten litřík vavřince. Dneska to vypadá na obvyklou dávku koly napůl se sodovkou… Á, jak se vede, slečno Kiulesipoulosová?“
„Brejvečír, pane kapitáne,“ řekla a prosmýkla se za pult. „Jedno čevabí,“ křikla do okénka ve stěně mezi tmavohnědými dřevěnými regály se sklem a vyrovnanými řadami rozmanitých lahví s tvrdým alkoholem. „Pane Gotštajn… Osm velkejch rumů, dvě piva, džintonik a další flašku sklepmistra.“
Gotštajn kývl a otočil se dozadu pro litrovku rumu.
„Jak se pořád máte, Sáro?“ zeptal jsem se.
„Jak bych se měla mít?“ řekla. „Furt bych spala. Ten můj prevít je nezaměstnanej, a jak přijdu domů, hned to chce. Od rána do večera… A pak musím do makačky, abych mu měla z čeho uvařit.“
„Proč se na něj nevykašlete? Ještě vám není třicet a jste pořád krásná jak Helena trójská.“
„Vy mi to nebudete věřit, pane kapitáne,“ zasmála se. „Já mám toho kance zatracenýho ráda.“
„Čevabí,“ zaječela v okýnku Anna Břečková.
„Pardon,“ řekla Sára a popadla talíř s příborem.

„Co sháníte?“ zeptal se mě Gotštajn, když naservíroval na plechové plato Sářiny objednávky a postavil přede mě můj přísně nealkoholický koktajl.
„Proč myslíte, že něco sháním?“
„Že si nedáte ten litřík rovnou,“ zakřenil se.
„Nemůžu říct, že bych zrovna něco sháněl,“ řekl jsem, „ale rád bych hodil řeč s jedním cikánem. Asi ho budete znát, nějakej Aladár Deméter.“
„To máte smůlu,“ na to Gotštajn. „Dneska tu sice byl, ale jenom na skok.“
„Kdy odešel?“
„V tomhle rumrajchu člověk na hodiny nekouká… Seděl v lokále.
Počkejte, až se vrátí Máňa.“
„Někdo by ho tu měl znát, ne?“
„Všichni ho znaj,“ řekl Gotštajn. „Proč?“
„Mohli by mi říct, kde bydlí.“
„Možná že to ví Máňa… Nebo se zeptejte primáše,“ poradil mi.
„Ten má v merku všechny svý soukmenovce po celý Praze.“
„Nechoděj sem s Deméterem takový dvě holky, černá a blondýna…
Jedna se jmenuje Denisa a druhá Bohdana?“
„To nemůžu sloužit… Možná jo, možná ne. Všelijakejch holek sem chodí.“
„Tak dík.“
Otočil jsem se zády k pultu a chvíli se rozhlížel. Dvojkřídlé dveře do lokálu byly otevřené a bylo vidět houslistu, jak ždíme do ouška dvou fosilních kurtizán věkovitý doják, nad kterým by se Chopin obrátil v hrobě nejmíň třikrát tam a zase zpátky: Když pod oknem tvým celou noc bdím…
Sára se vrátila pro plato. „Slečno Kiulesipoulosová,“ řekl jsem, „prej tu dneska byl Aladár Deméter?“
„Byl,“ kývla. „Dvě velký vodky… Ale bylo to na toho druhýho.“
„Na jakýho druhýho?“
„Na toho tlusťocha. Toho jsem tu ještě neviděla… Nejspíš na na Aladára čekal. Přišel dřív, dal si palivce s tuplovanejma knedlíkama a pivo. Ptal se po něm. Jako kdyby si tu dali spicha.“
„Co jste mu řekla?“
„Co jsem mu mohla říct? Že jsem ho tady neviděla snad tejden.
Něco se povídalo, že je zašitej.“
„To jste mu taky řekla?“
„Ne. Takový věci nepovídám lidem, který neznám.“
„Byl to cikán?“
„Ne. Bílej. Takovej tlustej řimbaba. Dost velkej, nakrátko ostříhanej blonďák s dětským ksichtem, v černým tričku a džínsbundě. Když přišel Deméter, objednal navrch ty dvě vodky.
Potom zaplatil a vypadli.“
„Co myslíte tím dětským ksichtem?“
„Znáte ty mladý obézníky, ne? A blonďákům nejsou vidět fousy.
Vypadal jako ten naprdnutej puberťák z tý reklamy nekupujte to.“
„V kolik asi odešli?“
„Mohlo bejt šest, půl sedmý… Asi tak.“ Popadla tác se skleničkami a rozběhla se do lokálu.
„Tak co, načerpal jste informace?“ zeptal se Gotštajn.
„Málo je taky něco,“ řekl jsem. „Kdepak máte paní, že ji tu nevidím?“
Gotštajn se ke mně naklonil. „Je úplněk. Vždycky, když je úplněk, dostane bolení hlavy.“
„Migrénu?“
„Jo, migrénu. Taky chodí ve spaní a neví o tom.“
„Nepovídejte. U doktora s tím byla?“
Řeči se vedou a voda teče… Stál jsem, pozoroval cvrkot a upíjel svůj neškodný drink, dokud se nevrátila Sára s prázdným tácem.
„Šest piv, pane Gotštajn,“ objednala. „A dvakrát dvě deci bílýho.“
„Nevíte, kde bydlí Deméter?“ zeptal jsem se jí.
„To ne… Znám ho jenom jako hosta.“
„A nějakou Bohdanu - neznáte?“
Zavrtěla hlavou.
„A Denisu?“
„Pondělíčkovou?“
„Jak vypadá Denisa Pondělíčková?“
„Taková tlustá holka. Brejlatá.“
„Aha. Tak to není ona. A co tuhletu - neznáte?“
Nenápadně jsem jí ukázal fotku Ireny Bořitové.
Zamnula si ukazováčkem náznak knírku nad horním rtem. „Jako kdyby mi to něco říkalo, pane kapitáne. Ale jestli tady někdy byla, tak nanejvejš jednou. Jinak bych si ji určitě pamatovala.“
„Nejspíš mluví po moravsku.“
„Aha. Už jsem doma. Byla tady někdy minulej tejden, asi hned v pondělí, ačkoliv to mohlo bejt i ten pátek předtím.

Nebo v sobotu…?! Počkejte, ona tady možná byla napřed v sobotu a potom ještě jednou v pondělí. No jo, je to ona.“
„Byla tu sama?“
„Právě že ne… Proto jsem si taky na ni vzpomněla. Byla tady s takovou vyzunou, dlouhý ucouraný vlasy a frňák jak Štrajsandka.
Přidaly se k nějaký partě, ani nevím, kdo všechno s nima seděl, třeba to ani parta nebyla, znáte to. Všechno to bylo nakonec nametený… No, vy asi víte, co je to zač, ty dvě.“
„Co by měly bejt?“
„Já nevím, jestli se nemejlím,“ řekla. „Taky nechci pomlouvat ženský, který neznám, každej jsme holt ňákej… Ale ty dvě se k sobě jako ženský nechovaly, pane kapitáne.“
„Neříkejte… A jak se chovaly?“
„Jak bych to řekla… No, ta nosatá se k tý svý kámošce chovala, jako kdyby to nebyla kámoška.“
„Jo?!“ řekl jsem. „A jak teda?“
„No… jako chlap. Furt ji držela okolo krku a šeptala jí do ucha. A ta blondka se hihňala, dočista jako kdyby jí nějakej chlápek šuškal kdovíjaký prasečinky. Ale přísahat bych na to nemohla…“
„Byl v tý partě taky Deméter?“
„Je to možný. Pardon, už musím -“
„Moment… Mohla byste nenápadně upozornit houslistu, že tady stojí jeden, kterej by s ním strašně rád prohodil pár slov?“
„Jo, já mu řeknu.“
Sotva zmizela v lokálu, vtrhli dovnitř z ulice dva oplechovaní metalisti. Ten větší do mě zezadu vrazil. „Hele, moc se tady neroztahuj, kámo,“ zavrčel na mě.
„Sorry,“ řekl jsem. „I was at fault.“
Úplně jsem ho tím vyvedl z míry. Navíc si uvědomil, že jsem třikrát tak starý jako on. „Ále hovno,“ prohlásil. „Dyť jsem vrazil já do vás, otče. Ten váš bombr mě splet.“
Zacenil jsem se na něj a řekl: „Okay, friend. Okay.“
„Ty vole, to je v prdeli,“ obrátil se mládenec v okované bundě ke svému stejně oháknutému kámošovi. „Pravej amík a má na sobě, vole, ten vikslajvant za šest kilo, vole.“ A na tázavý pohled pana Gotštajna dodal: „Dvoje mórisky.“
Dostali je a vypadli. Hned nato se vrátila Sára. „Helejte, prej se za chvíli půjde vyčůrat, tak tam máte zapadnout za ním, jo?“
„Díky. Dejte si na mě něco.“
„Vy jste džentlas. Pane Gotštajn… Dejte mi jednoho malýho ferneta tuhle na pána.“
„To jsem vás nevytrh,“ řekl jsem.
Jenom se zasmála. Měla krásné, lehce namodralé zuby.
Vedle zmlkly housle a cimbál zapinkal rozmazanou mollovou kadenci ze začátku Smutné neděle. Pár hostů zatleskalo. Po chvilce se vynořil ze dveří lokálu oknírovaný a okotletovaný mužík v krajkové košili, za pochodu si rozepínal poklopec černých, drobátko nemoderně střižených zvonovitých gatí a mířil ke dveřím s panáčkem a panenkou. Odlepil jsem se od pultu a vydal se za ním.
Místní WC není nic moc. Obkládačky jsou zažloutlé a všude, kde proudí voda, jsou hnědé proužky rzi. Nemají tam okno, jenom ventilátor, který se točí tak pomalu, že se dají počítat lopatky.
Primáš stál u stěny a svlažoval kachlíky.
„To vy jste mi něco chtěl?“ zeptal se.
„Jo,“ řekl jsem. „Jestli neznáte Aladára Demétera.“
„Znám, neznám. To není poctivej cigán, pane.“
„To by mě dost mrzelo, protože s ním mám rozjednanej kšeft.“
„To vás teda lituju… Dneska tu byl, ale jenom chvilku.“
„Prej s nějakým kámošem.“
„No, to nevím, jestli to byl zrovna kámoš,“ na to primáš. „Nikdy jsem ho tady s Aladárem neviděl… Se mi zdá, že tu na Aladára čekal, jako kdyby věděl, že ho pustěj.“
„Kdo?“ zeptal jsem se.
„Přece policajti.“ Primáš si nadzvedl břicho, hromově pšoukl a vytáhl nahoru zip. „Prej byl pár dní v base, aspoň se to povídalo.“
„Neříkejte, v base? A proč, nevíte?“
„To nevím. Taky nevím, proč bych vám to měl říkat, i kdybych to věděl.“ Udělal krok ke dveřím.
„Kde bydlí?“ zeptal jsem se.
Podíval se na mě otráveně. „Na Švihance, pane,“ řekl. „Číslo nevím, ale je to ten barák, co v něm bydlej sami cigáni. Každej vám to tam řekne.“
„Je to příbuznej těch Deméterů, co maj podnik Dédédé?“
„Hergot, vy nedáte pokoj?“ zabručel. „Deméterové jsou všichni příbuzný. Imre, co má ten deratizační podnik, je slušnej cigán a jeho rodina tu bydlí snad od konce války. Zatímco Aladár sem přišel až v devadesátým ze Slovenska. Možná se k nim hlásil a snad u nich nějakou dobu dělal. Jenže je to lempl, pane. Já myslím, že ho brzo vyrazili… Od tý doby se nejspíš živí samejma šmé, aspoň se to říká. Nevím, jaký levoty by to měly bejt, ale asi mu dost vynášej, protože často hostí celou hospodu… a choděj s ním gádžovský holky. Ale co vlastně dělá, to nevím.“
„Neznáte nějakou Bohdanu nebo Denisu?“
„Myslíte jako od něj?“

„Když s ním choděj gádžovský holky…“
„Tak dobře ho zase neznám, pane.“
„A tuhle jste někdy viděl?“
Podíval se na snímek. „Jo,“ připustil. „Ta se mě tu minulej tejden ptala, jestli neumíme něco od Pink Floydů. Ale přísahat bych na to nemoh, pane. Třeba je jí jenom podobná.“
„Byla tady jenom jednou?“
„Možná dvakrát. Ale kterej den, to si nepamatuju.“
„Co myslíte, znala se s Aladárem?“
„Proč by ne? S ním se zná kdekdo.“
„Na nic jinýho si nepamatujete? Myslím kolem tý holky.“
Zamyslel se. „Něco jo…,“ zabručel. „Hráli jsme jí do ouška Yesterday. My si takovou věc zahrajem rádi, to víte, jinak jsou to tady samý ty Okolo Suče. Jenže… Kdo byste řek, že to platil?“
„Aladár…?!“
„Prdlajs Aladár. Jedna taková nosatá ženská.“
„Neříkejte.“
„Jo. Sem teplý nechoděj. Proto jsem si toho všimnul.“
„Myslíte, že byly -“
„Přinejmenším ta s tím frňákem. Helejte - musím jít hrát.“
„Kde bydlí ten slušnej Deméter?“ zeptal jsem se.
„V Přemyslovský. Maj tam ve dvoře garáže.“
„Dík, pane primáš.“
„Za co? To přece ví každej, kde bydlí Imre Deméter.“
Šel jsem si k pultu dopít svou cola and soda, a když už jsem byl v tom balíku, koupil jsem si jedny stovky camelky. Venku jsem zaváhal, jestli si nemám hned jednu zapálit, ale nakonec jsem hrábl do kapsy, vytáhl potřebné a ubalil si tenký smotek ze svého pseudoholandského tabáku. Když jsem si zapálil, věnoval jsem tři vteřiny přemýšlení. Měl jsem hroznou chuť jít domů, dát si druhou sprchu, navlíknout si svoje oblíbené spací triko á la Nansen, zalehnout, přečíst si kousek Tří mužů ve člunu o psu nemluvě s jednou z těch camelek a pokojně usnout. Což jsem samozřejmě neudělal, ale udělat jsem to měl.
Vzal jsem to pěšky po kostrbatých chodnících, tu a tam umělecky vyspravených blebanci asfaltu a díky zákonu na ochranu zvířat taky psími hovínky. V místech, kde pouliční osvětlení sotva pomrkávalo, jsem radši šel prostředkem ulice mezi dvěma řadami zaparkovaných automobilů, protože žádný slušně vychovaný domácí miláček netrousí hovínka jinde než na chodníku. V jednom auťáku pod nesvítící lucernou se dva ohmatávali. Potkal jsem pár opilců, partu cikánských výrostků, strakatou kočku a dva nebo tři párečky, které si to štrádovaly někam k Riegrovým sadům. Vzhledem k déltrvajícím vedrům měly dámy nahá záda a špinavé nohy.
Poslední dvojice byla obzvlášť zajímavá při pohledu zezadu; holohlavý kulturista v bermudách a sandálech si vedl menší kudrnatou blondýnku v džínových šortkách tak, že jí žmoulal v dlani půlku zadečku, zatímco dáma měla v jeho bermudách zastrčenou paži až k lokti, což jim kupodivu v chůzi vůbec nebránilo.
V bombru mi bylo horko, ale ve svém věku si nemůžu dovolit, aby mi prochladla ramena a krční páteř, o zádech nemluvě. Taky jsem potřeboval kapsy, abych měl kam dát pytlík s tabákem, nůž, sirky, kapesník, baterku, druhý kapesník a krabičku poslední záchrany.
Navíc jsem nemohl chodit po ulicích s podpažním pouzdrem jenom tak přes košili.

Ulice Na Švihance naštěstí není tak dlouhá, aby v ní osamělý chodec po desáté večer nenašel barák, kde bydlí samí občané snědé pleti. Všechna okna svítila na plné pecky, většinou bez záclon, otevřená dokořán. Ve světle, které z nich padalo ven, kroužila hejna můr. Bylo slyšet hádavé hlasy, křik dětí, které měly už dávno spát, monotónní drnkání kytary a nějakou reprodukovanou muziku, ze které na ulici doléhal jenom buben a basa. Ve druhém poschodí seděla na okenním parapetu holka snad třináctiletá jenom tak ve spodních kalhotkách, onipovala si palec u nohy a civěla na měsíc, jako by ho viděla prvně. Za ní se na stropě míhaly stíny několika lidí, kteří možná tancovali, ale taky se mohli rvát za doprovodu hudby. Z jednoho okna v přízemí se vykláněla ven tlustá stará cikánka a vypouštěla do letního vzduchu kouř z cigarety.
Prošel jsem mezerou mezi odřenou škodovkou stovkou a vrakem staré volhy, přešel jsem ulici a zastavil se pod oknem.
„Dobrej večír, madam,“ řekl jsem. „Nevíte, jestli je doma Aladár Deméter?“
„To neviem. Prečo bych to mala vedieť?“
„Ale znáte ho, ne?“
„Hej, poznám,“ řekla. „A čo? Prečo ho hladáte?“
„Jenom tak,“ řekl jsem. „Něco mu vzkazuje Imre. Náhodou tudy mám cestu, tak jsem slíbil, že to vyřídím.“
Obrátila se někam dozadu a zavřeštěla: „Jano…!“
Vzápětí se vedle ní vyklonil z okna ramenatý chlápek v tričku bez rukávů. „Zalez, Ilono,“ houkl na bábu, která se poslušně stáhla dovnitř a zmizela. „Co že komu vzkazuje jakej Imre?“ zeptal se.
„Imre Deméter Aladárovi Deméterovi,“ já na to. „Ale radši bych to dotyčnýmu řek sám.“
„Tak mu to řekněte. Kdo vám brání, pane?“
„To se ví, že mu to řeknu. Ve kterým patře bydlí?“
„Pod náma v suterénu.“
„Kam vedou okna?“

„Na dvůr, pane. Nevidíte, že tady žádný nejsou?“
„Vidím, proto se ptám.“
Cikán si odplivl na chodník; pak si mě změřil, jako by chtěl ještě něco dodat. Načež si to rozmyslel a zavřel okno, až zadrnčelo sklo.
Dveře do baráku zamčené nebyly. Celý zámek i s klikou někdo vyrval z dřevěného křídla kdysi dávno parádních vrat. Smutně zavrzala, když jsem je pootevřel.
V průjezdu byla tma. Vypínač na zdi nefungoval. Vytáhl jsem baterku a rozsvítil.
Nejdřív jsem uviděl oplzlé škrábanice a nápisy červeným sprejem:
Svobodu! Černý huby go home! Taky jeden trochu starší: DEPECHE MODE. Tu a tam lebka a zkřížené hnáty, pár nadávek smutně proslulému takypolitikovi, Kuř trávu a buď free, jeden haknkrajc a pár primitivních koitálních kompozic. Člověk musel kroutit hlavou sem a tam, když si uvědomil, jakou cestu ušlo lidstvo od maleb v altamirské jeskyni.
Na konci průjezdu viselo na zdi asi deset nebo dvanáct poštovních schránek. Z některých už zbývala jenom dna. Na jedné byl ještě čitelný nápis Alois Hynek, ale ten už tady jistě dávno nebydlel.
Na ostatních nebylo nic, jen tu a tam zbytek vizitky, seškrábané nehtíky cikáňat.
Vlevo vedly schody kamsi dolů.
Sešel jsem po nich. Nebylo jich víc než šest nebo sedm, nepočítal jsem je. Dole byla podlaha ze šedivých cementových dlaždic, řádně zaprášená vápenným prachem a kdovíčím. Chodba vedla doprava a byly tu čtvery dveře. Nejbližší, železné, byly pootevřené a vedly někam do sklepa. Z dalších už zbyla jenom zárubeň, kterou žrala dřevomorka, a dírou bylo vidět vytrhanou podlahu. Zato třetí a čtvrté dveře byly nové, krémově natřené, s černými klikami zdobenými hliníkovými pásky. Protože byly na levé straně chodby, měly mít místnosti za nimi okna na dvůr.
Zaklepal jsem na ty první.
Nic mi neodpovědělo.
Zaklepal jsem silněji, ale mělo to stejný výsledek.
Obalil jsem kliku kapesníkem a zmáčkl ji.
Dveře povolily směrem dovnitř. Pootevřel jsem tak na palec a tiše řekl: „Jste doma, pane Deméter?!“
Kde nic tu nic.
Posvítil jsem si baterkou a musel se sám sobě zasmát, protože za dveřmi byla jen mísa WC a nad ní splachovadlo, ze kterého někdo sundal dekl a pohodil ho na podlahu.
Tiše jsem dveře zavřel a přešel k vedlejším.
Zaklepal jsem jednou, zaklepal jsem dvakrát, zaklepal jsem dokonce třikrát, až to nepříjemně dunělo. Nakonec jsem došel k názoru, že Aladár, pokud je tohle jeho byt, nešel z Révy domů, ale do jiné hospody. Nebo prostě jenom tak s kámošem za holkama.
Přesto jsem znova vytáhl kapesník a zkusil kliku.
Zamčeno nebylo…
Ani živnostenské oprávnění ke sledování, střežení objektů a pátrání všeho druhu neomlouvá držitele, pokud bez povolení vnikne do cizího bytu. Měl jsem ty zatracené dveře zavřít a vytratit se odtud šílenou rychlostí. Jenže proč se člověk stává soukromým detektivem? Protože je od přírody zvědavý. Měl jsem jít pryč, ale nešel jsem. Strčil jsem do dveří, proklouzl dovnitř, zavřel za sebou a vzápětí hmátl do podpaží, protože kousek přede mnou něco bouchlo. Stál jsem tiše ve tmě a ruka na pažbě waltra se mi potila. Neslyšel jsem nic, jenom vzdálený nezřetelný šum města.
Někde naproti mně maličko prosvítala nějaká skvrnitá záclona.
Rozsvítil jsem baterku.
Nebyla tam předsíň, jen jedna místnost. Kdybych měl rekonstruovat její vzhled, řekl bych, že měla jedno vysoko položené okno zastřené závěsem s nevkusnými vzory v příšerných barvách navlečeným na hliníkové záclonové tyči. Na něčem, co mohlo být v dobách chromovaného nábytku květinovým stolkem, nejspíš stával televizor s audiověží, odkud běžely dráty k reprobednám snad pověšeným na skobách v rozích nad velikým rozkládacím gaučem. Na gauči mohlo být jen tak halabala pohozené ložní prádlo, zřejmě vytažené z otevřeného peřiňáku vedle. Nezapomněl bych na jeden obzvlášť erotický Vallejův plakát, dejme tomu nad gaučem. Vpravo od dveří byla skříň na šaty, vlevo od dveří na zdi čokoládově hnědé porcelánové umývadlo, nad ním elektrický průtokový ohřívač se zrcadlem na přední stěně a vedle na věšáku dva ručníky.
Umývadlo nebylo právě nejčistší a na jeho okraji přischlo k porcelánu rozmatlané zelené mýdlo. V rohu mezi umývadlem a stěnou s oknem mohla stát na mramorové desce staré komody mikrovlnná trouba a vedle ní elektrický dvouvařič s konvicí na jedné plotýnce.
Ve skutečnosti byl na místě jen závěs na okně, umývadlo a kupodivu ty dva ručníky na věšáčku. Všechno ostatní se válelo na podlaze. Gauč stál na boku a matrace ležely vedle. Komoda byla odtažená od stěny. Skříň byla dokořán a její obsah rozházený kolem. Obrazovka televizoru na mě zírala z podlahy jako obrovská slepá bulva.
Trochu volného místa bylo jenom poblíž dveří; neleželo tam nic kromě mrtvoly.

8

„Doprdelepráce,“ povídám si jako zamlada.
Měl jsem v tu chvíli nárok být drobátko neslušný. Ve svojí branži si mrtvolu nemůžu dopřát moc často, zvlášť když je to mrtvola mládence, kterého onehdá sbalili zrovna v momentě, kdy jsem jel okolo. Policie nevěří na náhody a tohle už bylo opravdu poněkud příliš. Mohl jsem jen blahořečit tomu, že jsem nešel dál bez světla; koberec byl jednobarevný a já měl podrážky ušpiněné ze schodiště i z chodby, takže by se na něm stopy mých botasek otiskly jako gumová razítka. Že přede mnou leží umrlec, o tom nebylo třeba pochybovat. Taky nebylo třeba pochybovat, že jde o umrlce mírně

kuriózního, i když zase ne tak vzácného. Ležel přesně tak, jak má pořádný nebožtík ležet, až na to, že měl na hlavě navlečený a kolem krku zelenou gumičkou stažený igelitový sáček. Hlavu měl mírně natočenou doleva, takže jsem viděl jedno ztrnulé oko, které už ztratilo lesk, a frajerský knírek nad horním rtem. Byl neoholený; z toho se dalo usoudit, že po příchodu domů neměl moc času. Takový hezoun, který se pár dní ve vazbě neholil, by se doma okamžitě pustil do zvelebení svého exteriéru, ale zřejmě se ani neumyl, o čemž zase svědčilo suché mýdlo. Na hnědé míse umývadla se taky neleskla jediná kapka vody.
Přesto jsem se musel přesvědčit, že je opravdu po něm. Bylo logické, že to udělám. Udělal by to každý, kdo by ho takhle našel. A nedbal by na to, jestli při tom nechá stopy na tébichu.
Stačily mi na to dva kroky. Sedl jsem si do dřepu a vzal ho za zápěstí. Necítil jsem nic a ruka, i když nebyla úplně studená, určitě dávno neměla svých šestatřicet. Odhrnul jsem igelit o kousek výš a stiskl mu ze strany krk. Důlek tam zůstal. Podíval jsem se po něčem, co by zdůvodnilo ten igelitový pytlík. Neleželo tam nic. Žádný toluen, žádné ředidlo nebo aspoň flaška okeny.
Mrtvý měl na sobě bílou, snad trochu ušmudlanou košili s napůl vyhrnutými rukávy, džíny značky Lee a na nohou drahé kovbojské boty s vytepanými ornamenty a kováním z kočičího zlata, jakým se říká koně. Jejich podpatky nebyly skoro vůbec sešlapané a podrážky zrovna tak. V zadní kapse kalhot měl zastrčenou prkenici, do které bych se byl s radostí podíval, ale musel jsem to oželet. Neměl jsem u sebe nic, co by se dalo použít jako rukavice. Kapesník by nanejvýš nějaké otisky setřel a horko těžko bych poldům vysvětlil, proč jsem se vzhledem ke své praxi zachoval tak pitomě. Že tu zatracenou věc musím ohlásit, bylo nad veškerou pochybnost; viděla mě ta slovensky mluvící babizna, viděl mě nerudný Jano, a taky pan Gotštajn z Révy věděl, že jsem se po Aladárovi sháněl. Stejně tak to věděla Sára a primáš Dua Dunaj, který mi dokonce dal jeho adresu. Poldíci by na mě přišli až moc snadno a rychle a dávali by mi spoustu otázek, na které bych těžko hledal odpovědi. Bylo mi jasné, že to budu muset podstoupit, i když to ohlásím sám, a už teď mi z toho bylo horko.
Ještě jednou jsem si posvítil do všech koutů. Díky tomu jsem zahlédl, že se závěs na okně pohnul. Okno za závěsem bylo zřejmě pootevřené; když jsem otevřel dveře, přibouchlo se průvanem. To byla ta rána, kvůli které jsem málem vytáhl pistoli z futrálu.
Ohlédl jsem se na dveře bytu; zevnitř z nich trčel patentní klíč a na jeho kroužku visely další dva. Při pohledu zblízka bylo jasné, že se od sebe liší. Vzal jsem do kapesníku klíč zastrčený do zámku, vytáhl ho a podíval se mu na zuby. Nebyl to dvojník ani jednoho z těch druhých dvou.
Samozřejmě že mě zatraceně pokoušely. Chvilku jsem o nich přemýšlel, pak jsem vyšel ven, zavřel za sebou, klíče zabalil do kapesníku, kapesník jsem strčil do kapsy a došel k názoru, že mám nejvyšší čas odtud vypadnout, dojít domů, zavolat odtamtud poldům a vrátit se sem, samozřejmě bez těch klíčů.
Tiše jsem vyklusal po schodech. Byl jsem v průjezdu, když se venku na ulici ozvaly kroky nejmíň dvou lidí. Zůstal jsem stát u těch poštovních schránek, abych je nechal přejít; to se ví, kroky ztichly jako na potvoru před nedovřenými domovními dveřmi, blikla baterka a mužský hlas řekl: „Snad bysme se tam mohli mrknout, Jindro.“
Byl to hlas bledé tváře; přesněji řečeno to byl hlas poldy.
Nevím, jak jsem na to přišel; třeba mám na policajty šestý smysl jako matky na ztracené dcery. Polda to byl.
Dokonce něco ještě horšího. Dva poldové.
Měl jsem sotva vteřinu na to, abych se zbavil kompromitujících klíčů od bytu s mrtvolou. Protože jsem je nemohl nijak zneviditelnit, natáhl jsem ruku k těm mrtvým schránkám na zdi a do jedné je nacpal i s kapesníkem, který byl naštěstí tmavý.
Protože šlo o chuchvalec o dost tlustší než pár dopisů, uvízl někde uprostřed - tak hluboko, jak dosáhl můj prostředník, a zase ne dost hluboko, aby byl vidět úzkými průřezy v dolní části schránky.
Vzápětí domovní vrata vrzla a na zlomek vteřiny jsem proti světlu z ulice zahlédl černé šestihranné brigadýrky; pak jsem se ocitl ve světlometné záři. „Copak tady děláte?“ zeptal se hlas.
„Přišel jsem za jedním chlápkem, co tu bydlí,“ řekl jsem. „Zrovna jsem chtěl -“
„A kdopak tady bydlí?“ skočil mi do řeči.
Naštval mě a řekl jsem mu, aby mi nesvítil do očí.
„Hele…,“ na to polda, „nechce, abych mu svítil do očí.“
„Třeba to nesnáší,“ řekl druhý. „Je to starší člověk, že jo.
Ukažte nám občanskej průkaz, otče.“
Jak jsem sáhl do náprsní kapsy, pootevřela se mi bunda. „A sakra,“ houknul ten první, „honem se otočte, nohy od sebe a ruce dlaněma na zeď. Dělejte.“
„Co je, Jindro?“ zeptal se ten bez baterky.
„Má bouchačku,“ vysvětlil mu to jeho kolega.
Obrátil jsem se poslušně ke zdi a složil ruce na čepici.
„Pánové,“ řekl jsem, „firma Discret. Na tu pistoli mám papíry.
Nemůžete se mi divit, že jsem si ji vzal, když jsem šel zrovna sem.“
„Opřete se dlaněma o zeď, povídám,“ na to polda. „Radši se přesvědčíme sami. Už pár kolegů díky svý důvěřivosti omarodilo těžkým průvanem.“
„Od který doby je policie vtipná?“
„Od tý doby, co nosej civilisti bouchačky. Kdejakej smrad si do nás může dělat díry a my riskujem padáka, když se adekvátně bráníme.“
Nechal jsem je šmátrat mi po těle. Vytáhli mi z kapes tašku s doklady, peněženku a z podpažního pouzdra mou věrnou sedmpětašedesátku waltra. Zkoumali to všechno ve světle baterky a postupně mi to zase vraceli. Z pistole vyndali

zásobník a zastrčili mi ho do postranní kapsy bundy.
„Dobrý, jste čistej," řekl nakonec polda s baterkou. „U koho že jste to byl?"
„U jistýho Aladára Demétera… Dole v suterénu. Zrovna jsem chtěl jít ohlásit, že je po něm, když jste sem přišli."
„Nedělejte si srandu."
„Toho jsem dalek."
„Říkáte, že je mrtvej?"
„Jo. Ne moc dlouho, ale mrtvej je."
„Tak nám to pojďte ukázat."
Pokrčil jsem rameny a šel zpátky do sklepa. „Támhle to je," ukázal jsem od schodů na dveře.
„Dej na něj majzla," řekl policajt parťákovi. „Mrknu se na to."
„Na kliku jsem sahal přes kapesník," řekl jsem a zároveň v duchu blahořečil svému zvyku mít kapesník v každé druhé kapse, protože jinak by se po něm mohli začít shánět. „Za dveřma jsou otisky mejch podrážek, který dokazujou, že jsem se od těch dveří hnul jen na dva kroky, abych se přesvědčil, jestli se pro něj nedá něco udělat. Buďte od tý dobroty a nerozhamtejte je."
„Proč jste sahal na kliku přes kapesník?"
„To je takovej zvyk."
„Jakej zvyk?"
„Hygienickej. Proti žloutence, kapavce a aids."
„Kecáte. Nebojte se, já dovnitř nepolezu."
Zmáčknul kliku hranou baterky a strčil do dveří. „No jo, je to tak," řekl, když si posvítil dovnitř. „Asi čuchal kdovíjakej prevít a přehnal to. Vy ho znáte, otče?"
„Už jsem vám říkal, že to je Aladár Deméter."
„Pusť, já se taky mrknu," škemral druhý polda.
„Pánové," řekl jsem, „nejste vy náhodou normální pouliční hlídka?
Od městský policie? Ze žižkovskýho obvodu?"
„Taky že jo," odpověděl ten, co víc mluvil. „A co?"
„Že vám tady do toho nic není. Vaší povinností je okamžitě ohlásit nález mrtvoly. Nikoliv obtěžovat otázkama soukromýho detektiva, kterej vás na mrtvolu upozornil."
„Dětedohajzlu," na to polda. „Vysteňákejchytrej."
„No jo," ozval se druhý, „ale on má pravdu, Jindro."
„Tutovka, že mám pravdu, Jindro," řekl jsem. „Budete z toho mít průser, když to honem neohlásíte."
„Jakej já jsem u vás, sakra, Jindra? Chcete mít opletačky pro protivení se úřední osobě?"
„Pro dobrotu na žebrotu. Klidně mi můžete dát nakládačku a navzájem si dosvědčit, že jsem vás napad, co? V tom případě jděte do hajzlu vy. Čas utíká a pachatel taky. Já pochopitelně řeknu, kolik bylo hodin, když jsem mrtvolu objevil. Dokonce na to mám svědky, viděli mě, když jsem lez do baráku. Divil bych se, kdyby neviděli taky vás. Co jste tady vlastně dělali těch dvacet minut, než jste se konečně uráčili pozvat sem normální policajty?"
„Podle vás nejsme normální -"
„Městská policie není pro tenhle případ kompetentní. Už by tu měla bejt výjezdovka z kriminálky."
„Jo? A kde jste to chtěl hlásit vy?"
„Mám doma telefon."
„Takže jste chtěl jít domů?"
„Nebydlím daleko. Nikde blíž tady telefon není."
„Vypadni ven," řekl velký Jindra svému kolegovi. „Víš, co máš dělat. Já tady počkám."
Vypadali, že si drobátko nevědí rady.
9
Bíbratý chlápek v civilu, který šéfoval výjezdovce, byl mnohem větší řízek než ti dva hlídkaři z obvodu. Dal mě znova prošacovat, sebral mi pistoli a papíry, načež mi dal nasadit želízka. Nehádal jsem se s ním, protože to nebyl typ, který by se dal ukecat. Pak mě strčili do auťáku před barák. Jeden z těch pouličních chytrolínů mě tam hlídal, zatímco před barákem stál polda, který přijel s výjezdovkou. Šofér chodil venku sem tam, pokuřoval a občas hodil vilným okem nahoru, kde v druhém patře pořád seděla ta necudná třináctka s náběhem na panenská ňadra, civěla na měsíc a žmoulala si prsty u nohy. Stíny tanečníků už se za ní nemíhaly. I v ostatních oknech všechno ztichlo a ztemnělo, jen uvnitř tu a tam rudě zažhnul ohníček cigarety.
Asi za dvacet minut vyšel z baráku ouřezek, nejspíš úřední doktor, kývl všem a nikomu a nasoukal se za volant hondy, kterou před chvílí přijel. Rozsvítil světla a odfrčel.
Měsíc nad protějším domem popolezl od televizní antény ke hromosvodu a šofér čudil čtvrtou cigaretu, když přijel pohřebák.
„Tak kdepak to máme?" zeptal se někdo z okýnka.
Dva chlapi s nosítky zašli do domu. Pak se zase nic nedělo, dokud ze vrat nevykráčel bíbroš ještě s jedním policajtem v civilu a uniformovaným velitelem těch dvou, co mě nachytali. Zastavili se uprostřed ulice a fousatec chvíli rozkládal rukama. Neslyšel jsem, co říká, ale protože ukazoval na všechny baráky okolo, asi šlo o výslechy eventuálních svědků. Potom se vynořili funebráci s nosítky přikrytými černou igelitovou plachtou a kráčeli k furgonu. Jeden přitom hlasitě říhl. „Zatracenej vokurkovej salát," prohlásil. „Pokaždý mi je po ňom blbě."
„Tak proč ho žereš?" na to druhý pohřebák.
„Protože ho rád, blboune," odpověděl první.

Furgon s Aladárem odjel. Civil se vrátil do baráku. Fousáč se vecpal do auta vedle mě, a než zavřel dvířka, řekl veliteli pouliční hlídky: „Vaše písemný hlášení chci mít na stole ještě dneska."
„Je skoro půlnoc, pane majore," na to polda.
„Dneska v noci," upřesnil to fousatec. „Jedem, Koranda."
Šofér s husitským jménem neřekl nic a nastartoval.
„Ne abyste se pokoušel o nějaký triky," řekl major.
„Ne," já na to.
„Cože?"
„Nebudu se pokoušet o nějaký triky."
„Nedělejte si srandu, člověče. Nemoh byste si dát ve svým věku pokoj? Pro koho děláte tuhle špinavou práci? A za kolik?"
„Za kolik ji děláte vy?"
„Co tím myslíte?"
„Dělám to samý co vy. Jen se nedostanu tak často k mrtvolám. Ne že bych o to stál… Užil jsem si jich dost, pracoval jsem u kriminálky, když jste ještě chodil do školy."
Chvíli mlčel a zíral. „Aha," řekl posléze. „Bolševickej polda.
Jeden z těch, co nás rozháněli pendrekama, když jsme šli s kytkou oslavit státní svátek, ze kterýho jste udělali Den znárodnění."
„Paušalizujete," řekl jsem. „Doufám, že jste si aspoň ulevil."
„Parchanti," huhlal si do fousů, jako by mě neslyšel. „Dělali si, co chtěli, a teď si to dělaj zas. Krucifix… Hřešíte na demokratický principy nový společnosti. Nejradši bych vám jednu vrazil, abyste nezapomněl, co jste zač. Jenže vy byste si stěžoval na Výboru pro lidský práva. Ani nadávat vám nemůžu."
„Povídám, že jsem byl u kriminálky," řekl jsem.
„Není to jedno?" na to bíbroš. „Důležitý je, kdy jste u ní byl.
Snad nechcete, abych vám vykládal, jak byla za Husáka celá policie profláknutá a prolezlá estébákama a čekistama."
„Ne," řekl jsem.
„Co ne?"
„Nechci, abyste mi to vykládal."
„Je vám jasný, že to není podstatný?"
„Jo."
„Co jo?"
„Je mi jasný, že není podstatný, kdy jsem sloužil u kriminálky," odpověděl jsem poslušně celou větou.
Chvíli na mě zíral studeným okem. „Není podstatný," prohlásil, „co chcete, nebo nechcete."
„To mi bylo jasný vždycky."
„Však se vám koukneme na zoubek, soudruhu."
Na to jsem neřekl nic. Zbytek cesty mlčel i major, jenom se zuřivě prohrabával ve svém rozježeném starozákonním plnovousu.
Když mě usadil v kanceláři, která se od těch bývalých lišila jenom portrétem jiného státníka a počítačem místo vymláceného consulu, odemkl mi pouta, odešel a nechal u mě poskoka, aby dával pozor, kdybych se případně rozhodl spáchat sebevraždu. Poskok vypadal jako kříženec Ramba s Hurvínkem, a kdybych se opravdu rozhodl spáchat sebevraždu, zkusil bych mu na levé noze sedm špásů. Pak se dlouho nic nedělo, jenom ve dveřích se jako na orloji střídali poldíci v civilu i v uniformách. Postáli, pokoukali a šli, dokud se nevystřídali všichni, co momentálně sloužili noční. Teprve potom se vrátil bíbroš s krásnou blondýnkou v šik uniformě; změřila si mě, jako kdyby našla v pytlíku pralinek kozí bobek.
„Tak se do toho dáme," řekl major, postavil na stůl reportážní magnetofon a slečna zapnula kompjútr.
Tvrdá židle mě tlačila a bolelo mě v zádech. Taky jsem cítil, jak se mi nezdravě napíná sval vzadu na krku. Majorovi se na ramenou napínalo sako, ruce na stole měl jako kladiva, fousy mu rostly i z uší a z nosu a vypadal, že by si mě dal k večeři, kdyby mu někdo skočil pro dvacet housek a hořčici. „Sundejte si tu čepici, jo?!" zařval najednou.
„Pardon," řekl jsem a smekl. „Neuvědomil jsem si, že je tu dáma."
Kráska u stroje po mně přejela výsměšným pohledem. Byla to jedna z voliček Krásného Velikého Transformátora, které svými hlasy určují orientaci státu, stejně jako řadu let určovaly Zlatého slavíka.
„Jo, slečno," řekl jsem jí, „nesu si hrdě životem svou pleš."
„Na vaši pleš se nikdo neptal," zaduněl bíbroš s prstem na stopce magnetofonu. „Jsem major Ditrich. Vypovězte svými slovy, za jakým účelem jste šel do ulice Na Švihance, kde vás případů jsou denně hromady, to jistě víte nejlíp." (STOP.) „Po tom vám nic není, co vím a co nevím."
„To máte pravdu," pousmál jsem se bezelstně. „Já jenom aby bylo jasno." (REC.) „Vzpomněl jsem si taky na toho Demétera. Když jsem si uvědomil, že tím fordem uháněl od Teplic, a že v něm měl dvě mladý holky, chtěl jsem si s ním promluvit."
Bylo to dost přitažené za vlasy a sedět já na majorově místě, nevěřil bych tomu ani za mák. Možná tomu nevěřil taky, ale k poznání to nebylo. „Kdo vám řek adresu?" zeptal se.
„Primáš z Dua Dunaj v Révě… Na Žižkově v Dalimilový."
„Ten primáš ho zná?"
„V Révě ho zná ledaskdo."
„Například…?"

„Pan Gotštajn, Sára Kiulesipoulosová…“
Nepřetržitý šelest klávesnice ztichl. „Co je to za lidi?“ zeptal se major.
„Gotštajn,“ opakoval jsem, „nevím, jestli se píše poněmecku nebo foneticky, je buď majitel nebo nájemce Révy. Víc o něm nevím. Ta Sára Kiulesipoulosová -“
Slečna ex machina pravila: „Ať to hláskuje, šéfe.“
Odhláskoval jsem Mánino exotické příjmení. „Je to tamější servírka,“ dodal jsem.
„Pokračujte.“
„Šel jsem na tu adresu, co mi dal primáš. Zeptal jsem se jedný paní, ve kterým bytě Aladár Deméter bydlí. Zavolala svýho muže, pokud to teda její muž byl… Nějakej Jano. Jo, ta paní se jmenovala Ilona, mluvila slovensky a koukala z okna v přízemí vlevo od domovních dveří. Ten Jano mi řek, že Deméter bydlí v suterénu, a víc se se mnou nebavil. Proč, to nevím. Jako důvod jsem uved, že Aladárovi nesu vzkaz od Imreho Demétera… Třeba tam to jméno nemá dobrej zvuk.“
„Proč jste mluvil o Imrem Deméterovi?“
„To byl jenom okamžitej nápad,“ řekl jsem. „Shoda jmen… Často telefonuju a hledám čísla ve Zlatejch stránkách. Je tam reklama:
Deratizace, dezinfekce, Deméter Imre. Takový jméno člověku padne do oka. Deméter přece byla nějaká antická bohyně a najednou je to cikánský příjmení. Prostě jsem si řek, že by třeba mohli bejt příbuzný… Kdyby nebyli, nemusel nikdo vědět, jestli Aladár nějakýho Imreho, kterej se taky jmenuje Deméter, zná, nebo nezná.
Šlo mi hlavně o to, aby mi věřili a nezapřeli mi, že tam bydlí.
To bych potom těžko do toho baráku moh, že jo.“
„To vám mám věřit?“
„Nemusíte.“
Chtěl něco říct, ale rozmyslel si to. Bylo na něm vidět, jak mě nemá rád.
„Když mi řekli, že Aladár bydlí v suterénu,“ pokračoval jsem, „šel jsem tam. Slez jsem po schodech, našel dvoje nový nepoškozený dveře, zaklepal jsem nejdřív na první, a když se nikdo neozejval, zkusil jsem kliku.“
„Proč jste ji omotal kapesníkem?“
„Profesionální návyk.“
„Jste si jistej, že jste ji tím kapesníkem neutřel?“
„Proč bych to dělal?“
„Hm… A dál?“
„Zjistil jsem, že dveře nejsou zamčený. Pootevřel jsem je a viděl, že to je klozet. Zase jsem zavřel a zkusil to u těch druhejch. Vlez jsem dovnitř, posvítil si baterkou a viděl jsem na podlaze mrtvolu. Podle toho, jak jsem zahlíd Demétera při jeho zadržení na teplický silnici, byl ten mrtvej on. Od dveří jsem se hnul jenom na dva kroky, abych si ověřil, jestli je opravdu po něm.“
Zeptal se, jak jsem si to ověřil. Vyložil jsem mu to.
„Co bylo dál?“ vybafl na mě.
„Co by bylo,“ řekl jsem. „Zase jsem vyšel ven, zavřel za sebou a zrovna přemejšlel, jak co nejrychlejc sehnat policii, když přišli ti dva ze žižkovskýho obvodu.“
„Prej jste chtěl jít domů?!“
„Jo. Nejsem zvyklej volat z automatů a taky jsem si na žádnej v blízkým okolí nevzpomněl. Domů to mám pár minut.“
„Vzhledem k tomu, že jste bejvalej esenbák, jste měl zajistit, aby tam zatím někdo nevlez.“
„Jako bejvalej esenbák jsem věděl, že kdybych tam postavil některýho z těch cikánů, rozkradli by to dřív, než byste přijeli.
Bylo tam na podlaze dost cennejch věcí a mrtvýmu čouhala z kapsy prkenice.“
„Nenapadlo vás, že jste tam moh počkat sám a k telefonu někoho pobitch?“
„Myslíte k sobě do bytu?“
„Třeba do restaurace v Riegrových sadech.“
„To by nemělo smysl. Za prvé by mě nejspíš neposlechli, za druhé nevěřím, že by takovej cikán dokázal telefonovat, a za třetí pochybuju, že by ho k telefonu vůbec pustili. Taky jsem nemoh vědět, jestli tam zrovna nemaj zavírací den. To bych všechno jenom zbytečně zdržel.“
„Dobrá, dejme tomu, že byste šel telefonovat ze svýho bytu… Co byste udělal potom?“
„Vrátil bych se na místo činu.“
Podíval se na mě s pochybami.
„Koukejte, pane majore,“ řekl jsem, „nejsem padlej na hlavu.
Viděli mě tam přinejmenším dva lidi a dalších jsem se na Demétera vyptával. Jakej by mělo smysl se schovávat? Stejně byste mě našli.“
„A jenom proto jste -“
„Ne. Taky proto, že znám svoji občanskou povinnost. Možná že bych se na to vykašlal, kdybych věděl, že mi dáte želízka.“
Chvíli se na mě jenom tak šklebil a pak řekl: „Tak vy jste se obával, že by to tam rozkradli, jo?“
„Samozřejmě,“ já na to.
„Moh jste přece byt zamknout.“
Chtěl mě nachytat. Protože jsem to už chvíli čekal, řekl jsem klidně: „A čím, pane majore?“
Ale docela klidný jsem přece jenom nebyl, protože jsem nevěděl, jestli klíče ve schránce nenašli.

„Ptám se já," odsekl major. „Chcete tvrdit, že jste tam neviděl žádný klíče?!"
Pokrčil jsem rameny. „Neviděl. A taky jsem se po nich nedíval. Už jsem vám řek, že jsem hledal klientce ztracenou dceru. Proč bych měl myslet na cizí klíče?"
Hrábl do mých dokladů, které měl před sebou na stole, a vytáhl fotografii Ireny Bořitové s prknem. „Tohle je ona?"
„Ne," řekl jsem. „To je dcera jednoho mýho starýho kamaráda."
„Vida," na to major Ditrich a obscénně se zašklebil. „A pročpak nosíte její fotku v prkenici?"
„Protože jsem jí byl za kmotra. Považuje mě za svýho strejdu a tu fotku mi dala, když jsem se tuhle u nich zastavil na kus řeči a přines jí čokoládu. Neblbněte, pane majore, je jí čtrnáct."
Nejspíš se mu nelíbilo, že jsem mu řekl, aby neblbnul. Pleskl fotkou o stůl a zavrčel: „Jméno tý klientky."
„Je mi líto," řekl jsem. „Zmizení nikde nehlásila a obrátila se rovnou na mě. Nejsem povinen její jméno uvést."
„To jsem předpokládal. Jenže tady jde o vraždu."
„Neříkejte. Jeden z těch městskejch pochůzkářů byl toho názoru, že je to běžná smrt nešťastnou náhodou při čichání těkavejch látek. Používaj igelitový pytlíky, aby se to líp koncentrovalo."
„Městskej pochůzkář je městskej pochůzkář," dotklo se to majora.
„Může si říkat ledacos. My jsme kriminální služba, oddělení vražd. Máme spoustu prostředků, jak prokázat, o co šlo."
„To by mě docela zajímalo. Jak asi vrah donutil oběť, aby se pokojně udusila v igelitovým pytlíku?!"
„Tak nebo tak. Vy jste jistě taky poznal, že jde o vraždu a ne čichačskej neúmyslnej selbstmord."
Měl jsem chuť říct was heisst selbstmord, ale rozmyslel jsem si to. „Ať už mě to napadlo nebo ne," řekl jsem místo toho, „jde o nějakýho Aladára Demétera, kterej s mou klientkou ani s její dcerou nemusí mít vůbec nic společnýho."
„Nemyslel jste si to, když jste za ním šel."
„Byla to jenom jedna z možností, jakejch jsem prošetřil spoustu.
To už jsem vám říkal jednou."
„Tak já vám taky něco řeknu," na to major. „Když toho Demétera sebrali, neměl u sebe klíče od bytu. Při výslechu uved, že je asi někde ztratil. Kde, to nevěděl. Jeho byt Na Švihance byl zamčenej. Potom jsme ho pustili… a vy ho najdete mrtvýho v odemčeným bytě. Nezdá se vám to divný? Jak se tam dostal, když klíče ztratil?"
„Ty dveře maj fabku," řekl jsem. „Když máte takovejhle zámek, většinou máte i náhradní klíče. A ty necháváte u nějaký důvěryhodný osoby, abyste si moh odemknout, kdybyste o ty svoje klíče přišel. Třeba je měl některej soused nebo příbuznej."
„A kdo je má teď?"
„Moh je odnést ten váš hypotetickej vrah."
„Na všecko máte vysvětlení, co?"
„Na všecko ne. Například nemám tušení, proč byl v tom bytě takovej binec."
„Opravdu neváte?!"
„Jak bych moh?"
„Víte co?" zavrčel a vypnul magnetofon. „Vůbec se mi nelíbíte."
Pokrčil jsem rameny. „Fousy taky nejsou moje gusto," řekl jsem.
„S tím nic nenaděláte. Řek jsem vám to na rovinu. Nemám ponětí, kdo sejmul Demétera, pokud ho vůbec někdo sejmul, a vůbec mě to nezajímá. Nemám šajna o jeho klíčích. Pracuju na docela jiným případu, přesně takovým, jaký náležej do pracovní náplně mojí firmy. Sháním jedný matince zatoulanou dcerušku. Vraždy nejsou můj džob."
Bíbroš se otočil na slečnu u počítače. „Máte to?"
„Mám, šéfe," řekla s oslnivým úsměvem. „Okej."
Asi viděla tu reklamu na dámské vložky.
„Tak ať si to přečte a podepíše," na to velký boss. „Pak mu sejmou otisky a vydají jeho věci. Tuhle jsou jeho doklady, opište z nich potřebný údaje a vraťte mu je. A vy… Ať vás ani nenapadne starat se o Demétera. Jestli se mi připletete do cesty podruhý, bude to o moc dražší."
Zaklapl desky, strčil je do šuplete, zabouchl šuple, vyškubl klíček a odkráčel odhodlaným krokem. Magneťák si vzal s sebou, nejspíš aby si můj výslech pouštěl před spaním místo Hajaji.
Zatímco z tiskárny počítače lezly papíry, ve dveřích se znova objevil HurvajsRambo ověšený pendreky, rozkročil se jako jistý karlovarský knihkupec neblahé paměti a založil si ruce na prsou.
Když jsem si přečetl a podepsal slečně Okej všechny kopie své svědecké výpovědi, pohodil hlavou a utrousil: „Jdem."
„Máte mi vzít otisky a vrátit věci," já na to.
„Jdem tam," rozšířil svůj projev. „Hned teď."
„Fajn," řekl jsem. „Om mani padme hum."
„Co?" zeptal se.
„To je tibetsky zaplať pánbu," vysvětlil jsem mu to. „Tibetština je zajímavý jazyk, který nemá delší slova než dvojslabičná. Co vy na to?"
„Nic," řekl. „Kecy. Jdem."
Nasadil jsem si džínovou čepičku na pleš a řekl slečně u psacího stroje: „I am glad to have met you."
„Víte co?" odsekla. „Vlezte mi na záda."
„Okej," odpověděl jsem a šel za Tibeťanem.
O pár dveří dál nám řekli, že máme počkat. Posadil jsem se na tvrdou a studenou lavici v chodbě. Tibeťan musel stát. Vůbec jsem ho nelitoval a pod jeho ochranou jsem si natáhl nohy, přikryl oči kšiltem a klidně usnul.
Když mě asi hodinu nato probudili, vzali mi otisky, nechali mě, abych si umyl ruce, vrátili mi všecko včetně zásobníku s ostrýma a vyhodili mě na ulici, honem jsem si ukroutil a zapálil cigaretu. Potom jsem se volným krokem vydal ke stanici

metra.
Svezl jsem se na náměstí Krále Jiřího; kostel Srdce Ježíšova byl osvětlený reflektory a víc než kdy jindy připomínal barbarskou svatyni. Vysoko nahoře nad střechami domů přízračně zářilo rudé světélko na televizní věži.
Zamířil jsem k němu jako k majáku, obešel jsem zbytky židovského hřbitova v Mahlerových sadech, připálil jednomu stříknutému strejci, který vypadl z restaurace Quido (dříve U mariánského obrazu), podíval jsem se, jestli mi neukradli žigula, vylezl jsem svých pět pater, odemkl dveře bytu, a jak jsem léta zvyklý, zul jsem boty jednu o druhou, dřív než jsem rozsvítil, a poslepu jsem vlezl do pantoflí.
Jenže to nebyly moje pantofle.
10
Upřímně řečeno, ty pantofle, do kterých jsem se snažil potmě zastrčit chodidla, nebyly tak docela cizí; mám doma dva páry, z nichž jeden je můj (ten humpoláčtější a blíž u dveří, protože denně používaný) a druhý, dál od dveří a velejemný (viz trampská píseň: Namísto mokasinů ti obléknu bílé kvítí…) patří Adéle, která se sice nejmenuje Adéla, ale to nic nemění na tom, že je do mě blázen. Jezdí za mnou z jednoho dost vzdáleného města jednou za tři neděle nebo i za měsíc, jak jí to čas a zaměstnání dovolí.
Zatím jsem se o ní zmínil jen letmo, ostatně ani teď bych radši nezacházel do podrobností, protože náš věkový rozdíl je, upřímně řečeno, poněkud skandální.
Tak či onak jsem svoje pantofle nechal tam co vždycky, když jsem odcházel z bytu.
Rozsvítil jsem a chvíli jenom tak chodil a rozhlížel se. Pak jsem zase všecko zhasnul a jako myška seběhl po schodech na ulici.
Zahnul jsem za roh do ulice Rimského-Korsakova a došel ke kanceláři detektivní služby Discret. Okna v okolních domech už vesměs nesvítila a chodníky lemovala nepřerušená šňůra aut.
Hospoda dole na rohu měla zavřeno. Někde na Koněvovce pod kostelem bylo slyšet hulákání; potom motor vozu, který zastavil, bouchnutí dvířek a znova motor. Hučení zmizelo v dálce, zřejmě taxík. Jinak nikde nikdo, jenom o dva baráky níž venčila moje známá listonoška v županu a pantoflích bílého špice jménem Filip.
Odemkl jsem dveře kanceláře, jednu ruku na pistoli.
Čtvrthodinku nato jsem zase zamkl a uháněl ke svému opuštěnému žigulíku. Poldíci měli moje klíče dost dlouho a nelenili prošťárat mi byt i kancelář. Proto jsem musel čekat hodinu na chodbě, než mi vzali otisky a vrátili věci… Ale proč? Aby se dověděli jméno mojí klientky? Udělali to dobře, protože jsem objevil jen nepatrné stopy, které bych byl jistě přehlédl, nebýt těch pantoflí. Například jeden kompakt zastrčený mezi ostatní obráceně (což se mohlo stát i mně), obrázek mírně nakřivo…
V kanceláři jsem neobjevil nic, ale určitě v ní byli, stejně jako docela jistě nevynechali auto, když už měli klíč.
Tak jo, pánové.
Urovnal jsem si pod zadkem deku a nastartoval.
Sotva jsem se odlepil od chodníku, rozsvítila se o pár vozů dál za mnou světla a někdo vyjel z řady. Jak jsem pokračoval k Vinohradské, držel se za mnou. Vypadalo to na škodovku, snad stodvacítku. Mohla to být náhoda, ale tuhle noc už jsem na žádné nevěřil. Drobátko mě to vyvedlo z míry a jako vždycky mi v hlavě začala fungovat jakási podivná krátká spojení.
Jel jsem po Vinohradské dolů k muzeu. Na křižovatce s magistrálou svítila červená a chlápek za mnou zastavil dřív, než ke mně dojel. Zároveň přepnul na parkovací světla; ale sotva se rozsvítila zelená a já vjel do zatáčky, rozjel se znova.
Byl jsem kousek před Wilsonovým nádražím, když jsem zahlédl v zrcátku, jak se objevil na magistrále.
No dobrá, pánové. Našel jsem vám mrtvolu, a vy jste mi za to nasadili želízka. Vytahovali jste se na mě slečnou Okej počínaje a imbecilním Tibeťanem konče, nadávali jste mi do bolševických fízlů a hrabali se mi ve věcech… Neměli jste na to právo a já toho začínám mít tak akorát.
A teď mi ještě chcete šlapat stín.
Výborně, pánové! Chtěli jste to, máte to mít.
Nepokračoval jsem po magistrále, ale zahnul k parkovišti na střeše nádražní haly. Rychle jsem si řekl o parkovací lístek a jel až dozadu k Bolzanově ulici, kde parkoviště končí u malého autobazaru. Když jsem zamykal dvířka vozu, ještě pořád jsem neviděl žádný jiný vůz, který by jel za mnou, ale hned jak jsem vyšel zpod střechy parkovací haly, ukázala se vzdálená světla.
Odbočil jsem na trávník, přeběhl ke skupině keřů, přikrčil se mezi ně a jukal.
Samozřejmě - byla to ta zatracená škodovka; jela zvolna, jak se řidič rozhlížel po zaparkovaných autech, a ještě víc zpomalila, když minula moje. Zdálo se mi, že ve voze sedí kromě šoféra ještě někdo, ale protože jsem měl naspěch, nečekal jsem, až zastaví, vystoupí a uslyší mě.
Prodral jsem se křovím ke plotu parkingu, přelezl ho a sehnutý přeběhl mezi stromy na roh Bolzanovy a Opletalovy ulice. Tady se šňůra taxíků netrhne a taky jsem čekal sotva pár vteřin, když se jeden objevil ve směru od Hybernské. Zastavil jsem ho a nastoupil.
„Kam to bude?“
„Na Žižkov,“ řekl jsem. „Rimskýho-Korsakova.“
„Podle vašeho ctěnýho přání, pane.“
Byl to starší chlápek a nevypadal na jednoho z těch taxikářských podrazáků, co jezdí jenom za máry a ještě koukají vzít zákazníka pořádně na hůl. Když se rozjel, ohlédl jsem se k tmavému parku, ale nikoho podezřelého jsem tam neviděl. Třeba jsem přece jenom měl velké oči…
Jenomže - co si budeme povídat - v takovémhle případě je přehnaná opatrnost lepší než žádná.
Hodiny u volantu ukazovaly za pět minut dvě.

Šofér řídil mlčky. Mně taky nebylo do řeči.
Když jsme na Koněvovce dojeli ke kostelu, nechal jsem zastavit. „Říkal jste Rimskýho-Korsakova,“ řekl taxikář.
„To je dobrý,“ řekl jsem. „Odtud to mám stejně daleko.“
„Třiašedesát,“ na to šofér. Dal jsem mu stovku. Nebylo to nic proti parkovnému, které budu muset vysolit, až si ráno přijdu pro žigulíka. „Nedělejte granda,“ řekl.
„Ále co,“ já na to. „Proč bych taky jednou nedal vydělat slušnýmu chlápkovi. Jinej by mě odřel z kůže.“
„Tak dík, pane.“
Víc už jsme se nebavili, protože mu přivrávoralo zahraniční rito, nejspíš diplomat odněkud z Beludžistánu, a nóbl děvka, která klidně mohla být převlečený chlap.
Šel jsem domů a měl jsem vztek. Tenhle žižkovský kvartýr v pátém poschodí je jediné místo, kde se cítím doma. Mám tam knížky, muziku, výhled do stínadelských dvorků, nějaké ty upomínky na dávno ztracené mládí a pár věcí, které mám rád; taky věčný stín vonící Adélou. Je to moje Argondie, zahrada snů, a žádný policajt v ní nemá co dělat.
Tentokrát byly pantofle tam, kde měly být.
Tak jsem se do nich přezul, šel do kuchyně, snědl plátek šunky, vypil další sklenici minerálky, vysprchoval jsem se, vyčistil si zuby, natáhl si triko typ Nansen, rozestlal gauč a šel spát.
11
To se ví, sotva jsem usnul, zařval v hale telefon. Nemám nataženou paralelku k posteli, už takhle mám dost lehké spaní a úplně mi stačí, když se zvonění ozve za dveřmi. I tak se vždycky vyděsím.
„Uá,“ udělal jsem a posadil se. Asi vteřinu jsem přemýšlel, kde jsem se tu vzal, kdo jsem, kolik je hodin a podobně. Pak jsem odtápal do haly, zhroutil se do proutěného křesla a popadl sluchátko. „Discret,“ zasténal jsem, „nemohlo to počkat na ráno?“
„Pane,“ ozval se ve sluchátku hlas, který mi sice byl povědomý, ale ještě jsem nebyl natolik vzhůru, abych ho rovnou poznal a někam poslal. „Už je ráno. Bude pět.“
„Asi jo,“ souhlasil jsem a mrknul po hodinách na zdi. „Co si račte přát?“
„Tady je Deméter Imre.“
V duchu jsem zavyl. „Vážený pane,“ řekl jsem, „od dnešní noci na mě působí jméno Deméter jako projímadlo. Je mi líto, ale jestli to nevíte, tak váš bratranec -“
„Jakpak bych to nevěděl,“ přerušil mě funebrálním hlasem. „Jeho sousedi ke mně poslali holku… Vím všechno, dokonce i to, že jste u toho byl - jestli jste to byl vy.“
„Vždycky u toho musím bejt,“ vzdychl jsem. „Všecky průsery Aladára Demétera mě přitahujou na dálku. Jsem něco jako negativní anděl strážnej, pane Demétere Imre. Ale už to mám zaplať pánbu za sebou. Jenom vám ještě musím vrátit ty peníze.“
„Peníze,“ zabloudil do rodné puszty markýz Géro, „co peníze?!
Myslel jsem, že pro mě pracujete?“
„To jste se zmejlil, pane Deméter. Nikdy jsem pro vás nepracoval, nepracuju a pracovat nebudu.“
„Ale proč ne, pane?“
„A proč jo? Na policii mi řekli, že si to nepřejou. A já zásadně respektuju přání policie. Je tady od toho, aby chránila občana.“
„No dobře, pane,“ na to Deméter. „Jenomže -“
„Víte co?“ řekl jsem. „Zastavím se u vás kolem desátý a vysvětlím vám to, jo? Před chvílí jsem si lehnul a vůbec mi to nemyslí.“
„Víte, kde mě najdete? V Přemyslovský, číslo padesát štyry, ve dvoře. Napište si to.“
„Není třeba. Moc řečí čtyřiapadesát.“
„Co to jako je?“
„Takový srandovní přísloví,“ řekl jsem. „V tomhle případě mnemotechnická pomůcka.“
„No, mně moc do smíchu není. Aladár měl svý chyby, to jo… Ale byl to mladej chalan a mohlo z něj ještě něco bejt. Jednou moh umřít v posteli, obklopenej početnou rodinou, a ne takhle blbě, pane. Tak v deset?“
Slíbil jsem, že tam budu v deset jako na koni, nařídil jsem si budík a znova se skácel do postele. Sotva jsem zavřel oči, budík zatútal a bylo devět. Takové nám čas vyvádí kousky.
Nějak jsem se oholil a umyl. Posnídal jsem kafe a poslední plátek šunky. Pak jsem konečně otevřel ty včera koupené camelky a jednu vykouřil.

Do Přemyslovské 54 jsem došel pěšky, bylo to jednodušší než kličkovat jednosměrkami. Na baráku visela firma s krysou v nadživotní velikosti a nápisem jako kráva:
Deratizace-Dezinfekce-Deméter.
Prošel jsem průjezdem a našel venkovní prosklené schodiště, které stoupalo někam nad čtvery plechové dveře garáží. Dole byla na dveřích stejná firma jako venku, jenom asi o šest metrů menší.
Dveře byly zamčené, ale byl tam zvonek s dírkovaným krytem domácího telefonu. Zazvonil jsem a vzápětí se ozval hlas:
„Prosím…?!“
„Firma Discret,“ řekl jsem. „Na desátou mám domluvenou schůzku s panem Deméterem.“
V zámku zabzučelo; strčil jsem do dveří, prošel, zavřel je za sebou a vykráčel tím proskleným schodištěm do chodby, kde byly další dveře, ale otevřené; kliku držela po všech stránkách vyfešákovaná popelavá blondýna, profesionálně nalíčená, s úzkou sukní s mírným rozparkem a v lodičkách s podpatky jen o málo tenčími než pletací drát. Moje klientka

Denisa Šoltysová taky nebyla k zahození, ale vedle téhle slečny by vypadala jako mucholapka vedle broušené sklenice s medem. Marně jsem přemýšlel, jaká chyba by se na ní dala najít. „Pan Deméter vás očekává," řekla. „Prosím." Mezitím prošla vlastní kanceláří s počítačem a mikrovlnkou k dalším dveřím pokrytým koženkou a otevřela je.
Markýz Géro měl v kanceláři všechno, jak mu to vybrali podle katalogu. Parádně to ladilo jedno s druhým, židle, psací stůl, registratury, světla, křesla, tapeta na stěnách i koberec, záclony a tak dále, takže jedinou skvrnou na kráse tu byl chlap, kvůli kterému to sem natahali. Dřepěl za tím krásným stolem jako bimbaša a scházel mu akorát kinžál v zubech. Místo něj tam měl zlatou korunku.
„Slečno Pundová," řekl, „nalejte nám dvě píčvodky."
Chybou té slečny bylo příjmení, ale nesla si je životem stejně hrdě jako já své prořídlé temeno. Odněkud vyčarovala fláděru, dvě skla, led a plátky oloupaného citronu, zručně nacmrndala do sklenic řádnou dávku finské koskenkorvy, načež se tiše vytratila.
„Tak na zdraví," prohlásil Deméter.
„Upřímnou soustrast," řekl jsem.
Tukli jsme si, lokli jsme si. Neptal jsem se, kam si sednout, a rozvalil jsem se v křesle před psacím stolem. Štuc s nasládlým obsahem jsem postavil na stolek s deskou z hnědého skla, zaregistroval jsem plošně broušený popelník, vytáhl z kapsy camelky a sirky, zapálil si, sfoukl sirku, hodil nohu přes nohu a zadíval se na pana Demétera.
Seděl s rukama sepjatýma na stolní desce a jeho prsteny blyskotaly ve sluneční záři, která padala na stůl dánským oknem velux. Sám se taky leskl, ale proti včerejšku poněkud našedle.
„N'tak vidíte," řekl a přihnul si.
„No jo, no," odpověděl jsem a taky jsem se napil.
„Neřeknete mi pravdu, pane?" zeptal se a obrátil oči v sloup, jako když vzývá někoho v podkroví. „To jste přece nemyslel vážně, že poslechnete policajty?"
„Chtěl jste, abych mu pomoh z basy," řekl jsem. „A to padlo, protože ho pustili sami."
„Jenže akorát proto, aby ho někdo zabil," na to Deméter.
„Koukejte, pane Fink, jednou jsem si vás vybral, abyste pro mě dělal. Dal jsem vám třicet tisíc; ale to je jenom záloha. Chci, abyste našel a dal zavřít toho grázla, kterej mu to udělal. A za to vám těch třicet tisíc dorovnám na ruku nebo na konto nebo třeba do klobouku na rovnejch dvě stě padesát. Čtvrt melouna, jak se povídá. Tak co vy na to, pane?"
Řekl jsem: „Éh-he…?!"
„Čestný slovo," dodal.
„To vám ty krysy tak vynášej?"
„Co, krysy," zafilozofoval Deméter, „lidi jsou krysy."
V duchu jsem počítal, jak dlouho bych s tím vystačil, kdybych se vykašlal na práci. Že bych to snad uložil na vysoký úrok, mi ani nepřišlo na mysl. „Koukejte, pane Deméter," řekl jsem, „vždyť ani nevíme, jestli to byla vražda."
„Jak to, že to nevíme?!" podivil se.
„Měl na hlavě igelitovej pytlík utaženej gumičkou," řekl jsem.
„To dělaj toxikomani, když si chtěj vylepšit čichání toluenu nebo nějaký tý okeny."
„Hovno, pane," na to Deméter Imre. „Aladár nic takovýho nedělal.
Na to dám krk, pane Fink."
„Tak mi řekněte, jak mu to moh udělat někdo jinej? Já nevím, jaká byla příčina smrti. Pravda je, že to vůbec nemuselo bejt zadušení, ale proč potom ten pytlík? Kdyby měl obličej přikrytej nějakým hadrem, dalo by se uvažovat o tom, že se vrah nebožtíka bál. Takový případy se stávaj. Jenže igelit je průhlednej. Nedává mi to smysl, pane Deméter."
„Víc o tom nevíte?"
„Něco málo jo. Například to, že tam někdo něco dost důkladně hledal. Pochybuju, že by tam byl takovej čurbes normálně."
Markýz Géro zastříhal ušima.
„Nejhorší na tomhle případu je," pokračoval jsem, „že o něm vlastně vůbec nic nevím, kromě toho, co jsem viděl na vlastní oči. Vy jste mi vůbec nijak nepomoh, jen jste mi opakoval tu Aladárovu báchorku o koupeným auťáku."
„Já pro vás mám informace," řekl Deméter.
„Neříkejte."
Odněkud vytáhl doutník a uhryzl mu špičku. Tentokrát ji nevyplivl na podlahu. Dvěma prsty ji vylovil z knírů, odložil ji na popelník a křísnul ronsonem. „To máte tak," vypustil z obličeje zároveň s kouřem, „já k vám včera nebyl tak docela upřímnej.
Možná že to byla chyba… Jenže člověk holt nevěří, když… No, já myslím, že to ňák spravíme, i když tomu chudákovi Aladárovi už nepomůžem."
Neřekl jsem nic. Zase jsme popadli skleničky a přihnuli si. Ne že bych miloval tohle sladké pitivo; spíš mi připadalo, že markýz Géro zapíjí Aladára, a nechtěl jsem mu to kazit.
Zabzučel telefon. Deméter po něm hrábl a řekl: „Já tu nejsem, slečno Pundová… Kdo? Aha. Že mu zavolám sám." Zase telefon položil. „Koukejte, pane," řekl, „já chápu, že se vám do toho nechce. Je to přece jenom cigánskej mord a ledacos se vám na tom může zdát divný. Třeba to, že jste byl u tý bouračky a já za váma přišel."
„Vám by to divný nebylo?"
„No… Asi jo. Proto jste nestál o ty peníze?"
„Smažme to," řekl jsem. „Teď už o ně stojím."
„Dobře, dobře," na to Deméter. Načež zvedl telefon a povídá do něj: „Slečno Pundová, nalejte nám ještě jednu."
Jako by ji nemoh nalejt sám.

Slečna Pundová přivlála jako sen, a než jsem se nadál, ta moje poloplná sklenice zmizela a stála tam jiná s čerstvým ledem a citronem. Jak odcházela, ohodnotil jsem její nohy jako number one. Deméter můj pohled postřehl, ale jenom se uculil pod fousy.
Protože jsem ho při tom nachytal, nasadil příslušně zkormoucený výraz truchlícího pozůstalého a řekl: „Co je to všecko platný.“
Jako kdyby říkal: To může mít Pundová jánevímjaký nohy, když je náš Aladár na prkně.
Olízl jsem sklenici. Měl jsem v žaludku jenom to ranní kafe a plátek šunky. „Povídal jste něco o nějakejch informacích.“
„No,“ na to cikánský baron, „chtěl jsem vám říct, že ty dvě, co jely s Aladárem, byly jeho stálý -“ Zarazil se, jako když nemůže najít vhodný výraz.
„Přítelkyně,“ řekl jsem. „Takže je přece jenom znáte trošku blíž, než jste říkal. Myslel jsem si to.“
„Proč jste si to myslel?“
„Třeba proto, že měly váš telefon.“
„Mohly si ho najít v seznamu.“
„Tak proto, že věděly, komu maj volat, pane Deméter.“
„Jo,“ kejvnul. „Věděly, že jsem jeho bratranec, a že tady jinou rodinu nemá. Ta blondýna se jmenuje Denisa Šoltysová a ta černá kudrnatá je Bohdana Harnischová. Obě to s Aladárem táhly.“
„Společně? Nebo jedna o druhý nevěděla?“
„Proč by o sebě neměly vědět?“
Pokrčil jsem rameny. „Bez urážky, pane Deméter… Kolik gádžovskejch holek si vybere zrovna romskýho frajera? A ještě k tomu dvě najednou?“
„Co bych vám to nepověděl, pane. Těm dvoum dorotám jde jedině o peníze. A ty Aladár měl. Dokonce bych řek, že to s ním táhly jenom kvůli tomu - a možná taky kvůli nějakejm jeho kšeftům, ze kterejch jim šly procenta.“
„Jaký kšefty to byly?“
„To kdybych já věděl.“
„Nevíte to?“
„Ne.“
„Pane Deméter - jestli byl Aladár tak mohovitej, jak říkáte, proč bydlel v tý díře v ulici Na Švihance? Copak si nemoh sehnat lepší bydlení?“
„Jak můžete vědět, že neměl jinej byt?“ na to Deméter. „Moh ho mít. Třeba dva nebo tři. Tohle moh bejt jenom takovej zapadák.
Vodil si tam nejspíš holky, když nechtěl, aby věděly, kde bydlí.“
„Proč teda nešel domů, když ho pustili?“
„Jakpak to mám vědět, pane? Asi šel rovnou do hospody, tam nějakou sebral a zaved si ji tam. Vidíte… Mohla mu to udělat ona. Třeba pro peníze, co?“
„Jasně,“ řekl jsem. „Navlíkla mu na hlavu pytlík, přetáhla ho gumičkou a počkala, až se udusí.“
„Furt říkáte to samý,“ zabručel.
„Nemůžu brát v úvahu věci, který jsou nepravděpodobný. Moh mu to udělat leckdo, ale zatím nemám ponětí jak. Nějakou další Aladárovu adresu neznáte?“
Zavrtěl hlavou. „To ne. Jenom si myslím, že nějakej další byt někde měl. Tak se to přece dělá, když se živíte kšeftama, který nejsou zrovna akorát.“
„Akorát - v čem?“
„No -, třeba v nějakým tom nepřiznání daní,“ řekl s bezelstným úsměvem. „Nebo v obchodování se zbožím, který nemá docela jasnej původ…“
„Třeba s kradenejma auťákama?“
„To jste řek vy.“
„Jenom tak plácám, pane Deméter. Jste si jistej, že se u vás Aladár nestavil, když ho pustili?“
„Proč by to dělal? Ledaže by potřeboval peníze… Ale nebyl tu.
To bych vám přece řek.“
„Chodil si k vám pro peníze?“
Deméter mávl rukou. „Ále, to víte,“ zabručel. „Někdy honem potřeboval do kšeftu… Půjčil jsem mu. Co bych mu nepůjčil, když to vždycky vrátil?“
„Neměl u vás schovaný náhradní klíče od bytu?“
Markýz Géro zavrtěl hlavou. „Proč?“ zeptal se.
Řekl jsem mu, co jsem se dověděl od majora Ditricha.
„To je divný,“ na to Deméter. „Co když je měla některá z těch holek? Ale proč by říkal, že je ztratil…?“
„Třeba proto, že neměl zájem, aby se někdo dověděl o jeho dalším bytě, pokud nějakej takovej měl. Moh mít všecky klíče na jednom kroužku… Na rovinku, pane Deméter - třeba tam schovával nějaký kradený zboží.“
„Copak, možný to je.“
„Včera kolem sedmý se sešel v Révě v Dalimilový s nějakým tlusťochem,“ řekl jsem. „Prej tam na Aladára čekal, pak mu zaplatil panáka a odešli spolu. Neznáte ho?“
„Cigán?“
„Ne. Prej velkej obézní blonďák s dětským ksichtem.“
„Tak toho neznám. O jeho kamarádech toho moc nevím. Nesvěřoval se mi… a já o to ani nestál. Většinou to stejně byli grázlové, pane.“

„A co ty dvě…," podíval jsem se na kartičku, kam jsem si poznamenal (už podruhé) jména Aladárových pasažérek, „ta Denisa a Bohdana? Nevíte, kde bych je našel?"
„Nevím, kde bydlej. Ale můžu vám dát tip, kde občas pracujou.
Teda - jestli se to dá brát jako práce. Skoro bych řek, že s Aladárem jely zrovna odtamtud, když se stala ta bouračka… Je to takovej nóbl motel, pane. Poskytujou tam všelijaký služby, je tam čínská restaurace, bar… Ty holky tam dělaj… všelicos."
„Kde to je?"
„Na jedný postranní silnici, když jedete na Teplice. V Doksanech se uhejbá na zkratku přes Brozany… Jako na Lovosice. Ta vesnice se jmenuje nějak divně, teď si nevzpomenu… Ale motel je zařízenej v takovým starým zámečku, co vypadá jako věž. Dokonce stojí na kopci a má nahoře cimbuří."
„Byl jste tam někdy?"
„Jednou jsem měl cestu do Teplic a zastavil jsem se tam. Aladár mi o tom řek. Ale mě ty holky nezajímaly. Dobře tam vařej, i když já bych si k těm všelijakejm řezankám dal místo rejže knedlík.
Tamto - to se tam neprovozuje úplně veřejně, ale majitelka asi koncesi má. Mně se to nelíbí, pane. Já jsem věřící katolík, i když nejsem v žádný tý jejich politický straně… Možná právě proto. Ty katolický partaje se staraj jenom o to, aby církev dostala zpátky lesy a pole a zámky… Místo aby se angažovaly za mravnost. Já na ně kašlu, pane. Chodím k Prokopovi, pravidelně se zpovídám a v kasičce jim vždycky nechám stovku. Můžu si to dovolit."
„Jakou tam maj klientelu?" zeptal jsem se.
„Co? Jako co tam chodí za lidi? To víte, tiráci asi ne.
Zahraniční turisti… a takoví podobný vošousti. Pár jich tam bylo, když jsem tam seděl. Ale žádnej ten etvasmitknédl; spíš samý zlatý brejle, plný kešeně a chuť na mladý maso."
„Má to nějaký jméno?"
„Říkaj tomu Rondo. Je to nenápadnej název a těžko byste pod ním hledal to, co to opravdu je."
„Před chvílí jste se zmínil o majitelce. Znáte ji?"
„Ne. To Aladár říkal, že to má nějaká baba."
„Ještě něco, pane Deméter?"
„Už nic," na to krysař. „Copak toho není dost? Najděte toho mizeru, co oddělal Aladára, a dostanete svejch dvě stě dvacet tisíc. Pánbu vám je požehná."
Potřásli jsme si rukama. Přes svou tloušťku měl dlaň teplou a suchou.
Slečna Pundová mě doprovodila po schodišti. Když mi dole otvírala, zeptal jsem se jí, co dělá večer.
„Ještě nevím," řekla. „Proč se ptáte?"
„Nejedete náhodou na autovýlet s jedním připostarším elegánem?" já na to. „Ve vší počestnosti pokojně povečeřet, třeba v nějaké tiché čínské restauraci…?"
„Zřejmě si myslíte, že jste neodolatelný?"
„Přesně. Jmenuju se Otakar Fink."
„Já jsem Linda Pundová. Těší mě."
„Kde na vás mám počkat?" zeptal jsem se. „Dejme tomu v šest, slečno Lindo?"
„No ne… Ještě k tomu jste domýšlivý. U stanice metra na Flóře?
Ale neručím za to, že tam opravdu budu. Třeba si to rozmyslím."
„V tom případě přijdete o spoustu kouzelnejch zážitků. Například o maso dvou barev a černý vejce ve sladkokyselý omáčce. Zelenej čaj taky není k zahození a to nemluvím o bambusovejch výhonkách."
Zasmála se. „Nejspíš si to nerozmyslím," řekla. „Ale ne pro ty vaše kulinární zázraky."
„A pro co teda?"
„Řeknu vám to někdy mezi předkrmem a hlavním chodem," odpověděla.
„A teď už mě laskavě omluvte."
Omluvil jsem ji s veškerou laskavostí, jaké jsem byl schopen po dvou sklenicích píčvodky.
12
Jelikož jsem se potřeboval projít, abych se zbavil těch zlomků promile z Deméterova lepidla, vzal jsem to šourem kolem Viktorky a penzijňáku a zastavil jsem se přitom v prodejně Folk & Country, kde vedle půlkilových přezek ke kovbojským páskům a perkusních šestiraňáků prodávají i trampskou muziku. Mám k ní sentimentální vztah; když jsem byl kluk, taky jsem trampoval, a ještě dneska jezdím (jednou za rok) na chatu do Tmavé Studnice oslavit výročí založení tamější trampské osady. Samozřejmě jsem drobátko konzervativní, a pokud něco z těch nosičů, jak se dneska říká, kupuju, tak spíš Duo Červánek a nějaké ty ryvolovky a kiďárny než bratry Nedvědy, byť i z nich je současná trampská generace na větvi.
Došel jsem k Wilsoňáku, a protože jsem dostal po aperitivu hlad, zašel jsem si do haly na hamburgr. Venku na lavičce jsem ho pozřel, ubalil si tenčí cigáro, zapálil si a věnoval se přitom rozmanitým myšlenkám, dokud ke mně nepřistoupila krásná snědá dívka v černém a neukázala mi tácek od buřtů, na kterém bylo napsáno: Jsem z Bosny a moje tři děti hladovějí. Na devadesát procent to byl švindl, ale já jí pro ty krásné oči věnoval dvacku. Taky proto, že jsem měl tři klienty najednou, což se mi už hezky dlouho nestalo.
Záležitosti těch tří se proplétaly a jeden nevěděl o druhém - pokud na mě neušili boudu. Ale to nebylo pravděpodobné, protože se v tom točily příliš velké peníze, které jsem měl nakonec shrábnout já. Jestli ovšem ta bouda nebyla ušitá z nich.
Když se mi začala pálit višňovka, vydloubl jsem vajgla do odpadkového koše a šel si na parkoviště pro auto, kde jsem si nechal napsat potvrzení, že jsem zaplatil progresivní cenu.

Napíšu si to do nákladů.
Cestou domů jsem se nejdřív zastavil v železářství a koupil si dvě nové vložky do zámků. Pak jsem zajel do kanceláře, abych provedl montáž a poslechl si záznamník. Ještě pořád doufám, že se mi jednou ozve advokát od firmy Thomson & French se zprávou, že můj strýc John Finck v Oklahomě, ten, co se ztratil ve světě za těžkých dob nezaměstnanosti v letech třicátých a stal se za tou velkou louží z kamelota milionářem, konečně pokojně zesnul, a jelikož nezanechal potomků, stávám se univerzálním dědicem jeho petrolejových pramenů (zlatých dolů, jatek v Chicagu a podobně). Bohužel doufám marně, nejspíš proto, že jsem nikdy podobného strejdu neměl.
Na záznamníku byl vzkaz od kolegy, že sehnal na čtrnáct dní hlídání nějakého staveniště, jestli to s ním nechci vzít na střídačku, což jsem nechtěl. K tomu se mě ještě ptal, co to mělo být za fór s tím Borrowerem. Nadiktoval jsem na jeho záznamník, že nemám čas ani na hlídání staveniště, ani na pitomosti.
Když jsem se začal šťourat šroubovákem v zámku dveří na ulici, přivrtěl se ke mně špic Filip. „Jak to válíte, kapitáne?“ pozdravila mě svérázně jeho panička. „Furt serete policajty?“
„Tak tak,“ odvětil jsem. „Furt. Zrovna včera v noci mě sbalili v jednom cikánským baráku.“
„Na Švihance…?“
„Jo. Jak to víte?“
„Ráno se o tom povídalo u hokyně. Že prej Na Švihance někdo sejmul cikána a hned ho odvedli v želízkách.“
„Vy ten barák znáte?“
„Kterej barák by listonoška neznala, kapitáne?“
„Neříkejte, že jim tam choděj dopisy,“ řekl jsem. „Leda tak upomínky za neplacení činže a doručenky od soudu.“
„Bejvaly doby, kdy tam bydleli běloši. Byl to slušnej barák, měli dole kaslíky. A pro důchody si chodili dolů, stačilo zazvonit.“
Bývalá listonoška Věra Šimečková je svým způsobem unikát. Se svou vrozenou inteligencí se mohla stát světlem žižkovské kultury, nebýt její smůly na chlapy, které si zákonitě vybírá podle jejich naprosté bezmocnosti, aby se o ně mohla starat a vychovávat je, což probíhá podle téhož katastrofického scénáře už řadu let.
Jinak se vyžívá v péči o zatoulanou městskou zvířenu a v prapodivných kouscích, z nichž stojí zato uvést písemnou stížnost faráři u Prokopa, že jeho zvony dělají nadměrný kravál, při kterém se nedá spát.
„A jak to, že vás bachmani zhaftli?“ zeptala se.
Občas používá výraziva z dávných časů Žižkovské republiky, kdy ještě stála na Olšanském náměstí hospoda U zeleného stromu, žižkovské ženy v rudých šátcích dělaly v prvomájových průvodech obrazce a na místě ohavné telekomunikační ústředny byl rozsáhlý travnatý dolík, kam se chodívalo po večerech randit.
„Vám to klidně řeknu, paní Šimečková,“ odpověděl jsem. „Měl jsem tam něco na práci, našel jsem mrtvolu a při tom mě přistihli dva maníci od městský policie.“
„A to si jako mysleli, že jste ho rohnul vy?“
„Asi jo.“
Komentovala to po svém: „To je k posrání, co?“
„To bych řek. Ale nakonec mě stejně museli pustit.“
„Helejte,“ zamumlala tajuplně, „já teda nevím, jakou práci jste v tom cikánským baráku moh mít. Ale jestli chcete přečůrat chlupatý, tak vám ráda píchnu. Mám jich plný zuby. Tuhle mě jeden lustroval, že prej se Filip vykakal na chodník. Já mu povídám - jakpak jste poznal, že je to zrovna Filipovo hovínko? Až postavěj hajzly pro psy, můžou mě klidně buzerovat, pane bachman. Teď si můžou nanejvejš trhnout nohou. A kdo prej? Já povídám - tůdle. To vám zrovna neřeknu. A on hned, že prej si mě zjistí a zacáluju pokutu. Z mýho důchodu, kapitáne. Nedal byste takovýmu šaškovi po držce?“
„Víte co, paní Šimečková?“ řekl jsem. „Já samozřejmě nemám zájem dostat se s nima do konfliktu. Do jistý míry dělám to samý co oni. Ale něco byste pro mě udělat mohla.“
Zatetelila se nadšením. „A co? Co?“
„Dojděte mi do toho baráku. Něco jsem tam nechal a nebylo by rozumný, abych si pro to šel sám. Je možný, že maj barák v merku.
Vás si nevšimnou, kór když vás do toho průjezdu zatáhne pejsek.“
„Dobrý, dobrý. Co to jako má bejt?“
„Na jedný z těch schránek, co tam visej, je jmenovka nějakýho Aloise Hynka.“
„Toho jsem znala. Nosila jsem mu důchod.“
„Nacpal jsem do ní klíče zabalený do kapesníku.“
„Jo. A ty klíče potřebujete vyfouknout chlupatejm.“
„Přesně tak. Jenže ta schránka je zamčená.“
„Žádnej problém, kapitáne. Stačí šroubovák. Takovej rezatej kaslík prdne natotata.“
„Jenže kdyby vás při tom přistihli…“
„Tak ty klíče sežeru i s kapesníkem a šroubovákem,“ řekla. „Jen se nebojte, kapitáne. Nejsem letošní. Kam vám to mám přinýst?“
„Jestli tam můžete zajít hned, počkám tady.“
„Už jdu na to. Dejte sem ten vercajk.“
Protože jsem výměnu vložky během hovoru dokončil, utřel jsem násadu šroubováku kapesníkem. „Tu máte,“ řekl jsem. „Jenom ať vás přitom nikdo nenachytá.“
„Co otisky?“ řekla. „Nemám si zajít pro rukavice?“
„Na rezavým plechu se otisk neudělá.“

„Fajn. Tak za půlhodinku.“
Sotva odešla, začalo mě trápit svědomí. Nedalo se předpokládat, že dokáže spolknout tři klíče na kroužku; zato se předpokládat dalo, že barák je pod dohledem, protože v celém tom případu muselo být něco, o čem jsem neměl páru. Nešlo o běžný cikánský mord. Neměl jsem právo zatahovat do případu civily - a to ani nepřipomínám majora Ditricha, který mě varoval, abych od Aladára Demétera dal ruce pryč.
Jenže ty klíče musely být taky od toho druhého bytu, kde se mohl skrývat důvod Aladárovy násilné smrti. A čtvrt milionu nejsou peníze k zahození, s tím by musel souhlasit i pan Čekan.
Vrátil jsem se do kanceláře, uvařil si kafe, zažehnul k němu camelku a půlhodinku dával nohu přes nohu a naopak, dokud se listonoška nevrátila.
„Byla to sranda, kapitáne,“ řekla a položila mi na stůl žvanec kapesníku. „Ani jsem nemusela moc páčit.“
„Nikdo vás neviděl?“
„To se ví že ne.“
„Zavřela jste zase tu schránku…?“
„Jéžiš,“ řekla pohoršeně, „za co mě máte? To se ví, že jsem ji zavřela. Všecko je v suchu.“ Rozhlédla se po kanceláři. „Ale nemáte to tady zrovna moc útulný. Nechcete sem ňákou kytku? Mám jich plný okna.“
Napsal jsem do bločku s kopírákem: pí Věra Šimečková, úklid provozovny, Kč 200,-. „Podepište mi to,“ řekl jsem.
„Jděte se bodnout,“ na to listonoška. „Přišiju si bobříka odvahy.“
„Jen to podepište a vemte si ty dvě stovky. Za to riziko to není tak moc.“
„Helejte,“ řekla, „když už teda mluvíte o tom riziku… Kampak chcete ty klíče ulejt, aby je u vás nenašli, kdyby vám to tady profilcovali? Já teda nevím, od čeho jsou, ale jestli je bachmani hledaj…“
„Taky nevím, od čeho jsou.“
„Víte co? Já vám je schovám.“
Přemýšlel jsem o tom tři vteřiny. Věděl jsem, jaké následky by mělo, kdyby u mě klíče našli. „Dobrý, paní Šimečková,“ řekl jsem.
„Vemte si je domů. Nic o nich nevíte, prostě jsem si je u vás nechal jako záložní klíče od bytu a kanceláře… Kdybych ty svý třeba ztratil.“
„U mě je nenajdou. A co kdybyste je nahonem potřeboval?“
„Tak na vás zazvoním.“
„Jo… Ve dne v noci. A zvoňte třeba tydydády. Abych věděla, že jste to vy, a rovnou vám je přinesla.“
„A ty dvě kila -“
„Strčte si je někam. Jednou mě vemete na flám do Révy.“
„Jasně,“ řekl jsem. „To bude veliký.“
Když jsem přišel domů, nejdřív jsem vyměnil vložku ve dveřích.
Potom jsem si umyl ruce a vytáhl z knihovny třetí díl Hradů, zámků a tvrzí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Mezi Doksanami a Lovosicemi jsem neobjevil jediný objekt, který by mohl odpovídat Deméterovu popisu věže s cimbuřím. Tak jsem vzal automapu a hledal aspoň vesnici, která by se jmenovala nějak divně. Našel jsem jich asi šest. Nakonec jsem si řekl, že se zeptám v Doksanech u kláštera, kde je vždycky spousta stánkařů, kteří kdysi prodávali česnek, nové brambory a ředkvičky, a teď přešli na camelky, šampáňo a plyšové medvědy.
Protože čas prchal, věnoval jsem se nadále úpravě svého zevnějšku. Oholil jsem se, vzal jsem si košili neutrální barvy a uvázal si solidní tmavošedou kravatu. Doplnil jsem to světlým oblekem a letními střevíci s perforací. Letmý pohled do zrcadla mi prozradil, že jsem ještě pořád jakžtakž lehce elegantní, interesantní a svým způsobem sympatický starší pán sportovního typu. Jediná chyba tohohle kostýmu byla v tom, že jsem si k němu nemohl narazit džínovou čepičku; ale protože u elegantního, interesantního a svým způsobem sympatického staršího pána je omluvitelné, když na tom není s vlasy zrovna nejlíp, smířil jsem se s tím, že mi zase jednou potáhne na hlavu. Strčil jsem čepičku do kapsy a vyrazil na rande s Lindou Pundovou.
13
Když jsem dojel na Flóru, chvíli jsem přemýšlel, co udělám, jestli nepřijde. Nechtěl jsem do záhadného Ronda lézt sám, abych zbytečně nebudil pozornost. Potřeboval jsem si to tam nejdřív jenom omrknout. Ale Linda Pundová se přesně v šest vynořila ve východu z metra a já jí vyrazil naproti.
„Ale ne,“ řekla. „Jak jste se to oblékl, pane Finku?“
Měla na sobě džínový komplet a na nohou polovysoké boty s náznakem ostruh. K tomu koženou tepanou kabelku s mosazným kováním a řemenem přes rameno. „A jak vy?“ řekl jsem. „Kde jste nechala svou oblíbenou šedou klisnu jménem Delight?“
Zasmála se.
„V kanceláři samozřejmě nosím to, co se ode mě jako od sekretářky vyžaduje. Předpokládala jsem, že -“
„Taky jsem předpokládal.“
„Taková vzájemná ohleduplnost se jen tak nevidí,“ prohlásila.
„Nechcete si ještě skočit domů?“
„Ne,“ řekl jsem. „Můj šatník zcela postrádá Stetsonovy klobouky a vesty s třepením. Slečno Pundová, pro takovýho poslance jsou tohleto montérky. Ponechám si svoje sako typ Fenka a vy si zase nechte svůj country styl. Račte… Támhle parkuju.“
Usadila se v žigulíku bez dalších poznámek.
„To, co nosíte v kanceláři,“ zeptal jsem se, když jsem se rozjel podle Olšan, „od vás vyžaduje pan Deméter?“
„Promiňte,“ řekla, „ale o svém zaměstnavateli se s vámi bavit nebudu. Pokud jste mě pozval kvůli tomu, máte smůlu a

můžete mě rovnou vysadit, dokud jsme ještě v Praze.“
„Probůh,“ já na to. „Proč tak zhurta? Ani mě nenapadne, abych s váma ztrácel čas rozhovorem o firmě DDD. Znám plno příjemnějších věcí, o kterejch se dá klábosit s krásnejma slečnama.“
„Například -?“
„Třeba o pěstování růží. O Kámasútře. Nebo o čínský kuchyni.“
Zasmála se. „Růže jsem nikdy nepěstovala a v čínské kuchyni se vyznám stejně málo jako v Kámasútře.“
„Holdujete nějaký jiný? Myslím kuchyni.“
„Žádné zvlášť. Jím střídmě. Tu a tam zkusím i nějakou novinku…
Třeba i z vegetářského nebo makrobiotického jídelníčku.“
„Neříkejte, že se živíte zrním.“
„Ne, to ne… Ráda se dobře najím.“ Zasmála se. „Nebo i přejím, pane Finku. Ale ne často… Kam jedeme?“
„Mám jeden tip. Nikdy jsem tam nebyl, ale prej tam maj čínskou kuchyň a je to přiměřeně nóbl.“
„Pro sekretářku krysařské firmy?“
„Obzvlášť. Řek mi o tom pan Deméter.“
Udělala: „Ach.“
„Zřejmě víte, o co jde,“ řekl jsem.
„Myslel jste motel Rondo?“
„To víte že jo. Přesně tenhle motel jsem myslel. Jenže o něm vím jenom to, že mám zahnout v Doksanech na Brozany a hledat vesnici s divným jménem. Na mapě jsem jich našel hromadu.“
„Ta vesnice se jmenuje Sýrovce,“ řekla.
„Nepovídejte, že jste tam někdy byla.“
Neodpověděla.
Dojeli jsme na výpadovku. Ustálil jsem rychlost na úsporných devadesáti. „Sýrovce, to je teda jméno,“ řekl jsem. „Jak se jmenoval ten hrad?“
„To nevím.“
„V odborný literatuře žádnej podobnej není. Byla jste tam?“
„Ne, nebyla. Ale nejste první, kdo mě tam pozval.“
„Neříkejte. Kdo byl tak smělej?“
„Nebudu ho pomlouvat,“ vzdychla.
„Protože o mrtvejch jen dobře…?“
„Nevím, co tím chcete říct.“
Nic jsem jí nevysvětloval, jenom jsem po ní mrknul; slunce zapadající zleva k přídi ji přinutilo zamhouřit oči. Zatím jsem o nich nemluvil - měly barvu cigaretového dýmu.
„Víte, čím si vydělávám na chleba?“ zeptal jsem se.
„Firma Discret,“ zamyslela se nahlas. „Na advokáta nevypadáte ani tak nemluvíte. Snad nějaká bezpečnostní agentura…?“
„Máte bod,“ kývl jsem.
„A tak… Pan Deméter si vás najal?“
„Dva body.“
„To není právě nejbezpečnější práce, že?“
„Ne,“ řekl jsem. „Čím si vydělával na chleba Aladár Deméter, to nevíte? Taky to nebylo moc bezpečný.“
„Ne, to nevím,“ odpověděla po chvilce. „I kdybych to věděla… Už jsem vám řekla, že se o Deméterových nechci bavit. Jako sekretářka si to nemůžu dovolit.“
„Jděte… Mezi námi zaměstnanci?“
Neodpověděla.
„Dobrá, budeme se bavit o něčem jiným… Tak třeba - jakou muziku máte ráda?“
Udivilo mě, když řekla, že Glenna Millera. Kdysi dávno jsem se staral o žízeň a zesilovač závodního big bandu, který hrával na nedělních odpoledních čajích ve strašnické Barikádě. Dnes se jí říká Barča, a pokud tam zrovna nejsou trampové nebo kantráši, hraje se tam ten moderní rambajz. Měli jsme o čem mluvit až do Doksan.
Zastavil jsem u stánku s cigaretami a exportním pitivem před parádní barokní bránou doksanského kláštera a zeptal se na Rondo.
Jenže tohle nebyli ředkvičkáři z dávných časů politického temna, nýbrž draví podnikatelé kdovíodkud, kteří nevěděli ani to, co stojí za nimi. U stánku s hadrovými zvířaty a trpaslíky jsem dopadl stejně.
Takže jsem si koupil ještě jedny camelky a mezi klášterem a cukrovarem odbočil doleva na Brozany. „Proč jste sem s Aladárem nejela?“ zeptal jsem se. „A proč sem jedete se mnou?“
„Víte, pane Finku,“ řekla, „že pracuju u Deméterů, ještě neznamená, že bych musela… Ale nemyslete si, že mám nějaké předsudky. Pan Deméter je celkem snesitelný šéf a taky nejsem jediná bledá tvář, kterou zaměstnává. Dokonce jsme u DDD v přesile. On… říká, že cikáni jsou líní, což se samozřejmě pro naši práci nehodí. Někdy to bývají poplachy jako u hasičů. Jeho bratrance jsem neodmítla, protože je cikán, ale proto, že byl drzý.“
„Stěžovala jste si šéfovi?“
„Proč bych to dělala? To byla čistě moje věc.“
„Moje pozvání vám tak nepřipadalo?“
„Vaše pozvání? No, přinejmenším jste důvěryhodnější.“
Zasmál jsem se. „Stáří mě poučilo, jak se chovat, aby to tak aspoň vypadalo.“

„Ó… Maska drsného cynika?“
„Tři body,“ řekl jsem. „Kam teď? Na Libochovice, nebo pořád za nosem?“
„Snad by bylo nejlepší zeptat se.“
Projížděli jsme kolem domku, kde nějaký chlápek sklízel rajčata.
Zastavil jsem, spustil okénko a zavolal na něj, kudy na Sýrovce.
„Sejrovce?“ odpověděl a přešel ke plotu zahrádky. „Na Sejrovce musíte jako na Chotěšov a tam doprava na Lovosice. Odtud to máte asi osm kilometrů.“
„Znáte tam nějakej motel? Jmenuje se Rondo.“
„Jo, to je v zámečku. Na kraji Sejrovců doprava… Ale už od silnice to uvidíte, je to na vršku. Taková věž s rozhlednou nahoře. Chcete tam přespat? Bejt váma, jel bych až do Lovosic. Je tam teďkon pár docela slušnejch hotelů, třeba Lev.“
„Jeden známej mi doporučil Rondo v Sýrovcích,“ řekl jsem. „Prej tam maj čínskou kuchyň.“
„To nevím. Já bych ty jejich žížaly v medu nejed.“
„Bodejť jo, když máte vlastní rajský, že jo?“
„Chcete?“ zeptal se. „Pro vás dvanáct kaček kilo.“
Já na to, že až příště, poděkoval jsem, stáhl okýnko a nastartoval. „Poslyšte,“ řekla Linda, „to vypadá, že tady Rondo nemá nejlepší pověst. Nebylo by lepší poslechnout toho zahrádkáře a jet na večeři do Lovosic, když už jsme tak daleko?“
„Čeho se bojíte?“
„Bojím… Nevím, jestli se to dá říct právě takhle. Proč mě zval Aladár zrovna sem? Vždyť mě mohl pozvat kamkoliv v Praze.“
„Třeba se chtěl pochlubit tou metalízovanou fordkou a svým šoférským uměním. Nebo sem prostě jezdí s každou.“
„Metalízovanou fordkou…?!“
Nebylo mi jasné, čemu se diví. „Tím fárem, co jezdil,“ upřesnil jsem to. Šik sekretářka se nemusí vyznat v automobilech.
„Aladár nejezdil fordkou,“ řekla.
Teď jsem se zase podivil já. „Jak to?“ řekl jsem nejapně. „Pokud vím, měl modrýho forda scorpio. Aspoň to byl ten auťák, se kterým boural.“
„O tom zase nevím já,“ na to Linda Pundová. „Vídala jsem ho v červeném roadsteru. V té škodovce, co má vzadu jenom nouzová sedadla.“
„Třeba to prodal.“
„To je možné. Proč jste mě sem pozval vy?“
„Když se nemám čím chlubit?!“
„Víte, že jsem to tak nemyslela.“
„Za prvé proto, že mám rád čínskou kuchyň. Za druhé proto, že jí nerad holduju sám. A za třetí - protože sem jezdil Aladár.“
„Co z toho?“
„Jestli mám přijít na to, kdo a proč ho zabil, musím poznat prostředí, ve kterým se pohyboval. Zatím je to pro mě jenom fešnej chlápek s knírkem, kterej měl dost peněz a drzosti, aby si dovoloval i na vás, občas jezdil v kradenejch autech… a snad taky měl pár oblíbenejch lokálů. Například Révu na Žižkově v Dalimilce a ten motel v Sýrovcích. V Révě už jsem byl, tam nejspíš chodil, když zrovna nebyl při penězích. Mě spíš zajímá Rondo - už proto, že sem Aladár Deméter určitě nejezdil kvůli tomu, že se moh utlouct po šuej-ču-žou.“
„Máte bod,“ řekla.
„Jo? Za co?“
„Neříkáte švejžužu.“
Musel jsem se zasmát. „A odkud víte, že se neříká švejžužu, když se nevyznáte v čínské kuchyni?“
„To je profesionální deformace. Jako sekretářka jsem zvyklá správně si pamatovat přečtené. A recepty na čínská jídla přece vycházejí i v sobotních přílohách novin.“
„U mě je to taky profesionální deformace,“ řekl jsem. „Nemůžu si dovolit nepamatovat si.“
Slunce se potápělo do různobarevných dýmů lovosické chemičky, když se před námi vynořil poutač s nápisem MOTEL-RESTAURANT RONDO. WARME EXOTISCHE KÜCHE. A ještě nějaké to Mittagessen, Abendessen, Tschechische Weine und další.
O tabuli dál kupodivu nestálo KÄSENDORF, ale SÝROVCE.
„Tady je to,“ řekl jsem.
„A támhleto bude Rondo,“ na to Linda Pundová.
Nějakých tři sta čtyři sta metrů vpravo od nás stála na nevysokém návrší kulatá věž, v jejíchž oknech se svítilo. Na cimbuří postávalo pár lidí a nejspíš v okouzlení zíralo na panorama třetihorních sopek Českého středohoří se siluetou Házmburku a dalších rozkotaných sídel gotických pracháčů, na vrcholech olemovaných červánky a dole ztracených v modravém chemickém smogu.
Přibrzdil jsem, vyhodil blinkr a zatočil doprava.
Dole pod kopcem bylo před vjezdem do podzemní garáže za symbolickou ohradou z umělecky svařených trubek vybetonované parkoviště. Vjel jsem dovnitř a nějaký pomenší chlápek v zeleném kabátě a pozlacené brigadýrce mi ukázal, kde mám zastavit.
V rozích parkoviště svítily matové koule na nízkých tlustých kandelábrech z litého železa, nejspíš získaných ze šrotu. Byly natřené nabílo, takže připomínaly čtyři nohy v sádře.
„Motel je obsazený, pane,“ spustil skrček, sotva jsem otevřel dvířka. „Ale pokud chcete večeřet, posedět, račte dál.

Čínská restaurace, vybraná, eh… žernosecká vína… Ušlechtilé zahraniční destiláty, sedm druhů čaje. Jo - ceny odpovídají vysokému standardu.“
„Škoda že se to nerýmuje,“ řekl jsem. „Líp by se vám to pamatovalo. Vy tady hlídáte auťáky?“
„Ano, pane,“ odvětil s vlezlou zdvořilostí. „Stálá služba na parkingu i v garážích je u nás samozřejmostí. Přejete-li si, seřídíme geometrii, doplníme olej…“
„Taky mejete skla?“
„Ovšem. Patří to k naší běžné péči o hosty.“
„Mládenče,“ já na to, „na tenhle podnik nezapomenu.“
Byla to prorocká slova.
14
„Vy budete přát jídelní hůlky, nebo příbor?“
Koukl jsem po Lindě.
„Nevím, jak vy, pane Finku,“ řekla rozpačitě, „Já těmi tyčinkami jíst neumím.“
„Nedělejte si násilí,“ řekl jsem. „Já taky ne.“
„Dám příbor,“ na to servírka a rozložila po barevném vyšívaném ubrusu nerez vidličky, nože a lžíce.
Nadiktoval jsem jí objednávku. Mírně se uklonila a zmizela.
„Jedno nechápu,“ řekla Linda Pundová. „Proč má tenhle podnik špatnou pověst a proč ho vyhledával Aladár Deméter? To přece vůbec není jeho styl.“
Vzal jsem konvici, nalil do šálků žlutozelený čaj a zeptal se:
„Jak víte, že to není jeho styl?“
„Připadá vám snad, že ano?“
„Neznal jsem ho,“ řekl jsem. „Nic o něm nevím kromě toho, že měl rád ženské a žil si na poměrně vysoké noze. Takový styl jde s Rondem docela dobře dohromady.“
Seděli jsme na úzkém ochozu, který spirálovitě oviíjel vnitřní stranu obvodové zdi. Každých snad šest sedm kroků byl šikmý chodník přerušený rovnou plochou, na kterou se vešel stůl pro dva. Po jedné ruce jsme měli stěnu, po druhé za zábradlím výhled do vnitřku věže, kde bodová světla vypichovala ze tmy barevné detaily. Středem věže se zvedala vzhůru spirála schodiště vedoucího na horní plošinu a další dvě schodiště se nořila kamsi dolů, kde mohl být bar. V tom kopci bylo místa dost. Zvenku jsem si všiml, že z jedné strany je k věži přilepená nová přístavba, kde mohl být vlastní hotel, kuchyň a další nezbytné provozní místnosti. Asi se tam dalo jít i z věže, ale marně jsem se rozhlížel po nějakých jiných dveřích, než byly ty, kterými jsme přišli. Snad to bylo propojené v suterénu.
Byl to náramně zajímavý interiér, něco jako divadlo Spirála na Výstavišti, kde jsem shlédl s Adélou jedno představení Jesus Christ Superstar. I tady ceny odpovídaly vysokému standardu; někdo přece musel zaplatit za všechny potenciální hosty, co se sem nevešli.
„Muselo to stát hromadu prachů,“ řekl jsem. „Dvanáct stolů pro dva, tam dole čtyři pro větší sešlost. I když tu bude narváno, pořád se sem vejde nenejvejš padesát lidí.“
„Ale nejmíň pětkrát denně.“
„To je dvě stě padesát hostů.“
„Po dvou stovkách…?“
„V průměru možná. Ale bude to víc, protože sem prej chodí všelijaká smetánka z Němec.“
„Bože můj,“ povzdychla, „není hrozné mít ekonomický mozek?“
„Proč?“ řekl jsem. „Víme, že tady v restauraci maj průměrně padesát tisíc denní tržby. To dělá měsíčně hodně přes milion - a to jsme určitě hodnotili nízko. Samozřejmě nemám představu, jestli to je pro tenhle podnik hodně, nebo málo… A hlavně mi to neříká nic o tom, proč sem Aladár chodil. Ledaže právě proto.“
„Proč - proto?“
„Protože je to takovej hogo fogo lokál. Nejspíš chtěl udělat dojem na ty svý vlečňáky.“
Sakura přinesla vejce a popřála nám dobrou chuť.
„Tak tohle jsem opravdu ještě nejedla,“ prohlásila Linda a nabodla na vidličku kolečko vajíčka s černým žloutkem a namodralým bílkem. „Hm…,“ udělala, když ochutnala. „Připomíná to ostrý sýr.“
Chvíli jsme mlčky jedli. Sem tam jsem se podíval přes zábradlí, abych třeba o něco nepřišel, a najednou jsem se srazil očima se svou klientkou Denisou Šoltysovou, která sestupovala po středním točitém schodišti zavěšená do brýlatého ruměného blahobytníka se stříbrným klipsem na kravatě. „Die Umschau ist hier sehr schöne,“ hlaholil cizák nadšeně.
„Ja, ja,“ na to Denisa. Nedala nijak najevo, že bychom se už někdy viděli.
„Podívejte se nenápadně na schody,“ řekl jsem tiše Lindě. „Ta blondýna.“
„Ano…?“
„Znáte ji?“
„Nikdy jsem ji neviděla. Hezká, elegantní. Kdo je to?“
„Holka z Aladárovy party.“
„Vážně…? To bych neřekla. Zajímáte se o ni?“
„Jako o všechno, co s Aladárem souvisí,“ řekl jsem. „Nastala chvíle pravdy, předkrm máme za sebou.“
„Chvíle pravdy…?!“
„Nedělejte, že jste na to zapomněla. Mezi předkrmem a hlavním chodem jste mi měla prozradit, proč jste si nerozmyslela autovýlet s jedním připostarším elegánem.“
Zasmála se. „Myslím, že to víte stejně jako já,“ řekla. „Je to v tom, jak jste se při svém nehorázném pozvání tvářil.“
„Ejhle. Třeba bych se uživil jako hypnotizér.“

„Tak jsem to nemyslela. Jste jistě o pětadvacet let starší než já a byla bych vás měla považovat za vypelichaného seladona, který se chce povyrazit s mladicí, protože na to má. Jenže ve vašich očích je něco, co to popírá. Máte pohled jako dvacetiletý sympaťák, který by neublížil ani mouše.“
„A kterej na to nemá. Odhadla jste to přesně, až na to, že nejsem starší o pětadvacet let. Není nejzdvořilejší ptát se dámy na věk, ale vám nebude víc než třiadvacet.“
„Lichotíte mi. V únoru mi bylo pětadvacet.“
„A mně v březnu dvaašedesát.“
„Propána… Neříkejte.“
„Špatně. Měla jste říct: Ale nevypadáte.“
Jakmile jsme odložili příbory, vynořil se z příšeří stolek na kolečkách. Místní gejša nám odebrala prázdné talíře a rozehrála před námi sevírovací rituál s oválnými alpakovými mísami se směsí masa, mandlí a bledě zelených bambusových výhonků, talíři, miskami, rýží a červeným olejem. Pro toho dvacetiletého sympaťáka, kterého jsem na rozdíl od slečny Pundové pamatoval, by to byla příšerná paďouřina, neboť onen mladík měl nejradši černé jelito, šťouchané brambory a zelí.
Byl to příjemný úterní večer; přesto jsem při něm vzpomínal na jiné, páteční večery, kdy jsem čekal na Adélu v příjezdové hale Wilsoňáku naproti kanceláři ubytovací agentury AVE. Vzpomínal jsem bez výčitek svědomí, protože blondýny nikdy nebyly moje gusto, ať už to byly nóbl sekretářky nebo nóbl doroty. Linda Pundová byla vzdělaná ekonomická síla; dobře jí to myslelo i mluvilo, dokonce snad měla jistý smysl pro romantické momenty a samozřejmě vysoký IQ. Ale nedovedl jsem si ji představit v roli rozevlátého děvčete s ruksakem, které se před očima přihlížejících davů vrhne plavmo do náručí nepříliš atraktivního důchodce a nepustí ho, i když jí přitom většinou vypadnou klíče, pytlík s drobnými a načatý balíček žvýkaček ORBIT, samozřejmě bez cukru. Tuhle dramatickou scénu si Adéla na nádraží nikdy neodpustí; ne že by mi to nelichotilo, ale i tak přes její hlavu koukám okolo a tvářím se jako strýc, který si se svou nezdárnou neteří drobátko neví rady. S Lindou Pundovou jsem v rozpacích být nemusel. Byla jako stvořená k tomu, aby dělala společnost gentlemanovi s tmavošedou kravatou, i kdyby mu bylo třeba devadesát.
Jenže já nosím kravaty strašně nerad.
Bylo devět pryč, když jsme dopili čaj. „Bože, to to uteklo,“ řekla Linda a jukla na hodinky.
„Aha, máte volno do půlnoci.“
„Detektiv se nezapře,“ zasmála se. „Uhodl jste. Maminka je přísná, i když mi dost věcí toleruje… Taky je všední den, přispat si nemůžu. Ale tolik zase pospíchat nemusíme. Ráda bych se podívala nahoru, na tu rozhlednu.“
Připadalo mi to jako upozornění, že na nějaké pozvání na lahodnou kávu nemám naději. Protože jsem s ničím podobným stejně nepočítal, rozhlédl jsem se po obsluze a nenápadně pokynul.
Plósim, tuan, hned bejt u vás.
Účet dělal něco přes tři sta šedesát kaček. Nechal jsem na tácku čtyři stovky. Linda mi chtěla mermomocí strčit pod stolem jednoho vytřeštěného Ámose, což jsem samozřejmě hrdě odmítl. „Pozval jsem vás,“ řekl jsem. „Až jednou pozvete vy mě -“
„Myslíte, že vás pozvu?“
„Jak by ne? Jenže já mám vážnou známost.“
Zasmála se tomu jako náramnému fóru.
Když jsme šli po točitém schodišti na věž, potkali jsme tu druhou Aladárovu slečnu s kudrnatými vlasy a obrovskými kruhy v uších.
Doprovázel ji nějaký dost nerudný týpek s čelní pleší, asi pětačtyřicet, pod nosem stalinské frňousy, takových sto kilo živé váhy a sto devadesát bez bot. Protože schody byly dost úzké, ustoupili nám z cesty; dívka se na mě přitom zkoumavě zahleděla a v očích jí kmitlo poznání.
Když jsme byli o čtvrt kruhu výš, podíval jsem se dolů. Slečna něco ševelila do ucha svému průvodci, který se k ní nakláněl a přitom za námi jedním okem nevlídně zíral.
Protože se s večerem ochladilo, nikdo už na rozhledně nebyl.
Obešli jsme cimbuří kolem dokola; nakonec jsme zůstali na západní straně a dívali se přes rozsáhlou chmelnici na zbytky červánků, proti nimž se rýsoval špičatý Házmburk jako vystřižený z černého plechu. Vyšel měsíc, ale krátce nato zmizel za stoupajícími mraky.
„Možná že pojedeme v dešti,“ řekla.
„Nevadí,“ já na to, „miluju déšť. Aspoň se mi opláchnou z auta ty sajrajty, co mi na něj ten chlápek na parkovišti naplácá.“
„Pomohlo vám, že jsme tu byli?“
„Zatím nemám ponětí.“
„Slyšela jsem, že jste ho našel…“
„Slyšela jste správně.“
„Prý v nějakém bytě - na Žižkově?“
Zeptal jsem se, proč ji to zajímá.
„Víte, pane Finku - to jeho pozvání sem… To nebylo poprvé, kdy…“ Nervózně se zasmála. „Nevím, jak to říct.“
„Pokoušel se už dřív?“
„Ano… Pokoušel.“
„Povězte mi,“ řekl jsem, „jakej vlastně byl? Kromě toho, že byl drzej? Připadá mi jako osobnost plná rozporů. Vemte třeba ty jeho oblíbený lokály. Réva na Žižkově, takovej zapadák, kam chodí spodina a sem tam nějakej chlápek, co si myslí, že je bohém, protože smrdí korunou - a tuhleten zatracenej čínskej maják, kde se točej marky… Nějak do něj

nevidím. Proto taky nevím, čeho se chytit.“
„Co vám mám říct? Neznala jsem ho odjinud než z podniku, když přišel za šéfem. Jenom jedno mě zaráží… Ten byt, ve kterém… se mu to stalo… Byl to jeho byt?“
„Proč by nebyl?“
„Měla jsem dojem, že bydlel na nějakém sídlišti.“
„Dojem?“
„Jednou, když mě přemlouval, abych… s ním šla, zmínil se o nějakém hezky zařízeném bytě. Nevzpomínám si proč… Snad mě chtěl přesvědčit o své… úrovni. Opravdu se mi teď zdá, že mluvil o bytě v novém domě někde na okraji Prahy. Docela určitě nešlo o byt na Žižkově.“
„Pan Deméter si myslí, že musel mít přinejmenším dva byty,“ řekl jsem. „Vy mi to jenom potvrzujete.“
Samozřejmě to nejvíc potvrzovaly klíče, které u sebe Aladár neměl, když ho sebrali, a které si dokázal bleskově opatřit, sotva ho pustili. Klíče, které jsem měl schované u listonošky, ale k ničemu mi nebyly, dokud jsem nevěděl, kde k nim hledat patřičnou klíčovou dírku.
Kromě těch dvou bytů měl zřejmě taky dvě auta.
Zdola z parkoviště se ozvaly hlasy, bouchla dvířka a nějaký vůz vyjel na silnici. Viděli jsme jeho brzdová světla, jak pomrkávají v houstnoucí tmě a zahýbají směrem na Lovosice.
„Ó jé,“ řekla najednou Linda a decentně se pleskla po tváři.
„Komáry nesnáším.“
„Taky je nemiluju,“ řekl jsem. „Pokud mi chcete říct ještě něco, můžete to udělat cestou.“
„Ne, nic jiného už nevím. I tak jsem vám řekla dost. Víte přece, že jsem se o záležitostech pana Demétera vůbec bavit nechtěla.“
„Proč jste to nedodržela?“
„Snad proto, že je to do jisté míry… v jeho zájmu. A taky jsem vám chtěla pomoct, samozřejmě.“
„Dobrá duše,“ řekl jsem. „Tak pojďme, pleti blondýn komáři příliš neprospívaj.“
Vyšli jsme ven. Mraky už zakrývaly polovinu oblohy.
Linda Pundová se do mě zavěsila a řekla, že to pro ni byl opravdu moc fajn závěr dne. Já na to, že pro mě taky, ale napadlo mě přitom, že do jeho konce chybí půl druhé hodiny.
Po betonových schodech na svahu kopce jsme sešli dolů na parkoviště.
„Panstvo bylo spokojené?“
„Nadmíru,“ řekl jsem hlídacímu mrňousovi a vtiskl mu do dlaně mosaznou dvacku. „Takovejhle podnik by si zasloužil stát u dálnice na Brno.“
Když jsme vyjížděli z parkoviště, hlídač salutoval.
15
Sotva jsem vyjel z odbočky, která vede k Rondu z hlavní silnice, a zabočil doleva na Chotěšov, vyřítil se z vesnice za námi nějaký silný vůz. Svítil dálkovými světly; vzpomněl jsem si na Aladára, přepnul jsem zpětné zrcátko, aby mě ten vzadu neoslňoval, ale bylo to takřka zbytečné, protože nás vzápětí předjela šedivá mercedeska a uháněla do dáli. Světla jejích reflektorů vypíchla ze tmy stromy, pak se propadla, ještě jednou zatápala po obloze a zmizela.
„Není vám zima?“ zeptal jsem se Lindy.
„Trochu,“ odpověděla. „Tam nahoře foukalo.“ Vyhrnula si límec bundy a schoulila se na sedadle.
Zapnul jsem topení. „Jednu výhodu tyhle auťáky maj,“ řekl jsem.
„Jsou stavěný na ruský mrazy.“
Byli jsme tak půl druhého kilometru za Chotěšovem, když se ve světle mých dálkových reflektorů zaleskl chrom a obrys šedého vozu, stojícího napříč silnice. Snad se otáčel, ale spíš ne, protože měl zhasnutá světla.
Přepnul jsem na potkávačky; vteřinu nato se před námi na silnici objevilo kroužící červené světýlko. Bylo to v pustých polích, kolkolem nic, ani jediné rozsvícené okno nějaké samoty.
„A sakra,“ řekl jsem.
„Co je to?“ zeptala se Linda.
„Nevím… Podle baterky policie.“
„Proč tady?“
„Třeba někoho hledaj. Jen klid.“
Věděl jsem, že to policie není; byl to mercedes, zřejmě ten, co nás před chvílí předjel. Ale nechtěl jsem, aby Linda začala ječet předčasně. Ubral jsem plyn, přeřadil a začal brzdit.
Zastavil jsem nějakých třicet metrů před zaparkovaným vozem, přepnul na parkovací světla a sáhl do skříňky před Lindou. Vytáhl jsem pistoli a zastrčil ji do kapsy saka. Ve tmě venku jsem viděl jenom dva tmavé stíny, jak se k nám blíží; vůz za nimi vzal levý rejd, popojel a na zpátečku je sledoval, ještě pořád se zhasnutými světly. Pak červené světýlko zhaslo a rozsvítila se baterka. Zároveň těsně před námi zastavil couvající mercedes a vystoupil z něj třetí chlápek.
Pootevřel jsem větračku.
„Vystupte si,“ řekl někdo venku. „Silniční kontrola.“
„Moment,“ řekl jsem, „jen si sáhnu pro doklady.“
Naklonil jsem se ke skříňce a zašeptal Lindě: „Až vystoupím, skrčte se. Co nejvíc.“
„Proboha, co…“ začala. „Vidíte? Oni -“
„Buďte zticha.“ Taky jsem si všiml, že obličeje těch tří venku neodrážejí ani trochu světla. Buď to byli černoši, nebo měli na hlavách tmavé kukly - například z dámských punčoch. Jeden z nich řekl: „Proč vám sakra v tý popelnici nesvítí

světlo, člověče?“
„To víte, starej auťák,“ zaskuhral jsem. „Dyť už lezu.“
Ještě jsem ani pořádně nestál oběma nohama na silnici, když mě oslnilo světlo baterky a zároveň jsem spíš vycítil než zahlédl prudký pohyb za sebou. Linda ve voze vykřikla.
Měl jsem výhodu v tom, že jsem nějaký podraz čekal, zatímco chlápkové venku věřili, že jsem jim na ten špek skočil. Útočník se navíc lekl Lindina výkřiku; jeho rána šla do prázdna a já stačil padnout na záda a udělat kotoul. To už se na mě hrnuli, jeden mě honil kuželem světla jak baleťáka na jevišti a druhý něčím mával. Třetí se mi při tom kotrmelci někam ztratil.
Toho s baterkou jsem stačil kopnout na správné místo. Upustil ji, vrazil si obě ruce do rozkroku a s náramným úpěním se odplížil do tmy. Hned nato jsem inkasoval šlupku do levého ramene a bolest mi vystřelila až do špičky nohy. Neměl jsem čas na to myslet a pistoli už jsem měl odjištěnou v pravačce. Přesto jsem s výstřelem váhal, dokud mě nepředešli. Prásklo to a zablýsklo se; zřejmě to mysleli vážně a nebyl bych první mrtvola, která se našla u silnice upečená ve vlastním auťáku.
Neměl jsem na vybranou a zařídil jsem se podle toho.
Když jsem zmáčkl spoušť podruhé, někdo se skácel uprostřed silnice. Jeho zbraň kovově zarachotila, jak ujížděla po asfaltu, a narazila do baterky, která blikla a zhasla docela. To už jsem se krčil v příkopu a s prstem na spoušti čekal nový útok, ale místo dalšího střílení jsem slyšel, jak jeden hlas kleje a druhý skučí. Dvakrát bouchla dvířka, zahučel diesel, zamrkala červená světla, pak se gumy s jekotem protočily a mercedes se prudce rozjel pryč.
Najednou bylo ticho, jen zvuk motoru vyhasínal v dálce.
Opatrně jsem se narovnal a vylezl z příkopu.
„Panebože,“ ozval se hlas Lindy Pundové. „Jste raněný?“
„Co vás napadá,“ odpověděl jsem. „Jenom uválený.“
„A - ten člověk tady…?“
Řekl jsem, že se hned podívám, jak to s tím chudákem vypadá, ale moc jsem se do toho nehnal. Bylo mi všelijak, protože se mohlo stát i to, že jsem mu přidělal další díru do hlavy, a kdejaký prokurátorský pišišvor mohl dokázat, že obrana nebyla přiměřená útoku.
V mém věku jít na tři roky sedět, to je skoro jako doživotí.
Nejdřív jsem zakopl o baterku. Sebral jsem ji, posunul vypínač, ale nesvítila. Odhodil jsem ji do příkopu a zvedl zbraň, která ležela vedle. Vypadala na německý revolver arminius. Pak jsem se pomalu přiblížil k nehybnému útočníkovi. Zdálo se mi, že dýchá, a neviděl jsem žádné zranění.
„Lindo,“ řekl jsem, „ve skřínce je baterka. Ale nechoďte sem.“
Podala mi svítilnu okénkem.
Útočník měl tmavý svetr, pěkně vytahaný mohutným pivním pupkem, a objemné tmavé kalhoty. Na hlavě měl kuklu z černé silonky, která byla na levém spánku provlhlá krví. Když jsem na to místo sáhl, nahmatal jsem bouli a chlápek přitom neartikulovaně zaskučel.
Vrátil jsem baterku Lindě, strčil obě pistole do kapes a vzal padlého hrdinu pod rameny. Byl těžký jako cent.
„Pomůžu vám,“ řekla Linda a vystoupila z vozu.
„Má nejmíň metrák.“
„Snad to zvládnu.“
„Tak ho vemte za nohy.“
Odvlékli jsme muže na travnatou krajnici. Předal jsem baterku Lindě a stáhl lotříkovi z hlavy kuklu. „Bože,“ vzdychla Linda, „toho jsme přece viděli v Rondu…!“
To se ví; byl to ten kníratý mizera, kterému kudrnatá Bohdana Harnischová na schodišti šeptala do ouška, že ten dědek, co ho zrovna potkali, je soukromý očko ze Žižkova.
Znova jsem si vzal baterku a ohledal jeho zranění na spánku; byla to jen roztržená kůže a pod ní naražená kost.
Prohledal jsem mu kapsy. Vedle špinavého kapesníku, načaté krabičky marlborek a amerického zapalovače jsem našel taky náprsní tašku, kterou měl nacpanou v zadní kapse kalhot. Otevřel jsem ji a s potěšením z ní vytáhl občanský průkaz.
„Lupič amatér,“ řekl jsem. „Posviťte mi, prosím vás.“
„Musíme zavolat sanitku,“ řekla Linda.
„To se nahulákáme,“ já na to.
„Nebo bychom ho měli zavézt někam k doktorovi.“
„Nevez bych ho ani na hřbitov. Sviťte, sakra.“
Dotčeně se odmlčela a poslechla. Vytáhl jsem z vnitřní kapsy saka tenký bloček a propisku. „Jiří Ulman,“ přečetl jsem z občanky.
„Neslyšela jste to jméno někdy?“
„Ne… Nikdy.“
Opsal jsem si všechny údaje včetně čísla. Byl to ten nový typ průkazu, ze kterého se dovíte leda to, že držitel je muž a bydlí tam a tam, což je ideální leda pro identifikaci neznámé mrtvoly, pokud má průkaz s sebou. Spokojil jsem se tím, i když bych byl nepohrdl nějakou informací navíc. Zastrčil jsem kartičku zpátky do tašky, kde kromě ní nebylo nic zajímavého, leda snad dvacet dolarů, nějaké marky a sedm set ve stokorunách. Vrátil jsem tašku, odkud jsem ji vzal.
„Jestli jste už nasytil svou profesionální zvědavost,“ řekla Linda Pundová drobátko ironicky, „snad bychom měli -“
Popadl jsem hromotluckého Jiřího Ulmana za nohy. „Hlavně ho musíme uložit na měkký,“ řekl jsem ustaraně. „Aby se mu neudělaly proleženiny.“

„Proboha, jak můžete -“
„Doktora nepotřebuje,“ řekl jsem a strčil chlápkovi do lebedy ve škarpě za nohama i hlavu. „Vzhledem ke všemu tomu sádlu ani nenastydne. Kulka mu jenom škrtla o hlavu… To takovou těžkou váhu neporazí. Za hodinku se probere sám, a pokud neutrpěl ztrátu paměti, vrátí se po svejch do Ronda.“
Hodil jsem za ním do příkopu zakrvácenou punčochu.
„Je mi z toho zle,“ řekl Linda. „Co teď uděláme?“
„Co bysme dělali? Odvezu vás domů.“
Dlouze vzdychla, najednou mě omotala pažemi a s tváří na mém rameni se rozplakala.
16
„Nebrečte,“ řekl jsem. „Umáčíte mi sako. Už takhle ho budu muset dát do čistírny.“
Pustila mě stejně rychle, jako mě předtím popadla. „Promiňte mi tu hysterii… Takovéhle věci, víte…“
„Se vám nestávají často,“ dopověděl jsem za ni. „Nejlíp když vyrazíme. Nastupte si.“
Mlčky se usadila ve voze a začala se hrabat v kabelce, jak to tak ženské dělají, protože nemají kapsy. Nasoukal jsem se za volant, nastartoval, otočil vůz a rozjel se zpátky.
„Kam to jedete?“
„Zpátky přes Sýrovce na Lovosice. Přece nepojedu za nima, mohli by si tam na nás někde počkat. Bude lepší, když se tady v okolí vyhneme opuštěnejm silnicím. Nerad bych někoho doopravdy zmrzačil… Peru se nerad. Starý kosti špatně srůstaj. Už při tom kotrmelci jsem si moh zatraceně ublížit.“
„Proboha,“ řekla a utírala si přitom oči kapesníkem, „kam se poděl ten sympaťák, co by neublížil ani mouše?“
„Nikdy tu žádnej nebyl,“ odpověděl jsem. „Neříkal jsem vám, že přijdete o spoustu kouzelnejch zážitků, když se mnou nepojedete?“
„Propříště bych se bez nich obešla.“
„Propříště?“ opáčil jsem.
Mlčela.
Když jsme míjeli Rondo, teď viditelné jen jako drúza světel na vrcholku kopce, zeptala se: „Nenapadlo vás, že to nebylo jen obyčejné přepadení… Že si nás nevybrali náhodou? Že to souvisí - s vaší prací pro pana Demétera?“
„S čím jiným?“ řekl jsem.
„Souvisí?“
„Pochybuju, že by silniční lapkové v mercedesu číhali na silnici, kde dohromady nic nejezdí, aby přepadli chuďasa v patnáct let starý kraksně. A ještě k tomu lapkové z Prahy.“
„Proč myslíte, že byli z Prahy?“
„Přinejmenším byl z Prahy auťák. Měl pražský číslo.“
„Toho jsem si vůbec nevšimla… Hrozně mě vyděsily ty jejich kukly. Ostatně byla tma.“
„Přečet jsem si espézetku, když nás v Sýrovcích předjížděli,“ řekl jsem. „Tuhle máte blok a tužku, napište mi tam AND 36 - 86.
Moh bych to třeba zapomenout, kdyby mě zase někdo chtěl praštit do hlavy a pro změnu se strefil.“
„To jste si zapamatoval, i když jste nevěděl -“
„Zvyk. Kdybysme třeba o pár kilometrů dál našli přejetýho chodce.
Státní poznávací značky jsou evidovaný, víte? Dá se podle nich zjistit majitel vozu.“
„Při vaší práci se takovéhle věci stávají často?“
„Až na to střílení.“
Vyjeli jsme na širokou hlavní silnici v Lovosicích, zatočili na Prahu a chvíli nato projeli Terezínem.
„Co byste dělal, kdybyste byl toho člověka zastřelil?“ zeptala se Linda. „Stačily dva centimetry…“
„To nevím, Lindo,“ řekl jsem. „Mám povolení nosit pistoli, ale ne z ní střílet.“
„Panebože! Není to pitomost? Když stříleli oni…?“
„Je to pitomost,“ souhlasil jsem.
„Jenže kdybyste býval nestřílel -“
„Sám bych rád věděl, co by se stalo, kdybych dejme tomu vůbec pistoli neměl. Uzemnili by mě pendrekem. Co by dělali dál? Dali by mi nakládačku a vás by znásilnili, abych si pamatoval, že se nemám zajímat o podnik, kam chodil Aladár Deméter? Nebo měli nějakej jinej o hodně horší úmysl?“
Chvíli mlčela a pak řekla: „Pořád se celá třesu.“
„Není divu,“ já na to.
„Kdybych si mohla zapálit cigaretu…“
Sáhl jsem do kapsy a podal jí camelky a sirky.
„Myslela jsem, že nekouříte?“
„Nápodobně. Když jsem s dámou, která nekouří, nekouřím taky.
Bejvaly časy, kdy jsem byl nekuřák. Naučil jsem se to až u policie… Teda - u Bezpečnosti.“
Zapálila si. Podle ohýnku cigarety jsem viděl, jak se jí třesou ruce. „Vy jste bývalý -“
„Jo, příslušník,“ kývl jsem. „Dělal jsem u kriminálky, zatáh mě tam jeden… Přemlouval mě deset let. Už umřel a dobře udělal.
Počítám, že by mu v jeho pětaosmdesáti sebrali osobní důchod.“
Když jsme u doksanského cukrovaru míjeli odbočku na Brozany, měl jsem nepříjemný pocit, že tady někde čekají; ale pak jsem si řekl, že se spíš vrátili pro svého omráčeného parťáka. Jak jsem o tom přemýšlel, čím dál víc mi vrtalo hlavou, proč se dali na útěk, když na mě byli tři. Snad proto, že přišli o jedinou střelnou zbraň, co měli? Nebo ten Jiří Ulman,

který vypadal jako nájemný raubíř, řídil celou akci, a když jsem ho zneschopnil, zbylí dva radši práskli do bot?
Linda mlčela, snad si v duchu představovala, co by se bývalo stalo, kdybych přece jenom byl ten sympaťák, co neublíží ani mouše. Vyhrnula si límec bundy a ruce zastrčila do rukávů.
V nedostatečném světle palubní desky vypadala sinale a pod očima měla namodralé stíny.
„Potřebujete panáka," řekl jsem. „Zastavíme u Krobiána, máme to kousek. Dal bych si kafe."
Krobián měl zavřeno. Uháněl jsem dál. To se ví, jako na potvoru měli U stopaře zavírací den, nonstop v Nové Vsi byl mimo provoz a Cikánku zrušili.
Když jsem dojel k dálničnímu přivaděči u Úžic, minul jsem ho a jel dál na Postřižín. „Proč jedete po staré silnici?" zeptala se.
„Na nový už si nedáme nic. Ani kafe, ani frťana. Tady v Postřižíně bejval slušnej motorest."
„Kvůli tomu se vracet…" Otřásla se zimou. „Vždyť víte, že alkohol mít nemusím. A za dvacet minut jsme v Praze, pane Finku."
„Nebudu se vracet. Pojedu starou silnicí přes Klíčany a do Prahy přes Prosek. Tady na začátku dálnice bejvaj poldíci s radarem…
Co bych se nepřiznal, Lindo; kdyby nás teď zastavilo červený světýlko, jel bych přes něj. A kdyby to byli opravdoví poldové…
No, asi bych jim to potom těžko vysvětloval."
V Postřižíně už to taky zabalili. Dojeli jsme až do Klíčan, kde stojí kdysi prosperující, teď k pomalé záhubě odsouzený motorest.
Svítilo se tam. Zaparkoval jsem přímo pod okny. Pak jsem rozsvítil vnitřní osvětlení, vytáhl ze šuplíku ten ukořistěný německý arminius, vyklopil jsem bubínek a vysypal si do dlaně náboje.
Byly to plynovky.
„Aha," řekl jsem, „se zabíjením se zřejmě nepočítalo. Jenže se taky nepočítalo s tím, že mám pistoli a budu střílet ostrejma.
Dneska se spíš používá plynový střelivo, není to takový riziko.
Jenže, jak se říká - starýho psa novejm kouskům nenaučíš."
Strčil jsem náboje do kapsy a s malým zaváháním zasunul do protější waltra. Je to šikovná pistolka, a když máte sáčko mírně rozevláté, nikdo si jí nevšimne, pokud nebouchnete kapsou o dřevník. Arminius jsem zabalil do utěrky clarin a ve skříncе zaházel vším možným. Pak jsem Lindě otevřel a vystoupili jsme.
Dokud ještě neexistovala dálnice, parkovaly tu patrové autobusy různých exotických cestovních společností a venku pod paraplaty s nápisy COLA COKE, ALGIDA a PRINCE posedávaly desítky zahraničních turistů. Teď stál na parkovišti jen osamělý bílý favorit pick-up, zřejmě majetek jediného pingla, přítomného v liduprázdném lokálu.
Stál za barpultem, šťoural se v uchu a sledoval na videu cizojazyčný erotický film. Na naši objednávku zareagoval s časovým zpožděním, jako kdyby mu ji poslali rádiem z Marsu.
„Video je mor," řekl jsem.
„Taky ho mám," na to slečna Pundová.
„Co si na něm pouštíte?"
„Tohle ne," kývla hlavou k přístroji, na jehož obrazovku jsme od stolu naštěstí neviděli. Zato jsme dobře slyšeli, jak tam nějaká ženská ukrutně vzdychá.
„A co teda?" zeptal jsem se.
„Hudební filmy… Občas i nějakou lepší sci-fi. Ale taky staré pamětnické filmy, pokud je seženu. Někdy přijdu domů úplně vygumovaná."
„Od nalejvání koskenkorvy?"
„Chcete znát mou pracovní náplň?"
„Jak myslíte."
Zamračila se, nadzvedla dlaň a nechala ji dopadnout na ubrus.
Bylo to takové decentní bouchnutí do stolu. „Řídím celou tu zatracenou myšárnu," řekla. „Snad si nemyslíte, že o tom šéf něco ví? Jenom počítá peníze."
Pingl přivrávoral s objednaným pitivem. To se ví, kafe bylo v duritkách, protože jsem si zapomněl říct o šálky. Ale třeba je ani neměli. Za mých mladých let bylo kafe do skla výstřelek hospodských frajerů, pro které měli i v té nejhorší putyce vysoké sklenice v nerez obroučkách s uchem. Normální host dostal šálek z porcelánu tlustého na prst. To už je strašně dávno a všechno je jinak. Kladu si otázku: Proč teď lidi většinou pijou kafe takřka z půllitrů? Protože dávno ztratili fajnšmekrovský přístup ke kávě jako takové, což svědčí o všeobecném úpadku gastronomie? Nebo proto, že ve skle je líp vidět, kolik je na dně lógru? Což by zase svědčilo o všeobecném… A tak dále. Doplňte si, co chcete, nebo si nedoplňujte nic a podivte se, čím si to čas od času lámu svou ubohou hlavu.
Lindě jsem objednal ke kafi velkou mysliveckou.
Podívala se na ni s nedůvěrou.
„Nic se nebojte a zvrhněte to do sebe," pobídl jsem ji. „Žádný finský broskve. Je to kvalitní česká whisky z Krásnýho Března."
Upila a otřásla se. Amore, amore, zařvala ženská ve videu.
Linda si řekla o ještě jednu cigaretu, takže jsem si taky zapálil. „Já si nestěžuju," rozpovídala se najednou. „Mám to slušně zaplacené. Ale když přijímáte objednávky, rozdělujete práci, vymáháte zaplacení faktur a ještě k tomu děláte účtařinu, výplaty a personální věci… Dovedete si to představit?"
„Neříkejte, že tam pan Deméter jenom tak sedí."

„To neříkám. Většinou tam vůbec není.“
„A kde je? Válí se doma?“
„Nevím. Možná je opravdu doma. Nebo se zabývá nějakým obchodem.
Ale já mu jiné papíry nedělám. Jenom ty, co se týkají firmy DDD.“
„Nejel v něčem s Aladárem?“
„To… nevím.“ Nasypala si do kafe cukr ze sáčku a dala se do míchání. „Víte, že jsem neměla v úmyslu bavit se s vámi o Deméterech,“ řekla. „Porušila jsem to už jednou… a teď znova.
To přepadení mě opravdu vyvedlo z míry.“
„Nebo ten myslivec.“
Znova usrkla a zapila douškem kafe, které už poněkud vychladlo.
„Opravdu se mi udělalo líp,“ řekla. „Být nemocná, to si nemůžu dovolit.“
„Maminka vám dá mokrej obklad na čelo a uvaří bylinkový té,“ řekl jsem. „Ráno budete jako rybička.“
Zamáčkla cigaretu o okraj popelníčku. „Lhala jsem,“ řekla.
„Nebydlím u maminky už dva roky.“
„Proč jste lhala?“
„To je takový zvyk. Prevence.“
„Vy nemáte žádnou lásku, Lindo?“
„Nechce se mi o tom mluvit.“
Ve videu to horoucně zakvílelo a chlípný servír se znova začal vrtat v uchu. Podle Freuda je nabíledni, proč to dělal.
„Pojďte pryč,“ řekla Linda, zvrhla do sebe zbytek myslivce a sáhla po kabelce. „Mám toho dost.“
Měl jsem kafe způlky vysrkané. Nestálo za nic. Vstal jsem a šel zaplatit k pultu, abych pingla nepřipravil o nějaký podařený orgasmus. Linda čekala u dveří.
Za minutu jsme uháněli dál.
„Kam to bude, k metru?“ zeptal jsem se, když jsme míjeli chaberskou skládku. „Rád vás dovezu až před dům, jestli chcete.“
„Budu ráda… Po tom všem se bojím být sama. Ta káva byla neuvěřitelně mizerná. Nevadilo by vám, kdybych vás pozvala na pořádnou, pane Finku?“
„Jestli to nevadí vám - proč ne?“
„Kdyby mi to vadilo, nezvala bych vás… A vy v tom jistě nevidíte nic víc než právě pozvání na kávu.“
„Co bych v tom moh vidět jinýho, slečno Pundová?“
Neřekla nic. Asi nevěděla co. Nebo naopak věděla.
Když jsme vyšli ven, začalo krápat, a cestou přes Prosek už měly stěrače co dělat.
Bydlela na sídlišti Jarov, v ulici, která se jmenovala Květinková, v trošku studeně zařízeném jedna a půl s malým balkonkem. Byl to jeden z těch relativně nových domů, které postavili někdy v sedmdesátých letech.
Usadila mě v obývací ložnici. Měla tam sedací soupravu z lepkavé koženky, mahagonový stůl, gauč a dvě nevysoké knihovny, kde jsem si za sklem přečetl pár nezajímavých titulů, vesměs ekonomickou odbornou literaturu. Z beletrie jsem tam našel běžné bestsellery jako Letiště a Kerouacovo On The Road v originálu, Kmotra a samozřejmě taky klasické Pickwickovce, které snad vytiskli jenom kvůli ilustracím od Šalamouna. Nemám nic proti Dickensovi, mám tu knížku ve dvou dílech taky, jednou jsem ji dostal k narozeninám.
Je moc pěkně udělaná, ale číst se nedá, stejně jako se nedá číst F. L. Věk.
Na jedné z knihoven stál televizor s videopřehrávačem a na úzkém psacím stolku u okna vedle dveří na balkon se leskla obrazovka monitoru počítače.
Linda strávila dost dlouhou dobu v koupelně a potom v kuchyňce; nakonec přinesla tác s cukřenkou a šálky z modré cibulákové henrietty s kafem, které vonělo skoro tak jako ona sama. Byla tak akorát nalíčená i učesaná a z džínoviny se převlékla do stříbřitých elasťáků a tlustého svetru. „Teprve horká sprcha mě trošku vzkřísila,“ řekla. „Doufám, že jste se tu zatím nenudil.
Obávám se, že můj byt… Zařídila jsem si ho pro sebe, ne pro návštěvy.“
„Můj byt je na tom stejně,“ řekl jsem. „A to nemám nic, čím bych návštěvu oslnil, aby ty nedostatky přehlídla.“
„Co tím myslíte?“
„Vaše výstavní nohy v elasťákách.“
„Bože…! Mám si na ně snad natáhnout tepláky?!“
Zasmál jsem se. „Už dávno neplatí, že královny nemaj nohy. Máte je, já to vidím a nahlas konstatuju. Oslňujou mě, stejně jako by mě oslňovala Niagara nebo korunovační klenoty. Na ty přece taky nikdo honem nenatahuje tepláky.“
„Váš způsob myšlení je pro mě neobvyklý.“
„Musíte přemejšlet stejně, když jste si ty tepláky nenavlíkla rovnou,“ řekl jsem. „Copak to máte za kafe?“
„Kupuju u Meinla,“ řekla. „Bože… Prožili jsme spolu takovou hrůzu a klidně se bavíme o kávě…!“
„O čem se chcete bavit?“
Zamyslela se. „Vlastně nevím. Život, který žiju, je docela jiný než ten váš. Říkala jsem vám, jak vypadá moje zaměstnání… Když se vrátím domů, připadám si prázdná; někdy dokonce zbytečná.“
„Našlo by se plno chlápků, co by vám tu samotu rádi vyplnili,“ řekl jsem. „Neříkejte mi, že jste ještě žádnýho nepotkala.“
„Ne, to neříkám…“
Ještě čtvrthodinu jsme takhle moudře blábolili. Nic jsem si z toho nevybral, leda to, že to protahuje, aby mi dala příležitost k nějakému tomu vyplnění její samoty. Hladina kafe se povážlivě blížila k lógru na dně a digitální budík zeleně

světélkoval, že je pomalu hodina po půlnoci.
„No, asi pojedu, Lindo," řekl jsem. „Nemůžete si přispat jako já."
„A co vy, máte to daleko?" řekla.
„Ani ne. Všichni jsme Žižkováci."
„Doprovodím vás."
„Vždyť tam leje jak z konve."
„Jenom dolů… Domovní dveře jsou zamčené."
Sebral jsem z koberce kufřík, do kterého jsem ve voze uložil svého waltra a ukořistěný arminius. Linda se u dveří přezula, odemkla, vyšla na chodbu a rozsvítila. Sešli jsme dolů mlčky.
Teprve před domovními dveřmi, krytými před deštěm převislým balkonem, řekla: „Asi bych vám měla poděkovat… Kdo ví, co se mohlo stát."
„Tak, tak," já na to, „kdo ví."
Déšť ševelil a nějaké rozkvetlé křoví hnilobně vonělo.
„V tomhle přítmí," řekla, „bych byla schopná zapomenout na náš věkový rozdíl."
„Čeho byste byla schopná v úplný tmě?"
Vtom automat zhasl osvětlení v chodbě za námi. Zašeptala něco jako ach, vy… Její paže se ke mně vztáhly.
Přitáhl jsem si ji blíž. Měla pevné, suché a vědoucí rty, ale trvalo to jen pár vteřin.
„Dobrou noc, Lindo," řekl jsem a šel.
U vozu jsem se ohlédl; stála přede dveřmi a dívala se za mnou.
Ano, pomyslel jsem si a nastartoval. Kdo ví, co se mohlo stát.
Přemýšlel jsem o tom za volantem, zatímco venku lilo jako za dnů potopy.

17

Ráno jsem se vzbudil kolem půl osmé, lehce jsem posnídal a zavolal jednomu někdejšímu kolegovi, který před důchodem makal v evidenci motorových vozidel. Doufal jsem, že tam ještě nějaké známé má, a taky je měl. Když jsem se patřičně vyptal na dětičky a manželku a přidal nějaké to nepovídej, jojo a však ono to zase bude lepší, slíbil, že se pokusí zjistit, komu patří mercedeska s číslem AND 36 - 86. „To víš, sranda to nebude," řekl na závěr, „ne že bych tam neměl pár kluků, který pro mě udělaj ledacos, ale poměry jsou jiný a každej holt buď čeká tučnej bakšiš, nebo se bojí."
„Co ty?" zeptal jsem se.
„Hele, kamaráde," řekl, „kdybych se bál, vyhýbal bych se soukromejm fízlům na sto honů. Jestli máš nějaký konto na podmazávání bejvalejch kolegů, zmáknu to za symbolickou jednu korunu. A jak víš, za to se dá dneska koupit i ten barák naproti muzeu. Ale taky ho nemůže koupit každej. No, v každým případě brnknu."
Ujistil jsem ho, že případné výlohy hradím v plné míře, a nadiktoval jsem mu čísla telefonu do bytu a kanceláře. Potom jsem se okšíroval svou oblíbenou zbrojnicí, strčil do kapsy plán Prahy, usadil se v žigulíku a rozjel se na adresu jistého Jiřího Ulmana, kterému jsem včera večer málem ustřelil hlavu. Přece jenom jsem měl trochu obavy, jestli chudák v tom příkopu nechytil rýmu.
Chvíli jsem jen tak kroužil ulicemi; nikdo za mnou nejel a já začal pochybovat, že mě vůbec někdy někdo sledoval, protože co by mělo za smysl sledovat mě jen tu noc, kdy poldové navštívili s půjčenými klíči můj byt a kancelář, a pak toho nechat? Nebo to snad byla jen shoda okolností, a sledoval mě někdo jiný? Ale kdo a proč? Viděl snad vrah, jak jdu do toho baráku Na Švihance?
Chtěl zjistit, co jsem zač, že jsem vlezl rovnou do bytu s mrtvolou a nechal se tam chytit od těch dvou obecních šmidrů?
Nebo snad šlo o ty Aladárovy klíče?
Zatímco jsem si takhle týral svou plešatou hlavu, dojel jsem na libeňské výpadovce k benzinové pumpě Agip se znakem šestinohé potvory s ohněm u huby. Natankoval jsem plnou, popojel jsem na parking, zašel si koupit hamburgr a pikslu sprajtu, usadil se s tou hostinou za volantem (díky naději na balík od Demétera Imreho jsem si začal žít na vysoké noze) a otevřel jsem plán města.
Samozřejmě mi na něj hned ukápl kečup, ale aspoň mi ten plán zachránil kalhoty.
Podle adresy v občanském průkazu bydlel zbojník Jiří Ulman na Proseku v Novoborské ulici 29/3; bylo to na jih od proseckého hřbitova a dalo se předpokládat, že to bude jedna z těch hokejek, které mají dvanáct pater a v každém bydlí tisíc partají.
Taky to tak bylo, až na to, že pater bylo sedm.
Našel jsem si škvíru mezi zaparkovanými vozidly, zacouval tam a chvíli se jen tak díval na panelové panorama, za kterým se krčila oprýskaná zeď starého hřbitova. Neměl jsem žádný plán; prostě jsem se chtěl podívat na bydliště chlápka, který mě chtěl uspat plynovým střelivem, případně se dát do řeči s obvyklou babkou s nákupní taškou, poklábosit si o počasí a jen tak mezi řečí se dovědět, co je to vlastně zač, ten Jiří Ulman.
Jenže babka se nejspíš zakecala někde jinde.
Nakonec jsem vystoupil, zamkl vůz, zapálil si camelku a kliďánko se šoural po chodníku a labužnicky přitom bánil jako správný důchodce, který to vzácné cigáro od někoho dostal a nechce je jen tak zbůhdarma spálit, až jsem došel ke vchodu číslo tři. Vedly k němu čtyři schody a vedle mluvítka domácího telefonu pod stříškou nad prosklenými domovními dveřmi byly dva sloupce jmenovek s tlačítky zvonků.
Jiřího Ulmana jsem našel snadno, když jsem si nasadil brýle.
Pokud si tu vizitku napsal sám, byl jeho rukopis v přímém rozporu s jeho váhovou kategorií. Bylo to sousto pro grafologa - písmena se kácela sem a tam a některá vystřelovala divné špičaté kličky nahoru i dolů, jako by se tam hemžili mravenci s komáříma nohama.

Jiří Ulman byl člověk letory neklidné se snahou o originalitu, jenže žádný grafologický rozbor nemá smysl, pokud autora znáte aspoň tak, jako jsem Jiřího Ulmana poznal já.
Zrovna jsem skládal brýle a strkal je do futrálu, když se za sklem dveří objevila mladá maminka s kočárkem. Hodil jsem úsměv číslo sedm lomeno A. „Dobrý den," zahlaholil jsem, sotva otevřela, „račte, mladá paní."
„Dobrý den," kývla. „Jé, to budete hodnej…"
Přidržel jsem jí dveře a dal si pozor, aby zámek nezacvakl.
Pomohl jsem jí s kočárkem ze schodů, na její díky jsem řekl, že si lidi musej pomáhat, kam by ten svět přišel, že jo, a ještě pár podobných pitomostí, načež jsem se vrátil po schodech ke dveřím, otevřel je, vešel do haly a zabouchl za sebou.
Podle poštovních schránek bydlel Jiří Ulman v šestém.
Vyjel jsem tam výtahem.
Ještě když jsem zvonil u jeho dveří s rukou na pažbě pistole v podpaží, nevěděl jsem, co tady vlastně chci. Bylo to přinejmenším neopatrné, ale snad na mě působilo ospalé letní ráno, v jakém noční děsy nemají místo. A taky jsem chtěl, aby se už konečně něco začalo dít. Měl jsem tři klienty, kteří královsky platili, a za jejich peníze jsem taky musel odvést nějakou práci.
Slyšel jsem za dveřmi tápavé kroky; potom se naráz otevřely.
„Copak nemáš klíče -?"
Honem jsem mezi dveře a futro strčil nohu.
Proti mně stála v šeré předsíni tmavovlasá kučeravá dívka v dost průsvitné noční košili s krajkou, oči měla opuchlé od spánku a vanulo to od ní toaletním mýdlem, postelí, ženskou a cigaretovým kouřem. Krátce řečeno - byla to Bohdana Harnischová, která na mě včera v Rondu poštvala Jiřího Ulmana.
Nebo taky nepoštvala.
„Hele, vypadněte," řekla a zatlačila na dveře.
„Potřebuju s váma mluvit."
„Já s váma ne," odsekla. „Nemám s váma nic společnýho a v životě jsem vás neviděla."
„Kecáte," já na to jako správný ostrý hoch. „Viděla jste mě při tý Aladárový bouračce, slyšela jste tam od poldů, co jsem zač, a včera jste mě poznala v Rondu, stejně jako já vás. Je mi lautr jedno, jestli vyspáváte po flámu v kvartýře nějakýho pana Ulmana.
Ale jedno mi není, že jste ho včera na mě upozornila a on si na mě vyšláp s bouchačkou. Rád bych věděl proč. Nic jsem vám neudělal a vaše záležitosti mě vůbec nezajímaj."
„To teda zase kecáte vy," řekla.
O kus dál se pootevřely dveře. „Tak sakra pojďte dál," zasyčela a otevřela dokořán. „Ty vaše cancy každej slyšet nemusí."
Vešel jsem a čekal, kam mě zavede; přece jenom tu byla jistá možnost, že tam Ulman někde leží v posteli a všechno vidí dvakrát, jak to bývá po otřesu mozku. Bohdana Harnischová mě nezavedla nikam, což moje podezření posílilo.
„Doufám, že se spokojíte s rozhovorem v předsíni nastojáka," řekla, zavřela dveře na chodbu a rozsvítila. „Nemám zájem, abyste lez dovnitř a čmuchal. Tak co je? Bolej mě nohy."
Automaticky jsem sklouzl očima dolů. Měla krvavě červené nehty a pantoflíčky na podpatku. „Jo," řekl jsem, „bodejť by vás nebolely, když celou noc balancujete na kramflekách a doma nosíte tohle."
„Dědo," řekla, „snad jste mi měl přinýst nějakej obnošenej pár z kolekce zdravotní obuvi vaší starý." Zívla jako žralok.
„Tak co chcete, doprdele, když vás mý záležitosti vůbec nezajímaj?"
„Není tady?" zeptal jsem se.
„Kdo?"
„Pan Ulman."
„Kdybych se vás bála, řekla bych, že jo. Jenže jste mi u prdele, starej pane. Žádnej Ulman tady není. Nemyslíte, že taky někdy musím spát sama?"
„To je vám jenom ke cti," řekl jsem. „Upozornila jste ho včera na mě, nebo ne?"
„A co? Jak jsme se potkali na těch schodech, tak Džódž povídá, že ta vaše bloncka je pěknej kousek. A já na to, že pěknej kousek je i ten její obstarožní chrt, protože je to jistej soukromej fízl ze Žižkova."
„Ten Džódž, to má bejt Ulman?"
„To je Ulman," řekla.
„No dobře," já na to. „A kdo je to, ten Ulman?"
„Viděl jste ho, ne?"
„To se ví. Stříleli jsme po sobě v temný noci."
„Cože…?!"
„Jo. Jako v tý ruský písni: Temná je noc, kulí hvizd stepi pláněmi zní. Vy jste ho už neviděla po tom, co jste mě práskla?"
„Ne. Když jsem mu řekla, kdo jste, povídal, že se na to musí podívat, že takoví chlápkové můžou nadělat spoustu potíží… a tak. Potom jsem se věnovala svejm záležitostem, měla jsem zákazníka, kterej mě nakonec odvez… až sem."
„Proč sem?"
„Co je vám po tom?"
„Po tom nic. Ale proč se zrovna Ulman musel starat o nějakýho soukromýho fízla ze Žižkova, po tom mi je. Přišel jsem tam jako normální host a svý jsem si zaplatil."
„Nekecejte, že nevíte, co tam dělá."
„Vůbec ho neznám."

„Ne? A odkuď víte jeho adresu?“
„Přečet jsem si ji v jeho občance,“ řekl jsem. „Chvíli byl mimo provoz, to se při takovejch střílečkách stává.“
„Něco jste mu udělal, chudáčkovi?“
„Jenom jsem mu trošku ustřelil hlavu. Je vám ho líto?“
„Seru na něj. Proč by mi ho mělo bejt líto?“
„Zpravidla to tak bejvá, když spíte v něčí posteli.“
„Kdyby mi mělo bejt líto všech chlapů, co jsem chrápala v jejich postelích… Mrtvej není. Nebo jo?“
„Je živej. A co teda dělá v Rondu?“
Ušklíbla se. „Dává majzla, aby lidi neutíkali bez placení a posílá domů všelijaký vošousty, co si chtěj dát zadarmigo do trumpety.“
„Takže vyhazovák, jo?“
„Bezpečnostní referent, starej pane.“
„Taky ty lidi honí v meďouru a střílí po nich plynovkama?“
„Helejte, to slyším prvně. Proč by to sakra dělal? V jakým meďouru? A kde se to jako mělo stát?“
„Asi čtyři kilometry od Sýrovců směrem na Brozany,“ řekl jsem.
„Nejspíš to bylo tak, že po tom vašem upozornění sebral dva kámoše, sedli si do šedivýho mercedesu a čekali za bukem ve vesnici, protože nevěděli, na kterou stranu zahnu. Pak mě předjeli a zablokovali mi silnici v jednom náramně pustým místě za Chotěšovem, zastavili mě červeným světýlkem a tvářili se jako policajti, dokud jsem nevylez ven. Potom se do mě pustili nějakým zabijákem a plynovkama, jenže se přepočítali. Vytáh jsem bouchačku a použil ji. Ten váš Džódž se tam složil jak šraňky a kámové se na něj vybodli. Vzali roha, slečno. Ulmana jsem poznal, když jsem mu stáh punčochu. Ne z nohy, z hlavy. Nebyla to vaše?“
„Proč by měla bejt moje? Taky nenosím jeho slipy. Celý mi to připadá uhozený. Vůbec nechápu, proč by měl Džódž takhle vyvádět.
Když jsem mu řekla, kdo jste, nic jsem tím nemyslela.“
„Nevíte, kdo mohli bejt ti dva s mercedesem?“
„To teda nevím. A kdybych to věděla, stejně si to nechám pro sebe. Nechci se plíst do Džódžovejch věcí, nechci se plíst ani do vašich věcí. Chci spát. Jděte do háje, fízle, nebaví mě to.“
„No jo… Tak promiňte, že jsem obtěžoval,“ já na to. „Třeba mi to řekne někdo jinej.“ Už brala za kliku, když jsem se zastavil, obrátil se k ní a zeptal se: „Co Irena Bořitová, nebyla tam?“
Byla protřelá, fikaná a bez víry v cokoliv kromě peněz, jak už tyhle holky bývají. Přesto se jí na vteřinku nepodařilo zvládnout odlíčený obličej. Něco se jí kmitlo v očích, koutky úst sebou nepatrně trhly, obočí se trochu svraštilo. Pak všechno naráz pominulo a Bohdana Harnischová řekla: „Kdo to jako má bejt?“
„Kámoška Moniky Frýdový,“ odpověděl jsem. „Tu taky neznáte?“
„Ále,“ mohutně zívla, „jděte se vycpat.“
Tak jsem šel, jenže nikoli k nejbližšímu vycpávači; předpokládal jsem, že její kolegyně Denisa bude nejspíš taky doma vyspávat, a ta mě nevyhodí, protože mě zaměstnává. Pravděpodobně ji bude zajímat nejen můj pistolový souboj s vyhazovákem, ale i to, že její pokrevní vdova kuje pikle, které mohly zrovna tak jako proti mně směřovat proti ní.
Trošku jsem se projel a párkrát se musel zeptat, než jsem našel ty nové paneláky u Milíčovského lesa v Kateřinkách, nemluvě o ulici U Močálu. Ale nakonec jsem přece jenom zaparkoval naproti číslu devět, zamkl auťák a podíval se nad les, kde vyvstávaly černé mraky, nikoliv zlatě lemované; vypadalo to na další slejvák. Pomyšlení na milé posezení v bytečku Denisy Šoltysové, zatímco déšť zvenku bičuje okna, mě hřálo. Vůbec mi nevadilo, že je to štětka. Měl jsem po tom hamburgru u benzinky žízeň.
Bohužel jsem si ji musel nechat zajít.
V čísle devět bydlelo osmadvacet partají; Vitáskovi, Limrovi, Konečných, doktor Bříza, Danešovi, Tomečkovi, Chourovi, Novotný, Nováková, Zimmermann, Kudrna, Bárintaj (nejspíš Kalmyk), Koudelovi, Jasných, Strachoňová a Zítek, Valeš a tak dále, jenom ne Šoltysová.
Šel jsem ještě jednou zkontrolovat číslo domu.
Souhlasilo.
Zašel jsem až k rohovému domu, kde visela červená tabule s názvem ulice.
Taky souhlasil.
Nelenil jsem a zkontroloval zvonky u všech baráků. Naštěstí jich nebylo tolik. K ničemu to nevedlo.
Počkal jsem si na tu babku s nákupní taškou, zatímco se obloha zatáhla a od lesa studeně zaválo.
„Žádnou Šoltysovou neznám,“ pravila vlídná stařena na můj zdvořilý dotaz. „A to tady znám každýho v ulici. Atraktivní blondýna, říkáte? Tak takovou jsem tu v životě neviděla. Ledaže by se ta blizna Formánková dala odbarvit, ale nejspíš na to nemá, protože se musí starat o tři fakany. Je to hrozná verbež, věčně lítaj po schodouch a boty maj jako čuňata. Jéžiš, začíná pršet a já nemám paraple.“
Vzduch zavoněl mokrým prachem.
Nasoukal jsem se za volant a sjel o pár ulic níž, kde jsem cestou zahlédl telefonní automat u stanice autobusu.
Vystoupil jsem a našel si v seznamu Jiřího Ulmana. Vytočil jsem číslo.
Bylo obsazené.
Nechtělo se mi čekat, až se slečna Harnischová vykecá, protože už docela slušně pršelo a zdola mi pod plexisklový kryt automatu cákalo na nohavice. Vrátil jsem se do vozu a jel zpátky na Žižkov, celý znechucený z nedostatku nějakého toho Watsona, který by v pravou chvíli zvolal: Věčný bože! Jaký jsem to trulant!
Vždyť je to tak jasné, a já neviděl nic, Sherlocku!

Jenomže já taky nic neviděl, a protože jsem toužil po někom, kdo by se mnou sdílel aspoň chvíli fatální otázky, které jsem si kladl (proč lidi bydlí, kde nemají bydlet, a nebydlí, kde bydlet mají, quo vadis, to be, or not to be a podobně), šel jsem k sobě do kanceláře. Ne že by tam snad čekal doktor Watson nebo Hamlet, princ dánský, ale na záznamníku mohlo být něco, co vyplní aspoň pět minut mé sice dobře placené, leč přesto bezbřehé duchovní samoty.
Fakt, měl jsem to už dočista vylízaný.
18
Nejenže jsem to měl vylízaný; dokonce jsem začínal mít vztek nejen na sebe, ale na všecky Demétery, vyhazováky a štětky, co jich střední Evropa nosila za posledních pár století. Napil jsem se vody z vodovodu a dumal jsem přitom o tichém zápraží, kde bych sedával s kočkou na klíně a vlídně se tlemil do paprsků zapadajícího (případně vycházejícího) slunce. Jenže jsem se do toho moc vžil, kočka mě škrábla, slunce zalezlo a zápraží mě začalo studit do zadní části, takže jsem si radši ubalil cigáro, zapálil si, přestal se tlemit a zapnul záznamník.
Na záznamníku se ozval můj bývalý kolega, ale neřekl mi nic o čísle AND 36 - 86. Měl jsem ho zavolat, sice chtěl vyrazit na zahrádku, ale protože to vypadá na déšť, nechá to asi až na víkend. Zavolal jsem mu radši hned.
„Jo," povídá, když jsem se ohlásil, „tuhle to mám…," asi šmátral po brejlích, „naštěstí tam zrovna dneska slouží jeden… No, to je ti asi jedno, co?"
„Jasně že je mi to jedno," řekl jsem. „Pokud nechtěl moc."
„Šoup jsem mu stováka," na to kolega. „Nebyl to zase tak dobrej známej… A to číslo ho drobátko vyděsilo, když ho našel. Tak si piš: AND 36 - 86, majitel Karel Maděra, bydliště Praha 9, Lipová 37."
„Fajn. Stavím se s tou stovkou i s tou korunou. Co je na tom čísle tak strašidelnýho, že ho vyděsilo?"
„Hele," povídá, „nemyslíš, že by to moh bejt zrovna ten Karel Maděra, co se motal kolem federální vlády a potom ho jeho partaj tak vehementně strkala do všech možnejch funkcí? Dělá poradce jednomu ministrovi a výhledově se s ním počítá někam na vnitro, až koalice vyhraje příští volby."
Řekl jsem: „Adoprdele."
„Tak teda hodně zdaru," popřál mi kolega. „Bejt na tvým místě, hodně rychle bych od toho dal ruce pryč - jestli je to fakt on.
Kamaráde, na toho jsi krátkej, i kdyby s tím medákem přejel celej průvod Armády spásy i s polepšenou hříšnicí a bubeníkem."
Ještě jednou jsem poděkoval a rozloučil se.
Ne že by mi to nevrtalo hlavou.
Šel jsem si to promyslet k Růžovému sadu, dal jsem si bělehradský řízek, jedno pivo, a nepromyslel jsem si nic, protože se tam objevil jeden známý spisovatel detektivek a dalších dobrodružných příběhů. Párkrát už ze mě tahal rozumy a myslel si, že na mě má patent, takže si přisedl, taky si dal pivo a hned hodil řeč, na čem zrovna dělám, jestli to není tajný, žeáno a tak dále. Byl jsem v té chvíli příjemně rozpoložený díky tomu bělehraďáku, tudíž jsem ho neposlal do háje, ale zeptal se ho na revanš, na čem zrovna pracuje on, díky čemuž jsem se sice zbavil vlezlého vyptávání, ale musel jsem vyslechnout jednu celou drsnou detektivní historku z Holywoodu. „Proč radši nepíšete o zločinech z Barrandova?" zeptal jsem se ho, když asi za hodinu skončil a měli jsme třetí pivo.
„Protože to nikoho nezajímá," na to Mistr. „Dokonce i tohle musím vydávat pod pseudonymem James McGregor."
Přišlo mi to k smíchu a vymluvil jsem se na telefon, který čekám za čtvrt hodiny v kanceláři, ale jen jsem vyšel z hospody, rozpoutala se hotová průtrž mračen. Protože jsem neměl zájem o další McGregorovy bláboly, přeběhl jsem do orientálního obchůdku naproti. Koupil jsem si čaj a pro Adélu mrňavého bronzového bůžka na řetízku. Dal jsem se přitom do řeči s paní Kohnovou, která tam ty blbůstky prodává a nejradši by si je všechny koupila sama. To se ví, taky jsem se zmínil o čínské kuchyni v jednom mimopražském podniku a paní Kohnová hned:
Kterejpak to byl, určitě ho znám; a já že Rondo v Sýrovcích asi znát nebude, protože to je přece jenom z ruky. „To jste teda na omylu, milej pane," na to paní Kohnová. „Paní Nováková, co tomu šéfuje, u nás nakupuje zelenej čaj na kila. Pokaždý mě zve, prej abych viděla, co z tý zříceniny udělala."
„Neříkejte," povídám, „a byla jste tam?"
„Nebyla," zavrtěla hlavou paní Kohnová. „Copak mám čas? Tady je fofr… A co říkáte těmhle koženejm zvířatům? Není to krása?"
Protože se v tu chvíli nahrnula do krámu parta študáků zároveň s nějakým exoticky rozmlouvajícím manželským párem, nechala mě paní Kohnová stát nad koženým buvolem a já se nenápadně vytratil.
Mezitím se déšť zmírnil natolik, aby si v něm člověk nepřipadal jako pod sprchou.
Když jsem doklusal do ulice Rimského-Korsakova, kde špinavá voda bublala do kanálů, přecházel před kanceláří takový smutný týpek s prořídlými vlasy, trochu odstávajícíma ušima a parapletem. „Račte být pan Fink z Discretu?" zeptal se zdvořile, když jsem ho minul a vytáhl klíče.
Řekl jsem, že jo, a koukal přitom na miniaturní placatý balíček, který se někdo pokusil nacpat do díry na dopisy v dolní nezasklené půlce dveří. Nevešel se tam celý.
„To jste přines vy?" zeptal jsem se.
„Ne… Už to tu bylo, když jsem přišel."
„A co si račte přát?"
„Potřebuju s vámi mluvit," na to chlápek. „Pokud byste mi mohl věnovat pár minut…"
„Samozřejmě, od toho jsem tady," kývl jsem. „Račte dál, pane…
Čekáte tu dlouho?"
„To není důležité," řekl a složil paraple.
Vytáhl jsem balíček a trochu přitom natrhl obal z obyčejného balicího papíru. Balíček byl bez adresy, přelepený

izolepou a uvnitř byla plochá krabička z bílé lepenky. Něco v ní chrastilo.
Usadil jsem hosta do křesla pro klienty a zeptal se, jestli si nedá kafe nebo čaj. „Ne, děkuju, jste velmi laskav," prohlásil a provinile se díval, jak z jeho deštníku teče voda na podlahu.
„Nadělám vám tady…"
Řekl jsem, že to zas uschne. A aby mě na moment omluvil, protože si musím vyčistit zuby. „Měl jsem výjimečně po obědě tři piva," vysvětlil jsem mu to.
Zašel jsem do přístěnku, kde mám za závěsem kromě všelijakých krámů taky umývadlo s průtokovým ohřívačem a vařič.
Ještě párkrát jsem zachrastil krabičkou a došel k názoru, že na eventuální pekelný stroj je příliš lehká. Taky se zdálo, že v ní není nic jiného než jediný menší lehký předmět.
Strhl jsem papírový obal a otevřel krabičku.
Uvnitř byla kulatá placka z umělé hmoty, kterou před pár lety nosila na klopě většina národa. Ta dvě písmena se náhodou shodují s mým monogramem. Vtipný kreslíř tenkrát třemi ťuknutími tlustého fixu udělal z O usměvavé sluníčko.
Jenže tuhle placku někdo vylepšil dírou s opálenými okraji, která by z majitele skutečného obličeje udělala mrtvolu.
Víc toho v krabičce nebylo, ale i tak mluvila jasnou řečí. Byla to černá známka.
Když jsem se vrátil do kanceláře, seděl můj host pořád ve stejné poloze a sledoval, jak se loužička vody plazí po linoleu. Cítil jsem k němu jakousi nevysvětlitelnou sympatii, snad proto, že docela jistě neměl nic společného s mojí současnou chándrou.
Vypadal na manžela, kterému zahýbá žena, nebo na filatelistu, kterému podstrčili padělek aršíku čínské džunky k padesátému výročí založení Čínské císařské pošty.
Zatraceně jsem se v něm spletl. „Já jsem Bořita," představil se.
Vyvedl mě tím z míry natolik, že jsem se zeptal, jestli jeho paní dojela v pořádku, jako by ji vezli do Olomouce psím spřežením přes Severozápadní průjezd.
„Ano, děkuju," na to pan Bořita. „Ale proto jsem nepřišel. Víte, pane Finku… Mluvili jsme o tom s manželkou dlouho do noci…
Ráno jsem sedl do auta…"
Vypadal, že neví, jak dál.
„Rozhodli jste se zastavit pátrání," řekl jsem. „Pan Frýda -"
„Ne, to ne," přerušil mě. „Naopak. To je tak, pane… eh, Finku… Já o té věci takřka nevěděl. Samozřejmě si nesmíte myslet, že jsem nevěděl o tom, že Iren nepřišla domů; taky jsem se tím značně znepokojil, když manželka druhý den ráno telefonovala po všech možných známých… Ale potom se dověděla o té… Monice Frýdové, navštívila její rodiče a vrátila se s tím, že si Iren prostě vyjela s kamarádkou do Prahy, že bydlí u její tety, že jí to vlastně Iren říkala už týden předtím… A že na to v návalu práce zapomněla. Teprve teď…" Zase se odmlčel.
Nechal jsem ho, ať se rozhodne sám, jestli o tom má mluvit dál.
Bylo vidět, že se mu do toho moc nechce. Ale pak si uvědomil, že kvůli tomu přijel z Olomouce do Prahy. „Nebyla to pravda," řekl.
„Co nebyla pravda?" zeptal jsem se.
„Že jí o tom říkala."
„Víte, pane Bořito…," řekl jsem, „vaší dceři sice není osmnáct let, jenže dneska jsou tyhle děti náramně samostatný. Prostě si myslela, že to doma říkat nemusí. Nebo si taky nebyla jistá, že ji pustíte, a o ten výlet nechtěla přijít."
„Třeba to tak skutečně bylo. Ale to je nepodstatné… Já jsem nemocný člověk, pane Finku. Srdce. Takže snad proto moje žena přede mnou zatajila jisté věci…, které neřekla ani vám. Teprve při té noční diskusi, kterou jsme měli po jejím návratu, se mi s tím svěřila. Je to… hrozné."
„Domluvili jste se, že za mnou zajedete, abyste mi to řek? To jste moh klidně zavolat a ušetřit si cestu. Z Olomouce to v tomhle počasí není nic moc ani pro zdravýho."
„Nevím, jak bych vám to po telefonu… Ostatně na tom nezáleží.
Jsem rád, že jsem se odhodlal. Aspoň jsem si dokázal, že to se mnou není tak špatné."
Napadlo mě, jestli třeba paní Bořitová nedoufala, že je to s ním mnohem horší, a že do Prahy vůbec nedojede.
„S čím se vám manželka svěřila?" zeptal jsem se.
„Jeden z Ireniných spolužáků, který tehdy dal manželce tip na Moniku Frýdovou, nějaký Ivoš Jelínek…, prý za ní den nato přišel do podniku. On… No, prostě to byl takový vytrvalý nápadník, občas dceru doprovázel ze školy nebo na ni čekával před domem, jenomže Iren… Kamarádila s ním. Ale nic víc. Někdy jsem si ji pro to dobíral, znáte to, takové řeči… Máš tady ženicha, Irenko, a podobně… Že prý se vdávat nebude, říkala. No, nebral jsem to vážně, v tomhle věku, že… Jenže ten mládenec -"
„To vážně bral," dořekl jsem za něj.
„Ano, zřejmě… A proto taky věnoval Iren mnohem větší pozornost než jiní. Snad ji i tajně sledoval, když se mu vymluvila, chtěl vědět, jestli nemá jiného. Abych to zkrátil: Prostě přišel za mojí manželkou a přímo se jí zeptal, jestli měl pravdu, když jmenoval tu… Moniku. Manželka mu potvrdila, že Iren skutečně odjela s ní, že bydlí u Moničiny tety, že si udělaly výlet, na pár dní…"
Zase se mu zasekla mluvidla. Oběma rukama žmoulal držadlo deštníku a díval se na mě, jako by čekal, že to dopovím za něj.
Což jsem samozřejmě neudělal, i když jsem věděl, co bych měl říct. „Těžko… se mi o tom mluví," vylezlo z něj nakonec.
„Chápu," přikývl jsem. „Ještě pořád si to můžete rozmyslet a neříkat mi nic."
„Ne. Proto jsem přijel. Vždyť jste jediný člověk, který může zamezit… Udělat něco, aby… I když to děláte za peníze, ale

třeba právě proto…“
„Dovolte mi poznámku,“ já na to. „Nerozhoduje, jestli to dělám za peníze nebo ne. Sice se tím živím, ale to neznamená, že je mi to lhostejný. Zaručuju vám, že všechno, co mi řeknete, použiju jen ve vašem zájmu, a že se ode mě nic nedoví ani policie, pokud by se o ten případ začala zajímat. Jenže já nejsem jedinej člověk, co v tom může něco udělat. Přece se tím zabejvá i pan Frýda, ne?“
Nadýchl se jako před skokem z desetimetrové věže. „Monika je lesbička,“ řekl. „Panu Frýdovi jde pouze o to, aby se to nedostalo na veřejnost. Proto se snažil, abychom v tom sami nic nedělali.“
„Že je lesbička, to víte od toho kluka?“
„Ano. Ivoš Jelínek se sice nevyjádřil právě takhle, ale z toho, co říkal, je to jasné. Protože na Iren žárlil, sledoval ji… Prý pár večerů. Stal se svědkem… někde v parku. Je v tom taky nějaký… půjčený byt. A cosi na výletě s mládeží o jednom víkendu, v noci… Pane Finku, je mi z toho zle a nechci zacházet do podrobností.“
„Jste si jistý, že to vaše dcera nechtěla?“
„Iren je normální.“
„Jak to můžete vědět?“
Bylo vidět, jak mu to dává zabrat. „Jak můžu…?“ řekl s trpkým úsměvem, „máte pravdu, nemůžu to vědět. Přesto věřím, že vina je na straně Moniky. Je starší než Iren, svedla ji k tomu. Iren zatím žádného chlapce neměla, vychovali jsme ji… v bázni boží.“
Zvedl ke mně utrápené oči. „Vám to je možná k smíchu a nemám vám to za zlé. Tady v Praze… a vůbec v Čechách je to přece jenom trochu jiné. Chápejte, my nejsme žádní prudérní věřící; ale navštěvujeme kostel a něco v nás prostě ví, že člověk není jen živá hmota. Že je něco nad tím vším, co má obrovskou moc… nad osudy lidí.“
„Milej pane Bořito,“ řekl jsem, „jsem tolerantní, jak jenom můžu.
Ale taková moc, která vás nechá na holičkách natolik, že se musíte zpovídat u firmy Discret, podle mě nestojí za fajfku tabáku.“
„Nechtěl bych o tom polemizovat.“
„Já taky ne. Prostě jste Iren vychovali v bázni boží. Tudíž nabyla přesvědčení, že kdyby bejval pánbu stvořil dvě Evy, k žádnýmu dědičnýmu hříchu by nedošlo. Nechme to bejt. Povězte mi radši, co chcete, abych udělal?“
Podíval se na mě, že by se kámen ustrnul. „Najděte nám ji, prosím… Pokud je to jen trochu možné.“
„Není nic jednoduššího. Najdu ji, seřežu a postrkem dopravím na rodnou Hanou. Mám to udělat navzdory panu Frýdovi, ať už je to třeba tajemník olomouckýho arcibiskupa?“
„Ano,“ kývl Bořita. „I navzdory panu Frýdovi. On je totiž… členem městského zastupitelstva a poslancem, víte?“
„Neříkejte. Vaše paní s tím souhlasí?“
„Teď už ano. Dala mi pro vás adresu jeho sestry, u které Monika s Iren bydlely. Jenom mi kladla na srdce, abych vás upozornil, že jde o starší dámu. Takže to činím. Tady je ta adresa, je to Praha čtyři, Pospíšilova dvacet osm. Byl jsem v pokušení zajít tam sám - ale třeba bych vám to pokazil.“
„Pane Bořito,“ já na to, „hluboce se skláním před vaší odvahou.
Jak jsem slyšel od vaší manželky, polyká pan Frýda lidi zaživa.“
„Moje odvaha, pane Finku, pramení ze zoufalství.“
„Naštěstí je tady firma Discret,“ řekl jsem. „Ámen.“
19
Když se se mnou smutný pan Bořita rozloučil, aby se znova pokusil o infarkt na zpáteční cestě, samozřejmě mi to nedalo, našel jsem telefon té starší dámy v seznamu a rovnou ho vytočil. Měl jsem štěstí, sotva to ve sluchátku jednou tútlo, ozval se aristokraticky degenerovaný hlas: „Anó…?!“
„Hovořím s paní Frýdovou?“ děl jsem co nejspisovněji.
„Ano, ano… Kdo volá?“
„Firma Discret, Fink. Z pověření rodiny Bořitových z Olomouce.
Jak jistě víte, jejich dcera -“
„Ale paní Bořitová bratrovi slíbila, že…“
„Zajisté,“ skočil jsem jí pro změnu do řeči já. „Nechci vás obtěžovat ani v nejmenším. Jen bych si rád upřesnil některá fakta. Vzhledem k tomu, že vaše neteř zmizela společně s Irenou Bořitovou…“
Nechal jsem větu viset ve vzduchu.
„Co jste mínil tím pověřením…?“ zeptala se. „Paní Bořitová se mi nezmínila o žádném doktoru Finkovi z nějakého…„
„Mohu vás navštívit, milostivá paní?“ řekl jsem hlasem Oldřicha Nového. „Přece jenom bych nerad takhle telefonicky…“
Zřejmě jsem ji tím mírně vyvedl z míry. Chvíli mlčela a ztěžka dýchala. Potom najednou řekla: „Bydlím ve třetím poschodí. Tak snad kolem čtvrté…?“ Načež z ničehož nic zavěsila.
Na takovou hóch milostpaní to bylo dost nezdvořilé, ale možná že jí sluchátko vypadlo z ruky, když upadla do mdlob. Protože bylo patnáct třicet, měl jsem nejvyšší čas, abych se skočil domů převléknout za doktora Otto Finka. Hodil jsem tu znehodnocenou placku Občanského fóra do šuplete i s papírem a krabičkou, pomyslel si něco nepříliš lichotivého o tom dětinovi, co si myslí, že mě tím vyděsí, zamkl jsem kancelář a prchal.
Uválené sako jsem si naštěstí ráno vykartáčoval a střevíce ušly, protože stejně pršelo. Všechno jsem to na sebe urychleně naházel, přičísl si kučery, potom jsem si přendal doklady a peněženku do saka, do jedné postranní kapsy zastrčil krabičku camelek, do kalhot sirky, do diplomatického kufříku vrazil waltra i s řemením, protože po obdržení černé známky jeden nikdy neví, a vyrazil jsem za milostpaní tetinkou Frýdovou.
Pospíšilova ulice je spojka mezi Mahlerovými sady a Škroupovým náměstím, řečeným kulaťák, což činí z ulice, kde

bydlím, asi tak tři minuty chůze; možná že se v tom skrýval důvod, proč se ty dvě holky objevily zrovna v Révě, když se chtěly trochu povyrazit.
Dejme tomu, že se tam seznámily s Aladárem a přes něj s Denisou Šoltysovou. Přesto nemůžu říct, že by mi nevrtalo hlavou, proč se po nich vedle rodičů shání právě ona, a proč mi dala falešnou adresu.
I když jsem to měl takřka za rohem, jel jsem autem, abych se udržel suchý aspoň v mezích možností. Paraple nenosím a můj žigulík je dostatečně reprezentativní, pokud zmokne a nekoukáte na něj moc zblízka. Tudíž jsem se nebál, že by mi ubral na důvěryhodnosti, kdyby snad milostpaní šmírovala z okna.
Našel jsem osmadvacítku a hned před ní šikovné místečko, kde se dalo zaparkovat.
Mezi baráky tu není žádný velký rozdíl, nejsou to ani pavlačové obecní domy zpod Židovských pecí, ani secesní činžáky, jakých jsou třeba na Vinohradech celé ulice. Tyhle postavili snad někdy mezi válkami, což ovšem neznamená, že jsou o to míň ošuntělé a že se v nich nemůžete díky absenci výtahu a ušmouraným oknům přerazit o schody.
Vystoupal jsem do třetího patra a našel dveře se jmenovkou JIŘINA FRÝDOVÁ. Byla vyvedená v mědi, ale jen jako současná replika secesních vizitek. Za dveřmi bylo slyšet bzučení vysavače.
Na zmáčknutí zvonku se ozvalo melodické pinkání. Vysavač bručivě zmlkl. Nato zaharašil bezpečnostní řetízek, dveře se otevřely a objevila se v nich holka trochu přebujelých tvarů v pruhovaném tričku a omšelé džínové midisukni. Na nohou měla naboso pantofle, které byly o pár čísel větší, a v jedné ruce držela rouru vysavače. „Dobrý den," řekla. „Co si račte přát?"
„Paní Frýdová mi řekla, abych přišel ve čtyři," já na to.
„Tak pojďte dál," na to děvče s vysavačem. „Hned to paní Frýdový řeknu."
„Vy jste tu zaměstnaná?" zeptal jsem se.
„Jo… V rámci prázdnin tady uklízím od tří do pěti."
„Taky jsem chodil na brigády," já na to.
„Daleko od Moskvy, že jo?" vyprskla.
Z hloubi bytu se ozval hlas, který už jsem znal z telefonu: „No tak… Koho to tam máte, Andreo?"
„To je ten pán, jak měl přijít," zaječela.
„Doktor Fink? Tak proč nejde dál?"
„Dyť už jde."
Ukázala mi rourou na konec dlouhé předsíně. „Támhle, za roh a dvoje dveře," řekla tiše. „Je to děsně velkej byt, dřív to prej bejvaly dva."
Nechal jsem to bez komentáře a šel tím tmavým tunelem se stěnami ověšenými ještě tmavšími obrazy, až jsem se ocitl v hale, z jedné strany osvětlené velkým oknem se záclonou až na podlahu. Bylo zavřené, takže tu bylo poněkud nedýchatelno. Uprostřed stál na železném tepaném stolečku s kachlíkovou deskou starožitný květináč plný keramických kuliček a blátivé vody, ze které trčely na všechny strany dvoumetrové rákosky papyrusu. Na stěně mezi dvojími částečně prosklenými dveřmi stála toaleta z mahagonu a ohýbaných chromovaných trubek s velkým oválným zrcadlem, taky plná květináčů se všelijakým kapradím; deska toalety měla místy skvrny po vodě a kolečka od květináčů. Podlaha byla parketová v kombinaci dub a mahagon, pokud jsem ji viděl v mezerách mezi starožitými a snad i vzácnými koberečky.
Nad papyrusem visel ošklivý lustr s nepřímým osvětlením, vyrobený z mléčného skla v tlusté chromované obrubě. Stěny byly napůl obložené modřínem; tam, kde obložení končilo, visely čtyři zvětšené kolorované fotoportréty téže slečny, jednou v kloboučku, jednou bez, s rukou za hlavou a jenom tak. Všechno to bylo snad třicet let staré, ale i tak se bylo co divit, že se v té době ještě našel fotograf, který uměl kolorovat černobílé snímky.
Jejich mírně zestárlý originál stál v jedněch dveřích. Byla to madam asi tak padesát a něco, jednou rukou se opírala o futro a ve druhé držela jantarovou špičku se zapálenou cigaretou.
„Pan doktor Fink…?" řekla.
„Paní Frýdová…?" oplatil jsem jí to.
Doktora jsem nepopřel. Uvážil jsem, že zase tak docela nelžu, protože jsem za časů svého zaměstnání u kriminálky získal rychlokvašným způsobem cosi jako doktorát práv. Nikdy mi to k ničemu nebylo, pokud pominu lepší platové zařazení, a všechno, co jsem se tam snad přece jenom naučil, jsem zase spokojeně zapomněl mnohem dřív, než jsem odešel do důchodu. Nikdy jsem ten titul nepotřeboval a taky jsem ho nikdy nepoužil, pokud jsem nemusel.
„Račte, pane doktore…"
Vešel jsem a posadil se, kam mi ukázala. Bylo to čalouněné křeslo z vybledlých růžových a zelených atlasových salámů, sešitých nastojato; takový nábytek už dneska najdete leda v hogofogo interiérech pamětnických filmů z třicátých let. Odpovídalo tomu i ostatní zařízení. Ne že bych se v tom nějak zvlášť vyznal, ale nejlíp jsem si tu dokázal představit Adinu Mandlovou v turbanu a kostýmu s vycpanými rameny, případně lehce stříknutého Huga Hasse s dlouhou bílou šálou a cylindrem na hlavě.
Tetička Frýdová na sobě nic podobného neměla; ze dvou třetin ji halil angorský svetr, zřejmě v rámci venkovního deštiva, a dole jí ze svetru čouhalo to, čemu se v literatuře neříká kalhoty, alébrž pantalony, i když to kalhoty bezesporu jsou. Měly barvu zardívající se panny, zatímco svetr, na patřičných místech řádně vyklenutý, připomínal světlou břidlici. Na nohou měla neuvěřitelné bílé lodičky a na hlavě úchvatnou zlato-modro-stříbrnou kreaci, na které scházel jenom model stoosmdesátidělové válečné fregaty Vincennes. Poněkud povadlou labutí šíji měla omotanou trojnásobnou šňůrou perel, které mohly být pravé. Její nalíčení bylo dokonalé jako gumová maska a nejspíš i stejně účelné. Možná že bez něj nebyla těm fotkám na zdi podobná ani vzdáleně.
Protože čudila z té jantarové špičky a u mého lokte stál na stolečku měděný popelník, postavil jsem kufřík na koberec a vytáhl z kapsy svoje camelky.

Zavřela dveře, udělala dva tři trochu klopýtavé kroky na svých vysokých podpatcích, posadila se naproti mně, hodila nohu přes nohu a tím svým aristokraticky ujetým hlasem unaveně prohlásila:
„Celá ta věc se mě ovšem netýká…?“
„Milostivá paní,“ řekl jsem, „vy jste netušila, čím se vaše neteř a její kamarádka během pobytu u vás zabývají?“
„Proboha… Proč bych to měla tušit…?“
„Skutečně vás nechci dlouho obtěžovat,“ řekl jsem. „Jen bych si rád upřesnil… některé údaje, které jste poskytla paní Bořitové.“
„Ach… Slíbila mi, že…?“
Končila věty do ztracena s jakýmsi rozmazaným otazníkem. Pokud jste na to nebyli zvyklí, mohl vám rozhovor s ní připadat jako dialog s pantátou Bezouškem. Až jsem se v duchu začal dohadovat sám se sebou, jestli opravdu není nahluchlá. „Ano,“ kývl jsem, drobátko nervózní z toho, že nepoznám, kdy se ptá a kdy ne, „jaký by mělo smysl pověřit mě vyšetřováním téhle záležitosti, kdybych nedostal aspoň základní informace, milostivá paní…?“
„Jaké informace vám dala?“
„Jaké mi mohla dát…?“ S hrůzou jsem si uvědomil, že začínám mluvit jako ona. Honem jsem vycvrnkl z krabičky camelku, ale nezapálil jsem si. Jen jsem ji žmoulal v prstech a zíral přitom na milostivou paní tetinku.
„Nevím, jaké informace vám mohla dát,“ řekla. „Záleží na tom, jak dalece vám důvěřuje. Pracujete pro ni dlouho?“
Tentokrát jsem měl pocit, že mě tím otazníkem na konci dloubla do oka. Nahluchlá nebyla.
„Čas od času pro ni dělám rešerše obchodního rázu,“ řekl jsem.
„Proto se na mě obrátila po návštěvě u vás. Nikoho jiného v Praze nezná natolik, aby -“
„Chápete, jak je to pro mě trapné?“
„Přece neodpovídáte za svou neteř, milostivá paní.“
„Ne, to skutečně ne,“ kývla. „Ale i tak bych nerada, abych s tím byla spojována. Je to choulostivá záležitost. Paní Bořitové jsem to neřekla… Vám to říkám jen proto, že se spoléhám na vaši profesionální diskrétnost, pane doktore.“
„Proč myslíte, že to je choulostivá záležitost?“
Nadýchla se jako před skokem do vody. „Otec Moniky, můj bratr,“ řekla, „je členem městského zastupitelstva, poslancem… A ty současné režimy v bývalé Persii…“
Nejspíš nebyla nahluchlá, ale šílená. „Současné režimy v Persii?“ řekl jsem kapánek vyděšeně.
„No ano… Ten ultralevý Husajn… a ti fundamentalisti v Íránu se svými teroristickými komandy…?“
Zatvářil jsem se, jako že zcela sdílím její obavy z hrozící perské invaze na Hanou. „Ovšem, ovšem,“ mumlal jsem ustaraně.
„Ale co s tím měla společného vaše neteř a její kamarádka?“
„Pan Al Adár je přece příbuzný perského šáha,“ dorazila mě tetička. „Kdyby se mohl vrátit do vlasti, měl by právo na korunu, pane doktore.“
„Pan Al Adár…?“
„Ano. Pan Al Adár.“
„Neteř vám řekla, že se stýká s perským princem Al Adárem…?!“
„Její přítelkyně mi to řekla. Ten mladík sem pro ně jezdil… Měl takové drahé šedivé auto…“
„Mluvila jste s ním, milostivá paní?“
„Ne, to samozřejmě ne. Viděla jsem ho z okna. Byl to typický Arab, velice elegantní…“
„Nosil turban?“
„Nic takového… Vždyť žije od nejútlejšího věku v Evropě, studoval na Sorbonně… Je stejně civilizovaný jako vy nebo já.“
„Víte, milostivá paní, vzdělání na Sorbonně ten turban nevylučuje.“
„Ale nenosil ho.“
„Můžete mi ho popsat podrobněji?“
„Černé vlasy, knírek… Velice hezký mladík.“
„A Irena Bořitová vám řekla, že -“
„Ano. Že je to blízký příbuzný perské královské rodiny, a že se seznámili v Brně na Strojírenském veletrhu. Prý mu tam dělala tlumočnici…“
„Ona mluví persky?“
„Anglicky. On prý už vlastně persky neumí.“
„A dál?“
„Pozval ji na revanš do Prahy… Proto taky přijela s Monikou, když se jí naskytla možnost slušného ubytování v privátu. Myslím, že ji tady seznámil s tím druhým mladíkem… To taky není jen tak někdo, pane doktore. Proto jsem také neměla námitky, když jim Monika dělala společnost.“
„Proč jste to paní Bořitové neřekla?“
„Ale pane doktore, víte přece, že ta dvě děvčata nehledá jen paní Bořitová. Veškeré informace jsem poskytla bratrovi. Sám mi řekl, abych nechala na něm, jak dalece bude vhodné paní Bořitovou informovat… Předpokládám, že jako právník tyhle důvěrné informace nezneužijete…?“
Vydloubla ze špičky vajgla a začala ho systematicky zpracovávat na okraji popelníku.
„Jak vypadal ten druhý mladík?“ zeptal jsem se.
„Byl to vysoký tmavší blondýn, pane doktore…“
„Nebyl trochu obtloustlý?“
„Ne, to ne… Spíš hubený. S brýlemi.“

Když si nervózně vzala z kazety na stole další cigaretu a zastrčila ji do špičky, vytáhl jsem sirky a připálil jí. Při té příležitosti jsem si konečně zapálil tu svou užmoulanou camelku.
Chvíli jsme mlčeli a dýmali.
„Kdo to byl?“ zeptal jsem se. „Říkala jste, že to taky nebyl jen tak někdo.“
„Byl z filmových kruhů, známý mladý nadějný režisér,“ řekla. „Pan Al Adár ho prý znal z Karlových Varů. Asi z toho mezinárodního festivalu.“
„Jak se jmenoval, nevíte?“
„Bohužel…“
„Ani které filmy točil?“
„Ne, je mi líto. Nechodím do kina.“
„Kdy tady byli ti dva pánové naposled?“
„Minulou středu.“
„Vaše neteř a Irena Bořitová s nimi odjely.“
„Ano, ovšem… Jako už třikrát předtím.“
„Jenže předtím se vždycky vrátily, ne?“
Zvedla ruce a upustila je do klína.
„Vzaly si s sebou všechny osobní věci?“ zeptal jsem se.
„Obávám se, že… Ano, vzaly si je. Proč by si je taky nevzaly?
Ale na to jsem přišla až o den později. Myslela jsem si, že prostě odjely domů.“
„Takže váš pan bratr zřejmě -“
„Ano. Docela jistě půjde diplomatickou cestou.“
„Policii informovat nebude?“
„Pane doktore…! Snad chápete, že si nemůže dovolit skandál?
Kdyby se toho chytil některý z těch levicových škrabáků…
Vláčeli by naše poctivé rodinné jméno bulvárním tiskem… Hned by do toho zatáhli Salomona Rushdieho, džihád a kdovíco ještě.
Například jeden takový štváč žije přímo v Olomouci a mého bratra zná. Ne, bratr skutečně nemůže… Monika… a ta její přítelkyně… Už takhle je toho dost.“
„Čeho, milostivá paní?“
Najednou se zmátořila, odložila špičku s cigaretou na popelník, vstala a řekla: „Myslím, že to stačí, pane doktore. Víc toho nevím. Nelíbí se mi, že mě vyslýcháte jako… Nemám s tím nic společného, jen to, že jsem svou neteř s její… přítelkyní tady nechala pár dní bydlet. Ani vy se mi nelíbíte, pane. Říkáte, že jste právník, ale právě tak byste mohl být od nějaké - tajné služby. Uděláte nejlíp, když… půjdete.“
Típnul jsem camelku, sebral kufřík a vstal. „Jak myslíte, milostivá paní,“ řekl jsem. „Díky za informace.“
Stála a mlčela. Nejspíš si v duchu klnula, že mě rovnou neposlala ke všem čertům. Mezi námi stoupal ke stropu modrý proužek kouře z její odložené cigarety jako z vyhasínajícího táboráku. Táhlo na pátou. Obrátil jsem se, otevřel dveře, prošel jimi do salonu, zavřel je za sebou, pokynul papyrusu a šel.
Když jsem dokráčel do předsíně, brigádnice si u dveří zavazovala tkaničky botasek. Vedle sebe na podlaze měla igelitovou tašku.
„Už domů?“ řekl jsem bodře.
„Jo, dyť je pět,“ řekla a zaječela: „Na shledanou, paní Frýdová!“
Odpověď veškerá žádná.
„Nezavraždil jste ji, že ne?“ řekla.
„Ale jo,“ řekl jsem. „Uškrtil jsem ji těma perlama. Ale byla to sebeobrana.“
Vyprskla, sebrala tašku a otevřela dveře.
Vyšel jsem na chodbu a společně jsme dokráčeli až na ulici.
„Jestli to máte daleko, můžu vás svézt,“ řekl jsem.
„Do Vršovic na Kubáň,“ řekla. „docela by se mi to hodilo, jdu od šesti do kina a musím se převlíct.“
„Náhodou tím směrem jedu,“ řekl jsem. „Jo… Jsem nějakej Fink.
Auťák mám tuhle.“
„Těší mě, já jsem Němečková. Andrea.“
„Co že jezdíte uklízet až na Žižkov?“
„Nejdřív jsem dělala pár dní v Edenu… Potom támhle…“ Ukázala nahoru na televizní věž. „Pěknej rozhled, ale blbá pracovní doba a plat nic moc. Jedna, co tam se mnou dělala, mi řekla o tomhletom.“
„Lepší vejdělek?“
„Ale jo…“
Odemkl jsem a otevřel jí dvířka. „Račte.“
„My máme trabanta,“ řekla a s děsivým chrastěním vrhla tašku na zadní sedadlo. „Tohle je žigul, že jo?“
Obešel jsem vůz a nastoupil. Složila se vedle mě.
„Děláte u paní Frýdový dlouho?“ zeptal jsem se a nastartoval.
„Třetí tejden,“ řekla.
„Takže si na tu její prázdninovou návštěvu z Moravy pamatujete?“
„Na ty dvě holky? Jasně že jo.“
Netvářila se nijak nadšeně. Dokonce drobátko ohrnula nos. „Prej se zdejchly.“

Zasmál jsem se. „No jo… Představte si, že se měly vrátit do Olomouce, a místo toho si někam vyrazily… a rodičové jsou z toho bez sebe. Neřekly vám něco?“
„Jako - o tom, kam se chystaj?!“
„Jo. Třeba s váma o tom mluvily?“
„Ani ne… Na to byly moc nafoukaný, aby se se mnou bavily. Obě byly z rodin, co maj peníze, že jo. Nemusej o prázdninách makat, aby si přivydělaly. Já pro ně byla něco jako služka. Proč by se mi měly svěřovat? A potom taky… No, byly dost divný. Se mi zdá, že jich měla Frýdová za těch pár dní dost… Jen co jí došlo, že… Hm. Já nevím, jak bych vám to řekla.“
Zastavil jsem na rohu Jiřáku a čekal na zelenou, abych mohl zahnout na Vinohradskou. „Koukejte, Andreo,“ řekl jsem, „můžu se spolehnout, že paní Frýdový nevyslepičíte, co vám teď řeknu?“
„To se teda klidně spolehněte,“ odvětila. „Nemyslete si, že mi kór moc záleží na blahu tý starý vinčestrovky. Kdybych měla jen jedno procento těch jejích prachů…“
„Tak byste - co?“
„Koupila bych našim větší byt. Mačká se nás šest ve dva jedna.
Mám dvě ségry, bydlí u nás babička, která má tu nejnižší penzi, jaká vůbec existuje, a táta s mámou jsou rádi, když daj měsíčně dohromady osm a půl tisíce. Proto musím makat, a nejen o prázdninách. Po večerech hlídám děti ve všelijakejch zazobanejch rodinách, a to ještě vedle zdrávky šprtám anglinu.
Piána jsem nechala, nebyl na to čas.“
Naskočila zelená. Zahnul jsem doleva ke Flóře.
„Chtěl jste mi něco říct,“ připomněla mi.
„Ta vaše stará vinčestrovka,“ já na to, „si myslí, že jsem advokát, a já ji při tom nechal. Jenže já nejsem advokát. Jsem soukromej detektiv a vyšetřuju dost vážnej případ. Paní Frýdová jako svědek nespolupracuje… Nechává si pro sebe něco, co pravděpodobně souvisí s těma holkama. Nejspíš to bude to, co jste před chvílí řekla: že byly divný a že paní Frýdový došlo proč.
Vám asi taky, co?“
Protože jsem na ni přitom mrknul, jenom mlčky přikývla.
„Co to bylo, Andreo?“ zeptal jsem se.
„Viděl jste někdy její neteř?“ řekla. „Tu - Moniku…?“
„Neviděl. Jenom Irenu.“
„Pěkná holka, že jo? A… jak se vám líbí Frýdová?“
„Na můj vkus má moc aristokratickej vzhled.“
„No právě. Je to dáma jak ze dvora francouzskýho krále, že jo?
Nebo se aspoň náramně snaží, aby tak vypadala. Jenže Monika je úplnej opak, jak svý tety, tak svý kámošky. Takovej hromotluk, velký nohy, malý prsa, hlubokej hlas… Na zdrávce jsme to zrovna probírali… Teda - ty sexuální úchylky, rozumíte?“
„Copak, zkusila si na vás něco?“
„Ne, žádný takový zkušenosti s ní nemám, ale ženská to vycejtí.
Dokázat to nemůžu, při ničem jsem je neviděla. Ale některý maličkosti… No, prostě si myslím, že ty dvě - teda Monika s Irenou - by se bez chlapů klidně obešly. Monika proto, že to nepotřebuje a nikdy to potřebovat nebude, a Irena třeba zatím žádnýho kluka neměla, takže neví, jaký to je. Třeba se toho bojí, a tak holt radši… to.“
„A paní Frýdová…“
„Jo. Tý to došlo… a nejspíš je vyrazila. Muselo to s ní pořádně zacvičit, když se toho domákla. Možná že je přistihla, třeba v noci nebo tak.“
Projel jsem kolem Olšan a před rozestavěnou budovou hotelu Don Giovanni zahnul po okruhu na Vršovice. Tam, co stojí ta příšera něco mezi Bastilou a bratislavským hradem, bývaly jen ohrady, heřmánek a o kus níž hřiště Hagiboru, kam jsme jako kluci lezli přes plot a běhali tam podle hodinek čtvrtku, kdo to dá pod minutu.
„Paní Frýdová se mi zmínila o těch dvou mládencích, co pro ně jezdili,“ řekl jsem. „Viděla jste je?“
„Jenom jednou… Ten Peršan byl mladej hezounek s fouskem. Přijel šedivou mercedeskou, ale nešoféroval. Ten filmař vypadal jako normální kluk… No, když se to tak vezme, ten Peršan taky nemusel bejt zrovna šáhinšáhův synovec. Klidně to moh bejt Maďar nebo dokonce cikán. Jenže Frýdová si náramně potrpí na lidi ze vznešenejch kruhů, takže si holt dá nabulíkovat ledacos.“
„Proč by to ty holky dělaly?“
„Takzvaný chorobný lhaní. Řekla bych, že si to vymyslela Irena a Monika na to kejvala, protože ji nechtěla u tety shodit. Irena byla takovej ten ukecanej týpek, co lže, i když nemusí. Zastavte mi třeba tady, jo?“
Zaparkoval jsem u chodníku. „Ten mercedes,“ řekl jsem, „měl diplomatický číslo?“
„Jéžiš… Samozřejmě že neměl.“
Sáhl jsem do kapsy pro snímek Ireny Bořitové. „Jo, to je Irena,“ kývla Andrea, když se na ni podívala. „Docela jí to sekne, že jo?
Ale dost pochybuju, že by jezdila na skejtu.“
„Proč?“
„Na to je moc rozmazlená. Mohla by si odřít kolínka.“
Řekl jsem, že mi moc pomohla. Dal jsem jí svou firemní navštívenku, kdyby si na něco vzpomněla nebo někoho z těch lidí někde zahlídla. Neřekl jsem jí, že toho hezounka s fouskem už nikdy neuvidí, leda v márnici.
Rozběhla se pryč, ale ještě se na rohu ohlídla a zamávala.

Potěšilo mě to a jel jsem domů.
20
Protože jsem toho dnes měl tak akorát, koupil jsem si cestou špalík hovězího na dva bifteky, pytlík hranolků a nějakou tu oblohu. Mívám někdy podobné záchvaty, že si sám uvařím a sám si prostřu, abych se posléze sám pozval na večeři v útulném separé.
Většinou přitom vzpomínám na podobné večery s Adélou a čekám, že mi v tu chvíli zavolá. Někdy to dokonce i vyjde vzhledem k našemu stálému telepatickému spojení - pokud je ovšem Adéla sama doma.
Z pochopitelných důvodů sám volat nemůžu.
Nejdřív jsem shodil nepohodlný oblek, kravatu a ostatní. Naklepal jsem, osolil, opepřil a naolejoval bifteky. Hranolky jsem rozložil na plech, aby rozmrzly a daly se osušit. Potom jsem se chvíli blaženě ráchal ve sprše, střídavě teplé a studené, řádně jsem se vydrbal ručníkem a oblékl si staré seprané džíny a tričko. Ano, jsem excentrik a nemyslím si, že ideálním domácím úborem pro muže jsou tepláky, byť ho přitom nikdo neviděl.
Byl to příjemný večer, ale moje telepatická vysílačka měla poruchy. I když jsem spokojeně žmoulal horkou svíčkovou, chroupal hranolky a vychutnával říz pikantních okurčiček, místo na Adélu jsem myslel na divný propletenec, který mi mohl vynést dvě stě padesát tisíc nebo taky deset let, podle toho, na čí kuří oko při jeho rozmotávání šlápnu.
Když jsem dojedl, umyl nádobí a stoupl si se sklenicí vychlazené minerálky a zapálenou camelkou ke kuchyňskému oknu, abych inhaloval kyslík a čuměl přitom na zmoklé holuby na střeše školy, napadlo mě, že bych si měl poslechnout ze záznamníku, jestli třeba Adéla nevolala, když jsem byl na cestách.
Jeden vzkaz tam byl, ale ne od Adély. Byl od chlápka, který mluvil spisovně a trošku jako s knedlíkem v krku: Pan Fink od firmy Discret ať laskavě zavolá Olomouc dva sta šedesát tři sedmnáct.
Nechápu, jak někdo může říkat dva sta. Buď jde o ignoranta, který si celý život nevšiml, jak to říkají ostatní, nebo o bohorovného blbce, kterému je to jedno. Pro jistotu jsem se podíval na číslo firmy Econ, ale nesouhlasilo. S mírným mravenčením v páteři jsem těch dva sta a tak dále vytočil.
„Ano…?“ ozval se po chvíli ten knedlíkovitý hlas.
„Discret, Fink,“ řekl jsem.
„To je od vás laskavé, že voláte,“ na to chlápek. „Tady je Frýda.“
„Těší mě. Co si račte přát?“
„Domnívám se, že víte, s kým mluvíte…?“
„Jo, s nějakým panem Frýdou z Haný.“
Mírně se zasmál. „Dobrá, nechme tak. Vy jste odpoledne navštívil mou sestru.“
„Nějakou paní Frýdovou jsem samozřejmě navštívil,“ řekl jsem.
„Jestli to byla zrovna vaše sestra, to nevím.“
„Prosím vás, pane Finku… Nehrajme si na schovávanou. Poslala vás k ní vaše klientka, paní Bořitová. Nebylo od vás poctivé, že jste se vydával za právního zástupce, když jste jenom obyčejný soukromý detektiv. Sestra tím byla značně iritovaná a dala vám spoustu informací, které samozřejmě nemají reálný základ…“
„Myslíte si, že by byla míň iritovaná, kdybych jí řek, že jsem privátní fízl, pane Frýdo?“
„Kdybyste jí řekl, že jste, ehm…, to, co jste právě tak výstižně nazval, vůbec by se s vámi nebavila, pane.“
„Tak vidíte. Který informace nemaj podle vás reálnej základ?
Třeba ta o příbuzným šáhinšáha všeho Íránu Al Adárovi, eventuálně o nadějným filmovým režisérovi?“
Chvíli mlčel a jenom funěl.
„Nebo něco jinýho, pane Frýdo?“ řekl jsem.
„Poslyšte,“ děl hlasem, v němž knedlík poněkud vystydl, „rád bych vám dal dobrou radu. Jistě jste ve své branži slušně placen, že?
Dobře vím, že tyhle agentury dost vynášejí. Proč si tedy nehledíte běžných případů, jaké spadají do vaší kompetence?“
„Tu radu,“ já na to. „Čeho a proč si hledím nebo nehledím, je čistě moje věc.“
„Jak si přejete… Chtěl jsem vám říct, milý pane, abyste se vzdal práce pro paní Bořitovou. Nejspíš jí budete muset vrátit nějakou zálohu, kterou vám zřejmě poskytla… Pokud to vyúčtujete mně, nahradím vám to.“ Suše se zasmál. „Případně i s nějakým příplatkem za vaši dosavadní práci.“
„Kde se ve vás ta šlechetnost bere?“ řekl jsem. „Proč myslíte, že odmítnu klienta jenom kvůli vašim krásnejm očím, který jsem notabene neviděl? Řeknu vám to na rovinu, milej pane poslanče, ať už jste třeba rovnou náměstek knížete Svatopluka: Vám se ztratila dcera. A místo abyste se obrátil na policii, do jejíž kompetence takovýhle případy spadají, pouštíte hrůzu na soukromýho detektiva jenom proto, že chce pomoct matce jiný holky, kterou ta vaše nezdárná Monika stáhla s sebou do kdovíjakýho bahna. Pročpak chcete, abych od toho dal ruce pryč? Není to náhodou kvůli tomu, že vaše dcera zneužívá tu pitomou Irenu? Kdyby se to provalilo, nemusel byste se vzdát svejch dobře placenejch prebend? Řek bych že jo; zrovna jeden olomouckej opoziční pisálek na něco podobnýho čeká, aby to rozmáz v levicovým tisku.“
Podobné knedlíky už jsou k mání jedině ve vykopávkách posledního tábořiště Franklinovy polární výpravy. „Člověče,“ řekl, „co to mluvíte? Zneužívá… Jak to myslíte?“
„Vy víte, jak to myslím. Moc bych se divil, kdybyste nevěděl o poněkud výstředních sexuálních sklonech svý vlastní dcery.“
„Tohle svinstvo přece nemáte od mé sestry? Mám vás zažalovat pro urážku na cti?“
„Jen do toho,“ řekl jsem. „Zažalujte firmu Discret o půl milionu.
Nebo třeba o dva sta milionů. Nejste blbej, když můžete sedět tak vysoko. Jakpak by asi taková žaloba dopadla? Nakonec by se prokázalo, že mám pravdu, a koupil byste to vy jako špatně hozenej bumerang.“

„Vy jste se tedy rozhodl jít hlavou proti zdi?!“
„Nijak jsem se nerozhod. Vůbec jsme spolu nemluvili.“
„I to mi vyhovuje,“ na to pan Frýda. „Ale případné následky přičtěte sobě. Kdybyste si to snad rozmyslel, máte můj telefon…
Ale pospěšte si s tím, než bude pozdě.“
„No jo,“ řekl jsem, „u vás v Olomouci jste se holt nikdy s ničím moc nepárali.“
„Co tím myslíte?“
„Vymření Přemyslovců,“ řekl jsem. „To vy nepamatujete.“
Ve telefonu cvaklo a naskočil volací tón.
Chvíli jsem na něj zhnuseně zíral, pak jsem zvolna položil sluchátko do vidlice a šel si umýt ruce. Zapotily se mi dlaně, přestože ze sluchátka arkticky táhlo. Doprčic, pokračoval jsem v hovoru, zatímco jsem se mydlil, je to možný, aby byl někdo takovej vůl? To si opravdu myslíš, ty věrozvěste, že vrátím klientce zálohu a vzdám se případu jenom proto, že si to přeješ, Křópale? Tůdle mi vypadly dva zuby. Jestli se někdo dopouští přečinů nebo dokonce zločinů, zaslouží si trest, padni komu padni. Ať už je pro něj demokracie cílem nebo prostředkem, ať už ji má v duši nebo jenom v hubě. Je ti to jasný, Ječmínku?!
Když jsem mu to takhle pěkně vytmavil, rozlil se v mé vlastní duši takřka nebeský mír. Oblíkl jsem si Nansenovo triko a šel jsem spát. Usnul jsem hned, nic se mi nezdálo a ráno po probuzení jsem se dokonce chvíli jen tak vyvaloval v posteli, což se mi už hezky dlouho nestalo.
Když jsem se konečně vyhrabal na nohy a seřizoval si v koupelně sprchu, zazvonil telefon. Protože jsem se ještě nestačil namočit, zase jsem sprchu zavřel a šel zvednout sluchátko. „Discret,“ řekl jsem.
„Tady Jano. Názdr… Hele, co to mělo znamenat, že nemáš čas na pitomosti?“ Byl to můj kolega detektiv.
„Nemyslel jsem tím tvoji šlechetnou nabídku místa u závodní stráže,“ řekl jsem. „Jakej že to měl bejt fór, ten Borrower? Snad tam nescházely stránky?“
„Pokud se týče Borrowera,“ na to kolega, „nebyly tam vůbec žádný stránky. Je to o něčem jiným a nepovídej, žes to nevěděl.“
„Copak jsem ti neříkal, že jsem to našel na silnici?“
„To jo… Ale proč bych ti to měl věřit?“
„A proč ne, sakra, když jsi věřil tomu svýmu známýmu, že sbíral na silnici kalamáře a trenýrky? Co tam teda je?“
„Takovej banální orientální milostnej příběh. Žil byl mladej perskej princ -“
„Perskej…?!“
„Jo, perskej. Proč by nemoh bejt perskej?“
„Pokračuj,“ řekl jsem a zase se mi začala potit ruka se sluchátkem.
„No, měl sice tři manželky, který mu dělaly pomyšlení,“ vyprávěl Jano poněkud rozvláčně, „ale protože toužil po opravdový lásce, vyslal do světa svýho věrnýho poskoka, aby mu našel dívku jeho snů, lilii nevinnou.“
„Zkrať to, Šeherezádo.“
„Sluha ji najde, ukradne ji v noci z postele a přinese svýmu šéfovi. Nejspíš jde o dceru nějakýho toho holandskýho obchodního atašé z Bagdádu.“
„Proč holandskýho?!“
„Protože tak vypadala,“ na to kolega detektiv. „Holka krev a mlíko, něco jako reklama na van Houtenovo kakao.“
„Jak jsi přišel na to, že je ten potentát zrovna perskej princ?“ zeptal jsem se. „Nemoh by to bejt třeba tureckej paša nebo maharádža z Hajdarabádu?“
„Byl to perskej princ, protože je to jedinej titulek, kterej to na začátku má. Jmenuje se to The End of Prince of Persia. Nejspíš je to inspirovaný tou počítačovou hrou. Co se ti na tom furt nelíbí?“
„Nemám rád perský princе,“ řekl jsem. „Lezou mi krkem. Ale třeba je tohle docela jinej perskej princ. Co dál?“
„Není to dlouhý. Unesená slečna má zřejmě přísnou klášterní výchovu a nechápe, co se od ní očekává. Ale protože jsme v perským harému, i když co do interiéru trochu nezvyklým, posaděj děvče na divan ke škatuli orientálních lepivejch cukrátek a pustěj se do názorný instruktáže. Napřed princ s blondýnou.
Potom s brunetou. Pak s oběma najednou. Ta plonková si mezitím přisedne k Holanďance a začne ji krmit cukrlatama. Fór celýho příběhu je v tom, že perskej princ se k ničemu nedostane, protože usne, dočista odrovnanej od těch svejch dvou manželek, zatímco dívku jeho snů klofne ta třetí, když díky jejím panenským vnadám pozná zcela nové, netušené vzněty. Je to komedie k popukání, je ti to jasný?“
Jasné mi to bylo a měl jsem z toho už chvíli sucho v krku.
„Proč je ten harém nezvyklej?“ zeptal jsem se.
„To ti je interiér za všechny prachy,“ řekl. „Viděl jsi na Výstavišti ty rockový pašije s Jéžišem Střihavkou?“
„Máš teď čas?“ zeptal jsem se.
„Jo. Chtěl jsem sice vyrazit do Hostivaře na koupák, ale v tomhle počasí stačí vylízt na pět minut před barák, když už chceš bejt mokrej.“
„Tak já k tobě jedu.“
„Já myslel, že pro samý kšefty nevíš, kde ti hlava stojí… Jsi tak nadrženej? To bych do tebe neřek.“
„Ledacos bys do mě neřek. Kamaráde, jsem starej a nejspíš už taky blbej. Některý věci mi docházej se zpožděním. Hlídej tu kazetu jako jasnou zřítelnici oka Alláhova. Už se k tobě řítím.“
„Dobrý, stavím vodu na kafe.“
„Ahoj, Jano.“
Nejmenuje se Jan, jak by se mohlo zdát. Jano je jeho příjmení, zatímco jeho křestní (přejete-li si, tedy rodné) jméno zní

Míroslav. Skutečně s dlouhým í. Jednou jsem se ho zeptal proč, když s tím má jenom problémy, a dověděl jsem se, že to způsobil jeho tatínek, který byl neuvěřitelně akurátní. Kolega se narodil v době, kdy bylo slovo mír náramně ve flóru. Maminka (ČSM) chtěla, aby na to synáček nikdy nezapomněl, i navrhla jméno Miroslav. Akurátní otecko nebyl proti, ale jen v případě, že slovo mír bude v synáčkově jménu napsáno správně česky… Nějak jim to prošlo, i když tenkrát seděli v matrikách nekompromisní páprdové a nepovolili nic, co ten rok nebylo v kalendáři Kolínských tiskáren. A tak chudák Míroslav, aby mu neříkali Mírku, se radši nechal oslovovat příjmením (tudíž mu řada lidí říkala Honzo). Měl za sebou dost pestrou minulost; vystudoval průmyslovku, přitom měl řadu průšvihů, když se pokoušel fušovat do kultury na poli divadelním, po listopadu založil časopis SPOKUFIL (měsíčník pro sport, kulturu a filozofii) a vydal ho tři čísla, než zjistil, že kultura a filozofie může být momentálně kšeftujícímu národu ukradená a jako sport mu bohatě postačí televizní kopaná; pak dělal dealera v audio-video, spolupracoval na výrobě katalogů pro nějakou německou firmu, ale na co sáhl, všecko se nějak popsulo, možná ani ne jeho vinou. Nakonec už měl tolik dluhů, že prodal barák, který měl po rodičích, a dal se na podnikání v bezpečnostní branži.
Jako detektiv je poněkud nápadný, protože váží hodně přes metrák; k tomu nosí kratší černou bradku, takže není možné nezapamatovat si ho, i když jste ho zahlídli jen letmo ve zpětném zrcátku. Pro sledování se nehodí, zato strážní služba mu sedí. Má chůzi podobnou chůzi slona, a pokud obchází střežený objekt, každý zlosyn si vloupání zatraceně rozmyslí. Míroslav Jano je prostě svým způsobem unikát.
Shodou okolností bydlí na sídlišti Skalka, což je moje takořka rodná čtvrť; jenže v době, kdy jsem chodil do školy, tady Janovo sídliště nestálo. Bylo tu mezi obilnými lány jen pár ulic samá proluka, pojmenovaných po vesnicích na východ od Prahy; předposlední stanice tramvaje byla hezký kousek od baráků, a když zapršelo, brodili jsme se k ní rozblácenou loukou. Teď jsem vystoupil z metra někde v místech, kde na konci Jevanské ulice stávala nepořádná usedlost povozníka Voldřicha a bylo mi to trochu k smíchu a trochu k pláči jako vždycky, když se do těch míst dostanu. V ulici Pod Strání, kde Jano bydlí v sedmém patře věžáku, bydlívala moje láska ze třetí třídy Yveta, ale tu vilku, kde jsme se cestou ze školy rozcházeli, bych už dnes nepoznal.
„Vítejte v bio Illusion," řekl Jano, když jsem vyjel výtahem do sedmého, nechal boty na chodbě, hodil na věšák zmoklou džínovou čepičku a složil se v obýváku do historického ušáku, který možná nepamatoval Žižku, ale určitě Komenského. „Mám začít, nebo chceš napřed reklamy a týdeník, jako to bejvalo za tvejch mladejch let?"
„Zapomněl jsi na lesní vůni a eskymo," řekl jsem. „Jak víš, co bejvalo za mejch mladejch let?!"
„Čítávám si Jiráska," řekl. „Tohle bude trochu tvrdší, to se ví.
Eskymo není, ale kafe bude v tu ránu."
THE END OF PRINCE OF PERSIA, pravil v úvodu titulek mezi trochu neumělými arabeskami, zřejmě nakreslenými barevnými fixy. Zvuk to nemělo žádný, snad ho chtěli přitočit dodatečně v nějakém studiu.
Trvalo to dvaačtyřicet minut; vykouřil jsem přitom tři čtyři cigára a vypil kafe. Šlo o dílko ve svém žánru zřejmě ambiciózní, ale znatelně amatérské. Děj byl pochopitelně nechutný, ale nesl známky jakési režie a snad i scénáře. Díval jsem se na tu slátaninu pozorně až do konce nikoliv proto, že by mě příjemně lehtala na patřičných místech. Pokud mě na tom něco vzrušilo, pak hlavně potvrzení kuriózní myšlenky, která mě při Janově líčení stručného obsahu děje a scény v telefonu napadla.
Odehrávalo se to v Rondu; v roli perského prince jsem poznal Aladára Demétera, jeho dvě favoritky hrály mně známé dámy Denisa Šoltysová s Bohdanou Harnischovou a to unesené děvče nebylo dcerou holandského obchodního atašé z Bagdádu, nýbrž hanácké ekonomky z Olomouce. Čtvrtá ženská, vysoká bruneta s delšími rovnými vlasy a poněkud plochým poprsím, která Irenu krmila cukrovím a lascivně se s ní šmajchlovala, až ji posléze princátku, zcela uondanému instruktáží, přebrala se vším všudy, mi sice známá nebyla, ale stačilo všimnout si jejího nosu a chodidel v sandálech; palec měla křivý a nápadně delší než ostatní prsty. Roli věrného sluhy, který se po pánově skápnutí (občasný prostřih na chrápajícího Aladára) ujal dvou osiřelých krásek, hrál blonďák s tváří svéhlavého puberťáka a postavou japonského zápasníka sumo.
V závěru se z ničehož nic, střih nestřih, objevil nějaký vyčouhlý mládenec v riflích, tričku a s brýlemi, které mu ty dvě necudné princovy dámy s chichotáním sundavaly z nosu. Zřejmě se mu to nelíbilo, najednou zuřivě zamával rukama do kamery a hned nato se obraz rozsypal a zhasl. „Tak co?" řekl Jano a vypnul přehrávač.
„Člověče," řekl jsem, „našel jsem to na silnici, přesně tak, jak jsem ti řek. Kdybych bejval věděl, co v tom je, už jsem moh bejt dál hned s třema případama najednou. Jenže on je to asi jenom jeden případ, i když na něj mám tři klienty."
„Moudrej z toho nejsem," na to Jano.
„Taky to není zapotřebí. Ale moh bys mi píchnout, pokud nejsi moc zaneprázdněnej na tý stavbě."
„To víš, je to jistej příjem."
„Můžeš se z toho vyzout aspoň na jednu noc?"
„Dneska?"
„Už včera bylo pozdě."
„To bych musel sehnat záskok… A muselo by to hodit aspoň tác."
„Deset táců."
„Co deset táců?"
„To hodí."
„Za tu jednu noc?"
„Jo."
„V takovýmhle případě mi na jedný noci nesejde. Klidně jich obětuju víc."
„Jestli bude nějaká další, nevím," řekl jsem. „Těch deset papírů je prostě smluvní cena za jednorázovej melouch."
„Asi nic moc bezpečnýho, co?"

„Pro tebe žádnej velkej risk.“
„Kdo to financuje?“
„Já,“ řekl jsem.
„Z vlastní kapsy?“ podivil se.
„Vlastně jo. Ale musíš si z toho platit výdaje.“
„Za jednu noc? Nemusej bejt vůbec žádný.“
„Taky můžou bejt dost velký.“
Neřekl nic, jenom zavrtěl hlavou a vyhrabal z hromady papírů na psacím stole krabičku spart. „Nevemeš si?“ zeptal se a natáhl ke mně ruku se škatulkou.
S díky jsem odmítl. Po spartách mě bolí hlava.
Jano si zapálil a šel otevřít okno. „Hele, už neprší,“ řekl. „Po dešti je koupání nejlepší. Jenže lidi holt musej imrvére dělat lumpárny a ubohej soukromej fízl aby si nohy ušoupal. Deset tisíc, jo? A co za to mám spáchat? Atentát na doktora Sládka?“
„Ty jsi přece dělal divadlo, že jo?“
„Co? Chceš, abych si někde střihnul Francka z Maryši?“
„Potřebuju, abys zahrál bařtipána, kterej si vyrazil na flám a slibuje si od toho náramný povyražení. Má na to a počítá s tím, že za svý prachy dostane jen to nejlepší, ale trochu na něm může bejt znát, že v tom ještě neumí chodit a maskuje to machrováním.“
„Bařtipán by moh bejt z venkova,“ na to Jano.
„Jenom ne zemědělec, jsou chudý.“
„A co třeba? Úspěšnýho kšeftsmana si zahraju rád.“
„S čím kšeftuješ?“
„Hm… Třeba dealer ve skotský whisky?“
„Ne. Mohli by tě nachytat. Co polygrafickej průmysl? V tom se vyznáš přijatelně a zkoušet tě z toho nemůžou.“
„Musím o tom mluvit?“
„Řek bych že jo. Musíš se vytahovat. A kšeftsmani stejně neuměj mluvit o ničem jiným než o svým kšeftu.“
„Děsně jsem se nabalíkoval na německým rotačkovým papíru,“ řekl.
„To je náramnej kšeft, kór když v takovým Štětí vybouchne kalandr. To byste nevěřil, kamaráde.“
„To byste nevěřila, slečno,“ opravil jsem ho.
Nabral kubík vzduchu a chvíli tiše syčel. Nejspíš to okopíroval z Nera Wolfa. „Jde o ženskou?“ zeptal se.
„Potřebuju, aby sis někde vypůjčil drahý fáro. Nejlíp nějakou audinu nebo mazdu… Moh by to bejt i volkswagen. Oblíkneš se s nedbalou elegancí, bílá košile, ne moc levný manžetový knoflíčky, šlajfka a tak dále. Samozřejmě sako… Tím fárem pojedeš do motelu, kterej se jmenuje Rondo a stojí u vesnice s šíleným názvem Sýrovce. Je to na silnici z Doksan přes Brozany a Chotěšov na Lovosice. Maj tam čínskou kuchyň; kromě slušnejch vietnamskejch servírek se tam vyskytujou neslušný holky; například nějaká Denisa Šoltysová. Řek bych, že tam zrovna dneska bude.“
„Co s ní?“
„To je právě ten melouch. Sbalíš ji a vytáhneš z ní, kde bydlí, nebo si aspoň napíšeš její telefon. Ale radši bych měl adresu, protože s ní potřebuju mluvit co nejdřív a telefon je v tomhle případě pro mě těžko použitelnej.“
„Proč tam nejedeš sám?“
„Protože mě tam znaj. O mně tam nesmí padnout jediný slovo. Její jméno taky nevyplácni, pokud ti ho neřekne sama.“
„Jak ji poznám?“
„Jednoduše. Je to ta blondýna z harému. Ne ta Holanďanka. Ta specialistka na akrobatický polohy, devětašedesátku a podobný extravagance.“
Jano hvízdl. „Jo takhle… No ne. To vypadá na dost kuriózní zážitek. Nějaký podrobnosti…?“
Nechtěl jsem ho do toho zasvěcovat blíž; vzhledem k nelibosti policie, pana Frýdy a neznámého odesílatele černé známky úplně stačilo, že jsem v tom lítal já. A to jsem ještě nevěděl, jestli ten jistý Maděra není skutečně ten Maděra.
„Nemůžu tě informovat o ničem, co by se klientům nezamlouvalo,“ řekl jsem. „To, co víš, by ti mělo stačit. Zeptej se, jestli ti něco není jasný.“
„Dělá v tom motelu animírku?“
„Jo. Ale blíž má ke štětce. Jde po prachách a žádnýmu zvěrstvu se pro ně nevyhne.“
„To jsem viděl. Co ty ostatní?“
„Na ty zapomeň… Ledaže bys tam zahlíd to sladký dítě z Bagdádu.
Není to pravděpodobný, ale kdyby tam byla, měl bys mi odtamtud zavolat a nespustit ji z očí, dokud nepřijedu. To platí i pro tu lesbu.“
„Zbejvá ta bruneta.“
„Tu nech plavat.“
„A pánové?“
„Na pány se vykašli, stejně tam nebudou.“
„A za to mi vysolíš deset papírů? To jsi teda nejlepší klient, jakýho jsem kdy měl. Nebejt to ty, otip bych tě na zoufale nadrženýho stařika, kterej si vybral v kampeličce všecky peníze, co si šetřil na pohřeb, jenom proto, že tu ordinérní blondýnu viděl v činnosti.“
„Víš, co říkal jeden můj známej profík? Že ukvapený závěry jsou pro kriminalistu zhouba.“
Jano se srdečně zachechtal. „Říkal jsem nebejt to ty. Máš pro mě ještě nějakou podobnou nabádavou pranostiku?“
„Jak by ne. Dej si tam majzla na jednoho udělanýho pětatřicátníka s kartáčem pod nosem. Má tak sto devadesát,

metrák, čelní plešku a flastr nad levým uchem. Říká se mu Džódž, je to vyhazovák a kdoví, jestli to taky není pasák těch holek.“
„Takže si ho vůbec nemám všímat?“
„Proč by sis ho měl všímat? Jsi prachatej obchodník, co si chce za svý peníze užít. Nepotřebuju nic jinýho než zmáčknout Denisu Šoltysovou.“
„Dobrý. Co s tou kazetou?“
„Šoupnu ji do bezpečnostní schránky v bance. Stejně tam musím pro těch tvejch deset táců.“
„Tak já jdu nejdřív shánět ten záskok.“
Chvíli jsem o tom dumal. „Hele, Jano,“ řekl jsem, „není třeba, abys to odnášel za mě. Nesháněj žádnej záskok. To tvý staveniště pohlídá firma Discret, dokud se z toho flámu nevrátíš. Jo - a dej si pozor, jestli za sebou někoho nemáš… Netočej se v tom jenom velký prachy, ale taky velký jména. Proto se ti s ničím nesvěřuju a platím ti za provedenou práci.“
„Ále, prdlajs,“ na to Jano, „pro bařtipána, co se nakapsoval na německým rotačkovým papíru, když ve Štětí vybouch kalandr, to bude brnkačka.“
21
Byla noc ze čtvrtka na pátek a já seděl v maringotce na staveništi nevelkého objektu na jednom pražském vidrholci. V tomhle případu se všecko odehrávalo buď na Žižkově, nebo naopak v místech, která za mých mladých let neměla s městem nic společného. Do těch lesíčků se chodívalo na houby a k rybníkům za koupáním a na krmení pro rybičky. Teď se tu všude vinuly špinavé silnice z panelů, paloučky zamilovaných párečků překřížil ostnatý drát, laskavou letní tmu a hvězdnou oblohu zlikvidovaly šňůry provizorního osvětlení na dřevěných sloupech a z plechových kůlen a nafukovacích hal táhl pach cementu a dehtu.
Na nějaké vzdálené stavbě se pracovalo, blyskotala tam světla nákladáků a bagr pravidelně hučel a řinčel, jak jeho lžíce nabírala další kubíky hlíny. Na obzoru putovaly po dálnici bludičky automobilových reflektorů. Tu a tam se ozval cvrček a na osvětleném okně lovili netopýři oslepené můry.
Bylo už po druhé hodině; abych neusnul, uvařil jsem si z Janových zásob kafe, vypil hrnek a šel si ven zakouřit. Coural jsem sem a tam podle plotu z drátěného pletiva a byl jsem z toho všeho už drobátko nervózní, protože věci nemusely jít tak, jak jsem je naplánoval.
Ale snad přece jenom šly, protože se najednou ze všech těch světel na obzoru vynořila dvě jasnější, k tomu se přidalo předení motoru a po panelové silničce přišustil ke vratům staveniště tmavě červený volkswagen golf.
Šel jsem otevřít. „Kristova noho,“ řekl jsem, když se z limuzíny vysoukal Míroslav Jano a vešel do záře reflektoru nad vraty, „hotovej Porthos.“
Vypadal náramně; jeho kravata musela stát nejmíň tři stovky a košile tisíc. Většinou nosil různé rozevláté kacabajky, ale v saku byl ještě mohutnější. Na kravatě měl klips, z rukávů mu čouhaly manžety se zlatými knoflíky tvaru i velikosti psích známek a na malíku levačky měl obrovský prsten s obdélníkovou onyxovou plackou. V druhé ruce držel krokodýlí aktovku se zámkem na heslo a z náprsní kapsičky mu čouhalo zlaté plnicí pero.
„Doufám, že má ten parker i dolní půlku,“ řekl jsem. „Za co jsi tam byl, krásná masko?“
Hrábl do kapsičky za to plníčko a podal mi vizitku. Vytáhl jsem brýle a přečetl si ve zlatě: František Hassnödel, Wholesale Dealaer. Privat: Czech Republic: Praha, V Nekázance 18. Germany:
Berlin, Unter den Linden 134. A ještě hausnumera telefonu a telexu. „Ty jsi vůl,“ řekl jsem. „Že jsi rovnou nenapsal Braniborskou bránu.“
„Na jinou ulici v Berlíně jsem si nemoh vzpomenout,“ na to wholesale dealer. „A ty nejsi vůl? Proč jsi mi neřek, že jedu rovnou do filmovejch ateliérů?“
„Nechtěl jsem ovlivňovat tvůj úsudek,“ řekl jsem. „Takže jsi to poznal, jo?“
„To se ví. Dokonce bych řek, že jsem seděl zrovna na tom kanapi, kde nakonec usnul ten zmoženej monarcha. Doufám, že to potom aspoň vyluxovali. Budem tady stát ještě dlouho? Musím si dát kafe, mám plný břicho bublin. Holky pily vizoura, ale já nemoh nic jinýho než kolu, abych si pak moh sednout za volant. A dvacet kol, to by nevydržel ani Max Šmetrlink, nebo jak se jmenoval.
Podrž mi to.“ Strčil mi aktovku a odvrátil se do stínu.
„Nechceš snad říct, žes tam ty prachy nechal?!“
„Všecky ne,“ odpověděl. „Jenom ty, co jsem si vyměnil za marky.
Ááách… Ale i kdybych to tam nechal všecko… Stálo to za to, kamaráde. Kdypak našinec prožije takovýhle královsky placený jupí v pracovní době?“
Šel jsem postavit na kafe; Míroslav řádně rozhoupal maringotku, když šlápl na schůdky. „Byly to náramně lehce vydělaný peníze,“ vykládal a hlasitě přitom říhal, „žádnou velkou práci to nedalo, seděl jsem sám a dával si do nosu… Taky jsem se všelijak koukal okolo a slabomyslně se tlemil. Asi za hodinu, když už jsem měl v sobě nějakou tu lví hlavu, Buddhovu ruku a Jidášovo ucho a začal si číst nápojovej lístek shora dolů a zase pozpátku, přiklusal ten řimbaba s pleší, flastrem na uchu a kartáčem pod nosem. Jak jsem se uculoval na všecky okolo, zabral, taky hodil zuby a jen tak jako do luftu povídá: Někoho čekáte? A já na to:
Jo, čekám na štěstí, až bude unavený. Zeptal se, co tím myslím, jestli snad mám objednaný šuang-si a nenesou mi ho, a já zase, že štěstí bejvá zobrazovaný jako pěkná ženská s velkým poprsím a rohem hojnosti, čeho, to ať si každej představí po svým, che-che.
Usmál se vědoucně a prohlásil, že v jejich podniku nemusí nikdo čekat dlouho, ani na jídlo, ani na štěstí.“
Zatímco mluvil, odemkl plechovou skřínku a začal se převlékat.
„To sako mě škrtí,“ řekl. „Italský střevíce mě tlačej. Ale pomyšlení na stoprocentní úspěch mě hřeje.“

„Takže tam byla?“ řekl jsem a zalil dvě polévkové lžíce kafe v Janově služebním půllitráku.
„Speciálně ji na mě nasadili,“ zašklebil se Jano. „Prej čekáte na nějakou dámu s rohem hojnosti, povídá a vystrkuje koutkem pusy špičku jazyka. Tak jsem jí ukázal na židli a zeptal se, co si dá.
Nejdřív prej abych si nedělal škodu, ale hned nato si poručila - když prej jinak nedám - kompletní menu od těch zkaženejch vajíček až po jánevímco, a že to bude zapíjet ballantinkou, protože čaj nerada a kola jí nedělá dobře. Asi hodinku jsme nenuceně konverzovali, potom se k nám, ani nevím jak, posadila ta druhá harémová kráska, Denisa povídá, že to je její nejlepší přítelkyně Bohdana… No, bylo veselo, co ti mám povídat, i ten kalandr ve Štětí a navštívenku jsem prodal. Nakonec jsem Denise nakecal, jak rád bych jí ukázal svý mládenecký doupě v Nekázance, mám sice jenom pět pokojů, protože stejně většinou bydlím v Berlíně, jenže v tom pražským bytě se zrovna tapetuje a pozlacujou kliky a tak všelijak, až mi nakonec řekla, že pro ni bude náramná čest, když ji navštívím v jejím bytečku, kde ovšem nebydlí sama, nýbrž se svou nerozlučnou přítelkou Bohdanou, což jsem kvitoval s povděkem a chlívácky se přitom řehnil. Nakonec se mnou ale jela jenom Denisa, Bohdanu stáhnul z oběhu ten kníratej, asi pro ni měl jinej kšeft, chvilku před půlnocí se tam totiž objevila parta parádně rozjetejch Germánů. No - krátce řečeno: Denisa Šoltysová bydlí na proseckým sídlišti, ulice se jmenuje Novoborská, číslo devětadvacet lomeno třema, což znamená třetí vchod do toho lidojemu. Šestý patro. Je to takovej anonymní panelák, kde se neznaj ani sousedi na jedný chodbě.“
Tak vida, řekl jsem si. Bydlej tam obě. Buď s Ulmanem, nebo dokonce bez něj. Třeba jim byt pronajal a bydlí někde jinde, například v Rondu. „Jak to vypadá v kvartýře?“ zeptal jsem se.
„Je to zařízený jako byt, kde se bydlí, nebo je to jenom zapadák?“
„No dovol… V kvartýře jsem samozřejmě nebyl, měl jsem dost toho jejího šmátrání po cestě, kór když jsem musel dělat, že mě to baví, a přitom nezapomenout, že vlastně pracuju. Vzpomněl jsem si, že mám doma v Nekázance ve dvě třicet hovor s Berlínem, kterej nemůžu ignorovat, protože mi vynese něco kolem dvou milionů, samozřejmě v markách, ale můžu bejt v cuku letu zpátky, jestli už nechce jít spát. Povídala, že se zatím vykoupe a uhňácá něco k zakousnutí pod šampáňo. Mám dole zazvonit, že mi otevře bzučákem. Já povídám - a co když mezitím zazvoní někdo jinej, to bych byl moc nerad, abych přijel a bylo obsazeno… Denisa na to, že nemusím mít obavy, protože takhle pozdě jistě nikdo nepřijde, a když, tak žádnej takovej nezvanej vetřelec neví, že má zvonit na nějakýho Ulmana, to je chlápek, kterýmu ten byt patří a je prej na dva roky někde v rajchu - a taky nebude znát heslo, který jí dole řeknu do telefonu. To heslo je bavorák a nezapomeň ho zamumlat přes kapesník, ať nepozná, že to nejsem já. Jinak to poznat nemůže, pokud nezaparkuješ a nepolezeš z auta za barákem.
Prej má okno na opačnou stranu. Ale ty tam nejspíš stejně pojedeš až ráno, co? To už mě čekat nebude a barák bude třeba otevřenej.“
V té chvíli už jsem se pakoval. „Vzácný příteli,“ řekl jsem, „ten Ulman, na kterýho je psanej byt, není v žádným rajchu. Je to náš starej známej vyhazovák Džódž, a možná v tom kvartýře bydlí taky.
Jestli jo, tak by moh bejt ráno doma a zbytečně by mi to všechno zkomplikoval. Co ty druhý dvě? Ty tam nebyly?“
„Ne.“
„Tak si za mnou pojď zamknout.“
Když jsem se usadil za volantem žigulíku, měl jsem ze své práce radost a moje naděje na čtvrt melounu od Demétera nabývaly konkrétních obrysů.
Zajel jsem na Žižkov a zazvonil tydydády na paní Šimečkovou. Byla dole cobydup i s Filipem, přes noční košili měla župan a na nohou pantofle. „Jdete na věc?“ zašeptala a strčila mi klíče.
„Nezlobte se, že vás budím v takovouhle nekřesťanskou hodinu,“ řekl jsem.
„To je fuk,“ na to listonoška, „já jsem buddhistka.“
Pokračoval jsem na Prosek a zaparkoval u mně už známého paneláku.
Kolem mě bylo mlčící stádo blýskajících se vozů všech možných značek, za mnou šedozelená houština lebedy a přede mnou nebetyčná stěna s řadami temných oken a balkonů, tu a tam s pověšeným prádlem. Neskutečné světlo oranžových zářivek z toho všeho dělalo kulisu k jakési neveselé West Side Story.
Zaparkoval jsem, strčil do kapsy baterku a šel ke třetímu vchodu.
Pak jsem vytáhl ty Aladárovy klíče. Byl jsem si napůl jistý, že jsou odtud. Proč by Aladár neměl klíče od baráku a bytečku svých dvou stálých milenek? Bylo to pravděpodobné.
Jenže to tak nebylo, ani jeden klíč se nehodil. Musel jsem použít variantu bavorák.
Brýle jsem nepotřeboval, protože jsem si pamatoval, že ty Ulmanovy muří nohy jsou v levém sloupci páté zdola.
Zazvonil jsem a čekal, až to hrkne v reproduktoru domácího telefonu. Jenže nehrklo nic. Teprve na třetí zazvonění přece jenom zvedla sluchátko. „Babolák,“ zamumlal jsem do mluvítka.
Dáma byla nejspíš v koupelně nebo v sousedním zařízení, proto se neozvala hned. Automat zabzučel. Otevřel jsem a šel k výtahu.
Nerozsvěcel jsem, bylo tu dost vidět od pouličních výbojek.
Výtah byl někde nahoře, chvíli trvalo, než hladce přistál. Vyjel jsem do šestého patra, vylezl z kabiny a ocitl se v temné chodbě.
Vteřinu jsem přemýšlel, jestli mám rozsvítit baterku nebo zmáčknout vypínač schodištního automatu, ale protože zrovna v našem baráku hlučně práská, nechal jsem to být. Vzápětí jsem díky tomu zahlédl úzkou svislou skulinu přímo naproti výtahu.
Byly to dveře, ve kterých mě ráno uvítala Bohdana Harnischová.
Zřejmě jsem se s tou koupelnou nespletl, Denisa asi na moje zvonění vylezla mokrá, jen aby otevřela dům a zároveň pootevřela dveře bytu. Teď se frotýruje a zaječí na mě skrz dveře, abych za sebou zabouchl a přezul se do bačkor. Ale protože pořád existovalo nějaké to procento omylu, strčil jsem opatrně do dveří špičkou boty. Otevřely se tak na deset

patnáct čísel a odhalily kousek matně osvětlené tapety s květinovým vzorkem.
Nějak se mi to přestalo líbit, a rozepnul jsem si v podpaží pouzdro s waltrem. „Slečno Šoltysová," řekl jsem tiše a zbytečně.

Pak jsem dveře otevřel úplně, udělal opatrný krok přes práh a zavřel za sebou; nebyla tu úplná tma, takže jsem se ani nesháněl po vypínači. Ocitl jsem se v běžné panelákové předsíni, kterou jsem už znal. Vpravo viselo velké kulaté zrcadlo s nízkou skříňkou dole; byla otevřená a před ní na koberci se povalovaly všelijaké tuby, kelímky, staré vlněné ponožky zamazané krémem na boty a podobně, jako když člověk pospíchá, najednou si všimne, že jeho boty nemají potřebný lesk, a na pokraji šílenství hledá ten správný viks, zatímco mu ujíždí jedno nádraží za druhým. Naproti byla věšáková stěna. Na věšácích neviselo nic; jenom dole v příšeří se matně rýsoval pár střevíčků s vysokými podpatky a domácí pantoflíčky, které jsem viděl včera ráno na nohou Bohdany Harnischové.
Z předsíně vedly troje dveře, jedny z nich, umakartové, do jádra s koupelnou a WC, jako v každém paneláku. Další dvojice dveří byla prosklená.
Za těmi vlevo se svítilo, snad nějakou stolní lampou, protože sklo dveří bylo nahoře tmavé. Taky byly jenom přivřené.
„Slečno Šoltysová," řekl jsem, teď už nahlas. „Deniso…"
Čekal jsem jen pár vteřin. Načež jsem strčil do dveří hlavní pistole a zastavil se na prahu.
Místnost za dveřmi byla na panelák výjimečně veliká, ale snad tak působila proto, že v ní nebyl takřka žádný nábytek. Na podlaze byl tlustý koberec ode zdi ke zdi, na něm ještě jeden peršan a na peršanu dva osamělé atlasové pantoflíčky s růžovými bambulkami.
Čelem k jedné stěně vytapetované růžemi stála mezi dvěma rokokovými nočními stolky široká postel v kombinaci bílé a zlaté, ověšená třásněmi a osvětlená mosaznou stojací lampou s nastavitelnými reflektůrky. Jen dva z nich svítily, ale na osvětlení postele to bohatě stačilo.
Uprostřed té postele ležela na zádech Denisa Šoltysová; pod širokou rozhaleným županem na sobě neměla nic kromě silonek na nohou a igelitového pytlíku na hlavě.
22
Protože jsem přece jenom profík, neudělalo se mi nanic, ani když jsem si všiml všeho, co souvisí s posledními věcmi člověka. Musel jsem blíž, dokonce tak blízko, že by to s průměrnou učitelkou biologie praštilo o zem. Věděl jsem, že ještě před hodinou byla živá, tudíž tady přece jen byla jistá naděje…
Nadzvedl jsem jí hlavu a opatrně, abych nenechal otisky prstů, jsem jí stáhl ten igelitový sáček, přetažený na krku červenou plochou gumou; přitom něco vyklouzlo zpod jejích rozhozených vlasů, skutálelo se to po polštáři a bouchlo o koberec.
Podíval jsem se, co to je.
V tu chvíli jsem věděl, na co umřel Aladár Deméter i Denisa Šoltysová, jejíž vytřeštěné oči už nic neviděly. Vrah prostě svou oběť znehybnil tekutou střelou, jen o málo větší než obyčejný kasr; pak jí strčil hlavu do neprodyšného igelitového sáčku, který stáhl gumou, a protože ochrnutí trvá patnáct až dvacet minut, oběť se zakrátko udusila.
Bylo to rafinované a přitom zbabělé.
Kousek od těla se povaloval rozevřený výtisk Reflexu, jako by se Denisa po koupeli natáhla v županu na postel a prohlížela si obrázky, aby nějak zabila čas, než se vrátí ten tlustý obchodník s papírem. Když dole zazvonil vrah, šla otevřít bzučákem a snad nechala pootevřené dveře bytu. Buď ani nepočkala, až řekne heslo, nebo prostě slovo bavorák používala vždycky - a vrah o tom věděl. V domácím telefonu jsou hlasy zkreslené, navíc mohl použít stejnou fintu jako já a Denisa stejně nikoho jiného než svého zákazníka nečekala.
Pak zaujala na posteli malebnou pózu…
Jenže místo zákazníka přišel někdo jiný.
Denisa ho buď dobře znala, že zůstala ležet na posteli, nebo příchozí jednal okamžitě. Při následné manipulaci s igelitovým sáčkem a gumičkou mu zákeřná zbraň v ruce překážela; proto ji odložil vedle hlavy oběti. Nevelký předmět zapadl mezi polštáře - a vrah na něj pak ve spěchu zapomněl.
Nejspíš se to tak skutečně stalo; ale o osobě pachatele to říkalo mizivě málo.
Sehnul jsem se a podíval se pod postel.
Nikdo tam nebyl.
Vyšel jsem z té strašidelné ložnice, zavřel za sebou pistolí a šel se podívat po bytě. V místnostech s okny jsem nerozsvěcel a do všech dveří šel napřed waltr, teprve po něm já. Ale pachatel už tu nebyl, a pokud tu po sobě kromě mrtvoly a vražedné zbraně nechal nějakou stopu, byl to podobný nepořádek, jaký jsem našel v Aladárově doupěti. Teď už jsem věděl, co vrah tak zoufale hledal, a tušil jsem taky proč.
Najednou jsem začal mít pocit, že už tady jsem neúnosně dlouho, ačkoliv od chvíle, kdy jsem vystoupil z výtahu, uplynulo sotva sedm minut. Pomalu ale jistě táhlo na čtvrtou, za zatažennými okenními závěsy šíralo a venku řvali kosi.
Krucifix… Pachatel tu byl, ještě když jsem zazvonil. Otevřel mi domovní dveře, když jsem řekl heslo. A potom nejspíš seběhl po schodišti, zatímco jsem jel nahoru. Nemohl být daleko, pokud přišel pěšky… Nebo přišla.
Udělal jsem čelem vzad, opatrně vyšel z bytu, přivřel za sebou dveře a chtěl hupsnout do výtahu. Přesně v tom okamžiku prásknul automat osvětlení a na chodbě se rozsvítilo. Samozřejmě jsem zaváhal; pondělní zkušenost z cikánského baráku mi vykouzlila před duševním zrakem dvojici po zuby ozbrojených policajtů, nejlíp z Beverly Hills, a fousatého majora Ditricha, který mi jasně řekl, abych dal od Aladára Demétera ruce pryč. A tohle byla druhá vražda, provedená naprosto stejným způsobem, i když za trochu jiných okolností.
Váhat jsem přestal, když se výtah rozjel dolů, aby se chvíli nato vydal zpátky. Couvl jsem do bytu, přivřel dveře a čekal, až se výtah někde pode mnou zastaví, nebo vyjede o patro výš. To se ví, ani ho to nenapadlo a zastavil v šestém. To

už jsem měl dveře zavřené docela a čekal v šeré předsíni, kam neznámý příchozí zamíří.
Podle ťukání podpatků to byla ženská. Zdálo se, že je sama.
Ťukání ztichlo a do zámku dveří, u nichž jsem stál, se klouzavě vsunul klíč. Neměl jsem se kam schovat a taky to nemělo smysl; mohla začít vřeštět hned nebo potom. Takže jsem radši, sotva se dveře začaly otevírat, zastrčil waltra do pouzdra a řekl: „Tak se měj, Deniso, koukám, že ti zrovna přišla kámoška.“
Díky tomu Bohdana Harnischová vřískat nezačala, zato řádně ztuhla, když vešla dovnitř a zmerčila můj interesantní kontrfej.
„Do háje,“ řekla. „Co vy zase tady?!“
„Čekala jste tu někoho jinýho?“ já na to.
„Měl tu bejt jeden… Ale co je vám po tom?“ Začala se zouvat z lodiček s převysokými podpatky a zavolala kamsi do nitra bytu:
„Deny… To jsem já.“
„Nezouvejte se,“ řekl jsem.
„Proč bych se neměla zouvat?“
„Protože vypadnem. Hned teď.“
„No ne, no ne… Ňák jste od rána vyrost.“
„Koukejte, Bohdano -“
„Odkuď víte, jak se jmenuju? Od Denisy? Kde je, copak není doma?
Dyť jste s ní teďka mluvil, ne?“
„Slečno,“ řekl jsem, „mám moc vážnej důvod odtud co nejrychlejc vypadnout. A čestný pionýrský, že budete v šíleným průseru, jestli nevypadnete se mnou. Víc vám o tom povídat nebudu, až někde jinde.“
„Kde?“
„To je jedno. Hlavně ne tady.“
„Kde je Denisa?“
„Pryč. Pak vám to vysvětlím.“
„Tak proč jste s ní mluvil, když je pryč?“
„Abyste se mě nelekla a nezačala řvát na celej barák.“
„Proč bych měla řvát na celej barák? Potřebuju se vykoupat a najódovat, člověče. Byla jsem s třema nadrženejma Helmutama v přírodě… Jsem zválená, poslintaná od šneků a zadek mám poškrábanej od maliní.“
„Poslouchejte, Bohdano… Každou vteřinou, o kterou jsme tady dýl, jsme blíž a blíž ocelovejm náramkům a cele předběžnýho zadržení. Padáme.“
„To jako oba?“
Popadl jsem ji za rukáv černé kožené bundy a vystrčil ji na chodbu. „No ne, to je úroveň,“ řekla. „Aspoň zamknu, ne?“
„Jo, zamkněte,“ řekl jsem.
„Přece nenechám otevříno. Mám tam dost drahejch věcí.“
Když jsme sjeli dolů a vypadli z baráku, začala se znova šprajcovat. „Co jste to říkal o náramkách a předběžným zadržení?
Já o ničem nevím. Co mě taháte do svejch vlastních průserů?“
„To záleží jenom na vás, jak dalece to budou jen moje vlastní průsery,“ řekl jsem. „Přestaňte blbnout a začněte myslet.“
Pohodila hlavou, koukla po mně zavile, ale šla. Na moje skromné vozidlo se jen ušklíbla. „Koukám, že vám to myšlení moc nesype.“
Neodpověděl jsem a otevřel dvířka.
Pak jsem beze slov nastartoval a rozjel jsem se na magistrálu.
Tím, že jsem ji odvezl z bytu, kde se stala vražda, kterou jsem neohlásil, jsem se postavil mimo zákon. Jenže mi to kdovíproč bylo šmafú. Možná proto, že šlo o zákon pana Frýdy, bíbroše a slečny Okej. Neměli mě rádi a já je taky ne.
„Kam jedem?“ zeptala se.
„Ke mně na Žižkov,“ řekl jsem. „Kdo vás přivez?“
„Ty Němci,“ odpověděla. „Měla jsem to s nima domluvený, že mě sem pak hoděj. Jeli chrápat do Prahy.“
„Kolik to hodilo vám?“
„Jste z berňáku?“
„Ne, je mi to fuk. Jenom mi nejde do hlavy, proč se tak pěkná holka jako vy musí živit zrovna tímhle.“
„Na manekýnu jsem malá, jako fotomodelce mi to prostě nevyšlo…
Čím jiným se potom má živit pěkná holka, pane, když má svý představy o životní úrovni? Nemám chuť dělat za pět táců měsíčně a číst v novinách, jak si v parlamentu odhlasovávaj desetkrát tolik za úplný hovno. Takhle si na ty jejich prachy přijdu taky.
Když se chci pořádně oháknout a nechci kouřit marsky a chlastat zelenou…“
Zapálila si a pootevřela větračku. Kouřila dlouhými nervózními tahy a vyhodila cigaretu z okna, sotva ji dokouřila do poloviny.
Než jsme dojeli na Žižkov, zpopelnila tak tři a zapalovala si další.
Byl jsem trošku vedle z kontrastu jejího image svůdné Španělky s tím, co říkala chraplavým kuřáckým hlasem. „Co takhle morálka?“ zeptal jsem se.
„Co je to?“ řekla. „Lidi to vždycky dělali, ne? A taky mezi nima vždycky byli prasáci, co chtěj všelijaký věci, kterejma se děti nedělaj. Na tom se dá vyrejžovat za měsíc víc, než máte za rok důchodu, i když to tvrdě odmakám a půlku z toho nakonec zkásne Nováková.“

Bylo to jako náhlé zjevení v temné noci. Setkal jsem se s tím jménem už třikrát; ale teprve teď, snad proto, že je vyslovila jedna z aktérek Konce perského prince, mě trklo.
„Kdo?“ řekl jsem.
„Šéfka z Ronda,“ na to Bohdana.
„Slečno,“ řekl jsem, „kde bydlí ta Nováková?“
„Má kvartýr v Rondu a druhej v Praze.“
„V Kateřinkách?“
„Hele - co to plácáte o jakým bytě v Kateřinkách?!“
„U Močálu devět,“ řekl jsem. „Panelák u Milíčovskýho lesa.
Nebydlela tam náhodou čas od času taky vaše kámoška Denisa?“
„Proč by tam měla bydlet?“
„Protože za mnou v pondělí přišla, abych jí našel jistou Irenu Bořitovou. Dala mi šest a půl tisíce zálohy a uvedla tuhle adresu jako svý bydliště. Jenže tam žádná Šoltysová nebydlí. Zato Nováková jo.“
„Kruci… Proč mi neřekla, že za váma jde? Helejte, když už teda o tom kvartýře víte… Je psanej na šéfku, to jo. Ale bydlel tam Aladár Deméter. Šéfová mu to jenom dohodila a platila činži.“
„Proč?“
Zasmála se. „Protože to byl její mazlíček. Měl byste vidět, jak vyváděla, když se dověděla, že je tuhej.“
„S váma to nehnulo?“
„Proč by to se mnou mělo hnout? Byl to zkurvenej cikánskej parchant.“
„Myslel jsem, že jste to s ním táhla.“
„To jo, ale čistě kvůli prachům.“
„Co Nováková?“
„Nadržená čtyřicítka. V tom kvartýře se slejzali, aby starej Novák nevěděl. Ale my jsme se tam taky párkrát s Aladárem parádně rozšoupli.“
„Kdo? Vy a Denisa?“
„Jo. A další. Co je vám po tom. Kam jedete?“
„Do Kateřinek,“ řekl jsem.
„Co tam, sakra? Denisa tam je? Kruci… Řeknete mi už konečně, proč mě s sebou taháte? Nenechal jste mě doma ani zhasnout…
Helejte, mně se to nelíbí.“
„Rád bych se do toho bytu podíval a potřebuju svědka.“
„Jestli si teda myslíte, že od toho mám klíče -“
„Já je mám,“ řekl jsem.
Tentokrát mě tušení nezklamalo.
Z těch tří klíčů na Aladárově kroužku patřil jeden k suterénu na Žižkově. Další dva odemykaly dům a byt se jmenovkou Nováková v paneláku u Milíčovského lesa.
Zazvonil jsem, než jsem klíč zastrčil do zámku bytu ve třetím poschodí. „To nemá cenu,“ zašeptala Bohdana. „V bytě nikdo není.
Nováková by sem nešla, protože by se tu uřvala k smrti… A nikdo jinej než Aladár klíče neměl.“
Neřekl jsem nic. Když mi na zvonění odpovědělo jen hrobové ticho, odemkl jsem dveře a pootevřel. Nezdálo se, že by uvnitř někdo byl.
Otevřel jsem dokořán, vytáhl klíč, vzal Bohdanu za loket a zatáhl ji dovnitř. Potom jsem složeným kapesníkem vzal za konec kliky a dveře tiše zavřel. Zvenku měly jen knoflík, nebylo třeba je za sebou zamykat.
Stáli jsme v příšeří předsíně. Nějaké divné nasládlé smrádky se tu mísily v odér, který přehlušoval obvyklý pach panelákového umakartu. „Povídala jste, že jste se tu kolikrát s Aladárem rozšoupli,“ řekl jsem. „Co to bylo?“
„Cejtíte to, co? Nevyvětranej čoud z konopí. Ale sem tam Aladár přines taky koks.“
„Žádnej perník nebo herák?“
„My si s Denisou zásadně nic nepícháme. To bysme těžko mohly dělat, co děláme. Chlapi jsou hákliví na to, jakou má holka pleť.“
Jenomže v bytě nesmrděl jenom čoud z marjánky. Věděl jsem, z čeho pochází ten druhý zápach, nenápadný, ale pro mě nezaměnitelný s jakýmkoliv jiným.
„Počkejte tady,“ řekl jsem.
Nemusel jsem hledat dlouho, protože i tenhle panelák byl střižený podle obvyklého vzoru. Šel jsem na konec předsíně, vytáhl waltra a jeho hlavní strčil napřed do nedovřených dveří vlevo. Uviděl jsem celkem běžnou ložnici, zařízenou dost nevkusně cizokrajným dovezeným nábytkem, na první pohled už dlouho nepoužitou. Proti světlu od okna šedly všechny leštěné vodorovné plochy tenkou a neporušenou vrstvičkou prachu.
Zmáčkl jsem kliku prostředních dveří. Vzápětí jsem couvl před zápachem, který se z nich vyvalil.
Byl to podlouhlý obývací pokoj s oknem v užší stěně vpravo. Ze dvou takřka čtvercových pohovek, sražených jedna ke druhé, a z kupy polštářů všech barev a velikostí bylo u zdi naproti dveřím sestavené hřiště pro sexuálně-marjánkové mejdany. Strop tu byl ode zdi ke zdi pokrytý zrcadly, která vrhala na pohovku dole odraz rozptýleného ranního světla.
„Ježišmarjá,“ řekla za mnou Bohdana. „Prokristovyrány, to je Mony… Doprdele! To je Mony!“
Myslela tím opuchlé a modročerně skvrnité nahé ženské tělo, které leželo mezi polštáři a nesnesitelně páchlo.
23
Přiznám se, že jsem něco podobného čekal -, až na totožnost dotyčné mrtvoly. Nepředpokládal jsem, že tu najdu právě

Moniku Frýdovou. I kdybych ji byl neviděl na videu, nepotřeboval bych Bohdaninu identifikaci; jedno chodidlo trčelo přímo proti mně a palec jsem si nemohl splést s žádným jiným. Na první pohled šlo o třetí případ vraždy igelitovým sáčkem, i když pachatel tentokrát použil reklamní nákupní tašku. Horší bylo, že jsem to měl vymyšlené jinak.
Zavřel jsem dveře; Bohdana se na mě zezadu tiskla celým tělem a ruce mi omotala kolem pasu. „Seberte se," řekl jsem. „Žádnej hysterák. Klídek. Už jsem zavřel. Hodná holka, jo? Jestli začnete ječet, máme to spočítaný."
„J-já n-nemůžu," zajektala.
„Co nemůžete?"
„Se v-vás p… pustit."
„Blbost," řekl jsem a rozpáčil jí prsty, které do sebe zaklesla na mém žaludku. Pak jsem se otočil, ale hned mě zase popadla zepředu. Vzpomněl jsem si na Lindu Pundovou. To se ví, i rozsah individuální paniky je závislý na IQ toho kterého jedince. „No tak… Ještě před půlhodinou jste se na mě vytahovala."
Zvedla ke mně obličej a řekla: „Kurvafix."
„Jasně," já na to. „Nadávat můžete."
„Která svině jí to sakra udělala?"
Už to s ní bylo lepší, ale pořád se ke mně tiskla klínem, trochu prohnutá v kříži. Protože to asi chuděra jinak neuměla, ještě chvilku jsem ji nechal. „Bohdano," řekl jsem, „musím se tu porozhlídnout. Můžu se spolehnout, že počkáte v předsíni?"
Prudce zakývala hlavou a hlasitě polkla. Potom ještě jednou.
„Moment," řekl jsem a otevřel za sebou umakartové dveře WC. Žádná další mrtvola tam nebyla. „Račte… Jen se pořádně vyblinkejte."
Zakývala ještě jednou a z posledních sil řekla: „Jenom mě tam nezavírejte…"
Nechal jsem ji být a obešel jsem jádro kuchyní a malou jídelničkou. V jedné věci se tenhle byt od Aladárova zapadáku na Žižkově a Ulmanova na Proseku lišil: kromě obývacího pokoje tu bylo vzorně uklizeno, ale ani ten obývák nevypadal na to, že by v něm někdo něco hledal.
V ledničce, která fungovala s bezduchou bezcitností, jsem objevil čtyři láhve sektu a na talíři pyramidu už hodně oschlých obložených chlebíčků. Zase jsem ledničku zavřel a podíval se do koupelny.
Vana byla špinavá, se stopami koupelové pěny. Na věšáku nad ní viselo módní tričko a dámské kalhotky, jak si je zřejmě dotyčná přeprala v umývadle. Jinak nic, kromě toaletní taštičky, do které snad patřilo některé z mýdel na obrubě vany a jeden z kartáčků na zuby v držáku pod zrcadlem.
Přidržel jsem si u nosu kapesník a prošmejdil umrlčí pokoj, bohužel se stejně negativním výsledkem. Našel jsem jenom další tričko a kalhotky, pohozené na podlaze zároveň s džínsovou sukní a drahými dámskými koženými sandály, na dámu poněkud nadměrnými.
Objevil jsem i cestovní kufřík s částečně použitým prádlem a dalšími dámskými serepetičkami; všechno to zřejmě patřilo Monice.
Po Ireně Bořitové se slehla zem.
Bylo na čase vypadnout na čerstvý vzduch.
„Můžu do koupelny?" zeptala se Bohdana, když jsem se vrátil do předsíně a našel ji, jak si opřená o dveře otírá bradu kapesníkem.
„Kvůli případnejm stopám radši ne," řekl jsem. „Musíme vypadnout, je půl šestý. To už normální lidi choděj do práce. Je vám jasný, že nás tu nesmí nikdo vidět?"
Kývla.
Sešli jsme dolů po schodišti. O patro níž jsme za dveřmi jednoho bytu zaslechli rádio a odněkud táhla vůně ranní kávy. Přesto jsme nikoho nepotkali, jenom když jsme vyšli z domu, vzdaloval se od nás takřka na konci bloku časný chodec. Neohlédl se a zmizel za rohem směrem ke stanici autobusu.
„Helejte," řekla Bohdana, když jsem vycouval z řady zaparkovaných vozů a rozjel se ke hlavní komunikaci, „u nás v bytě - to bylo taky tak?"
Mlčky jsem přikývl.
„Doprdele, potřebuju panáka."
Doma jsem nic podobného neměl, alkohol už dávno piju jen ve výjimečných případech. Vzhledem k denní době byly všechny hospody zavřené, ale dva kilometry od Milíčova je u dálnice nad údolím Botiče Club motel. Zatočil jsem tam; dalo se předpokládat, že nám při nejhorším v recepci prodají nějakou tu miniláhvičku.
Bohdana Harnischová byla v podobných zařízeních mnohem víc doma než já. Recepční byl škrobený chlápek, který navíc končil noční směnu a byl patřičně rozespalý; ale sotva přivrávoral ke dveřím a s hubou dokořán odemkl na naše zvonění, Bohdana ho probudila natolik, že jí nejen poskytl kýžený špiritus, ale dokonce ji zavedl k nejbližší koupelně a půjčil jí čistý ručník. Nejspíš si myslel, že jsme se veselili pod širákem, a když se vrátil ke svému pultu, vrhal na mě závistivé pohledy.
Bohdana se vrátila asi za dvacet minut čerstvě nalíčená. Vytáhla z kabelky nějaké zmuchlané marky a mrskla je recepčnímu na pult.
„Marlborky," řekla. „Zbytek si nechte."
Recepční ani nemrkl, stopil peníze, podal jí krabičku a šel nás vypustit. „Už je to lepší?" zeptal jsem se, když jsme se znova usadili ve voze.
„Ale jo," kývla. „Kam teď?"
„Záleží na tom, co moudrýho z vás vypadne," já na to.
„Co tím chcete říct? Že mě odvezete k poldům, když vám nic neřeknu? A co když nemám co, starouši?"

„Koukám, že vás ten frťan postavil na nohy.“
„Co byste dělal vy na mým místě? Už třetí mrtvola… A všecky jsem znala.“
„O Monice Frýdový jste mi tvrdila, že ji neznáte.“
„Za docela jinejch okolností,“ řekla. „Teď už to nemá cenu zatloukat.“ Zapálila si, pootevřela větračku a už měla zase svůj výraz práskané doroty. „Helejte… Denisu z Ronda odvez takovej bubřina… Vypadal jako Bud Spencer a říkal, že kšeftuje s papírem. Měl mít jeden kvartýr v Berlíně a druhej v Praze. Nemoh to bejt on, co ji -“
„Ne. To byl můj kolega. Chtěl jsem s ní mluvit, věděl jsem už, že mi dala falešnou adresu, a nenapadlo mě, že jste obě v tom Ulmanově bytě. Do Ronda jsem za ní po tý úterní zkušenosti nemoh, proto jsem tam poslal jeho. Odvez Denisu domů a pod záminkou, že doma čeká telefon, ji tam nechal a jel pro mě. Přijel jsem tam asi ve tři čtvrtě na čtyři a našel ji mrtvou v ložnici na posteli. Udušenou. Hned nato jste přišla vy.“
Bohdana upustila sotva zapálenou cigaretu, zašlápla ji a vytáhla z krabičky novou. „Dohajzlu,“ řekla, „klepou se mi pazoury…“
Vzal jsem jí zapalovač z ruky a škrtl.
„Kruci… A kdo jí to teda udělal, nevíte?“ zeptala se. „Jak to, že se nechala takhle -“
„Vrah ji nejdřív znehybnil tekutou střelou,“ řekl jsem. „Našel jsem ji tam. Potom jí navlík na hlavu ten igelit. Kdo to moh bejt, nemám ponětí. Vy taky ne?“
„Měla bych mít…?“
Pokrčil jsem rameny. „Vy jste ji znala. Znala jste taky její známý. Slečno Harnischová, tohle neudělal žádnej neznámej gauner.
Musel to bejt někdo, kdo věděl, kde bydlí, a jak se dostane dovnitř. Nejspíš ho tam pustila sama.“
„A - co vy s tím -?“
„Platí mě Imre Deméter, abych našel Aladárova vraha. Denisa mi zaplatila, abych našel Irenu Bořitovou. Vedle toho mě platěj Bořitovi za to samý. Proč ji hledaj rodiče, to je celkem jasný.
Ale proč se po ní sháněla vaše kámoška?“
„Nemám šajna. Žádnou takovou holku neznám.“
„Už jednou jsem vám říkal, abyste přestala blbnout a začala myslet. Když jste poznala Moniku Frýdovou i v tomhle stavu, musíte znát taky tu druhou holku z Olomouce.“
„Proč bych ji měla znát?“
„Přece z toho natáčení Perskýho prince, ne?“
Ne že by to s ní nezamávalo. „Dohajzlu… Tak to vy máte tu zasranou kazetu. Denisa si myslela, že ji mohly čajznout ty čůzy z Olomouce. Jak jste k ní přišel?“
„Našel jsem ji na silnici kousek za místem, kde jste minulej tejden ze středy na čtvrtek bourali.“
„Tak on to udělal ten kretén…“
„Co udělal?“
„Vyměnil kazetu, když jsme skončili.“
„Vysvětlete mi to blíž.“
„Dohajzlu… To abych to položila celý.“
„Stejně vám nic jinýho nezbejvá, Bohdano,“ řekl jsem. „Mě se bát nemusíte, jsme na jedný děravý lodi a dostaneme se z toho, jedině když si pomůžeme navzájem.“
„Jednou přijeli do Ronda dva kluci… Nějakej Marek Besser s Lukášem Maděrou,“ řekla. „Ten Marek je hnusnej obézník a Lukáš takovej brejlatej zakomplexovanej blbeček, myslí si, že je druhej Woody Allen, věčně s sebou tahá videokameru… No, prachů měli dost, tak jsme se s nima trošku skamarádily. Teda já a Deny.
Lukáš se vytahoval, že napsal scénář k erotickýmu filmu… A jestli bysme si v něčem takovým nechtěly zahrát. Rozumíte, on tomu neříkal porno. Fakt myslel, že dělá umění. Nejdřív jsme si z něj utahovaly, ale potom se přes nás sčuchnul s Aladárem…
Začali spolu chodit do tý knajpy v Dalimilce, tam se prej Lukášovi náramně líbilo. Prej tomu říkal žižkovskej Mónmártr. Slejzaj se tam všelijaký vošousti, každej plnou držku umění, ale jenom koukaj, aby jim za ty jejich kecy někdo zaplatil panáka, a to Lukáš dělal. Vždycky měl dost peněz, je z nějaký zazobaný familie. Jaký, to teda nevím, ale Aladár to z něj nejspíš dostal po pár panákách.“
„Takže Aladár vás nakonec pro Lukáše angažoval…?“
„Jo. Už jsme byli domluvený, akorát obsazení nebylo kompletní.
Fór toho přiblblýho příběhu znáte, když jste to viděl. Lukáš to předělat nechtěl, pořád kecal takový hovadiny, že mu jde o zachycení mnohotvárnosti sexu - a pořád mu scházely ty dvě. My s Denisou bysme to za ty prachy nedělaly, to by musel zatraceně přidat, a taky žádný takový neznáme. Potom se jednou Lukáš s Aladárem v tý putyce potkali s těma Moravankama, který tu byly na vejletě. Víte, o který jde, a co byly zač, to jste viděl v tom filmu. To nebylo hraný, Mony byla opravdu lesba a tý pankáčský káče se to s ní líbilo, nejspíš proto, že to normálně neznala.
Byla panna… Ale dost divná panna.“
„Jak divná?“
„Třeba se zase budete ptát po morálce,“ ušklíbla se. „Ale ta Irena byla i s tím svým panenstvím mnohem větší kurva než my s Denisou dohromady. Třeba to nechápete.“
„Ale jo, co bych to nechápal,“ řekl jsem. „Takový věci se tu a tam stávaj i v těch nejlepších rodinách. Co dál?“
„Monice se moc nechtělo, ale Irena ji ukecala. Nejspíš se těšila, že uvidí všelicos, a to taky viděla… Stejně jako vy.“
„Neříkejte, že je vám to trapný.“
„Proč by mi to mělo bejt trapný? Práce jako práce.“

„Jasně. Co dál?“
„Aladár vyjednal s Novákovou, že nás nechá točit v Rondu. Ve středu je tam zavříno, takže jsme měli celej podnik pro sebe. Jak jsme to natočili, to víte…“
„Co ten konec?“
Zasmála se. „Jak jsme s Denisou rajcovaly Lukáše? To Aladár nás vyhecoval… Lukáš se pěkně naprd, když si všimnul, že to Marek točí. Taky mu to hned zatrh.“
„A potom?“
„Jeli jsme všichni do toho kvartýru… Chtěli jsme si tam po práci něco vypít a Lukáš nás měl vyplatit. A ty holky tam měly spát.“
„Jely s Lukášem?“
„Jo. A s Markem Besserem.“
„Vy a Denisa jste jely s Aladárem?“
„S kým jiným? Potkal jste nás, ne?“
„Nepřijeli jste do Ronda červenou škodovkou?“
„Taky že jo.“
„A kde vzal Aladár toho forda, kterým jste jeli zpátky?“
„No… My se vlastně napřed vraceli škodovkou, jenže Aladárovi se v tý kraksně podělal termostat. Kousek před Chotiměří mu to začalo vařit… Tak zablikal na Lukáše, ten zastavil… Chvíli jsme se tam dohadovali. Potom dal Aladár Lukášovi klíče od kvartýru a řek mu, ať jede napřed, že s tím něco udělá.“
„Co s tím chtěl udělat?“
„To se Lukáš ptal taky. Aladár mu řek, ať se nestará, že si s tím poradí. Že prej se nezdržíme dýl než půl hodiny… Potom jsme dojeli krokem zpátky, Aladár odemknul garáže, tu svou šunku tam strčil a vytáh fordku.“
„Čí byla? Novákový?“
„To nevím. Nikdy předtím jsem ji neviděla.“
„Kde byla Nováková?“
„Když je zavírací den, bejvá v Praze.“
„Takže v Rondu kromě vás nikdo nebyl?“
„Taky kdo? Ve středu maj všichni volno… A Lukáš za to zaplatil, aby nás nikdo nerušil.“
„A dál?“
„Co dál? Měli jsme tu bouračku… Aladára zašili. Nás pustili, jely jsme potom do Kateřinek taxíkem, ale v bytě bylo zhasnuto a nikde nikdo. Klíče jsme neměly, tak jsme jely domů… No a v sobotu přijel Lukáš do Ronda celej vyvalenej, že mu tu kazetu někdo vyměnil. Přišel na to, když si to doma pustil. Prej v tý krabici byl nějakej americkej krvák. Jenže my s Denisou neměly tušení, jak a kdy se to mohlo stát, a že mu to vyměnil Aladár.
Helejte - taky nás nejspíš vyhecoval schválně, aby měl Lukáše v záběru. Musel s tím přece počítat předem, když si s sebou vzal tu druhou kazetu. Potom je vyměnil, asi když jsme se všichni oblíkali a uklízeli ten bordel.“
„Jak moh vědět, že to ten tlusťoch natočí?“
„Třeba s ním byl domluvenej.“
„Proč myslíte, že to udělal?“
„Moh mít jedinej důvod. Vyrazit z Lukáše nějaký další a o dost větší prachy. Přece byl z dobrý rodiny, ne? Kdyby ten záběr, jak po něm lezem nahý, viděli u něj doma…“
„Zřejmě kazetu vyhodil z vozu, když se za váma pustili poldové, co? Moh to udělat, abyste to neviděly?“
„Jo, to moh… Obě jsme chrápaly. Byl to záhul.“
„Mohla to udělat i Denisa.“
„Pochybuju. Určitě to má na triku on.“
„Tohle úterý byl Lukáš taky v Rondu?“
„No jo… Byl. S Markem Besserem dole v baru. Proč?“
„Když mě přepad ten váš Džódž na silnici za Chotiměří, přijel tam Lukášovou mercedeskou.“
„Jo? Ale Lukáš a Marek s ním určitě nebyli. Pořád seděli v tom baru.“
„A kdo teda?“
„To nevím. Leda chlápci z garáží, nějakej Fery a Kurt.“
„Proč by jeli Lukášovou mercedeskou?“
„Co já vím. Vždycky mu ji v garážích pulírovali… Třeba se jim zrovna hodila, protože si potřebovali bejt jistý, že jim neujedete. Lukáš o tom nejspíš vůbec nevěděl.“
„Co dělaj ti dva v garážích?“
„Takový věci mě nezajímaj, v garážích jsem v životě nebyla a Fery s Kurtem zase v těch montérkách nelezou do podniku. Ale v motelu pořád chrápe plno Němců. Třeba jim luxujou potahy, aby jim tam paničky nenašly nějakej zapadlej prezervativ.“
„Proč myslíte, že za mnou jeli?“
„Hm… Když jsem vás zahlídla a řekla Džódžovi, co jste zač, vůbec mě nenapadlo, že tam jste kvůli Aladárovi. Ale Džódžovi to třeba došlo. No… Asi vám chtěli dát nakládačku, abyste nestrkal nos, kam nemáte. A ti dva srábci ujeli, když jste Džódže složil.“
„Proč by jim mělo vadit, že se zajímám o Aladára?“
Zamyslela se. „Já nevím,“ řekla nakonec. „Deny o tom snad věděla víc. Já věděla jenom to, že se ta kazeta ztratila… A zajímalo mě to vlastně jen proto, že nám Lukáš nezaplatil, když o ten film přišel.“

„Ulman věděl, co jste v Rondu točili?“
„Nevím.“
„Co Nováková?“
„Počítám že ne.“
„Určitě tam při tom nebyla?“
„Při natáčení? Co vás nemá. Nechala Aladárovi všecky klíče jenom proto, že nevěděla, co tam chcem dělat. Aladár jí nakecal něco o nějakým reklamním filmu.“
„Řek vám Lukáš, proč na vás v tom bytě nepočkali?“
„Já se ho ptala. Povídal, že jsme dlouho nejeli a že Marek chtěl domů. Tak ho odvez a už se tam nevrátil.“
„Monika s Irenou tam zůstaly?“
„Asi jo, ne?“
„Kdo měl klíče, když byl Aladár v base?“
„Co já vím. Neptala jsem se. Bylo mi to fuk.“
„Víte, kde bydlí Marek Besser?“
„To bych věděla. V Korunní.“
„Myslíte, že ho teď zastihnu doma?“
Podívala se na hodinky. „Skoro půl osmý,“ řekla a zívla. „To by šlo. Prej bydlí jenom s mámou a ta dělá na sekretariátě nějakýho privatizačního fondu. Aspoň se s tím jednou vytahoval. Takže bude sám doma.“
„Co dělá?“
„Kupuje si za máminý prachy počítačový hry.“
„Myslím zaměstnání.“
„No právě. Celej den střílí lejzrem všelijaký potvory z vesmíru.
Jiný zaměstnání nemá, že prej testuje ty hry pro windousy. Máma se ho po vejdělku neptá, buď mu to žere, nebo mu to trpí, protože se v tom sádelníkovi vidí. Je to taková slepice.“
„Co jsou zač Lukášovi rodiče, nevíte?“
„Nevím. On o sobě nikdy moc nemluvil… a taky ho neznám tak dlouho.“
„Nejmíň tak dlouho jako Marka Bessera.“
„Ten je ukecanej. Lukáš ne. Jenom mě tam s sebou netahejte.“
Seděla mírně zhroucená na stranu a ruka s cigárem jí visela jako mrtvole. „Helejte,“ řekla, „jsem utahaná jako čokl a víc vám toho už stejně neřeknu. Vůbec tomu nerozumím, jenom mám děsnej strach, že taky přijdu o kejhák. Co chcete dělat? Necháte mě plavat, aby mě někdo sejmul? Vždyť já fakt nemám kam jít.“
„Rodiče nemáte?“
Jenom se ušklíbla.
„No jo,“ řekl jsem, „co nám zbejvá jinýho než moje mládenecká domácnost. Bez urážky, Bohdano, - budete první šlapka, která se vyspí v mý posteli.“
„Taky to bude první fízlovská postel, do který si lehnu,“ vrátila mi to. „Buďte na to hrdej, starouši.“
Než jsme dojeli do ulice Rimského-Korsakova, spálila poslední cigáro, vyhodila zmačkanou krabičku oknem a otevřela si tu novou od recepčního v motelu.
V baráku řekla jenom: „Dohajzlu, to tu nemáte výtah?“
„Nepočítejte s tím, že vás ponesu,“ řekl jsem.
Klopýtala přede mnou do schodů na svých příšerných podpatcích.
Běhával jsem po těch schodech rád; teď se mi to poprvé nelíbilo.
Snad proto, že jsem tudy chodíval s Adélou, a že teď bude ve stejné posteli spát děvka.
Když jsme vešli do haly, upustila na koberec svou koženou bundu a dala si ukázat koupelnu. Byl jsem rád, že se nehodlala přezout, protože bych jí byl musel půjčit Adéliny trepky, a ty by se pak nejspíš musely dát znova vysvětit.
Bundu jsem pověsil a šel otevřít okno v obýváku.
Venku bylo žluté letní ráno a z ulice dole stoupal vzduch páchnoucí prachem a výfukovými plyny. To byl můj život, věčný útěk ze smradu do smradu. Zase jsem okno zavřel, rozestlal gauč a šel do kuchyně postavit na kafe. Prahnul jsem po něm jako septimán po věčné lásce.
Už jsem ten životobudič dávno vypil, když se Bohdana konečně vynořila z koupelny. Měla na sobě jenom černou minisukni z tenké kůže, lodičky a kabelku. „Musela jsem si všecko přeprat,“ řekla.
„Půjčím vám nějaký pyžamo. Račte, tudy.“
„Dětedohajzlu,“ na to Bohdana. „Na co pyžamo? Nevidíte první kozy v životě a ty mý už znáte z biografu, starej pane.“
„Můžete mi říkat pane Fink,“ řekl jsem. „I v týhle situaci trochu zdvořilosti neuškodí, slečno Harnischová.“
Podívala se po mně. Pak zula lodičky a vysoukala se ze sukně. Byl jsem pro ni vzduch. Nahota byla její pracovní oděv.
„Jak vypadaj ty škrábance?“ zeptala se a vyšpulila na mě svoji svůdnou zadní partii.
„Žádný nevidím,“ řekl jsem. „Jaký maj Besserovi číslo baráku?“
„To nevím. Najděte si to v seznamu.“
„Dobře. Nechám vás tady. Nemusíte se bát, dveře se daj otevřít jenom zevnitř.Všecko, co budete potřebovat, najdete. Nějaký jídlo tu je, kafe taky. Přijdu, co nejdřív budu moct.“
„Fajn. Tak dobrou, - pane Fink.“
Odhodila přikrývku, pomalu se uložila a stejně pomalu si přikrývku přetáhla přes nos. Když zavřela oči, vypadala jako školačka.
Rád bych věděl, jak v takovém případě vypadám já.

Jenže to se nikdy nedovím, leda až se bude moje duše vznášet k nebesům a naposled se ohlídne.
Pokud mi před tím nezapomenou zatlačit oči.
24
Besserů bylo v seznamu naštěstí jako šafránu a na Korunní třídě jenom Besserová Leona. Bylo to kousek pod Orionkou. ný zadek.
„Sedněte si třeba semhle," ukázal na židli, přes jejíž opěradlo visely rifle s kšandami a další textilie.
Protože mezi tím byly i ponožky, vzal jsem židli za nohy a setřásl to všecko na podlahu. „Vaše paní matinka prej dělá na sekretariátu nějakýho privatizačního fondu," řekl jsem a posadil se.
„Není doma," na to Marek Besser. „Má bejt?"
Hmátl přitom do klávesnice a jen tak mimochodem skolil ještěra, který se s řevem rozpadl v oblaku čoudu.
„Že byste moh mít lepší vychování," řekl jsem.
„Na to vám sere pes," odvětil a zastřelil další ježaté a šupinaté hovado s tlamou jako rudá jeskyně. „O co vám jde? O mý vychování nejspíš ne."
„Vaše vychování je dávno v čudu, jestli vůbec nějaký kdy bylo," řekl jsem. „Co by tak asi paní matinka řekla vaší počínající filmový kariéře?"
„Jaký filmový kariéře?"
„Ále… To měl bejt fór. Myslel jsem ten štěk v The End of Prince of Persia. Jak jste tam cvičil s těma dámama."
Stopnul hru a otočil se ke mně i s křeslem. Měl se začervenat, ale ani ho to nenapadlo. „Co to kecáte?" zapištěl. „S jakejma dámama že jsem… A kdo vůbec jste?"
Jeho oči na mě zíraly jako dvě višně z hrnce sádla.
„Nebuď blbej, Marku," řekl jsem. „Průser je na cestě a čas se krátí. Tu kazetu mám já a záleží jenom na tobě, co s ní udělám.
Copak ti kámošky neřekly o tom soukromým fízlovi ze Žižkova, co furt do všeho strká nos?"
„Co mi tykáte?!"
„Vlastně ani nevím. Nejspíš ze sympatií ke tvý osobě."
„To jsou všecko kecy. Kde byste vzal jakou kazetu?"
„Když Aladára honili poldové, vyhodil ji oknem z auta. Viděl jsem to a sebral jsem ji."
„No dobrý. A co mám podle vás udělat? Ledaže bych zavolal Lukášovi, aby zaplatil pár chlápkům, co si k vám pro ni dojdou."
„Zná takový chlápky?"
„Já je taky znám."
„Dejme tomu, že mě to nevzrušuje," řekl jsem. „Chlápek sem, chlápek tam. Tu kazetu u sebe pochopitelně nemám, to bych byl blázen."
„Až by vás zmáčkli -"
Plácl jsem se na patřičné místo. „Bez bouchačky ani krok. Tvrdej chlápek, vojna za Čepičky, bejvalej polda. Pošlete je na mě a budete se skládat na vdovy a sirotky."
„A co teda?"
„Ty se nebojíš, že se to dostane do ruky třeba tvý mámě, Marku?"
Zašklebil se. „S tím jste teda vedle… Máma si o mně myslí, že se vnoučat nedočká, protože se ve mně tyhle věci ňák zasekly…
Proto mi kupuje ty Brava s těma srandovníma radama, jak se šmajchlovat s holkama. Kdyby viděla, jak to válím, byla by samým štěstím bez sebe."
„To máš bezva mámu."
„Na to vám sere pes. Co teda chcete?"
„Víš, co se stalo Aladárovi, ne?"
„Něco jsem zaslech."
„Čekal jsi na něj v Révě, když ho pustili z basy. Jak jsi moh vědět, že tam přijde?"
„Jak zas víte tohle?"
„Nedáš se přehlídnout. Co kdybysme se napřed dohodli na způsobu vzájemný komunikace, kámo?"
„Jak to myslíte?"
„Jednoduše. Ptát se budu já a ty budeš odpovídat."
„A když nebudu?"
„Koukej, Marečku," řekl jsem a kývl hlavou k počítači, „kdo se zabejvá tímhle, nemůže bejt padlej na hlavu, co? Nacpi si to všecko do tý bedny, ať ti najde, jak z toho ven. Pokaždý ti vypadne, že nejjistější řešení jsem já. Ty přece víš, že Aladár neumřel jen tak."
„Pořád nevím, proč mi to říkáte."
„Protože nejde jenom o Aladára. V tom pornofilmu vás hrálo šest a pro polovičku z nich to byl taky poslední film v životě."
„To je volovina. Chcete říct, že jsou po smrti?"
„Co jinýho?" řekl jsem. „Zbejváte tři."
Začal se potit. Nebylo to vidět, ale cítit. „Cože? Tři? Jak to, tři?" blekotal. „To teda kecáte… To není možný."
„Je to tak. A neumřeli na chřipku, to si piš. Někdo je sejmul."
„Já to nebyl!" zasípěl diskantem. „Proč bych já -"
„Zatím netvrdím, že to máš na svědomí ty," dorazil jsem ho.

„Třeba to dělá někdo jinej, kdo má strach, aby se ta kazeta nedostala, kam nemá. V tom případě bys měl odpovídat na mý otázky.“
Tlusté bledé čelo se mu svraštilo. Vytáhl z kapsy tepláků ušmudlaný kapesník a vysmrkal se. „No jo… A co teda chcete, abych vám řek?“
„Nejdřív to, na co jsem se už ptal. Jak jsi věděl, že Aladár přijde do Révy? Všichni jste přece věděli, že sedí.“
„Taky bych bejval nevěděl, že ho pustili… Přišel za mnou, sháněl svý klíče, který tenkrát ve středu půjčil Lukášovi. My jeli do Prahy napřed, protože se Aladárovi podělala škodovka…“
„Jo, o tom vím. Kdy za tebou přišel?“
„V pondělí, asi ve čtyři odpoledne.“
„Proč si myslel, že má klíče zrovna Lukáš?“
„Ty dvě čúzy z Moravy tam měly spát… A druhej den ráno měly jet domů. No, když ty klíče nemohly vrátit Aladárovi, tak by je nejspíš daly Lukášovi, ne?“
„A jak? Jely by za ním?“
„To asi těžko, nenašly by to. Já nevím… Třeba se s ním domluvily, že si pro ně ráno přijede. Mohly mu i zavolat.“
„Ty jsi přece s Lukášem byl ještě pár dní nato v Rondu, ne?“
„To jo… A co má bejt?“
„Říkal něco o těch klíčích?“
„Proč by mi o nich měl říkat? Ale -“
Začal si hryzat nehty a vypadal, že usilovně přemýšlí. Zřejmě to pro něj byla činnost poněkud nezvyklá.
„Ale co?“ zeptal jsem se.
„No… Když jsme byli v Rondu kvůli tý vyčenžovaný kazetě, tak se ho na klíče ptala Denisa… Lukáš jí řek, že je tam nechal těm buchtám, a že je od tý doby neviděl.“
„Tobě to řek taky?“
„Mně neřek nic a já se neptal. Co mi bylo po jakejch klíčích?“
„Proč si Aladár k Lukášovi nedošel sám?“
„Nevěděl, kde bydlí… No - a Maděrovi ho neznaj, že jo. Aby se zbytečně nevyptávali, kdyby ho tam třeba viděli. Řek mi o tý Révě, že tam na něj mám počkat, kdyby tam nebyl.“
„Kam šel, to neříkal?“
„Ne. Akorát povídal, že potřebuje sehnat peníze.“
„Šel si je někam vypůjčit?“
Pokrčil rameny. „Snad jo… Nevím.“
„Ty jsi mu neřek, že Lukáš klíče nemá?“
„A jak jsem moh vědět, že je opravdu nemá? Třeba mu Aladár řek, aby je nikomu nedával, a Lukáš Denise radši nakecal, že je nemá, aby mu dala pokoj. Měl svejch starostí dost.“
„Takže jsi za ním vyrazil?“
„Jo. Vypnul jsem bednu, převlík jsem se a jel. Řek jsem Lukášovi, že na mě Aladár čeká v Révě a chce ty klíče, Lukáš mi je dal a já jel zpátky.“
„Dal ti je hned a bez řečí?“
„No… Vlastně ne. Nechal mě čekat venku a dost dlouho mu trvalo, než je přines. Napadlo mě, jestli třeba nevolal do Révy, aby se přesvědčil, jestli nekecám.“
„Čím jsi tam jel?“
„Metrem a autobusem. Zpátky taky.“
„Jo? Nesvez tě náhodou Lukáš tím svým meďourem?“
„Proč by to dělal? Takoví kámoši jsme zase nebyli.“
„A jaký kámoši jste teda byli?“
„My se známe přes počítače a tak…“
„A přes bary, hospody, děvky a marjánku?“
Zamračil se a neodpověděl.
„Jo, to je vaše věc, Marečku,“ řekl jsem.
„Helejte… Kdo je u vás Mareček?“
„Tak jak to bylo dál, pane Besser?“
„Šel jsem do tý Révy… Aladár tam nebyl, tak jsem na něj počkal.
Přišel asi za půl hodiny, byl naštvanej, asi nesehnal peníze.
Zaplatil jsem mu velkou vodku… Potom jsme vypadli a já šel domů.“
„Nešel jsi s ním?“
„V žádným případě. Šel jsem rovnou domů, fakt.“
„Kam šel Aladár?“
„Taky domů, ne? Když měl ty klíče.“
„Do Kateřinek?“
„Kam jinam?“
„Víš, kde ho našli?“
„Prej v nějakým sklepě na Žižkově.“
„Měl tam druhej byt?“
„O ničem takovým nevím.“

„Tak jo, dejme tomu. A teď vyklop, co se dělo v tom bytě v Kateřinkách, když jste tam minulou středu přijeli.“
„Co by se dělo?“
Mlčel jsem a zíral na něj pohledem děda Vševěda.
„Lukáš vám to řek?“ zeptal se.
„Něco jo, něco ne,“ odpověděl jsem. „Potřebuju to vědět přesně.
Je ti jasný, že v tom lítáte všichni? Teď je ti kamarádšoft s Maděrovic klukem k ničemu. Jestli chceš někoho krejt, pohnojíš si to sám.“
„No jo… Ale v tom bytě se nedělo nic, co by…“
„Nech na mně, abych to posoudil.“
„No dobrý, co bych to konečně neřek, že jo… Maděrovi toho svýho mazánka odjakživa hlídali, aby se nenachytal na nějakou, co by šla jenom po jejich prachách. Proto Lukáš nikdy s žádnou nechodil… Jenom si doma pouštěl všelijaký videa, který jsem mu sháněl. Taky jsem mu kupoval Cats a tak… Věděl o tom všecko, ale prakticky… No, jednou jsem ho vytáh do erotickýho salónu, prachy na to měl. Jak si k tomu čuch doopravdy, udělal si z toho hobby. Jednou za tejden, většinou v pátek, když dostal od fotříka kapesný, jsme spolu vyrazili do nějakýho klubu, kde byly k mání holky. Třeba do Safari, do Manily… a tak. Zvyk si, že za svý prachy může dostat každou, až ho to pomalu začalo nudit. Párkrát jsme vyrazili jeho fárem do Dubí, tam se daj sehnat cikánský čtrnáctky, to bylo trošku jiný a Lukáše to nějakej čas bavilo.“
„Tebe ne?“
„Co by ne? Když to Lukáš platil, taky jsem se bavil.“
„Sám bys na to neměl?“
„Ale jo… Jenže jsem línej jezdit za buchtama takovou dálku.
V Praze jich je dost a já bejvám většinou sám doma.“
„Nebo v Rondu?“
„Jo… Tam jsme jednou zastavili, když jsme jeli z Teplic.
Seznámili jsme se tam s těma dvěma - myslím Denisu a Bohdanu. A přes ně se Lukáš seznámil s Aladárem. Potom jsem o něm nějakej čas neslyšel. To asi začal chodit do tý Révy na Žižkově.“
„Stejskalo se ti?“
„Hovno. Stejně radši sedím doma u počítače.“
„A potom tě najednou Lukáš angažoval…?“
„No a co? Byl jsem typ, kterej potřeboval. A Lukáš mi za tu srandu slíbil honorář, za jakej bych pořídil všelicos.“
„Jaký to bylo?“
„Normálka. Akorát že Lukášovi při natáčení vlezla do palice ta Moravanka. Tu Irenu myslím. Byla to amatérka, na chlapy nebyla…
A hlavně byla úplnej opak holek z Manily i těch cikánskejch puberťaček. Lukáš si nejspíš myslel, že záleží akorát na tom, kolik za to vysolí. Posadil si ji v auťáku vedle sebe a už po cestě se asi domlouvali. Když jsme přijeli do Kateřinek, šla se ta lesba koupat… Já byl dost vyfluslej, tak jsem se natáh na válendu v obejváku a v tu ránu jsem byl tuhej. Probudil jsem se asi za půl hodiny a nikde nikdo… Nejdřív jsem si chtěl v koupelně umejt ksicht, ale tam bylo furt zamčíno. Tak jsem hledal Lukáše s Irenou… Nebyli tam. Koukal jsem z okna, ale Lukášovo auto tam taky nebylo. Potom vylezla z koupelny Monika, ptala se, kde můžou bejt… Tak jsem jí řek, že asi někde… to.
Byla z toho celá vedle, docela jako žárlivej chlap. Aladár nejel… Tak jsme tam seděli u kafe asi do půl druhý do rána. Teprv potom se vrátila Irena a řekla mi, že na mě Lukáš dole čeká.“
„Kde byli, o tom nemluvila?“
„Ne. A já hned šel, aby mi Lukáš třeba neujel.“
„Lukáš se ti pochlubil?“
„Jo… Vyprávěl mi to. O ženskejch se vykecává rád.“
„Co ti vyprávěl?“
„Že spolu byli v Milíčovským lese, že po ní vyjel a že na to hned zabrala… A pak mu prej říkala, jak ho strašně miluje a tak… A že prej ho prosila, aby na ni byl hodnej, protože nikdy chlapa neměla. Prej to bylo parádní vzrůšo, ty její panenský řeči.
Teda… čuměl jsem na to jak vůl… Že s náma mohla točit, když byla poctivá, to teda nechápu.“
„Lukáš jel domů, když tě tady vysadil?“
„Snad jo.“
„Nevrátil se do Kateřinek?“
„To fakt nevím. Možný to je.“
„V jakým baráku bydlej Maděrovi?“
„Maj parádní bejvák v Horních Počernicích. Je to stará vila ve veliký zahradě a Lukáš bydlí sám v takovým zahradním pavilónku.
Je to šikovný, stačí, když nechá svítit malý světlo, aby si Maděrovi mysleli, že je doma. Kontrolovat ho tam nechoděj.“
„Vodí si tam slečny?“
„Říká, že jo… Ale možná kecá. Starej Maděra by ho přerazil, kdyby mu na to káp.“
„Jak to, že Lukáš jezdí jeho vozem?“
„Maj dva. Toho meďoura mu táta dal. Sám jezdí bavorem. Lukáš má u pavilónku i vlastní garáž.“
„Jak to přijde, že ty žádný auto nemáš?“ řekl jsem.
„Co bych s ním dělal?“ na to ten výlupek. „Potřebuju spoustu prachů na hardware. Všecky ty krámy děsně rychle

zastarávaj.“
Rozhlédl jsem se po tom doupěti. „Dobře, mladej,“ řekl jsem. „A co ten ford, co s ním Aladár boural? O tom nevíš nic?“
„Prej ho vytáh z garáže v Rondu.“
„A čí byl?“
„To teda nevím. Ani jsem se ho neptal.“
„Ty jsi točil záběr, na kterým byl Lukáš s těma holkama?“
„Jo… Co má bejt?“
„Proč jsi to udělal?“
„Aladár mi za to slíbil dva tácy.“
„Už před natáčením?“
„Jo.“
„Proč si to nenatočil sám?“
„Protože neuměl zacházet s kamerou.“
„K čemu to chce, to ti neřek?“
„Ne. Prostě chtěl, abych natočil Lukáše s těma holkama, dokuď jsou nahatý. Tak jsem to udělal.“
„Ví o tom Lukáš?“
„Jo. Všimnul si toho a stopnul mě.“
„Jestli ví, že ti za to Aladár zaplatil.“
Marek Besser pokrčil rameny. „Řek jsem mu to, když za mnou přišel, že se ta kazeta zdejchla.“
„Co si o tom myslel?“
„Co by si moh myslet? Že to Aladár udělal schválně, aby z něj moh cucat prachy. Starej Maděra dělá politickou kariéru, to nevíte?
Kdyby se ta kazeta dostala do ruky nějakýmu bulváru nebo třeba těm komunistickejm hajzlům -“
„Koukám, že máš rozhled,“ řekl jsem.
„To dneska mladej mít musí,“ na to Marek. „Jináč si v tomhle systému neškrtne.“
Vzpomněl jsem si na ty holky s nevinnýma očima, jak dávají kytky na štíty policajtů a zpívají přitom Jednou budem dál. Kolik bylo těch, co to pochopili po svém? Procento? Deset procent? Nebo jsem to prostě viděl černě, protože při své práci nepotkám nic jiného než špínu?
„Co víš o tekutejch střelách?“ zeptal jsem se.
Ukázal hlavou. „Támhle v šupleti jednu mám. Občas s sebou tahám dost drahý krámy. Taky jsem ji nosil, když jsme s Lukášem jezdili do těch klubů a do Dubí. Tam člověk nikdy neví, kdy si na něj vyšlápne nějakej parchant. Proč se ptáte?“
„Už jsi ji někdy použil?“
„Ne. Zatím jsem to nepotřeboval.“
„Tak jo. Díky za spolupráci.“
„Jakýpak díky. Co takhle kdybyste mi řek -“
„Můžu ti říct jenom jedno,“ já na to. „Hleď si svýho hardware a nikomu neotvírej, i kdyby to byl třeba Lukáš. Taky uděláš dobře, když necháš na pokoji telefon. Dám ti vědět, až bude vzduch čistej.“
„Jak to sakra myslíte?“
„Tak. Jestli mi nekecáš a nemáš to na svědomí sám, jsi v pořádí.
Čistej vzduch, kámo, to znamená, že byl vrah polapenej firmou Discret a předanej na patřičný místa. Čau, bobku.“
Vyprovodil mě do předsíně; když za mnou zavíral dveře, řekl:
„Helejte… Co kdybyste sem poslal pár maníků, aby na mě nenápadně dávali majzla?“
„Nemáš dost lejzrovejch kanonů?“ řekl jsem a šel.
Jako většina podobných lenochodů to byl posera.
25
Rozjel jsem se do Horních Počernic.
Času bylo zoufale málo. Stačilo, aby Ulman zajel do svého bytu na Proseku. Bude se muset obrátit na policii dřív nebo později; ať už má na svědomí nevímco, nebude riskovat, že mu přišijí vraždu.
Major Ditrich si dá dohromady mrtvou z Proseku se spolujezdkyní mrtvého ze Žižkova. Přes Ulmana se samozřejmě dostanou k Novákové; jak dlouho vydrží zatloukat hnízdečko lásky v Kateřinkách? Pánové, buďte probůh diskrétní. Manžel se to nesmí dovědět. Jako bych ji slyšel. Načež najdou třetí mrtvolu.
Nebyla třetí, byla první.
Už jsem věděl takřka všecko a potřeboval jsem na to štempl od Lukáše Maděry, rozporuplného mládence, který si o sobě myslí, že je druhý Woody Allen, červenají mu uši a zmítán neukojitelnými choutkami, od puberty přiživovanými sledováním pornofilmů, chodí se svým obézním nohsledem do bordelů a za dětskými prostitutkami na E 55, neboť o čisté lásce prosté hanácké panny, zpitomělé lesbickým vztahem ke své starší kamarádce a flanďáckými bláboly o dědičném hříchu, nemá šajna. Není divu, že ho podobná zkušenost vykolejí.
Při tom štemplování jsem mohl narazit na Maděru otce, rozporuplného politika, jehož občasné výroky na veřejnosti vyvolaly řadu protestů v parlamentu a všechny noviny bez rozdílu vyznání je přetřásaly sem a tam. Protože to byl koaliční kůň a chystala se mu maštal na vnitru, měl jsem proti němu asi tolik šancí jako proti lokomotivě.
Na Lipovou ulici jsem se musel ptát, protože byla v mém plánu Prahy zakreslená nepřesně. Končila nad dálnicí, která jí notný kus uřízla. Na konci té ulice, kde stály hlavně staré vily v zahradách, byla honosná vrata jak do zámeckého parku, mříže plotu byly napodobeninou kdovíčeho a na zděných sloupech trůnily štukové sfingy, velkoměstským

smogem poněkud zdevastované a potřísněné od holubů.
Zaparkoval jsem o kousek dál a vrátil se ke vratům pěšky. Mříží jsem uviděl písčitou cestu, která vedla rovnou za nosem k velké dvoupatrové stavbě. Měla centrální vchod pod půlkulatou střechou krytou mědí a podepřenou čtyřmi dórskými sloupy. V rozích budovy byly úzké arkýře, okna byla vesměs trojdílná; okapy vypadaly nově, ale omítka byla místy skvrnitá od vody, která pár let tekla z těch původních, než si pan domácí vydělal politikou na nové.
V zahradě tu a tam stály skupiny všelijakého divného stromoví a křoví. Vpravo, trochu bokem od centrální cesty jsem mezi keři viděl rozsáhlý skleník a staršího chlápka ve slamáku, jak stříká hadicí záhony nebo snad jenom řitom rukou. Ten druhý se krátce zasmál a už se ani neohlédli. Pro jistotu jsem se ještě chvíli šacoval. Potom jsem sebral cigaretu, věnoval poslední pohled maltézským vejmutovkám (Arbor maltaensis, Fink) a pomalu pokračoval podle litinových tyčí s pozlacenými špičkami, až jsem došel k rohu zahrady. Za rohem běžela podle plotu směrem ke vzdálenějšímu rohu pěšina, která zřejmě končila nad hlubokým zářezem dálnice. Místy ji stínily nepěstěné keře bezinek.
Pustil jsem se po ní, minul jsem z boku velkou budovu a kolem dalšího rohu znova odbočil. Dole pode mnou nepřetržitě hučelo hluboké řečiště dálnice a vpravo byl plot přerušen vraty garáže.
Zajížděl se sem z opačné strany, než jsem přišel já.
Za vraty byla menší branka bez označení a krátká dlážděná cesta vedla ke dveřím s mosaznou klikou. Domeček byl snad deset metrů dlouhý, se čtyřmi okny v jedné řadě, bíle omítnutý, se střechou krytou zelenými zahraničními taškami z umělé hmoty.
Zkusil jsem kliku branky. Byla zamčená, to se ví, ale taky tu byla poštovní schránka a zvonek. LUKÁŠ MADůRA, pravila o něco menší písmena, než byla ta na hlavní bráně.
Rozhlédl jsem se sem a tam, řekl jsem si, jaký je zase hezký den, jako stvořený pro počítání auťáků na dálnici nebo spíš pro courání s Adélou po hostivařském lese, zastrčil jsem baleniko do špičky, vykouřil, zašlápl vajgla a zazvonil na Lukáše Maděru.
Otevřel vzápětí a zeptal se, co si přeju.
Nelišil se od toho výrostka, co mu Denisa s Bohdanou sundavaly brejle, aby za to potom řádně zaplatil. Bylo mi ho líto, přestože jsem si o něm v posledních pár hodinách nevytvořil nejlepší mínění.
„Přál bych si, Lukáši," řekl jsem, „aby aspoň něco z toho, co si o tobě myslím, nebyla pravda. Jsem nějakej Fink, detektivní kancelář Discret. Můžu dál?"
Šel ke brance, jako by byl na klíček a docházelo mu péro. Oči za brýlemi měl opuchlé a začervenalé. Beze slova vytáhl klíče, upadly mu, sebral je a po dvou neúspěšných pokusech konečně zasunul ten pravý do zámku. Když otevřel a já vešel, už se o branku nestaral a šel přede mnou jako na popravu. Zavřel jsem branku sám.
Zavedl mě do obývacího pokoje.
Podle plakátů rockových hvězd na stěnách, elektrické kytary na gauči a bělostného stesonu na hlavě metrového trpaslíka v rohu to byl pokoj trochu infantilního mladíčka, který si o sobě myslí, že je druhý Woody Allen, přesně tak, jak ho na první pohled otipla zkušená Bohdana Harnischová. Ale jinak to byl jeden z těch hošanů, do kterých se dívky beznadějně zamilovávají, což třikrát tak starý chlap samozřejmě těžko pochopí.
„Tak… si třeba sedněte," řekl.
Posadil jsem se na dlouhou pohovku potaženou imitací jaguára, která dělila pokoj ve dvě nestejné části. Ta menší s psacím stolem a mírným nepořádkem vypadala jako pracovna, ta větší jako příjemný koutek, kde se nadějný filmový scénarista u skleničky svěřuje přátelům se svými plány, jak převálcovat Formana.
„Chcete… třeba whisky?" zeptal se.
„Něco oslavujeme?" řekl jsem.
„Nevím, o co vám jde," na to Lukáš. „Říkáte, že jste detektiv…
Věříte, že jsem detektiva v životě neviděl?"
„Jednou se ti to stát muselo," řekl jsem. „Ten scénář k Perskýmu princi jsi fakt vymyslel sám?"
Uši mu zrudly ve zlomku vteřiny. Jako by to byl nějaký filmový trik. „Co tím chcete říct…?" zeptal se a hlas se mu chvěl jako na vytahaném pásku.
„Marek Besser ti nevolal?"
„Ne. Měl mi volat?"
„Měl nebo neměl. Počítal jsem s tím. Nezáleží na tom."
„A na čem podle vás záleží?" řekl najednou. „Marek mi nevolal.
Bohdana Harnischová mi volala. To jste vy, co -"
Významně jsem zakýval a špulil přitom rty jako Josef Vinklář, když hraje nějakého obzvlášť vypráskaného padoucha.
„Nejspíš jste přišel, abyste… mi to prodal?"
Vypadal tak bezmocně a nešťastně, že jsem si ho pořád nedokázal představit v nějakém Safari nebo Manila Clubu, jak si tam dává do nosu s exotickými courami. Co jsem si naopak představit dokázal, byla zaláskovaná Irena Bořitová, do té doby znalá jen šmajchlování s kámoškou Monikou. Snad to býval kluk jako tisíce jiných, dokud nezjistil, že si za peníze svého papá může dopřát víc než divoké sny; potom už neměl daleko ke schizofrenní existenci Jekkyla a Hyda.
Možná že ho dokonce občas trápilo svědomí.
„Co kdyby sis sednul?" řekl jsem.
Zmateně se rozhlédl, jako kdyby byl v tomhle interiéru prvně. Potom se posadil naproti mně do křesla. „Já nevím, co teda chcete," řekl.
„Pokud ti volala Bohdana," řekl jsem, „tak víš, že hledám vraha Aladára Demétera. Chodil jsem za ním spletitejma cestičkama, až jsem došel sem. Obávám se, že tady skončím. Nikoli s igelitovým pytlíkem na hlavě, i kdybys už měl novou stříkačku." Vytáhl jsem z podpažního pouzdra waltra. „Ale do kapes radši nesahej."

Neřekl nic,ale podle toho, jak proti mně sklesle seděl v rattanovém křesle, mu pomalu ale jistě docházelo, že je u konce stejně jako já. Mnul si dlaně a s tichým praskotem si vytahoval klouby jeden po druhém. „Nalej si tu whisky sám," řekl jsem mu.
Zavrtěl hlavou a dál se tahal za prsty.
„Tak dobře," řekl jsem. „Nebudu ti líčit, jakej jsi vypráskanej synáček vypráskanejch rodičů.
Všecko je nám jasný, i ten scénář Perskýho prince. A všecko by taky nestálo za řeč, kdyby si Aladár Deméter nevymyslel, že tě do toho namočí. Podplatil tvýho kámoše Marka Bessera, aby tě natočil s těma dvěma šlapkama. Byl to důkaz, že ses toho filmování činně zúčastnil, i když snad ne přímo tvýho autorství. Jasný je, že kdyby to dostal do ruky tvůj táta, měl bys se svým sladkým životem utrum. A kdyby nedejpánbu místo toho dostal kopii s dopisem, že originál může kdykoli obdržet opoziční tisk, pokud nezaplatí -"
„Zabil by mě," zašeptal Lukáš.
„Třeba by to bylo řešení," řekl jsem.„Zachránilo by tě to před horším osudem.A kdyby to udělal včas,zachránilo by to pár lidí, který by sice pro mě za mě po tomhle světě vůbec běhat nemuseli, ale i tak nemá nikdo právo disponovat s jejich životama po svým."
„To je relativní."
„To je absolutní, kamaráde," řekl jsem. „Jaká jsi to vlastně existence, Lukáši Maděro? S tímhletím mazánkovským ksichtíkem lačnej po holkách a namyšlenej až strach; přitom sis ani neuměl do svýho díla, zralýho na tři Oskary, sehnat arabský typy. Nenapadlo tě, že třeba zrovna Denisa bude v tom harému jak pěst na oko?"
„To byl uměleckej záměr," na to Woody Allen II. „Arabskej typ tam zosobnila Bohdana a já chtěl, aby se od sebe lišily… Aby si je divák neplet. A Deméter byl jako typ perfektní."
Jak jsme začali mluvit o jeho filmu, jako by zapomněl, proč jsem za ním přišel.
„Horší to bylo s tou lesbičankou," pokračoval. „Já sice znám holky, který by takovou roli klidně vzaly, jenže když tohle hrajete, je to k poznání. Já chtěl realistickej film, ne nějaký markýrování. Měl jsem ohromný štěstí, že se takovej pár objevil v Révě - a že si daly říct. Je teda fakt, že by tam bejvala sedla nějaká hezčí ženská než zrovna Monika, ale zase by to třeba nebylo tak věrohodný."
„Pravda, pravda," já na to. „Ještě chvíli o tom budeš takhle kecat a dám se na filmování. Pryč s tím. Sám musíš vědět, že jsi natočil čuňárnu a ne nějakej realismus."
„To může říct jenom ten, kdo v tom to sprostý hledá," poučil mě.
„Ve skutečnosti je to anekdoticky podanej příklad určitý sexuální úchylky. Kdybyste čet třeba Boccaccia -"
„Hovadina," řekl jsem. „Radši se zase tahej za prsty."
„Nemusíte na mě bejt sprostej."
„Mám se co držet, abych nebyl. Nechme umění bejt. Třeba si doopravdy myslíš, že jsi nadanej scénárista, režisér a kameraman.
Jenže já bych radši slyšel, co se stalo, když jste minulou středu dojeli do toho bytu v Kateřinkách."
„Co by se mělo stát?" vybafl na mě, jako by se se mnou chtěl začít hádat.
„Nevypravoval jsi to Markovi Besserovi?" řekl jsem. „Ale třeba sis to vymyslel, abys na něj udělal dojem."
Vstal, šel ke švédské, italské, dánské nebo jaké obývací stěně a odněkud vydoloval placatku Queen Anne. Nalil si do nepříliš čisté sklenice, kterou vyhrabal z hromady roztodivných krámů na psacím stole, dal si hlt, podíval se na mě, dal si ještě jeden a řekl:
„Nejsem psychoanalytik. Ale chápal bych to tak, že Irena nikdy nikoho neměla - teda myslím chlapa, rozumíte? Ta lesba si s ní dělala, co chtěla. A když Irena viděla na vlastní oči pohlavní akt, něco se v ní zlomilo. Najednou si uvědomila, k čemu vlastně Monice slouží, že je zneužívaná, protože se do tý chvíle podvědomě bála něco si s někým normálně začít. Je vám to jasný?"
„Po takovýhle psychoanalýze by to muselo bejt jasný i Marťanovi," řekl jsem. „Takže si začala s tebou?"
„Jo. Jenže takhle se to říct nedá. Přesnější je, že se na mě bezvýhradně sexuálně fixovala."
Připadal jsem si, jako bych potkal ožralého Káju Maříka. „Proč na tebe?" zeptal jsem se, i když jsem to věděl.
Nenuceně se pousmál a mírně zrůžověl. „Protože jsem se toho nezúčastnil. A taky proto, že jsem byl její typ."
„Čistej a nevinnej mládenec v peci ohnivé."
„Nemusíte se tomu smát."
„Já se nesměju. Jak se to projevilo?"
„Dali jsme se do řeči cestou v autě. Když Monika vzadu usnula, domluvili jsme se, že se spolu ostatním na chvíli ztratíme, abysme si dopověděli… ty věci. Taky jsme to tak udělali…
Monika se koupala, Marek Besser usnul a Aladár s Denisou a Bohdanou nejeli… Zajeli jsme autem do lesa a tam jsme -"
Odmlčel se. Když šlo o něj, ostýchal se říct to na plnou hubu.
„Tam mezi váma došlo k pohlavnímu aktu," dopověděl jsem to za něj. „Pro tebe to bylo drobátko jiný, než jsi byl zvyklej ze Safari, z Manily a od cikáneček v Dubí. Asi tě konečně taky zasáh ten pověstnej Amorův šíp. Ach, ach, vzdychal jsi, Irenko, lásko má. A začal jsi smrtelně nenávidět tu potvoru, co ji věrohodně zneuctila v rámci svý realistický sexuální úchylky."
„Co tím chcete říct?"
„Že jsi odvez Marka Bessera domů, potom ses vrátil do Kateřinek a nachytal jsi Irenu, jak už to zase válí s Monikou. Popad tě rapl, vyták jsi stříkačku… Já nevím, jak to bylo dál. Proto jsem se tě přišel zeptat. Tak či tak jsi vynalez novej způsob vraždy, pro kterej bude tvý jméno navěky v análech pražský policie a tvý igelitový pytlíky v kriminalistickým muzeu. Potom se ti to hodilo, když jsi potřeboval umlčet svědky a prohledat jim kvartýry."

„To ne," vyjekl Lukáš Maděra, „to není pravda! Já se do tý husy nezamiloval. Jak bych moh, do takovýho cvoka? Zabila Moniku a ty ostatní taky. Kvůli mně."
26
I při té hysterii, která ho popadla, se zdálo, že je na obětavou lásku Ireny Bořitové hrdý. Zato já nebyl ani trochu hrdý na svůj úsudek; už nad mrtvou Denisou mě totiž napadlo, že vzhledem ke způsobu vraždy by mohla být pachatelem ženská, a podezření na Moniku Frýdovou posiloval i možný lesbický sexuální motiv. Když jsem ji potom našel zavražděnou stejným způsobem, ten nápad se ženskou jsem pustil k vodě a zaměřil se na Lukáše Maděru.
Ale koho by napadlo podezírat právě Irenu Bořitovou?
Ani Sherlocka Holmese ne.
„Jak víš, že to udělala Irena?" zeptal jsem se Lukáše, který seděl se skleslými ramínky a obličejem v dlaních. „No tak, seber se, člověče."
„Já už se do toho bytu tenkrát nevrátil," odpověděl. „Když jsem odvez Marka, jel jsem domů. Jenže Irena mi chvíli po tom, co jsem přijel, zavolala… Dal jsem jí číslo, když jsme se rozcházeli.
Říkala, že se něco stalo, že tam nechce spát, abych pro ni přijel. Připadala mi rozrušená, přitom nechtěla říct, co… Tak jsem tam jel, bylo už nějak ke třetí hodině, trochu už bylo vidět… Bylo to strašný. Irena mi řekla, že si zrovna chtěla ustlat na tom gauči v obýváku, když tam přišla Monika, svlíkla se a chtěla… No, jako vždycky. A měla prej hrozný řeči… o nevěře a tak. Ireně z ní bylo nanic… A když ji Monika začala objímat a odprošovat, vytáhla z kabelky kasr nebo co to měla… Chtěla ji prej jenom postrašit, ale protože se na ni Monika sápala, tak to zmáčkla. Pak prej tam ležela natažená a měla hroznej, zkřivenej obličej, tak jí na něj natáhla igelitku… Aby ji neviděla. Potom mi zavolala… Jenže jí nechala hlavu v tý tašce - a než jsem přijel, byla Monika mrtvá. Zkoušel jsem ji vzkřísit, ale k ničemu to nebylo. Já… potom taky z tý její grimasy dostal strach, tak jsem jí tu tašku navlík zpátky. Irena si sbalila věci, zamkli jsme byt a ujeli jsme."
„Kam?"
„Sem. Naši sem nechoděj. Nevěděli, že tu je."
„Co jste chtěli dělat?"
„Já… nevím. Nevěděli jsme, kdy se na to přijde. Pak jsme se dověděli, že je Aladár zavřenej… A já zjistil, že mi někdo vyměnil tu kazetu. Vyptával jsem se všech, jestli o tom něco nevědí, byl jsem v Rondu… a tak. Irena byla pořád tady, domů se bála, protože by se jí ptali, kde nechala Moniku, a co jim měla říct? A v pondělí sem Marek přišel pro ty klíče… Předtím už se mě na ně ptala Denisa, ale já zapřel, že je mám… Teď jsem nevěděl, co mám dělat. Mysleli jsme si s Irenou, že tu kazetu sebral právě Aladár, protože podplatil Marka, aby mě natočil s těma dvěma. Určitě mě chtěl vydírat, nebo dokonce tátu. Marek říkal, že má s Aladárem spicha v Révě… Nechal jsem ho čekat venku a šel jsem to říct Ireně… Měli jsme hroznej strach, že Aladár pojede do Kateřinek a najde tam… to. Nevěděli jsme, co by potom udělal, a řekli jsme si, že tam prostě jet nesmí."
„Jak jste mu v tom chtěli zabránit?"
„Já… nevím. Neměli jsme žádnej plán. Já dal Markovi ty klíče…"
„Proč jsi mu neřek, že je nemáš?"
„To přece nemělo smysl… I kdyby tomu Aladár věřil, stejně by se nakonec do bytu dostal. Třeba by zavolal zámečníka, ne? Takhle jsme aspoň věděli, že tam půjde hned… Nemohli jsme přece ten byt hlídat!"
„Dobře. Takže jsi klíče poslal po Markovi. Co dál?"
„Jeli jsme s Irenou autem na Žižkov, byli jsme tam dřív než Marek. Čekali jsme v průjezdu naproti Révě, dokud nepřišel. Aladár tam zatím nebyl, přišel asi půl hodiny po něm. Chvíli nato vyšli ven a rozešli se, Marek šel pěšky nahoru ke Flóře, asi domů… Sledovali jsme Aladára, ale nejel do Kateřinek. Šel do jednoho baráku na Žižkově, kde měl takovej příležitostnej byt.
Jednou jsem tam s ním byl… a se dvěma ženskejma z Révy. Chtěl jsem čekat, protože jsem si myslel, že se tam nezdrží, ale Irena řekla, že to nemá smysl, lepší bude jít do toho baráku za ním… a nějak se s ním dohodnout."
„O čem, Lukáši? Aby vám pomoh dekovat vraždu…?"
Pokrčil rameny.
„Šli jste tam oba?"
„Ne… Já ne. Irena říkala, že by mi stejně tu kazetu nedal. Šla tam sama, že prej ho přemluví, aby ji vrátil. Já čekal v jedný ulici o kus vejš… Přišla skoro za hodinu, kazetu neměla… A nechtěla o tom mluvit. Teprv když jsem se dověděl, že je Aladár po smrti, řekla mi, že ji chtěl znásilnit, a že s ním udělala to samý co s Monikou. Že prej je lepší, když je mrtvej, než abysme se ho pořád museli bát. Nejen kvůli tý kazetě, taky kvůli tomu… v Kateřinkách. Akorát ten žižkovskej byt nestačila pořádně prohledat, protože tam prej za Aladárem někdo přišel. Musela utýct oknem a přes dvorky."
„Jak to bylo s Denisou Šoltysovou? A kde je Irena?"
Hrábl do kapsy a vytáhl zmačkaný, nadvakrát přeložený papír.
„Přečtěte si to," řekl. „Našel jsem to tu dnes ráno."
Milovaný Lukáši, stálo tam kulatým školáckým rukopisem, rozhodla jsem se, že vstoupím do kláštera, jestli mě Bůh přijme s těma hroznýma hříchama. Nemůžu už takhle dál, protože bych pro Tebe zabila všechny, co o tom vědí. Můžeš mi to odpustit aspoň Ty, jestli mi neodpustí Bůh? Udělala jsem to všechno z lásky k Tobě.
Dnes v noci jsem mockrát volala na číslo Denisy, protože jestli tu kazetu neměl Aladár u sebe, dal ji nejspíš hned cestou z Ronda do úschovy jí nebo Bohdaně nebo oběma. Dovolala jsem se až k ránu. Denisa mi řekla, že se o tom se mnou telefonem dohadovat nebude, a ptala se mě, odkud volám, jestli z Olomouce. Řekla jsem jí, že jsem v Praze, a ona se ptala, jestli mám klíče od toho bytu a jestli jo, tak abych je hned přivezla. Řekla mi adresu, a že mám zvonit na nějakého Ulmana. Neřekla jsem jí, že je nemám.

Zavolala jsem si taxík a jela jsem tam, ty jsi spal a nevěděl jsi nic, ten taxík jsem objednala ke stanici autobusu, aby Tě motor neprobudil. Když jsem tam přijela, řekla jsem Denise, že klíče nedostane, jedině výměnou za tu kazetu. Myslela jsem, že ji třeba odněkud vytáhne. Jenže ona se ptala, jak jsem přišla na to, že ji má zrovna ona, tak jsem jí řekla, že to nemohl udělat nikdo jiný než Aladár, protože musel mít připravenou tu druhou kazetu na výměnu, že tu pravou určitě schoval u nich, a že Ti ji musí vrátit. Vysmála se mi. Povalovala se tam na posteli a řekla mi, že je to krásný, když lesbička oroduje za děvkaře, a jak by asi Monika žárlila, kdyby mě tam viděla. Protože prý Tebe zná kdejaká coura. Mě najednou něco nutilo, abych ji umlčela, aby Tě už nemohla urážet, a taky jsem chtěla najít tu kazetu. Potom jsem prohledávala byt, jenže někdo dole zazvonil. Lekla jsem se, že jsi mě třeba slyšel, když jsem s ní telefonovala, a že jsi přijel za mnou, zvedla jsem sluchátko domácího telefonu a ozval se tam nějaký neznámý mužský hlas, snad to byl ten Ulman, co tam asi taky bydlel, dostala jsem strach, tak jsem mu otevřela a utekla jsem po schodech. Snad jsem i doufala, že ji najde a zachrání, protože jsem ji vlastně zabít nechtěla, jenom umlčet. Já nevím, jestli žije, nebo ne, ale už tady nemůžu zůstat, protože Ti přináším samý neštěstí, a zapomněla jsem tam tu tekutou střelu, na které policie najde moje otisky. Jedu domů vlakem z Wilsonova v sedm třicet dva. Budu se za Tebe modlit, aby se ta kazeta už nikdy nenašla. Za to ostatní se Ti nic stát nemůže, protože jsem to udělala já. Tvá I. B.

„No to je náramný," řekl jsem a strčil papír do kapsy. „Ty jsi opravdu nevěděl, že v noci odjela, vrátila se, napsala dopis, sbalila si kufr a vypadla?"

„Nevěděl… My jsme předtím večer dost pili… a tak. Usnul jsem a spal jsem celou noc. Teprve ráno jsem našel ten dopis. To už bylo pozdě jet za ní na Wilsoňák."

„Tady ten telefon je paralelka?"

„Cože… Ne, to je přímá linka."

„Tak si dej dalšího panáka, Lukáši. Na Irenu Bořitovou."

Zvedl jsem sluchátko, vytáhl notýsek, nasadil si brýle a vytočil číslo olomoucké firmy Econ, psáno s cé. Upřímně řečeno, radši bych se byl nedovolal. Jako na potvoru jsem dostal spojení okamžitě. „Bože můj, pan Fink… Máte nějaké zprávy?"

„Jo. Našel jsem ji."

„Věděla jsem, že to dokážete, pane Finku. Kolik -"

„Pošlu vám vyúčtování. Volám hlavně proto, abych vám poradil, co s ní, až se vrátí."

„Však my víme, jak -"

„Nevíte nic," přerušil jsem ji. „Je možný, že na tom bude mizerně s nervama. Znáte nějakýho dobrýho psychiatra?"

„Proboha… Myslíte, že… Ano, znám doktora Ledvinu. V Olomouci je ve svém oboru nejlepší."

„Dejte mi jeho telefon."

„Poslyšte," řekla znepokojeně, „vy mi něco tajíte. Stalo se snad Iren něco… zlého?"

„Dáte mi ten telefon?"

„Tak moment."

Zatímco listovala v seznamu, pozoroval jsem Lukáše Maděru. Seděl a koukal na dno té upatlané sklenice jako do mikroskopu.

„Pane Finku…?" vyrušila mě paní Bořitová.

„Ano, jsem tady."

Nadiktovala mi číslo. „A - kdy Iren -"

„Pozdravujte manžela," řekl jsem, zavěsil a vytočil číslo doktora Ledviny.

Trvalo to trochu déle, ale ne déle než minutu.

„Ano, ano, Bořitovy samozřejmě znám…"

Zeptal jsem se, jestli zná i jejich dceru.

„Ovšem. Ale o co vlastně jde, říkáte Discret… To je zřejmě nějaká právní poradna, nebo se mýlím?"

„Pane doktore," řekl jsem, „Irena Bořitová přijede do Olomouce vlakem, kterej vyjíždí z pražskýho Wilsonova nádraží v sedm třicet dva. Je nanejvejš nutný, abyste na ni čekal a odvez ji někam, kde bude pod odborným dohledem. Můžou se u ní projevit různý psychický poruchy, bude se modlit nebo se pokoušet o sebevraždu… V žádným případě k ní nepouštějte rodiče. Musím vás upozornit, že se vám obratem ozve policie."

„Poslyšte, to se mi nelíbí."

„Mně taky ne, pane doktore. Uděláte to?"

„Jestli je to tak kritické… Ale měl byste mi říct -"

„Oni vám to řeknou."

„A - spojení na vás?"

„Nepotřebujete," řekl jsem a zavěsil.

Rozhlédl jsem se po tom puberťáckém pokoji.

Trpaslík se na mě šklebil zpod zohýbané střechy kovbojského klobouku a Lukáš pořád zíral do sklenice. Neměl jsem mu co říct, bylo mi z něj nanic. Ze všeho mi bylo nanic.

Sebral jsem se a šel.

Byl jsem už ve dveřích, když za mnou zavolal: „A co teď mám dělat, prosím vás?"

„Přiznej se tátovi," řekl jsem a zavřel za sebou.

27

Když jsem přišel domů, zjistil jsem, že Bohdana vzala roha. Dalo se to čekat a nakonec jsem byl rád, že je pryč. Připsal jsem jí k dobru, že si neodnesla nějaký ten suvenýr.

Zavolal jsem známému poldovi. Zase jsem měl štěstí, že měl po službě a před chvílí se vyhrabal z duchen, nejspíš aby si

popřál páteční obídek. „Jste obtížnej hmyz," řekl, když zaslechl moje fatální vymyšlené příjmení. „Nenecháte člověka na pokoji."
„Co nejdřív mě zaplácnou," potěšil jsem ho. „Něco pro vás mám, pane Novák."
„Ale ale," na to polda. „Chcete někoho prásknout?"
„Máte nějakýho kolegu, na kterýho je spoleh?"
„Dneska není spoleh na nikoho," odpověděl. „Proč?"
„Že byste tam neměl chodit sám."
„Kam, sakra?"
„Kousek za Doksanama směrem na Brozany a Chotěšov přijedete do Sýrovců. Stojí tam motel Rondo, kde maj garáže. V těch garážích makaj dva chlápci, nějakej Fery a Kurt. Mimo to tam byl do minulý středy garážovanej ten ford scorpio, co ho Deméter naboural."
„Jak jste na to přišel?"
„Jako přijdu na všechno. Ale nikde o tom mluvit nebudu, a na mě spoleh je, pane Novák."
„Odkud voláte?"
„Z domova."
„Tak na mě počkejte před barákem. Když je na vás spoleh, pojedete tam se mnou, jasný? Nechci vám skočit na kdovíjakej špek."
„Máte to padesát na padesát. Když to risknete, zůstane vám čest a sláva. Když mě tam potáhnete s sebou, nemůžete to zdůvodnit jinak než tím, že jsem vám o tom řek a zaved vás tam. Budou toho plný noviny. Bývalý příslušník komunistické VB zachraňuje reputaci naší neschopné policie."
„Ručíte mi za to, že to není jenom nějakej váš dohad?"
„Co byste nechtěl?" řekl jsem. „Jeďte tam a nezapomeňte si pištulku. Já stejně nemám čas, musím za jedním fousatým majorem od kriminálky."
„Cože? Snad ne za Ditrichem z mordparty?"
„Já mu říkám Jéňo."
„Sakra… Budete s ním mluvit o -"
„O tom ne. Tenhle případ nedělám, víte? O žádným takovým případu vlastně ani nevím. Cože jsem to o vás slyšel? Prej jste objevil dílnu, kde předělávaj kradený auťáky. Blahopřeju, pane Novák."
Praštil mi sluchátkem uprostřed slova, které začínalo par.
Nejspíš se chtěl zeptat, jestli tam nepředělávají taky parníky.
Měl jsem nejvyšší čas vyrazit za bíbrošem, aby mě někdo nepředešel. Odkšíroval jsem se, svlékl propocené prádlo, rychle se osprchoval, oblékl si čistou košili, trenýrky a ponožky, uvařil si kafe, vypil ho na stojáka u okna kuchyně, aniž bych vnímal vrkající pár hrdliček na protější římse, zamkl jsem waltra do šuplete a šel na metro. Cestou jsem si vzpomněl, jak mi kdysi dávno jeden kriminálník jménem Pepík Pátek v cele předběžného zadržení radil, že mám nosit v kramfleku kamínek do zapalovače a po kapsách jenom tak volně rozsypaný tabák. Tenkrát mi to přišlo k smíchu, protože jsem byl nekuřák.
Teď mi do smíchu nebylo ani vzdáleně.
Až v Ditrichově kanceláři, kam mě pustili po půlhodinovém čekání, jsem zase dostal lepší náladu, ale nejspíš jenom proto, že jsem ho zastihl s monoklem na levém oku.
První, co mi řekl, bylo: „A moc nečumte, jo? Každej může uklouznout ve vaně a bacit se přitom do oka ruční sprchou. Jenže když se to stane policajtovi, hned si každej myslí, že mu to udělal při zatýkání nějakej delikvent."
„Mně to nevadí," řekl jsem. „Ten monokl vás zlidšťuje."
Něco zavrčel, na židli mi neukázal a přehrabováním v papírech na stole nevydařeně předstíral nezájem o mou osobu.
Otočil jsem se k oknu a koukal, jak na dvoře chlápek v zaolejované kombinéze ostřikuje pneumatiky černého BMW. Šlo jen o to, kdo to déle vydrží.
Major to prohrál. „Tak co je?" zavrčel. „Chcete si vylepšit kádrovej profil nějakou prkotinou, když jste si to tuhle tak pohnojil?"
Vzal jsem jednu ze židlí, které tu různě postávaly, hodil ji před majorův stůl a posadil se. „Jenom na mě už nepouštějte hrůzu," řekl jsem. „Minule jsem z toho celou noc neusnul."
Mlčel a krhavě na mě zíral.
„Jak jste na tom s Deméterovou vraždou?" zeptal jsem se.
„Myslíte, že vám to budu vypravovat?" na to major.
„Třeba ani nemáte co," řekl jsem.
„A vy jo?"
„Něco by se našlo."
„Tak vy jste neposlech? Zapomněl jste, že jsem vám říkal, abyste od toho dal ruce pryč?"
„Proč jste mi to říkal?"
„Furt vám není jasný, že jako obyčejnej soukromej detektiv nemáte právo -"
„Nebylo to spíš proto, že jste se v tý době, co byl Aladár zašitej, domákli, jaký má kamarádšofty?"
„Co tím chcete říct?"
„Třeba to, že se stýkal s jistým Lukášem Maděrou. Je to synáček Karla Maděry, co se s ním počítá na vnitro."
„Sakra… Co o tomhle víte? Ale stručně."
„Nejdřív si přečtěte tohle," řekl jsem a položil mu na stůl dopis, který napsala Irena Bořitová.
Major si nad tím chvíli žmoulal plnovous, potom zvedl svůj kalný zrak a zavrčel: „Co si z toho mám sakra vybrat? Kdo

to psal? Jaká kazeta, jaká Denisa a Bohdana?“
„Ještě něco,“ řekl jsem a položil mu na stůl Aladárovy klíče.
„Co je to?“
„To jsou ty klíče, co se ztratily v pondělí večer Na Švihance.“
Otočil se někam do rohu a komusi neviditelnému řekl: „To se mi snad zdá.“ Načež se otočil ke mně a zařval: „Tak vy jste mě přece jenom tahal za nohu, co? Jak jste si moh dovolit tyhle klíče -“
„Jak jste si vy moh dovolit sebrat moje a šmejdit mi v kvartýře, ve voze a v kanceláři, pane majore?“ přerušil jsem ho.
„Nechcete si radši poslechnout, kvůli čemu jsem přišel?“
„Nejradši bych vás tu ani neviděl. Hned jak jsem vás potkal tenkrát u toho mordu, bylo mi jasný, že s váma budou potíže. Tak mluvte, ať vás mám z krku.“
Mluvil jsem. Řekl jsem mu všechno včetně toho, co jsem zařídil telefonicky v Olomouci. Nepřerušoval mě, jenom si poznamenával adresy a telefonní čísla. „Člověče,“ řekl nakonec, „jestli je tohle všechno pravda, máte po živnosti a na krku soudní řízení. A na podmínku to nebude, to vám garantuju. Zvedněte se z tý židle, sakra… Počkejte venku. O dalším postupu nemůžu rozhodovat já.“
Zvedl oči k nebi a zabručel: „Ten bude mít radost.“
Nevěděl jsem, koho myslí, ale předpokládal jsem, že se to časem dovím. Posadil jsem se na chodbě na lavici k popelníku na kuří nožce a řekl si, že camelka neuškodí. Znova jsem si vzpomněl na Pepíka Pátka a jeho kamínek do zapalovače v kramfleku. Za chvíli budu možná litovat, že ho tam nemám. „Doufám, že nechcete zdrhnout,“ řekl major.
„To bych sem bejval nechodil,“ odpověděl jsem.
Kývl hlavou a odkráčel kamsi za roh.
Seděl jsem, čudil a sledoval cvrkot. Semo tamo přešel policajt, tu a onde zabzučela zbloudilá moucha. Dokouřil jsem a padala mi hlava. Člověk toho v šedesátce moc nenaspí, ale zase je dřív unavený. A já toho za sebou měl na dva infarkty.
Major Ditrich pro mě přišel, když jsem si chtěl zapálit třetí cigáro. „Chce s váma mluvit,“ řekl a cukl palcem dozadu.
„Kdo?“ zeptal jsem se.
„Ani se neptejte,“ na to major.
Na dveřích kanceláře, kam mě zavedl, nebyla žádná tabulka. Asi tam být nemusela, protože každý věděl, kdo je uvnitř. Na Olympu taky není napsáno Zeus Hromovládný, šéf.
„Běžná rutina,“ řekl majorovi čtyřicátník s módní ofinkou, kartáčkem politka pod nosem a nepříjemnýma očima, který seděl za psacím stolem pod státníkem ve zlatém rámu. Na stole měl měděnou psací soupravu se soškou zívajícího (nebo řvoucího) lva, fajfkařský popelník bez drážek, stojánek se třemi vzácnými čibuky a dvoje nebo troje kožené desky na spisy. „Vezměte to najednou, ověřte ty věci… Víte sám nejlíp, co…“
Ditrich náznakově srazil kufry a vypochodoval.
Zeus mi ukázal na židli a já se posadil.
Chvíli na mě upíral pohled svých vodových očí, potom si hluboce povzdychl a sáhl po fajfce. „Vy jste si zavařil,“ řekl přitom.
„Copak si při své praxi nejste vědom, že takhle…“
„Dělal jsem, co jsem uznal za vhodný,“ řekl jsem. „Major Ditrich mě vyprovokoval, když mi dal pouta a jednal se mnou jako s podezřelým. Bez mýho svolení a bez soudního příkazu mi prohledal byt a kancelář. Dal mě sledovat. A tak dále. Policie si taky nemůže dovolit všechno. A pokud si to dovolí v případě, jako byla Deméterova vražda, nemůžete se divit, že člověk začne přemejšlet a ledacos ho napadne.“
„A vás tedy napadlo…“
„To se ví. Napadlo mě, že v tom lítá někdo, koho budete dekovat.
A taky že jo. Lítá v tom synáček pana Maděry, vašeho potenciálního kolegy, lítá v tom jistej pan Frýda, papaláš z Olomouce, lítá v tom kdekdo. Vy to víte proto, že Aladár Deméter pár informací pustil, abyste zase vy pustili jeho. Jenže vám neřek všechno.“
„To přece nikdy nedokážete.“
„Ne? A kdo myslíte, že má tu kazetu?“
Právě si zapaloval. Nechal sirku uhasnout, hodil ji do popelníku a nakonec položil na stůl i ten svůj maigretovský koksák. „Tu kazetu… máte vy?“
„Jo. Deméter ji vyhodil z auta těsně před tím, než mu prostřelili gumu. Našel jsem ji.“
„Co je na ní?“
„Důkaz o nezřízeným životě Lukáše Maděry a o lesbickejch sklonech Moniky Frýdový.“
„Co s tím chcete dělat?“
„Co bych s tím dělal? Nic. Pokud to z vaší strany bude stejný a pokud splníte jednu mou podmínku.“
„A pokud ne? Když z vašeho nezákonného jednání vyvodím všechny důsledky, pane… Finku?“
„Kazeta je bezpečně uložená,“ řekl jsem. „Jestli do určitý hodiny nezavolám na jistý číslo, dostanou ji jedny noviny s podrobným komentářem. Náramně si na tom smlsnou.“
„Chápete, že bych mohl…“ Byla to planá slova. Věděl, že nemůže nic. Věděl jsem to taky, mlčel jsem a bezelstně se usmíval.
„Jakou podmínku jste měl na mysli?“ zeptal se.
„Nic nesplnitelnýho,“ řekl jsem. „Maděra a Frýda prostě vypadnou z politickýho dění. Navždycky.“
„Kdo si myslíte, že jste?“
„Na tom nezáleží,“ řekl jsem. „Podívejte se, přece nejste obyčejnej polda jako major Ditrich. Třeba ten Maděra… Vy sám

přece musíte vidět, že chlápek s takovýmhle synáčkem není po morální stránce nic moc. Vždycky byl jenom velká huba a kariérista, ne? Jakou reklamu by vám dělal? Když se zatušuje tahle aféra, najde se časem jiná. Ale ona se zatušuje těžko…
Například rodiče Ireny Bořitový budou trvat na tom, že vinu na všech třech vraždách nese hlavně Lukáš Maděra, eventuálně dcera olomouckýho Frýdy. Neumlčíte je, to byste je musel dát zlikvidovat. A to se přece v demokratickým státě nedělá. Když dojde k soudnímu řízení, budu muset vypovídat jako svědek. A že vypovídat budu, o tom nepochybujte. Potom předvolaj Marka Bessera, kterej bude svědčit, jak s Lukášem Maděrou jezdili za nezletilejma cikánskejma děvenkama do Dubí. A tak dále."
„Tohle všechno jsou jenom teorie, rozumíte?" na to Zeus Hromovládný. „Dejme tomu, že bychom - čistě hypoteticky míněno - vaše podmínky tak či onak splnili. Co uděláte s tou kazetou?"
„Dostanete ji po volbách."
„Po volbách už tady nemusím být."
„Tak ji dám vašemu nástupci."
„Hm…," uhlazoval si knír, „hm… Víte, pane Finku, to by asi nebylo moudré. Mělo by to zůstat mezi námi dvěma… Čím míň lidí o tom bude vědět, tím líp. Já… nemůžu sám o sobě rozhodnout, jestli budou ty vaše podmínky akceptovány. Musím je nejdřív tlumočit, ehm… výš. Zatím mi ručíte za to, že informace o té kazetě nikdo nezveřejní. Souhlasíte?"
„Pokud můžu jít domů, tak jo," řekl jsem.
„Samozřejmě můžete," kývl. „Zavoláme vás, až bude jasné, jak tu věc vyřešíme. Předpokládám, že to nebude trvat dlouho…"
„Já zase doufám, že mě do tý doby nepřejede nákladák s falešným číslem," řekl jsem. „Protože i v tom případě se to všecko dostane do novin. Včetně mý záhadný tragický smrti."
„Ale fuj," na to Zeus a hmátl po dýmce. „To snad dělají nějaké mafie z Ukrajiny. My jsme policie České republiky. A co se stane, když vás cestou domů někde na ulici porazí infarkt? Nejste nejmladší, kouříte, máte mladou milenku…"
„Co vy všechno nevíte," řekl jsem. „Buďte bez starosti, pokud bude příčina mý smrti nejasná, dědicové s tou kazetou počkaj."
„To je prozřetelné," kývl. „Dobrá. Tuhle máte propustku z budovy.
Dojděte domů ve zdraví."
Měl jsem dojem, že na mě státník za zlatého rámu na zdi mrká. Ale to se mi už asi dělaly před očima mžitky z nevyspání. Když jsem přišel domů, byly čtyři odpoledne. Měl jsem hlad, ale nemohl jsem pozřít ani sousto. Vrávoral jsem po bytě a připadal si jako galvanizovaná mrtvola. Šatstvo a prádlo jsem poztrácel tu i onde, uvědomil jsem si, že v mé posteli spala prostitutka, ale bylo mi to jedno. Upadl jsem do přikrývek, a než jsem se stačil pořádně uložit, usnul jsem.
28
Podle stručných poznámek v mém kalendáři se mi v sobotu ráno ozval markýz Géro.
„Pane," povídá, „slečna Pundová mi řekla, jak vás na silnici přepadli. To já bych teda nechtěl, abyste kvůli Aladárovi přišel o kejhák. Tak to holt uděláme tak - doplatím vám k těm třiceti ještě dvacet, jestli vám to stačí, a tu práci nechte plavat, jo?"
„Já to beru, pane Deméter," odpověděl jsem. „Zrovna jsem vám chtěl volat, že to vzdávám. V tý Aladárový smrti jsou věci, na který jsem krátkej, i kdybyste mi slíbil miliardu."
„No nic," na to krysař, „aspoň víme, že Aladár nebyl jenom tak obyčejnej cigán. Přijďte někdy pobejt, pane Fink."
Jako nekrolog to nebylo od věci.
V neděli nemám v kalendáři nic. Asi jsem ji proflákal.
V pondělí jsem se zhulákal s listonoškou Šimečkovou a Míroslavem Janem v Révě. Byl to bohatýrský flám a Duo Dunaj hrálo do tří do rána, kdy už v lokálu byl kromě nás tří jenom pan Gotštajn a Sára Kiulesipoulosová s tím svým nezaměstnaným skorochotěm. Byl to takový vycmrdlý prcek a neměl hudební sluch.
V úterý se v novinách objevila zpráva, že Karel Maděra, známý svými vyhraněnými politickými postoji, ze zdravotních důvodů natrvalo opouští politickou scénu.
Ve středu se poslanec Frýda vzdal poslaneckého mandátu z příčin poněkud nejasných, ale kupodivu se nad tím nepozastavil ani známý opoziční novinář z jeho rodné hanácké metropole.
Nato mi zavolal Ten, jehož jméno nesmí být vysloveno. Řekl jsem mu, že tu věc posílám poštou doporučeně na jeho adresu, jestli mi ji nadiktuje.
„Říkal jste až po volbách," připomněl mi.
„Nemusel bych se jich dožít," já na to. „Kouřím a mám mladou milenku. Přijměte to jako pozornost od firmy Discret. Za svoje kulantní jednání si to zasloužíte."
„Stejně kulantní je to vaše," řekl. „Ale neposílejte to. Přijdu si pro to k vám, jestli vám to vyhovuje."
„Proč ne. Zejtra v osm ráno vás čekám v kanceláři. Adresu vám dá major Ditrich."
Když ve čtvrtek ráno punktum v osm přišel, právě jsem se ve svém oblíbeném žurnálu dočetl, že zásluhou kapitána H. B. rozkryla pražská policie už dlouho sledovanou síť překupníků kradených automobilů. NITKY VEDLY DO MOTELU, bylo v titulku. A pod tím menším písmem: říká sympatický policista, kapitán H.B.
O nějakých vraždách igelitovým pytlíkem se pořád nepsalo.
„Snad si zasloužíte pár informací," řekl mi Zeus, když jsem mu předal Borrowera. „Jestlipak víte, proč se vaše zesnulá klientka Denisa Šoltysová tak vehementně sháněla po těch klíčích, že neváhala použít služeb vaší kanceláře?"
Abych mu udělal radost, řekl jsem, že nemám tušení.
„Na jednom panelu na WC," řekl, „byla spousta otisků Aladára Demétera… Víte, na takovém místě, kam člověk vesměs nesahá.

Odmontovali jsme ten panel… Byla tam skoro dvě kila čistého kokainu.“
„Myslel jsem spíš na peníze,“ řekl jsem. „Kdepak to asi sebral?“
„Souvisí to s vraždou jednoho podnikatele letos na jaře, ale to je úplně jiný případ, o kterém nemůžete vědět… A ještě něco,“ obrátil se ve dveřích s rukou na klice. „Irena Bořitová do Olomouce nedojela, i když si lístek koupila. Zřejmě vystoupila cestou, ale svědky jsme zatím nenašli.“
Dodneška je na listině pohřešovaných. Pro její rodiče je to snad lepší.
Tu černou známku, kterou mi nejspíš poslal Džódž Ulman, jsem věnoval vnučce Věry Šimečkové.
29
V pátek v půl desáté večer jsem čekal na Wilsonově nádraží na Adélu. „Jak ses měl?“ zeptala se, když jsme si odbyli obvyklou pohoršující scénku u Ave Accommodation.
„Jsem starej a unavenej chlápek,“ řekl jsem. „Měla by ses pomalu poohlídnout po někom mladším.“
„Ty už mě nemiluješ!“ vykřikla na celé nádraží.
Lidi se ohlíželi a jedna špinavá bába si dokonce odplivla.
Šli jsme na metro a odjeli vstříc dlouhé noci.

Libouchec, únor - květen 1995

BESTIE Z TAMBERKU
1
Najednou jsem uslyšel bzukot much.
Za několika vysokými trsy kvetoucí vrbovky byl palouček jako dlaň, fialový kvetoucím vřesem. Uprostřed ležela žena v letních šatech s širokou sukní. Šaty nebyly strakaté, jak se při pohledu z dálky mohlo zdát; byly žlutobílé s nevýraznými zelenými puntíky. To, co jim dodávalo pestrost, byly rozsáhlé krevní skvrny, už zaschlé, stejně jako na široce rozhozených pažích a nohou obutých do kožených sandálků.
Zlatě plavé vlasy byly slepené a ztmavlé krví; do tváře jsem neviděl, byla odvrácená.
„Nedělá se vám špatně, doktore?“
„Komu by se z těch much neudělalo…“
„Nechoďte sem. Zůstaňte, kde jste. Jestli se vám zvedá žaludek, radši se vraťte.“
„Ale ne… Tak zlý to zas není.“
Opatrně jsem obešel ten vřesový palouček, jenom tolik, abych se mrtvé mohl podívat do obličeje. Ne z morbidní zvědavosti; prostě jsem si chtěl zapamatovat to, co se mohlo změnit dřív, než to stačí zaznamenat fotografie. Jenže na tom, co měla mrtvá místo tváře, se mohlo změnit cokoli; stejně by to lidská tvář nebyla.
Dvakrát třikrát jsem polkl, abych zahnal žaludek tam, kam patří.
„Tak co…?“
„Musíme se vrátit na nádraží a zavolat policii.“
„Nechám tady bagáž a doběhnu tam.“
„Ještě vám nedošlo, na co zrovna koukáte? Taky chodila sama po lese.“
„Tenhle typ devianta nevraždí znova po pár hodinách. Někdy mu trvá třeba rok, než -“
„Teorie,“ řekl jsem, snad trochu nerudně.
Ze všech existujících druhů much už tu chyběla jenom tse-tse. Ať už jsem se na to díval z té či oné strany, ten dvacátý srpen ve čtyřiadevadesátém se moc nevydařil.
2
Začalo to dopoledním cestováním, nejdřív metrem ze Žižkova na Florenc a potom autobusem do Liberce. Bylo vedro k umření, lidi větrali a celou cestu mi táhlo na hlavu.
Protože jsem na další přestup musel čekat skoro tři hodiny, šel jsem navštívit pár známých, které jsem ve městě měl z pradávných časů. Samozřejmě jsem ani jednoho nezastihl doma, pokud se už vůbec nepřestěhovali kdovíkam, a tak jsem jen bloumal po místech, která mi měla připomenout vzdálené časy, ale nepřipomněla mi skoro nic. Ty časy byly vzdálené víc než čtvrt století; ani těch pár hospod, které jsem si pamatoval, tu nebylo, nebo se už dávno jmenovaly jinak a hospodám mých mladých let se nepodobaly ani vzdáleně.
Nakonec jsem snědl něco mezi obědem a večeří v nádražní restauraci a nastoupil do jednoho z mála kouráků, které na té místní trati zapomněli zrušit. Snad proto, že byla sobota, jsem pak v kupé seděl sám až na jedno děvče s batohem a v riflích s utrženými nohavicemi. Četlo si knížku, při obracení listů po mně vždycky nazelenale mrklo a nejspíš mělo prázdniny.
Měl jsem je taky. Jsem svým pánem a prázdniny můžu mít, kdy se mi zachce. Nejsem na tom jako živnostníci, kteří dřou celý rok od nevidím do nevidím, aby mohli na čtrnáct dní vyvézt rodinu do Itálie, do Řecka nebo k pyramidám. Já svou živnost klidně zabalím a zavřu krám, kdykoli mě práce nebaví.
A proč vás nebaví, divnej pane?

Inu, ne že bych ji neměl rád. Nebaví mě proto, že mě nebaví nic, děvenko; ani to tvoje pošilhávání. Nejspíš jsi praštěná, když si neuvědomuješ náš katastrofální věkový rozdíl. Bylo by náramně snadné propadnout horoucímu blbnutí v bláhové víře, že to bude navěky. Jsme od sebe příliš daleko v čase i prostoru, aby nestačil jeden fešný mládenec na motocyklu, na kánoi nebo v džípu, což je ostatně jedno, a mě to taky nezajímá.
Pravděpodobně by neměl pleš jako já, a pokud by se mu dělaly vrásky, tak nanejvýš z toho, jak svou zánovní kamarádku s dlouhými nazrzlými vlasy, kulatými opálenými kolínky, nevinně necudným (panenským?) poprsím, pihovatým všetečným čumáčkem a trošku potrhlýma zelenýma očima odnaučit všemu, co pochytila od starého pána. Pokud by to ovšem nezapomněla společně s ním, jak už to tak ženské při změně stran dělají - nebo pokud by to naopak nevyužila beze zbytku, jen v jiných kulisách. Či dokonce ve stejných kulisách, což je ještě horší. Ale jo, kotě; právě tak bych potom mohl klnout sám sobě a svému slabomyslnému omylu, že ti imponuje moje práce. Už svými řečmi o ní bych tě nekonečně nudil. Co praví, šílená Elvíro? Nějaký Goethe a Ulrika von… To už je tak dávno, že to ani já nepamatuju; a pokud se k nám na Žižkov donesly nějaké drby, tak leda to, že Johann Wolfgang, celkem vzato se štěstím, stačil umřít dřív, než mu ta sličná sedmnáctka, která musela být potrhlá stejně jako ty, stačila zahnout s jedním mladým vechtrem na koněspřežce České Budějovice - Linz.
Že ne? Že byla památce géniově věrná až do smrti? No prosím - památce možná.
Vlak vjel do tunelu.
Dám vám dobrou radu: Pokud se vám to stane na trati, kterou moc neznáte, nešťourejte se v nose. Nevíte, kdy se vlak z tunelu zase vynoří.
Ta dívka naproti koukala ve tmě přímo na mě a naše pohledy se střetly dřív, než se vrátila ke knížce.

chýbajúca strana

„Na co vypadáte? Asi tak na bejvalýho sportovce. Podle obnošený bagáže a okopanejch adidasek často na túrách. Kolem padesátky…
A nedávno jste prožil nějakej otřes. Třeba vám někdo umřel…
Jéžiš, promiňte.“
„Není co. Proč myslíte, že -“
„Protože jste za tu půlhodinu čtyřikrát vzdychnul.“
Zasmál jsem se. „Milá slečno…“
„Lenka Valešová.“
„Otakar Fink. Zatraceně hodně přes padesát. Nikdo mi neumřel, to už mám všechno dávno za sebou. To je Holmes, co čtete?“
„Ne, Chandler… Ve věku by se u vás splet každej. Některý známky sice… Tak třeba ruce a vrásky kolem očí a tak. Ale jinak zase…“
Protože jsem se proti své vůli nejspíš zatvářil pobaveně, vyhrkla: „Dělám sestru na psychárně a tam se naučíte odhadovat lidi. Máte to zapotřebí.“
Její pohled, který se mi zdál potrhlý, ovšem nesouvisel se zakořeněnou představou, že všichni psychiatři jsou šílenci. Vlastně ani potrhlý nebyl; spíš to bylo tím, jak se z roztěkaného stával utkvělým a naopak.
„Tak to jo… Chápu,“ řekl jsem.
„Neřek jste mi, jak jsem odhadla to ostatní.“
„Povolání se dá uhádnout těžko, co?“
„Jestli jste si nedělal legraci s těma vraždama,“ řekla a vytáhla prst z knížky, „tak byste moh bejt… No, nechtěla bych se vás dotknout.“
„Jsem vyučenej soustružník,“ řekl jsem. „Potom jsem dělal ledacos. Teď jsem v důchodu a občas si přivydělávám nějakým tím hlídáním.“
„Aha. Bezpečnostní služba?“
„Bezpečnostní služba, to je moc vznešený. Spíš občasnej noční hlídač.“
„A přitom přijdete do styku s vrahama?“
Vlak se zastavil v malém nádražíčku. Z vedlejšího vozu někdo vystoupil a pod ohromným batohem se potácel přes koleje. Mladý vyholený přednosta v červené čepici vyšel se svou plácačkou, podíval se doprava, podíval se doleva, mávl na strojvůdce a ukázal mu zelenou.
Hrklo to a jeli jsme dál.
„S vrahama ne,“ řekl jsem. „Ale mám v branži všelijaký známý, to víte.“
„To musí bejt náramný vzrůšo.“
„Chandler to není. A proti těm vašim šílencům je to určitě nuda.“
„Žádný šílenci. Neurotici, psychopati, deprese, nějaká ta schíza… Obyčejný lidi, akorát jim někde v hlavě něco chvílema funguje jinak. Když víte, jak s nima mluvit, tak jsou normální - samozřejmě ve světě svejch představ.“
Vlak projížděl temně zeleným tunelem s okénky nažloutlých pasek a svislicemi kmenů zpustošených smrků, kterým zapadající slunce dalo barvu mědi. Na chvilku jsme se odmlčeli; děvče vstalo a uklízelo knížku do kapsy batohu a já jedním z průseků zahlédl vzdálenou rozhlednu na Tamberku. Kdybych byl na tom místě svých sentimentálních vzpomínek ulpěl zrakem až do chvíle, kdy je znova zakryly stromy, ničeho bych si byl nevšiml; jenže periferní vidění odklonilo můj pohled směrem dolů. Nějaká strakatá skvrna se mihla a zmizela - ale nebyla to jenom strakatá skvrna.
Stáhl jsem okno a vystrčil hlavu. Pozdě, stačil jsem zahlédnout jen nízký špinavý kilometrovník se čtrnáctkou; pak se

vlak znova ponořil do lesa. Když jsem vtáhl hlavu zpátky, Lenka se na mě tázavě zadívala.
„Jak jste na tom s první pomocí?“ zeptal jsem se.
Pokrčila rameny. „Něco o tom vím a něco s sebou taky mám. Proč, je vám špatně?“
„Ne. Poslyšte… Zahlíd jsem na tý pasece někoho… Já nevím, byl to jenom mžik. Strakatý oblečení, snad nějaká ženská. Ležela tam.“
„A co…? Proč by nemohla -“
„Byla to nejspíš široká letní sukně. Kdopak si asi lehne na pasece v tuhle hodinu? Snad v poledne… Teď už je chladno a zaručeně štípou komáři.“
„Třeba tam nebyla sama… A ten její moh bejt v zeleným, takže jste ho neviděl.“
„Ne. Taky se mi zdá, že ležela trochu divně…“
„Jak divně?“
„Nepřirozeně.“
Věděl jsem dobře, proč se mi poloha té ženské zdála divná. Na všelikých makabrózních fotografiích jsem jich viděl dost, ale bavte se o tom s hezkou (notabene živou) holkou, ať už čte Chandlera, nebo ne.
„Jak dlouho jste na ni koukal?“ zeptala se.
„Vteřinu dvě.“
„A za vteřinu nebo dvě jste si stačil všimnout, že ležela nepřirozeně? Co když vůbec neležela, třeba se zrovna obracela nebo vstávala… No jasně. Nejspíš šla po nějaký cestě, chtělo se jí - to, ne? A najednou jede vlak.“
„Ne. Tak to nebylo.“
„Prosím vás… A byla to vůbec ženská? Nebyla to jen zapomenutá deka?“
Vlak zvolňoval, jak se blížil k další zastávce.
Les řídl, vynořil se starý cihlový komín a malá továrnička.
Otevřeným oknem zavanula vůně šťovíku a rozřezaného dříví. Vstal jsem a sáhl nahoru pro batoh.
„Říkal jste, že vystupujete v Lešanech.“
„To počká. Musím se tam jít podívat. Jestli nepospícháte…“
„Myslíte, že bych měla jít s váma?“
„Nemůžu vás nutit.“
„Nemusíte.“ Vyskočila a natáhla se nahoru. „Mně je úplně jedno, kam nakonec dojedu… A jestli myslíte, že tam bude zapotřebí doktor, tak to skoro jsem.“
„Počkejte, doktore, shodíte si to na hlavu.“
Pomohl jsem jí s batohem. Mezitím vlak zastavil. Pospíchali jsme chodbičkou a mlátili přitom bagáží do všeho, co vyčnívalo. Minutu nato jsme stáli na perónu, vlak zmizel v lese za zatáčkou a já si řekl, že jsem cvok. Jako kdybych chtěl nevinnou Elvíru vylákat do okolních pralesů. Jak to, že ji to nenapadlo?
Zeptal jsem se jí na to.
„To byste mě snad napřed nestrašil,“ odpověděla.
„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Hodíme to na záda a vyrazíme podle kolejí. Ono se to nemá, ale jinak bysme to třeba nenašli. Řek bych, že to je tak dva tři kilometry.“
Výpravčí zmizel v domečku, sotva se vlak rozjel.
Jinak tu nikdo nebyl.
Podle kolejí vedla zpátky pěšinka.
Vyšli jsme proti zapadajícímu slunci a brzy jsme se ocitli mezi dvěma stěnami lesa. Koleje se kroutily jako had. Z lesa místy čněly nazelenalé balvany a vpravo od nás, tam kde mezi stromy zely holé průseky, se co chvíli otevíraly pohledy na šedý obrys staré kamenné věže na Tamberku. Vůně smůly, plísně a hub se mísila s vůní kolejnic a pražců.
„Myslíte, že by mohla bejt v bezvědomí?“ zeptala se Lenka po chvilce.
„Vím toho tolik, co vy,“ řekl jsem. „Třeba to opravdu byla jenom zapomenutá deka, zmuchlanej plakát, nebo zbloudilej reklamní balón. Víte, předčasný závěry…“
Málem jsem dodal: jsou pro kriminalistu zhouba.
„Vy nejste jenom obyčejnej noční hlídač,“ řekla, jako by mi viděla do hlavy.
Šla mi s tím na nervy. V téhle chvíli by mi byla šla na nervy každá, možná i ta ztracená.
„Neštudujte mě furt,“ řekl jsem.
„Vy nemáte rád ženský, že jo?“
„Plácáte nesmysly. Kdybych neměl rád ženský, nevystoupil bych v tý díře. Na Tamberku na mě čeká kámoš s klíčema.“
„S jakejma klíčema?“
„Od toho zatracenýho penziónu, ne?“
„Copak tam není recepční?“
„Ten kámoš je majitel.“
„A ty klíče teda -“
„Ten penzión je teď prázdnej. Kamarád mi ho půjčuje gratis, protože mu to tam pohlídám. Sám si bere dovolenou.“
„Fíha,“ řekla. „Samotnej v celým penziónu. To se tak někdo má.“
„Taky že jo,“ já na to. „Krb, televize, perský koberce, zásobená kuchyň, na podlaze medvědí kůže, tři koupelny a šest ložnic.
Každej den můžu spát v jiný.“
Leč co víc, milá Elvíro; silnice, po níž smrdící eskadry motorizovaných lufťáků dobývají vršek Tamberku, aby vyšplhaly na rozhlednu a zase z ní slezly, obchází lusthaus srdce mého velikým obloukem, skrytá za vysokým lesem. Shora k

němu vede jen příkrá pěšinka libosadem smrčků a bříz. Stavení samo je ze severu kryté zarostlým svahem; k jihu klesá dlouhá paseka s cestou, která se o sto kroků níž ztrácí v nevysokém hájku. Za tím hájkem, Elvíro, je vidět jako na dlani lešanské údolí na tmavém pozadí hřebenu Černé Studnice… A na to všecko se můžu od rána do večera koukat z lehátka na dlouhé terase, u ruky nějaký ten longdrink, pokud si ho namíchám, přinesu a k té ruce postavím. Ano, těším se na to, jak by ne. Nic nedej na řeči, že se v tom baráku nejspíš budu bát sám sebe.
Tak proč tam lezu, tážeš se?
Přece proto, abych si dokázal, že sám sebe se bát nemusím.
Sám vím nejlíp, jak těžko si to budu dokazovat.
Cestička se najednou ztratila. Museli jsme odbočit po svahu dolů do lesa. Rostla tam spousta trní a hloží, které se nás chytalo jak v Disneyově Sněhurce. Šlahouny malin se mi lepily na nohavice a škrábaly mě do rukou, jak jsem je před Lenkou odhrnoval stranou.
Prodírali jsme se tím asi čtvrt hodiny. O něco níž snad byl terén schůdnější, ale já nechtěl ztratit z dohledu trať.
Konečně jsem zahlédl ten špinavý kilometrovník se čtrnáctkou; vzápětí les skončil a před námi se otevřela široká paseka; proti nám byl vzdálený hornatý obzor Ještědského hřebenu, na němž v posledních paprscích slunce žhnula jehla televizní věže jako kosmická loď připravená ke startu.
Zastavil jsem se a vyvlékl se z popruhů batohu.
„Bylo to tady?“ zeptala se Lenka.
„Řek bych, že jo. Támhle vpravo. Počkejte tu.“
„Proč bych tady měla -“
„Protože - no, třeba to nebude podívaná pro holky.“
„Helejte,“ řekla a shodila batoh do trávy, „vzal jste mě s sebou jako holku nebo jako doktora?“
„Snad jsem vás s sebou vůbec neměl brát.“
Neposlouchala mě a rozepínala postranní kapsu batohu. „Co tam hledáte?“ zeptal jsem se.
„Lékárničku. Jakýpak že jste mě s sebou neměl brát? Jednou jste mě sem vzal… Tak co zmatkujete? Nechcete nějakej prášek na uklidnění?“
Třeba jsem opravdu trochu zmatkoval. Milión k jedné, že to, co zahlédnete někde na pasece z jedoucího vlaku a připomene vám to mrtvolu, je pytel s umělým hnojivem nebo zmačkaný volební billboard, který se tam dostal na vršku tornáda. Jenže když to mrtvola opravdu je, svědek neškodí.
„Dobrý, jak chcete,“ řekl jsem. „Tak si tu lékárnu vybalte a pojďte. Ale aspoň deset kroků za mnou a nešlapte jinam než já.“
„Nejspíš víte, co mluvíte.“
Vyrazili jsme podle lesa s večerními červánky po levici a se siluetou Tamberku před sebou. Byla tu nepatrná pěšinka, snad vyšlapaná zvěří.
Pořád jsem v hlavě přemílal ten milión k jedné a nakonec už jsem byl jen zvědavý, co mi mohlo připadat jako ženská ve strakaté sukni. Připouštěl jsem, že to byla zapomenutá deka a dvě holé větve, případně i ten volební plakát nebo reklamní balón.
Najednou jsem uslyšel bzukot much.
3
Pan přednosta nechtěl pochopit, co od něj chceme, a bručel něco o služebním telefonu a zákazu vstupu do objektu Českých drah.
Vytasil jsem se s průkazem, ale ten se mu zase nezdál, protože mně ho vydali v Praze, v tom pupku světa, kde si na ministerstvu vymýšlejí jenom samé voloviny.
„Helejte, šéfe,“ řekla mu Lenka, „myslíte, že si děláme srandu?
Sotva tři kiláky odtud leží v lese ubodaná ženská. Chcete se tam napřed jít podívat, abyste nám moh půjčit služební telefon?“
„Já vám teda řeknu, slečno,“ na to přednosta, „že vůbec nevypadáte na někoho, kdo před chvílí viděl ubodanou ženskou.“
„Proč bych na to měla vypadat?“ odsekla. „Vypadáte snad vy na přednostu, když nemáte uniformu?“
„No dovolte? Co to má se mnou společnýho…?!“
„Čas je v tomhle případě drahej,“ řekl jsem.
Podíval se na mě pohrdavě; byl to muž v nejlepších letech, na palici měl červenou čepici a za sebou instituci. Zatímco před sebou měl hubeného dědka s divnou legitimací a holku v gatích bez nohavic. Kdopak ví, co si o té nesourodé dvojici myslel. Jenomže náhoda je blbec, ti dva můžou mít pravdu a u dráhy člověk nikdy neví. Kór dneska, kdy neví ani dráha.
„Počkejte,“ zabručel. „Zavolám sám. Pak se uvidí.“
Nechal nás na perónu a zavřel se v kanceláři.
„Náramně chytrej,“ řekla Lenka.
„To je tou uniformou,“ řekl jsem. „Proto se blázni tak často stylizujou do Napoleona.“
„Zaměňujete příčiny s důsledkama.“
„To měl bejt vtip, žádný téma k diskusi.“
„Moc vtipnej nejste.“
„No vidíte. A jakej jsem bejval srandista.“
„Škoda že jenom bejval.“
„Škoda je umřít, Elvíro.“

Přednosta otevřel dveře. „Chtěj s váma mluvit.“
Šel jsem za ním do kanceláře, vzal sluchátko a někomu tam v dáli nadiktoval, co bylo třeba. „Čekejte na nádraží,“ řekl ten někdo.
„Vyzvednou si vás tam.“
„Dobře, počkáme na nádraží.“
„Ale ne tady, pane,“ na to přednosta. „Na peróně.“
Byla tam deštěm a sněhem omšelá lavička. Proti nám byla za kolejemi vysoká stráň zarostlá obvyklým železničním roštím s akáty a svícny divizen.
„Proč jste mi řek Elvíro?“
„Jenom tak.“
Začala se přehrabovat v batohu. „Nemáte žízeň? Mám tady flašku vody se šťávou.“
„Děkuju,“ řekl jsem a lokl si. „A co vy, nechcete si zapálit?
Nebo nekouříte?“
„No… Když máte tyhle, tak jo.“
Měl jsem s sebou sváteční dlouhé camelky; ve všední den si cigarety balím. Otevřel jsem krabičku, oba jsme si vzali po cigáru a dýmali.
„Co to bylo za legitimaci, co jste mu ukazoval?“
„Průkaz mý bezpečnostní agentury.“
„Víte, co mě napadlo v tom vlaku, když jsem odhadovala vaše povolání? Že jste policajt. Jenom jsem to nechtěla říct na plnou hubu, víte.“
„Bejval jsem.“
„Vyšetřoval jste vraždy?“
„Při takovým zaměstnání si člověk nemůže vybírat, co chce dělat a co ne.“
„A co teď?“
„Teď? Nic. Poldíci nemaj rádi, když jim privátní fízl leze do zelí.“
„Taky jste to neměl rád?“
„Tenkrát privátní fízlové nebyli.“
„Hm… A co si myslíte o týhle vraždě?“
„Nic.“
„Vy si o tom jako bejvalej kriminalista fakt nic nemyslíte? To bych se tada náramně divila.“
„Leda to, co si zřejmě myslíte taky. Ošklivej a brutální mord ženský, který mohlo bejt mezi dvacíti a třicíti.“
„Sexuální motivace.“
„Snad.“
„Jak to, snad? To je přece jasný.“
„Bude to jasný po pitvě,“ řekl jsem. „Dokud se to neprokáže soudním ohledáním na prosektuře, pořád je tu jistá možnost, že motiv byl docela jinej.“
„Jéžišmarjá, jakej jinej motiv? Copak vám nestačí, co jste viděl?“
„Mě spíš zajímá, co jsem neviděl.“
Vrhla na mě jeden z těch svých jurodivých pohledů. Už jsem si na ně pomalu zvykal. „Co jste neviděl?“
„Nějakou kabelku nebo tašku. Měla by ji mít s sebou, protože na tý sukni neměla kapsy. Nic takovýho tam nebylo, pokud to neleželo pod tělem. Pachatel to moh odnést z různejch důvodů. Náhodnej sexuální deviant pro svoje fetišistický sklony. Jestli to byl někdo, koho znala, tak proto, aby ztížil identifikaci. A oba proto, že mohla mít v kabelce peníze nebo vůbec něco, co stálo za ukradení. Víc se o tom zatím říct nedá.“
Lenka dlouze vzdychla a upřela pohled mezi divizny.
Asi jsem ji zklamal.
Dokuřoval jsem druhou cigaretu a Lenka okusovala makrobiotickou tyčinku (taky mi nabídla, ale já s poděkováním odmítl), když se ozvaly motory a dva automobily zastavily za nádražím. Vstal jsem a šel jim okolo budovy naproti; Lenka zatím zavírala batoh.
Z policejního formanu vystoupil kapitán, asi čtyřicetiletý blonďák s moderním knírem a nemoderní koženou důstojnickou brašnou s mapou pod celuloidem.
„Vy jste ten, co nám volal?“
„Jo. Nějakej Fink z Prahy.“
„Prej jste soukromej…“
„Tady máte mý papíry.“
Krátce se na doklad podíval a podal ho za sebe. „Jenom si opíšeme data,“ řekl. „Kde že to je?“
Poručík, který vystoupil s ním, začal opisovat můj průkaz.
Ostatní čekali. Ve druhém voze se otevřela dvířka a vyskočil německý ovčák na vodítku.
„Nevím, jak se tam dostanete,“ řekl jsem. „Je to asi tři kilometry směrem na Liberec, taková rozsáhlá paseka… My tam došli podle kolejí, ale posledních půl kilometru jsme museli lesem. Je tam dost neschůdnej terén.“
Kapitán zvedl tašku s mapou. „Můžete mi to ukázat?“
„Hm… Asi někde tuhle.“
„To by šlo… Dá se zajet asi dvě stě metrů dolů pod to místo.
Vede tamtudy komunikace…“ Zvedl obličej a podíval se na Lenku, která vyšla za rohem nádražní budovy. „To je ta slečna, co byla s vámi?“

„Jo, vzal jsem ji s sebou, protože je zdravotní sestra.“
„Myslel jste, že ji budete potřebovat?“
„Zahlídnul jsem to tělo z vlaku sotva na vteřinu,“ řekl jsem.
„Zdálo se mi, že leží nějak divně.“
„Aha. No, řeknem si to pozdějc, co…? Tak si nastupte. Doufám, že nemáte naspěch.“
„Jestli mě necháte zavolat na Tamberk…“
„Co tam máte?“
„Čekají mě tam.“
„Dobře, zavoláte si od přednosty. Minutu nebo dvě to počká.“
„Musíte tam se mnou,“ řekl jsem. „Přednosta se do mě zrovna nezamiloval.“
Poručík si opisoval údaje z Lenčiny občanky, psovod venčil psa, šoféři pokuřovali z okének a kapitán se mnou zašel k přednostovi.
Zatímco jsem volal, o něčem se s ním polohlasem bavil a tvářil se, že neposlouchá. Samozřejmě byl zvědavý, o čem budu mluvit, a bylo mu žinantní se k tomu přiznat.
Zavolal jsem do restaurace ve velkém hotelu na Tamberku, kde jsme měli s kamarádem Frantou Vích em domluvený sraz, pokud bych ho nenašel v penziónu. Tam telefon nebyl. Měl jsem štěstí, sehnali mi ho hned.
„Co je?“ řekl, když mě uslyšel. „Už jsi tady měl dávno bejt.
Odkud voláš?“ Řekl jsem mu, co jsem si přečetl na štítě nádražní budovy. „Prosím tě… Co tam děláš? Přijedeš tím nočním?“
„Nějak se tam dostanu, jenom nevím kdy. Zdržel jsem se… Nemůžu za to.“
„Ale bude to dneska?“
„Snad jo.“
„Hele, kdybys to snad nestih… Potřebuju vypadnout. Nechám ti klíče na recepci tady v hotelu.“
„To jsi hodnej, Franto.“
„Jo? Příležitostně to řekni mý ženě. Vrátím se nejspíš příští neděli ráno, v noci se líp jede. Tak těbůh.“ Položil jsem sluchátko a poděkoval přednostovi. Jenom něco zbaručel.
„Kamarád?“ zeptal se kapitán, když jsme vypadli na perón.
„Jo. Nějakej Franta Vích.“
„Neříkejte. Snad ne ten Franta Vích?“
„Jo. Kilimandžáro, Mohendžodáro.“
Franta Vích je totiž cestovatel, horolezec a publicista. Někam jede, na něco vyleze a pak o tom napíše. Berou to od něj magaziny, něco taky jeden nakladatelský dobrodruh. Na rajzování světem Frantovi stejně nevydělává psaní, ale ten penzión.
Obsazují mu ho cestovky a je to chytře vykoumané - nabízejí ho na klíč velkým rodinám nebo menším celkům sportovců a podobným partám a Franta tam ani nemusí chodit, pokud to není v zimě, kdy obsluhuje ústřední topení.
Loni jsem měl kliku, že tam bylo náhodou těch pár dní volno; letos se Frantovi hodilo, že mu barák pohlídám, protože jel na týden do Alp a jeho žena ve stejném termínu do Dánska na grémium nějaké tamější firmy, pro kterou pracovala jako monopolní zástupce.
„Takže jedete na Tamberk…“
„Jo, na pár dní.“
„Ale u pana Vícha přece bejvaj uzavřený společnosti, často ze zahraničí…“
„Budu tam sám.“
Posadili nás do vozu, kterým jel kapitán.
„Sám?“ řekl. „A slečna Valešová…?“
„My se známe akorát z vlaku,“ řekla Lenka. „Jela jsem za známejma na chatu, kousek od Kořenova. Pojedu do Tanvaldu tím posledním vlakem, jestli ho stihnu.“
Kapitán se podíval na hodinky. „Ale jo… Stihnete. Jenom nevím, jestli ještě něco pojede z Tanvaldu na Kořenov.“
„Ten flamendrák.“
Řidič zabručel přes rameno, že od června nejezdí.
„Bajo, jezdí,“ řekla Lenka.
Chvilku nato se vůz rozdrncal po lesní cestě. Odtud bych to místo zaručeně nenašel, ale kapitán věřil mapě.
Zastavili jsme pod strmým svahem zarostlým vysokou trávou, ze které jen tu a tam trčel pařez nebo trs křoví.
„Támhle nahoře by měla začínat ta vaše paseka,“ řekl kapitán.
„Moh byste mi říct, kde -“
„Jděte podle lesa. Je to asi sto metrů před kolejema.“
„Počkáte tady.“
Přikývl jsem. Policie potřebovala naši přesnou výpověď a teď nebyl čas se tím zdržovat.
Kapitán, poručík, psovod se psem a tři muži z druhého vozu, jeden měl fotografické nádobíčko a další vypadal na doktora, vyrazili do vysoké trávy. Slunce už zapadlo a krajina kolem pomalu ztrácela barvu.
S námi zůstal jen řidič. „To vám ta dovolená teda pěkně začíná, co?“ řekl.
Řekl jsem: „To jo.“
„A co slečna? Nebylo vám z toho nanic?“
Lenka jen pokrčila rameny.
„Není vám do řeči, co?“ na to šofér. „Kdo by se taky divil. Ale ten flamendrcuk fakt nejezdí.“

Potom jsme skoro hodinu mlčeli a chvílemi pokuřovali, až se vrátil kapitán a ti dva, které jsem považoval za technika a doktora. Poručík, psovod a třetí muž z druhého vozu zůstali nahoře.
„Pane Fink," řekl kapitán, „potřebuju, abyste se slečnou Valešovou zajeli k nám. Musíme to všechno sepsat, však to znáte.
Pak vás hodíme na Tamberk a slečnu holt na to nádraží."
Zahlédl jsem poručíka, jak se prodírá vysokou trávou a křovím dolů po stráni. „Jo, to je přece samozřejmý," řekl jsem kapitánovi. „Mám času dost." Přitom mě napadlo, že Lenka moc času nemá -, a to ještě neví, jestli neměl šofér pravdu. Co když ten večerní vlak do Kořenova skutečně nejede…
Pak jsem si řekl, že mi do toho vlastně nic není.
Technik s doktorem nastoupili do druhého vozu.
„Tomáši," řekl kapitán poručíkovi, který mezitím sešel na cestu, „až sem přijedou s furgonem, asi už na to nebude vidět."
„Baterku mám," odpověděl poručík a blikl od boku.
Auta chvíli popojížděla sem a tam, než se na úzké cestě obrátila.
„Tak vám řeknu," hodil kapitán přes rameno (předtím jel s námi na zadním sedadle, teď se posadil na poručíkovo místo), „byla náramná klika, že jste to zahlíd a vyvodil z toho správnej závěr.
Tamtudy kromě zvěře nikdo nechodí, leda snad občas nějakej ten houbař. Jenže teď rostou nejvejš prašivky, dost dlouho bylo sucho… Kdopak ví, jak dlouho by na tý pasece bejvala ležela, a co by z ní nakonec zbylo. Takhle by to s identifikací nemusel bejt problém, i když neznáme přesnou podobu, leda barvu vlasů."
„Našli jste kabelku?"
„Měla tam bejt?"
„Ne, taky jsem žádnou neviděl. Myslel jsem si, že by mohla ležet pod tělem."
„Asi nešla zdaleka, že s sebou nic neměla."
„Tady je ale taky dost chat, ne?"
„To je… Jenže všichni chataři jsou vlastně taky zdejší a my je vesměs známe. Většinou si ty chalupy koupili už dávno… Novejch majitelů je pár, a to jsou zase známý jména… nebo firmy."
„Mohla s někým přijet autem, který potom odjelo."
„To samozřejmě mohla. Uvidíme."
„A co dál?"
„Jak to myslíte - a co dál?"
„Neříkejte mi, že to bude šetřit okresní kriminálka."
„No, víte," řekl poněkud posmutněle, „asi nám to seberou, hned jak to šéf nahlásí. Ono totiž…"
„Ono totiž - co?" řekl jsem, když se odmlčel.
„Nic," řekl kapitán.
„Chtěl jste říct, že to není první případ?"
Kapitán se na mě ohlédl a řekl: „Takňák."
4
„Těbůh, Míšo."
Koukal na mě skleněným okem, ani nemrkl.
„Pořád vypadáš dobře," řekl jsem. „Když budeš hodnej, třeba si na tebe občas lehnu aspoň sám."
Bylo mu to šmafů. Nějaký připostarší hubeňour v trenýrkách a s ručníkem přes ruku ho nemohl rozházet, i kdyby mu ten ručník z ruky spad a odhalil pistolku značky Walther. Nerozházel by ho dokonce ani tehdy, kdyby mu rovnou spadly trenýrky.
„Možná jsem ji moh pozvat, aby šla spát sem," pokračoval jsem.
„Ale koukni se na to těma jejíma potrhlejma zelenejma očima. Na stole stojí fláděra červenýho s vejvrtkou a skleničkama, jen vytáhnout špunt a namazat se. Nedělalo by to dobrej dojem. Ty taky ne, medvěde; vnukáš prapodivný představy, jako bys tady ani kvůli ničemu jinýmu nebyl. Je lepší, že šla spát do hotelu."
Byla tu taky hranička polínek, v krbu naštípané třísky a na římse krbové zápalky. Franta Vích mi to tady nechal i s flaškou jako němou výčitku. Neviděl jsem se s ním od loňska, stejně jako s tím medvědem na podlaze.
„Fakt je, že jsem jí moh ušetřit dobrý dvě stovky," řekl jsem a šel do koupelny.
Třeba vám připadám jako magor, že mluvím nahlas. V tom případě si uvědomte, že spousta lidí se zdravým rozumem to dělala stejně - třeba takový Robinson Crusoe, vězeň na Bezdězi nebo hrabě Monte Cristo.
Když jsme s Lenkou Valešovou podepsali výpověď o všem, co jsme viděli a věděli (moc toho samozřejmě nebylo), odvezli nás na Tamberk. Lenka byla toho názoru, že nemá cenu, aby pokračovala nočním vlakem do Tanvaldu, když jí kapitán s pomocí jízdního řádu dokázal, že ten její flamendrák do Kořenova opravdu od června nejezdí; a co v noci v takovým Tanvaldu. Nato jí kapitán (který se jmenoval Mašek) řekl, ať ji ani nenapadne nocovat někde pod širákem, protože jí s sebou nemůže dát ochranku, a Lenka, že prý zkrátka přespí jednu noc na Tamberku v hotelu, když už tam mají cestu se mnou, a ráno seběhne do Lešan na vlak. Od srdce nabízený nocleh na oddělení s díky odmítla.
V hotelu jsem se zeptal na Frantu, dověděl jsem se, že tu sice byl, ale už není, dostal jsem klíče, s Lenkou jsme si potřásli rukama, řekli si, že nás těšilo, popřáli si navzájem dobrou noc, a šel jsem. Podle nástěnných hodin ve vestibulu bylo kolem půlnoci, podle mých obstarožních primek přibližně stejně. Pak jsem ve svitu hvězd seběhl libosadem, odemkl Frantův lusthaus a vešel do důvěrně známé loňské vůně.
Chvíli nato už jsem v trenýrkách a s pistolí pod ručníkem klábosil s Míšou; waltra s sebou doma samozřejmě do koupelny nenosím, ale tady jsem ho nechtěl nechat bez dozoru, i když jsem byl v penziónu sám - pokud nepočítáte

toho medvěda. Samozřejmě jsem si mohl vybrat koupelnu nahoře v patře; ale sotva jsem pootevřel dveře, zdálo se mi, že v ní straší. Tak jsem si řekl, že budu používat tu dole, do které se chodilo z kuchyně a byla tam nejspíš pro kuchaře. Pustil jsem si vlažnou sprchu, splachoval pot a prach a myslel přitom na jiného chlápka, jak ze sebe smývá krev té neznámé mrtvé po tom, co jí zasadil spoustu bodných a řezných ran po celém těle a zohavil jí obličej k nepoznání. Psovod kapitána Maška určitě nasadil psa u nejbližší vody, nějakého potůčku či studánky, kde se vrah musel umýt, než se vrátil mezi lidi. Jestli totiž nájemný vrah nevypadá na nájemného vraha, úchylný vrah vypadá na úchylného vraha ještě míň a umytý se mezi normálními lidmi beznadějně ztratí. A protože vraždí pouze když mu to jeho pud poručí, většinou svoji oběť nezná a oběť zase nezná jeho; žádný osobní vztah mezi nimi není kromě toho, že v jedné osudové chvíli se jejich cesty zkřížily… To se ale nemuselo stát právě na vřesovém paloučku, kde jsme mrtvou našli; krvavých skvrn na trávě kolem ní bylo totiž mnohem míň, než by se vzhledem k množství a povaze zranění dalo předpokládat. Kapitán Mašek na to jistě přišel taky, i když mi to neřekl (ostatně já jemu taky ne).
Pár detailů mi tam prostě nehrálo a docela rád bych si byl o nich teď podiskutoval sám se sebou, kdybych najednou uprostřed utírání nezaslechl zvuk, jako by někde vrzly dveře. Zdálo se mi, že to mohly být ty, které vedly z předsíně do salónu.
Rychle jsem pověsil ručník a natáhl si trenýrky. Když jsem přišel, v baráku jsem se samozřejmě nezamkl; takže jsem mohl očekávat nějakou zbloudilou německou turistickou rodinku, která se nachytala na rozsvícená okna a nápis PENZIÓN. Ale právě tak - a to bylo nejpravděpodobnější - to mohl být Franta Vích, který se sem pro něco vrátil.
„To jsi ty, Franto?“ zavolal jsem.
Nikdo neodpověděl.
Pootevřel jsem a nahlédl do kuchyně. Od velkého salónu s krbem ji odděloval ozdobný cihlový oblouk, přes který jsem ke dveřím neviděl; zato jsem zaslechl tiché kroky někoho, kdo vešel a zastavil se na prahu. Snad někdo z Frantových sousedů, nějaký chatař, hajný…? Až na to, že na návštěvu bylo přece jenom dost pozdě.
Neměl jsem chuť nechávat věci náhodě. Prudce jsem otevřel a s pistolí v ruce vyrazil kolem oblouku do salónu. Jsem ještě pořád tvrdý chlápek. Dokonce tvrdší, než jsem byl zamlada, což se nejlíp pozná, když se zkusím ohnout. Mrtvá ženská mě samozřejmě nerozhází a o živých jsem si donedávna myslel totéž.
Řekla něco jako „ach“ a dlaň s rozevřenými prsty jí vyletěla k ústům.
Spustil jsem ruku s waltrem k boku a zeptal se: „Proč sakra neřeknete aspoň: haló, to jsem já?“
„Já jsem…“ Protože měla na zádech svůj batoh, zřejmě nedostala v hotelu nocleh. „Tak jo,“ řekla. „Haló, to jsem já. Je tu někdo?“
„Jenom jeden starej pistolník,“ řekl jsem. „Copak, hotel je obsazenej?“
„Není… Jenže je to tam nad mý poměry. Lehla bych si někde venku, jenže… Helejte, říkal jste, že jste tady sám a máte šest ložnic… Všecky snad nepotřebujete?“
„Ne, stačí mi jedna. Samozřejmě vás nevyhodím.“
„Ale radost z toho zrovna nemáte, co?“
„Proč? Chtěl jsem si sednout ke krbu a otevřít támhletu flašku.
Aspoň u ní nebudu sedět sám. Pokud vám takový pozvání připadá o půlnoci podezřelý, ukážu vám rovnou, kam můžete zalehnout.“
„To jste hodnej. Hodím si tam bagáž… Potom si můžem na chvilku sednout k tý flašce, když myslíte. Dneska mi to docela vyhovuje.“
Dovedl jsem ji nahoru a nechal ji, ať si vybere, který pokoj chce. Kde je koupelna, viděla, když jsem z ní vylezl. Tu nahoře jsem jí radši ani neukazoval. Pak jsem si oblékl čistou košili a sešel dolů, abych zapálil krb. Po dusném večeru přicházela chladná horská noc.
Zatímco jsem se nahoře ve svém pokoji oblékal, seběhla Lenka dolů, a teď jsem slyšel zurčení vody v koupelně.
Chvilku nato ztichlo a dveře se otevřely.
„Tak jsem hotová,“ řekla za mnou. „Jenom si hodím ty krámy nahoru a přiklušu.“
Prošla mezi mnou a krbem; měla na sobě jenom tílko a mrňavé žluté kalhotky, ale já ani nepomyslel na to, že je to děvče milé a žádoucí; byl jsem tak vyhaslý, že bych nechytil, ani kdyby mě namočili do petroleje.
Vrátila se v teplácích, na nohou bílé vlněné ponožky.
„Tady je tak šíleně čisto,“ řekla, „že se tu dá chodit ve fuseklích.“ Složila se do jednoho z křesel u krbu, natáhla nohy a podívala se na medvěda na podlaze, kterému ve skleněných očích blýskaly odlesky plamínků. „A dokonce opravdickej tíka po bouračce se to přece moc nelišilo. Leda snad těma mouchama.“
„Kolik jste těch mrtvejch po bouračce viděl?“
„Nějaký snad jo.“
„Tak musíte chápat ten rozdíl. V takovým případě víte, jak se to stalo. Nešťastná náhoda… Jenže tohleto je - sfinga. Já byla jednou v Egyptě a viděla jsem ji. Ostatní nepřestali žvanit, chechtali se, jak padaj z velbloudů, sázeli se, kdo vyleze na vršek velký pyramidy, a čuměli leda po suvenýrech… Já si stoupla o kus dál a koukala na ni. Je tam docela sama. Nikdo neví, kam se vlastně dívá. Má rozbitej obličej. Je to jenom kus otesanýho šutru, že jo? Ale taky obrovskej otazník. Mrazilo mě z ní, bylo mi z ní nanic, věříte?“
„Samozřejmě. A ta mrtvá -“
„To samý. Ani trochu mi nepřipadala jako chudinka. Spíš jako osamělej otazník. Dokonce bych řekla - zlej otazník. Rozumíte? To je strach z takovýho toho - iracionálna. Nechápala jsem, jak se tomu ještě můžete jít koukat na obličej. Se mnou by to asi seklo.“
Ano, milá Elvíro. Ten mizera chlap byl mnohem důslednější než velitel mamlúků, který si kdysi z tváře sfingy udělal terč pro svoje kanonýry. „Musíte to prostě brát jako posmrtnou změnu,“ řekl jsem. „Takovej Ramesse nebo Tutanchamón

taky není příjemnej na pohled.“
„To samozřejmě není,“ řekla, „ale když víte, že příčina je v sesychání a zmýdelnění tkání, tak vám to tak nepřijde. Třeba ty katakomby v Jablonným… To je kousek odtud. Nebyl jste tam někdy?“
„Proč bych tam chodil? Je mi blbý očumovat nebožtíky a memento mori prostě není moje životní krédo.“
Znova jsem nalil jí i sobě a abych změnil téma, zeptal jsem se na její partu v Kořenově.
„Ona to vlastně není moje parta,“ odpověděla. „Upřímně řečeno, už se mi tam ňák nechce.“
„Ale co tady, Lenko?“
Zamračila se. „Tady? Co… Já nevím. Neříkám přece, že zrovna tady. Koukejte… Na tu chajdu mě pozval jeden kluk… Chodila jsem s ním. Pak jsme se dlouho neviděli, našel si jinou, ale zase se s ní rozešel, že prej nemůže zapomenout… Psal mi. Myslel, že to dáme znova dohromady. Já nevěděla, jestli… A teď si myslím, že to nemá smysl.“
„Co tak najednou?“
„No, víte… Když jsem si uvědomila, kolik lidí se teď pustí za tím chlapem, co… Tak mi prostě Zdeněk přišel jako malinkej bezvýznamnej človíček, i když jinak je to fakt moc hezkej kluk.“
„Takhle to přece nemůžete brát.“
„Ale jo, můžu.“ Hluboce se napila, postavila sklenici trochu prudčeji a obrátila ke mně svůj opálený obličej se zelenýma očima: „Co se vám stalo, že jste v tom vlaku vzdychal? Proč už nejste srandista, jako jste bejval?“
Pokrčil jsem rameny. „Vzpomínky na dávný časy.“
„Hodně dávný?“
„Ani ne,“ řekl jsem. „Při mým věku je to legrační, ne?“
„Proč legrační?!“
„No, já myslím, že mládež na to kouká asi tak, že starej člověk už na ledacos nemá právo. Tak si třeba žádnej mladík nebude vyčítat, že starýmu pánovi přebral slečnu. Starej pán má svůj důchod a může bejt rád, že je rád.“
„Takže vy jste -“
„Ále, prosím vás. Nebyla první. Jenomže holt byla poslední a já se tím trošku žeru.“
„Trošku? Určitě víc než já se Zdeňkem. Byla o hodně mladší než vy?“
„Asi nebyla starší než vy. Pohoršuje vás to?“
Samozřejmě ji to kapánek zarazilo, ale nepřiznala to, což jsem jí připsal k dobru. „Já nevím,“ řekla, „proč by mělo… Co je na tom? Koukejte, třeba Picasso… Nebo ten americkej tiskovej magnát Hearst a ta jeho herečka, tuhle to běželo v televizi…“
A co Goethe s Ulrikou, Elvíro?
„Nebo ten… Goethe s Ulrikou,“ řekla. „Lidi se přece nezamilovávaj do věku. Pokud nejsou nějak speciálně zatížený, tak jim na tom nesejde.“
Zasmál jsem se. „Víte, Lenko, nikdy jsem neletěl na dobře situovaný vdovy, vzdělání stř. šk., byt mám, pod značkou Podzim ve dvou.“
„A proč ne?“
„Protože jsem speciálně zatíženej.“
Chvíli mě pozorovala a krčila přitom nos. „Byla tady s váma?“ zeptala se.
„Jo… Loni.“
„Dohája… A tady v tom křesle, co sedím já -“
„No, víte,“ řekl jsem, „občas taky v tom druhým.“
„Jmenovala se Elvíra?“
„Ne. Docela jinak.“
„Byla krásná?“
„Co já vím? Lidi se přece nezamilovávaj do krásy.“
Zasmála se. „Já říkám, že ne do věku, a vy zase, že ne do krásy.
Tak do čeho vlastně?“
„Asi do všeho dohromady, ne? Dělá to něco v nás a my ani nevíme, co to je; nejspíš duše, i když si třeba sestra z psychárny může myslet opak.“
„Nemyslím si nic.“ Protáhla se a zívla. „Nejvyšší čas, abych si šla lehnout… Začínám bejt totálně sťatá a žvaním samý blbosti.“
„I já žvaním blbosti,“ řekl jsem. „Vypínač je hned na kraji schodů, vpravo.“
„Jo. Vy tady zůstanete?“
„Dopiju to. A počkám, až vyhasne krb.“
Kývla, ještě jednou se protáhla a šla. „Dobrou noc,“ řekla ve dveřích. „Jenom ať se vám nezdá o ní.“
„Dobrou noc, Elvíro.“
5
Stáli jsme na přehradní hrázi a pozorovali kachnu, jak se potápí.
Počítali jsme do dvaadvacíti, než se zase vynořila, jednou, dvakrát… Potřetí se vynořilo něco jiného a mě probudil bzukot much. Copak v noci létají mouchy? Zatápal jsem po baterce, posvítil si na hodinky a zjistil, že jsem spal přesně deset minut. Vstal jsem a šel si k otevřenému oknu vykouřit cigaretu.
Obloha se zatáhla a noc, která měla přinést chlad, byla strašně dusná. Proto jsem taky tak špatně spal. Nansenovo triko jsem měl u krku zpocené; shodil jsem je, a když jsem dokouřil, lehl jsem si pod deku jen tak, jak jsem za veder spal i doma.
Už se mi zase začalo něco zdát, když venku zahřmělo. Probudil jsem se jen na nepatrný okamžik, abych si řekl hele,

bouřka, a znova jsem usnul.
To, co mě probudilo vzápětí, byl úder do pelesti postele a nějaký hlas, který pravil: „Jauvajs.“
„Sakra,“ řekl jsem, „co je?“
„Pro-sss-promiňt-te,“ sykala a nejspíš poskakovala po jedné noze, „p-sss-praštila jsem se do holeně.“
„No dobře, ale co tu děláte?“
„T-to… Sss… Mě to strašně vyděsilo.“
„To bych do vás neřek, že se bojíte bouřky.“
„Ale ne… Měla jsem takovej pitomej sen… Potom ten hrom… A ta ženská, jak zaječela…“
„Jaká ženská?“
„Já n-nevím… Asi někde v-venku -“
„Moment,“ řekl jsem a sáhl po baterce.
Jenomže tam, kde měla ležet, neležela, protože jsem ji nejspíš položil někam jinam. V pokoji byla tma -, jak se říká, skoro úplná.
„C-co hledáte?“ řekla. „Revolver?“
„Není to revolver,“ řekl jsem. „Je to pistole. Revolvery nosej kovbojové.“
„Copak se nezpívá, že už dávno vyhasly mé pistole?“
„To jo, ale je to blbost. Nemohla byste rozsvítit?“
„Jéžiš… To bych nemohla.“
„Proč?“
„Protože mi bylo ve spacáku vedro. Vlítla jsem k vám jen tak.
Protože jsem pitomá. Byla jsem tak vyjevená, že jsem na to ani nepomyslela.“
„Jděte si lehnout,“ řekl jsem. „Něco se vám zdálo.“
„Vám to nevadí, že jsem…“
„Neomlouvejte se. Nevadí. Stejně nic nevidím.“
„A nenechal byste mě teda u sebe…? Já se tam bojím.“
„Lenko,“ já na to, „vaše duše bloudí.“
„Sestře z psychiatrie to nemusíte povídat,“ odpověděla. „Má lidský duše v pracovní náplni.“
Viděl jsem ji jen jako něco světlejšího než tma kolem. Stála krok od mé postele, nejspíš v předklonu, jak se držela za nohu, do které se uhodila.
„Sestra z psychiatrie,“ řekl jsem, „by neměla vyvádět z míry starý pány. Podívejte, Lenko… Starej pán do toho spadne, ani neví jak, a vy si ho potom začnete srovnávat se všema těma mladíkama, co maj všechny vlasy, všechny zuby, a nemaj flekatý vrásčitý ruce.“
„Neříkal jste jí to taky?“
Elvíro, ty zatracený psychologu… Jsem starej a unavenej chlápek, říkal jsem jí až moc často s humorem sobě vlastním.
Měla by sis najít někoho mladšího.
Až to udělala.
„Já myslela, že vás to potěší,“ řekl hlas ze tmy.
Mlčel jsem.
Posadila se na okraj postele a třela si naraženou holeň. „Vy jste nešťastnej,“ řekla. „A nejste žádnej starej pán. Oči máte pořád mladý a hlas taky.“
Její paže se k mně natáhly. Vzal jsem ji za ně a přitáhl si ji.
Dělalo to něco ve mně a já nevěděl, co to je; třeba to bylo jenom tím, jak jí voněly vlasy. Nadzvedla deku a přitiskla se.
Její rty mi bloudily po tváři.
Vtom něco jiného ve mně řeklo: Ne.
To jsem jen pár vteřin měl pocit, že jsem o rok mladší.
„Lenko…,“ zašeptal jsem, „ne, prosím vás. Musel bych si celou dobu myslet, že jste ona. To snad nechcete? Ráno se seberte a jeďte za tím svým Zdeňkem. Tohle nepatří do náplně zdravotní sestry ani po těch dvou sklenicích červenýho.“
Cítil jsem, jak její sevření naráz povolilo.
„Odpusťte mi to, Lenko,“ řekl jsem.
Zdálo se mi, že vzlykla. Snad bych ji byl začal utěšovat, a kdo může říct, jak by to bylo nakonec dopadlo. Až moc dobře jsem cítil její horké tělo na svém. Jenže právě ve chvíli, kdy jsem s námahou přetrhl špagát, který mi táhl ruku někam docela jinam, pohladil ji po rameni a chtěl říct: no tak, děvenko, jenom si to tak neberte (plus nějakou další stupidnost), dole někdo zamlátil na dveře a drobátko hysterický ženský hlas tam povykoval: „Haló, prosím vás… Je tam někdo?!“
„Dohája,“ řekl jsem a posadil se, „nic se vám nezdálo. Jděte do svýho pokoje, oblečte se a pro všechny případy si připravte tu svou lékárnu.“
Slyšel jsem její bosá chodidla na koberci, jak se vzdalují do chodby a ještě dál… do nenávratna. Už se zase psal rok letošní.
A ta ženská dole mlátila, mlátila a ječela.
Šel jsem ke dveřím, rozsvítil, naházel jsem na sebe, co jsem okolo našel, strčil si za pásek od kalhot waltra a seběhl po pár schodech dolů. „Co je?“ zeptal jsem se za dveřmi. „Stalo se něco?“
„Prosím vás,“ kňouralo to venku, „pusťte mě dovnitř. Přepad mě…
Já se strašně bojím a už nemůžu utíkat.“
Odemkl jsem v tu ránu. „Kdo vás přepad?“

Opírala se rukou o zárubeň dveří. Byla udýchaná, rozcuchaná, měla roztrženou halenku a na nohou neuvěřitelné letní střevíčky s vysokými podpatky. „Nevím, kdo to byl," řekla. „Tam… v lese."
Ukázala neurčitým směrem. „Roztrhl mi blůzu… Utíkala jsem jak blázen. Tady není jiný dům než tenhle…"
„Teď už ho stejně nedohoníme," řekl jsem. „Pojďte dál, paní…
Nebo slečno?"
„Gábi Trojanová," řekla. „Děkuju…" A protože se nahoře na schodech právě objevila Lenka (samozřejmě oblečená), dodala jaksi omluvně: „Promiňte, že ruším."
„Nerušíte. To je slečna Valešová. Já se jmenuju Fink."
Došli do jsme přitom do salónu, kde v krbu dohasínaly poslední jiskřičky.
„Posaďte se," řekl jsem. „Tak jak to bylo?"
„Máte tu telefon?" zeptala se.
„Nemáme. Proč?"
„Myslela jsem, že by se mělo zavolat… na policii."
„Skočím zavolat z hotelu," řekl jsem. „Jenom musím vědět, co."
„Jak… Musíte vědět co?"
„Helejďte, paní," řekla Lenka, „vás někdo přepad v lese, že jo?
Je půl druhý ráno, bouřka, slejvák na spadnutí a vy na sobě máte jenom tu blůzičku se sukýnkou a střevíčky s kramflíčkama. Tak se nedivte, že jsme zvědaví, kde jste se v tom lese vzala."
„Můžete mi prosím - nabídnout cigaretu?"
„Skočím nahoru," řekl jsem.
„Já tam dojdu," na to Lenka. „Kde je máte?"
„Na stolku u postele."
Všiml jsem si, že se ta dáma po nás zvědavě podívala. Ale byl to jen mžik. Asi ji překvapilo, že si vykáme.
„Slečna Valešová má pravdu," řekl jsem jí. „Co jste dělala tak pozdě v lese - takhle oblečená a obutá?"
„Přece mě nebudete vyslýchat…?!"
Vypadala, že už se o ni zase pokouší hysterie.
Posadil jsem se naproti ní a vzal ji za ruku. „Slečno nebo paní -
Trojanová," řekl jsem, „nikdo vás nevyslýchá. Musím si jenom udělat obrázek toho, co se stalo."
Podívala se na mě zmateně. „No jo, vidíte… Když já sama nevím, jak -"
Lenka se vrátila, a když viděla, že držím noční návštěvu za ruku, rázně si odkašlala. „Tady máte ty cigára," řekla. „Já bych šla spát, jestli mě nepotřebujete."
„Sedněte si někam," řekl jsem. „Jste svědek."
„Už zase?"
„Nemůžu za to," řekl jsem. „No tak…"
Posadila se na koberec a zkřížila nohy. „Už sedím, šéfe," řekla.
Gábi Trojanová si vzala cigaretu. Připálil jsem jí. Zatáhla a rozkašlala se. Připadala mi jako vyslýchaný, který se snaží natáhnout čas. Jinak to byla pěkná a pěstěná, asi třicetiletá hnědooká dáma s bronzovým přelivem a malou pihou pod dolním rtem.
„Takže…?!" řekl jsem. „Už se nemusíte bát."
„Víte, ono to… Jak bych vám to řekla…" A pak, jako když se náhle odhodlá: „Byla jsem na návštěvě v jedné… chatě a zdržela jsem se. Šla jsem tady dolů po té zkratce, víte? Nechala jsem dole zaparkovaného fiátka, nechtěla jsem autem až nahoru, když jsem přijela."
„Odkud?" zeptal jsem se.
„Přece z Liberce."
„Přijela jste ještě za světla?"
„Ano… Asi tak v osm nebo snad o něco málo později." Mluvila spisovně a nedělalo jí to žádné problémy. „Po té zkratce je to kousek, a já to tam dobře znám. Nešla jsem tamtudy poprvé. Když jsem byla pár kroků nad silnicí, vyrazil na mě z mlází chlap…
Byl takový… Já ani nevím. Ne moc velký, ale malý taky ne.
Funěl, jako když… Jenže mě nechytil pořádně, víte? Kdyby mě býval popadl za ruku, možná bych se nedokázala… On…" Nervózně se uchichtla. „Já nevím, jak to říct. Prostě mi sáhl… rovnou tam. O to mu asi šlo, ne? Když jsem vykřikla, chtěl mě chytit za blůzu, a jak jsem se mu vytrhla, blůza praskla. Začala jsem utíkat sem nahoru… Nejdřív se mi zdálo, že za mnou běží, ale tady na tom palouku už jsem ho neviděla. Byla jsem abnormálně vyděšená, proto jsem na vás taky začala bouchat. Nevím, co k tomu ještě říct. Asi byste měl… zavolat tu policii."
„Jste si úplně jistá, že nešlo o nějakej špatnej vtip?" zeptal jsem se.
„Vtip? Prosím vás… Jaký vtip, když mi -"
Zase nedořekla. Lenka to dořekla za ni: „Chcete říct, že vám hmát mezi nohy?"
Gábi Trojanová zrudla a řekla: „Právě že to říct nechci… Ale bylo to tak."
„Zamkněte za mnou," řekl jsem Lence. „Nikomu neotvírejte, dokud se nevrátím. Uvařte slečně - nebo paní Trojanový kafe. Sobě taky."
„Paní," řekla konečně Trojanová. A jako by se divila, že to nevím, opakovala ještě jednou: „Paní."
„Dobrá, paní Trojanová. Jenom žádnej strach… Ten chlápek už je dávno kdovíkde."
Vyběhl jsem si nahoru pro svetr a natáhl si taky ponožky.
Když za mnou Lenka zavírala, řekla: „Tam na to zapomeňte, jo?"

„Na co?“ odpověděl jsem.
6
Chvíli mi trvalo, než jsem vzbudil hoteliéra.
Další čtvrthodinu jsem se pokoušel dovolat kapitána Maška na některém z čísel, které mi dal pro případ, že bych si snad ještě na něco vzpomněl, až jsem ho konečně probudil doma. „Vy, pane Fink,“ řekl mi, když se probral a uvědomil si, s kým vlastně mluví, „přitahujete průsery. Není tomu tak? Je. Držte tam tu paní a bavte se s ní třeba o Šejkspírovi. Jsem tam za půlhodinku nebo za tři čtvrtě.“
Zeptal jsem se, proč se mám s paní Trojanovou bavit o Šejkspírovi.
„Protože je to herečka z libereckýho Fix Šaldy,“ odvětil. „Vy v Praze víte o divadle v Liberci starou belu. Ale taky to může bejt shoda jmen.“
„Co že jste to říkal o paní Gábi?“ zeptal se mě hoteliér, který samozřejmě poslouchal. „Že ji někdo přepad?“
„Jestli to bude zapotřebí, všechno se jistě dovíte,“ řekl jsem.
„Teď mi dejte jedny stovky camelky.“
„No no, vy jste nějakej tajemnej,“ na to hoteliér a podal mi cigarety. „Pětačtyřicet káčé. Viděl jsem, jak vás přivezli policajti z Jablonce. A teď jste s nima zase mluvil, ne? Povídal jste, že nějakej chlápek… Proč sakra nejela až nahoru? Pak jde dolů potmě, a ňákej prasák si to vyčíh. No, ona vlastně… Já myslím, že…“
„Co myslíte?“ zeptal jsem se ho a napočítal mu čtyřicet pět korun v drobných.
„Ale nic.“
„Stejně to budete muset říct.“
„Na tom nic není. Vždyť s ním chodí i sem. Večeřet a tak. Asi spolu dělaj na nějakým filmu, víte? S tím režižérem, co má támhle kousek dál chalupu. Nějakej pan Hromádka, fajn člověk. Je sice ženatej, ale s manželkou sem toho moc nenajezdí. Já ji ani neznám.“
„To je nejspíš jeho věc,“ řekl jsem.
„Jistě, jistě… Já jenom že tady večeřeli… Potom spolu odešli.
Nějak se jim tu nelíbilo, měl jsem tu Němce a dělali kravál. Ale oni tady stejně nikdy dlouho nepobyli. Tak hodinku… Na tu večeři. Když přijde sám, tak tu sedává dýl. Taky tu má plno známejch.“
„Budete to muset opakovat jablonecký kriminálce.“
„Proč ne? Panu Hromádkovi to přece neuškodí.“
„Samozřejmě že ne.“
Pustil jsem se poklusem dolů k penziónu. Bylo čtvrt na tři, nejhlubší temnota před úsvitem.
„To jste vy, šéfe?“ zeptala se Lenka za dveřmi.
„Jo, to jsem já. Neříkejte mi šéfe, sakra.“
„Pardon,“ řekla a odemkla. „Kafe jsem udělala, oběť vám vykouří všecky velbloudy. Jinak nic novýho.“
„Koupil jsem další.“
„Tak jí je neukazujte.“
Když jsem vešel dovnitř, našel jsem Gábi Trojanovou, jak si špendlí roztrženou blůzu. „Slečna Valešová mi poskytla špendlíky,“ řekla mi, jako by se omlouvala.
„Vy jste herečka z Liberce?“ zeptal jsem se jí.
„Ano, jsem,“ kývla. „Tak přece jste mě poznal.“
„Nepoznal. Řekli mi to v hotelu. Taky že jste tam byla s panem Hromádkou na večeři.“
„Byla jsem tu za ním kvůli roli v jeho filmu, víte? Bude točit celovečerní film o Karolině Světlé…“
„A vy byste v tom měla hrát Světlou?“
„Ne… Její sestru, Žofii Podlipskou. Upřesňovali jsme si některé drobnosti.“
„Ale nebyla jste tu za ním prvně…?“
„Vždyť jsem vám říkala, že ne.“
„To nebyla řeč o panu Hromádkovi.“
„Proč bych sem za ním nemohla jezdit, když je tady? Je to výhodnější, než jezdit do Prahy. Má zájem mě obsazovat, protože jako herečka z regionální scény nejsem okoukaná… Ostatně si docela dobře rozumíme. Dovolal jste se na tu… policii?“
„Jistě. Budou tu za půlhodinku.“
„Bože, já vás takhle obtěžuju…“
„Neobtěžujete nás.“
„Mám štěstí, že jsem narazila na tak milé lidi. Vy jste tady v penziónu sami?“
„Jo,“ řekla Lenka. „Docela sami. Pan Fink je malíř a já jsem jeho modelka.“
„Neříkejte… A to tady malujete?“
„Co jinýho? Maluje mě venku na všelijakejch skálách a tak. Jako akt.“
„To musí být zajímavé,“ řekla zdvořile Trojanová.
„Přijďte se někdy kouknout,“ na to Lenka.
„Já se jenom divím,“ řekl jsem, aby ta diva z Fix Šaldy třeba nechtěla vidět moje plátna, „že vás pan režisér nechal jít takhle v noci samotnou. Copak nevěděl, že půjdete tou zkratkou?“
„Ne. Myslel, že půjdu po silnici.“
„I tak by každej normální chlap předpokládal, že se budete bát.
V tý tmě a v bouřce…“
„Měla jsem baterku. Ten člověk, co mě přepadl, mi ji vyrazil. Asi tam ještě někde leží, jestli ji nesebral… Ale ona asi

zhasla, když mi vypadla z ruky. Taky tam někde zůstala moje kabelka.“
„To nic neznamená, že jste měla baterku.“
„Jak to myslíte?“
„Stejně s váma měl jít.“
Ještě chvíli jsme to omílali, dokud nás nepřerušilo bušení na dveře. Otevřel jsem a vyšel. Kapitán Mašek přijel ještě s jedním uniformovaným poldíkem a psovodem. Pes policejní, nad kterýho nejní, vypadal, že ho probudili ze sna o věrné Kiki.
„Něco pro vás mám,“ řekl jsem tiše.
„Jo…? Dobře. Pojďte tady kousek…“
Sešli jsme ze schůdků a vzdálili se o pár kroků. Policista a psovod se o něčem polohlasem bavili.
Řekl jsem Maškovi, co jsem slyšel od hoteliéra.
„To budou napůl drby a napůl pravda, jak to vždycky bejvá,“ řekl.
„Já se nejdřív musím podívat, kde se to stalo, a jestli se tam nedá chytit pachová stopa.“
„Myslíte, že by to moh bejt ten -“
„Co by nemoh? Takový případy už se staly.“
„Já vím.“
„Tak jdem na to,“ řekl Mašek. „Račte mě uvést.“
Uvedl jsem ho a představil.
„Paní Trojanová,“ na to kapitán, „musíte nám ukázat, kde to bylo.
Pes by moh jít po stopě.“
„Hned?!“ řekla Trojanová.
„Samozřejmě. Hned. Tam dole máte vůz?“
„Ano… Chtěla jsem jet domů. Do Liberce.“
„Odvezeme vás, hned jak -“
„To nemusíte… Můžu řídit.“
„Myslel jsem, že budete trochu v šoku.“
„To už mám odbyté.“
„Dobrá. Tak pokud můžete -“
„Ano… Samozřejmě.“ Vstala. „Moc vám děkuju, Mistře… Byli jste ke mně velmi laskaví, vy i slečna Valešová.“
Stiskl jsem leklou rybu, kterou mi podala.
Kapitán se po mně krátce podíval, když mi řekla Mistře. „Já se tady ještě na chvilku zastavím, až s tím budeme hotoví,“ řekl.
„Jestli vám to nevadí.“
„Už jsme se vyspali dost,“ řekl jsem. „Skoro hodinu. A za chvilku bude tak jako tak ráno.“
Když vypadli, zeptala se mě Lenka, jestli nechci kafe.
Řekl jsem, že chci, i když jsem se bál, že začne znova o té trapné příhodě.
„Helejte,“ řekla chvilku nato z kuchyně, „myslíte, že to byl ten samej, co zabil tu ženskou?“
„Třeba jo,“ odpověděl jsem a přiložil na řeřavé oharky pár klacíků. Přece jenom se ochladilo, jak to před ránem bývá, ale taky to mohlo být z nevyspání.
„Ten pes by ho moh vyčuchat,“ řekla.
„Jestli neodjel autem.“
„Moh ho mít zaparkovaný vedle toho jejího fiata.“
„Nebo jí fiata ukrad,“ řekl jsem.
„Víte, co je mi divný?“ řekla, když mi servírovala kávu, „jak moh čekat, že tam zrovna v tu dobu nakráčí nějaká ženská? Něco takovýho nebylo ani pravděpodobný. V půl druhý v noci… Musela by to bejt náhoda - a dost divná náhoda. Já bych řekla, že to bylo jinak.“
„Myslíte, že si ji vyčíhal?“
„Jo. Nějakej úchyl, co na ni chodí čumět do divadla. Jel za ní…
Potom ji moh stopovat k tomu filmařovi - a pak si ji nadběh.
Kruci… Asi si udělám taky ještě jedno kafe, jestli vám to nevadí.“
„Proč by mi to mělo vadit?“
Klacíky v krbu chvíli čadily. Pak najednou vzplály.
Přihodil jsem pár naštípaných polínek a chvilku jsme jen tak seděli a srkali horkou kávu.
„Nevadí vám, že jsem plácla to - o tom malování… a tak?“ zeptala se najednou.
„Měla jste na ni vztek?“ řekl jsem.
Pokrčila rameny. „Ta teda dělala oči…“
„Je to herečka.“
„To je právě to. Herečka. Byla by schopná si to přepadení vymyslet, jen aby naštvala toho filmaře, že s ní nikdy nejde.“
„Prosím vás…“
„No jo, už mlčím.“
Mlčel jsem taky. Okna zešedla, jak venku svítalo.
Tohle přepadení opravdu nevypadalo na stejného pachatele. Tamten by ji asi nenechal tak snadno utéct.
„Pane Fink,“ vyrušila mě z myšlenek Lenka, „ona nebyla blondýna, co? Ta vaše bejvalá, jak jste jí věrnej.“
„Nebyla,“ řekl jsem.

„Já si to myslela.“
Nezeptal jsem se, proč si to myslela. Uvažoval jsem, jestli je lepší, že se nemůžu oddávat nostalgii, jak jsem s tím počítal cestou sem. Nakonec jsem dospěl k názoru, že to takhle lepší je; až na to, že kapitán Mašek za chvíli odjede a krátce po něm vyrazí Lenka na vlak do Tanvaldu a z Tanvaldu do Kořenova, kde jsem nikdy nebyl, stejně jako jsem nikdy nebyl na Marsu.
Už jsem ve svém křesle spal, když se Mašek vrátil; neslyšel jsem jeho klepání a Lenka mu šla otevřít. Vzbudila mě až jeho dlaň na mém rameni.
„Máte toho dost, co?“ řekl.
„Nedáte si kafe, pane komisaři?“ zeptala se Lenka.
„Jo, rád,“ na to Mašek. „Nejsem komisař. A kde jste se tady vlastně vzala? Neříkala jste náhodou -“
„V hotelu je to na mou portmonku moc mastný. Napadlo mě, že tady má pan Fink plno místa, tak jsem si dovolila ho přepadnout.
Nejdřív na mě vytáh pistoli, ale pak si dal říct.“
„Vytáh jste na ni pistoli?“
Nadzvedl jsem si na břiše pod svetrem košili, kterou jsem si předtím nezastrčil do kalhot, abych ze sebe s waltrem za pasem nedělal kašpara.
„Mám na to papíry,“ řekl jsem.
„Jasně, že máte,“ kývl Mašek. „Znáte v Praze nějakýho majora Ditricha?“
„To znám,“ řekl jsem. „Proč?“
„Zejtra,“ podvědomě mrkl na hodinky, „nebo spíš už dneska - přijede vyšetřovat ten váš mord. Povídal starej, že je to pérák.“
„Taky že jo. A má mě náramně rád.“
„Neříkal jsem vám, že přitahujete průsery?“
„Tak to není. Já jsem totiž průser sám o sobě.“
„Je od vás opravdu milý,“ na to Mašek, „že jste s tím přijel zrovna k nám.“
Lenka přinesla kávu; kapitán poděkoval, řekl, že nesladí, a zeptal se: „A co vy? Pokračujete ráno?“
„To jako v čem?“ na to Lenka.
„V cestě. Copak jste nejela do Kořenova?“
„Ále… Jela jsem tam jen tak. Možná že se na to nakonec vybodnu, stejně mě tam nikdo nečeká.“
„Zrovna jsem vás chtěl požádat…“
Dalo se předpokládat, že major Ditrich bude všechny svědky ještě jednou vyslýchat sám.
„Jestli to musí bejt, tak tady zůstanu,“ řekla Lenka.
„Může tady ještě jednou přespat, kdyby to bylo zapotřebí?“ zeptal se mě kapitán.
„Ale jo… Co by nemohla. Místa je tu dost a platit za to nemusí.
Našli jste tam něco?“
„Jak se to vezme,“ řekl. „Našli jsme její kabelku a porouchanou baterku. Pes chytil stopu, ale ztratil ji hned dole u jejího auta. Vypadá to, že chlap byl taky motorizovanej. Nejspíš ho vyplašilo, jak ječela, a odjel.“
„Žádný jiný stopy tam nebyly?“
„No… Trošku zdupaná tráva. Nějaký šlápoty v měkký hlíně… Máme štěstí, že nezačalo pršet. Chlapi to odlejvaj. Jinak nic.“
„Není vám divný, že tam ten neznámej vůbec na někoho čekal?“
„To je těžká věc…“
„Jaká těžká věc?“ řekla najednou Lenka. „Byl to pošahanej divák libereckýho divadla, kterej ji stopoval a číhal na ni, až se bude vracet. Protože kdyby ten deviant nečíhal speciálně na ni, vůbec by neměl na koho číhat. Copak po takový pěšince ve dvě ráno někdo chodí?“
Kapitán Mašek se na Lenku zadíval a řekl: „No teda, slečno…
Z vás bude mít pan major zaručeně náramnou radost.“
7
„No ne,“ zapitvořila se Lenka, když Mašek odjel, „no ne… Chlapi to odlejvaj a jinak nic, to je prej těžká věc. A copak prej že jste nejela do Kořenova…? Je to moc opatrnej člověk, ten pan kapitán. Jsem náramně zvědavá, co teď uděláte vy.“
„Teď, slečno Valešová,“ řekl jsem, „vás nesmí ani napadnout vstát a otevřít, i kdyby za dveřma volala o pomoc sama Otylie Sklenářová-Malá.“
„Kdo to má bejt?“
„Slavná česká herečka, která má v Praze u Muzea pomník. Ne ten s koněm. Taky si nedejte namluvit, že venku čeká ministr vnitra, Michael Jackson, předseda vlády, nebo americkej velvyslanec. A už se mě na nic neptejte, protože jsem zrovna usnul.“
Po těch slovech jsem odklopýtal nahoru, strčil si waltra pod polštář a a zavřel oči.
Jenže denní světlo mi stejně nedalo spát; když jsem se snad podesáté podíval na hodinky a bylo devět, odvrávoral jsem zhnuseně dolů a našel tam Lenku, jak u konvice, ze které stoupala pára, čiperně maže paštikou čtyři krajíce chleba.
„Já už taky nemůžu spát,“ řekla. „Co byste řek ranní procházce?“
„Échrmhrm,“ řekl jsem. „Uáá.“
„Vás nezajímá to místo, kde ji přepadli?“
„Vás jo?“ řekl jsem a šel do koupelny, abych si pustil na hlavu studenou vodu. Tím jsem zároveň dal najevo, že další

návrhy neslyším.
Jenomže sotva jsem zavřel kohoutek, řekla: „Ta zkratka přece musí bejt pokračování tý cestičky sem, ne? Neříkala, že utíkala zpátky?“
Mlčky jsem se posadil ke stolu, kam postavila čajovou konvici, a zakousl jsem se do krajíce.
„Já myslím,“ pokračovala, „že tam je určitě plno stop, kterejch si v tý tmě vůbec nevšimli.“
Mlčel jsem, dokud jsem nesnědl dva chleby a nevypil čaj. Potom jsem vstal a řekl: „Tak pojďte.“
Následujících pět minut jsem se belhal dolů po kozí stezce; Lenka skotačila přede mnou, přičemž se co chvíli zastavila a s otráveným výrazem na mě čekala.
„Vaše klouby,“ řekl jsem jí, „jsou mladistvě ohebný. Kdybych si já vyvrknul nohu, bude na vás, abyste našla ve svý lékárně nejdřív octan, pak sádru a nakonec snad i Kramerovu dlahu, Elvíro.“
„Rozkaz, šéfe,“ odsekla.
„Neříkejte mi šéfe. Říkejte mi velebný kmete.“
Ten kozí chodníček nás skutečně dovedl k silnici. Byl tam plácek, na který se mohly vejít tři, možná čtyři zaparkované vozy. Teď tam nestál žádný. Nahoře nad silnicí, snad nějakých třicet kroků od ní, stínilo pěšinu husté mlází a v měkké hlíně byla spousta šlápot, jedna přes druhou. „Hele,“ řekla Lenka a ukazovala přitom prstem, „tohle udělal pes.“
„Nebo vlk,“ já na to. „Taky to moh bejt šakal.“
Skrčila se za smrček a řekla: „Tady ten chlap číhal.“
Skrčil jsem se za jiný. „Tady možná taky,“ řekl jsem.
Vstala, zamračila se a řekla: „Nevytáhla jsem vás sem, abyste si ze mě utahoval. Copak tu fakt nic nevidíte?“
„Vidím,“ řekl jsem, „že se tady pohybovalo víc lidí a pes. Že tady byl pes, víme, a i kdybysme to nevěděli, je to pravděpodobnější než výskyt vlka evropského uprchnuvšího ze zoologický zahrady. Přesto naše jistota, že to opravdu byl pes, nemůže bejt stoprocentní, dokud stopy neohledá expert na šelmy psovitý. Tak musíte přemejšlet, když si mermomocí chcete hrát na slavnýho zvěda. Tadyhle to jsou například stopy nikoli paní Trojanový, ale prostě nějaký ženský, která si v rozporu s jakoukoliv logikou obula do lesa boty s vysokejma a tenkejma podpatkama. Srovnáním stop s podpatkama paní Trojanový dojdeme k závěru, že má stejný podpatky, jako byly ty, co se tu otiskly do hlíny. Ale pokud aspoň jeden z jejích podpatků nevykazuje nějakou charakteristickou zvláštnost, zase nemáme stoprocentní jistotu, že stopy udělala právě paní Trojanová. Dokonce ani nemůžeme s jistotou tvrdit, že je udělala ženská, protože si ty boty moh právě tak obout nějakej subtilnější chlápek s malou nohou.“
„Ale to je hrozná otrava.“
„Proto se mi sem taky nechtělo.“
Vrátili jsme se do penziónu; a protože po další hodině čekání nebylo po majorovi ani kapitánovi pořád ani vidu ani slechu, vzal jsem kus papíru a napsal na něj, že jsme nahoře v hotelové restauraci. „Musíme se aspoň naobědvat, když už jsme se nevyspali,“ řekl jsem Lence. „Zvu vás a všechno platím.“
„Každej za svý,“ na to Lenka.
Připíchl jsem vzkaz na dveře a šli jsme do hotelu, kde byl příjemný chládek a volný stůl v rohu pod umělou liánou. Hoteliér se po nás díval úkosem a nejspíš upozornil kuchyň, aby si na nás dali majzla. Koukal jsem okolo a musel jsem konstatovat, že ostatní hosté mají porce nejmíň o třetinu menší.
Když jsme odcházeli, Lenka se ode mě poblíž recepce odtrhla, ať jen klidně jdu, že mě dohoní. Myslel jsem, že musí tam, kam občas musí každý, a když mě doběhla na pěšince s balíčkem kávy v ruce, zeptal jsem se jí, nač to.
„Jaký nač to?“ řekla. „S medvědem jste na mě sice nemachroval, ale s tou zásobenou kuchyní jo. Je tam sotva na dvě culifindy a v recepci maj drobnej prodej.“
„Že se o to staráte…?!“
„Copak nečekáme hosty?“
„Major Ditrich není žádnej host,“ já na to. „Je to negativní Krakonoš. Jeho největší radostí bude, až na mě někde vyšťárá něco, za co dostanu doživotí.“
Potom jsme jenom tak líně seděli na terase penziónu a Lenka mě utěšovala tím, že Phila Marlowa policajti taky neměli rádi. „Zato já,“ dodala, „byla z Marlowa vždycky dočista mimo. A ne jenom z knížek. Viděl jste Hlubokej spánek… nebo Sbohem, má lásko? To byly filmy, ne nějaký pitomý thrillery. I když třeba zrovna Mitchum do tý role moc nepasoval -“
„Ani já do ní nepasuju,“ řekl jsem. „Že mě byste dočista mimo bejt neměla.“
„Byla bych z vás dočista mimo docela ráda.“
„Já vím, Elvíro,“ řekl jsem. „Možná i tejden.“
Zřejmě se jí to dotklo, protože odsekla: „A neříkejte mi furt sakra Elvíro, jo?“
Další duchaplnosti přerušil major Ditrich, když se objevil zčista jasna s Maškem v závěsu dole na pěšině. Jak se dalo čekat, viděl mě tu strašně rád. „Pan Fink,“ spustil, sotva byl na doslech, „ten makabrózní smrtonoš, fatální zvěstovatel malérů a nadějný interpret do nebe volajících chucpe! Který pekelný zmetek zapříčinil, že se tady rozvalujete se slečnama? Že musíte bejt všude, kde já mám zrovna práci?!“
„Mnohem líp by znělo ký pekelný zmetek,“ řekl jsem. „Nemůžete tvrdit, že jsem všude, kde máte zrovna práci. To bych se zrovna tak moh ptát já, proč musíte mít práci zrovna tam, kde jsem na dovolený.“
„Proč byste se ptal?“ čilil se major. „Proč byste se hergot ptal, když to víte líp než já?“
„Dobrý den,“ řekla Lenka s líbezným úsměvem.
„Eh…,“ na to major Ditrich, „dobrý den.“
„Už jsme se fakt skoro báli, že nepřijdete, pane majore,“ řekla Lenka. „Dobrý den, pane kapitáne… Jen račte dál. Už stavím na kafe.“
Ditricha to uzemnilo; ostatně by byl blázen, kdyby mi chtěl dokázat, že jsem na Tamberku proto, že tady pobíhá vrah.

Nakonec znechuceně připustil, že tím pekelným zmetkem nejspíš bude pekelná náhoda, a u kávy jsme se celkem lidsky domluvili, když jsme mu s Lenkou do jeho reportážního magnetofonu řekli všechno, co jsme věděli, čímž se ujistil, že říkáme totéž, co jsme říkali včera Maškovi.
„Koukejte, pane Fink," řekl nakonec, „nerad bych tu viděl nějaký soukromý iniciativy. Tohle není nic pro přivát a taky vám z toho nic nekápne. Musíme na to s citem, protože v tom je nejspíš nějakej místní úchylák, kapišto? První z těch mordů se stal už před dvěma lety, a je to dodneška pomník. Další se stal rok na to… Vypadá to, že je to furt jeden a ten samej chlap. Tady v kraji se to ví, a lidi jsou vyjukaný."
„A za ten rok od druhý vraždy se nestalo nic?" zeptal jsem se.
„Intervaly by se měly zkracovat, u těchhle případů je to takřka pravidlo."
Major se podíval na Maška, jako by říkal: Vidíte ho?!
„Jo, máme ještě třetí," řekl Mašek. „Letos v zimě, někdy po novým roce. Osamělá lyžařka. Jenže se našla až v dubnu. Bylo to v takovým místě, kam nikdo nepřijde, jak je rok dlouhej. Náhodou to objevil tramp, co tam hledal křížek pytláka Hybšmana podle tý Nevrlýho knihy o Jizerskejch horách. Nedá se na sto procent říct, jestli to do tý série patří, i když -"
„Tak se s ním o tom sakra nebavte," zavrčel Ditrich.
„Já nevím," na to Mašek, „my s bezpečnostníma agenturama spolupracujeme. Mnohdy se to vyplatí."
„Jo?" řekl Ditrich, „jenže s panem Finkem se to nevyplatí. Děláte svou práci, jo, zaběhaná policejní rutina; on zatím vyšťourá kdejakej švajneraj, rozvrtá kdeco - a nakonec se ještě za vašima zádama dohodne ani se neptejte s kým, a ten dotyčnej vám dá jasnej pokyn: Toho Finka nechte na pokoji, protože má v každý miskrovně kámoše." Obrátil se ke mně: „Řekněte, že to tak není."
„Ne," řekl jsem. „Ale jinak jo."
Ditrich se napil z prázdného šálku, vyplivl lógr do krbu a řekl:
„Tak jedem. Mám toho plný zuby." Pak se ještě ohlédl na Lenku.
„Díky za kafe… A dejte si na něj bacha, slečno Valešová. On je na mladý holky."
S tím vyrazil z penziónu.
Mašek se trochu pozdržel a řekl mi: „Jak jste to myslel s tím ne a jinak jo?"
„Tak, jak jsem to řek," odpověděl jsem.
„Aha," na to Mašek. „No… Já se vám ještě ozvu, jestli mě nechá."
Když zmizeli nahoře na kopci, řekla Lenka: „Jéžiš - zapomněli mi říct, jestli tu nemám zůstat do zejtřka."
„Máte dovolenou a major vám nemá co poroučet. Proč byste se tady měla otravovat? Kvůli mně nemusíte, počítal jsem, že tady budu sám."
„Vždyť stejně nebudete. On vám nedá pokoj… a vy jemu taky ne."
„Co je mi po něm a po jeho utkvělý představě, že jsem přijel, abych mu toho vraha vyfouk před nosem?"
„To si přece nemůže myslet."
„A proč by nemoh…? Už pouhá připomínka existence firmy Discret u něj vyvolává stihomam. V takovým stavu je schopnej myslet si kdejakej nesmysl, třeba i to, že jsem tady kvůli těm třem předešlejm případům, který nevyřešil."
Podívala se na mě podezíravě.
„Čestný pionýrský, že jsem vám nelhal," řekl jsem.
„Jestli si to ale major bude myslet tak jako tak…"
„Nechci a nemůžu," řekl jsem.
„Firma by vám to nepovolila?"
„S firmou to nemá nic společnýho. Nemůžu tady přece honit po lesích sadistu. Kór s váma. To není nic na hraní, Elvíro."
„Helejte, šéfe -"
„Už jsem vám říkal, abyste -"
„Tak mi neříkejte Elvíro."
„Dobrá. Co jste chtěla říct?"
„Já si nemyslím, že byste měl toho sadistu honit po lesích.
Napadlo mě, že byste si třeba moh jít pokecat s tím režisérem Hromádkou."
„Proč, prosím vás?!"
„Třeba by vám řek něco, co neřek majorovi."
Moje slabá stránka je, že se občas nechám vyhecovat.
8
Večer se pomalu blížil, když jsme zapadli na Tamberku do hotelové restaurace a zeptali se, jestli tady jen tak čistě náhodou nesedí pan Hromádka. Náhodou seděl, a jídlonoš nám ho nenápadně ukázal.
I když nebyl tlustý, vypadal spíš jako hromada, trochu přihrbený, husté vlasy mu začínaly hned nad obočím a pod bramborovitým nosem mu trčel rozježený smeták. Před sebou na stole měl prázdný šálek od kávy, kouřil krátkou buldočku a čmáral si v tlusté složce potištěných papírů.
Přešli jsme jídelnou k jeho stolu.
„Promiňte, jestli vás rušíme," řekl jsem mu, když tázavě zvedl obočí. „My jsme ti dva, co se k nim v noci přišla schovat paní Trojanová."
„Aha… Tak si sedněte," zahučel. „Prej malíř s modelem, jo?"
„Kdo vám to řek?" vyhrkla Lenka.
„Kdo by mi to řek… Paní Gábi mi sem volala."
„To byla jenom zbožná lež," řekl jsem. „Nechtěli jsme ji ještě víc vyděsit."

„Vyděsit? A čím? Neříkejte, že jste hrobník nebo tak něco.“
„Něco podobnýho,“ řekl jsem.
„Funebrák?“
„Ne. Soukromej detektiv.“
Hlaholivě se zasmál. „Detektiv? To by ji snad nevyděsilo, člověče.“
„Některý lidi to vyděsí.“
„A slečna je detektivka… Nebo jak se to říká?“
„Slečna Valešová je zdravotní sestra na dovolený, moje sousedka z penziónu, kde taky bydlím. Jo - já se jmenuju Fink.“
„A odkud? Z Jablonce, z Liberce…?“
„Z Prahy.“
Vyhrabal jsem v peněžence vizitku a podal mu ji.
„Firma Discret…?“ Znova se zasmál. „Věřil byste, že jste první živej soukromej detektiv, kterýho vidím?“
„Vy jste viděl nějaký mrtvý?!“ na to Lenka.
„Ani živý, ani mrtvý. Zato policajtů jsem viděl dost. Mám na ně smůlu. Jezdím rychle, protože můj čas je drahej, občas mám sjetý gumy, protože zapomínám zajet do servisu… a tak dále. Než se vytrhávat z práce prkotinama, to radši platím pokuty… Ale já se zakecávám, vážení. Nejspíš jste mi něco chtěli. Nebo jste za mnou přišli jenom tak…?“
Číšník se zeptal, co si dáme.
Objednal jsem si minerálku a Lenka čaj. Hromádka skotskou.
„Pročpak jste paní Trojanovou nedoprovodil?“ zeptal jsem se ho.
„Proč se ptáte?“
„Zaplet jsem se do toho jako svědek a měl jsem výpověď paní Trojanový z první ruky,“ řekl jsem. „Z profese mě to zajímá.“
„Aha… No, tak podívejte, pane…,“ mrkl na navštívenku, „eh, Finku… Paní Trojanová nechtěla, abych s ní šel. Nabízel jsem jí to, samozřejmě. Ona že prej to nestojí za to, ten kousek po silnici, že má baterku… a tak. Nakonec jsem se dal přemluvit, protože jsem byl ospalej a taky jsem ten večer dost vypil.
Konečně - ono je to opravdu kousek… Pár set metrů. Vůbec mě nenapadlo, že to na těch svejch kramflíčkách vezme zkratkou. Já ani nevím, že tu nějaká zkratka je, chalupu mám hned u cesty a parkuju před vlastníma dveřma.“
„K vám se dá dojet po silnici?“
„Samozřejmě.“
„Tak proč nejela až k vám?“
„Taky jsem se divil, normálně parkuje u chalupy. Včera nechala auto tam dole… Že od rána jezdí, je z auta přesezená, a že by jen vyměnila jeden posaz za jinej. Prostě se chtěla projít.“
„Do toho příšernýho kopce?“ řekla Lenka.
„Proč ne? Není to přece žádná dejchavičná stařenka.“
„Vypadá to, že tam na ni ten chlap čekal,“ řekl jsem.
„Copak moh někdo vědět, že tamtudy půjde?“
„Moh čekat u jejího auta, a když zahlíd nahoře na pěšině světlo její baterky, šel jí kousek naproti.“
„Kdo by to moh bejt? Musel by vědět, jaký má auto…“
„Třeba nějakej obdivovatel z divadla, kterej ji sledoval. Taky autem.“
„Myslíte nějakýho kulisáka?“
„Myslím diváka.“
„Hm… No já nevím… Co někdo z okolí, nebylo by to pravděpodobnější? Ledaskdo si moh všimnout, že jezdí tím červeným fiátkem.“
„Pochybuju, že by byl zdejší.“
„Proč? Vy jste neslyšel, že včera našli nějakou ubodanou ženskou tam někde…?“
Mávl rukou někam k západu.
„Jo, o tom vím.“
„Kdybych to bejval věděl už včera, tak bych ji samotnou jít nenechal. Nemoh to bejt ten samej chlap?“
„Nezdá se mi to. Ten první byl sadista… Tenhleten vypadá na nějakýho zamindrákovanýho milovníka.“
„Tak mě napadá,“ na to Hromádka, „co vlastně koštuje takovej soukromej detektiv?“
„Proč? Mám dovolenou.“
„Koukejte, pane Fink… Byl tady za mnou jeden pražskej policajt.
Předtím taky jabloneckej, ale ten byl slušnej. Ten Pražák vypadal jak Záhoř a byl náramnej suverén. Blbec. Nejradši by to přepadení Gábi Trojanový hodil na mě. Prej nikdo jinej nemoh vědět, že tamtudy jde sama, a to, že jsem ji nešel doprovodit, je prej podezřelý. Nevěřil mi, že jsem neměl ponětí, kudy chce jít, a že o tý pěšince ani nevím. Dokonce si změřil na stopkách, jestli bych si ji stačil nadběhnout.“
„A stačil?“
„Říkal, že jo. Po silnici je to prej tam dolů mírným poklusem mnohem rychlejší než tou zkratkou. Tak jaká je to sakra zkratka, když je delší?! To mě irituje, pane. Ten policajt bláznivej vůbec nebere v úvahu, že to moh bejt stejnej úchylák jako v tom prvním případě, i když to, jak říkáte, vypadá na někoho jinýho.“
„Já ho znám. Nemá mě rád a já jeho taky ne. Víte, co řek, když mě tu zastih? Že jsem makabrózní smrtonoš… Nebo tak nějak.“
„Takový věci si snad nemusíte nechat líbit?“
„Od policajtů si nemusím nechat líbit vůbec nic,“ řekl jsem.

„Ostatně jako kdokoli jinej.“
„Co kdybych si vás najal, abyste vysvětlil to přepadení?“ zeptal se.
Pokrčil jsem rameny. „Řek bych si o dva tisíce zálohy a seznámil bych vás se svejma taxama. Přijde vás to přiměřeně draho.“
„Co míníte tím - přiměřeně?“
„Dejme tomu tisíc káčé denně, splatnejch po uzavření případu, který vám vyúčtuju. Plus výlohy.“
„A kruci… To není nejlacinější.“
„Riskuju licenci a možná kejhák. Vy ne. Ty dva tácy zálohy vám vrátím, pokud nebude přijatelnej výsledek.“
„Přijatelnej…?!“
„Když se mi nepodaří prokázat, že ten zamindrákovanej milovník nejste vy. Všecko, co se snad dovím, je samozřejmě mezi náma dvěma. Pokud ale prokážu, že jste to byl vy…“
„Proč bych si najímal detektiva, kdybych to byl já?“
„Třeba proto, abyste vypadal jako člověk, kterej si připadá dotčenej. Víte, co si nejspíš myslí major Ditrich? Že jste byl namazanej. Že jste ji obtěžoval, až jste jí nakonec roztrh halenku; ona vám utekla, a vy, jak jste se pod vlivem alkoholu nekontroloval, jste se za ní rozběh, tam dole ji dohonil a vrhnul se na ni ještě jednou.“
„Když řeknu, že jsem dost vypil, tak to ještě neznamená, že se nekontroluju. Kruci, copak jsem nenadrtálec? A proč by to neřekla? Musela by mě přece poznat.“
„Aby nepřišla o roli. Dokonce na tom mohla vydělat, kdyby vám příkladně řekla do telefonu: milej pane Hromádko, jestli nechcete, abych vás označila jako pachatele pokusu o znásilnění, tak navalte Karolínu Světlou a tu Žofku Podlipskejch dejte Stele Zázvorkový.“
„Řekla vám, že má hrát Podlipskou?“
„Jo. Je to hodně náročná role, že sem za váma jezdí na konzultace?“
„Ále… Nejezdí sem jenom kvůli tomu.“
„A kvůli čemu teda? Jste ženatej a ona vdaná.“
„Ženatej… Dá se to tak říct. Ona je rozvedená.“
„Žádnej trojúhelník?“
„Ale kdeže. Tý mý jsou takový věci putýnka, taky má všelijaký kamarády. Já mám prostě moc práce, a to nikdy nedělá dobrotu.
Ženský chlapova upracovanost neimponuje. Možná zpočátku… Ale brzy se začne ohlížet po někom, kdo je míň upracovanej a má na ni víc času.“
„V tom něco je. Ale stejně bych rád věděl, kvůli čemu sem teda vlastně jezdí.“
„Protože jsou divadelní prázdniny a trošku se v Liberci nudí. Tak si sem prostě čas od času vyrazí na kus řeči. Nic jinýho v tom není. No tak, vezmete ten kšeft?“
„Když chcete riskovat, že do toho spadnete sám…“
„To musím vědět já, jestli do toho spadnu, nebo ne. Co byste dělal, kdybyste nedejpánbu byl tak špatnej detektiv, že byste nakonec dal za pravdu tomu fousatýmu nemehlu?“
„Nic. Nechal bych vás, ať si to srovnáte se svým svědomím sám.“
„Hm… To je kulantní jednání.“
„Jak dlouho bych moh tuhle práci dělat, kdybych nejednal kulantně? V první řadě musím klientovi zajistit naprostou diskrétnost, pokud nezjistím, že je - dejme tomu - vrah.“
„Tak to nejsem.“
„Předpokládám to.“
„Jakýpak předpokládám? Mám alibi. Byl jsem přece celej den tady a dělal na scénáři.“
„Kde tady?“
„Nemyslím v hotelu… Na chalupě.“
„Sám?“
„Jak jinak, když jsem dělal na tom scénáři… Aha. Vida. Jsem vůl, pane Fink. Vlastně žádný alibi nemám. Leda že byste vzal v úvahu, že tam, kde se ta vražda stala, je to prej dobrejch patnáct kilometrů.“
„Což není tak moc. Máte auto.“
„To jo. Ale není to žádnej gazik.“
„Kousek pod tím místem vede cesta, která se dá projet obyčejným osobním vozem. Klidně jste to moh stihnout. Odtud byste tam byl za pětadvacet minut.“
„Odkud víte, jak to tam vypadá?“
„Od kapitána Maška. To je ten jabloneckej.“
Hromádka do sebe hodil svou whisky. „Jděte do háje,“ řekl. „Snad by si někdo všim, že je mý auto pryč.“
„Je v okolí vaší chaty hodně lidí, co by si toho mohli všimnout?“
„To sice není, ale je to žlutej mercedes. Kdybych někam jel, určitě by se našel svědek, takový auto tady široko daleko nikdo nemá. Budete se na to ptát?“
„Jestli bude koho.“
„Nejdřív byste si snad měl promluvit s Gábi Trojanovou. Dám vám její telefon.“
„Zejtra to udělám,“ řekl jsem. „Ale nepočítejte s tím, že budu postupovat podle vašich dispozic.“
„Chraň pánbu, je to vaše práce.“ Doloval z kapsy šrajtofli. „Já vám tadyhle hned zaplatím ten fóršus… Chcete něco podepsat?“
„Měl bych mít v ruce doklad, že pro vás dělám. Jenže s sebou nemám patřičný formuláře.“

„Nestačí to na kus papíru?“
„Měl by stačit.“
Hromádka vytáhl z desek papír a podal mi propisku.
„Napište to radši sám,“ řekl jsem. „Pověřuji pana Otakara Finka z firmy… a tak dále. Opište to z vizitky.“
„Čím ho pověřuju?“ zeptal se, když opsal údaje.
„Pátráním ve věci přepadení mé kolegyně, paní Gabriely Trojanové, ke kterému došlo dne… tam a tam. Dle dohody skládám zálohu ve výši dva tisíce, slovy dva tisíce káčé. Podpis, adresa.“
Jeho rukopis byl rozmáchlý a podpis měl jako šílenec.
Půjčil jsem si propisku a na jiný papír napsal, že jsem přijal zálohu ve výši… a tak dále. „To abyste měl taky vy potvrzení, že pro vás dělám,“ řekl jsem. „Tu vizitku k tomu připíchněte.“
Vypadal pobaveně. „A co teď?“ zeptal se.
„Teď, pane Hromádko, pár dobrejch rad: Jestli jste mi snad něco neřek, vyklopte to. Pokud máte čistý svědomí, nelžete ani poldíkům. Zvlášť tomu pražskýmu ne.“
„Hm, hm,“ na to Hromádka. „Nic jsem vám nezatajil a policajtům taky ne.“
„Dobře. O postupu šetření vás budu informovat podle vlastního uvážení. Kdy se vracíte do Prahy?“
„Příští neděli. Myslíte, že to do tý doby stihnete?“
„Musím. Taky jsem tu jenom tejden.“
„Výborně. Tak to vás potom svezu domů, jestli nemáte jiný plány.“
„Na to je dost času,“ řekl jsem. „Zaplatím.“
„Prosím vás, to nechte bejt,“ na to Hromádka. „Přece nebudete platit…“
„Jak myslíte. Minerálka a čaj. Na shledanou.“
Potřásli jsme si rukama bez valného nadšení.
Sotva jsem se s Lenkou ocitl před hotelem, řekla s obdivem:
„Páni… Vy jste to s ním teda skoulel.“
Pokusil jsem se jí vysvětlit, že jsem nic neskoulel; jen jsem získal klienta a zkazil si tím dovolenou. Načež se mě zeptala, jestli jsem si všiml Hromádkova písma.
„Je rozháraný, se snahou po originalitě,“ řekl jsem.
„Dobrý,“ na to Lenka. „Já bych k tomu dodala, že takovej rukopis mívaj psychopati.“
„Každej umělec je svým způsobem psychopat. To ještě neznamená, že se vrhá na svý kolegyně.“
„Dáte se do toho hned?“
„Kdepak. Sluníčko pomalu zapadá a nevyspalej mozek je k ničemu.“
Zívla. „Jo… Asi máte pravdu. A zejtra?“
„Zejtra pojedete do Kořenova.“
„To mě ani nehne,“ na to Lenka. „Copak nepotřebujete, aby vám někdo píchnul?“
„Záleží na tom, jak si to představujete.“
„Budu vám třeba vařit kafe… a tak. Helejte - jak vlastně vypadá takový pátrání? Neříkejte, že o tom nemluvíte s kolegama? Přece furt jenom nesedíte a nepodpíráte si hlavu?“
„Já žádný kolegy nemám,“ řekl jsem jí. „Mám akorát tu firmu.“
„Jéžiš… Já myslela, že je to opravdická agentura…“
„Taky že je. Jenže jedinej agent, co v ní sedí a podpírá si hlavu, jsem já.“
„Tak vidíte. Přece jenom vám budu k něčemu dobrá.“
„K čemu? K podpírání hlavy? Máte utkvělou myšlenku, že mi musíte bejt k něčemu dobrá. Přesně tak začínaj všelijaký psychózy. Měla byste to znát líp než já, když v tom děláte.“
„Víte co?“ řekla. „Jděte se bodnout.“
Pokrčil jsem rameny, vytáhl klíče, odemkl jsem dveře penziónu, kam jsme během těch řečí došli, a náznakově jsem se vzdálil do kuchyně, jako bych tam měl v troubě nejmíň labuť.
Lenku to nejspíš popudilo, protože se chvíli nato s nosem nahoru zavřela v koupelně.
Vybral jsem do kbelíku popel z krbu a šel ho vysypat. Než jsem se vrátil, otevřela vlastní konzervu chalupářského guláše a v míse, kterou držela mezi svými úhlednými koleny, pilně hnětla těsto na knedlík z pytlíku. Když jsme večeřeli, vznášel se nad námi duch Férplej.
Pak se nám díky plným žaludkům natolik klížily oči, že jsme se bez dalších projevů odplížili do svých ložnic.
9
Nic se mi nezdálo a vzbudil jsem se v šest ráno. Lenka ještě spala. Nechal jsem jí dole na stole papírek, na který jsem napsal:
Šel jsem na houby, vrátím se k obědu. Nikam nechoďte a zamykejte se.
Pak jsem se vrátil nahoru, slezl z okna pokoje na terasu a vzal to poklusem z kopce dolů do Lešan.
Na nádraží jsem zjistil, že mi jede vhodný vlak zpátky, zato tam nejede momentálně žádný. Tudíž jsem se vrátil na hlavní silnici a stopoval pondělní dodávky se zeleninou, mlékem a výrobky průmyslu masného.
Nezastavila mi ani jedna, solidarita dělnické třídy už dávno nefunguje. Na buržousta v hondě jsem se ani nepokusil mávnout, ale byl to právě on, kdo dupl na brzdu, otevřel dvířka a povídá:
„Kam to bude, otče?“
„Do Liberce, synku,“ řekl jsem. „Pokud tam jedete.“
Zasmál se. „Jestli jsem se vás tím otcem dotknul, tak pardon. To víte, obyčejnej žiunostník z Podkérkonoší.“
„Aha,“ já na to. „Celá rodina mačká po večerech skleněný knoflíky a dětičky choděj do školy bosy patnáct kilometrů i v

zimě.“
„Celá rodina maká na střešních oknech,“ opravil mě. „Borovice, oplechování hliník. Nátěr podle přání. Máte chalupu? Barák?
Provedeme i celou instalaci na jakoukoli krytinu.“
„Kdepak barák,“ řekl jsem. „Leda ten důchod.“
„Hlavně že vám stačí.“
„Stačí mi pomyšlení, že ho vůbec mám.“
„V čem jste dělával?“
„Jsem vyučenej soustružník.“
Tak jsme vedli řeči až do Liberce. Nechal jsem se vysadit u nádraží. Ten mládenec, který se jmenoval Honza Moravec, mi vnutil firemní vizitku, kdyby třeba někdo z mých známých potřeboval střešní okna. Bohužel nikdo z mých pražských známých není majitelem střechy, což je při dnešních cenách stavebnin k nezaplacení - aspoň do té doby, než nám vláda v rámci zvýšení životní úrovně domácích znova přirazí na činži.
Už jsem říkal, jak se tohle město změnilo za ta léta, co jsem je neviděl. Nešlo jenom o hospody; marně jsem se rozhlížel po některých starých domech, které jsem si pamatoval, a otravovala mě všelijaká ta moderní řešení komunikací, kvůli kterým musíte udělat sto kroků, kde vám jich dřív stačilo deset.
Taky mě patřičně vyděsil obchodní dům, který postavili ze železa a pak nechali zrezivět; zašel jsem se podívat dovnitř, ale tam to rezavé nebylo. Zato dole v pasáži bylo k vidění pár zjevů, které by se ctí obstály i na pražském Náměstí Republiky nebo v Perlovce.
Ještě že divadlo stálo na svém místě.
Ve vrátnici naštěstí neseděl žádný tvrdolín v šestihranné brigadýrce a se šerifskou hvězdou, ale fosilní hlustvisihák nad křížovkou.
„Dobrý den,“ řekl jsem mu, „moh byste mi říct, jestli bych tu nenašel paní Trojanovou?“
„To bych moh,“ na to hlustvisihák. „Nenašel.“
„Dík. Proč ne?“
„Protože jsou divadelní prázdniny, milej pane.“
„Aha. To jsem ale kus blbce.“
Byl to fotr v mém věku, tudíž měl sklon se vykecávat. „A copak paní Trojanový chcete?“ zeptal se.
„Ále… Nesu jí nějaký papíry od rejžižéra Hromádky,“ řekl jsem bodře. „Dal mi na ni telefon, přesnou adresu že prej neví…
Volal jsem jí a nebere to. Tak jsem myslel, jestli není v divadle, když je herečka.“
„Vy nejste z branže, co?“
„Myslíte jako od divadla?“
„Jo. Nebo od filmu, z televize… a tak.“
„Kdepak. Dělám údržbáře na Tamberku a zařizuju tady něco se střešníma oknama. Pan Hromádka u nás má chalupu, tak to využil.
No jo… Tak já jí holt zkusím ještě jednou zavolat. Mám čas, vlak mi jede až v jedenáct.“
„Můžete to zkusit odtud,“ na to vrátný.
Vytáhl jsem z portmonky papírek; protože mi číslo napsal sám Hromádka, nemusel jsem si na to ani brát okuláry. Vrátný mi přisunul telefon okénkem a vrátil se ke křížovce.
Mrkl jsem na hodiny nad ním. Bylo osm a tři minuty.
Vyzvánělo to dlouho, už jsem se rozhodoval, že sluchátko položím, když v něm hrklo a ozval se mně známý hlas:
„Ano…?“
„Tady Fink,“ řekl jsem. „Paní Trojanová?“
„Ano… Pan Fink? Vy jste přece ten -“
„Jo, ten z penziónu na Tamberku. Moh bych za váma zajít? Měl jsem náhodou cestu sem do města a pan Hromádka mě požádal, abych vám něco vyřídil.“
„A to nemůžete - telefonem?“
„Ne. To nemůžu.“
„Proč…? Je to snad důvěrného rázu?“
„No… Vlastně jo, paní Trojanová.“
„Proboha - o co může jít?“
„Právě o to, co nemůžu říct telefonem.“
„Odkud voláte?“
„Z vrátnice divadla.“
„Dobře… Tak v devět…? Dřív nemůžu.“
„To stačí. Kde bydlíte?“
„On vám to neřekl?“
„Ne. Dal mi jenom ten telefon.“
„V Pražské ulici… číslo šedesát čtyři. V podkroví.“
„Tak jo, paní Trojanová. V devět jsem tam.“
Když jsem říkal ty poslední dvě věty, jako bych odněkud z pozadí zaslechl čísi rozmrzelý hlas; nebylo mu rozumět, a Trojanová vzápětí zavěsila.
„Tak jste se nakonec přece dovolal.“

„Jo. Děkuju.“
„Není zač.“
Vzhledem k odúmrti starých hospod a v důsledku své naprosté neznalosti nových jsem se zastavil na náměstí u McDonalda, kde právě otevřeli, a poručil si dvoupatrový karbanátek řečený Big Mac. Měl jsem ten foršús od Hromádky.
Odnesl jsem si tác pod širák (taky proto, že se tam dá kouřit), pomalu jsem přežvykoval a čas se zastavil. Tu a tam někdo přišel a se svým podnosem si našel osamělý stůl. Maminka s chlapečkem, který měl vzadu na hlavičce myší ocásek, se usadila u stolku, do něhož hošík vzápětí drcl a vyfešákovaná maminka s pustým námořnickým klením zachraňovala vrávorající kelímky. Nad zmrzlinovými poháry a plněnými ovocnými taštičkami tři stařenky společně oplakávaly svou bídu.
Potom se mi u stolu zhmotnily dvě bytosti, nad jakými by zajásal i agent Fox Mulder. Jedna měla děravé džíny, tričko počmárané barevnými fixy, vlasy jako portorický fotbalista, deset nebo dvanáct náušnic a kolem krku řemínek s navlečenými dřevěnými kuličkami z počítadla a krucifixem, který se jí sotva vešel mezi vyzývavá ňadra.
Druhá byla v pánské košili, džínové midisukni, bagančatech a rádiovce zvíci pěti kilogramů brambor. Ta první práskla žvýkačkovou bublinou a její kámoška s pohledem pevně upřeným na můj karbanátek zašeptala:
„Proč chodíte jíst k Mekdonaldovi?“
„Protože nejsem zdejší a nemám čas hledat jinou hospodu,“ odpověděl jsem po pravdě.
„Víte, že jíte mrtvý zvíře? Nebylo by pro vaše zdraví lepší, kdybyste si koupil pytlík rajčat?“ skuhrala mi do tváře.
„Když já je nerad,“ namítl jsem.
„Myslela jsem zeleninu obecně.“
„Já nerad zeleninu obecně. Ostatně jak můžete vědět, že rostlinky necítí zrovna tak jako zvířátka?“
„No jo… Jenže - „
Její kámoška, která ji nejspíš měla v opatrování, znova práskla bublinou, vzala ji za rameno a řekla: „Poď. Dělá si z tebe prdel.“
Přesunuly se o číslo dál; v téže chvíli vykráčel z lítaček muž odhodlané tváře, nejspíš sám McDonald, popadl ty dva zjevy v podpaží a pravil nekompromisním hlasem:
„Koukejte vycouvat, nebo zavolám strážníka.“
Ve střetnutí se sílou, živenou hovězím, neměly vegetariánské ideály šanci. Chlápek dámy vynesl na náměstí a chvíli postál s rukama v bok, aby se přesvědčil, že se nevrátí druhou stranou.
Pak udělal čelem vzad, přišel ke mně a řekl: „Promiňte, pane.“
Řekl jsem mu, že se nic nestalo, pustil jsem to z hlavy a zadumal se nad tím, proč mě Gábi Trojanová pozvala na devátou, když věděla, odkud volám. Z divadla bych u ní byl v pěti minutách.
Podle toho, jak dlouho její telefon vyzváněl, jsem ji nejspíš vzbudil. A podle toho hlasu v pozadí tam nebyla sama.
Takže nejdřív musela toho chlapa vyhodit a pak udělat spoustu věcí, které ženské po ránu dělají.
Když se ručičky mých hodinek konečně doplazily k deváté, stál jsem už deset minut před domem číslo 64. Bylo to zhruba uprostřed pěší zóny ve svažité ulici plné obchodů, reklam a zrestaurované secese. Za těch deset minut jsem se dočkal nějaké obtloustlé paní, která šla dovnitř, a chlápka, který šel pro změnu ven.
Měřil sto osmdesát pět bez bot, měl trošku indiánské rysy a mastné vlasy stažené do culíku tak pevně, že bylo vidět, jak má šišatou hlavu. Oblečený byl tak trochu jako vágus, v levém uchu měl náušnici a na nohou okopané kovbojské boty. Prošel kolem mě dost blízko, abych ho ucítil.
Výtah v domě nebyl, ale poschodí tu byla jenom tři.
V přízemí měly kanceláře dvě firmy, jedna nějaká a druhá kdovíjaká. Ta druhá se jmenovala HONO, ale třeba to byla firma zahraniční, takže jim to nepřišlo.
V prvním a druhém poschodí dokonce někdo bydlel, ale s tím jsem se nezdržoval. Vyšlápl jsem schody s hliníkovými hranami pokryté šedivou umělou hmotou až nahoru, kde jsem našel troje dveře, jedny obyčejné s nápisem PůDA a dvoje s šedivým nástřikem, který vypadá, jako když uříznete kus betonové podlahy a opřete ji o zeď. Ty užší s obyčejným zámkem nejspíš vedly na klozet, zatímco širší se čtyřmi dírami po šroubech nějaké bývalé větší cedule a s přilepenou vizitkou G. TROJANOVÁ byly ty moje. Zvonek tam nebyl, dokonce ani klika ne; jenom knoflík a patentní zámek.
Zaklepal jsem a dveře se otevřely.
„Vítám vás, Mistře… Jste sám?“
Takhle se ptala i v penziónu.
„Úplně sám,“ řekl jsem.
„Tak račte… Nemám to tady nic moc… Ale to vy asi znáte, ty ateliéry, že… Tohle je prostě herecký byt.“ Uchichtla se.
„Tak zvané přístřeší.“
Zamlada bych takové přístřeší bral. Jedna část stropu byla šikmá, a okno v ní určitě nepocházelo z Podkérkonoší, ale spíš ze Skandinávie. Stěny byly obložené sádrokartonem a pod oknem visel elektrický přímotopný panel. Nic moc bylo spíš to ostatní; prošlapaný koberec jistě pamatoval Vojana, na pozlaceném trůně v koutě sedával král Lear a gauč a stolek se dvěma křesly taky vypadaly na erár. Vlevo od dveří byl purpurový sametový závěs se zlatými třásněmi, za kterým se za jeho lepších časů schovával známý šmírák Polonius a teď pravděpodobně sporák, případně sprchový kout.
Deka na gauči byla rovná jako zamrzlý rybník. Dole čouhal ze šuplete na ložní prádlo přiskřípnutý růžek prostěradla. Proti světlu byly na stolní desce znát zaschlé kapičky z mokré utěrky a ve vzduchu nebylo nic než vlezlá vůně nějakého čisticího prostředku a taky trochu nasládlého odéru sušených bobulí v orientální misce na poličce vedle telefonu.

Všechno tady svědčilo o tom, že chudinka paní Trojanová v poslední půlhodině nevěděla, co dřív. I když z ní nikde nic nečouhalo, svědčil o tom její čerstvý mejkap; pod bradou a na hraně dolní čelisti si nestačila rozetřít líčidlo do ztracena, takže teď vypadala, jako kdyby si nasadila škrabošku ze světle hnědého papíru.
„To se divím, že tady máte telefon," řekl jsem.
„Nějaká firma tu mívala kancelář. Zkrachovala a telefon zůstal…
Prosím, posaďte se."
Posadil jsem se. Trojanová klesla do křesílka naproti. „Takže - pan Hromádka…?" zeptala se.
„Nejdřív vám musím prozradit svoje skutečný povolání," řekl jsem.
„Cože…? Copak vy nejste -"
„Ne. Byl to nemístnej vtip a neudělal jsem ho já. Pak už jsem to nechtěl zašmodrchávat, když přijela policie. Omlouvám se za to."
Chvíli vrtěla hlavou. „No vidíte," řekla, když dovrtěla. „Mně jste se tak líbili… Malíř a jeho model, není to romantické? A co tedy -"
„Soukromej vyšetřovatel pražský firmy Discret."
„Neříkejte… Detektiv?!"
„Taky se to tak dá říct."
„A ta vaše kolegyně -"
„Není to kolegyně, jen sousedka. Je tam čistě náhodou ubytovaná.
Nechme ji bejt."
„No dobře… A co mi tedy chce Rudi… Tedy - pan Hromádka?"
Strčil jsem jí pod nos režisérovu čmáranici. Chvíli papír studovala a pak řekla: „Jak tomu mám rozumět?"
„Pan Hromádka si mě najal, abych ho očistil z podezření," odpověděl jsem.
„Z podezření? On je podezřelý? A z čeho?"
Vysvětlil jsem jí to.
„Ale ne…," řekla znechuceně. „To je přece nesmysl. Nehorázný nesmysl… Proč by se Rudi Hromádka měl… Prosím vás. To si opravdu policie myslí?!"
„Bohužel myslí. Ale s tím si nelamte hlavu. Pan Hromádka to nebyl."
„Taky si myslím, že nebyl."
„Ale nevíte, kdo to byl."
„Jak bych to měla vědět? Nějaký úchylný chlap…"
„Střední postavy."
„Jak víte, že -"
„Říkala jste přece, že nebyl moc velký, ale taky nebyl malý."
„No, to je konečně pravda. Ano, byl střední postavy."
„No vidíte. To se na pana Hromádku hodí, ne?"
„Prosím vás… To se hodí na většinu mužů v Evropě. Copak jsem ho obvinila? Proč ho nenechají na pokoji? To je ale opravdu trapná záležitost."
„Trapná a složitější, než si myslíte. Den předtím totiž někdo zavraždil nějakou ženu pár kilometrů od Tamberku. Byla to vražda s pravděpodobným sexuálním motivem a není divu, že si to policie spojuje. Ten chlap, co přepad vás, přece taky šel po -"
„Ano." Skočila mi do řeči, jako by nechtěla, abych to řekl na plnou hubu, jako to v noci řekla Lenka. „Byl to zvrhlík. Dokonce to mohl být i - no, až se mi z toho dělá zle. Omluvte mě na moment…"
Zmizela za záclonou. Slyšel jsem, jak tam popotahuje nosem a zřejmě se vysmrkala, ale tak decentně, že jsem nic neslyšel.
Možná si teprve teď zpětně uvědomila, co ji mohlo potkat. Seděl jsem a koukal na mráčky za tím skandinávským oknem, dokud se nevrátila s kapesníkem u nosu. „Promiňte," řekla. „Jsem z toho trošku…" Obrátila se k oknu, pootevřela, dívala se ven a zhluboka dýchala.
„Řekla jste, že by to dokonce mohl být - kdo?"
„No - ten vrah, přece."
„Škoda že jste si toho nezapamatovala víc."
„Ale - nepodezíráte snad taky pana Hromádku?!"
„Pan Hromádka je můj klient. Kdybych ho podezíral, nedělal bych pro něj. Spíš mě napadlo, jestli nevíte o někom, kdo vám posílá na jeviště kytky a strká do nich pozvání na rande, případně něco ostřejšího."
„Ostřejšího… Jak to myslíte?"
„Jestli vám třeba nepíše nějaký oplzlosti."
„Ne. Na nic takového si nevzpomínám."
„Opravdu ne? Nemuselo to bejt zrovna teď."
„V létě divadlo nehraje."
„A co děláte, když nehrajete?"
Podívala se po mně laškovně, načež hluboce vzdychla a s očima na stropním výbojkovém svítidle zadeklamovala: „Dni v září poslední, ach, jak jsou plny krásy! Můj smutek úsměv má… Čím uráží ho máj, zas jeseň skolébá jej v mírnou, tklivou báj."
„Je léto," řekl jsem.
Odtrhla pohled od lustru. „Ano, léto," řekla. „Co znamená léto pro herce, pokud nejde o Léto Šrámkovo, pane Finku?

Opakuje si role a memoruje nové.“
„To byl Šrámek?“
„Propána…“ Zasmála se. „Edmond Rostand, vy barbare. Velký francouzský dramatik.“
„Moc by mě zajímalo,“ já na to, „jestli se to v originále taky tak mizerně rýmuje. Máj - báj, to by si dneska nedovolil ani trempskej písničkář třetí kategorie.“
„Dneska možná. Tohle je Vrchlického překlad z minulého století, který chce pan Staněk zcela zbavit balastu pozdějších úprav, vsuvek a škrtů.“
„Pan Staněk…?“
„Režisér.“
„A proč radši nešprtáte někde na pláži, když už musíte makat i o prázdninách?“
„Na pláži už jsem byla… v červenci. Ale poslyšte, ta vaše teorie… Myslíte, že by k nám do divadla chodil někdo z Tamberku? To je nepravděpodobné.“
„Proč z Tamberku? Moh vás stopovat vlastním autem. Pes jeho stopu ztratil hned u vašeho fiata. Takže tam asi parkoval, a když jste mu utekla, odjel.“
„Ale já skutečně o nikom takovém nevím.“ Náhle jako by z ní všecky starosti spadly. „Vždyť je to k smíchu, pane Finku… Spíš nějaký místní opilec… Pravda, vyděsil mě, ale tolik se zase nestalo, aby se v tom musel angažovat soukromý detektiv.“
Hlaholivě se zasmála a mě přitom napadlo, jestli si za tou záclonou nedala s Poloniem frťana. „Rudi je panikář. Ale my od divadla a od filmu jsme všichni tak trochu… vyšinutí. Jinak bychom to nemohli dělat.“
„Jak se vlastně mohlo stát, že jste šla sama tou zatracenou pěšinkou?“
„Vždyť jsem vám to říkala…“
„Říkala jste taky, že vás pan Hromádka nikdy nedoprovázel.“
„To že jsem říkala…?“
„V noci v penziónu.“
„No, on… Proč by mě doprovázel, když jsem vždycky parkovala vedle chalupy? Včera mě doprovodit chtěl.“
„A proč to teda neudělal?“
„Protože jsem mu řekla, že nechci.“
„Proč jste nechtěla?“
„Já ani nevím. Byl ospalý… Řekla jsem mu, aby si šel radši lehnout. Že cestu znám a mám baterku. On myslel, že půjdu po silnici. Ostatně já si to taky myslela.“
„Proč jste po ní teda nešla?“
„Ani sama nevím. Byla taková krásná hvězdnatá noc… Tady ve městě nevidíte hvězdy vůbec, kolem silnice na Tamberku jsou taky světla… Asi proto mě najednou napadlo jít tou pěšinou.“
„Od koho tuhle cestu znáte?“
„Proč? Tu přece zná každý.“
„Pan Hromádka ne. Přitom tam má chalupu.“
„Opravdu vám řekl, že ji nezná?“
„Ano. Proto mě zajímá, kdo -“
„Těžko říct. Pocházím z Jablonce, na Tamberk jsme dělali výlety už jako děti. Myslím, že tam ta cestička byla už tenkrát. Proto jsem se nebála jít po ní v noci.“
„Nebyla jste na to vhodně obutá.“
„Nebyla. Jenže já chodím na podpatcích běžně… Napadlo mě to, když jsem byla v půlce cesty, ale už jsem se nechtěla vracet. Jen jsem šla opatrněji.“
„Proč jste panu Hromádkovi včera volala?“
„Divíte se? Vždyť jsem se s ním po tom přepadení vůbec neviděla, jela jsem domů. Chtěla jsem se dovědět, jestli o tom ví… Jestli ho neobtěžovali. Myslím policie.“
„No, snad abych šel, paní Trojanová,“ řekl jsem. „Díky, že jste mě vyslechla.“
„Moc jsem vám nepomohla, že? Nedovedu si představit, jak teď budete toho člověka hledat, když si s tím neví rady ani policie.
Ostatně co na tom záleží, já už tamtudy chodit nebudu.“
„No, víte, paní Trojanová,“ řekl jsem, „ona je tady ještě třetí možnost.“
„Jaká, prosím vás?“
„Že vás nepřepad ani pan Hromádka, ani ten neznámej zvrhlík.“
„Cože…?! Jak to myslíte?“
„Tak, jak to povídám. Nepřepad vás nikdo. Uspořádala jste představení. Kdo by vám to nesbaštil, když jste herečka?“
Znova se srdečně zasmála. „Ale pane Finku… Proč bych to dělala?
To myslíte jako vtip, co? Vsadím se, že to myslíte jako vtip.“
Začal jsem vstávat, když si zničehožnic sedla jednou půlkou na postranní opěradlo křesla a opřela se mi o rameno. Oči měla jako černé skleněné špendlíky.
Vstal jsem opatrně, aby neztratila rovnováhu. „Vyhrála byste,“ řekl jsem. „Myslel jsem to jako vtip. Jen se ničeho se nebojte, bdělý oko firmy Discret nad váma bdí. Na shledanou, paní Trojanová.“
Dívala se za mnou se ztrnulým úsměvem.
Nemyslel jsem to jako vtip.
Když jsem klusal dolů po schodech, napadla mě možnost čtvrtá: že ji přece jenom někdo přepadl, ale šlo mu o něco

docela jiného.
Například u sebe mohla mít peníze a on jí je chtěl šlohnout.
Jenže to by jí nesahal tam, kam sahal, leda že by věděl, že si je strká za podvazek.
10
Naproti přes ulici bylo něco jako snack bar. Za velkými okny tam u vysokých mrňavých stolečků posedávala různorodá mládež, běžní kravaťáci a něco páprdů se slečnami, které vypadaly jako jejich sekretářky. Třeba to opravdu byly sekretářky, ale mně to nepovídejte.
Taky tam seděl Indián se šišatou hlavou, kterého jsem před devátou viděl vycházet z domu číslo 64.
Vešel jsem skleněnými lítačkami s nerezí okolo, dal si u barpultu od krasavce s ondulací načepovat americkou limonádu, zaplatil ji a vmáčkl se ke stolečku v rohu kousek od Indiána. Stoleček byl jen pro dva; na druhé židli měl nějaký byznismen od vedlejšího stolu odloženou koženou tašku s patentním zámkem a na ní nevídanou slaměnou hučku. „To je dobrý," řekl jsem mu, když se ke mně otočil a předstíral ochotu ty krámy uklidit. „Klidně to tady nechte, jedna židle mi stačí."
Zazubil se a řekl s podivným kňouravým přízvukem: „Oh, yes. Thank you, sir."
„Okej," řekl jsem a mávl rukou.
A pak že je to provinční město, lejdys end džentlmen.
Chvíli jsem ucucával brčkem tu nasládlou lepivou kapalinu a znuděně zíral jedním okem na Indiána a druhým na ulici.
Nedělo se tam nic, co by mě mohlo zajímat.
Vzdálená muzika z obchodu audio-video se míchala s nevtíravým cajdákem, které tu dávali zadarmigo i k limonádě.
Venku chodili lidi sem a tam a já se věnoval té nejnudnější práci, jakou moje zaměstnání může poskytnout. Čekal jsem.
Čekání může být různé; nejlepší je, když víte na co a proč čekáte. O něco horší je, když víte proč a nevíte na co, nebo víte na co a nevíte proč. Úplně nejhorší je čekat a nevědět na co a proč, což byl právě tenhle případ. Ten chlap indiánská měl před sebou stejnou sklenici jako já. Seděl zhrouceně na židli, dlouhé nohy natažené pod stůl a ruce svěšené tak, že skoro dosahovaly k podlaze. Nehýbal se a nejspíš meditoval.
Dopil jsem limonádu, zapálil si cigaretu a vykouřil ji. Servírka se mě zeptala na další přání. Dal jsem si ještě jednu; za prvé jsem měl žízeň po své nezvykle opulentní snídani, a za druhé jsem tam nemohl sedět jen tak.
Čekal jsem dál.
Indián se ani nehnul.
Cockney od vedlejšího stolu si sáhl pro klobouk a aktovku, zazubil se na mě, narazil si klobouk na hlavu a se svým obchodním partnerem (ten byl bez klobouku, zato měl úžasné strakaté bermudy a na kšandě notebook) odkráčel.
Servírka sebrala jejich šálky od nescafé a zřejmě jen tak ze setrvačnosti se zeptala na mé další přání. Měl jsem jen jedno: aby se ten zkamenělý komanč prokristapána konečně hnul a něco udělal.
Dočkal jsem se ve chvíli, kdy mi už málem došla třetí limonáda a vykouřil jsem nevímkolikáté retko. Do snack baru vplula saze s oranžovomodrým ježourem, slabomyslnýma telecíma očima a s náušnicí v nose. Měla na sobě koženou minisukni a šikmák; k tomu na nohou polovysoké holínky s ornamenty a mosazným kováním a v ruce nezapálenou tenkou černou cigaretu.
Indián líně zvedl pravici a nechal ji zase upadnout na podlahu.
Dáma se zastavila u jeho stolu, držela tu svou ošklivou cigaretu a zírala na ni, jako když nechápe, proč se sama nezapálí.
Vstal jsem, udělal pár kroků a křísl zapalovačem.
„Hele, džentlasové nevymřeli…"
„Jenom zestárli," já na to.
„Pokračuj, pamětníku," řekl Indián.
„Ale no tak, Čárlí…" Podívala se na mě omluvně.
Pokrčil jsem rameny a vrátil se ke zbytku limonády.
Dáma se posadila naproti Indiánovi a mávla na servírku. Objednali si zeleninový salát, pizzu s olivami a sýrem, hranolky s kečupem, šlehačkový pohár s ananasem a ledový čaj s citrónem. Všechno dvakrát. Trochu mě to překvapilo, u toho váguse bych čekal spíš tequilu a kukuřičné tortillas. Rychle jsem si to spočítal na svém jídelním lístku v plexisklovém stojánku a vyšlo mi, že tady za tu svačinku nechají skoro tři stovky. Pak jsem odhadl, jak dlouho jim ty gastronomické orgie asi potrvají, řekl jsem si, že nejmíň tři čtvrtě hodiny, narazil jsem si svou džínovou kšiltovku a šel pryč.
Nevěnovali mi pozornost a proč by taky měli; pro tu holku jsem byl nanejvýš dědek, co jí připálil, a pro něj prostě jenom dědek.
Nemohli tušit, co je ten dědek zač.
Přešel jsem ulici a podruhé vešel do čísla 64. V přízemí jsem bez váhání popadl madlo prosklených dveří vlevo a vplul do kanceláří firmy GLAJCHA, s. r. o., veškeré dřevěné stavby na klíč, jak jsem si přečetl na dveřích. Konečně taky jeden pěkný český název.
Byl tam pult ze zeleně mořeného dřeva a za pultem regál z palisandrově mořeného dřeva. Stěny byly obložené mahagonově mořeným dřevem a podlaha byla z parket mořených namodro. Za pultem, na jehož desce stály tři světle mořené dřevěné modely rodinných domků, seděla v ebenově mořeném křesle korpulentní dáma v nejhorších letech a mořila si nehty. Jedva spatřila mou odžínovanou postavu, odložila štěteček, foukla si na nehet a zeptala se na mé přání hlasem plným naděje, že si nebudu přát nic, kvůli čemu by musela vstát ze židle.
„Slečno," řekl jsem té staré vrtuli, „vaše domečky jsou roztomilý. Bohužel jsem přišel kvůli něčemu jinýmu."
„Na ten inzerát? Jenže my už toho tesaře máme. Ještě před hodinkou bysme se možná dohodli… To teda ale máte smůlu. Ale nechte nám tady adresu. Třeba si to šéf rozmyslí a dáme vám vědět."

„Neříkejte, že byste k tomu mládenci neunesli staršího fachmana, kterýmu stačí osm tisíc. U Moravce v Tanvaldu jsem taky víc neměl.“
„Jak jste přišel na toho mládence?“
„To nebyl ten, co jsem ho tady před devátou potkal?“
„Koho že jste potkal?“
„Takovýho vysokýho s culíkem a náušnicí. Řek bych, že šel zrovna od vás.“
„Vysokej, s culíkem a s náušnicí? Co vás nemá. Tenhle byl malej, tlustej a plešatej, pane. Mládenec? Je mu třiapadesát.“ Načež ponuře dodala, že jsem ji náramně rozesmál.
„Tohle žádná sranda není, hledám ho jako svědka dopravní nehody,“ řekl jsem a zamával svým průkazem.
Než jsem stačil ucuknout, popadla ho a nepustila, dokud si ho řádně neprohlédla; pak se ke mně naklonila, až zavalila poprsím dva rodinné domky na klíč, a řekla, že lituje, ale má přísný zákaz poskytovat informace (kromě informací o rodinných domcích) někomu jinému než policii, i když v mém případě by mileráda udělala výjimku, kdyby ovšem pro mě nějaké informace měla.
Poděkoval jsem, i když nebylo za co, a radši jsem šel, aby si třeba nějaké nevymyslela.
Naproti u firmy HONO jsem prošel asi čtyři nebo osm podivných liduprázdných místností, kde na betonové podlaze stály jen tak halabala všelijaké bedny, ze kterých lezl mastný papír a hoblovačky. V té poslední jsem zastihl rozcuchaného podivína v bílém plášti a okulárech, který se zaujatě vrtal šroubovákem v útrobách poloprůhledného modelu lidského těla v životní velikosti. Ukázal jsem mu průkaz a rovnou se ho zeptal, jestli tady náhodou před chvílí nebyl jeden takový a makový mládenec, nebo jestli u nich případně nepracuje.
Chlápek mě trpělivě vyslechl, a když jsem skončil, řekl celkem srozumitelně něco jako EINTRITT VERBOTEN. To další už překračovalo moje protektorátní znalosti, ale vypadalo to na sérii vikinských nadávek.
„Pardon, Herr Doctor Frankenstein,“ řekl jsem. „Zucken Sie sich mit Fuss.“
Když jsem vyšel na ulici, ty dva jsem naproti za sklem neviděl.
Kapánek mě to zarazilo a šel jsem se podívat, kam si přesedli.
Pořád jsem je neviděl.
Vešel jsem dovnitř a pořádně se rozhlédl.
Ani zdání.
Zastavil jsem servírku, která okolo mě nesla tác s použitým nádobím, a zeptal se, jestli si na ty dva nepamatuje. „Ale jo, pane,“ řekla. „Proč?“
„Kdy odešli?“
„Hned, jak vypili čaj.“
„Vždyť si objednali spoustu jídla.“
„To ano, pane,“ souhlasila. „Vzali si to s sebou.“
„Vzali si to s sebou? Zeleninovej salát, pizzu, hranolky s kečupem a šlehačkovej pohár s ananasem?“
„To je přece normální.“
„Můžete mi ukázat, jak normální to je?“
Kývla bradou na chladicí box a odběhla.
Zachoval jsem se jako neinformovaný ufoun. Měli to tam všechno ve škatulkách a kelímcích kromě hranolků, které smažili vzadu jako u McDonalda.
Udělal jsem čelem vzad, vystřelil na ulici a marně se rozhlížel po obzoru. Zdejchli se mi.
Ještě jednou jsem se vrátil a zeptal se té ochotné dívčiny, jestli je nezná. „On sem chodí často,“ řekla. „Ale pamatuju si ho hlavně proto, že nikdy nemá drobný. Víte, my zpátky mít musíme a on vždycky vytáhne pětistovku nebo tisícovku. Většinou si potom musím jít k barmanovi rozměnit.“
„Vždycky si to bere s sebou?“
„Jak kdy.“
„A proč si to nekoupil rovnou u pultu?“
Pokrčila rameny. „Protože si s tou zubařkou dali čaj, víte. Ten podáváme jenom tady.“
„Ona je zubařka?“
„No… Asi zubní laborantka.“
„Vy ji znáte?“
„Nevím, jak se jmenuje. Všimla jsem si jí, když si jejich třída dávala k nám za výlohu maturitní tablo… Promiňte, támhle mě volají.“
Tak jsem poděkoval. Šoural jsem se k nádraží a musel jsem vypadat přesně jako důchodce, kterému na čase nezáleží, protože už to stejně má spočítané.
Kdoví, jestli to nebyla pravda.
11
Na obrazovce televizoru krásní mladí lidé předváděli, jak se jim náramně daří v Beverly Hills. „Sehnala jsem pár vajíček,“ ozvala se Lenka z kuchyně. „Máte něco?“
„Jo. Hlavně takovej blbej nápad.“
„A houby…?“
„Aha. Ten lístek… No, víte… Chtěl jsem jít na houby, ale nakonec jsem jel do Liberce.“
„To jste teda zrádce.“
„Nemoh jsem vás brát s sebou k Trojanový.“
„A jéje,“ řekla a něco jí přitom nejspíš upadlo do dřezu.

„Jestlipak zase měla roztrženou blůzičku?“
„Nejdřív z toho byla celá špatná. Pak si zašla do kuchyně a bylo jí dokonce do smíchu.“
„Do kuchyně?“
„Jo. Nejspíš si tam kopla panáka. Proč nejste zamčená a lítáte někde po kurníkách?“
„Copak jsem nějaký neposlušný kozlátko?“
Šel jsem k televizoru a vypnul ho. „Lenko,“ řekl jsem, „tady jde o dost ošklivý věci. Buď se seberete a odcestujete do Kořenova, kde na vás čeká otevřená náruč toho vašeho supermana, nebo budete náramně poslušný kozlátko. Je vám to jasný?“
Popadla utěrku a začala utírat pár kousků nádobí od včerejší večeře. „Sháněl vás tu policajt,“ řekla. „Žádnej z těch, co známe.“
„Co chtěl?“
„Povídal, že se tady k večeru zastaví Mašek.“
„O Ditrichovi nemluvil?“
„Ne. Taky mi to nijak nescházelo.“
„Obědvala jste?“
„Myslela jsem, že ty houby…“
„Houby nerostou,“ řekl jsem. „Nepovídejte mi, že jste tomu věřila.“
„No vlastně… Myslela jsem si, že pátráte někde v lese, a že jste při tom moh nějaký najít. Udělám z těch vajíček palačinky, nějaká mouka tady je. Máte rád palačinky s marmeládou? Ta tu je taky.“
„Ale jo,“ řekl jsem. „Tak za hodinku, jo?“
„Proč?“
„Musím za Hromádkou.“
„Šla bych s váma.“
„To nejde. On přece ví, že jste jenom moje sousedka z penziónu. A já si s ním potřebuju promluvit o věcech, na který se vztahuje název mý firmy.“
„Já vám tu překážím, co?“
„Ale ne. Jenom nesmíte předpokládat, že se vám budu svěřovat.
Takže se nakonec budete nudit.“
„Nebudu,“ řekla. „A když jo, pustím si televizi.“
Tak jsem ji tam nechal a šel. Zamkla za mnou.
Kde je Hromádkova chalupa, jsem se dověděl v hotelu. Našel jsem ji snadno, jiná tam u silnice nebyla. V otevřených vratech bývalé stodoly stál mírně zaprášený žlutý mercedes a režisér seděl na terase s nohama na stole.
„Á, Kliftón je tady,“ uvítal mě. „Račte dál, zujte si boty, odložte sako, klobouk můžete položit na podlahu.“
Neměl jsem sako ani klobouk.
„To je humor,“ vysvětlil mi to. „Jsem na palici z toho scénáře.
Je to sice náramně literární, ale vůbec ne filmový. Lidi nebudou zvědaví na to, jak Světlá píše hodinu dopis Nerudovi.“
Vzal do ruky otevřený scénář a zadeklamoval: „Na polích zraje zlatá žeň… Zraji s ní.“ Hodil scénář na stůl. „To se přece nedá napsat jen tak z voleje. Ona to tak sice opravdu napsala, ale nikdo se nebude pět minut koukat, jak to zrovna vymejšlí. Za tu dobu odejde domů půl biografu.“
Vedle scénáře měl na stole fláděru.
„Nevadí vám to v duševní práci?“ zeptal jsem se.
„To je prevence proti chorobný melancholii. Pane, já jsem rejža, před kterým se asáci a klapky třásli hrůzou. A nějakej zasranej literát si vymejšlí: Světlá: Zvolna dojde k oknu, zastaví se s rukou na srdci, pohlédne z okna, vzdychne, kamera švenk na dveře, v nichž stojí zamračený Mužák. Prodleva. Kdo by se z toho nedal na chlast, když v týhle republice seženete prachy leda na Čachtickou paní, a to jen kvůli třem stovkám bestiálně zamordovanejch panen? Kam by se na to hrabal nějakej místní mordýř. No řekněte sám - koho dneska zajímá, jak Světlá kouká z okna a ve dveřích se mračí Mužák?“
„Tak proč to točíte?“
„Abych ze smetiště tržních vztahů pozvedl upadající kulturu kšeftováním zblbléhо národa. Chápete to? Jsem jeden z posledních světlonošů, kterýho producent našel. Tak je to, milej Holmesi.
Možná jsem drobet ožralej, ale zase ne tolik, abych nevnímal, co jste mi přines. Jestli máte chuť, vemte si támhle druhou sklenici.“
„Ne, díky. Kdo to byl Mužák?“
„To nevíte? Její starej. Světlá, to byl psojdonym podle jedný vesnice pod Ještědem, kde stál u potoka kříž.“
„A Žofie Podlipská byla její sestra, jo?“
„Jo. Že vás to zajímá?“
„Je to velká role?“
„Ále… Nic moc. Vlastně štěk. Volal jste jí?“
„Ne, byl jsem u ní v Liberci.“
„Hele… Ranní ptáče. Jak jste zjistil, kde bydlí?“
„Od čeho bych byl detektiv?“
„Kdybych bejval věděl, že tam pojedete, řek jsem vám to sám. A co? Bylo to k něčemu? Počítám, že vám řekla to samý, co já.“
„Říkala, že jste jí nabízel doprovod. Odmítla, protože jste byl ospalej a unavenej. Chtěla jít po silnici, a vy jste taky

myslel, že půjde po silnici. Jenže si to na poslední chvíli rozmyslela, protože svítily hvězdičky, který ze silnice nejsou vidět.“
„No vidíte. Takže jsme tam, kde jsme byli.“
„Přesně tak. Pořád nevím, proč sem vlastně jezdila.“
„Copak jsem vám neříkal -“
„Koukejte, pane Hromádko, jestli je Žofie Podlipská opravdu jenom štěk, jak říkáte, nemělo přece smysl, aby to s váma jezdila konzultovat. Že spolu něco máte, podle vás nepadá v úvahu. A že byste se scházeli jenom kvůli přátelskýmu popovídání, to se zase nezdá mně, i když to říkáte oba. Já myslím, že aspoň vy na drby nemáte čas.“
„Prosím vás… To neznáte lidi od filmu a od divadla… Na drby si najdem čas vždycky.“ A protože jsem mlčel, dodal: „Proč by sem teda podle vás jezdila?“
„Mohla si sem jezdit pro peníze,“ řekl jsem. „Někdo na to káp a počkal si na ni.“
„Sem že by si jezdila - No ne, vy teda máte fantazii.“
„Kdybych ji neměl, nemoh bych dělat, co dělám. Tak jak je to? Ona na vás něco ví?“
„Můžu vás ujistit, že mě nevydírá.“
„No dobře. Taky je mi nejasný, proč zrovna včera neparkovala před chalupou.“
„Povídám, že se potřebovala projít. Aspoň to říkala.“
„Předtím to nikdy nepotřebovala?“
„No… Asi ne.“
„Vás aby člověk rozebíral jak budík,“ řekl jsem. „Takovej ten, co ho musíte nařídit na jedenáct, když chcete, aby zazvonil v půl sedmý.“
„Hlavně že tikám,“ řekl a hmátl po flašce.
„Počkejte s tím tikáním, ještě nejsem hotovej.“
„Já skoro jo,“ na to Hromádka. „Z těch vašich plků je mi šoufl. A jsou to plky dost draze zaplacený.“
„Dělám, co můžu, a vy mi to nijak neusnadňujete.“
„Děláte, co můžete, abyste mě dostal do blázince. Já z toho zkolabuju…! Nejdřív ten chlap, co nechá Světlou čučet půl hodiny z okna s nasraným Mužákem za zádama, teďka zase vy s tím pošahaným budíkem.“
„Tak jak je to s Gábi Trojanovou?“ řekl jsem.
Chvíli vrčel a koukal na mě jako vlkodlak. „Ale je to jenom mezi náma?“ řekl.
„Samozřejmě. Povídám vám, že jste můj klient, ne?“
„Ale s ní o tom taky -“
„V žádným případě.“
„Nejezdí si sem pro peníze,“ řekl někomu pod stolem. „Měla by je sem vozit. Je mi dlužna dvě stě tisíc.“
„Cože?!“ zeptal jsem se.
„Povídám, dvě stě tisíc.“
„Jak dlouho?“
„Asi rok…,“ odpověděl tomu neznámému pod stolem. „Tenkrát jsme spolu opravdu něco měli. Dneska už ne. Potřebovala na byt, viděl jste, jak bydlí. Něco snad sehnala jinde, těch dvě stě jí chybělo… Jenže si ten byt nakonec nekoupila… a prachy mi nevrátila. Nemám ponětí, kam je dala. Co je dneska dvě stě tisíc?
Ani ne půlka auťáku. Mohla je rozfofrovat, možná sama nevěděla jak. Prostě jsou fuč. Já nemám vlastní konto. Máme se ženou společný, a těch dvě stě tisíc jsem tenkrát okecal, že je to příspěvek na nějakej film, kterej se mi vrátí, až se to natočí a prodá. Jenže se nic nenatočilo a neprodalo a žena se po těch penězích ptá. Dost nepříjemně. Zdrh jsem na chalupu s tím scénářem, zavolal Gábi, aby sem za mnou zajela, a chtěl jsem ty peníze.“
„Co vám řekla?“
„Že mi je vrátí. Nejdřív povídala, že v pondělí. Přijela v pondělí a řekla, že příští pátek. Příští pátek zase, že ve středu. Byla tady takhle už popátý. Je mi líto, že v tom takhle lítá… Dal jsem jí ten štěk, ale to nevytrhne ani ji, ani mě. A já ty prachy prostě musím vrátit, jinak mě žena zblázní.
Relativně to pořád je dost peněz.“
„Absolutně taky,“ řekl jsem. „Do čeho je mohla vrazit? Do auťáku?“
„Má pořád toho fiata, kterýho měla předtím. Já myslím, že je prostě prošustrovala.“
„Nebo něco jinýho.“
„A co, prosím vás? Myslíte, že je propila?“
„Třeba jo. Nebo je strká nějakýmu milenci. Nemá třeba trochu neobvyklý chutě?“
Podrbal se na hlavě. „Hm… Trošku zvláštní, to ona je. Proto mě taky brzo nechala. Víte, já jsem v tomhletom dost přímočarej.“
„Nenapadlo vás, že by mohla bejt narkomanka?“
Nechal jsem ho, ať si naleje. Třásla se mu ruka. „Doprdele,“ řekl tiše. „Víte, že by to tak mohlo bejt? Vůbec mě to, vola, nenapadlo. Ty její nálady… Přijde s brekem, a pak zase samý veselo, jako kdyby už jí ty prachy někdo slíbil… Na place nemlich tak. Jednou jiskří jak prskavka, podruhý je to hotová zvadlá lilie… Jak jste na to sakra přišel?“
„Taky byla jako zvadlá lilie. Přesně do tý doby, než se na moment omluvila a zapadla za záclonu. Myslel jsem, že popotahuje nosem, jako do pláče. Jenže se nakonec nevysmrkala, a to udělá každá ženská. Mohla si tam dát panáka… Ale pravděpodobnější je, že šňupala.“
„Kokain?“
„Šňupací tabák asi ne. Připusťme ten kokain. Na drogy nejsem expert, vždycky mi to bylo protivný.“
„Tak ona ty prachy prošňupala…“

„Důkazy nemáme. Jenom nepřímý. A s mou prací pro vás to nemá nic společnýho.“
„Jakpak ne? Donuťte ji, ať mi ty prachy vrátí.“
„Neblbněte. Discret není agentura pro vymáhání dluhů. Navíc to z ní stejně nevyrazíte. Ani soudně ne. Nemá ani vindru, leda že má někde ulitej zbytek, ze kterýho si kupuje od nějakýho stálýho agenta to svinstvo. A ani to nevíme jistě. Jaký má styky, nevíte?“
„To nevím. Její známý já neznám. Čert aby to vzal.“
„Jak dlouho je rozvedená?“
„Už dávno. Její bejvalej je snad někde v Německu, nebo ještě dál.
Byla rozvedená už tenkrát…, když mezi náma ještě něco bylo. To už je přes rok.“
„Máte o čem přemejšlet. Já jdu na oběd.“
„Do hotelu? Moh bych s váma.“
„Omluvte mě,“ řekl jsem. „Jsem pozvanej na palačinky s marmeládou.“
Když jsem se po pár krocích ohlíd, seděl tam a mračil se jak ten Mužák ve dveřích s prodlevou. „Hej,“ zavolal jsem na něj, „proč se vlastně Mužák mračil?“
„Co jste měl ve škole z literatury?“ houkl. „Světlá se zaláskovala do Nerudy a Mužák se toho domák. To je přece hlavní náplň toho filmu.“
„Třeba byste ho líp prodali, kdyby tam Světlá s Nerudou vyváděli v Mužákový posteli a Mužák je odbouch,“ řekl jsem.
„Tak se mějte.“
12
Během oběda se Lenka pokoušela tahat ze mě rozumy, až jsem jí zase začal vyhrožovat Kořenovem. Kabonila se, po obědě pustila televizi a začala třískat nádobím. Připadal jsem si jako ženáč a šlo mi to na nervy.
Vyštrachal jsem v jedné polici nějaké zapomenuté noviny a šel si na terasu číst, jenže nebyly nejmladší a ještě k tomu nikoli podle mého vkusu.
Slunce svítilo jako blázen a Lenka, která mezitím umyla nádobí, vypnula televizi a někam se ztratila (myslel jsem si, že šla trucovat), sešla dolů ve slunečních brýlích a oděná do plavek, ze kterých by zdivočel i Guth-Jarkovský. Neřekla ani slovo, složila se ladně do lehátka, natáhla opálené nožky a otevřela knížku, jako by mi dávala najevo, že se kajícně vrací k Marlowovi, kterému se mnou málem zahnula.
„Neberte si to tak, Lenko,“ řekl jsem.
„Vy si to taky neberete, že jo,“ odsekla.
„Mluvíme každej o něčem jiným,“ řekl jsem jí. „Já vás nemůžu zasvěcovat do intimit svejch klientů. To bych se tím těžko moh živit.“
„Máte důchod, ne?“
Napadlo mě, jak tyhle mladé dámy dovedou být kruté, aniž by si to uvědomovaly. „Kdejakej kmet má důchod,“ řekl jsem. „Proto po nás holky na vdávání tak jedou.“
„To jste přepísk,“ řekla.
„Vždyť můžete jet do Kořenova,“ odpověděl jsem nejotcovštějším tónem, jakého jsem byl momentálně schopen. „Ten váš chlapec se tam někde trápí a vy tady posluhujete starci nad hrobem. Já si bez vás poradím. Něco si uklohnit dovedu a kdyby došlo k nejhoršímu, zatlačit oči si můžu sám.“
„Helejte,“ vybafla a zabouchla knížku, „proč myslíte, že vám ta vaše bejvalá dala kopačky? Měla už dost těch vašich blbejch řečí.
Tak já teda zabalím a vypadnu. Abyste si moh před smrtí v klidu přemejšlet, jak je možný, že vás ta holka nemilovala až do svejch pětatřicíti.“
„Pětačtyřicíti,“ řekl jsem.
Ale to už byla pryč.
Podíval jsem se na temný svah Černé Studnice v dálce. Slunce bodavě pálilo víc a víc, a nahoře nad okrajem střechy se objevil mrak, který se rychle valil k zenitu.
Vzpomněl jsem si na skautskou příručku, kde byl nakreslený právě takový zlověstný černý mrak a pod ním bylo napsáno:
Kumulonimbus-bouřlivák. Právě se chystal spolknout slunce, když Lenka vystrčila hlavu na terasu a řekla: „Tak se tady mějte. A díky za nocleh.“
„Hodně štěstí, Lenko,“ řekl jsem přes rameno.
Neodpověděla. Potom už jsem ji viděl jenom zezadu, jak se svým těžkým batohem rázuje z kopce dolů a mizí v lesíku.
Ženské nejvíc postrádáte, když jsou na odchodu, napadlo mě. Ale hned jsem to pustil z hlavy, protože závan studeného větru odnesl ty staré noviny na louku pod terasou.
Šel jsem je sebrat, vrátil jsem dovnitř a chvíli se bavil štípáním tříštiček. Rovnal jsem je do krbu na zmačkané noviny, aby stačilo jen škrtnout sirkou. Pokud opravdu začne pršet… Pak jsem si vzpomněl, že má přijít Mašek, a šel jsem se podívat do špajzu, jestli bych tam nenašel něco pro zahřátí. Objevil jsem tam jen půl flašky nějakého německého lepidla, a řekl jsem si, že bych mohl skočit pro půllitrovku rumu.
Taktak jsem stačil doklusat pod stříšku nad hlavním vchodem hotelu. Pár velkých kapek plesklo do prachu cesty a vzápětí se rozšuměl prudký déšť.
Když jsem pultu v restauraci platil tu kýženou flašku, objevil se hoteliér, který mě zřejmě považoval za kdovíco. „Moh byste na slovíčko?“ řekl a zdůraznil to prstem.
Sebral jsem rum a šel jsem za ním kamsi dozadu, kde měl kancelář.
„Vy mi nejspíš stejně nemůžete nic říct,“ zašeptal, když zavřel dveře.

„Přijde na to," řekl jsem. „Co vás zajímá?"
„Propána, pane…," řekl a málem přitom sepjal ruce, „pan Hromádka je přece náš stálej host. Známej umělec… Chalupu tady má dobrejch dvanáct let. Nedivte se, že bych rád věděl, proč jste ho zatkli."
„Cože?"
„Nedělejte, že o tom nevíte."
„Nevím. Kdy se to stalo?"
„Vážně o tom nevíte…?"
„Pane šéf," řekl jsem, „mám v Praze detektivní agenturu. Pan Hromádka si mě najal, abych se pokusil vysvětlit přepadení paní Trojanový. Jablonecká policie se zajímá o mý názory, pražská spíš o mou osobu. Ale o tom, že by chtěli pana Hromádku sebrat, slyším prvně. Odkud to víte vy?"
Ukázal mi na okno kanceláře.
Podíval jsem se ven. Lilo tam jak z konve a z mokrého asfaltu silnice stoupala pára.
„Chcete říct, že jste viděl, jak ho vezou?" zeptal jsem se.
„Policajti?"
„Přesně tak, pane. Zrovna teď. Dva v uniformě, jeden civil a pan Hromádka. Jak začalo pršet, zavíral jsem okno… Zahlíd mě a jenom takhle kejvnul… V obličeji byl bledej a ztrhanej."
Řekl jsem: „To je radost."
Podíval se úkosem na flašku, kterou jsem držel za hrdlo, jako kdybych ho s ní chtěl praštit, sehnul se a zalovil v krabici na podlaze. „Tohle si vemte," řekl a podal mi čtyřhranného Jacka Danielse. „Nebudete pít konzumní rum, když děláte pro pana Hromádku."
„Co za to?" řekl jsem. „Informace?"
„Za to," řekl, „vytáhnete pana Hromádku z arestu. Nemusíte mi říkat, jak to uděláte. Nemusíte mi říkat vůbec nic. Ale od teďka tu máte pro sebe a tu vaši slečnu všecko gratis. Obsluha bude informovaná."
„To je sice náramný," já na to, „ale co když pan Hromádka opravdu něco proved?"
Ukázal na telefon na stole. „Nechcete tam zavolat?"
„Teď by to asi nebylo rozumný. Povídal jste, že vám nemusím říkat vůbec nic."
„Co jsem řek, to jsem řek… Jo - já jsem nějakej Klimeš.
Viktor."
„Fink Ota."
Potřásli jsme si rukama.
„Jestli se zdržíte, máme čerstvou svíčkovou…"
„Ne, díky. Někoho čekám."
„Půjčím vám paraple. A tu flašku nešetřete. Až dojde, prostě si tady vyměníte prázdnou za plnou. Kdybych tu nebyl, bude o tom vědět vrchní. Jo - a kdyby snad byly potřeba nějaký finance…"
Byl to svatý muž.
13
Seděl jsem u krbu bez ohně a rozprávěl s Jackem Danielsem, zatímco na střeše rachotil déšť.
Chvíli jsem to bubnování poslouchal a pak jsem se vydal nahoru zavřít větračky, protože například taková Lusitanie se potopila za osmnáct minut nejen kvůli zásahu torpédem, ale taky proto, že okny natekla voda do jídelny první třídy.
Když jsem zavíral v pokoji, kde spala Lenka, shodil průvan z nočního stolku nějaký papír. Chtěl jsem se podívat, jaký papír to vlastně je, ale najednou jsem zaslechl čvachtavé kroky zdola.
Napadlo mě, že je to Mašek, nechal jsem papír papírem a zahalekal: „Jo, už jdu dolů." A šel jsem dolů.
Jenže to nebyl Mašek. Byla to Lenka. „Dohája," řekla a praštila o zem batohem. „Takovej šílenej slejvák."
Splihlé vlasy se jí lepily na obličej a utržené džíny na stehna.
K čemu se jí lepilo tričko, bych snad ani neříkal, inteligent si to dovede představit.
Shodila z nohou adidasky a stáhla si ponožky.
„Všecko je to skrznaskrz," hartusila přitom. „Kruci… Musím to honem svlíct."
Zapálil jsem třísky v krbu. „Hlavně se vydrbejte ručníkem," řekl jsem. „Pak si sedněte k ohni a já vám uvařím grog, nebo si můžete dát rovnou panáka."
„To myslíte vážně?" řekla a podívala se na mě svýma zelenýma očima.
„Co je? Čekala jste, že vás vyženu zpátky do deště?"
„Já na vašem místě bych to udělala."
„Moudrost stáří mi velí, abych vaše projevy bral jen jako emoce nezkušenýho mládí. Včetně toho, že se přede mnou svlíkáte."
„Třeba to dělám proto, že skrz tu pitomou moudrost nejste nebezpečnej," odsekla odněkud z trička, které si rvala přes hlavu. „Vám vadí, že se svlíkám? Jestli jo, tak jděte pryč."
„Jdu," řekl jsem. „Pitomá moudrost? Inu, inu."
Vyšel jsem na terasu, kde byly louže a vítr tam zanášel vodní tříšť. Černá Studnice zmizela za clonou deště, přívaly vody lomozily na střeše, blesky zažíhaly oblohu a hromy se válely po horách. Chvíli jsem tam stál, pokuřoval a proklínal svoje léta, pěkně jedno po druhém a pak ještě jednou pozpátku.
Když jsem se vrátil, byla někde nahoře; slyšel jsem, jak tam pobíhá sem a tam. Šel jsem do kuchyňky, našel v kredenci dvě duritky, jednou z nich jsem odměřil do hrnce patřičné množství vody, přilil dvě půldecky rumu, přidal šest kostek cukru a hrnec postavil na hořák. Pak jsem dal do sklenic lžičky, připravil si sběračku a hadrovou chňapku a hlídal, aby se to v hrnci nezačalo vařit.

Lenka přišla dolů v teplákách a zavolala na mě ze salónu, jestli mi opravdu nevadí, že ji mám zase na krku. Protože kdyby mi to vadilo…
„Kdyby mi to vadilo, už jsem vás dávno zastřelil," řekl jsem.
„Tak už sakra přestaňte blbnout."
„Vy jste začal s tím pitomým Kořenovem."
„Já nevím, co je na něm najednou pitomýho. Ten váš mladík se tam souží…"
„Kašlu na něj," zaječela, až jí přeskočil hlas.
Další dialog přerušila hladina v hrnci, která se nepatrně pohnula. Zavřel jsem plyn, odstavil hrnec a sběračkou nalil do sklenic. Potom jsem ještě do každé strouhl lžičkou hoblinku másla. Jeden chemik se mi jednou snažil demonstrovat, že se ten rum máslem emulguje a konzistence grogu je pak vazká. Přitom se strašně ožral a nikdy mi už nevysvětlil, co tím myslel.
Když jsem nesl sklenice do salónu, Lenka prohrabovala oheň.
Kroutil se tam nějaký zčernalý papír, který vzápětí vyletěl komínem. „To pálíte ten papír, co jste nahoře zapomněla?" zeptal jsem se.
„Vy jste to čet?!"
„Ne. Zavíral jsem ve vaší ložnici okno, a kdyby to neshodil průvan, vůbec bych si toho nevšim. A to jste akorát přišla. Měl jsem?"
„Ne," řekla. „Víte, napsala jsem vám tam pár blbostí… Byla jsem naštvaná. Promiňte."
„Ále co… Já vás přece nevyháním. Jen se musíte smířit s tím, že tady jste leda proto, abyste vařila a myla nádobí. Což je venkoncem fešácká služba, protože jinak máte volno. Takže jestli vám nevadí, že plat není nic moc…"
„Já ani tak nekoukám na plat," řekla, „jako na dobrý zacházení."
„Zacházel jsem snad s váma špatně, Elvíro?!"
„Ne," řekla. „Jste hodnej člověk a já jsem kráva."
„V Indii jsou krávy posvátný."
„Já myslela českou."
„V Čechách budou taky posvátný, jen co se dostanou ochránci přírody do parlamentu. McDonald bude muset převekslovat na kapustový karbanátky."
„Jak jste na to přišel?"
„Byl jsem tam na sváče a nějaká praštěná holka se mě zeptala, proč podporuju firmu, která vraždí zvířátka."
„Taková hubená v baretu?"
„Vy ji znáte?"
„Jo. Veronika je známá liberecká figurka. Byla u Zelenejch, potom u Dětí Země… Odevšad ji vylejou, protože to hrozně přehání. Teď prej zakládá vlastní spolek." Zaťukala si na čelo. „Nic proti ekologii, ale u ní je to něco mezi posláním a duševní poruchou."
„Tak to už jsou dvě," řekl jsem. „A takovýho čahouna s culíkem a náušnicí, kterej vypadá jako Indián a má peněz jako šlupek, náhodou neznáte? Říká se mu Čárlí a chodí s jednou zubní laborantkou, která má pankáčskej účes a kroužek v nose."
„Takovejch se flákaj po městě desítky. Buď pod paraplatama u radnice, v pasáži obchoďáku nebo v rokáči na Tržním náměstí. Proč vás zajímaj?"
„Nezajímaj mě. Potřebuju dostat Hromádku z lapáku. Odpoledne ho sbalili."
„Cože…?!"
„Hoteliér mi to řek, když jsem tam byl pro rum."
„A proč ho -?"
„To nevím. Jestli přijde Mašek, snad mi to řekne."
„A co to má společnýho s těma -"
„Nevím. Možná nic. Víte co? Dopijeme ten grog. Potom si uvaříme ještě jeden a vy se to přitom naučíte. Nikdy nemůžete vědět, kdy se vám to hodí."
„Kdo to naučil vás?"
„Jedna krásná dáma před čtyřiceti lety. Byl jsem sám v chatě jednoho kamaráda, venku se dalo do slejváku… Byla stejně zmáčená jako vy; na sobě měla jenom tenký letní šaty a pod nima dva kousky prádla. Vidíte, historie se opakuje."
„Jéžiš… Co bylo dál?"
„Usušila se a naučila mě vařit grog."
„Nic jinýho?"
„Ne. Nic jinýho. To víte, deset let před sexuální revolucí, hipíkama a tak dále. Neříkám, že bych bejval neměl zájem. Jenže tenkrát byly jiný časy."
Vzdychla, jako by ji strašně mrzelo, že tenkrát nebyla na světě.
Kdyby byla, bylo by jí teď přes šedesát. Radši jsem jí to neřekl.
Vzal jsem sklenici a začal odměřovat vodu.
Byla to pilná žákyně; ochutnávala, ochutnávala, takže za chvilku v rozverné náladě pobíhala po celém baráku, v jednom kuse něco brebentila a předpokládala, že jí budu odpovídat, i když byla nahoře v poschodí - což pro mě bylo dost náročné, protože moje staré uši mají k rysovi dost daleko.
Brzy nato se venku setmělo, jako by už byl večer.
Lenka se pustila do nějakých obložených chlebů a já právě nesl ze sklepa další dávku dříví do krbu, když se dostavil

kapitán Mašek v černém pršiplášti s kapucí.
14
„Tak mě tu máte," hlásil ve dveřích a rachotil pláštěm. „To je čina. Nechám to tady v předsíni."
„Nějak se nám to zkazilo, co?" řekl jsem a koukal, jak mu kape z knírů.
„Tady když začne pršet…," na to Mašek. „Jizerský hory, to je nočník Evropy."
„Jéje, dobrý odpoledne," řekla Lenka, když jsme vešli. „Už stavím na grog, pane kapitáne."
„Vy jste ještě tady?"
„A kde bych měla bejt?"
„Copak jste nechtěla jet do Kořenova?"
„Chtěla. Jenže oni na tý chalupě byli jen přes víkend."
„Takže jsme vám ho zkazili, co?"
„Ale ne… Mám tejden dovolený. Stejně bych tam už dnes nebyla."
„A kde byste byla?"
„Vím já? Flákala bych se po horách."
Mašek starostlivě zavrtěl hlavou. „No, víte," řekl, „to vás radši vidím tady. Grog nemůžu, jsem tu bez šoféra. Leda že byste mi uvařila čaj, když už se se mnou chcete mermomocí obtěžovat."
„Jakýpak obtěžování," řekla a odešla do kuchyně.
Mašek si natáhl nohy k ohni a řekl: „To je ale výborná věc, takovej krb."
Neřekl jsem nic.
„Major Ditrich odjel do Prahy," pokračoval Mašek, jako by přemýšlel nahlas. „Že si prej musí pořádně proštudovat akta minulejch případů. Nevím, co si myslí, že z tý dokumentace vykouká. Pokud si pamatuju, nikdy se na nic nezapomnělo. Aspoň tady u nás ne."
„Co ty čtyři případy spojuje kromě toho, co je očividný?" zeptal jsem se.
„Pět případů."
„Proč pět?"
„Nevíte, že jsme sebrali Hromádku?"
„Vím. Hoteliér Klimeš viděl z okna, jak ho vezete."
„A nezajímá vás, proč jsme ho sebrali?"
„Samozřejmě že mě to zajímá. Myslel jsem, že jste za mnou přijel kvůli tomu."
„Přijel nepřijel… S tím Hromádkou… Pravděpodobně jsem se zachoval trošku… Já myslel, že chlap jako Hromádka je z obliga už tím, že je umělec a inteligent. Tyhle případy jsou brutální, a on mi prostě jako pachatel… neseděl. Jenže major - no, prostě si vydupal příkaz k domovní prohlídce. Tak jsme ji provedli, a věřte tomu, že mi přitom bylo dost trapně. Jenže jenom do chvíle, než jsme tam našli ty boty."
„Pasovaly do vašich odlitků?"
„Přesně. Starý botasky, víte, takový ty bílý, co jim brzo rupne podrážka vejpůl. Pokud je člověk rovnou nevyhodí, používá je, leda když doma maluje, jde do garáže hrabat se v motoru… Nebo když potřebuje rychle vyběhnout z chalupy. Přitom podrážka utrpí další nezaměnitelný šrámy. Když v takovýhle botě šlápnete do měkký hlíny, máte otisk, jako kdybyste se podepsal. A zrovna tyhle botasky měl Hromádka v předsíni pod lavičkou."
„Co vám řek, když jste je našli?"
Mašek se ztrápeně pousmál. „Přišerně nám vynadal. Trval na tom, že za Trojanovou nešel, a že nemá ponětí, jak se na to místo mohly dostat otisky jeho starejch škrpálů, který už neměl sto let na nohou."
„Třeba mluví pravdu."
„Těžko říct. Nevím… Sebrat jsme ho museli, už pro tu možnou souvislost."
„Ale na tý pasece u trati jste ty otisky nenašli."
„Nenašli jsme žádný. Tam na to není terén."
„Nemáte pro mě od Hromádky nějakej vzkaz?"
„Jo, požádal mě, abych sem za váma zašel; ale to jsem měl tak jako tak v úmyslu. Taky jsme mu vyhověli a zavolali do Prahy nějakýmu doktorovi Makovskýmu, je to jeho známej - právník."
„Zamluvili jsme souvislosti těch starších případů."
Mašek se podíval po Lence, která mu postavila k ruce čaj a vedle mísu s obloženými chleby. „Víte, já bych nerad tady před slečnou -"
„Já jdu stejně nahoru," řekla Lenka. „Mám tam rozečtenou knížku."
„Copak čtete hezkýho?" zeptal se Mašek. „Nejspíš něco zamilovanýho, co?"
„Chandlera," uťala ho. „Tak příjemnou zábavu."
Věděl jsem, jaké přemáhání ji to stálo. Ale odešla bez dalších připomínek.

„My už bysme ji tu nepotřebovali," řekl Mašek. „Nemusela tady zůstávat. Ale když vám to vyhovuje…"
„Nesmíte věřit všemu, co říká Ditrich," řekl jsem.
„Jak čemu," řekl. „Taky povídal, že jste bejvalej… No, však víte."
„Bejvalej bolševickej polda?"
„Tak nějak."
„Vadí vám to?"
Pousmál se. „Byl jste u kriminálky. Taky se dá říct, že to grázlové tenkrát měli o dost těžší. Bohužel nejen grázlové, ale s tím jste vy neměl co dělat. Některý vaše případy jsme probírali ve škole jako ukázkový, pokud se nemejlím. Proto tu

taky s váma sedím. Na rozdíl od majora Ditricha si totiž myslím, že není od věci zeptat se vás tu a tam, jak se na to díváte.“
„Dík. Ani nevím, že jsem v nějaký učebnici.“
„Je tam samozřejmě jenom zkratka, ale mě napadlo, že jste to vy; máte přece monogram jako bejvalý Občanský fórum.“
Chvíli jsme se o tom dohadovali; Mašek vzpomínal, o jaké případy šlo, a já nakonec musel přiznat, že to skutečně byly moje případy.
„A vy chcete slyšet, co si o tom myslím?“ řekl jsem.
„No… Tak povšechně. I když je Hromádka váš klient. Nebo právě proto. Nějakej názor na to mít musíte.“
„Jak jste myslel to i když?“
„Tak, jak jsem to řek… Přece se nám nebudete svěřovat, když jsme ho sebrali a on vás platí. No řekněte, nemám pravdu?“
„Mně jde hlavně o to, abyste dostali pachatele,“ řekl jsem. „I kdyby to byl Hromádka. Já samozřejmě věřím, že to můj klient neudělal. Nějaký starý boty v předsíni… Uvědomte si, kolik času proseděl v hotelu. A u chaty má jen obyčejný zámky.“
„Myslíte, že mu tam ty boty někdo sebral, obul si je, přepad v nich Trojanovou a zase je tam vrátil?“
„Proč ne?“
Mašek pochybovačně zavrtěl hlavou. „Nezdá se vám to mnohem krkolomnější, než kdyby to byl on sám?“
„Je to můj klient,“ řekl jsem. „Platí mě především za to, abych všechny takovýhle důkazy zpochybnil, když ne rovnou vyvrátil.“
„To vám nezávidím.“
„Nemusíte.“
Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl složený papír potištěný jehličkovou tiskárnou. „Ptal jste se na ty čtyři případy,“ řekl. „Nějaký údaje jsem si vytáh… Napadlo mě, že vás to bude zajímat. Chcete si to přečíst?“
„Přečtěte mi to sám,“ řekl jsem. „Nemám to slepecký písmo rád.
Musel bych udělat pořádný světlo a dojít si nahoru pro brejle.“
„Dobrá… Tak první případ. Před dvěma lety, posledního května.
Neděle, krásný počasí. Mám vám říct, kde se to stalo? Počítám, že se v okolí stejně nevyznáte.“
„Stačí přibližně.“
„V lese poblíž Hraničný, asi pět kilometrů odtud. Byla to německá turistka, přijela se společností na víkend do penziónu Lobelka.
Je to takovej menší rodinnej podnik s restaurací a ubytováním asi pro dvacet lidí. Jmenovala se Hilde Fleischerová, osmadvacet let, rozvedená, šedesát sedm kilo, sto padesát osm centimetrů. Večer předtím se tam dost pilo, s někým se tam poškorpila. Vstávala dost pozdě, už se pomalu chystali k odjezdu, ten člověk, co se s ním večer pohádala, nějakej Horst Kuschke, se chtěl usmiřovat a ona šla trucovat do lesa. Víc se o ní neví. Začali ji hledat, protože už byl nejvyšší čas, aby stihli autobus… Našli ji v lese, kousek od penziónu, částečně svlečenou a v klasický poloze.“ Zalistoval dozadu. „Nález: Drobná poranění obličeje v oblasti úst a nosu. Smrt způsobilo zadušení.“ Spustil ruku s papíry do klína a řekl: „Já to vidím tak, že jí tlačil na obličej její vlastní vykasanej svetřík. Nedá se prokázat, jestli ji vůbec chtěl zabít; ale zabil.“
„Někdo z těch jejích kamerádn to nebyl?“
„Ne. Všichni byli pohromadě a navzájem si to dosvědčili. Svědek je i majitel penziónu. Nenašel se nikdo, kdo by v okolí Lobelky viděl někoho cizího.“
„Hm… Tak další.“
„Sedm kilometrů odtud, v červenci, šestnáctýho, čtrnáct měsíců po prvním případu. Eva Holečková, chatařka ze Starejch Mlejnů, bytem v Turnově, padesát pět kilo, sto šedesát dva centimetry.
Amatérská fotografka… Šla fotografovat západ slunce a nevrátila se. Manžel se po ní sháněl už v noci, ale našli jsme ji až my se psem. Byla zaházená jehličím a listím… Tupej předmět, dvě rány.
Jedna smrtelná, prorazila lebku. Samozřejmě znásilnění… Menší poranění v oblasti podbřišku vykazují vitální reakci.“
„Nejdřív ji omráčil, pak znásilnil, a nakonec zabil tou druhou ránou do hlavy?“
„Je to pravděpodobný.“
„Co její fotoaparát?“
„Ten se nenašel. Je možný, že se ten chlap bál, aby náhodou nebyl na negativu. Nebo na něm dokonce byl.“
„Zase žádnej svědek?“
„Žádnej.“
„O tom třetím případu jste říkal, že se nedá na sto procent určit, jestli do tý série patří,“ řekl jsem. „To je ta lyžařka, pokud se nepletu. Kolik procent mluví pro?“
„Těžko říct, tělo bylo v zoufalým stavu. Zima skončila dost brzy, dostaly se k tomu lišky… a tak. Měla proraženou lebku, možná stejným tupým předmětem jako Holečková… Jenže měla navíc zlomenou nohu. Jestli byla nebo nebyla znásilněná, nebylo z čeho poznat. Obě zranění si mohla způsobit pádem do tý strže. Nebo si jenom zlomila nohu, volala o pomoc a našel ji někdo, kdo využil její nehybnosti. Jestli ji napřed znásilnil a potom ji praštil do hlavy nebo naopak, to už je oblast dohadů. Proto říkám, že to není stoprocentní.“
„Našli jste lyže?“
„Jo. Rakouský, poměrně drahý. Jednu měla na noze. Druhá byla asi v půli svahu, o deset metrů vejš.“
„Po takový době hledat svědky -“
„Vidíte - a zrovna tady jsme ho našli. Zkusili jsme to přes lyžaře. Objevili jsme jednoho běžkaře, trénoval na Jizerskou

padesátku. Tvrdil, že osmýho nebo snad devátýho ledna potkal ženskou s tím typem lyží a v podobný větrovce ani ne tři kilometry od místa nálezu těla. Jel s ní chlap… Jenže z toho si jako na potvoru nezapamatoval nic víc než lyže. Protože prej měl starý modrý artisky s vázáním jenka, což pro něj byl ve srovnání s jejíma drahejma běžkama do očí bijící rozdíl.“
„Dělali jste s ním identikit?“
„Jo. Ale k ničemu to nebylo. Pokud si na tom chlapovi kromě lyží něčeho všimnul, za tři měsíce to stejně zapomněl.“
„A ji jste identifikovali?“
„Helena Doležalová z Prahy… Taková trochu dobrodružka, statná ženská kolem osmdesáti kil. Prostě si začátkem ledna vyrazila na túru s běžkama, ani neměla zajištěnej nocleh někde v chatě.“
„Našli jste ji u nějakýho kříže…?“
„Křížek pytláka Hybšmana. Málokdo vůbec ví, kde to je. Strž, popadaný dříví, mlází, balvany… Ty dny chvílema padal sníh, taky byla mlha. Jestli tam sjela, protože ztratila orientaci, vůbec se nedivím, že si zlámala nohu a případně i prorazila lebku. Nedá se tam bezpečně chodit ani v létě, a kdyby nebylo těch bláznů, co hledaj po horách ty pomníčky, snad by tam ležela dodneška.“
„Je to daleko odtud?“
„Ani ne. Asi osm kilometrů. Kousek za Paličníkem.“
„Všechno tady okolo.“
„Tak, všechno tady okolo. Kdybych vám to ukázal na mapě, viděl byste, že Tamberk je zhruba uprostřed takovýho šišatýho čtverce.
Na rohách jsou ty místa, kde se to stalo. Ke všem se dá dojet autem - nebo kousek od nich. Bohužel, Hromádka nemá alibi pro kritickou dobu toho sobotního případu. Nikdo neví, jestli seděl v chalupě, nikdo neví, jestli jeho auto nevyjelo. Stopy jeho pneumatik jsme kolem místa činu sice nenašli… Jenže to nic neznamená. V tom kamení by se stejně neotiskly.“
„Má v chalupě lyže?“
„Má. A zrovna starý artisky.“
„To mě moc netěší.“
„Taky z toho nemám radost. Jenže já jsem holt policajt. Jestli to má na svědomí Hromádka, nedá se nic dělat. Čtyři takovýhle vraždy… A je to klasická série. Eskalace brutality, od neúmyslnýho zadušení přes údery do hlavy až k tomu, co jste konečně viděl sám.“
„Zapomněl jste na vyvrcholení tý vaší eskalace,“ řekl jsem.
„Bestiální vrah hmát paní Trojanový mezi nohy.“
Složil papíry a položil je na stůl. „Ehm, no jo… Mně to na Hromádku taky nepasuje,“ řekl. „Starý artisky může mít leckdo, pokud je to jenom sváteční běžkař. Jestli někde vyšťouráte něco, co by vysvětlilo ty jeho zatracený botasky, budu jenom rád.“
„Měli byste to vyšťourat vy.“
„Neříkám, že se na to vykašlem,“ odpověděl. „Už proto, že se nám do toho kvůli Trojanový pletou Liberečáci - a ta poslední zavražděná byla dokonce od nás z Jablonce.“
„Takže už jste ji identifikovali…?!“
„Kamila Pasteříková. Osmadvacet let. Měla na nohou docela nový sandály, který se v Jablonci prodávaj jenom v jednom obchodě.
Stály přes tisícovku, věřil byste? Zahraniční firma, exkluzivní zboží… A berou tam šeky.“
„To je teda klika.“
„To je. Hned jsme jeli pro manžela a vzali ho k identifikaci.
Složil se nám tam.“
„On ji nepostrádal?“
„Ne. Jezdila prej často na všelijaký jednání a bejvala pryč třeba tři čtyři dni… Dělala do realit, on je invalidní důchodce, má něco s ledvinama. Takovej kutílek, pořád něco vylepšuje na baráku a kšeftuje; dává si inzeráty, že koupí to a koupí ono a pak to zase s mírným ziskem prodává. Všelijaký krámy, co ještě nedávno neměly vůbec žádnou cenu a dávaly se do sběru, a teď jsou z toho starožitnosti. Psací stroje, starý telefony, rádia… a tak.
Trochu se v tom porejpe, vypucuje to… Řek bych, že to dělá ze sportu, protože chudej není. V restituci mu vrátili čtyři baráky po dědovi. No, prodali to, co s tím dneska… O peníze se dělil jenom s bratrem, ten žije na vesnici a polovičku svýho podílu prej vložil do jejich podnikání, je to bezdětnej vdovec a na penězích mu zas kór moc nezáleží. Asi to maj v rodině, náš Pasteřík se taky moc nezajímal o finanční transakce svý ženy.
Takovej bručoun… Ale tu ženskou měl nejspíš rád.“
„A ona jeho?“ zeptal jsem se.
„Byla soběstačná. Jestli jemu šlo nejvejš o nějakou tu tisícovku, tak jí o statisíce. Barák sem, barák tam. Velký provize. Podle konta se ale zdá, že poslední dobou mohla bejt trochu v minusu.“
„Kdy ji viděl naposled?“
„Prej v pátek ráno. Odjela autem. Málokdy mu říkala, kam jede. On předpokládá, že měla obchodní jednání.“
„Našli jste to auto?“
„Zatím ne.“
„Měli ho společný?“
„Ne. Ona měla forda fiestu a on obyčejnou dvanáctsettrojku škodovku. Údržbu dělal na obou… Tím svým autem jezdil nakupovat ty krámy.“

„Takže ten ford je pryč…“
„Jo. Podle tvrzení manžela v něm odjela. Jak se dostala na místo, kde jste ji našel, a co tam vlastně dělala, zatím těžko říct. Je možný, že tam tím svým autem dojela, a pachatel ho pak ukrad, když jí sebral klíčky.“
„Ta cesta je pro civilní auťáky uzavřená, ne? Všimnul jsem si značky, když jsme tam jeli. Taky tam byl šraňk, i když zvednutej.“
„Všimnul jste si dobře. Jenže tahle komunikace v současnosti není používaná ani lesákama. Široko daleko není nikdo, kdo by se moh pozastavit nad civilním autem, který tam zahne. Dneska je v tom vůbec bordel… Některý revíry se vracej dědicům bejvalejch majitelů a po lese jezdí plno aut se zvláštníma výjimkama… To pak máte těžký. A tam na tý pasece není nic, co by lidi od lesů zajímalo. Nekácí se tam, nezalesňuje… Ani posed tam není, zvěř by vyplašil vlak.“
„Jak byla opálená?“
„Normálně. Jako mladá ženská.“
„Já myslím, jestli měla bílý štráfy od plavek.“
„Myslíte, že tam jela opalovat… jen tak?“
„Moh by to bejt důvod, ne? Jinak nevím, proč by jezdila do takový zastrčený končiny, kde přinejmenším riskovala, že si urazí vejfuk.“
„Neměla žádný bílý štráfy. Celý tělo měla bílý, zřejmě nosila ty plavky vcelku, jako mívaj moderní gymnastky, co si vždycky po cvičení nejdřív povytáhnou to zařiznutý ze zadečku. Vy si fakt myslíte, že tam jela jen z toho důvodu, aby se tam rozvalovala, jak ji pánbu stvořil?“
„Snažím se vzít v úvahu všechno. Pitevní nález máte?“
„Zatím jen předběžnou zprávu,“ řekl Mašek. „Příčina smrti byla některá z fraktur lebky. Povídal doktor, že by se musela slepovat jak neolitickej hrnec, kdyby ji nedržela pohromadě kůže. Pachatel musel bejt dočista nepříčetnej, když ji do tý hlavy třískal….
Já osobně si teda myslím, že ji nejdřív praštil jednou dvakrát a to ostatní až pak. Nedovedu si představit, jak někdo nejdřív ženskou zřídí, že přestane vypadat nejen jako ženská, ale jako člověk vůbec, a potom se s tím pustí do souložení.“ Sáhl do kapsy a vytáhl lulku. „Já moc nekouřím,“ řekl. „Ani tabák s sebou nenosím, vždycky si fajfku nacpu předem. Ale když jsme u toho ohně… Já si rád zapaluju kouskem dřeva. Má to úplně jinej šmak než sirka - i pro takovýho svátečního kuřáka, jako jsem já.“
„Jakejpak je tohle svátek?“ řekl jsem a přistrčil do ohně tenkou třísku.
„Máte pravdu. Žádnej svátek to není.“ Vzal si ode mě hořící třísku. „Ještě jednu věc bych vám rád řek…“ Dělal přestávky, jak bafal. „Ta Pasteříková… měla hodně řeznejch i bodnejch ran pod těma… šatama. Musela bejt nahá, když ji takhle zřídil.“
Hodil třísku do krbu. „Teprve potom jí ty šaty zase oblík. Na nahý tělo. Žádný prádlo jsme nenašli. Jo - a ty šaty byly špinavý.“
„Jak špinavý?“
„Nemyslím od krve nebo od bláta. Prostě špinavý. Jako kdyby je měsíc neprala. Přesně taková špína. Říká se všechno dobrý o mrtvým, že jo. Jenže policajt to nemůže akceptovat. Nanejvejš může konstatovat, že tahle zavražděná byla navrch huj, vespod fuj. Milión sem, milión tam, fordka, na nohou úplně nový drahý sandály placený šekem a na sobě propocený a ušmudlaný šaty. Takže i její společnost mohla bejt občas všelijaká.“
„To si fakt myslíte?“
Podíval se na mě, potom na medvěda a nakonec do krbu. „Na tom nesejde, co si myslím. Majora ani nenapadne prověřovat okolnosti a zdůvodňovat rozpory, pokud nějaký jsou. Myslí si, že se to stejně dovíme, až se Hromádka přizná.“
„Můžete na tom přece dělat v rámci okresu, ne?“
„To bych moh, kdyby nadřízenej činitel nebyl s majorem v jedný partaji,“ povzdychl si Mašek. „Říkám vám to, jak to je. Já nevím, co dalšího spolu maj; třeba choděj společně na ryby, hrajou golf, nebo si jejich manželky vyměňujou střihy a recepty. Nemůžu dělat vůbec nic. Jenom srazit kufry.“
„A občas si postěžovat tetě Jarmile,“ řekl jsem.
„Dokud to teta Jarmila nezneužije,“ na to Mašek.
„Teta Jarmila je hlava otevřená a huba zavřená.“
Zasmál se.
„Říkal jste, že byla v minusu,“ řekl jsem.
„Manžel říkal, že jí snad někdo byl dlužen, a že kvůli tomu v poslední době měli menší finanční problémy.“
„Copak neměli peníze z těch prodanejch baráků?“
„S těma přece Pasteříková rozjela ten podnik.“
„Pasteřík neví, kdo jí byl dlužen?“
„Ne. Do účetnictví se jí neplet. Vyrozuměl to z jejích řečí. Prej na někoho nadávala, že je to parchant. Ale nikoho nejmenovala.“
„O jakou částku šlo?“
„Snad o dva nebo tři milióny.“
„To je dost. Ale takový peníze se snad nepůjčujou bez spolehlivý záruky?“
„Nemusela je půjčit… Třeba někomu zprostředkovala výhodnou koupi kdovíčeho, a on jí nezaplatil sjednanou provizi.“
„Tři milióny provize…?!“
„Proč ne? Kdyby šlo o nějaký větší hotel… Nebo třeba obchodní dům…“
„Že bych praštil s živností a prodával baráky?“

Mašek se zasmál. „Určitě to sype víc, než naše práce… A přitom to snad ani práce není. Teda - já nevím, jak se na tyhle věci díváte.“
„Můžu se na to dívat, jak chci.“
„Hm… Já se v tom taky nijak neomezuju,“ řekl Mašek. Načež si povzdychl: „Na světě je vůbec nějak moc parchantů. A to, co si o nich myslím, nebo nemyslím, na tom bohužel moc nezmění.“
„Jsem rád, že se v tom současnej polda shodne s bývalým,“ řekl jsem.
„Potěšení je i na mý straně,“ na to Mašek. „Ostatně proč bysme se v tomhle neshodli… Patří to k naší práci a sami jsme si ji vybrali.“
„Kde bydlí ten Pasteřík?“ zeptal jsem se.
„V zítřejším regionálním tisku najdete, že byla brutálně zavražděna osmadvacetiletá K. P., majitelka realitní firmy v Jablonci. Tímpádem si to každej může najít v telefonním seznamu.“
„Což učiním i já,“ řekl jsem. „Díky.“
Krátce nato se Mašek začal loučit.
„Lenko,“ křikl jsem nahoru, „pan kapitán odchází.“
Seběhla ze schodů. „Moc jsem si vás neužila,“ řekla. „Stavte se zase někdy.“
„Díky za pozvání,“ řekl Mašek.
Venku pořád lilo a na jeho pršiplášti to rachotilo jako krupobití.
15
Dívali jsme se za ním, jak se brouzdá mokrou trávou nahoru k parkovišti. Než se ztratil za stromy, ještě se otočil a krátce mávl.
„Na policajta je docela fajn, že jo?“ řekla Lenka.
„Znám jednoho,“ já na to, „a na stavebního inženýra je to pěknej blbec.“
Zeptala se, co tím chci říct.
„Tím chci říct,“ já na to, „že každej jsme ňákej a s naším povoláním to nemá co dělat.“
Vrátili jsme se do salónu. Lenka řekla, že nahoře je docela zima, a jestli bych nemohl trošku rozfajrovat krb, protože si potřebuje dosušit věci. Přiložil jsem pár polínek a Lenka rozvěsila svoje oblečení a prádlo na opěradla židlí. Přitom na mě najednou upřela zvlášť pomatený pohled a řekla, že se mi k něčemu přizná.
Já na to, že mám zrovna plnou hlavu mnohem důležitějších věcí.
„Tohle je taky důležitý,“ řekla. „Víte, já totiž…“ Pak najednou vyhrkla, jako by se bála, že už to neřekne nikdy, pokud se toho nezbaví hned: „Nechala jsem nahoře otevřený dveře a poslouchala jsem.“
Řekl jsem, ať si s tím neláme hlavu. To, co slyšela, může zase klidně zapomenout, protože toho nahoře stejně moc slyšet nemohla.
Lenka na to, že bych se divil, a že si to vyzkoušela, než kapitán přišel. Zeptal jsem se jí, jak si to mohla vyzkoušet, když o ničem takovém nevím. „No přece - mluvila jsem na vás shora a vy jste mi zdola odpovídal, ne?“ řekla.
Chvíli jsem na ni zíral.
„Já věděla, že na mě budete naštvanej,“ řekla.
„Vemte na vědomí,“ řekl jsem, „že moje předešlá Máry dostala kvůli podobnejm nectnostem padáka. Tak co jste slyšela, vy indiskrétní ženštino?“
„Všecko ne. On ten déšť dělá na střeše hroznej randál.“
„A k čemu vám to bylo? Připadáte si chytřejší?“
„Jo. Dokonce chytřejší než jste vy a kapitán Mašek.“
„Vida. K jakýmu ohromujícímu závěru jste došla?“
„Že ty šaty nebyly její.“
„Neříkejte. Proč by nebyly její? Kvůli tomu, že byly špinavý?“
„To samozřejmě taky. Jenže to navrch huj, vespod fuj, jak říkal kapitán, je zdůvodnění leda pro chlapy. Jestli to byla obchodnice s miliónama, navíc taková, která musí hlavně jednat s lidma - a většinou s chlapama, těžko by chodila v šatech, který se měsíc nepraly. Kór v letních, na kterejch je každej flek od potu hned vidět, a který taky za dva tři dni smrděj. Jenže ty šaty k ní nepasujou nejen proto, že byly špinavý. Když jsem je viděla tam…, to jsem nevěděla, že to byla bohatá ženská; ty drahý sandály jsem v trávě přehlídla. Myslela jsem, že je to nějaká místní, venkovská… Třeba byla na borůvkách nebo tak… Prostě chudá ženská. Jedině to by bejvalo mohlo ty její strašný šaty zdůvodnit.“
„Zdálo se vám, že jsou laciný?“
„To mi bylo jasný na první pohled. Byly laciný. Ale ještě k tomu absolutně nemoderní. Takový šaty nosila máma, když jsem byla malá, a dneska nejsou dobrý ani jako hadry na nádobí, protože jsou silonový. Vás to netrklo? Jako kdyby na sobě měla modrej šusťák nebo růžový kaliopky. To by si oblíkla leda nějaká starší cikánka. A k tomu měla značkový sandály za tisícovku.“
„Co z toho vyvozujete?“
„Třeba někdo nechtěl, aby byla k poznání.“
„Jak jste přišla na takovej nápad?“
„Je to jedinej možnej důvod, proč na sobě měla něco takhle nemožnýho,“ řekla. „Já myslím, že to vůbec není oběť sexuálního vraha, spíš bych řekla, že se někdo snaží, aby to tak vypadalo…
Třeba ten dlužník, co na něj nadávala. Dva nebo tři milióny, to už je důvod pro vraždu, ne? Někam ji vylákal, zavraždil, potom jí rozbil hlavu, aby nebyla k poznání, a převlík ji do nějakýho hadru, co vytáh z popelnice. Sandály jí nechal - nenapadlo ho, že jsou to drahý boty, a že se daj vystopovat. A teprv potom ji odvez tam, kde jsme ji našli. Jestli to tam neznal do detailu a přišel zdola, nemusel si všimnout, že o kousek vejš běžej koleje, a že je tam z vlaku vidět.“

„Vy mě překvapujete, Elvíro.“
„Copak to není docela solidní hypotéza?“
„Je. Ale jako každá hypotéza má svý slabiny.“
„O žádnejch nevím.“
„No, například by bylo dost divný, že by si s tím dával takovou práci, když ji moh zakopat nebo hodit do přehrady, a nenašli by ji vůbec, nebo až v době, kdy už by byly všechny možný stopy dávno zahlazený časem. Taky jste zapomněla, že byla pobodaná a znásilněná.“
„A nemoh ten člověk předtím -“
„Ty dvě věci nejdou dohromady. Neslyšel jsem o případu, že by někdo vraždil, aby se vyhnul placení dluhu, a přitom ještě znásilňoval.“
„Třeba měli vedle finančních styků ještě nějaký jiný. Víte přece, že o něm říkala, že je parchant. To by ženská řekla o někom, kdo ji využívá, protože… na něj má slabost. Co? Jinou hypotézu stejně nemáte.“
„Musela byste vzít v úvahu spoustu jinejch důvodů. Lidi, co dělaj miliónový kšefty, si rychle zvykaj na to, že peníze nesmrděj.
Takže třeba na někoho něco věděla… Mohla jet v nějaký nebezpečný šmelině, například v obchodu s nezletilejma holkama, s drogama, s kradenejma autama. To dělaj celý rozvětvený gangy, na který je většinou policie krátká… Vždycky chytne jen ty malý krysy, šéfové jim zahnou do jinýho kanálu.“
Chvíli mlčela a šťourala se klacíkem v ohni. Nakonec tam klacík hodila a řekla: „Co myslel major Ditrich těma miskrovnama? Že máte v každý kámoše?“
„Je přesvědčenej, že mě organizovanej zločin pardonuje stejně jako vnitro, protože o nich o všech vím všelicos. Je to nesmyslná představa. Kdyby to tak fakt bylo, už bych po světě dávno neběhal.“
„Chcete říct, že by vás - Ale vnitro snad ne?!“
„Dneska nevíte, kdo má máslo na hlavě,“ řekl jsem. „A kdo může bejt horší. Je plno podnikatelů, který jsou poctivý, i když na to třeba nevypadaj. A taky je plno úplatnejch policajtů, profláknutejch soudců a křivejch advokátů. Snad si občas přečtete noviny, ne? Ta poctivá část policie a justice dělá, co může, jenže grázlové maj vždycky náskok. A soud je často ani neodsoudí.“
„Copak to takhle musí bejt?“
„Jo, Lenko,“ řekl jsem, „to je daň za svobodu ducha.“
„Já bych chtěla, abyste toho vraha chytil vy.“
„Musím dělat svou práci.“
„Ale tady přece nejde jen o pana Hromádku.“
„Mně jde hlavně o pana Hromádku, protože ho podezíraj a on mě platí, abych to podezření vyvrátil. To nemá co dělat s vraždou Pasteříkový, ale s přepadením Trojanový. Kdybych se ještě měl starat o Pasteříkovou, musel bych mít čtyři ruce a dvě hlavy.“
Vědomě jsem jí lhal, protože oba případy se v osobě mého klienta spojovaly v jeden. Jenom se mi nelíbilo, že o tom hezká holka takhle přemýšlí.
Vyšel jsem na terasu. Přestalo pršet, ale všude kolem se válela mlha. Slunce za mraky už zapadlo a krajina se halila do bezbarvého šera. Mokré louky voněly stejně jako loni a z lesa táhla předzvěst podzimu.
„Pánbuví, co udělám k večeři,“ řekla za mnou Lenka. „Na ty chleby jsem vyplácala poslední zásoby. Místo tý whisky jste měl koupit radši pár konzerv a brambory.“
„Dneska večeříme v hotelu.“
„Nepřeháníte to? Takhle vám ty peníze od pana Hromádky velice rychle utečou.“

chýbajúca strana

Vzápětí připlachtila becherovka a hoteliér Klimeš se diskrétně vzdálil.
„Koho jste volal?“ zeptala se Lenka.
„Kámoše z Prahy,“ řekl jsem. „Přijede co nejdřív.“
„Taky je -“
„Ne. Mezi třicíti a čtyřicíti.“
„Na to jsem se neptala.“
„A na co teda?“
„Jestli je to taky detektiv.“
„Co jinýho by měl bejt? Rád bych odved práci pro klienta a taky bych chtěl píchnout Maškovi. Potřebuju, aby se mnou na tom dělal ještě někdo; Jano se mnou občas spolupracuje.“
„Jmenuje se Jano?“
„Příjmením. Vypadá jako Bud Spencer říznutej Pavarottim. Ale zpívat tak dobře neumí.“
„Myslíte, že byste to nezvlád sám?“
„Zvlád, ale dlouho by to trvalo.“
Vrchní naservíroval šunkovou rolku s křenovou majonézou. V pozadí se servilně křenil hoteliér Klimeš.
Když jsme dojídali telecí medailónky ála kdo si má pamatovat co, přivedl k nám Klimeš plešatého a fousatého Krakonoše v lesácké uniformě. „To je fořt Hanousek,“ představil ho. „Pro všechny případy. On pana Hromádku dobře zná.“
„Jo,“ zaburácel Krakonoš. „Já jsem fořt pro všechny případy.

Nerad bych vyrušoval…“
Ujistil jsem ho, že nevyrušuje.
„Tak mi sem teda hoď pivo, Viktore,“ řekl, přitáhl si židli a posadil se. „Povídal hostinskej,“ pokračoval, „že prej jste pražskej detektiv.“
„Jo, nějakej Fink, agentura Discret,“ řekl jsem. „To je slečna Valešová.“
„No jo…,“ na to fořt, „těší mě. Tak vy děláte pro pana Hromádku… Moc fajn člověk. Jestli si četníci myslej, že zrovna on zamordoval všecky ty ženský, tak jim haraší. Pan Hromádka! To je k smíchu. Nemyslí na nic jinýho než na ty svý filmy. Někoho zabít? Pěkná volovina. Kolikrát jsem ho zval, aby si se mnou šel vystřelit. Ani nápad. Že prej jediný, co se mu na myslivosti zamlouvá, je zajíc na smetaně a vánoční stromeček. Sám by nedokázal zabít ani mouchu, natožpak ženskou - a ještě k tomu v mým revíru.“
„Takže ty místa znáte?“
„Jakpak bych je neznal. Na dvou jsou od tý doby dokonce pomníčky.“
„Kde?“
„Ten německej a tý Holečkový z Turnova.“
„U tý lyžařky ne?“
„Tam ne. Nejspíš ho tam neměl kdo postavit. Žádný příbuzný prej neměla, proto se po ní taky dlouho nikdo nesháněl. To místo najdete i bez toho, říká se tomu odjakživa Šnéloch. Teda jako Sněhová díra, po německu, víte? Protože tam leží sníh ještě v půli května… A někdy i dýl. Je to tam zrádný, mezi balvanama jsou ouzký škvíry, a když to zapadne sněhem, nejsou vidět. To pak stačí blbě šlápnout a máte haxnu vejpůl. Dík, Fanouši… Moh jsi vzít rovnou dvě.“
Pan Škach před něj postavil sklenici; nám naservíroval broskve se šlehačkou a sebral prázdné talíře.
„Má tam bejt křížek nějakýho pytláka…?“ řekl jsem, když se za vrchním zavřely dveře.
„Ten už tam není. Leda kámen, na kterým stával. Kdo o tom neví, vůbec si ho nevšimne… Křížek byl železnej, dávno se rozpad.“
„Myslel jsem, že je to docela neznámý místo.“
„My o něm víme a starousedlíci taky, pokud maj co dělat v lese.
Ale přijde tam leda sběrač borůvek.“
„Prej se ke všem těm místům dá dojet autem?“
„Chcete se tam podívat?“
„Možná.“
„V tom případě,“ na to fořt, „vám může bejt k dispozici náš gazik. Hostinskej vám řekne… A můžete si taky napsat mý telefony, na polesí a domů.“
„Bez gazika by to nešlo?“
„Jak? Pěšky?“
„Ne. Myslím obyčejný civilní vozidlo.“
„Tam nemá žádný civilní vozidlo co dělat.“
„Jenže asi mělo, pane Hanousek.“
„Myslíte - auto toho vraha?“
„Samozřejmě.“
„Inu, mohlo to tak bejt, že si tam dojel. Lidí, který by to uhlídali, mám málo; někdo je drzej, zvedne si šraňk cedule necedule a frčí si to rovnou do chráněný oblasti. Ještě k tomu plno kamarádíčků všelijakejch novejch papalášů má ouředně povolenej vjezd, z dálky drek poznáte, jestli povolení má nebo ne, a než seženete adjunkta s gazikem a dojedete tam, už je zase kdovíkde. Jezdit za nima sám na motorce… Kdepak. Kolikrát tam pak najdete deku ze srnčího, a dnešní pytláci nejsou o nic míň nebezpečný, než bejvali za císaře pána třeba Štaml nebo Hybšman.
A k tomu jsou větší prasata. Kdepak pan Hromádka. To je slušnej člověk.“
Pokrčil jsem rameny.
Fořt chvíli bručel do fousů, napil se piva, otřel si hřbetem ruky pěnu a pak řekl: „To je dost divný, že na to takhle koukáte, když vás platí.“
„Helejte, pane myslivec,“ řekla Lenka, „pan Fink musí mít důkazy, že to pan Hromádka neudělal. To je hezký, že všichni říkáte, jakej byl pan Hromádka slušnej a hodnej člověk. Jenže se tam našly stopy jeho bot.“
„Stopy jeho bot? Kde?“
„Tam, co někdo přepad Trojanovou.“
Hanousek se po mně podíval. Když už to Lenka vyplácla, potvrdil jsem to. „Taková kravina,“ řekl s opovržením.
„Každej, kdo šel okolo, si moh vzít v jeho chalupě, co chtěl. Boty? Moh si tam klidně vzít třeba podvlíkačky, sako, klobouk… Lautr všecko, co si pan Hromádka zrovna neoblík, když šel do hospody. Sám jsem si tam kolikrát vzal v síni z basy lahváč a nechal mu tam za něj peníze. V životě to nezamykal. Že jsou tady lidi poctiví a v chalupě stejně není nic na ukradení, říkal.“
„Na tom něco je,“ řekl jsem. „Ale moh by ten dotyčnej boty taky vrátit? Riskoval by to, když si od tý chvíle u pana Hromádky policajti podávali dveře?“
Hanousek se podrbal na pleši, znova si lokl piva, otřel si kníry a řekl, že je to zatrachtilý, a že mi mou práci vůbec nezávidí.
Jinak to ale byla příjemná večeře, která se protáhla na dvě hodiny (v závěru s hoteliérem, vídeňskou kávou a zákusky). Nakonec mě Hanousek ještě jednou ujistil, že mi je k dispozici i s adjunktem a gazikem, stačí zavolat, a Klimeš se připojil s velkorysou a trochu dvojsmyslnou nabídkou bezplatného ubytování v apartmá, kterou jsem s díky odmítl, protože jsem mu nechtěl vysvětlovat, jak to vlastně se slečnou a se mnou je. Taky bych tu byl moc na očích, už takhle nás stálí

hosté podezíravě okukovali, kdykoliv se otevřely dveře do velkého sálu.
Potom mi Klimeš předal klíčky od favorita, ukázal mi, kde je garáž, a vyprovodil nás až před hotel. „Až dostanete pana Hromádku ven," řekl na rozloučenou, „uspořádáme trachtaci.
Jestlipak jste někdy jedli kance?"
„Kde seženete kance?" zeptala se Lenka.
„Od čeho máme Hanouska?" na to Klimeš.
17

chýbajúca strana
„Je to podobnej vztah," řekl jsem, „jako mezi Josefem Novákem a námořním kapitánem Smithem. Oba umřeli čtrnáctýho dubna roku devatenáct set dvanáct. Akorát že Josef Novák umřel v Karlíně na chřipku, zatímco kapitán Smith se utopil s Titanikem. Teď se jdu umejt a učesat a uvítám, když nezapomenete, že neskonale miluju ten špíček z paštiky."
Sotva jsem s tím skončil, ozvalo se bušení na dveře.
Šel jsem otevřít a zastihl tam menšího tlouštíka v poněkud legračních golfkách, pomačkaném flanelovém saku, tvídovém tralaláčku a pohorkách. V jedné ruce třímal břinkovici a v druhé neuvěřitelnou krokodýlí aktovku se zlatým zámečkem na heslo.
„Hledám pana Finka," řekl udýchaným tenorem.
„Našel jste ho."
Zastrčil si hůl do podpaží a napřáhl ke mně baculatou pravici.
„Makovský. Právní zástupce pana Hromádky."
„Kde se tu berete takhle po ránu?"
„Včera mi volali z Jablonce, že mého klienta zadrželi pro podezření z násilného činu. Byl to nějaký slušný policista, protože mi řekl, kde vás najdu, a že bych si měl nejdřív promluvit s vámi. Rozjel jsem se sem radši hned, protože už teď má pan Hromádka šanci vymáhat nejmíň půl miliónu jako odškodnění." Sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl složený výtisk známého pražského bulvárního deníku. „Jen se na to podívejte."
Rozložil jsem noviny. Na první stránce stálo velikým červeným písmem:
BESTIE Z TAMBERKU ZNEŠKODNĚNA?
A hned pod tím jen o něco menšími písmeny:
ZNÁMÝ FILMOVÝ REŽISÉR VZAT DO VAZBY.
„A kruci," řekl jsem. „Je tam někde jméno?"
„Není. Jenom iniciály. Ale to stačí, pane kolego. Kdekdo z branže ví, že R. H. není Rudolf Hrušínský. Ten za prvé není režisér a za druhé nemá chatu zrovna tady."
„Kdo ví, že váš klient má chatu na Tamberku?"
„Ledaskdo, pane kolego. Nedávno s ním dělal rozhovor Reflex a byly tam z té chalupy dokonce fotky."
„To jsou radosti. Tak pojďte dál, pane doktore."
Uvedl jsem ho a představil mu Lenku a Jana. Lenka se hned zeptala, jestli si s námi dá kafe, na což doktor Makovský odpověděl, že kafe nepije kvůli krevnímu tlaku, ale že má v aktovce lahvičku červeného kvůli krvinkám. Tudíž mu postačí pouhá sklenice, pokud možno nahoře mírně uzavřená, aby se v ní drželo buké.
Takové sklenice tu naštěstí Franta měl.
Než jsme pokračovali v rozhovoru (zatímco Jano četl článek v tom revolverovém plátku) zeptal se Makovský, jestli je slečna informovaná, protože přece jenom jde o věci…
„Pane doktore," řekl jsem mu, „slečnu Valešovou jako bych vzal do přísahy. Nejdřív jako svědka a potom jako externí zaměstnankyni agentury. Byla u toho, když si mě pan Hromádka najal, abych objasnil přepadení paní Trojanový, a od tý doby přispěla řadou myšlenek, který nejsou k zahození. Předpokládám, že panu Hromádkovi by její účast určitě nevadila."
Jano se na mě podíval přes okraj novin a Lenka dělala, že se jí taková samozřejmost netýká.
„No dobře," kývl Makovský. „Já jen aby se pan Hromádka necítil…
Chápete. Hm… Nejdřív bych rád slyšel, co se vlastně stalo, že mého klienta podezírají."
„Já taky," řekl Jano. „Co je to za blbosti, že se filmovej režisér vrhá na nějaký herečky za bouřlivý noci? Že rovnou nenapsali, že přitom kokrhá."
Trvalo mi skoro půlhodinu, než jsem jim podal vyčerpávající informaci. Makovský přitom ucucával svoje vínečko rudé, Lenka šla mýt nádobí a Jano mi jako vždycky nabídl spartu, kterou jsem jako vždycky odmítl s tím, že mě z nich bolí hlava. Jano stačil vykouřit tři, než jsem skončil.
„Musím do Jablonce," řekl Makovský. „Potřebuju si s klientem promluvit… Samozřejmě bych rád věděl, co podniknete vy; naše práce by neměla kolidovat."
„Nedostal byste ho ven?" zeptal jsem se.
„Myslíte na kauci? Těžko. On to dělá pražský Ditrich. Ten si to určitě posichroval, aby mu ho nepustili."
„Já ho znám."
„Tím líp. Pana Hromádku ven nedostanu, ale můžu se ho zeptat na všechno, co zajímá vás. Taky mu můžu vyřídit, co od něj potřebujete… Co peníze?"
„Mám od něj dva tisíce zálohy."
„Ty můžete utratit za hodinu, pokud se naskytne nutnost. Zeptám pana Hromádky, co s tím."
„Taky se zeptejte, jestli je pravda, že nezamykal chatu, když šel do restaurace v hotelu. Pak potřebuju jeho souhlas ke spolupráci s hoteliérem a nadlesním Hanouskem. Oba mi nabídli výpomoc, nemyslím jenom finanční - a já třeba v

některým případě nebudu moct zachovat stoprocentní diskrétnost, pokud od nich budu opravdu něco potřebovat. Jo - a zeptejte se ho, jestli mu nebude vadit, když v jeho zájmu potopím Trojanovou.“
Doktor Makovský si to všecko pečlivě naťukal do malého notebooku.
„Myslíte, že Trojanová lhala?“ zeptal se. „Že si snad, nedej bože, to přepadení vymyslela?“
„Kdepak by se tam vzaly jeho stopy?“ řekl jsem.
„Nebyly od předešlého dne? Třeba tamtudy chodil?“
„Vůbec o tý cestě nevěděl.“
„To je sakramentská záležitost…“
„Jak by ne,“ řekl Jano. „Kór jestli některá z těch jeho stop přišlápla její.“
„To přece nemohly být jeho stopy.“
„Ale byly to jeho boty,“ na to Jano. „Ať už si je obul, kdo chtěl, pane doktore.“
„Ale kdo by to byl? A proč?“
„Jistá možnost se rýsuje,“ řekl jsem.
„No prosím. Nuže?!“
„Zatím ne,“ řekl jsem. „Je to opravdu jen možnost.“
Doktor Makovský pokrčil rameny. „Jak myslíte… Je to vaše práce.
Pokud budou nějaké výsledky, jistě mě s nimi seznámíte včas.
No… Teď bych snad měl vyrazit do toho Jablonce, jenom musím chvilku počkat, až se to víno vstřebá. Snad abych se trochu prošel po okolí.“
„Rád bych se tam svez s váma,“ řekl jsem. „Jestli vám to nevadí, sednu si za to sám.“
„To by šlo, aspoň se tolik nezdržím. Rád bych se ještě dnes vrátil do Prahy - musím se podívat, co s tím hloupým článkem… A taky bych rád mluvil s majorem Ditrichem. Ale k panu Hromádkovi vás se mnou nepustí.“
„Není třeba, mám v Jablonci jinou práci. Pak se někde sejdeme.
Budete tak laskav a hodíte nás zpátky?“
„Pan Jano pojede s námi?“
„Ne. Slečna Valešová. Kolega pojede do Liberce. Klimešovým favoritem, protože jeho škodovka zlobí.“
Jano se zeptal, co bude dělat v Liberci.
„Sedneš si tam do denního baru v Pražský,“ řekl jsem. „Naproti číslu šedesát čtyři. V tom domě bydlí Trojanová. Potřebuju, abys našel chlápka, kterej má v tom baráku občas co dělat.“ Popsal jsem Indiána Čárlího. „Chci vědět, za kým tam chodí… Taky mě zajímá slečna, která se s ním slejzá v tom denním baru.“
„Taky Indiánka?“ zeptal se Jano.
Popsal jsem zubní laborantku s kroužkem v nose.
„Dobrý,“ kývl Jano. „Ten chlápek tam chodí denně?“
„Nemám šajna,“ řekl jsem popravdě.
Jano se ušklíbl. „No, to je dost zoufalý. Ale dejme tomu, že se tam ukážou. Sledovat ji nebo jeho?“
„S ním by asi bylo těžký pořízení. Lepší by bylo odchytit tu holku samotnou, až se někde rozejdou. Buď ji přesvědčíš, aby si s tebou udělala vejlet na Tamberk, nebo zajistíš, aby se někam nezašila, dokud si s ní nepromluvím. Jo - kdyby tady nikdo nebyl, až se vrátíš, budem nahoře v hotelu. Pokud ne, čekej tam v restauraci.“
„I kdybych přijel s ní?“
„Samozřejmě. Nejspíš to není žádná turistka. Do hotelu taky můžeš volat, kdyby něco hořelo. Buď mě seženou, nebo mi vyříděj vzkaz.
Napiš si číslo. Jo - a tady máš klíčky od auta.“
Doktor Makovský sbíral aktovku a břinkovici a Lenka se běžela nahoru převléknout.
„Tak jo,“ řekl Jano. „Musíš mě představit panu Klimešovi. Myslíš, že mě taky zahrne mezi svý sponzorovaný strávníky?“
18
Než jsme vyjeli, zavolal jsem z hotelu kapitána Maška; řekl, že na Makovského počká, a že všechno zařídí.
Nato mi doktor navrhl, abych ho vysadil u Maška a jel po svých, pokud se pro něj za hodinu stavím. „Snad tam bude nějaká restaurace, kde bych počkal, kdybych s tím byl hotový dřív,“ dodal. „Kdyby se to protáhlo, počkáte tam vy.“
Pak se zabořil do kůže zadních sedadel svého BMW, pustil se do studování nějakých spisů, které vytáhl z aktovky, a na mně bylo, aby si s tou károu poradil. S Lenkou po boku jsem si připadal jako jeden z těch machrů z Němec, co vypadají na padesát, blbnou na čtyřicet a je jim sedmdesát. Lenka měla chuť se vyptávat, co si slibuju od sledování Indiána Čárlího a jeho saze, ale já to nějak zamluvil.
„Řeknete mu, že jste detektiv?“ zeptala se kousek před Jabloncem.
„Komu?“ řekl jsem. „Čárlímu?“
„Pasteříkovi. Copak nejedem za ním?“
„Já za ním jedu. Vy jedete nakupovat.“
Vzala si s sebou velkou nákupní kabelu, kterou vyštrachala ve Frantově skladišti rozmanitostí, a rozhodla se, že bude plnit funkci proviantního důstojníka, což jí ale nijak nebránilo v dalším fantazírování. „Moh byste třeba dělat, že sbíráte starý rádia nebo telefony,“ řekla. „Jenže byste jim musel rozumět.“
„To bych se dověděl leda to, za kolik se s nima dneska šmelí. A jestli je to tak, jak jste to vymyslela, paní Pasteříkovou určitě nezamordovali kvůli rádiu.“
Zastavil jsem u stánku s novinami. „Skočte mi tam pro dnešní regionální tisk, Lenko.“
Když se vrátila s výtiskem, řekl jsem jí, ať se podívá po zprávě o vraždě.

„Vyznáte se v Jablonci?“ zeptala se.
„Vůbec ne. V životě jsem tu nebyl.“
„Kde že má bejt to… Jak tam vezem pana doktora?“
Řekl jsem jí adresu, kterou mi nadiktoval Mašek.
„Tak támhle na těch světlech doleva. Je to někde tam.“
Tam někde to skutečně bylo a o pár čísel dál trčel do ulice neon restaurace. Zajel jsem se podívat, jestli mají otevřeno, na další křižovatce jsem obrátil a dojel k budově okresního oddělení policie ČR.
„Tak za hodinu nashle,“ řekl doktor a vystoupil.
Rozjel jsem se zpátky ke světlům.
„V novinách žádná adresa není,“ řekla Lenka. „Jenom čtyři řádky.
V sobotu 20. srpna byla nalezena v tamberském polesí osmadvacetiletá K. P., majitelka realitní firmy z Jablonce…“
„Janovská ulice,“ řekl jsem. „Číslo třicet sedm.“
Našel jsem si adresu včera večer v telefonním seznamu v Klimešově kanceláři.
„Aha. Tak to jedete blbě.“
„Ještě že vás mám.“
Navigovala mě doleva a doprava a kousek zpátky, až jsme vyjeli z centra a jeli po kolejích tramvaje, legračně úzkých a vedených vpravo od vozovky. Pak jsme u malého předměstského výčepu v nárožním domě zatočili do další ulice a v řadě jednopatrových domků našli číslo 37, s novou bílou fasádou a střechou ze zelených dánských šindelů. Ve vysoké zdi byla zavřená plechová vrata vjezdu pro automobily a před nimi byl na silnici nápis NEPARKOVAT. Taky to bylo v celé ulici jedno z mála míst, kde nestál nějaký vůz, jak už to bývá i ve městech mnohem menších, než je Praha.
„Proč nezastavíte?“ zeptala se Lenka. „Zrovna támhle někdo vyjíždí.“
„Nejdřív vás vysadím někde v centru,“ řekl jsem. „Nechtěla jste snad nakupovat? Dám vám peníze. Je v těch novinách křížovka?“
„Proč?“
„Abyste měla co dělat, kdybych se trochu zdržel.“
Dojel jsem na jakousi křižovatku, zahnul vpravo a jel zpátky do centra. Lenka se mračila, ale nehádala se.
Vysadil jsem ji u jedné cukrárny se stolečky na chodníku.
„Nechoďte daleko,“ řekl jsem jí. „Abych vás nemusel hledat.
Vyzvednu si vás tady.“
„Kam bych chodila? Jenom támhle do potravin… Než se vrátíte, budu mít dávno nakoupíno. Máte nějaký speciální přání?“
„Co takhle vitamíny? Víte, že mi ta bláznivá holka od Armády spásy doporučila zeleninu.“
„A co mlíko?“
„Jasně. A bílej jogurt. Jo - a taky šunkovej salám. Ať se jde Veronika bodnout.“
„Prosím vás… Buďte opatrnej.“
„Dnešní dávku lehkomyslnosti už jsem vyčerpal, když jsem vás vzal s sebou.“
„Aspoň se nemusíte stydět s nákupní taškou.“
„Chodím s ní nakupovat celej život.“
„Furt pod pantoflem?“
„Furt svobodnej. Pozor na prošlou záruční dobu mléčnejch výrobků.
A ať vám v uzenářství nepodstrčej starej salám.“
Bouchl jsem dvířky, objel blok a vrátil se do Janovské ulice, kde jsem vmáčkl mezi dvě škodovky kousek před číslem 37.
Mezi domovními dveřmi a vjezdem pro auta, uzavřeným sklápěcími plechovými vraty, byla připevněná mosazná firma:
K. PASTEŘÍKOVÁ, realitní jednatelství.
O nějakém Pasteříkovi, který se vrtá ve starých rádiích, tam nebylo nic. Zato tam byl zvonek, tak jsem zazvonil.
Nic se nestalo.
Napadlo mě, že jsem tady zbytečně, protože zhroucený Pasteřík odjel někam k příbuzným, třeba do té vesnice k bráchovi.
Zazvonil jsem znova se stejným výsledkem.
Chvíli jsem čekal, a protože se mi nechtělo odjet s nepořízenou, odkráčel jsem kousek dál po úzkém chodníku, až jsem se dostal k proluce po nějakém stavení, nedávno zbořeném. Parcela byla jen tak halabala oplocená vlnitým plechem přivázaným drátem k železným sloupkům; nakoukl jsem škvírou a za tím úhorem plným cihlové drti jsem uviděl další plot. Vedl od zadního rohu vilky k přízemní budově, na jejíž ploché střeše trčely dva stožáry s anténním drátem na porculánových izolátorech. Pravděpodobně to byla Pasteříkova dílna, protože jsem tam kromě antény zahlédl taky pár lepenkových krabic převázaných provázky. Stály před dveřmi u otevřené zádi hnědé dodávky, jako by je byl Pasteřík právě odněkud přivezl a ještě neměl čas je uklidit.
Protože jsem nechtěl povykovat na ulici, našel jsem si jeden špatně přivázaný plech, odtáhl ho od sloupku a protáhl se dovnitř. Parcela asi taky patřila Pasteříkovým, dva díly plotu chyběly a vedly tamtudy koleje, jako by tu někdo jezdil kolečkem z jednoho pozemku na druhý.
Potom jsem si všiml úhledné hraničky očištěných starých cihel u rohu domu, míchačky na beton a pytlů s cementem pod dehtovou lepenkou. Část prázdné parcely vypadala jako nově vybetonovaná pro základy něčeho, co se tam má stavět, a na čerstvém betonu ležela prkna, aby se nepoškodil.
Došel jsem po nich až k těm škatulím, když se dveře přízemní budovy otevřely a ven vykráčela další krabice, nad kterou nahoře trčela hlava.

„Dobrý den," řekl jsem.
„Eh… Dobrý den."
„Vy jste pan Pasteřík?"
„Kdo bych měl bejt?" zaskuhral ten člověk za škatulí. „A kdo jste vy, pane? Pánbu ví, že nic nepotřebuju. Jak jste se sem sakra dostal?"
„Upřímnou soustrast, pane Pasteřík," řekl jsem, „nerad vás obtěžuju, ale musím s váma mluvit o vaší manželce. Vyšetřuju to."
„Policie?"
„Povídám, že to vyšetřuju."
„Jste od policie, nebo ne?"
„Ne. Jsem od soukromý bezpečnostní agentury. Vaše paní s náma nedávno jednala."
Střelil jsem od boku, protože na tom, že o záležitostech svojí ženy toho ví Pasteřík jen málo, mohlo být něco pravdy.
„Tak to jo." Konečně postavil krabici na zem. Jak se s ní sehnul, vykutálelo se z ní sluchátko telefonu, jaké měli Mach a Šebestová. Sebral jsem ho.
Pasteřík mě překvapil. Očekával jsem něco jako ševce z Pyšné princezny. Chlap, který mi vyškubl sluchátko a mrskl s ním zpátky do škatule, neměřil o nic míň než já a koukal jako kakabus.
Nedovedl jsem si představit, jak se hroutí při identifikaci mrtvoly.
„O čem že jste jednali?" řekl tím svým skuhravým hlasem. „Žena mi o žádný agentuře nic neříkala."
„Pražská firma Discret," řekl jsem, „Fink. Můžu dál?"
„Tak pojďte. Tady mám dílnu, víte? Opravuju ty starý rádia a tak… Ale vy to asi víte od manželky. Lidi si na to dneska potrpěj. Zrovna tu mám jednoho zájemce o tyhlety… věci. On má zase svý kunčofty. Tak, tady je to."
Byly tam hromady psacích strojů, rozhlasových přijímačů prehistorických tvarů, telefonů a tak dále. Potom dva pracovní stoly, stojanová vrtačka, malý hodinářský soustruh a v policích, které se táhly po všech stěnách, množství označených krabic a krabiček se součástkami. Na jednom z pracovních stolů stálo rádio bez skříňky a vedle leželo klubko drátů, pár lamp a páječka.
Všechno tu bylo až úzkostlivě čisté jako v laboratoři, kde se pracuje s izotopy, kulturami cholerových bacilů a šutráky z Marsu. Na podlaze bylo linoleum, ze kterého by se dalo jíst.
Ušmudlaný byl jenom Pasteřík.
Překvapilo mě, že zájemce o stará rádia, který na podlaze zavazoval špagátem další krabici, je Asiat.
„To je pan…" Pasteřík se ušklíbl. „Víte, já si ty jejich jména stejně nepamatuju. Ale ono je to jedno, jen když platěj v tvrdejch."
Kývl jsem na zubícího se Asijce a řekl: „Ota Fink."
Moje jméno se mu nejspíš líbilo, protože znělo orientálně. Taky něco zacvrlikal. „Tak vy teda kupujete starý rádia," já na to.
„The old broadcasting business, yes?"
„Yes," řekl a radostně přikývl. „Okej."
„Nechte ho," na to Pasteřík. „Stejně vám nerozumí."
„Je to Vietnamec?"
„Číňan."
„Jak se s ním dorozumíváte vy?"
„Většinou rukama. Ceny mu napíšu."
„To se mu asi moc dobře neobchoduje, když se nedomluví."
„Však on si poradí. Hlavně že je dobrej zákazník, nakupuje ve velkým. Tak co jste mi teda chtěl?"
„Určitě nerozumí?"
„Samozřejmě že ne. Je to Číňan jak poleno."
„Víte, pane Pasteřík," řekl jsem, „nám se nelíbí, že se taková věc stala našemu potenciálnímu klientovi. Proto jsem za váma přijel."
„A co od vás teda žena chtěla? Měli jste ji hlídat?"
„To nemůžu najisto říct. Spojila se s náma, ale k jednání nedošlo. Dověděli jsme se, co se stalo, vlastně náhodou. Bylo to v novinách dneska ráno… Kolega si toho všimnul. Povídá:
Jestlipak to není ta paní, co s náma měla rozdělanej kšeft? Hned mi bylo jasný, že jo. Tak jsem skočil do auťáku a máte mě tady."
„No jo, a co já s tím? I kdybych věřil, že jste chytřejší než poldové, stejně na to nemám, abych vás platil."
„Copak jste neměli s manželkou společný konto?"
„Ale jo… To měli. A co?"
„Už nemáte?"
Podíval se na mě šejdrem a mlčel.
„Nebo snad něco chybí?" zeptal jsem se.
„Proč by mělo něco chybět?"
„Vaše paní přece obchodovala s realitama… Neříkejte, že nevydělávala."
„Jo… To ona teda vydělávala."
„Něco nám naznačila, že prej někdo…"
„A kdo jako?"
„Třeba ten, před kterým jsme ji měli hlídat."

„Vy jste ji měli hlídat?“
„Vždyť si to myslíte sám.“
„Já si nic nemyslím.“
Byl to prapodivný rozhovor a čím dál mi Pasteřík takhle uhýbal, tím víc jsem větřil neplechu. Kromě neplechy jsem cítil něco jako spáleninu a možná i benzin.
Zpočátku jsem tomu nevěnoval pozornost.
„Co vám to tady smrdí?“ zeptal jsem se. „Snad vám tu nehořelo, pane Pasteřík?“
„To je od letování.“
„Jako kdybych cejtil benzin.“
„Kdepak. To je kyselina.“
Choval jsem se jako úplný blbec. Mohlo mě trknout, že ten chlápek nemůže být Pasteřík. Netrklo mě nic, vyptával jsem se dál a pustil z merku Číňana, který se nenápadně odšoural někam dozadu.
Se štěstím jsem si všiml, jak ten velký zamračený chlap, kterého jsem považoval za Pasteříka, pomaloučku polehoučku bere do ruky pravěkou klempířskou kulmu.
V okamžiku, kdy ji prudce zvedl nad hlavu, jsem odskočil dozadu a přitom hmátl za bundu po pistoli.
Nepočítal jsem s Číňanem; najednou jsem měl kolem krku ten jeho zatracený špagát; jenže syn Nebeské říše zase nečekal, že skočím pozadu směrem k němu, a jak jsem do něj vrazil, jeden konec mu vypadl z ruky. To už jsem odjišťoval waltra, a protože na mě byli dva, vystřelil jsem do stropu. Číňanovi se snesla na hlavu závěj vápenné omítky.
„Kulvachlap,“ zařval, „kulvachlap!“
Jednou rukou si vytíral vápno ze svých šikmých očí a druhou přitom mával nad hlavou špagátem, jako by mě chtěl chytit do lasa.
„Já ti dám kulvachlap,“ zahulákal jsem na něj. „Okamžitě to zahoď!“
Poskakoval v tom vápenném blizardu a dělal, že nerozumí. Neměl jsem čas zdržovat se s ním, protože se na mě hrnul ten s kulmou.
Praštil jsem Číňana pistolí do zubů a zařval na jeho kámoše, aby tu věc pustil na zem, nebo střelím podruhé, a to sice jemu do kolena.
Zahodil kulmu a houkl na Číňana: „Padáme!“
Číňanovi to nebylo třeba říkat dvakrát, ať už rozuměl česky nebo ne. Byl venku ze dveří jedna dvě a jeho větší kámoš vteřinu po něm, div nevyrazili futro. Slyšel jsem, jak dupou po prknech na čerstvém betonu.
Když jsem ke dveřím dorazil já, sotva jsem zahlédl záda toho většího chlapa, jak se prodírají plechovým plotem vedlejší parcely. Střílet jsem po nich nesměl. Je to nesmysl, ale je to tak. Jako soukromý detektiv mám právo nosit zbraň, ale vystřelit z ní můžu leda tehdy, když někdo střílí po mně.
Rozhlédl jsem se po dvoře.
Přímo proti mně pár metrů za dodávkou byla plechová vrata, která jsem už znal z venkovní strany, a zadní fronta domu se dvěma okny a otevřenými dveřmi.
Nakoukl jsem do té špatně zavřené krabice, ze které předtím vypadlo telefonní sluchátko. Byl tam celý telefon a pod ním něco jako silonový pytel. Píchl jsem do něj prstem a zdálo se mi, že je plný hadrů.
Přesunul jsem se k otevřeným dveřím domu a zavolal: „Haló, je někdo doma?“
Jak jsem předpokládal, nikdo mi neodpověděl.
Vešel jsem dovnitř a krátkou chodbou prošel domem.
Dveře na ulici byly zamčené, ale klíče vězely v zámku.
Nechal jsem je tam a rukou v kapesníku jsem vzal za nejbližší kliku.
Tak jsem postupně nakoukl do kuchyně s moderní kuchyňskou linkou, na kterou stačí naházet suroviny a jen si počkat, až vypadne hotový oběd, a do obývacího pokoje s perským kobercem, sedací soupravou, na jejíž potahy padlo stádo tygrů, krbem obloženým černými pravoúhlými kachlíky a s barpultem, za kterým chyběl jen černý barman v bílém saku; kupodivu taky chyběl televizor, který evidentně stával v mahagonové obývací stěně poměrně nedávno, protože televizní program pohozený na stolku sedací soupravy byl z minulého týdne.
Nakonec jsem si omrkl skromnou koupelničku se zrcadlovou stěnou, bílým chlupatým kobercem a oválným bazénem z růžových kachlíků s pozlacenými kohoutky.
Potom jsem vyšlápl schody potažené kovralem a prohlédl si ještě ložnici s pompadourskou postelí a růžovými tapetami, pracovnu se švédským kancelářským nábytkem, ve které jsem se marně pídil po nějakém tom počítači nebo aspoň elektronické kalkulačce, a když už jsem se do toho dal, prozkoumal jsem taky klozet s růžovou mísou, dalším bílým kobercem a pozlacenou pákou splachovače.
Nikde jediná stopa po nějakém obrazu nebo knize. Jenom v obývacím pokoji pod kouřově nazlátlou skleněnou deskou konferenčního stolku jsem zahlédl barevné obálky Koktejlu a Reader's Digestu.
Vrátil jsem se na dvůr a podíval se do útrob dodávky.
Byly tam další krabice, tak jsem se natáhl a do jedné nahlédl shora.
Jak by ne, Hewlett-Packard, nespíš laserová tiskárna. Do ostatních škatulí jsem neviděl, ale jejich rozměry odpovídaly předmětům, které jsem v domě postrádal.
Vedle dílny byla garáž pro dva vozy. Uvnitř nebyl ani jeden a kromě obvyklého garážového haraburdí tam nebylo nic, co by stálo za zmínku.
Ještě jednou jsem zašel do Pasteříkovy dílny.
Pořád jsem cítil ten divný slabý zápach a pustil jsem se podle dlouhého ponku dozadu, kde prostor uzavíral závěs mezi

bytelnou skříní a bokem vysokého regálu plného krabiček s roztříděnými součástkami. Závěs sahal až k podlaze a nahoře u stropu byl navlečený na vodorovné tyči. Když jsem ho trochu poodhrnul, nejdřív jsem si na podlaze všiml něčeho, co připomínalo černého hada, který v jednom místě najednou zhnědl a zmizel mezi několika kanystry z umělé hmoty. Protože v tom koutě bylo značné šero, trhl jsem závěsem a odtáhl ho stranou asi o metr.
Švec z Pyšné princezny seděl naproti mně ve starém čalouněném křesle, kde si nejspíš občas dával dvacet.
Jeho tvář vypadala jako maska obzvlášť hnusné příšery z podřadného amerického hororu a na podlaze u jeho nohou ležela brokovnice.
19
Vycouval jsem z dílny, proplížil se dírou a uháněl rovnou k tomu výčepu na rohu. Tam jsem si nejdřív dal panáka a teprv potom jsem se sháněl po telefonu. Měli ho v kuchyni a po chvilce dohadování s nerudnou bábou nad kotlem guláše a protivnou telefonistkou na okresním oddělení policie jsem dostal na drát kapitána Maška.
„Fink," řekl jsem mu. „Byl jsem u Pasteříků. Nachytal jsem tam dva chlapy při vloupačce. Utekli. Taky je tam jedna mrtvola, možná Pasteřík. Koupil to z brokovnice."
„Sakra práce," na to kapitán Mašek. „Voláte od nich?"
„Z výčepu na rohu Janovský ulice," řekl jsem. „Než sem přijedete, budu zpátky před barákem."
„Jsme tam hned," řekl a zavěsil.
Vrátil jsem se k číslu 37. Pár minut nato se zdálky ozvalo houkání sirén.
Nejdřív přijel Mašek, který přivezl i doktora Makovského, a hned po něm ambulance rychlé záchranné služby.
„Je zamčeno," řekl jsem Maškovi. „Klíče jsou zevnitř. Musíte zadem, přes tu vedlejší parcelu. V plotě je díra. Mrtvola je v tý zadní přístavbě za závěsem."
„Máte tu vůz…?" na to Mašek. „Tak v něm počkejte tuhle s panem doktorem," řekl a postrčil ke mně Makovského, který se tu ve svém secesním turistickém kostýmu vyjímal jako dřevěný Skot uprchlý z kolotoče.
Jako právníka ho policejní hemžení z míry nevyvedlo. Usadil se vedle mě, zabouchl dvířka a zeptal se: „Budete potřebovat advokáta, pane kolego?"
„Nejspíš ne," řekl jsem. „Ale pro všechny případy mi můžete říct, jak jste pořídil u pana Hromádky."
Viděl jsem, jak se Mašek domlouvá s doktorem ze sanitky, zatímco poručík, kterého jsem si pamatoval ze soboty, šel ještě s jedním drsoňem k děravému plotu. Minutu nebo dvě nato se domovní dveře otevřely a kapitán s doktorem a dvěma saniťáky s nosítky vešli dovnitř. Za nimi poskakovala nohatá sestřička se záhadným přístrojem v náručí.
„Copak, nějaký kolaps?" řekl Makovský.
„Totální," řekl jsem. „Pan Hromádka je na tom jistě po všech stránkách líp. Vzkazuje mi něco?"
„Mám klíče od chaty a jeho písemný souhlas k použití peněz, které tam jsou, na financování vaší práce. Jinak se vším souhlasí.
Požádal mě, abych vám doslovně tlumočil, že je na tom momentálně jako Mužák ve dveřích. Prý už budete vědět."
„Má vztek, že nemůže dělat na tom scénáři. Co ty peníze v chatě, má tam snad prasátko?"
„V nějakém kabátě za dveřmi by mělo být asi osm tisíc. Co se tady vlastně stalo?"
Krátce jsem mu to vylíčil; naturalistické detaily jsem vynechal.
„Chcete říct, že je ten člověk po smrti?" zeptal se.
„Nic mrtvějšího jsem neviděl."
„Můžete se mýlit," řekl Makovský.
„Nemůžu," řekl jsem. „Leda že bych věřil na bezhlavýho muže."
Taky jsem se nemýlil. Saniťáci se sestřičkou jen tak lážoplážo vykráčeli ze dveří, hodili nosítka do vozu a jeden saniťák vlezl za nimi. „Hopla," řekl sestřičce a vytáhl ji za ruku nahoru i s její zbytečnou aparaturou. Druhý nastoupil do kabiny, usadil se u volantu a narovnal si pod zadkem zmačkaný plášť. Zatímco ti dva vzadu se něčemu pochechtávali, vytáhl cigaretu a zapálil si.
„Vypadá to, že jste měl pravdu," řekl Makovský.
Vtom se v domovních dveřích objevil polda a zakýval na mě.
Vystoupil jsem a šel k němu. „Máte jít za kapitánem," řekl.
„Chodbou dozadu na dvorek."
Na dvorku mě další z Maškových úderníků nasměroval do dílny.
Uvnitř byl jenom kapitán, doktor a za závěsem mrtvola. Byl jsem rád, že je právě tam.
„Zavolal jsem posilu," řekl Mašek. „Uzavírám pár bloků. Za chvíli tu bude pes… To je doktor Grégr z pohotovosti. Pan Fink, soukromej vyšetřovatel."
Zatímco jsme si s doktorem potřásali rukama, zabýval se Mašek vysílačkou. „Pane Fink," řekl mi, „byl byste tak laskav a nadiktoval tuhle popis těch dvou? Ten knoflík držte zmáčknutej…
Díky."
Vzal jsem od něj přístroj a někomu mlčky naslouchajícímu jsem nadiktoval, co jsem si pamatoval, včetně vápna na Čiňanově saku.
Když jsem vysílačku vrátil, kapitán do ní ještě chvíli mluvil.
„Ošklivá sebevražda," řekl mi doktor Grégr.
„Proč myslíte, že to je sebevražda?"
Pokrčil rameny. „Nejsem kriminalista. Co bych si měl myslet?
Nešťastná náhoda? Nebo dokonce vražda? Ale to by tu zbraň snad vrah odnesl, ne?"
„Pravděpodobně."
„Poslyšte… Myslíte, že tady jsem k něčemu?"

„To vám řekne kapitán.“
„Já k tomu nemám nic víc, než že s takovýmhle rozsáhlým zraněním byla smrt okamžitá. Na to nepotřebujete doktora, abyste to poznal.“
„Kdy se to asi stalo?“
„Podle ztuhlosti to může být šest až osm hodin. Třeba i víc.
Nejsem soudní lékař. Ale řekl bych, že tady takhle sedí od pozdních nočních hodin.“
„Známky násilí?“
„Prosím vás… Jaképak známky násilí? Copak vám tohle nestačí?!“
Mašek dotelefonoval. „Pane doktore,“ řekl, „můžete tu počkat na doktora Fialu? Volal jsem ho. Rád bych, abyste to s ním konzultoval.“
„Panebože, co je na tom ke konzultování, pane kapitáne? Ten člověk prostě vzal brokovnici, nejspíš si strčil hlaveň do úst a zmáčkl spoušť… Nebo snad obě najednou. Co ještě chcete? To se hlava rozprskne jak meloun. Je to drastické, ale ten člověk se určitě netrápil. Na tom, jak bude po smrti vypadat, mu asi nezáleželo. Víte, kdo to byl?“
„Manžel té zavražděné z Tamberku,“ řekl Mašek.
„Myslíte tu - bestiální vraždu? Jak o tom dneska psali v novinách?“
„Ano, tu. Kamila Pasteříková, podnikatelka.“
„Takže ze zoufalství… Chudák, asi na ni byl hodně citově vázaný.“
U dveří se ozvaly hlasy. Dorazili další Maškovi muži, mezi nimi taky doktor, kterého jsem znal od soboty.
„Počkáte na mě venku, pane Fink?“ zeptal se kapitán. „Rád bych to s váma sepsal.“
„Jo, počkám. Co Makovský?“
„Já ho nepotřebuju.“
„Může odjet do Prahy?“
„Pro mě za mě…“
„Tak já počkám před domem,“ řekl jsem. A když mě vyprovázel ke dveřím, zeptal jsem se: „Co to bylo na tý podlaze hned za závěsem? U těch kanystrů?“
„Doutnák,“ řekl. „Někdo ho zapálil… a někdo ho zase uhasil.
V kanystrech je benzin, asi přinesenej z garáže.“
Nechal jsem ho v tom a šel.
20
„Tak co vy na to?“ zeptal se mě kapitán Mašek, když jsme kolem poledního v jeho kanceláři skončili s nutnou byrokracií.
„Co bylo v těch všech škatulích?“ řekl jsem.
„Ve škatulích? No… V domě sebrali počítač, tiskárnu, televizor… a v dílně všelijaký hejblátka. Telefony, nějaký vzácnější rádio… Jedny dost cenný pendlovky, secesní stolní lampu s mušlí a nymfou, dvoje kapesní šafhausenky, stříbrnej stolní kalamář se soškou lva… a tak dále. Taky tam byl nějakej porcelán zabalenej do hadrů. Když se to všecko sečte, je toho při dnešních cenách za dobrejch pár set tisíc.“
„Ty starožitnosti - nejsou kradený?“
„To zatím nemůžu říct. Ale mohly by bejt… Vypadá to trochu jako kolekce, všecko kolem roku devatenáct set.“
„Možná některý muzeum nebo soukromá sbírka.“
„Nebo zámek. Uvidíme. Proč myslíte, že to nepatřilo Pasteříkovi?“
„Napadlo mě, jestli Pasteřík nebyl překupník.“
„Na základě čeho vás to napadlo?“
„Ti dva chlapi… Třeba od něj to kradený zboží kupovali a zprostředkovávali další prodej. Nebo to naopak byli dodavatelé, který mu to nosili. Ať to bylo tak nebo tak, pokud s ním měli sjednanou schůzku a na zazvonění neotvíral, udělali to samý co já. Vlezli tam zadem, odemkli si dílnu šperhákem a našli tam mrtvolu. Někdo jinej by honem koukal zmizet, jenže oni věděli o tom zboží. Tak si nejspíš řekli, že to nacpou do krabic, krabice do tý jeho dvanáctsettrojky a ukradnou to i s autem.
Počítám, že klíčky našli, ale i kdyby ne, jistě by si se startérem poradili. A protože v dílně našli klíče od domu, přibrali i tu elektroniku. Šperky nebo peníze jste nenašli?“
„Jenom trezor ve zdi. Odemčenej a až na nějaký papíry prázdnej.“
„Pokud tam něco bylo, odnesli to v kapsách.“
„Vůbec nepočítáte s tím, že Pasteříka zastřelili?“
„Ne. To by přece ten doutnák nebyl uhašenej v půlce, ale spíš připravenej k použití. Jestli se Pasteřík nezastřelil sám, nezastřelili ho ani ti dva.“
„Máte pravdu. Musel tam bejt někdo před nima a myslet si, že se zbaví stop, když barák s mrtvolou podpálí. Potřeboval bejt daleko, až to začne hořet a někdo udělá poplach. Jenže to nebyl žádnej pyrotechnik.“
„Jakej doutnák to vlastně byl?“ zeptal jsem se.
Podíval se na mě zpod obočí a sáhl po svém čibuku, který si už delší dobu pečlivě cpal tabákem z plechovky. „Ucpávka do oken,“ zabručel. „Takovej starej typ, něco jako textilní trubice vyplněná vatou. Posypal ji prachem z patrony, jeden konec zastrčil do flašky od piva s trochou benzinu, kterou postavil mezi ty plný kanystry, a druhej zapálil. Jenže si nevšimnul, že v tý vatě vevnitř je na jednom místě mezera. Ne moc velká, aby se to zvenčí poznalo, ale stačila, aby doutnák zhasnul, dřív než k němu z opačný strany prosák benzin.“
„To moh udělat i Pasteřík.“
„Jistě,“ kývl Mašek, „taky to beru v úvahu. Zapálil, zastřelil se… Když to zhaslo, už byl v pánu.“

„Jeden můj starej známej policajt říkával, že předčasný závěry jsou pro kriminalistu zhouba," řekl jsem. „Řídil jsem se tím a nikdy jsem toho nelitoval. Radši počkejte, až chytíte ty dva - pokud je chytíte."
„Myslím, že je najdem brzy, a pokud zůstanou pohromadě, ještě dřív. Zatáhli jsme to tam a hledáme dům od domu. Taky máme velice slušný otisky a stopy bot z tý parcely. Ale já vás asi zbytečně zdržuju."
„Když už mluvíme o stopách," řekl jsem, „co jste našli na podrážkách těch Hromádkovejch botasek?"
„Nějaký to bláto."
„Zaměřili jste se i na mikrostopy?"
„Nebylo proč. Odlitky s botama souhlasily na fous."
„Mohli byste pro mě něco udělat?"
„Jestli to nespěchá. Teď je v terénu všecko, co má ruce a nohy, a zejtra tu máme nanovo majora Ditricha. Co byste potřeboval?"
„Mikroskopickej rozbor všeho, co bylo na těch podrážkách. Hlavně ve skulinách, prasklinách a tak. Pokud jste to nevyhodili."
„Ale ne, technik to určitě má v označeným sáčku."
„Tak ať mi ten rozbor udělá."
„Co má hledat?"
„To vám neřeknu. Ať mi prostě napíše seznam všeho materiálu, kterej z těch podrážek vyšťoural."
„Co z toho chcete vykoumat?"
„Možná nic. Ale škoda to nezkusit."
„Jestli už se technik vrátil, zařídím to hned. Počkáte si na to?
Ale vy asi spěcháte."
„Naproti v hospodě na mě čeká Makovský. Ať mi to ten váš technik brnkne do hotelu na Tamberku. Kdybych tam nebyl, ať mi nechá vzkaz, kam mu mám zavolat."
Rozloučili jsme se a já se dal do klusu. V restauraci na mě totiž nečekal jen Makovský, ale taky chudinka Lenka, kterou jsme před dvěma hodinami sebrali u cukrárny i s její narvanou nákupní taškou. Neměl jsem čas jí něco vyprávět a tak jsem nechal na Makovském, ať jí řekne, co uzná za vhodné. Jenže práskaný advokát považoval za moudřejší nechat to na mě a předstíral, že nic neví.
Sotva jsme se usadili v doktorově bavoráku, já s Lenkou vzadu a doktor u volantu, vybafla na mě: „Co se stalo u Pasteříků?"
„Věděl jsem, proč vás tam s sebou neberu," řekl jsem. „Přistih jsem tam nepravýho Pasteříka a pravýho Číňana. Že je Pasteřík falešnej, jsem odhalil, když na mě vytasil kulmu. Žluťoch mě zase chtěl zardousit špagátem. Asi by se vám to líbilo, skočil po mně jak thugskej škrtič a má věrná pistole hovořila: prásk, prásk, prásk."
„Bože… Střílelo se?"
„Jenom já."
„Oni nestříleli?" Jako by jí to mrzelo.
„Neměli z čeho," řekl jsem.
„Co tam dělali?"
„Loupili, Elvíro."
Nechala Elvíru bez povšimnutí a řekla: „To teda ale pěkně narazili, že jo?"
„No, kdybych si bejval včas nevšim, že ten větší hmatá po tý kulmě… Praštil jsem Číňana pistolí do zubů a vystřelil do stropu. Potom už jenom koukali, kde nechal tesař díru. Nemohli vědět, jestli nebudu střílet dál."
„Jenom pro přesnost," řekl Makovský od volantu. „Co je to kulma?"
„Historickej nástroj na letování," řekl jsem. „Je to kus zašpičatělýho měděnýho hranolu a má to držadlo asi jako pohrabáč."
„A co ten mrtvý, dověděl jste se něco bližšího?"
„Nic. Jak jsem říkal. Brokovnice."
„Cože?" řekla Lenka. „Mrtvej? Jaká brokovnice?"
„Nebuďte zvědavá."
„Proč byste mi to nemoh říct? Co je na tom tajnýho?"
„Tajnýho nic," řekl jsem.
Makovský řekl přes rameno: „Přece jenom je to na mě trochu silné.
Víte, já nedělám kriminální věci…"
„Zato já je dělám furt," řekl jsem.
21
Protože jsem po odjezdu doktora Makovského v penziónu neměl stání, sebral jsem Lenku a šli jsme na oběd do hotelu. Jano nevolal a Klimeš tam nebyl, jen vrchní Škach, ale už od včerejška byl náležitě poučen. Prostřel nám v salónku, kde kromě nás a smrků za oknem byly jen holé stoly s obrácenými židlemi. „Pan Klimeš jel do Liberce," oznámil nám. „Říkal, že se vrátí kolem šestý, kdybyste ho snad sháněli. Polévka je buď hovězí vývar s nudlema nebo ragú. Jinak vídeňskej šnicl s čerstvým francouzským salátem, jestli můžu doporučit."
Mezi vývarem a šniclem se mě Lenka zeptala, jestli to bylo u Pasteříků hodně zlé, když jí to nechci říct. „Násilná smrt je zlá vždycky," řekl jsem. „Když si pomyslím, že trávím dovolenou tváří v tvář s mrtvolama… Až na to, že žádný tváře nemaj, pokud vůbec maj hlavu. Příště vás vezmu s sebou, abyste si to taky užila."
Povzdychla si a začala si hrát s vidličkou, až jí konečně upadla na podlahu. „Nezlobte se, Lenko," řekl jsem. „Předtím jsme si jen hráli, ale teď pracuju. Byl bych radši, kdybyste u toho nebyla.

Co by tomu řekla vaše maminka, kdyby vás tu viděla?“
„Maminka by plakala a tatínek by mi nařezal.“
„Já to myslím vážně.“
„Prosím vás… Dejte s tím pokoj.“
Situaci zachránil vrchní s řízky a francouzským salátem. Byl jsem asi v půlce talíře, když se vrátil a řekl, že mě volá nějaký pan Brož, a že od šéfa obdržel pokyny v tom smyslu, aby v podobném případě přepojil hovor do jeho kanceláře a odemkl mi ji. Nemohl jsem si vzpomenout na žádného Brože, ale když jsem se mu představil do telefonu, řekl, že volá na rozkaz kapitána Maška.
„Aha - vy jste ten technik,“ řekl jsem.
„Ano. Podíval jsem se na ten materiál,“ řekl. „Není to teda expertiza jako z pražskýho Kriminalistickýho ústavu, ale něco přece jenom… Chtěl jste, abych to probral a určil, co všechno v tom je; na to moje technika jakžtakž stačí, pokud zrovna nechcete spočítat a označit molekuly. Chcete si to napsat?“
Sebral jsem na stole propisku a ze stolku pod psacím strojem vytáhl list papíru. „Můžete.“
„Za prvé písek a jíl,“ diktoval Brož. „Toho je tam devadesát procent, ale stejně toho není ani kávová lžička. Potom vápno.
Nějaký blíže neurčitelný částice, snad kal prosáklej olejem.
Čtyři milimetry bavlněnýho vlákna. Zvířecí chlup, možná kočka.
Travní semeno. Trus, pravděpodobně ptačí. Máte to…? Jo… Tak dál: Sádra. Vlas. Osten… Nediktuju moc rychle?“
„Sádra, vlas,“ opakoval jsem. „Co že to bylo dál?“
„Osten rostlinnýho původu, nejspíš z lopuchu. Řádově milimetrovej kousek suchýho listu, snad buk. Jedna muší noha. To je všecko.“
„Není vás tady škoda?“ řekl jsem.
Zasmál se. „Tyhle věci dělám málokdy a stejně je to jen hrubá expertiza. Například jsem neurčil složení toho kalu.“
„Co ta sádra?“
„Ztvrdlá. Nepatrnej úlomek.“
„Nedostala se tam, třeba když jste porovnávali podrážku s odlitkem stopy?“
„V žádným případě. Za prvé by to byl do nebe volající šlendrián a za druhé to není sádra, jakou používáme.“
„To jste určil hrubou expertizou?“
„Naše sádra je našedlá a tahle je růžová.“
„Kde se používá růžová sádra?“
Věděl jsem, kde se používá. Párkrát ji už použili i na mě. Chtěl jsem to jenom slyšet od někoho jiného.
„Třeba v dentální praxi,“ řekl Brož. „Na odlitky chrupu. Možná byl v těch botách u zubaře.“
„Tak vám děkuju.“
„Není zač. Bylo vám to k něčemu?“
„Snad jo,“ řekl jsem. „Ještě jednou díky.“
Šel jsem dojíst svůj vystydlý řízek a zjistil jsem, že je pryč i s talířem. Než jsem se stačil zeptal, kam se poděl, objevil se pan Škach a přinesl mi čerstvý.
„Vaše péče mě dojímá,“ řekl jsem mu.
„Co račte k pití, pane?“ odvětil ten vzorný jídlonoš.
„Minerálku.“
Lenka už před sebou měla kolu.
Měl jsem v sobě polovinu dalšího řízku, když se objevil vrchní s minerálkou a řekl s omluvným úsměvem, že mě volá pan Jano, a že to spěchá.
„Další šnicl už mi nenoste,“ já na to. „Měl jsem dvě půlky, což dělá jeden celej.“
Šel jsem znova do hoteliérovy kanceláře.
„Mám toho chlápka,“ řekl Jano, když jsem se ohlásil.
„Kde je? Neměl by ti zdrhnout.“
„Nezdrhne. Volám z toho šnekbaru… Před pěti minutama vlez naproti do baráku. Co mám dělat, až vyleze?“
„Nespusť ho z očí. V tom baráku se chvíli zdrží a pak nejspíš přijde do toho baru a nějakej časek tam posedí. Možná za ním přijde i ta slečna. Nebo z toho baráku nevyleze. Můžu tam bejt za půl hodiny.“
„Co šílíš? Třeba už budem oba pryč.“
„Když vás nezastihnu, počkám tam. Zavolej, když bude odkud. Kdyby přišel do baru, než přijedu, dej si pozor, ať nejdeš na záchod, až si poručí baštu na hodinu přežvykování. Kupuje si to s sebou, a než by ses vrátil, byl by pryč… Pokud tam budete oba, nebudu se k tobě hlásit. Moh by si mě pamatovat. Pověs se na něj, až vypadne. Budu někde za tebou.“
„Čím přijedeš? Chceš se mi vloupat do škodovky?“
„Seženu si něco, čemu neblbne termostat.“
„Kamaráde,“ řekl Jano, „hlavně ať neblbne řidič.“
Šel jsem za Škachem a zeptal se, jestli mu šéf dal taky nějaké pokyny ohledně vozového parku. „Pan Klimeš,“ na to vrchní, „sice o autech nic neříkal, ale protože vám mám všemožně vyjít vstříc… Co račte?“
„Potřebuju se dostat do Liberce. Pan Klimeš mi půjčil favorita, jenže tím jezdí kolega - a jeho škodovka je nespolehlivá, i kdybych od ní měl klíče.“
Vrchní se podíval na hodinky. „Teprv půl třetí,“ řekl. „Šéf přijede v šest… Na dvoře stojí ta dodávka a klíčky jsou u pana Klimeše v šuplíku. Jestli to pro vás není nepohodlný -“

Šel jsem za Lenkou, která se v salónku chmuřila nad prázdnou sklenicí.
„Tuhle máte klíče a vraťte se do penziónu," řekl jsem jí. „Nikomu nebudete otevírat, dokud se nepřesvědčíte, kdo to je. Pokud by to byl někdo, koho neznáte, neotvírejte, ani kdyby byl uniformovanej. Nechci slyšet nic o nějakejch kozlátkách, protože to bych vás musel seřezat místo tatínka. Jasný? Možná přijedem až někdy v noci, a protože máme jen jedny klíče a kolem baráku je tma, posviťte si na nás napřed baterkou. Nejlíp zeshora z okna, jo?"
„Co takhle nějaký heslo?" řekla.
„Já vám ho neřek? Heslo je Čándrasékhár. Jenom to proboha nezapomeňte."
„Hlavně to nezapomeňte vy, protože se jinak nedostanete do baráku."

chýbajúca strana

„Kde tě najdu?"
„Kousek za kostelem je odbočka doleva, po tý nahoru do kopce až tam, kde končí hřbitov. Jsem hned u toho prvního křoví vpravo směrem k nějakýmu sídlišti. Auto nech u kostela, stojí tam můj favorit. Co mám dělat, jestli vypadnou dřív, než přijedeš?"
„Nějakou jinou adresu máš?"
„Mám čtyři, ale ani jedna nemusí bejt ta pravá. Sešli se ve městě."
„V tom případě pokračuj."
„Kup mi tam sparty."
„Máš je mít."
„Dobrý. Tak sebou hoď, já mažu zpátky."
Vrátil jsem sluchátko barmanovi a řekl si o sparty a taky jedny camelky pro sebe. Pak mě napadlo, že by Jano mohl mít hlad, a koupil jsem studenou pizzu a láhev toniku. Přitom jsem se zeptal, jak mám jet na starou pražskou výpadovku. Chvíli trvalo, než jsme se lidsky domluvili, ale vyrazil jsem z něj ještě dva kelímky.
Potom jsem znova poděkoval servírce, která už pilně vytírala podlahu, a odklusal jsem ke své dodávce.
Na parkovišti jsem se radši zeptal ještě jednou a hlídač mi to vysvětlil docela jinak než barman. Nakonec jsem v kabině dodávky vyštrachal z přihrádky pár map, mezi kterými byl naštěstí i plán Liberce. Starou výpadovku jsem podle něj sice nepoznal, ale našel jsem autobusovou linku číslo dvanáct, na ní psaníčko a naproti kostel a hřbitov. Hlídač mi potvrdil, že tamtudy se na Prahu jezdívalo, dokud nepostavili novou silnici.
Zase jsem musel kličkovat jednosměrkami, ale nakonec jsem se přece jenom dostal do dlouhé ulice osvětlené dost spoře a ještě zastíněné korunami stromů. Podle plánu vedla, kam jsem potřeboval, a taky jsem po pěti minutách zahlédl světla paneláků kdesi na kopci, vpravo poštu se zaparkovaným favoritem a naproti černý obrys kostelní věže. Podle silnice pokračovala předměstská zástavba, ale vzadu za kostelem byla černočerná tma nahoře uříznutá svítícími okny vzdáleného sídliště.
Zastavil jsem vedle favoritu, vzal z vozu proviant, zamkl dvířka a šel.
Odbočku jsem našel bez problémů, vedla do kopce a nahoře se ztrácela ve tmě. Když jsem se trochu rozkoukal, viděl jsem i zeď hřbitova, která se táhla po levé straně; vpravo bylo pár nízkých starých baráků a pak už jen cosi jako zanedbaná louka zarostlá šťovíkem, lopuchem a lebedou.
Po pár minutách jsem došel k nároží hřbitova. Vlevo ode mě, snad nějakých třicet čtyřicet metrů, stála naproti hřbitovní zdi nízká jednopatrová budova s temnými okny. O kus dál vpravo se na pozadí osvětleného sídliště černě rýsoval shluk vysokých keřů. Došel jsem k nim po úzké písčité cestě a našel tam Jana sedícího na převráceném kbelíku. „Máš ty sparty?" zeptal se.
Podal jsem mu je s příslušným komentářem o kouření na hlídce a přidal krabici s pizzou.
„Neviděj, neslyšej," na to Jano. „Párkrát jsem se prošel skoro až k tomu baráku. Nejsou tam sami… Pár podobnejch týpků. Je odtamtud slyšet tibetský gongy a marijánka táhne až sem… To nebyl špatnej nápad s tím italským vdolkem, kamaráde. Pití jsi taky přines?"
„Jo, tonik. Tak on je to feťáckej zapadák?"
„Něco takovýho."
„Jak jsou tam dlouho?"
„Od osmi. Zbrouzdal jsem s tím Indiánem celý město. Lez jsem za ním do všech možnejch i nemožnejch baráků a měl jsem co dělat, aby si mě nevšim, protože se z nich většinou hned vracel. V sedm se sešel na náměstí s tou holkou. Třeba to není ona, ale kroužek v nose má. Chvíli seděli pod těma paraplatama u radnice, potom se k nim přidalo ještě pár podobnejch zjevů a jeli sem… Autobusem.
Celkem je jich sedm, tři chlapi a čtyři ženský, pokud v tý márnici někdo nebyl už dřív."
„Zavolal jsi jen tak tak."
„Zavolal jsem akorát. Přece vím, v kolik zavíraj. Bál jsem se jít pryč, tak jsem to nechal až na poslední chvíli. Automat je u pošty." Otevřel krabičku spart, jednu vytáhl a obrátil se ke křoví, aby nebylo vidět světélko zapalovače. „Tak co teď?"
„Jak se to vyvine," řekl jsem.
„Třeba se to vůbec nevyvine. Můžou se zkouřit a zůstat tam do rána. Nemůžeme vědět, jestli tam nemaj spacáky nebo matrace, polystyrén… Jak to bejvá."
„Co je to vůbec za barák?"
„Je přímo naproti bráně na hřbitov," řekl. „Snad bejval hrobníkův. Teď už je to dost zdevastovaný… Nevím, jestli to odmykali, nebo jestli je to otevřený furt. Nemoh jsem tak blízko, viděli by mě."

„Nějaký lidi tudy choděj?“
„Prošli dva. Jeden chlápek jel na kole bez světla a nějaká ženská šla se psem. Já myslím, že tudy moc lidí nechodí, zvlášť večer.
Ta parta se tu možná taky neslejzá pravidelně.“
„Počkáme.“
„Jak myslíš. Počkáme.“
Čekali jsme dvě hodiny.
Bylo něco po půlnoci a pomalu ale jistě mě začaly zábst nohy.
Místo studené láhve s tonikem bych byl uvítal termosku s horkým čajem.
Sídliště zhaslo a rozsvítily se hvězdy.
Pak se ozvaly hlasy a vzdálené skřípnutí dveří.
„Jdou,“ řekl Jano tiše. „Co teď?“
Řekl jsem, že nevím, ale nápad jsem měl. Připadal mi poněkud šílený a radši jsem si ho zatím nechal pro sebe.
Ve tmě jsme je sotva rozeznali, ale dobře jsme slyšeli jejich hlasy a vysoké holčičí pištění. Jakžtakž jsme je zahlédli teprve ve chvíli, kdy zabočili na cestu dolů a byla za nimi hřbitovní zeď, přece jenom o něco světlejší než tma okolo.
Nešli pohromadě; vpředu šel kluk se dvěma děvčaty a za nimi v asi desetimetrovém rozestupu dva páry. Všichni na sebe pokřikovali, chvílemi se zastavovali, jeden druhého vláčeli za ruce a s bláznivým smíchem se potáceli směrem k ulici dole.
„Jsou pěkně zhulákaný,“ zhodnotil to Jano.
Byl čas, abych zveřejnil svůj šílený plán. „Protože přijeli z města,“ řekl jsem, „budou se tam vracet. Počítám, že teď už autobus nejede… Jsem tu s dodávkou. Favorita tu musíme nechat.
Jestli se cestou ještě víc rozlezou, dojedeme ty dva. Vlezeš si dozadu. Až je předjedu, otevřeš dvířka a zavoláš na ně, jestli se nechtěj svézt.“
„Bodrým hlasem, poněkud podnapilým?“
„Jo, ale nepřežeň to. Jestli to sbaštěj, dej se s nima do řeči.
Dej pozor, aby se nám tam nechtěli nacpat ostatní. Přibouchni jim před nosem.“
„Vynasnažím se. O čem se s nima mám dát do řeči?“
„O blbostech. Jde o to, aby nepoznali, kdo je veze, a hlavně kam je veze.“
„A kam je povezeš?“
„Na Tamberk.“
„Cože? Půl hodiny je mám držet v klamný iluzi, že je vezem dva kilometry? Nechceš, abych radši řídil?“
„Říkal jsem ti, že mě znají. Přece dokážeš na půlhodinku zabavit dva zfetovaný mládežníky?“
„Proč musím vždycky dělat ty horší věci, když notabene ani nevím proč a za kolik?“ povzdychl. „Tak abysme šli, už jsou pomalu dole.“
Sešli jsme podle hřbitova na ulici. Slyšeli jsme hlasy, jak se vzdalují za kostelem směrem k centru. Když jsme dorazili ke svým zaparkovaným vozidlům, zvuky už mizely v dálce. Otevřel jsem Janovi zadní dveře.
„Kdyby se ten Indián zmátořil a chtěl se prát, mám na něj vytáhnou bouchačku?“ zeptal se.
„Bez bouchačky bych to viděl radši. Kdybych se nedej pánbu mejlil, lítáme v ozbrojeným únosu.“
„Tak ho mám praštit?“
„Uzemni ho,“ řekl jsem. „Stejně se nemejlím.“
Sedl jsem si k volantu a nastartoval.
Pronásledovaní se nám ztráceli v klamavých světlech pouličního osvětlení a stínech stromů. Měli jsme ohromné štěstí, že právě Čárlí a jeho vlečňák byli poslední.
Dojeli jsme je po nějakých třech stovkách metrů; stáli v klinči pod jedním stromem a vrávorali jako dva utahaní boxeři v sedmnáctém kole.
Ujel jsem ještě deset metrů, zastavil a zacouval k nim.
Jano otevřel zasouvací dveře na pravé straně. „Hej, lidi,“ zavolal, „nechcete se svízt do města?“
„Cožé?“ zeptal se Čárlí.
„Povídám, jestli nechcete svízt.“
„Von je to anděl,“ zahihňala se dáma. „Že seš anděl, strejdo?
Anděl strážnej.“
„Archanděl Gabriel,“ odpověděl Jano.
„Hele… To mě těší. Říkej mi Terezo.“
„Jasně. To je moc pěkný jméno.“
„Tak jdem, Čárlí,“ řekla. „Na chodníku je metr vody a ze stromů padaj zpytílkové. Už jich mám fakt plný zuby, šmátraj mi po nohách a pořád se blbě vyptávaj.“
„My tady nemáme ani jednoho,“ řekl Jano. „K nám do archy žádnej zpytílek ani nepáchne.“
„Zebou mě nohy, Gabrieli,“ řekla Tereza. „Čárlího nezebou. Na něj totiž zpytílkové nejdou.“
Indián jenom bručel a lehce se kymácel.
„Tak já jedu, Čárlí. Se strejdou Gabrielem.“
„Jen si nastup, Terezičko,“ řekl Jano.
Když jí pomáhal dovnitř, Čárlí se vzpamatoval. „Sama nikam nepojedeš,“ houkl a popadl Terezu za ruku. „Sežerou tě tam komunisti.“
„Bratře,“ řekl mu Jano a vztáhl paže s gestem černošského kazatele, „nebeskej přístav je připravenej na tvoji vzácnou

návštěvu. Pokojně vejdi v náš velkej vůz. Hare, Kršna, hare, hare.“
„Nebeskej přístav,“ hučel Indián Čárlí a hrabal se přitom dovnitř, „nebeskej přístav… Jakej velkej vůz? Dyť jste jenom obyčejná blbá dvanáctka autobus. Na nebeskej přístav vám sere pes.“ Vyšplhal se na sedadlo. „Kde máte ten zasranej strojek?
Píchnu si lístek.“
Jano zabouchl a zajistil dveře.
Rozjel jsem se k centru a usilovně přemýšlel, jak se vymotat z jednosměrek, abych byl doma co nejdřív. Chvilku nato se zezadu ozval Jano: „Klídek, Oto. Chrápou.“
23
Terezu příšerně bolela hlava, seděla u stydnoucí kávy a tupě civěla před sebe. Čárlí si natáhl nohy ke studenému krbu a mlčel jako hrob.
Když jsme je v noci přivezli, strčili jsme každého do jedné prázdné ložnice. Drobátko vyjukaná Lenka se postarala o dámu, my s Janem o pána. A protože bylo nebezpečí, že se probudí a udělají kdovíco, střídali jsme se s Janem na chodbě jako čestná stráž a co chvíli nakukovali do dveří.
Oba do rána spali, a když se probudili, pozvali jsme je prostě na kafe s tím, že to včera trochu přepískli. Lenku jsme nechali nahoře a řekli jí, ať dolů nechodí, dokud jí neřekneme.
Ti dva se na nic neptali a šli; asi pro ně bylo normální, že se občas někde takhle probudili a nevěděli, kde jsou. Nejspíš čekali, že jim to řekneme.
Neřekli jsme jim nic.
Když už to trvalo trochu dlouho, ozval se Čárlí: „My jsme se už někde viděli, co?“
„Viděli,“ řekl jsem. „V půl jedný v noci jste si nás ve městě stopli a pak jste nevěděli, kam chcete odvézt. Tak jsme vás vzali sem.“
„A to má bejt kde?“
„Jeden penzión na Tamberku.“
Chvíli mlčel a zíral do krbu.
„Tamberk,“ řekla najednou Tereza. „Tamberk.“ A začala se chichotat.
„Tak teda děkujem,“ řekl Čárlí. „Jenže my na žádnej Tamberk nechtěli.“
„Dneska ne,“ řekl jsem.
„Jindy taky ne.“
„Ale jo. Třeba v sobotu.“
„A co je dneska?“ zeptal se.
„Středa.“
„No ne,“ řekl, „tak ona je středa. A co má bejt, že je středa?
Klidně by moh bejt pátek. Nebo pondělí. Kolik chcete za nocleh?“
Začal se hrabat v kapsách své usmolené džínové bundy. „Nebojte se, mám na to.“
Protože se mu třásly ruce, upustil pár pětistovek a začal je sbírat. „Kšeft s práškama vynáší, co?“ řekl jsem.
„S jakejma práškama?“
„Bejvaj bílý.“
„Hovno. Bejvaj i zelený a červený. Co to kecáte o jakejch práškách?“
Opřel jsem se o římsu krbu, abych mu viděl do tváře.
„Tak abysme si udělali jasno, Čárlí,“ řekl jsem. „Dodáváš Trojanový z divadla?“
„Žádnou neznám.“
„V Pražský ulici, naproti snack baru, co tam vždycky zapadneš, když jsi inkasoval.“
Díval se na mě a vrtěl svou šišatou ulízanou hlavou.
„A co takhle,“ řekl Jano a vytáhl popsaný papírek, „do Husitský dvanáct a do Moliérovy třicet jedna? Nebo na Karlovu výšinu šest set pět? Tam nedodáváš?“
Čárlí se po něm prudce ohlédl, ale neřekl nic.
„Nezapotily se ti náhodou brejle?“ řekl Jano a popošel k němu.
„Že žádný brejle nemáš? Buď rád, aspoň se ti nerozflákaj, až ti vyválím makovici v tom krbu, co do něj furt čumíš. Moh bych tě propleskout, že bys o sobě tejden nevěděl.“
Ten, kdo Jana neznal, by tomu jistě uvěřil.
Pokud se odvahy týkalo, měl Čárlí do Indiána daleko. Jak by ne; kdo dělá dealera drog musí být svým způsobem posera. Pokud je navíc narkoman, je to s ním ještě horší. Jak se nad ním Jano napružil, přikrčil se.
„Nemlaťte ho, poručíku,“ řekl jsem. „Zatím ne.“
Oči mu těkaly sem a tam. „Vy jste poldové?“
Pomalu a významně jsem zavrtěl hlavou. „Kdybysme byli jenom poldové,“ řekl jsem, „bylo by to ještě dobrý. My jsme agenti protidrogový brigády. Máme moře času, ale o moc míň trpělivosti.
Tak se dej do zpěvu, Čárlí. Začíná nás to nudit.“
„Nemám ho rovnou vzít dolů?“ řekl Jano.
„Ne…,“ na to Čárlí. „Dolů ne.“
Netušil, že tam je skladiště dříví a kotelna.
„Budeš mluvit, Čárlí?“ řekl jsem.
„Nevím o čem. Chcete na mě něco hodit. Nedám si to líbit. Je svoboda a demokracie. Nemáte právo -“
„Tak ho vemte dolů, poručíku,“ řekl jsem. „A povězte mu tam něco o tý svobodě a demokracii.“

„Kam dolů?“ napružil se Čárlí.
„Do suterénu,“ já na to. „Čeká tam na tebe ombudsman.“
Jano položil svou těžkou ruku na jeho rameno. Čárlí se po mně podíval jako štvanec.
„Naval občanskej průkaz,“ řekl jsem a natáhl dlaň. „No tak…
Bude to?“
Odněkud z těch zmuchlaných bankovek vylovil starý, potrhaný a samozřejmě už neplatný doklad. Vzal jsem mu ho z ruky, zběžně jsem v něm zalistoval a odhodil ho na popel v krbu.
Ještě se zmohl na chabý protest: „Prosím vás - co to děláte? To ne… Přece nemůžete -“
Pokrčil jsem rameny a odloudal se do kuchyně, jako když mě jeho další osud nezajímá, neboť od této chvíle je pro mě vzhledem k neplatnému občanskému průkazu mrtvý muž. Jano ho dostrkal ke dveřím do chodby, pomohl mu ven a zavřel za sebou.
Vrátil jsem se ke stolu, kde seděla Tereza nad studeným kafem a popotahovala se za kroužek v nose. Chvíli jsem na ni civěl, jako bych ji předem litoval, pak jsem odtáhl od stolu židli, otočil ji a posadil se na ni s rukama složenýma na opěradle.
„Občanskej průkaz,“ řekl jsem.
„Ho s sebou nemám,“ odvětila.
„Tak jméno.“
„Ivana Klabanová.“
„Tak ne Tereza?“
„Říkaj mi tak. Ale jmenuju se Ivana.“
„Promluvme si rozumně, Ivanko,“ řekl jsem. „Těžce v tom lítáte a přiznání je polehčující okolnost. Jak to bylo s těma odlitkama?“
„S odlitkama…?!“
„Copak nejste zubní laborantka?“
Neřekla nic, jenom kývla hlavou.
„Takže ty odlitky ?“
„Nějaký jsem dělala. A co?“
„Pro Čárlího?“
„Jo.“
„Řek vám, na co je potřebuje?“
„Proč by mi to říkal?“
„Zaplatil?“
„Jo… Dal mi tři stovky. To teda moc není, každej den nechá v hambáči víc.“
„Co je to hambáč?“
„To nevíte? Sám jste mi tam připálil.“
„A proč hambáč?“
„No… Jako hamburgr, ne?“
„Aha. Takže Čárlí je prostě při penězích.“
„Vždycky byl.“
„Co dělá, že je tak mohovitej?“
„No - všelijak podniká. To se dneska může, ne? Co je vám po tom, jak si vydělá svý peníze?“
„Neslyšela jste, že jsme protidrogová brigáda?“
Jen mlčky pohodila bradou.
Najednou se odkudsi zdola ozval skomíravý řev.
Tereza zbledla jak papír. „Já vám to řeknu všecko,“ vzdychla. „Já nechci, abyste mě taky vzali tam dolů.“
„Nejdřív mluvte. Pak se uvidí.“
Popadla hrnek, pobryndala si bradu kafem a spustila: „Čárlí roznáší všelijaký ty… No, víte. Perník… a takový ty věci. Inkasuje, ale hodně z toho musí odevzdat, já nevím komu. Vždycky nadává, že ho okrádaj.“
„A to je podle vás poctivý podnikání?“
„On by to nedělal, kdyby se nebál, že ho oddělaj.“
„A co ty mejdany u hřbitova?“
„Trošku konopí… To přece nic není, nebo jo?“
Neřekl jsem nic a civěl na ni dál.
Pohodila hlavou, jako když toho víc neví.
„Ty odlitky,“ napověděl jsem jí.
„Jo, ty odlitky… A co? Nějaký starý škrpály.“
„K čemu je potřeboval?“
„Neřek mi to.“
„Máte ho ráda, Ivano?“
„No, ráda… Je to živel, užije se s ním. Nechte ho bejt, přece nic neudělal. Ty odlitky… Vždyť ani nebyly pro něj. Nechal je udělat pro někoho jinýho.“
„Pro koho?“
„Pro jednoho chlápka.“
„Má taky nějaký jméno?“

„Jméno mi neřek. Bydlí v Pražský, naproti hambáči.“
„Čárlí vám řek, že odlitky potřebuje pro někoho, kdo bydlí v domě naproti snack baru?“
„No… Vlastně jo. Přinesla jsem mu je tam. Povídal, ať na něj počkám, že mi potom zaplatí. Pak šel do toho baráku naproti, a když jsem se ho ptala, komu to vlastně nes, tak řek, že jednomu chlápkovi.“
„Tak on vám neřek, že je dal dělat pro tu herečku?“
„Ne… Vlastně… Já nevím.“
„Tak řek, nebo neřek?“
„Tam v hambáči mluvil o chlápkovi. Ale včera… Byl trošku tó… zfetovanej, tak mi řek, že to bylo jinak. Ta herečka prej někoho chtěla postrašit.“
„Odlitkama starejch bot? Nepovídejte.“
„Nějakej člověk… Já nevím, kdo to měl bejt. Čárlí mi to neřek.
Prej na ní vymáhal peníze… Tak mu čajzla ty boty, já udělala odlitky… Ona potom jako zahrála, že ji ten chlápek přepad, jo…. A udělala tam těma odlitkama jeho stopy. Aby toho chlápka zavřeli.“
„Není to blbost? Proč by je neudělala rovnou těma botama, když už je měla?“
Řekla přeskakujícím hlasem (protože se zdola ozvalo další zaskučení): „Copak já vím? Já přece jenom udělala ty odlitky… A Čárlí za to taky nemůže, ona mu řekla, že ho shodí policajtům, když jí nepomůže.“
„Děvenko,“ řekl jsem, „kdybyste aspoň trošku myslela, došlo by vám, že by ho nikdy neshodila, protože by přišla o dodavatele toho svinstva. Nemusela ho nutit… Taky o ni nechtěl přijít a udělal to pro ni rád. Vy jste pro něj totiž jenom ta třešnička na dortu, jak se dneska říká. Ale ona je ten dort.“
„To ne… To se mejlíte. Mezi nima nic není.“
Podíval jsem se dva potoky slz, které se konečně vyřinuly z jejích hloupých očí, a šel jsem zvednout padací dveře do sklepa.
24
Bylo něco před jedenáctou dopoledne, když jsme je vysadili v Liberci poblíž nádraží.
Nebylo to loučení příliš vřelé. Tereza se přivinula ke svému zvadlému hrdinovi a ten jí omotal svou dlouhou horní končetinu kolem zadečku. Odkráčeli bez pozdravu, leč nikoliv hrdě, zřejmě do nejbližšího opiového brlohu, aby si tam pořídili nové zpytílky.
Taky jsme jim nemávali. Bouchli jsme dveřmi dodávky a odjeli k opuštěnému favoritu.
„Kamaráde…,“ řekl mi Jano, „toho studenýho agenta s krutejma očima by nevystřih líp ani Connery. Dobře že jsme u toho Lenku nenechali, samotnýmu mi z tebe naskakovala husí kůže. Když jsi mu sebral občanku a zahodil ji do krbu, jeho osobnost se úplně rozpadla.“
„Ten tvůj hulvát taky nebyl nejhorší,“ řekl jsem. „To se Franta Vích podiví, až mu řeknu, že má ve sklepě mučírnu.“
„Byl ti tak vyjevenej,“ na to Jano, „že ani necek, když jsem mu řek, aby popad koště a zamet ten binec, co jsi tam nadělal, když jsi štípal dříví. A když jsem tak příšerně zaskučel, určitě si myslel, že mě popadá záchvat zuřivýho šílenství.“
Chvíli nato jsme dojeli ke kostelu; hřbitov ve svahu, v noci poněkud strašidelný, vypadal jako příjemný ostrov zeleně.
„Nechceš se podívat do tý márnice?“ zeptal se mě Jano, když jsem zaparkoval u pošty.
„Ne,“ řekl jsem. „Zábavy současný mládeže čágobelem počínaje a harekršnou konče jsou mi čím dál protivnější. Nevím, čím to je.“
„Čím by to asi bylo,“ na to Jano. „Stárneš a blbneš.“
„Utěšuje mě pomyšlení, že ty mladý to taky čeká. Dej mi klíčky od favorita, jeď na Tamberk a vrať Klimešovi dodávku. Bacha, má japonský kvalty.“
„Nějaký úkoly?“
„Jo. Vem Lenku na oběd a počkejte tam, dokud nezavolám.“
„Jak dlouho?“
„Nevím. Právě proto budu volat. Pokud bych s tím byl hotovej dřív, přijedu rovnou. Víš kudy na Jablonec?“
„Jo, od včerejška.“
„Tak těbůh.“
Když odjel, posadil jsem se za volant favoritu, spustil okno a zapálil si.
Bylo příjemné pozdně letní dopoledne, kostel vypadal jako na pohlednici od Lady a strakatý voříšek štěkal na oranžovou poštovní schránku, jako by se ptal, proč není modrá a nevypadá jako domeček. Bývalo to hezčí.
Vůbec všechno bývalo hezčí.
Seděl jsem, kouřil a chvíli myslel na to, co teď asi dělá, jestli si taky někdy vzpomene, a jestli je jí beze mě líp. Jako vždycky mi vyšlo, že asi jo, vyhodil jsem vajgla, zavřel okýnko a rozjel se za Trojanovou, u které jsem se před odjezdem z Tamberku telefonicky objednal na jedenáctou hodinu.
Nechal jsem auto na parkovišti, kde mně hlídač kynul jako štamgastovi, a pět minut nato jsem klepal na dveře v podkroví domu v Pražské ulici.
Otevřela mi s úsměvem, přes domácí šaty měla zástěru a byt voněl něčím, co se peklo v troubě za rudou portiérou.
„Pokud se tu zdržíte aspoň půlhodinku,“ řekla, „nabídnu vám ke kávě jablkový závin. Víte, vaření je tak trochu můj koníček.“
Posadil jsem se do křesla, na které mi ukázala, hodil jsem nohu přes nohu, sáhl do kapsy a podal jí papír popsaný po obou stranách. „Nejdřív se podívejte na tohle, paní Trojanová,“ řekl jsem. „Možná že si to pak s tím pozváním na štrůdl rozmyslíte.“
„Co je to?“

„Přečtěte si to.“
Posadila se. Zatímco četla, pozoroval jsem, jak pomrkává a cuká koutky. Trvalo jí to dost dlouho a některé odstavce četla dvakrát. Když s tím skončila, hodila papír na stůl a řekla: „Co má tohle znamenat, pane Finku?!“
„To znamená, paní Trojanová,“ řekl jsem, „že spadla klec.“ A protože na mě zmateně zírala, upřesnil jsem to: „Váš milenec se přiznal ke všemu a jeho přítelkyně, která vyrobila odlitky Hromádkovejch bot, to potvrdila.

chýbajúca strana

Těžko bude dokazovat, že to neudělal, protože nemá alibi ani na tuhle sobotu. Jestli myslíte, že ho prokáže u případů mnohem starších, jste naivka.“
„A vy jste hulvát,“ řekla plačtivým hlasem. „Velký sebejistý chlap, který rád pouští hrůzu na taková křehká stvoření, jako jsem já. Bože můj, snad byste mě i uhodil, kdybych -“
„Zasloužila byste pětadvacet na holou,“ řekl jsem.
Najednou vyskočila a zmizela za závěsem. Nenapadlo mě nic jiného, než že si vzpomněla na štrůdl v troubě, nebo že si potřebuje šňupnout.
Mýlil jsem se.
Opona se rozhrnula a jako na prahu sluje všech rozkoší se zjevila Gábi TrojanováPutifarová. Neměla na sobě vůbec nic; otočila se ke mně zády, napůl se předklonila s jednou paží opřenou v bok, vyšpulila na mě ladně modelované půlky s růžově vytlačeným proužkem od kalhotek a s pokorným pohledem přes oblé ramínko řekla: „Prosím, naplácejte mi. Nic jiného si od vás přece nezasloužím.“
Ani jsem se nehnul.
„No tak,“ řekla, „snad se najednou neostýcháte?“
„Paní Trojanová,“ já na to, „podobnejch pohledů mě život nijak neušetřil. Víte, ženská prdel je prostě ženská prdel. Ta vaše je samozřejmě ta lepší sorta, ale to ještě neznamená, že kvůli ní pustím klienta k vodě. Zahalte zase svoje vnady a pojďte si rozumně promluvit.“
Nezahalila se. Jen se dramaticky odpotácela ke gauči, klesla na něj tak, abych si ji pro změnu mohl pořádně prohlédnout zepředu, a dramaticky zalkala s oběma rukama ve vlasech (aby vynikly hrudní partie): „Ach bože, já nešťastná.“
„Myslím, že se vám pálí štrůdl,“ řekl jsem.
Teprve to na ni zabralo. „Vy jeden…,“ procedila mezi zuby a vyskočila na nohy, „sprostej a cynickej dědku! Myslíte si, že jste ze všech nejchytřejší!“ Načež se vrhla za závěs a podle zvuků, které následovaly, nejspíš skutečně vytáhla z trouby plech se závinem a praštila s ním na sporák. Řekla přitom „au“ a vzápětí pustila vodu do dřezu. Asi se spálila o pekáč, ale mě ani nenapadlo uhánět tam s první pomocí.
Když se znova vynořila zpoza závěsu, vypadala dost zdrchaně a byla oblečená. „Je to všecko tak zoufale trapné,“ vzdychla a skácela se do křesla naproti mně. „Spálila jsem si prst.“
Pofoukala si ho a řekla: „Tak co s tím uděláme?“
„Jedna bába na to dávala vaječnej bílek,“ řekl jsem.
„Ale ne… Co uděláme tady s tím?“
„Co navrhujete?“
„Deset tisíc…?“
„Jakejch deset tisíc?“ podivil jsem se.
„Nemám nic jiného než koruny.“
„A tak… Úplatek?“
„Předpokládám,“ řekla a štítivě se dotkla Čárlího výpovědi, „že jste tohle nezískal z jiného důvodu. Taky je mi jasné, že nemůžu dokázat, jak jste to získal. Pravděpodobně násilím.“
„No tak, přestaňte. Nepřišel jsem vám to prodat; jednám v zájmu pana Hromádky. Nechci dostat do maléru ani vás, ani vašeho dealera, přítele nebo milence, nebo co vlastně je. Na tom mi vůbec nezáleží. Chci, abyste se mnou jela do Jablonce a jistýmu kapitánovi Maškovi tyhle skutečnosti potvrdila. Nechcete přece, aby pana Hromádku soudili jako čtyřnásobnýho vraha; nebo snad jo?“
„Ne… To jsem opravdu nechtěla.“
„Šlo vám o to, aby vám odpustil dluh?“
„Jaký dluh, proboha?“
„Pořád blbnete na kvadrát. Jste mu dlužna dvě stě tisíc, který vám půjčil na byt. Jenže byt nemáte a peníze taky ne. Zato máte jednoho špindíru, kterej vám nosí drogy, a peníze, co mu dáváte, utrácí naproti v hambáči s jinou, poněkud mladší. Tak jak to teda bylo, paní Trojanová?“
„No dobře, je to tak… Když už to všechno víte.“
„Řeknete to policii?“
„Já… Proboha, ale co tam mám říct?“
„Můžu vám poradit, co říct, a při troše štěstí se to nedostane dál. Prostě řekněte, že to byl vtip. Že jste mu sebrala ty botasky, obula si je a udělala dole na pěšině stopy už během večera. Dá se to stihnout za dvacet minut, kdy jste dejme tomu předstírala, že jdete na záchod na dvoře. Potom jste je vrátila na místo, znova se obula do svejch střevíčků a v noci jste sehrála tu scénu. Myslela jste, že ho tam pak dovedete a ukážete mu jeho vlastní stopy - a budete mu tvrdit, že vás musel přepadnout on. A až z toho bude dočista vedle, vysmějete se mu.
Jenže jste nepočítala s tím, že zavolám policii. Já sice vím, že jste mě o to sama požádala, ale nikdo se mě na to zatím neptal.

Nemluvte o žádnejch odlitkách a podobně. Prostě jste chtěla na pana Hromádku jenom tak z fóru ušít boudu… A teď, když jste se dověděla, že ho zavřeli, honem jim uháníte říct, že pan Hromádka je jenom nevinná oběť vašeho trošíčku ujetýho smyslu pro humor, a že to svý oznámení berete zpátky.“
Podívala se na mě a řekla: „Ale to tam budu vypadat jako úplná kráva, pane Finku.“
Proti své vůli jsem se zasmál. „Vždyť byste tak vypadala, i kdyby byl ten váš plán vyšel,“ řekl jsem. „Chtěla jste přece, aby ho policie podezírala. Nebo snad ne? Jenom se divím, že vás nenapadlo použít skutečný boty. Kdyby nebylo těch odlitků, na nic by se nepřišlo a pan Hromádka by se bez vašeho statečnýho přiznání ven nedostal.“
„To vymyslel ten idiot,“ řekla.
Fajnová fasáda z ní opadávala čím dál rychleji.
Sebral jsem ze stolu Čárlího výpověď, vstal jsem a řekl: „Tak se obujte a vemte si kabelku. Odvezu vás tam. Až pana Hromádku pustěj, ten papír vám pošlu doporučeně. Dělejte si s ním, co chcete.“
25
„Paní Trojanová?“ podivil se Mašek. „Tak račte dál… Moh byste tu chvilku počkat, pane Fink?“ obrátil se ke mně.
„Něco bych s váma potřeboval…“
„Je tady major?“ zeptal jsem se ho.
„Ne, zatím nepřijel.“
„V tom případě počkám.“
Ne že by to bylo příjemné čekání. Nemám rád čekání v těchhle institucích. Je tam nevlídno, vesměs zamřížováno a málokdy tam bývá popelník. Tady taky nebyl.
Čekal jsem přesně hodinu a sedm minut a poslouchal vzdálené hlasy a cvakot psacího stroje. Pak se konečně otevřely dveře a vykráčela Gábi Trojanová s kapitánem v zádech.
„Neuvědomil jsem si,“ řekl jsem, „že musím paní Trojanovou hodit zpátky. Mám se zastavit potom?“
„Jste velice laskav,“ řekla Trojanová, „ale nemusíte se namáhat.
Podívám se ještě po městě, něco si nakoupím a vrátím se vlakem.
Nezapomeňte na ten dopis.“
„Nezapomenu. Na shledanou, paní Trojanová.“
Jenom kývla hlavou a spěšně odklapala po dlaždicích ke schodišti.
Vešel jsem do Maškovy kanceláře a zeptal se, jestli si můžu zavolat. Mlčky mi ukázal na telefon na stole.
Zavolal jsem na Tamberk a řekl Janovi, že přijedu asi kolem třetí. Pak jsem se posadil na židli před Maškovým psacím stolem.
„Moje babička,“ řekl, „ať jí dá pánbu nebe, by řekla, že je z toho tumpachová. Čím jste Trojanovou přesvědčil, aby sem šla a vybalila na mě tu svou povídačku?“
Pokrčil jsem rameny. „Rozhodla se sama, když jsem jí ukázal ty pražský noviny s Bestií z Tamberku. Snad si nemyslíte, že lže?“
„Já myslím,“ na to Mašek, „že to je pravda tak napůl. Jí se samozřejmě nehodí, aby přišla o tu roli… Doufám, že mi někdy povíte, jak to bylo doopravdy.“
„Pane kapitáne,“ já na to, „vždyť já ani nevím, co vám vlastně řekla.“
Mlčky mi podal papír s její výpovědí.
Řekla přesně to, co jsem vymyslel.
„Co vy na to?“ řekl Mašek, když jsem mu papír vrátil. „Známá herečka, samý nikoli a zajisté a najednou se zachová, s odpuštěním, jako úplná kráva.“
„Zachovala se statečně a Hromádku musíte pustit.“
„Přece víte, že o tom nemůžu rozhodnout já.“
„Vazební důvody pominuly, když Trojanová obvinění stáhla.“
„Už jsem kvůli tomu volal,“ řekl. „Musíme počkat, co na to major Ditrich.“
„Makovský si na tom náramně smlsne. Chystá žalobu na ten pražskej plátek a s radostí k tomu připojí nějakou tu presumpci neviny, únik informací a ochranu osobnosti. Major s tím bude mít spoustu starostí.“
„Mně to nevadí, já jsem tady malej pán, však víte. A že z toho pan Hromádka vypadne? Sláva vaší firmě. Nic jinýho jsem přece nechtěl.“
„Díky za uznání. Můžu si to připojit k inzerátu jako jeden z tisíců děkovnejch dopisů?“
„Víte, že vám to písemně nedám.“
„A co jste mi chtěl? Máte už ty dva?“
„Jenom jednoho.“
„Číňana?“
„Ne. Bělocha. Běžná kontrola ho zadržela na nádraží. Nějakej Bruno Šantroch, hlášenej na adrese ve Vrchlabí, ale tam se nezdržuje. Tvrdí, že na místo přišli asi kolem osmi ráno. Chtěli Pasteříkovi nabídnout nějaký zboží, a šli přes tu vedlejší parcelu jako vždycky. Pasteřík je prej požádal už někdy dřív, aby chodili tamtudy a nezvonili, že si jeho žena často ráno přispí, a zvonek zvoní v domě i v dílně najednou. Proto taky stačilo odvázat kus drátu, aby se člověk pohodlně dostal dovnitř tím plechovým plotem. Když na Pasteříka marně klepali, vlezli do dílny nedovřeným oknem. Potom našli mrtvolu… Řekli si, že by byli blázni, kdyby to nevyužili - zvlášť když tam našli klíče od domu.“
„Nevěděli, že je Pasteříková mrtvá?“
„Šantroch tvrdí, že ne. Mysleli si, že není doma, když tam neviděli její auto.“
„Co vám řek o Číňanovi?“
„Prej se mu ztratil, když utíkali. Ví toho o něm dost málo a ještě zatlouká, jak může. Snad je tu nějaký spojení na asijskej

gang, kterej se ve velkým zabejvá šmelinou s kradenejma starožitnostma. Šantroch se bojí, že ho sejmou, kdyby mluvil. Nebude snadný to rozmotat.“
„S tím vám nepomůžu.“
„Však to po vás nechci.“ Sebral na stole svůj čibuk a podíval se do něj, jako by se divil, že je v něm díra. „Taky o to nejde,“ pokračoval. „Víte - ona je tu ještě jedna záhada. A to je záhada pár ekseláns.“
„Neříkejte. Z tý brokovnice se nestřílelo?“
„Střílelo. Evidentně je to zbraň, kterou si Pasteřík ustřelil hlavu. I krevní stopy a stopy všeho toho ostatního nasvědčují, že si to udělal sám. Ale i tak to má háček.“
„Neříkejte.“
„Jo. Na zbrani nejsou Pasteříkovy otisky.“
„Nejsou tam jeho otisky, nebo vůbec žádný?“
„Jsou tam otisky někoho jinýho.“
„Neidentifikovaný?“
„Jak se to vezme. Jsou to otisky někoho, kdo v tý dílně osahal kdeco, protože jsme je našli takřka všude. Nejsou to Pasteříkovy otisky a nejsou ani Šantrochovy. Ty tam samozřejmě jsou taky, ale vzhledem k tamtěm tak třetina, možná ani to ne.“
„Takže Číňanovy?“
„Nikdo jinej nepadá v úvahu. Dejme tomu, že vybíral cenný věci a Šantroch je jenom odnášel.“
„V domě jsou taky?“
„Tam jsme našli jenom Šantrochovy. Ten říká, že věci z baráku nosil on, čímž lze vysvětlit, proč tam Číňanovy nejsou. Ale ještě pořád se na tom pracuje.“
„Otisky na pušce jsou v přirozený poloze?“
„Přesně tak, jak maj bejt.“
„Takže přece jenom vražda. Třeba proto, že Pasteřík bral ten asijskej gang na hůl, nebo už toho o něm moc věděl.“
„Těžko říct. Samozřejmě že jsme tam našli ještě další otisky neznámejch osob, ale to se konečně dalo předpokládat. Chodili tam přece lidi.“
„Kolik jich tam udělal Pasteřík?“
„Je to zvláštní, ale dost málo.“
„Není to tak zvláštní,“ řekl jsem. „Udržoval si v dílně pořádek, jinak by tam nemoh pracovat. Byl pořádnej až extrémně, toho jste si jistě všimnul sám. Pokud tam denně vytíral a třeba luxoval a tak dále, setřel většinu vlastních otisků. Proto se tam taky ti dva lapkové tak krásně podepsali. Ty krevní stopy na pušce bych nebral v úvahu. Pokud vrah stál blízko a hned po výstřelu hodil pušku na podlahu, bylo to vlastně to samý, jako kdyby ji upustil sebevrah.“
Protože se Mašek pořád tvářil trochu podivně a vrtal se přitom zaujatě ve své fajfce, řekl jsem: „Nejhorší je, že s tím nehraje ten zapálenej a uhaslej doutnák. Kdyby byli chtěli dílnu zapálit, udělali by to těsně před odchodem. Když jsem je nachytal, na odchodu ještě zdaleka nebyli, a podle toho, co stačili zabalit a naložit, tam zase nemohli bejt dlouho. Určitě ne od půlnoci, spíš od těch osmi ráno, jak říká Šantroch. Na kanystrech s hořlavinama a na tý flašce s benzinem jste nic nenašli ?“
„Našli. Číňanovy otisky.“
„Takže pokud by Pasteříka zastřelil Číňan, musel tam bejt předtím ještě jednou a Šantroch o tom neví. Samozřejmě zas není logický, že by se tam ráno vrátil s komplicem, když musel počítat s tím, že dílna shořela. Co nějakej svědek, kterej slyšel výstřel?“
„Myslíte, že jsme ho nehledali?“ řekl Mašek. „Jenže takoví svědkové se hledaj těžko, na ulici je vlastně pořád nějakej kravál. Pokud si někdo všimne výstřelu, myslí, že zas kluci blbnou s bouchacíma kuličkama, bouchnul vejfuk nebo kdovíco, a stejně si nepamatuje, kdy to bylo, protože se přitom nepodíval na hodiny. Ne, žádnýho svědka, kterej by slyšel výstřel, jsme nenašli. Zato ale jistej pan Ladislav Hosták tvrdí, že viděl Pasteříka, jak někdy kolem půl druhý v noci z pondělka na úterý chodí po dvoře.“
„Kdo je to, ten Hosták?“
„Pasteříkovic soused. Vrátil se z toho výčepu na rohu, něco tam slavili.“
„Odkud ho viděl?“
„Z okna klozetu v prvním poschodí.“
„Na ten Pasteříkův dvůr je za tmy vidět?“
„Je. Padá tam dost světla od veřejnýho osvětlení.“
„Takže v době, kdy měl bejt mrtvej, chodil po dvoře?“
„Ptal jsem se, jestli se doba smrti nedá posunout,“ řekl Mašek znechuceně. „Nedá. Mohlo se to prej stát dřív, možná už kolem desátý večer. Ale určitě ne po půlnoci.“
„I tak se můžou mejlit.“
„To jsem jim samozřejmě řek taky. Patolog se urazil. Povídal, abych byl tak laskav a přizpůsobil svůj čas jeho mrtvole a nechtěl na něm, aby přizpůsobil svou mrtvolu mýmu času.“
„Na svý mrtvoly si nedaj šáhnout,“ řekl jsem. „Mají k nim takovej otcovskej vztah.“
Povzdychl si. „Jenže to pořád není všecko.“
„Ježišmarjá. Co ještě?“
„Objevil se nám tam Pasteříkův bratr Josef. Hlídka mi sem zavolala a já pro něj poslal. Že prej se dočet v novinách o smrti Pasteříkový a rozjel se za bratrem, i když se už delší čas neviděli, ani si nepsali. Přijel škodovkou, jakejch jezdí po městě tisíc. Co byste na to řek?“

„Jak se vůbec jmenoval náš Pasteřík, abysme si je nepletli?“
„Antonín.“
„Je Josef hodně podobnej Antonínovi?“
„No právě,“ kývl, „dost podobnej. Klidně moh přijet už v pondělí večer. V tý ulici parkuje plno aut jako všude jinde, každou chvíli někdo přijíždí a zase někdo odjíždí… Nikdo tomu nevěnuje pozornost. Ten mazavka odvedle moh na tom dvorku klidně vidět jeho.“
„Jenže jeho otisky tam nikde nejsou.“
„Ani jeden. Ověřili jsme si to.“
„Divil bych se, kdyby tam byly,“ řekl jsem. „Pokud by se rozhod zavraždit bráchu, určitě by na to šel v rukavičkách.“
„Jenže na pušce byly otisky Číňana.“
„V rámci kšeftu nebyl Číňan u Pasteříka prvně. Moh mít tu pušku v ruce někdy dřív, jenom tak. Skoro každej chlap, když si prohlíží pušku, s ní zkusí zamířit. Čech nebo Číňan.“
„To je stejně krkolomný jako tuhleto.“ Píchl troubelem čibuku do výpovědi Trojanové.
„Vzali jste bráchu k identifikaci těla?“ zeptal jsem se.
„Museli jsme. Nikoho jinýho nemáme.“
„Jak to dopadlo?“
„Hm… Doktor tu hlavu trošku slepil, ale stejně to vypadalo jako všecko možný, jenom ne jako Antonín Pasteřík. Takže spíš podle nějaký tý pihy a tak… Identifikoval ho, ale vynadal nám, že ho nutíme koukat na takový věci, když je evidentní, že v dílně se nikdo jinej odbouchnout nemoh. Pak jsem ho musel pozvat na panáka, protože se mu udělalo zle. Ale třeba to filmoval.“
„Kde je teď?“
„Nejradši bych si ho tady bejval nechal. Jenže na svědectví jednoho ochmelky, kterej ho v noci sotva zahlíd záchodovým okýnkem, mi nikdo rozkaz k zadržení nepodepíše, a zavřít ho na vlastní triko, to si nelajsnu. Tak jsem ho aspoň požádal, aby počkal ve městě, dokud nepřijede major Ditrich. Řek, že teda počká, i když nerad, pokud mu zaplatíme hotel. Neměl jsem jinou možnost, než na to kejvnout, i když mám obavy, že to půjde z mý kapsy stejně jako to štamprle hořký.“
„Bydlí daleko?“
„Ani ne, je to slabejch tři čtvrtě hodiny, jenže na vesnici by určitě byly problémy s nenápadným střežením. Tady na to stačí jeden člověk v civilu.“
„Co pohřeb? Nebude ho zařizovat?“
„Prej nebude. Ať prej se staraj příbuzný Pasteříkový.“
„Jaký příbuzný to jsou?“
„Nejsou žádný. Rodiče umřeli a sourozence neměla.“
„Copak on to neví?“
„Třeba ví. Je to strejček Skrblík. Funus je dneska drahej, zvlášť když jsou vlastně dva. Asi počítá s tím, že to nakonec zaplatí město.“
„Kde se ubytoval?“
„Nechtěl žádnej moderní hotel. Zavolal jsem do Zlatýho lva. Mně to vyhovuje, hlídač může pohodlně sedět v zahradní restauraci, odkud je na vchod vidět.“
„A co je s majorem, že tu ještě není?“
„Čtyři chlapi v kuklách včera večer pár kroků od parlamentu přepadli a zmlátili poslance Košťála. Vyhrožovali mu zabitím a nadávali mu do židovskejch sviní.“
„Taky mám zahnutej nos,“ řekl jsem. „Jsem snad proto Žid? A kdybych konečně Žid byl, co má bejt?“
„Nic, pokud nejste levej poslanec a neděláte si veřejně srandu ze všelijakejch těch ultra, který nemaj pro srandu smysl. O nějaký židovství, křesťanství nebo kdovíco vůbec nejde.“
„Major Ditrich honí ty zakuklence?“
„Celá pražská kriminálka je na nohou a vnitro zrovna tak. Jako kdyby už komunisti notovali v parlamentu pryč s tyrany a zrádci všemi, nechť zhyne starý podlý svět.“
„Už jsem pár dní neviděl televizi.“
„Komunisti společně s lidovcema interpelovali ministra, aby policie věnovala větší péči případu růžovýho poslance, ačkoliv se párkrát navez i do nich. Jejich filosofie přece taky postrádá smysl pro srandu.“
Zeptal jsem se, kterou ideologii myslí, jestli komunistickou nebo křesťanskou.
„Obě,“ na to Mašek. „Koukejte, jako kluk jsem chodil na náboženství, naši byli z jižní Moravy… A jako policajt jsem ještě stihnul nějakej ten marxák. Katecheta byl hotovej inkvizitor a ten politruk nebyl o nic lepší.“
„Nezapomeňte, že těm, pro který byly tyhle věci kdysi vymyšlený, ani do srandy bejt nemohlo,“ řekl jsem. „Vždycky byli první na řadě, když se začalo házet lvům.“
„To už je ale sakra dávno.“
„Neříkejte, že dneska je to k popukání.“
„Přijde na to,“ řekl Mašek. „A jak kde. Někdy bych řek, že by teď nejradši házeli lvům nás. A když se nad tím zamyslíte…“
„Já se nad tím nezamejšlím,“ řekl jsem.
„Neadekvátně tvrdý zákroky ve všelijakejch klubech a hospodách, zatímco prostituci pardonujem; vrazi nám utíkaj od soudu přes hajzly, a když zrovna neutečou, soudce je pustí pro nedostatek důkazů. Násilníci se šetřej na volný noze. A tak dále, a tak dále. Pamatujete vy něco takovýho ze svý praxe…?“

„Ne," řekl jsem.
„Jsme holt světoví," hartusil Mašek a svoje slova zdůrazňoval fajfkou, kterou mlátil do psací podložky. „Extrémistický bojůvky inzultujou poslance div ne rovnou v parlamentu a my se babráme s rozkrejváním miliardovejch úniků. Co chceme vlastně rozkrejt, když proti nám stojej ty zašantročený miliardy? Takovej velkozloděj si přece podplatí, koho chce. Ostatně proč vám to vůbec povídám, snad čtete noviny."
„Poslední novinovej článek, kterej jsem čet, byla zpráva jedný z těch agentur pro průzkum veřejnýho mínění. Že prej šťastnejch lidí je u nás sedmdesát sedm procent."
Fajfce upadla hlavička a roztrousila popel po lejstrech na stole.
„Doprdelepráce," řekl kapitán Mašek.
„Takže major nepřijede?" já na to.
„Major? Ale jo. Prej hned, jak se uvolní."
Při veškeré úctě ke statečnosti poslance Košťála jsem doufal, že firma Ditrich & His Boys bude po atentátnících pátrat aspoň pět let.
„Kde je ten Zlatej lev?" zeptal jsem se.
26
Bylo to kousek, tak jsem šel pěšky. Našel jsem svažitou Kostelní uličku a došel k příjemnému starosvětskému hotelu, kde otevřená zahradní restaurace pod korunami stromů sváděla k tomu, aby si tam člověk sedl, dal si pivo, na to vepřovou a pak ještě jedno nebo dvě piva, a s plným žaludkem a prázdnou hlavou jako přežvykující boží hovádko tupě civěl na sluneční skvrny chvějící se zlatě na ubrusech a jiskřící ve sklenicích.
Ani Maškův muž ve slunečních brýlích nic lepšího nevymyslel a klímal nad svým pivem, nenápadný jako oběšenec na stromě republiky.
Vešel jsem do chládku a našel recepci. „Pan Pasteřík u nás bydlí a klíč tu není," řekla mi šedovlasá paní recepční.
„Támhle je telefon, pane. Tři sta jedenáct."
Radši bych ho byl nachytal u piva.
Telefon byl diskrétně vzdálen od pultu a lehce maskován palmovím.
Zvedl jsem sluchátko a vytočil tři jedna jedna. Chvíli trvalo, než se ozval mrzutý hlas:
„Haló, Pasteřík."
„Doktor Fink," řekl jsem. „Moh byste mi věnovat pár minut, pane Pasteřík?"
„A o co jako jde?"
„O tu nešťastnou záležitost s vaším bratrem."
„Vy jste od policie?"
„Spolupracuju s ní."
„Oni mi něco vzkazujou?"
„No tak, pane Pasteřík… Přece si o tom nebudeme povídat hotelovým telefonem. Nemůžete vědět, která pokojská zrovna špicuje uši. Vy jste ve svým pokoji, ale já mluvím z haly, kde je pořád plno lidí."
Nebyla tam ani noha.
„Tak pojďte nahoru," řekl.
Vyšlápl jsem schodiště pokryté kokosákem, na třetím podlaží našel třistajedenáctku a zaklepal.
Dveře mi otevřel bratr zavražděného, který mu údajně byl tak podobný, že si ho s ním opivněný soused možná spletl. Ten soused vídal pana bratra přece jenom v lepším stavu, než jsem ho naposled viděl já; tudíž mi pan Josef Pasteřík nepřipomněl nikoho. Byl to tak zvaný špinavý blonďák s vodově bledýma očima, ani tlustý, ani hubený; prostě v letech, kdy se postava línějších jedinců stává poněkud neforemnou. Špatně oholenou tvář měl pomačkanou, jako by se právě vzpamatovával z odpoledního šlofíka; byl v košili a kalhotách s vytlačenými koleny a spuštěnými kšandami toho druhu, jaký najdete leda na obrázcích Vilímkova humoristického kalendáře z první republiky.
„Tak si sedněte, pane…"
„Fink, agentura Discret."
Podal jsem mu svou firemní vizitku. Podíval se na ni, pak zašmátral v saku pověšeném na opěradle židle, vytáhl brýle, nasadil si je a prostudoval všechny ty žvásty včetně telefonních čísel, načež vizitku otočil a přesvědčil se, jestli není na druhé straně ještě něco.
„Jaká že agentura?" řekl podezíravě. „Povídal jste, že spolupracujete s policií."
„Ne tak docela."
„Co tím myslíte, že ne tak docela?"
„Tím myslím, že se policii nesvěřuju, když si to klient nepřeje."
„Jenže já nejsem váš klient."
„Vy ne. Vaše zesnulá švagrová."
„Neříkejte. Kamila si najala detektivní agenturu?"
„Chtěla diskrétně prošetřit nějaký úniky z konta."
„Prosím vás. Ztrácely se peníze?"
Pokrčil jsem rameny. „Snad by se to tak dalo říct. Víte, nemám právo o tom mluvit; ale protože klientka je zesnulá a váš pan bratr právě tak, měl bych tu věc dořešit s vámi."
„Proč se mnou?"
„Copak nejste jedinej zákonnej dědic?"
„To se neví. A kdybych byl, tak co?"
„Neměl byste přijít o ty zašantročený peníze."

„Zašantročený… A kdo jako…?“
„Paní Pasteříková předpokládala, že peníze, co z konta zmizely, vyzved její manžel. Proto se obrátila na nás - nechtěla, aby z toho byl rodinnej skandál.“
„Tý by to bylo jedno.“
„Asi jí to tak docela jedno nebylo.“ Už jsem se začal bát, že si všimne, jak se mi práší od huby. „Víte, ono šlo o dost vysokou částku,“ dorazil jsem ho.
„Propána,“ povzdychl si, „to mi ani nepovídejte. A vy už víte, kde ty peníze jsou?“
„Přišli jsme na ledacos, ale pokud nám za práci nikdo nezaplatí, necháme to spát.“
„Takže vy už ty informace vlastně nepotřebujete.“
„K ničemu nám nejsou.“
Vychytrale se uculil. „Tak byste mi je snad moh dát, ne? Co říkáte?“
„Jsou to jen dílčí informace. Všelijaký podezření, nepřímý důkazy… a tak. Ty klientovi nesdělujeme, dokud nemáme definitivní výsledek, pane Pasteřík.“
„Hm… A vy byste v tom pokračovali pro mě, když vás najala moje švagrová?“
„Kdybyste převzal její finanční závazek.“
„Jakej závazek to je?“
„Dvacet procent.“
„Z čeho?“
„Z těch peněz, pokud je najdem.“
„Hm, no jo… Dvacet procent, to může bejt dost.“
„Taky to může bejt dost málo. Ale protože nám jde aspoň o uhrazení výdajů, snad by firma mohla jít na osmnáct.“
Zamrkal a řekl: „Co takhle deset?“
„Patnáct,“ řekl jsem. „Poslední slovo.“
„Tak dobře. Patnáct procent. Ale nic vám nepodepíšu. Třeba žádný zašantročený peníze nenajdete, a pak byste na mně chtěli, abych vám zaplatil za zbytečnou práci.“
„Jak myslíte,“ řekl jsem. „Budeme v tom pokračovat, a pokud to bude úspěšný, necháme si těch patnáct procent. Když to úspěšný nebude -“
„Nebudu vám nic dlužen.“
„Souhlasí. Ale musíte nám poskytnout informace, který potřebujem.“
„Jaký informace?“
„Třeba byste mi moh říct, co byli vlastně Pasteříkovi zač. Na to jsme se samozřejmě klientky ptát nemohli, i když jsme při prověřování některejch skutečností narazili na rozpory.“
„Byli to parchanti,“ řekl Josef Pasteřík.
„Váš bratr…?“
„Jo. Můj bratr. Samej pánbíček, kostelíček, ke zpovědi chodil…
Pořádnej, čistotnej. Ale taky pěknej hamoun, jak už tihle pánbíčkáři bejvaj. Když vás moh ošidit, bylo mu jedno, jestli jste cizí, nebo vlastní brácha, pane. Jenomže tenkrát šlo o halíře… O blbosti. Teprv ta jeho megera tomu dala světovej rozměr. Darmo mluvit.“
„Vás taky ošidili?“
„Dostali jsme v restituci pár baráků, to snad víte. Tady v Jablonci. Měli jsme se s bratrem o peníze rozdělit napůl, taky to bylo pěknejch pár miliónů. Jenže mezitím si Tonda vzal tu mrchu. Kde myslíte, že ho klofla? Dělala v Realibu, to je realitní kancelář, který jsme svěřili prodej. V Liberci. Hned ten první den, když jsme tam podepisovali smlouvu, na nás dělala oči, a brácha do ní taky byl celej říčnej. Taková fešná, ani ne třicet… Proč myslíte, že se s ním sčuchla a vzala si ho? Byl mladší než já, to jo, ale jenom o dva roky, takže mu bylo skoro čtyřicet. A k tomu invalidní.“
„Chcete říct, že si ho vzala pro peníze?“
„A pro co jinýho? Z lásky? Prosím vás.“
„Proč to nezkusila s vámi?“
„Asi proto, že brácha byl v jistým smyslu trouba a poznalo se to na něm. Se mnou by bejvala vorat nemohla.“
„Jak vás teda mohla ošidit?“
„Ukecala mě, abych polovičku svýho podílu z prodeje těch baráků vložil do jejího kšeftu. Že mi to prej ponese víc než úroky u spořitelny. Jenže jsem do dneška neviděl ani findu, milej pane. A je to víc než dva roky.“
„Nevymáhal jste to?“
„Jak by ne… Vždycky se všelijak vykroutila. Posledně už jsem jí poslal jenom dopis, že ji dám k soudu, a na ten mi ani neodpověděla. Tak se nedivte, že jsem přijel, když jsem se dočet, že je po smrti. Myslel jsem si, že se s bráchou nějak domluvím, když u toho ona nebude. A vidíte - brácha to taky vzal zkrátka.“
„Kdy jste přijel?“
„Dneska kolem poledne. Ta bratrova smrt mi teda dodala, pane.“
„Díky tomu ale zdědíte všechno.“
„Prosím vás… Až se to spočítá a projedná u dědickýho řízení, zbyde z toho třetina.“
„Čím se živíte?“ zeptal jsem se.
„Já? To je nějak důležitý?“
„Ale ne… Jenom si říkám, jakou jste měl smůlu, že se bratr oženil s takovou hamižnou ženskou, a vy jste kvůli tomu možná přišel o svoje peníze.“
„A taky by mi sakra scházely,“ na to Pasteřík. „Já nejsem vejdělečně činnej. Baráček po rodičích v Brusicích sežral

pěknejch pár, nová střecha, okna, fasáda, elektrický topení…
Auto taky musí sem tam do servisu. Zbytek jsem uložil na čtrnáct procent a žiju z úroků.“
„Při dnešní drahotě vám asi moc nezbylo, co?“
„Svatá pravda. Ani ne celý tři milióny, pane.“
Pokud jsem to stačil rychle z hlavy spočítat, ten zatracený chlap měl kolem třicíti tisíc měsíčně. Tvářil jsem se, že mě jeho bída dojímá. „Víte, pane Pasteřík, on to pánbu stejně každýmu spravedlivě spočítá,“ řekl jsem.
Šlápl jsem vedle. Podíval se na mě podezíravě a zeptal se:
„Nejste vy u nějaký tý katolický partaje?“
„Ne. Proč?“
„Že sem taháte pánaboha.“
„To se přece jenom tak říká.“
„To jo. Víte, já na žádnýho takovýho pánaboha nevěřím. Když jsme byli kluci, byl jsem u našich lump, protože jsem si z toho dělal srandu.“ Zasmál se. „Znáte to… Říkal jsem, že pánbu je vůl, a vytahoval jsem se, že do mě žádnej blesk neuhodí. Naši na pánbíčka věřili a bráchu vám tak zblbli, že nakonec chodil ministrovat starýmu faráři do Kysic. A jezdil se tam zpovídat ještě teď, i když tam už ten starej paprika není. Jenže ten novej je možná ještě horší, protože tomu, co z tý kazatelny kecá, věří.“
„Dští oheň a síru na hlavy hříšníků?“
„Jo. To je takovej farář, že byste se skoro bál, aby nevzal tu jejich božskou spravedlnost do vlastních rukou. Křižák, pane.
Fanatik. Moc rád bych věděl, co mu brácha v tý zpovědnici vykládal. Jaký ten moh mít hříchy? Hrál si s těma svejma starejma krámama, a s Kamilou už snad ani ne to… No, víte co.“ Udělal jednoznačné gesto.
„Jí bylo osmadvacet,“ řekl jsem.
„Právě proto,“ na to Pasteřík. „Měla jiný možnosti.“
„Váš bratr to od ní nevyžadoval?“
„Vím já? On byl docela jinej, i když jsme si byli podobný. Já měl holky už v sedmnácti, a když jsem mu vyprávěl, jak jsem tuhle a támhletu…“ Zahihňal se. „No, však víte. On se červenal jak družička, pane. Ještě když jsem přišel z vojny. Kdepak, ten aby něco vyžadoval od svý zákonitý manželky. Nejspíš si v tom stačil sám a ještě se z toho vždycky letěl vyzpovídat.“
„Ale nějakou ženskou snad předtím měl, ne?“
„To jo… To on se snažil. Chodil s tou Chleborádovou. Taky snad s Loudovic Hankou něco měl, protože se mě jednou ptal, jak to s ní má udělat.“
„Co jste mu poradil?“
Zařehtal se. „Co bych mu asi tak poradil, pane drahej? Řek jsem mu, jak to dělám já, a ať si nevšímá, že se bude cukat. To přece dělá každá, aby to nevypadalo, že se jí to líbí. Jenže on to nejspíš zvoral. No jo… Se ženskejma začal pozdě a pak zase brzo přestal. Všecko proto, že věřil těm flanďáckejm kecům. Kdepak nějaká bokovka, pane. To by bejval byl jeden z hříchů, co jsou v tom jejich desateru, a on by to snad bejval nepřežil.“ Zarazil se. „Vidíte… A takhle to nepřežil taky. Jenom je mi divný, že se picnul až po její smrti a ne předtím.“
„Třeba ji měl rád a byl trpělivej.“
Pasteřík pokrčil rameny. „Neřek bych tak ani tak. Nikdy jsme si o tom nepovídali. Když měl před svatbou, vypadal jako náramně šťastnej člověk. A ona, jako Kamila, se našim dovedla vemluvit.
Však mně se taky vemlouvala, a bejval bych si dal říct.“ Naklonil se ke mně a prskavě zašeptal: „Jednou v síni jsem ji popad…“
„Nepovídejte.“
„Jak by ne, pane. A co myslíte, že udělala?“
Řekl jsem si, že mu měla jednu trhnout. Sám už jsem chvíli měl chuť to udělat. „Co udělala, pane Pasteřík?“ zeptal jsem se.
Jak jsme tak seděli proti sobě, plácl mě přes koleno.
„Pane, ta taky hned věděla, kam šáhnout.“
„Tak vy jste s ní -“
„Ale ne, to já bych bejval bráchovi neudělal. Vždyť to všecko jináč vypadalo růžově, pane. Takovýhle šáhnutí sem nebo tam, to přece nic neznamená. A ona by asi taky nešla do důsledků. Přece se k nám chtěla přivdat, aby zchramstla ty peníze.“
„Potom se teda vzali?“
„Jo. Svatba byla v Kysickým kostele. Jak to mezi nima bylo dál, čerti vědí. Jenom jednou, to bylo asi půl roku po tý veselce, jsem se s bráchou viděl; bylo to na pohřbu mámy. Kamila nepřijela a Tonda se v hospodě ožral jak Dán. Brečel mi na rameni a říkal, že nechce dělat hříchy, jenže musí.“
„Řek vám, jaký hříchy?“
„Hm… Už ani nevím. Nějak se to zamluvilo. Ale viděl bych to tak, že ona kvůli kšeftu nechtěla děti a nutila ho, aby jí to dělal nějak jinak, nebo aby si na to bral ochranu. A to oni berou jako hřích, vždyť o tom věčně kafrá i ten jejich senilní polskej páprda.“
„Myslíte, že kvůli tomu nakonec přestali docela?“
„Jsem si jistej, pane. Pro bráchu byl pánbu nejvyšší inštanc a jí to asi bylo šmafú, protože brácha stejně nebyl žádnej velkej samec. Sehnala si to holt jinde. A to bylo zase šmafú jemu. Aspoň nemusel hřešit.“
„Vy jste ženatej, pane Pasteřík?“

„Byl jsem," řekl. „Umřela."
„Upřímnou soustrast. Děti jste neměli?"
„Neměli. Možná je to lepší. Co já bych teď s nima."
„Váš tatínek bydlí u vás?"
„Umřel před rokem."
„Ty domy v Jablonci byly po prarodičích?"
„Jo. Bejvaly dědečkovy. Když je našim vraceli, nechali to všecko přepsat na nás. Táta říkal, co prej by s tím dělali, a máma s ním souhlasila. Na vesnici byli spokojený a ty peníze nepotřebovali."
„Ale nějakej podíl snad od vás dostali, ne?"
„Jakej podíl? Povídám, že nic nechtěli."
„Vaši rodiče byli zvláštní lidi."
„Proč? Docela obyčejný."
„No, abych šel, pane Pasteřík. Pokud byste dostal nějakej nápad kolem úmrtí vašeho bratra… Nechám vám tady tu vizitku a připíšu vám telefon na Tamberk. Kdybyste volal a já tam snad nebyl, buď mi to vyřiďte, nebo pro mě pošlou. Bydlím v tom menším penziónu pod vrškem."
Napsal jsem telefonní číslo hotelu a poznámku:
Penzión Františka Vícha, Tamberk.
Pasteřík si vizitku vzal, vytáhl ze saka náprsní tašku a vizitku do ní zastrčil. „Co by mě tak mohlo napadnout?" zabručel. „Hlavně mi dejte vědět, jestli ty peníze najdete. Napište si mou adresu a telefon, jo? Já žádný vizitky nemám, je to drahý."
Napsal jsem si to a šel.
27
Z recepce jsem znova zavolal na Tamberk.
Jano s Lenkou už tam nebyli, ale Klimeš mi slíbil, že někoho pošle, aby vyřídil, že se vrátím k večeru. „A jak to jde?" zeptal se. „Pan Jano mi nechtěl nic říct, že mi to povíte sám, až se vrátíte."
„Můžete shánět Hanouska," řekl jsem.
„To jako proč?"
„Kvůli tomu kanci."
„Neříkejte… Povedlo se vám to?"
„Počítám, že pana Hromádku zejtra pustěj."
„Ježíšku. A jak jste to zaonačil, prosím vás?"
„Po telefonu radši ne, pane Klimeš."
„No jo, samozřejmě. Hanousek je zrovna tady… Už se na tom pracuje. Kdyby snad nebyl divočák, bude srnčí. Tak zejtra?"
„Nechte to na sobotu, pane Klimeš. To mám svátek."
„Dobrá, dobrá. Tuplovaná oslava."
Zaplatil jsem za hovor a šel na parkoviště.
V přihrádce favoritu byly stejné mapy jako v dodávce. Otevřel jsem automapu České republiky a našel v seznamu obcí napřed Brusice, kde bydlel Josef Pasteřík, a pak Kysice, kam se jeho bratr Antonín jezdil zpovídat. Obě vesnice byly vedle sebe a nebyly dál než něco přes půlhodinku jízdy po úzkých okresních silnicích.
Byl to vcelku příjemný výlet; otevřel jsem si okénko a jel se sluncem za zády alejemi hrušní a švestek, které se za mých mladých let ještě daly jíst. Tu a tam jsem potkal osamělého cyklistu nebo auto s chvostem prachu. Asi na poloviční cestě jsem minul rozsáhlý rybník s chatovým motelem; na vodní hladině sebou plácal v bezvětří opálený chlápek na plachetním prkně a ze skluzavky padaly do vody vřískající děvuchy. Nad bránou se závorou byl nápis AUTOCAMPING DOBRÁ VODA.
Projel jsem asi šest nebo sedm vesnic a místní vořiši za mnou poštěkávali. Pak jsem v dálce zahlédl nafialovělý obrys Trosek a na nejbližší křižovatce zahnul podle směrovky KYSICE 4. Asi kilometr před vesnicí, když už bylo vidět makovici na věži kostela, jsem zastavil, zapálil si a chvíli se díval na okolní strniště.
Hlavou mi cválalo plno divných myšlenek.
Když jsem dokouřil, jel jsem dál, až jsem nakonec zaparkoval pod staletým kaštanem proti kostelu, vystoupil, našel na nejbližším čistě obíleném domě ceduli s příslušným nápisem a zazvonil.
Chvilku trvalo, než blýsklo kukátko; pak se dveře pootevřely sotva na píď a nějaký mladík za řetězem se zeptal: „Co pro vás můžeme udělat, pane?"
„Hledám pana faráře," řekl jsem.
„A co od něj potřebujete?"
„To bych radši řek jemu."
„Pokud se snad chcete vyzpovídat," řekl s nepatrným pousmáním, „jsem taky kněz."
„Pan farář tu není?"
„Ne, je mi líto. Musíte se spokojit se mnou."
„A kde je?"
„Potřebujete to vědět tak nutně, pane?"
„Jo. Potřebuju s ním mluvit. Nemoh byste vyháknout ten řetěz a otevřít?"
„Víte, pane," na to ten mládenec, „v poslední době se stala řada zločinů právě na farách. Je skutečně smutné, že církev, která vždycky přispěchá ku pomoci, se musí hradit ve svých obydlích."

„Požádejte o přeložení na Bouzov," řekl jsem.
„Pochopte to, pane… Neznám vás, nepatříte mezi naše farníky a já musím zachovat nutnou opatrnost."
„To vás šlechtí," já na to. „Kde je farář?"
„Jako vždycky, pane. Jezdí za věřícími, kteří nemohou navštěvovat bohoslužby pro nemoc nebo z jiných důvodů. Též má povinnosti úřední, pochopitelně. Farnost má i svou ekonomickou základnu, že."
„Kdy se vrátí?"
„Pravděpodobně dnes večer nebo zítra ráno."
„To mám smůlu."
„Pokud jste chtěl mluvit přímo s ním, pak ano."
Vytáhl jsem z kapsy svůj průkaz. „Pane kaplane, nebo jakou šarži ráčíte mít," řekl jsem, „vyšetřuju jednu podobnou věc, jaký se v poslední době staly na farách."
„Ano…? Ale jak vám v tom můžu pomoct, pane? Leda že bych se za vás modlil."
„To můžete taky," řekl jsem. „Ale napřed mi laskavě ukažte matriku z dvaadevadesátýho roku. Rád bych si tam něco ověřil."
„To je něco jiného…"
Konečně vyhákl řetěz. „Tak račte dál, pane."
Ten vykutálený asketa nebyl na faře sám; jak jsme šli kolem nějakých pootevřených dveří, zahlédl jsem mladou jeptišku za psacím strojem. Jukla přes rameno, kdo to kráčí okolo, a já se na ni ďábelsky zašklebil.
„Tak prosím…"
Byla to docela obyčejná kancelář, jenom ten počítač mi nešel dohromady s krucifixem, protože moje představy o farách pocházely z Tří mušketýrů. Aspoň že ta matrika nebyla na disketě.
„Jde vám o narození, úmrtí, sňatek…?"
Řekl jsem, že o sňatek, a dostal jsem příslušnou knihu; zároveň mi ten mládenec úslužně nalistoval začátek roku, který jsem potřeboval.
Našel jsem to brzy; Antonín Bohuslav Pasteřík narozený v Brusicích těm a těm 17. října 1952 a Kamila narozená v Turnově 16. července 1967 nějakým manželům Votavovým; oddáni osmého ledna 1992.
„Nevadí vám, když si opíšu data?"
„Nic tajného na tom není, pane."
„Toho pana Pasteříka znáte?"
„Ne, pane… Nejsem tady dlouho."
Poznamenal jsem si data, poděkoval jsem a šel.
Do Brusic jsem to měl tři kilometry z kopečka kolem rybníka a dvěma menšími borovými lesíky. Vesnice to byla poněkud roztahaná, jako by tu nikomu nezáleželo na tom, kde svůj barák zrovna postaví.
Na dost neúhledné návsi s kachním rybníkem a hospodou jsem zaparkoval u rozestavěného rodinného domku, kde se točila míchačka a dva chlápci v montérkách.
„Dobrý den," zahulákal jsem z okénka.
Něco mi odpověděli; potom jeden z nich popadl kolo míchačky a naklonil ji, zatímco druhý přidržoval vratké kolečko. Když malta dopleskala, zastavili soustrojí a obrátili se ke mně jako k vítanému přerušení práce. Jeden otevřel zednickou lžící pivo a druhý si zapálil. „Někoho hledáte?" zeptal se.
„Kde tady bydlí pan Pasteřík?"
„Pepík Pasteříků? Támhleten barák s tím břízolitem. Jenže on dneska není doma a kdoví, kdy se vrátí. Umřela mu švagrová, tak jel za Tondou - teda za bráchou do Jablonce. To jste se minuli."
Samozřejmě si všimli jabloneckého čísla favoritu.
„A nějaký Chleborádovi tu bydlej?"
„Chleborádovi…?"
„Už dávno ne," řekl ten s pivem. „Odstěhovali se někam ke Praze."
„A - Loudovi?"
„Loudovi jo. Hledáte mladý nebo starý?"
„Jejich dceru Hanku."
„No jo, Hanku… Ta přece učí v Borku."
„Učitelka?"
„Jo… Co by měla bejt jinýho, když učí?"
„A kde je o prázdninách?"
„V Borku. Bydlí tam."
„Kde je Borek?"
„To musíte rovně a támhle za hospodou to vemte na Doubkov. Za Doubkovem doleva na Koněplazy a potom přes Miřín."
„Přes Kozí by to měl blíž."
Řekl jsem, že mám automapu, poděkoval jsem a jel na Doubkov, pak na Koněplazy a tak dále.
28
Borek byla obec s velkokapacitním teletníkem, traktorovou stanicí, betonovým silem a kouskem nepovedeného sídliště ve stráni. Škola ve staré budově s obvyklým nápisem a státním znakem stála proti něčemu, co kdysi mohlo být malým zámečkem, než se na fasádě, oknech a střeše podepsal zub času a léta minulá.
Teď bylo kolem budovy lešení.

Podle květináčů s pelargoniemi v prvním patře školy jsem usoudil, že je tam byt místní učitelky. Když jsem přišel blíž, objevil jsem poštovní schránku a zvonek se jmenovkou HANA LOUDOVÁ.
Zazvonil jsem.
Nade mnou se vyklonila z okna ženská hlava: „Co si přejete?“
Měla brýle, dlouhé rovné hnědé vlasy a mohlo jí být něco kolem pětatřicíti.
„Rád bych si s váma o něčem promluvil, paní učitelko,“ řekl jsem.
„Jestli máte chvilku času…“
„Vy jste pan Bušek?“
„Ne. Nějakej Fink z Prahy.“
„Vidíte…. Já myslela, že jste pan Bušek.“
„Kdo je pan Bušek?“ zeptal jsem se.
„Otec jednoho žáka, který trápí zvířata,“ řekla. „Celý školní rok jsem pana Buška neviděla na třídní schůzce, je podnikatel, prý nemá čas. Napsala jsem mu dopis, že budu muset zhoršit jeho synovi známku z chování, pokud za mnou nepřijde. Vzkázal, že se zastaví, až se vrátí z dovolené. Byli s celou rodinou v Tunisu…
Promiňte, asi moc mluvím.“
„Bejt Bušek,“ řekl jsem, „neměl bych na to, abych rozmazloval synáčka vejletama do Tunisu. Prázdniny by trávil u strejdy v Čeněticích jako já zamlada, netrápil by zvířata a poslouchal by na slovo svou paní učitelku.“
Usmála se. Její úsměv mi někoho připomněl a nevěděl jsem koho. „A co si přejete, pane Finku?“
„Lhát vám nebudu. Jsem soukromej vyšetřovatel jedný pražský agentury. Možná víte něco, co by nám pomohlo při vyšetřování jednoho případu.“
„Prosím vás… Já?“
„Pokud jste Hana Loudová.“
„To jsem. Počkejte… Dojdu vám otevřít.“
Když sešla dolů, překvapilo mě, jak je malá; sahala mi sotva pod bradu. Měla na sobě šedý učitelský plášť, ale protože ho měla v útlém pase stažený, vynikaly její pěkně modelované boky a poprsí, také nikoliv zanedbatelné.
„Jestli je to delší, pane Finku,“ řekla, „snad abyste šel nahoru.
Můžu vám nabídnout čaj.“
Řekl jsem, že nevím, jak dlouhé to bude, ale že půjdu nahoru, protože čaj rád.
Byl to takový staromódní dům, který jistě postavili někdy za Marie Terezie, možná společně se zámečkem naproti. Schody, po kterých mě vedla, byly z prošlapaného pískovce a stropy byly klenuté. Všechno tu bylo vymalované bíle, jen dole, kde byly vysoké dveře dvou tříd, byl do výšky asi půl druhého metru olejový nátěr. Na stěnách visely zarámované dětské kresby.
Nahoře byla chodba s dvojími dveřmi; otevřela levé a gestem mě pozvala dovnitř.
„Učíte tady sama?“ zeptal jsem se.
„Ne… Naproti bydlí pan řídící učitel Voňka. Já dělám češtinu, čtení, psaní a dějepis… On zase matematiku, fyziku… To víte, tady musí učitel dělat, co je potřeba. Ale on tu přes léto není, jezdí k rodičům do Blanska.“
Zavedla mě do veselého pokojíku s psacím stolem, jídelním koutem, velkou knihovnou a s dalšími zarámovanými dětskými kresbami a koláženi po stěnách. Na stole stála v keramické váze kytice zvonků, chrp, vlčího bobu a dalších lučních kytek, které sice znám, ale nikdy jsem nevěděl, jak se jmenují.
„Devatero lučních květů,“ řekl jsem, když mi nabídla židli a odsunula vázu stranou. „Od ctitele?“
„Ty jsem si samozřejmě natrhala sama.“
„Proč samozřejmě?“ zeptal jsem se.
Pokrčila rameny a řekla: „Jdu postavit na ten čaj.“
Táhne se to se mnou od útlého věku. Ať přijdu kam přijdu, všude se vyskytne nějaká záhada. Tahle byla aspoň půvabnější, než ty z posledních dnů.
„Můžete mluvit,“ řekla odněkud. „Slyším vás dobře.“
Už ze zvyku bych byl radši viděl, jak se tváří.
„Mám čas,“ řekl jsem. „Počkám s tím až u čaje.“
Kdysi jsem za čaj považoval každou obarvenou vodu a pil ho z tlustých snídaňových hrnků. Pít čaj tak, jak se pít má, jsem se naučil mnohem později a velice rychle jsem se stal zapřisáhlým odpůrcem všeho, co se u nás za čaj vydává.
Vrátila se s dvěma šálky a talířky z tenkého porcelánu.
„Sladíte?“ zeptala se.
„Jak kdy,“ řekl jsem. „Vy asi pijete hořkej.“
„Ano.“
„Pak já taky.“
Chvíli nato přinesla i konvici a nalila do šálků, napřed mně a pak sobě. Posadila se na protější židli. Jako slušně vychovaná učitelka na mě nenaléhala a čekala.
„Pamatujete si na Antonína Pasteříka?“ řekl jsem.
Není pravda, že někdo naráz zbledne, v očích se mu objeví panika a tak dále. Málokdo z lidí má tak živou a pohotovou mimiku a ještě míň je těch, kteří ji dovedou pohotově přečíst. Přesto se mi zdálo, že ji můj dotaz trochu vyvedl z míry.
„Tonda Pasteřík,“ řekla. „Ano… Má bratra Pepíka, ten bydlí v Brusicích. Já jsem taky z Brusic, víte? Mám tam rodiče a bratra s rodinou.“
„Co víte o Tondovi?“
„Dost málo. Někdy před dvěma léty se oženil… Vzal si nějakou podnikatelku, slyšela jsem. Mají v Jablonci firmu… Ale

jakou, to taky nevím. Snad obchod?“
„Vy nečtete noviny?“
„S hanbou se přiznávám, že ne,“ řekla. „Nemám tady ani televizi, jen rádio. Kvůli večerním koncertům. Zprávy neposlouchám, ve světě je tolik hrůz… Tady voní květiny, bzučí včely a děti jsou milé a bezprostřední.“ Zřejmě si vzpomněla na lempla Buška, protože dodala: „Až na malé výjimky, samozřejmě.“
„Vy na tom svým Starým Bělidle neučíte občanskou výchovu?“ zeptal jsem se.
Usmála se s mučednickou trpělivostí. „Tu učí pan řídící učitel,“ řekla. „Proč jste se mě ptal na ty noviny?“
„Protože Pasteříkovi jsou po smrti,“ řekl jsem. „O paní Pasteříkový byla zmínka v novinách.“
„To je smutné. Nějaká nehoda?“
„Dalo by se to tak říct.“
„Mohl byste mi o té - nehodě… říct něco víc?“
Řekl jsem jí, co se říct dalo. Pila přitom čaj a jen občas tiše vzdychla.
„Ale - co s tím mám společného já?“ zeptala se.
„Vy jste Pasteříka znávala důvěrně, jak jsem slyšel.“
„Odkud víte, že jsem se s Tondou znala… důvěrně?“
„Od jeho bratra.“
„A - co vám ještě -“
„Nic. Jenom to, že Tonda chodil s nějakou Chleborádovou a potom s Hankou Loudů. To je všecko.“
„A vy o tom chcete slyšet…?“
„Chci, abyste mi řekla, co obnáší to slovo chodila.“
Chvilku na mě mlčky hleděla přes okraj šálku, který držela v prstech obou rukou. Byly to úhledné drobné prsty s krátce ostříhanými nehty. „Jistě víte,“ řekla, „že na vsi není tolik příležitostí jako ve městě.“
„Dejme tomu,“ řekl jsem.
„Bylo mi sedmnáct a jemu třiadvacet.“
„To je dost velkej rozdíl - v těch letech.“
„Byl hodný a nebyl ošklivý. Uměl pěkně vyprávět.“
„O čem vám vyprávěl?“
„On… Spíš filozofoval. Byl pobožný a mně to svým způsobem imponovalo, protože… to tehdy nebylo v módě. Věřící byli lidem spíš k smíchu - a taky jim to působilo problémy.“
„Vy jste věřící?“
„Ale ne… Nejsem. Ani tenkrát jsem nebyla. Měla jsem po maturitě a chystala se na pedagogickou fakultu. Snad právě proto pro mě bylo zvláštní o těch věcech slyšet od někoho, kdo je bere vážně.“
„Pořádal vám přednášky z teologie? Neříkejte, že vám nepovídal taky o jinejch věcech.“
„Leda o svém koníčku… Spravoval staré telefony a rádia. Ale tomu já nerozumím. O ničem jiném jsme se nikdy nebavili. Potom jsme se rozešli… Tím to skončilo.“
„Přestalo vás to bavit?“
„Ne… Já myslím, že to zavinil Pepík.“
„Jeho bratr?“
„Ano… Byl docela jiný než Tonda. Žádnou nenechal na pokoji, taky byl na vojně… Tondu na vojnu nevzali.“ Na okamžik se odmlčela. „Víte,“ řekla potom, „těžko se mi o tom mluví a nevím, k čemu by vám bylo, kdybych se vám s tou historií svěřila.“
„Paní učitelko,“ řekl jsem, „pomohlo by mi to hodně.“
„V čem, když je po smrti?“
„Pochopte, já ho nikdy neviděl živýho. Musím vědět, co byl za člověka, abych z toho moh vyvodit, proč vlastně umřel, rozumíte?
Snad jste se učila psychologii?“
„Ano… I když jen v rámci budoucího povolání.“
„Samozřejmě vás nutit nemůžu.“
„Pokud vám to pomůže…. Řeknu vám to. Je to dávno a nikomu to neublíží.“ Znova se usmála a zvedla konvici. „Ještě čaj, pane Finku?“
V té chvíli mě popadla nezřízená chuť se na to všechno vykašlat, dopít čaj a pozvat ji na podvečerní procházku po nejtišší pěšince v lukách. Říkal bych jí Haničko, sluníčko, skočil bych do rybníka a natrhal bych jí kvetoucí lekníny-stulíky jako v Krakatitu inženýr Prokop doktorovic Ančí. Proč jsem musel to hodné stvoření trápit nějakými prastarými historiemi?
Jenže právě tak bych se byl mohl ptát, proč jsem si vybral takové zatracené povolání.
„Předpokládáte,“ řekla, „že se mnou nechodil jen proto, aby mi vyprávěl o náboženství. Máte pravdu, i když jste ho neznal a neznáte ani mě.“
Mlčel jsem, díval se na ni a ne a ne přijít na to, koho mi připomíná. Měla světle hnědé pokojné oči, jaké mají antilopy.
„Problém byl v tom,“ pokračovala, „že Tonda si nevěděl rady.
Víte… Já si to nedovedla představit, bylo mi teprv sedmnáct…
Ale čekala jsem na to a chtěla jsem to. Myslím, že to pochopil, a protože mě nechtěl zklamat, svěřil se nejspíš bratrovi. Rozumíte, jistě to nevím.“
Věděl jsem to já, ale řekl jsem jenom: „Pravděpodobný to je, pokud se najednou zachoval nějak nepatřičně.“
„Nevím, jestli to bylo nepatřičné, pane Finku. Zachoval se podivně… a já taky.“

„Nemusíte mi to říkat, jestli vás ty vzpomínky trápí.“
„Ale ne, teď už to dopovím. Jednou jsme byli na procházce, bylo to k večeru, u rybníka… Připadal mi nějaký jiný a nenapadlo mě, že by to mohlo být pro to, co mu snad poradil Pepík. Možná že jsem ho i trochu provokovala, vždyť jsem byla hloupá sedmnáctiletá holka. A pak najednou… Máte pravdu, těžko se o tom mluví.“
„Vrhnul se na vás?“
„Víte, bylo léto. Měla jsem na sobě jenom bílé tričko, volně přes sukni, nic pod ním…“ Sklopila oči a mírně se začervenala. „Už tehdy jsem vypadala jako dneska, jenže které děvče si to v tom věku uvědomí?“
„Příroda to dělá naschvál,“ řekl jsem. „Jistě jste už dětem vyprávěla o pestíkách a bliznách, a jak je to s motýlkama a zajíčkama.“
„Byla jsem prostě hloupá,“ řekla s podmračeným obočím. „On mě prostě najednou za to nešťastné tričko popadl a vyhrnul mi ho přes hlavu. A nakonec mi ho docela stáhl. Dovedete si představit, jak mi bylo?“
„Snažím se. Nikdy vás takhle žádnej chlap neviděl, a najednou jste nahoře bez. Dneska tak ženský choděj na plovárnu, ale tenkrát to musela bejt hrůza.“
„Ano… To máte pravdu. Já z toho byla takřka v šoku, ani jsem se nezakryla rukama. A on toho využil. Surově mě popadl, bolelo to.
A já najednou dostala vztek. Vytrhla jsem se mu, křičela jsem a sebrala ze země ulomenou větev… Chovala jsem se jak nepříčetná.
Uhodila jsem ho… A co myslíte, že udělal?“
„Vzal vám ji a zahodil?“
„Ne. Padl na kolena, sepjal ruce a začal se modlit.“
„Neříkejte.“
„Ano. Klečel, modlil se… a nebránil se, když jsem ho tloukla tou větví, až jsem ji o něj zlomila. Nakonec jsem se toho všeho zděsila a dala se na útěk… Byla jsem skoro u vsi, když jsem si uvědomila, že jsem polonahá. Bála jsem se tam jít znova, ale nemohla jsem přece takhle… Tak jsem se pomalu vracela, až jsem došla na dohled… toho místa. On už tam nebyl… Našla jsem svoje tričko potrhané a zašlapané v blátě. Možná že potom taky dostal vztek a vybil si ho takhle. Měl se zlobit na sebe a ne na mě, nemyslíte?“
„Samozřejmě. Co jste udělala pak?“
„Trošku jsem tričko přemáchla v rybníku, oblékla si ho mokré a šla domů. Od té doby jsem s Tondou už nikdy nikde nebyla, nemluvila jsem s ním, vyhýbala jsem se mu, dokud neskončily prázdniny. Odjela jsem na pedagogickou fakultu, bydlela jsem na koleji… Pokud jsem jezdila do Brusic, snažila jsem se Tondovi vyhnout.“
„Co ta Chleborádová?“
„Andrea… To nevím. Neposlouchala jsem klepy. Snad mezi nimi něco bylo, ale Chleborádovi se odstěhovali. Andrea byla jiná než já, chodila s kluky už na národce a kdyby se jí stalo to co mě, jistě by to zvládla líp.“
„Líp než vy těžko.“
„Pane Finku, jste první mužský, kterému jsem to řekla. Pokud chcete vědět, co to se mnou udělalo…“
„To mi říkat nemusíte.“
„Měl byste to vědět.“
„Jak myslíte.“
„Od té doby… jsem neměla nikoho. Nemůžu říct, že by se mi tu a tam nějaký chlapec nebo později muž nelíbil. Ale nikdy jsem tu hráz nedokázala překročit. Vždycky vidím Tondu, jak mě surově popadl, a jak se potom modlil, když jsem ho začala bít tou větví.
Je to nenormální…“ Křečovitě se usmála. „Ale já vlastně nevím, co je normální.“
„Každej průměrnej sexuolog by vám to vysvětlil, kdybyste k němu byla upřímná, jako jste byla ke mně.“
„Já se toho bojím.“
„To je pitomost, Haničko,“ řekl jsem. „Kvůli jednomu zapšklýmu pánbíčkáři si chcete zkazit život? Sama říkáte, že o týhle stránce lidskýho života nemáte zdání; nevíte, jak krásný zážitky vám může přinést, o co všechno vás obohatí, jak z vás udělá docela jinýho člověka.“
„Nebo mě utrápí.“
„Je lepší prožít tisíc nešťastnejch lásek, než neprožít žádnou.
To jsem nevymysel já.“
„Ale mluvíte z vlastní zkušenosti?“
„Samozřejmě.“
„Tak mi povězte o takové lásce, která obohatila váš život a udělala z vás docela jiného člověka i přes to, že byla nešťastná.“
Pověděl jsem jí to; když jsem skončil, nebyl už v čajové konvici ani hlt a barvy za oknem zešedly soumrakem.
„To bylo krásné a smutné,“ řekla.
„A vy ráda posloucháte krásný a smutný věci.“
„Ano… Třeba ty večerní koncerty.“
Bylo půl deváté, když jsem se usadil ve voze.
„Ne abyste si to s tou návštěvou sexuologa rozmejšlela až do září,“ řekl jsem z okénka. „Zase vás začne zlobit kluk Bušků, budete sázet pětky a opravovat sešity a na sebe si čas nenajdete.“
Usmála se.
Najednou jsem věděl, odkud ten úsměv znám.
„Víte, že vypadáte jako Mona Lisa?“ řekl jsem.

„Jestlipak víte, jak vypadáte vy?“
„To nevím.“
„Jako Fanfán Tulipán po dvaceti letech,“ řekla se smíchem.
„Po čtyřiceti,“ řekl jsem. „Adios, Haničko.“
Jel jsem směrem k zarudlému západu, nad kterým zářila první večerní hvězda. Než jsem dojel do Jablonce, byla jich už plná obloha, ale ve světlech města zmizely.
29
Zaparkoval jsem na obvyklém místě a z pouličního automatu zavolal byt kapitána Maška. Ozval se mi dívčí hlas na pozadí hlučné muziky a hlaholu nějaké omladiny. „Naši nejsou doma,“ řeklo to děvče, nejspíš Maškova dcera. „Šli do dancingu.“
„Jsem cizinec,“ řekl jsem. „O jakej dancing frčí?“
„Dýza pro dospěláky, cizinče.“
„Prokristapána,“ já na to. „A kde to je, slečno?“
Vyprskla, zaječela někam mimo telefon „buďte zticha, jo?“ a popsala mi cestu celkem srozumitelně.
Poděkoval jsem, zavěsil, našel jsem ten zapadák a svedl kratší bitvu s biletářem, který se choval křepce jako starý sokol a nelíbilo se mu moje džínové kvádro. „My, pane,“ řekl, „dbáme na to, aby nám sem nechodili páskové a máničky.“
„Jste jednou nohou v devatenáctým století, Fügnere,“ řekl jsem mu. „Páskové a máničky dávno vymřeli.“
„S někým si mě pletete,“ odpověděl s bezděčným humorem. „Dejte si čelem vzad.“
Měl jsem dvě možnosti: buď na něj vytáhnout legitimaci, nebo ho rovnou zastřelit. Zkusil jsem to první a řekl mu, že někoho hledám; pustil mě dovnitř, ale upozornil mě, že si na mě dá pozor. „U nás nemaj žádný podezřelý živly co dělat,“ dodal.
„Možná byste se divil,“ řekl jsem mu a šel dál.
Byl to celkem slušný podzemní bar bez laserů a rambajzu, kde se na nevelkém parketu pár dvojic pokoušelo zapomenout na svoje kila a vrásky. Vysloužilý diskžokej ve slepeckých brýlích přes celý obličej ládoval soustrojí poněkud omšelými hity krotké disco muziky a u barpultu hřadovali připostarší kovbojové a jejich paničky.
Našel jsem kapitána Maška v jednom boxu, kde právě ve společnosti dvou dam a jednoho pána pojídal hůlkami jakési nudlovité jídlo zalité tmavohnědou omáčkou. Když mě spatřil, zatvářil se, jako by objevil ve svém talíři kuchařův useknutý prst. „Co vy tady?“ řekl.
„Na tomhle neveselým světě je plno věcí, který mi nedaj spát,“ řekl jsem. „Promiňte, že ruším vaše čínské činění. Dobrý večer, dámy a pane.“
„To je pan Fink z jedný pražský agentury,“ představil mě Mašek.
„Moje žena… manželé Dolinovi.“
„My se trochu zmáčkneme,“ řekla paní Dolinová, boubelatá brunetka s brýlemi. „Však se vejdete, pane Fink.“
„Jak by ne,“ přidal se její stejně obrýlený manžel. „Jen si k nám sedněte. Umíte nějaké ty diskotanečky? Dámy by měly změnu.“
Paní Mašková neřekla nic; byla to upjatá dáma s blond účesem a bledýma očima, které si mě chladně změřily.
„Omluvte mě,“ řekl jsem. „Mám dřevěnou nohu. Nedělejte si kvůli mně nepohodlí. Jen si v klidu dojezte ty svý žížaly. Potřebuju prohodit pár slov tady s panem kapitánem… Počkám u baru.“
„Žížaly…?!“ řekla znechuceně paní kapitánová.
Rychle jsem se vytratil a našel si volné štokrle na užší straně barpultu, kde nikdo neseděl. Objednal jsem si kolu a zapálil si dalšího velblouda.
Samozřejmě si ke mně vzápětí přisedla obstarožní hetéra, která tomu sokolníkovi u dveří musela solit nejmíň devadesát procent, že ji sem pustil. „Jsi stejně osamělej jako já, milouši,“ zašeptala s upířím úsměvem. „Není to osudová náhoda?“
„Sesbírej si ty zuby a drž se k jihu, rampepurdo,“ já na to.
„Nepoznáš poldu?“
„Adoprdele,“ řekla. „Už slepnu.“
Chvíli nato přišel Mašek a posadil se vedle mě. „Žádnou radost jste mi neudělal,“ řekl. „Chodím sem s manželkou čas od času, aby si trošku užila. A vy mi sem vlezete jako slon do Langweilova modelu starý Prahy. Co prej to mám za divný známosti, povídala.“
„Přines jsem vám Bestii z Tamberku,“ řekl jsem.
„Neříkejte,“ na to kapitán. „Kde ji máte? To abych si snad výjimečně dal jednu skotskou.“
„Dejte si co chcete. Já to platím.“
„Z Hromádkovejch peněz,“ řekl potřásaje hlavou. „Tu vaši sebejistotu bych chtěl mít.“
„Vy mě neberete vážně, kapitáne.“
„Jak bych moh?“ zasmál se. „Netvrdíte, že jste identifikoval pachatele těch mordů?“
„Samozřejmě. Mám vám ho naservírovat s ledem nebo se sodou?“
Kývl jsem na barmana a přes Maškův mlčenlivý nesouhlas jsem objednal skotskou Black & White, protože dražší neměli. Počkal jsem, až si dá první lok. „Tak prosím,“ řekl. „Byl bych rád, kdyby to netrvalo moc dlouho.“
„Shodli jsme se na eskalaci brutality?“ řekl jsem.
„Samozřejmě. I když tady není tak výrazná, popřít se nedá. Často začínají jako exhibicionisti… Teprv později to zkoušej jinak.
Ten náš už poprvně zabil, i když se dá připustit, že to nemusel mít v úmyslu.“
„Jenže ono to nebylo poprvně.“
„Cože? Chcete říct, že jste objevil případ, kterej tomu předcházel?“

„Jeden jistě, druhej možná a další nejsou vyloučený. V tom jistým se pachatel pokusil o sedmnáctiletou pannu, ze který serval tričko. Děvče se ale nedalo a pustilo se do něj ulomenou větví.
V tu chvíli ho agresivita přešla - samozřejmě jen zdánlivě -, nebránil se a klečel se sepjatejma rukama, dokud o něj dáma tu větev nepřerazila na dva kusy a neutekla. Potom potrhal a podupal aspoň to tričko.“
„Hm… To zní věrohodně. Včetně toho trička, který se pro něj stalo zástupným objektem sexuálního aktu. A co ten nejistej případ?“
„Snad podobnej, ale neprokázanej. Rodina toho děvčete se odstěhovala neznámo kam. Třeba právě proto.“
„A to první se odehrálo - ?“
„U rybníka poblíž Brusic. Ta statečná holčina je dneska učitelkou v Borku… Jmenuje se Hana Loudová a už sedmnáct let z toho má trauma.“
„Stalo se to před sedmnácti lety…?“ na to kapitán. „To už je ale dost dávno.“
„O dalších případech sice nevíme,“ řekl jsem, „ale to neznamená, že se nestaly. Oběti to většinou zamlčej, aby si na ně lidi neukazovali. Zvlášť na vsi.“
Mašek usrkl ze své sklenice. „Mám snad hádat, jak se ten chlap jmenoval?“ řekl.
„Vydržte, ještě jsem neskončil.“
„Manželka mě zblázní.“
„Všichni ženáči jsou masochisti,“ řekl jsem. „Jinak by se neženili.“
„Neděláte z nouze ctnost?“
„To je výsledek mejch studií. Nikoli teorie šedá. Zkušenost muže, jenž od filosofie nahých kolen dospěl k filosofii revmatismu.“
Řekl jsem si, že příšerně kecám.
„Příšerně kecáte,“ na to Mašek. „Jen aby to nebyla podobná bouda jako s Trojanovou.“
Nechal jsem jeho narážku odplynout s průvanem. „Tu Němku zabil jednatřicátýho května,“ řekl jsem.
„Jo. A co?“
„Jednatřicátýho května má svátek Kamila.“
„Snad jo. Aha. Kamila Pasteříková. To je náhoda.“
„Vypadá to tak. Jenže kdyby se našla podobná souvislost i u druhýho a třetího případu, už by to jako náhoda nevypadalo.“
„To ne. Jenže takovou souvislost neobjevíte. Kdyby existovala, dávno by se na ni přišlo.“
Vytáhl jsem z kapsy jeho seznam, na který jsem si poznamenal data na kysické faře. „Ta souvislost kupodivu existuje,“ řekl jsem, „jenomže jste na ni nemohli přijít, dokud byla Kamila Pasteříková naživu. Druhej případ se totiž stal šestnáctýho července. A to měla narozeniny.“
„Narozeniny?“ řekl Mašek. „Probůh. A co měla devátýho ledna?
Výročí biřmování?“
„Devátýho sice nic, ale osmýho ledna ve dvaadevadesátým se Pasteříkovi brali.“
„Odkud to máte?“
„Z farního úřadu v Kysicích. Taky tam stojí kostel, ve kterým zbožnej Antonín Pasteřík jako kluk ministroval a ještě nedávno tam jezdil ke zpovědi.“
Mašek si lokl skotské a řekl: „Doháje, člověče… To už asi opravdu není náhoda.“
„Není. Pravděpodobnost, že to náhoda je, může bejt tak jedna k miliónu.“
„Tím mi naznačujete, že vrah je mrtvej Pasteřík?“
„Nenaznačuju. Tvrdím to.“
Zamyslel se a pak řekl: „Něco jsem vám zatajil.“
„Předpokládal jsem to.“
„Proč jste to předpokládal?“
„Museli jste přijít na jejich divnej vztah stejně jako já. Měli jste stejný podmínky… Dokonce lepší, protože jste si mohli řádně prohlídnout nejen barák, ale taky místo Pasteříkovy sebevraždy. Takovou možnost já neměl.“
„Co myslíte, že jsme tam vykoukali?“
„To, co já. Já vám totiž zase zatajil, že jsem si prohlíd barák, než jsem vás zavolal. Omlouvá mě, že jsem v tu chvíli ještě nevěděl o mrtvole v dílně.“
„Co jste tam objevil?“
„Spíš byste se moh ptát, co jsem tam neobjevil.“
„Dobře. Jako bych se ptal.“
„Neviděl jsem jedinou stopu, že by tam s Pasteříkovou žil nějakej manžel,“ řekl jsem. „Postel měla širokou, ale jen s jedním nočním stolkem. Ve skříních nebylo nic, co by moh nosit chlap.
V koupelně byl jen jeden zubní kartáček a žádný holení. A tak dále.“
„Vzadu za mrtvolou jste nebyl?“
„Ne. To jsem si samozřejmě nedovolil.“
„Měl tam v podstatě zařízenej byt,“ řekl Mašek. „Nic moc, spíš takovej ajnclík, ale on byl skromnej. Stačila mu jedna nevelká místnost, kam se vešla almara, postel, sprchovej kout, lednička, kredenc a plynovej sporák. Ve skříni jsme našli tři košile, dvoje spodky, tři páry ponožek, jedny lepší střevíce, vázanku, klobouk a jedinej oblek. V šupleti měl nějaký doklady… V kredenci bochník chleba a balíček špaget, v ledničce dvě vajíčka a u postele budík. Jinak už tam kromě plynovýho radiátoru nebylo vůbec nic.“
„To jenom potvrzuje, že spolu ti dva manželsky nežili. Něco takovýho mi naznačil i jeho bratr. Což ale neznamená, že se

o svou zákonitou manželku nesnažil… Jenže ona si ho vzala jen pro peníze. Nechtěla s ním nic mít a neuvědomila si, že v něm pěstuje komplikovanej komplex neukojený vášně, která nemá k nenávisti daleko.“
„Jak vysvětlujete ty data?“
„Jen si představte, jak ráno v den jejího svátku pospíchá k její posteli s kyticí, probudí ji, ona na sobě má nějakou sexy noční košilku - a pošle ho někam i s pugétem. On by ji samozřejmě zabil už tenkrát, kdyby se nebál pánaboha - a jí. Před touhle hroznou myšlenkou uteče do lesa, potuluje se tam… Načež narazí na tu německou turistku. Co se tam asi stalo? Neovládse… Porazil ji na zem a vyhrnul jí svetřík, jako kdysi dávno tričko tý sedmnáctky. Jenže to přehnal; když začala křičet, tlačil jí svetr na obličej… Třeba ani nepoznal, že je mrtvá, když si odreagovával komplex z vlastní manželky.“
Mašek mlčel a nepřítomně zíral do skleničky.
„A ještě něco,“ řekl jsem. „Krátce nato umřela Pasteříkova matka.
Po pohřbu se opil a svěřil se bratrovi, že ho manželka nutí páchat hříchy… Josef myslel, že švagrová prostě nechce děti a nutí Antonína k praktikám, který se nesrovnávaj s jeho vírou.
Jenže ono mohlo jít o vraždu.“
„Taky nemuselo. Co ty dva další případy?“
„Narozeniny ve dvaadevadesátým přišly moc brzy po tom vražedným svátku. Šest neděl bylo málo na to, aby se odhodlal k další vraždě. Mezitím mu zemřela matka. Taky loňský první výročí svatby proběhlo bez komplikací. Třeba byla Pasteříková delší dobu pryč, nebo byl nemocnej… Měli jsme tu chřipkovou epidemii. Nebo prostě jenom nenašel žádnou osamělou ženskou, utahal se ve sněhu a pustil to z hlavy. Důvodů může bejt spousta, třeba i to, že někdy v tý době umřel starej Pasteřík a on to moh považovat za výstrahu z nebes. Ale nejpravděpodobnější je, že jeho agresivita ještě neměla ty pravý grády a strach před věčným zatracením byl silnější.“
Mašek si ulízl whisky. „Na její další svátek se ale zase nic nestalo.“
„Co byste nechtěl? Opakovalo se to při jejích narozeninách a znova letos v lednu při výročí svatby. Jo - nenašli jste u Pasteříků ty lyže?“
„Nenašli.“
„Psaly o nich noviny?“
„Nějaká zmínka o svědectví toho běžkaře byla.“
„Tak je spálil.“
„Já nevím,“ řekl, „mně to připadá moc fantastický.“
„Co sakra chcete? Eskalace brutality, i ty intervaly, co se zkracujou. Květen devadesát dva. Potom celejch čtrnáct měsíců nic až do loňskýho července, kdy měla narozeniny. Pak šest měsíců do letošního ledna…“
„Kde to zkracování intervalů končí. Ani letos v květnu, ani v červenci se nic nestalo.“
„Třeba jste oběť nenašli.“
„Prosím vás… Nikdo nehlásil, že by se někdo ztratil.“
„A co když to byla nějaká šlapka? Kdyby si zajel například do Dubí u Teplic, naložil bezprizornou Ukrajinku a pak ji se šutrem na krku potopil do některýho z těch oprámů, co tam všude jsou - dodneška byste o ní nemuseli vědět. Kdo by se po ní sháněl? Leda pasák, a ten by její zmizení určitě nehlásil.“
„Jenže ta šlapka existuje pouze ve vaší hlavě.“
„Kdyby ale opravdu existovala, máme to od ledna do konce května necelejch šest měsíců - a pak už ani ne tři. To už se konečně osmělil natolik, že se odvážil na skutečnej objekt svý nenávisti - nebo sadistický vášně. Se svým pánembohem už si hlavu nelámal, snad dokonce věřil, že má morální právo trestat manželku za nedodržení manželskýho slibu… Ostatně si myslím, že tak jako tak nebyl odpovědnej v plný míře. Asi by ho stejně zavřeli nadosmrti do cvokárny.“
„Proč by ji zabil mimo kritický data?“
„Můžeme vědět, čím ho vyprovokovala? Třeba ho vytáčela pořád.
Dovedu si představit, jak mu věčně leze do toho jeho bejváku a s nosem nahoru říká: Bože, ty tady máš smrad… Proč si nevyvětráš, když děláš s těma ředidlama? A tak dále. Znám spoustu normálních chlapů, ze kterejch se nestanou vrazi vlastních semetrik jen proto, že se nechtěj nechat zavřít. Inteligenti se rozvedou, nebo si opatřej milenku, a ostatní si to odreagovávaj pivem a fotbalem.“
Mašek pokyvoval a žmoulal přitom v hrsti sklenici, ve které pomalu roztával led. Kývl jsem na barmana.
„Ne, já už nebudu,“ řekl kapitán a postavil sklenici na pult.
„Jen mi to dopovězte, ať můžu jít za ženou.“
Třeba měl taky čas od času chuť tu svou blondýnku s věčně pohoršeným pohledem něčím bacit.
„Jaký krevní stopy jste našli na tom palouku?“ zeptal jsem se.
„Vůbec žádný.“
„Tak co bych vám ještě povídal,“ řekl jsem. „Pravděpodobně to udělal doma. Ještě ji dokázal odvézt a pohodit v lese, ale pak už nemoh dál. Svědomí udělalo svý. Rozhodse pro sebevraždu, když jste mu v márnici názorně předvedli, jak ji zřídil.“
„Krev na podlaze nebyla jenom jeho,“ řekl Mašek.
„Byla tam i její krev?“
„Ano. Zabil ji tam. Šaty na ní přitom nejspíš roztrhal. Pak mu asi připadalo neslušný, že je nahá… Ale nenapadlo ho vzít v domě něco z jejího šatníku. Snad se bál, aby mu to něco nepřipomnělo… Tak prostě vytáh z pytle ty starý silonový šaty.
Měl tam takový pytle dva, kupoval ten odloženej textil ve sběrně a používal ho na čištění a na úklid. Nekupoval si normální hadry a utěrky, takhle to bylo lacinější. Byl šetrnej.“

„Šetrná, pořádkumilovná a zbožná Bestie z Tamberku. Zní to jako špatnej vtip, co?“
„Vůbec je to špatnej vtip,“ řekl Mašek. „I při veškerý úctě k vaší hypotéze. Ty data, to je hezkej kousek detektivní práce…
Ale není to důkaz, že Pasteřík zabil i ty tři před ní. Ještě pořád to může bejt náhoda, i když třeba jen jedna z miliónu, jak říkáte.“
„Krindapána! To přece není hypotéza. Napřed vraždil náhražky - buď proto, že se vlastní ženy bál, nebo spíš proto, že se děsil vraždy manželky před tváří hospodina. Až už mu to nepřišlo, protože to bylo silnější než on. Konečně udělal, co vlastně chtěl udělat dávno. A když si dopřál to pravý potěšení, zhrozil se sám sebe a odbouch se na místě, kde to proved. Co vám na tom neštimuje?“
„Štimovalo by to, kdyby to byla sebevražda.“
Řekl jsem: „Cože?!“
„Byla to vražda,“ řekl Mašek. „Někdo ho zastřelil, ale ne tou brokovnicí; nějakým koltem, devítkou. Teprv potom se to pokusil zamaskovat brokovnicí a ještě požárem. Střelu jsme našli v opěradle toho křesla, co na něm Pasteřík seděl… Byla to třistasedmapadesátka magnum. Jistě víte stejně jako já, že taková střela, notabene zblízka, proletí hlavou jako obyčejným pumlíčem.“
Nemůžu říct, že by mi to nedalo pecku. „Prosím vás,“ zablekotal jsem, „jestli ten váš neznámej pachatel chtěl vydávat vraždu za sebevraždu, proč ta brokovnice? Moh tam zrovna tak pohodit revolver, ne?“
„Jestli ho má legálně…?“
„To je pravda, to by se tam moh rovnou podepsat.“
„Tak, tak,“ na to Mašek. „A teď mě omluvte - manželka už mě postrádá moc dlouho.“
30
Pelášil jsem nočním městem s jazykem na vestě.
Všechno bylo dočista jinak, a jak, to jsem věděl jenom já. Což je pro tak starou a unavenou hlavu poněkud šoking, zvlášť když si ještě k tomu uvědomuje možné procento omylu.
Bylo deset pryč a v recepci Zlatého lva se nudil chlápek snad ještě utahanější než já. „Pan uááá Pasteřík,“ řekl zároveň s bohatýrským zívnutím, „promiňte, už u nás nebydlí.“
„Cože?!“ já na to. „Jak to myslíte?“
„Asi před dvěma hodinama mu někdo volal… Hned nato se odhlásil.“
„Zaplatil?“
Recepční zalistoval knihou hostí. „Je tady objednávka od okresního oddělení policie. Bylo to na fakturu.“
„Nenechal tu nějakej vzkaz?“
„Ne. Nic.“
„Můžu si zavolat?“
Ukázal mi na telefon na pultě. „Přes nulu,“ řekl.
Vytočil jsem číslo hotelu na Tamberku. Telefon zvedl pan Škach.
„Ne, nikdo vás nevolal,“ řekl na můj dotaz. „Slečna a pan Jano tu byli na večeři. Dali si jenom smaženej květák, představte si.“
„To je ale škandál,“ řekl jsem. „Ještě tam jsou?“
„Ne, už odešli.“
Zavěsil jsem a vytočil další číslo.
Chvíli trvalo, než mi v dancingu Maška sehnali.
„Pasteřík zdrhnul z hotelu,“ řekl jsem mu, když se ohlásil. „Ani toho vašeho stopaře jsem tam neviděl.“
„Aha,“ na to Mašek, „zapomněl jsem vám to říct. Ale vy jste se neptal. Prověřovali jsme si, kde se pohyboval v kritický době.
Nemoh bejt v Jablonci, protože byl dva dni v Praze. Jezdí tam na dražby zapomenutejch věcí, co bejvaj na Wilsoňáku. Spal u jednoho podobnýho vašnosty a teprv dneska ráno se dověděl o vraždě, když ho ten známej upozornil na zprávu ve včerejších novinách. Byl v Praze vlakem, taky se vlakem vracel. Domů dojel dnes před polednem a teprv potom se vydal autem za bratrem. Zavolal jsem mu do hotelu, že netrvám na jeho dalším pobytu. Hlídku jsem samozřejmě odvolal.“
„Kolik bylo, když jste tam telefonoval?“
„Volal jsem z domova těsně před odchodem sem. Tak asi kolem osmý hodiny. Ještě něco?“
„Ne. Pozdravujte tu svou papundeklovou Prahu.“ Něco mi odpověděl, ale já už zavěsil.
„Máte tady seznam?“ zeptal jsem se recepčního.
Nebylo právě nejjednodušší najít, co jsem potřeboval, ale nakonec jsem číslo objevil. Po vytočení telefon vyzváněl hezky dlouho a já měl rouhavé myšlenky na tu mladou jeptišku. Pak konečně ve sluchátku cvaklo a hlas rozespalého kaplana se mě zeptal, co si přeju.
„Byl jsem u vás dnes odpoledne,“ řekl jsem. „Ten člověk z agentury Discret.“
„Vzpomínám si,“ řekl. „Hledal jste důstojného pána.“
„Jo. Ještě se nevrátil, mladý muži?“
„Ne, pane,“ řekl. „Ještě se nevrátil.“
„Můžete mi říct, kdy odjel?“
„V pondělí odpoledne.“
„To už je čtvrtej den pryč?!“
„Je to tak, pane. Čtvrtý den.“

„A to je normální?“
„Víte, pane… Těžko říct, co se dá označit slovem normální. Spíš bych řekl, že to není obvyklé. Bývá pryč nanejvýš dva dny. Ale jistě má své důvody…“
„Čím jezdí?“
„Obyčejnou škodovkou sto dvacet… Jako skromný a pokorný člověk.“
„Barva, číslo.“
„Prosím vás, proč bych vám měl -“
„Je to důležitý,“ řekl jsem. „Našli jednu takovou škodovku nabouranou a zraněnej řidič má ztrátu paměti.“
„Ach,“ udělal jako ženská a já si uvědomil, že je mnohem mladší, než jsem si myslel. „Je to bílý vůz, pane. Poznávací značka je JCN 0412.“
„Jak vypadá pan farář?“
„Střední postavy, spíš hubený… Je střídmý, postí se.“
„Oči, vlasy…?“
„Oči modré, vlasy… Řekl bych neutrální, pane.“
„Tak to není on. Auto taky ne. Jo - co myslíte tím, že je skromnej a pokornej? Slyšel jsem, že dokáže dštít síru a plameny na hlavy hříšníků.“
„Pane,“ na to kaplan, „skromnost a pokora před tváří boží přece nevylučují nesmiřitelnost se zatvrzelými.“
„Díky za vysvětlení. Vraťte se klidně do svého prostého lože a nehřešte více.“
Něco zablekotal a já zavěsil. Pak jsem se ještě chvíli dohadoval s recepčním ohledně zaplacení všech těch hovorů, zaplatil je a vypadl.
Načež jsem nasedl do favoritu, zapnul si pás, nastartoval, nechal město za zády a jel někam tam, kde nad zvlněným temným obzorem vycházel měsíc.
Přemýšlel jsem přitom o síře a plamenech.
31
Osmadvacet minut nato jsem zaparkoval na malém vyštěrkovaném plácku na okraji Brusic, zřejmě používaném jako parkoviště, kde už stál starý otlučený wartburg a vrak trabanta. Vzal jsem si ze skříňky baterku, zamkl vůz a vydal se podle domků, za jejichž okny blikaly televizní obrazovky. Tu a tam na mě zaštěkal pes, ke kterému se jeden po druhém přidali ostatní z široka daleka.
Došel jsem na náves, kde žlutě svítila okna hospody; nesl se odtamtud hlahol z pivních hrdel a zvuk harmoniky. Bíle omítnutý dům, který mi odpoledne ukázali zedníci, byl tichý a temný.
Došel jsem k plotu z hustého drátěného pletiva, jehož jednotlivé díly vyplňovaly mezery mezi sloupky z bílých cementových cihel.
Blikl jsem si baterkou na poštovní schránku na dvířkách. JOSEF PASTEŘÍK.
Chvíli jsem váhal, co dál. Potom jsem zmáčkl tlačítko zvonku.
Bylo to zbytečné, v žádném okně se nerozsvítilo, ani když jsem zmáčkl znova a držel na tlačítku prst.
Branka nebyla vysoká. Opřel jsem se o sloupek a přelezl ji.
Chodníčkem z keramických dlaždic jsem došel až k domovním dveřím zaskleným matovým sklem.
Stříška nad nimi vrhala dolů černočerný stín.
Ty zatracené dveře byly nové a samozřejmě neměly kliku, jen knoflík; i kdyby byly odemčené, stejně bych je neotevřel.
Obcházel jsem dům po úzkém vybetonovaném pásu a zkoušel přízemní okna jedno po druhém, až jsem zase došel na místo, odkud jsem začal. Krucifix!
Obešel jsem dům ještě jednou. Na jeho zadní straně bylo až u země malé okénko, které mohlo vést někam do sklepa. Mělo kovový rám a pancéřové sklo. Do podobných rámů se sklo zasazuje tak, že se prostě přimáčkne na sklenářský tmel natlačený do úhlu rámu, a pak se zevnitř přihnou plechové úchyty. A protože se takové jednoduché okno zevnitř potí, bývají úchyty po čase zrezivělé, zvlášť když je okno natřené jen základní barvou. Což byl právě tenhle případ.
Svlékl jsem bundu, použil ji jako tlumič zvuku a zkusil jsem do skla kopnout, což nebylo právě nejjednodušší, protože jsem přitom musel přidržovat bundu oběma rukama.
Sklo se na jedné straně viklalo; byl to snad milimetr, možná ani to ne, ale když jsem si lehl na záda a opřel se pořádně nohou, najednou to křuplo a sklo zalezlo dovnitř skoro o centimetr. Dál už to bylo poměrně snadné; zastrčil jsem do mezery prsty obalené kapesníkem a tak dlouho jsem sklem viklal, až se zrezivělé plechové úchyty ohnuly natolik, že se sklo dalo vysadit úplně.
Natočil jsem tabulku úhlopříčně, vytáhl ji ven, opřel o zeď a posvítil jsem si dovnitř baterkou.
Okénko vedlo na příkré schodiště, které doleva klesalo k rohu zdi a vpravo stoupalo k historickým kazetovým dveřím s mosaznou klikou.
Oblékl jsem bundu a nasoukal se dovnitř nohama napřed. Pak jsem vyšlápl těch pár schodů ke dveřím, vytáhl waltra, stlačil kliku dolů a strčil do dveří loktem.
Pootevřely se.
Otevřel jsem je docela a vešel někam, kde to páchlo česnekem a ještě něčím, snad krémem na boty.
„Pane Pasteřík,“ řekl jsem.
Odpověděl mi jen tikot elektrických hodin.
Neznámé domy vydávají i spoustu neznámých zvuků.
Ale tenhle až na ty hodiny mlčel.
Jenom od hospody sem doléhaly hlasy a harmonika.
Blikl jsem baterkou, objevil na stěně u dveří čtvercový vypínač a hlavní pistole jsem ho zmáčkl. Jediné světlo v

ošklivém plochém tělese na stropě zasvitlo mdle a neochotně, jak to dělají jen ty nejslabší žárovky.
Přímo naproti mně viselo na věšáku sako, které měl Pasteřík v hotelu pověšené přes opěradlo židle.
Na malé poličce vedle věšáku stál červený telefon a pod ním byl botník s vycíděnými perky a párem kostkovaných bačkor. Opatrně jsem to všechno obešel a strčil do dalších dveří, za kterými tikaly hodiny.
Měl jsem na vybranou: buď si všude svítit baterkou a vzbudit pozornost nějakého náhodného svědka, nebo si rozsvítit, jako bych v tom baráku bydlel. Což bylo praktičtější a koneckonců i bezpečnější, jen jsem se nesměl procházet kolem oken.
Proti dveřím, ve kterých jsem stál, zřejmě okno nebylo; matný přísvit světel zvenku padal dovnitř zleva. Nahmatal jsem vypínač, rozsvítil další ušmourané světlo a rozhlédl se po nezajímavé kuchyni s elektrickým sporákem, stolem se dvěma židlemi a jednoduchou kuchyňskou linkou; místnost se od dveří dala přehlédnout celá, takže jsem zase zhasl a šel zkusit vedlejší dveře. Tady to podle koberce vypadalo na obývák, a protože metr od prahu už koberec mizel ve tmě, bylo snad okno zakryté závěsem.
Našel jsem vypínač, rozsvítil a stanul na prahu pokoje, který se tvářil tak žoviálně, až ponoukal k plácání po zádech. Byl směšný jako mužský striptýz a šklebil se svými umaštěnými pysky jako přistižený šmírák.
U stěny naproti dveřím byl gauč plný vyšívaných oválných polštářů s třepením. Na gauči se válela skoro metrová loutka tanečnice z černého sametu, měla rudé korále a sukni z barevné trávy a její hadovité končetiny se od sebe lišily jen tím, že ty dolní byly zahnuté jako dvě hole pro pozemní hokej.
Stála tam ohavná křesla ze čtyřicátých let s opěrkami pro ruce z ohýbané překližky a pomačkanými potahy ze strakatého kartounu; na jednom se válel chuchvalec špinavého kapesníku.
Na umakartové desce nehezkého nízkého stolku, plné drobečků, stály dva tlusté porcelánové hrnky, bílé s červenými srdíčky a světle hnědými proužky od bílé kávy na vnitřních okrajích. Vedle nich ležel na kusu mastného papíru zbytek rohlíku se slupkami od salámu a pomačkaným staniolovým obalem taveného sýra.
Na stěně nad gaučem visely dva velké zasklené obrazy: jeden nabízel oněmělému diváku harémovou krásku, která na sobě měla jen průsvitné, široké a plandavé turecké kalhoty. Ruce měla nad hlavou, v jedné držela něco jako tamburinu, a její zuby s odhalenými dásněmi se cenily v pološíleném úsměvu. Na druhém obraze byla, kdo nevěří, ať tam běží, poněkud šilhavá Brigitte Bardot s napůl vyplazeným jazykem, pro změnu dole bez; jednu ruku měla laškovně zastrčenou mezi hubenými rozkročenými stehny a ve druhé třímala duhové lízátko. Teprve pohled zblízka odhalil, že oba obrazy jsou uhnětené barevnými křídami pečlivě rozmazávanými prstem, a oba mají v pravém dolním rohu signaturu J. Pasteřík.
Kristova noho!
Naproti gauči byla zasklená knihovna nacpaná usmolenými knížkami, vesměs prastarými, a v její dolní části byly stohy všech možných salátů od Rodokapsu a Večerů pod lampou až po Cats a hodně staré Playboye.
V rohu naproti dveřím byl prapodivný krb z něčeho, co vypadalo jako obarvený beton. Na jeho římse sedělo asi osm nebo deset panenek barbie, vesměs s laškovně roztaženýma nohama a bez kalhotek.
Vpravo u okna stál staromódní psací stůl. Nedalo mi to a šel jsem se podívat do zásuvek. V jedné jsem našel hromadu ohmataných pornografických fotografií, snad ještě ze starého Rakouska. V té druhé byly různě velké krabičky, a když jsem jednu otevřel, našel jsem v ní protektorátní korunu uloženou ve vatě. Do dalších jsem se nedíval a vytáhl jsem prostřední šuple. Ležely tam nějaké dopisy a modré desky zavázané tkanicemi.
Rozvázal jsem tkanice a desky otevřel.
Byly v nich staré rodné a zánovní úmrtní listy, nějaké parte, osvědčení o státním občanství, pojistná smlouva, vojenská knížka, vysvědčení a výuční list, který potvrzoval, že Josef Pasteřík se řádně vyučil instalatérem se specializací topenářvzduchotechnik.
Taky tam byla nadvakrát přeložená listina s hlavičkou liberecké realitní kanceláře REALIB, která potvrzovala, že pánové Josef a Antonín Pasteříkovi pověřují firmu prodejem čtyř objektů v Jablonci nad Nisou, čísla popisná a tak dále.
Podíval jsem se ještě na datum smlouvy, podepsané za Realib jednatelkou Kamilou Votavovou, složil jsem papír, strčil ho do kapsy, zavázal tkanice a vrátil desky do šuplíku. Pak jsem opustil ten roztomilý koutek a našel v předsíni ještě jedny užší prosklené dveře.
Byla to koupelna spojená s klozetem. Vana vypadala, že se v ní nedávno někdo koupal, a na skleněné poličce ležel holicí strojek plný ještě nezaschlé pěny.
Zavřel jsem dveře a vyšlápl úzké schodiště do podkroví. Nahoře byl kamrlík se všemi možnými starými krámy a v protějších dveřích jsem našel nemoderní ložnici se dvěma šatníky, manželskými postelemi a nočními stolky z ořechového dřeva. Na všech knoflících a zámcích visely zelené hedvábné střapce. Jeden šatník byl pootevřený a nějaké složené a vyžehlené prádlo leželo na podlaze. Postel blíž k oknu byla rozestlaná a všecko tam páchlo naftalínem.
Vrátil jsem se dolů. Josef Pasteřík jako by byl doma, ale přesto nebyl k nalezení…
Byly tu ještě schody, které vedly do suterénu. Otevřel jsem dveře, kterými jsem přišel, rozsvítil další bludičku a sešel dolů.
Nejdřív jsem uviděl regály se zavařeninami a několika láhvemi laciného vína, jaké se prodávají v obchodech se zeleninou. Pak jsem si všiml něčeho, co viselo na stěně a zřejmě souviselo s elektrickým topením. Stál tam taky špalek na štípání dříví a u jedné stěny byla pečlivě srovnaná rozštípaná březová polínka.
O pár kroků dál byly pootevřené dveře.
„Pane Pasteřík," řekl jsem ještě jednou a naposled.
Když se nic neozvalo, strčil jsem do dveří pistolí a sáhl dovnitř, abych našel vypínač. Pak jsem rozsvítil.
Byla to holá místnost, ve které stála jenom stará vířivá pračka a vedle ní ždímačka.
Na protější obílené stěně byly tmavé cákance a pod nimi ležel obličejem dolů Josef Pasteřík. Měl na sobě košili a

kalhoty se šlemi, zřejmě tytéž, které jsem na něm viděl v hotelovém pokoji číslo 311.
Jenomže tam neměl v týle zaseknutou sekeru.
32
Vyběhl jsem nahoru.
Číslo kysické fary jsem si ve Zlatém lvu opsal ze seznamu, takže jsem se nemusel zdržovat hledáním.
Tentokrát telefon vyzváněl ještě déle, až jsem se z toho zpotil v podpaží. Ale pak se kaplan přece jen ozval.
„Mládenče," řekl jsem mu, „tady je zase ten dotyčnej, co vás už dneska vzbudil jednou."
„Ano," řekl ten vyrovnaný a trpělivý služebník boží, místo aby mě někam poslal. „Máte snad nějaké zprávy o důstojném pánovi?"
„Nemám ani jednu," řekl jsem. „Ale mám pro vás pár pokynů, kterejch byste se měl úzkostlivě držet. Tak poslouchejte: Po okolí pobíhá šílenec a s největší pravděpodobností přijde k vám na faru. Neotvírejte, i kdyby se vám třeba zdálo, že se vrací pan farář. Taky se neukazujte v okně, protože ten cvok má revolver."
„Prosím vás… Nepřeháníte to?"
„Ne. Vemte rozum do hrsti a pánaboha nechte stranou. Ten blázen je vrah. Mohlo by se stát, že se vám vyzpovídá ze smrtelnýho hříchu, a až mu dáte rozhřešení, udělá z vás mrtvolu. Tak to vidím já a vím o tom víc než vy. Chápete? Vy jste jenom samý bůh láska jest a s každým hříšníkem máte svatou trpělivost. Jenomže já jsem polda a viděl jsem víc mrtvejch než vy. Proto vám taky volám. Zamkněte se a neotvírejte, nechoďte k oknu, prostě dělejte, že nejste doma ani vy, ani ta vaše slaďoučká řádová sestřička."
„Pánbůh s vámi," řekl, „snad si nemyslíte, že je tady? Sestra Klára je pomocná administrativní síla a jen jednou týdně dojíždí na faru z kláštera v Turnově."
„Jsem neznaboh a rouhám se kudy chodím," já na to. „Měl jsem vás v podezření, mladý muži. Omlouvám se, ale zároveň se vám divím.
Jí taky, samozřejmě."
Neřekl nic.
„Uděláte to, jak jsem vám řek?" zeptal jsem se.
„Nevím, pane," řekl. „Odmítnout svatou zpověď bych neměl. Snad mě Pán v pravou chvíli osvítí."
„Jo. Jen abyste už přitom nebyl bradou vzhůru."
Přerušil jsem spojení. Kdo chce kam… a tak dále.
Vytočil jsem další číslo; tentokrát jsem čekat nemusel.
„Slyším," ozvalo se vzápětí.
„Tady Fink, ten pražskej privátní policajt," řekl jsem. „Víte kterej, strážmistře?"
„Ano. O co se jedná?"
„Sežeňte kapitána Maška. Řekněte mu, že Josef Pasteřík leží ve vlastním sklepě a v hlavě má sekeru až po topůrko. Je to bíle ohozenej barák na návsi v Brusicích, kousek od hospody, číslo šedesát čtyři. Barák je zamčenej, ale zezadu je uvolněný sklo ve sklepním okně."
„Josef Pasteřík, Brusice šedesát čtyři, náves, bílej dům poblíž hospody, sklepní okno zezadu," opakoval. „Voláte odtamtud?"
„Jo. To není všechno."
„Znamenám si."
„Ať okamžitě vyhlásí pátrání po bílý škodě sto dvacet. Espézet: J jako Josef, C jako Cyril, N jako Norbert, nula čtyři jedna dvě.
Řidič je s největší pravděpodobností ozbrojenej a moh by střílet bez varování."
„Jécéen nula čtyři jedna dvě. Čekáte na místě?"
„Zatím jo. Ale nevím, jestli tady budu, až přijedou."
„Měl byste tam počkat."
„Mám jiný starosti," řekl jsem a položil sluchátko.
Potom jsem se vrátil na sklepní schodiště, vylezl jsem ven, jakžtakž vrátil sklo do okenního rámu, oběhl dům, znova přelezl vrátka a doklusal zpátky k autu. Pár vteřin jsem jen tak seděl, pak jsem si zapálil a rozjel se do Borku přes Doubkov a Koněplazy.
V oknech s pelargoniemi se nesvítilo a domovní dveře byly zamčené. Zazvonil jsem. Potom jsem zazvonil znova. A ještě jednou do třetice…
Začalo mě mrazit, když se konečně nahoře pohnula záclona a pak se otevřelo okno. „Kdo je to?" zeptal se rozespalý hlas.
„Fanfán Tulipán, slečno učitelko," řekl jsem. „Strašně moc se vám omlouvám."
„Vždyť je pomalu půlnoc," řekla.
„Máte pravdu. Nechcete se oblíknout a sejít dolů?"
„Propána… Proč, pane Finku?"
„Věříte mi?"
„Já nevím… Proč bych vám neměla věřit?"
„Protože nevěříte chlapům vůbec."
„To jste mě špatně pochopil."
„Dobře. Tak se oblíkněte, zabalte si pyžamo, ručník a kartáček na zuby a pojďte dolů. A pospěšte si."
„Promiňte, ale snad byste mi měl říct -"
„Haničko," řekl jsem, „jste v nebezpečí. Nemůžu tady zůstat a hlídat vás, a než bych to vysvětlil nějakýmu odvážnýmu

traktoristovi, mohlo by bejt pozdě. Odvezu vás někam, kde vás nikdo nenajde.“
„Souvisí to snad -“
„Mám vás děsit podrobnostma? Věřte mi, že to myslím smrtelně vážně. Dnes v noci tady zůstat nemůžete.“
„Hned jsem dole, pane Finku.“
Zapálil jsem si další cigáro a chodil sem a tam kolem auta. Večer byl stříbřitý a chladný; hvězdy se ztrácely ve svitu měsíce.
Vonělo seno a někde kuňkaly žáby.
A odněkud se blížilo zlo, které se utrhlo ze řetězu.
Protože mi najednou začaly cvakat zuby, sedl jsem si do vozu, kde bylo přece jen o něco tepleji. K tomu jsem pustil rádio a chytil tam nějakou symfonii.
Konečně vyšla ze vrat školy Hanička Loudová ve svetru s jeleny, džínsech a s taškou v ruce.
„To je Brahms,“ řekla.
„Kdo?“ já na to.
„Ta hudba.“
„Aha. Odpusťte nevzdělanci.“
„Vám se snadno odpouští,“ řekla. „Nevšiml jste si?“
„Jen se mě na nic neptejte,“ řekl jsem. „Poslouchejte si toho svýho Brahmse a myslete si třeba, že jste se vydala na noční výlet se strejdou, kterej vás choval na kolenou, když jste byla malá. Když jste byla větší, pouštěl s váma draka a jednou vás taky vzal na lochnesku a koupil vám tureckej med.“
Řekla: „Mě nemusíte uklidňovat, pane Finku.“
„Tím líp. Jen mi slibte, že se nebudete ničemu divit.“
„Dobře, nebudu.“
Přesto se asi divila, když jsem po čtvrthodině jízdy zahnul ze silnice k závoře motelu Dobrá Voda.
Z dřevěného domečku u brány vyklusal mladík v modrobíle pruhovaném tílku a bílých nohavicích do zvonu; zvedl závoru a ukázal na malé parkoviště.
Zatočil jsem tam a zastavil.
„Mluvíte jenom islandsky,“ řekl jsem.
„Proč?“
„Slíbila jste, že se nebudete ničemu divit.“
Neřekla nic, jenom zamrkala.
„Chcete se u nás ubytovat?“ zeptal se pruhovaný mládenec, když jsem vystoupil. „Můžete dostat dvoulůžák nebo čtyř… Tam máte víc místa, ale je to dražší.“
„Stačí dvoulůžkovej,“ řekl jsem. „Některý věci můžeme nechat ve voze.“
„Tak račte dál… Já si vás napíšu. Dělám tady správce a říkaj mi Bob.“
Otevřel jsem Haničce Loudové dvířka a řekl s tvrdým přízvukem:
„Gom hvér, Gunhild, gom hvér.“
„Paní je cizinka?“ zeptal se Bob, když jsme vešli do baráčku, kde úřadoval a zřejmě i spal. V rohu mu běžela televize se ztlumeným zvukem a na stolku pod ní byl talíř s nedojedenou večeří.
Znaveně jsem kývl. „Je tu na dovolený… Neteř. Sestra v osmačtyřicátým emigrovala a vzala si Islanďana.“
„Pane jo. Až z Islandu,“ řekl a uznale vycenil chrup.
Hana Loudová se na něj podívala, taky se usmála a pak se tázavě podívala na mě.
„Med kvér doga,“ řekl jsem. „Ites lang vej to Ísland.“
Usmála se ještě jednou a řekla: „Ys. Abher Ček guntry…“ Načež dodala se zoufalou snahou, aby jí ten sympatický středoevropský mariňák porozuměl: „Ček guntry krásny, super.“
Tím toho srdečného mládence natolik okouzlila, že ani nechtěl doklady. „Napíšu si jenom číslo auta,“ řekl. „Tady se mi zapište… Dám vám šestnáctku, ta je z těch volnejch chatiček nejlepší a funguje tam elektrický topení.“
Napsal jsem do knihy hostí: Pavel Vodsloň, Jablonec n. N. a Gunhild Finnbogátsdóttir, Reykjavík, Island.
Mládenec nám dal klíče a ukázal, kudy mám jet.
„To bych teda nevěřil, že umíte tak pěkně islandsky,“ řekl jsem, když jsem zastavil u chaty se zavřenými okenicemi a číslem šestnáct pečlivě namalovaným nad dveřmi ze světlého dřeva.
„Neměl byste se divit, když se nesmím divit já,“ řekla. „A teď - co, pane Finku?“
Odemkl jsem chatu. „Račte,“ řekl jsem. „Rozsvítím, až zavřeme dveře.“
Trochu zaváhala, ale vešla.
Zavřel jsem, nahmatal vypínač a rozsvítil.
Byly tam dvě ustlané postele, noční stolky, skříň a dokonce toaleta se sprchovým koutem. „To není nejhorší,“ řekl jsem.
„Využijte místního komfortu podle přání. Pokračujte ve spánku a pokud možno nikomu neotvírejte, dokud se nevrátím.“
„Jedete pryč?“
„A co jste čekala? Že se tady s vámi utábořím?“
Stála proti mně, malá a bezmocná, se svým úsměvem Mony Lisy, brýlemi a velkými ňadry pod svetrem s jeleny, jaké se nosí na Islandu. „Myslela jsem, že mi teď vysvětlíte…“
„Dobrou noc,“ řekl jsem a poněkud urychleně vypadl.
Sotva jsem dojel k bráně, vyrazil Bob ze svého domku jako myš z díry. „Něco neklape, pane Vodsloň?“
„Já ještě někam musím,“ řekl jsem. „Rád bych, aby se neteř řádně vyspala, dneska jsme toho objezdili až pánbu brání.

Trosky, Valdštejn, Kost, Hrubou Skálu…“ Podal jsem mu okénkem srolovanou stovku. „Mrkněte tam občas, ať ji nikdo neruší. Znáte lidi.“
„Díkes, pane Vodsloň… Okej, dám bacha. Ale tady je klídek, když není nějakej táborák nebo taneční párty.“
„Nevím, za jak dlouho se vrátím.“
„Bob nikdy nespí,“ řekl a zazubil se.
Když jsem zastavil na brusické návsi, v hospodě ještě svítili, i když okna domků okolo zhasínala jedno po druhém. Jinak se tu nic nezměnilo.
Vešel jsem do zakouřeného výčepu, kde pár mazavků zpívalo s harmonikou Cikán, černý cikán, v koutě hráli čtyři dědkové mariáš a o stůl dál se parta mládenců naparovala u piva před dvěma kráskami v kožených bundách, na které by si určitě žádný místní úchyl nepřišel.
„Tak co?“ otočil se ke mně od krajního stolu jeden ze dvou zedníků, se kterými jsem mluvil odpoledne. „Jestlipak jste našel Hanku Loudů?“
„Ale jo,“ řekl jsem. „Máte tady volno?“
„Vemte si židli,“ na to zedník.
„Dostanu tu ještě něco k jídlu?“
„Guláš má starej Mizera furt. S chlebem.“
Vytíral jsem zbytek guláše chlebovou kůrkou, když se venku ozvaly a vzápětí ztichly motory dvou automobilů.
33
„To vám teda pěkně děkuju,“ řekl mi kapitán Mašek, když se jeho parta pustila do rutinní práce v dalším domě s mrtvolou dalšího Pasteříka (Discret - vraždy až do domu) a my se spolu usadili v jeho voze. „Dnešní den vám nezapomenu a manželka teprv ne.“
„Proč se radši nestanete podnikatelem?“ řekl jsem. „Je to takové pokojné povolání.“
Popadl se za uzel kravaty a škubl s ním sem a tam, aby ho povolil. „Nevím,“ řekl, „mám-li považovat zrovna za štěstí, že major Ditrich je zaneprázdněnej tím poslaneckým případem. Kdyby byl tady, rozčiloval by se s váma sám. Proč jste sem vlastně jel?“
„A proč jste sem vy nejel?“ řekl jsem.
„Můžete mi říct, proč bych sem měl jezdit, když jsem ho sám poslal domů?“
„Třeba proto, abyste ho hlídal.“
„Před kým?“
„Vás ještě pořád nenapadlo, proč vrah u Pasteříků dělal všechny ty nesmysly s brokovnicí a doutnákem a tak dále?“
„Co jinýho by mě mělo napadnout, než že tím chtěl zamaskovat vraždu? To je přece evidentní.“
„Samozřejmě. Ale čí vraždu?“
„Přece Antonína Pasteříka.“
„Nebyl bych si tak jistej. Mohla to bejt mrtvola kdejakýho chlápka střední postavy s modrejma očima a vlasama neurčitý barvy. Kdo vám potvrdil, že je to právě Pasteřík? Jenom jeho bratr Josef, a ten ho už dva roky neviděl. Navíc ho podle podoby identifikovat nemoh… Říkal jste, že podle nějaký pihy. Každej má někde nějakou pihu. Nepovídejte, že si pamatujete všechny pihy vlastní manželky. Pamatovat si takový věci u bratra je ještě míň pravděpodobný. On vám kejvnul, protože se na mrtvolu nechtěl dívat, a protože samozřejmě podleh stejnýmu omylu jako my. Že v tom baráku jinej mrtvej nemá co dělat. Sám vám to přece říkal.“
Kapitán Mašek mlčel.
Sáhl jsem do kapsy a podal mu smlouvu o zprostředkování prodeje čtyř jabloneckých domů firmou Realib. Rozsvítil si na to a přečetl si smlouvu odshora dolů.
„To přece víme,“ řekl. „Kde jste to vzal?“
„Tam.“ Ukázal jsem na dům, v němž teď svítila všechna okna. „V Pasteříkově šupleti. Ničeho jste si nevšim?“
„Leda toho, že to za Realib podepsala Kamila Votavová. To je Pasteříková za svobodna. Ale to snad není žádnej objev. Tam se s ní přece její budoucí manžel seznámil, vím to od jeho bratra.“
„Podívejte se na datum.“
„Dvacátýho srpna devadesát jedna.“
„V sobotu to bylo přesně tři roky,“ řekl jsem.
Mašek vypadal, že by mě nejradši něčím praštil.
„Není toho na vás trošku moc?“ zeptal jsem se.
„Na koho by sakra nebylo? Samozřejmě že je toho na mě moc. Ten zatracenej Hromádka. Blázinec, co nám tu nadělal major. Pak ta vaše Trojanová. Ještě k tomu jsem ženě slíbil ten flám…
Krucinál, proč tohle ženský nechápou… No dobře, ať je po vašem.
Data jednotlivejch případů vždycky nějak štimujou se vztahem těch dvou, včetně posledního. Ale co mi to říkáte, prosím vás, proč by ten mrtvej neměl bejt Pasteřík?“
„Mělo nám bejt jasný, že to není on. Jak by moh chodit po dvoře v půl druhý v noci, když už byl pár hodin po smrti? Leda že bysme věřili na duchy.“
„Chcete říct, že on sám?“
„Samozřejmě. Protože mrtvej byl někdo jinej. Pasteřík ho nejdřív odprásknul koltem. Potom mrtvolu převlík do svejch hadrů a zohavil jí hlavu brokovnicí, aby nebyla k poznání. Načež si uvědomil, že kromě broků se najde taky střela, a že to bude podezřelý… Ale nemoh ji najít. Tak se rozhod, že to nejlíp zamaskuje požárem, protože ve spáleništi nikdo kulku hledat nebude -, vždyť se poblíž spálenýho těla najde spálená brokovnice. Jde o tutéž kamufláž jako při vraždě Pasteříkový.

V obou případech to taky není dotažený do konce, jako by se vrah potácel mezi vlastní lhostejností k důsledkům a strachem z prozrazení, horečnou aktivitou a útlumem.“
Z hospody vyšlo pár místních mazavků; zastavili se a nejspíš vedli řeči o policajtech u Pepíkova baráku.
„A kdo ten mrtvej podle vás byl?“ zeptal se Mašek.
„Majitel tý bílý škody sto dvacet, po který jsem chtěl vyhlásit pátrání.“
„Zatím jsem neměl čas zjišťovat majitele.“
„Patří faráři z Kysic.“
„Někdo mu ji ukrad?“
„Možná Pasteřík. Jenže až po tom, co z něj udělal tu mrtvolku s ustřelenou hlavou.“
Mašek řekl: „Panebože.“
Bylo to celkem na místě.
„Mělo nás to napadnout už dávno,“ pokračoval jsem. „Copak jsme nemluvili o tom, jak se chodil zpovídat ze svejch hříchů ke známýmu faráři, u kterýho jako kluk ministroval? Ten starej pán se jeho smrtelnejma hříchama trápil, až se utrápil. Zpovědní tajemství pro něj bylo nedotknutelný… Snad doufal, že svýho bejvalýho ministranta přivede na správnou cestu, snad se těžce rozhodoval, jestli má tajemství porušit, když Pasteřík zabil tu druhou… Kdopak ví. Byl ze starý školy a odnes si tajemství Bestie z Tamberku na nebesa. Potom ale v Kysicích nastoupil novej farář, kterej k tomu měl přece jen modernější přístup. Když se mu Pasteřík zpovídal z tý vraždy pražský lyžařky, nebo snad z květnový nebo dokonce červencový vraždy, o který sice nevíme, ale připouštíme ji, řek mu nejspíš rovnou, že takovej hřích spadá taky pod jiný soudy, než je ten poslední. Nevím, čím se podle katolický církve dá před bohem odčinit vražda; třeba účinnou lítostí a kajícným doznáním lidský spravedlnosti. K tomu si uvědomte, že ve chvíli, kdy se Pasteřík zpovídal, vůbec nemusel vědět, že kněz za mřížkou už není jeho starej farář, na kterýho byl spoleh.“
„Ten mladej ale taky nic neoznámil.“
„Ne. Ale pravděpodobně mu dal nějakou lhůtu.“
„A - čekal? Věděl o vraždě… a čekal?!“
„Samozřejmě. Čekal a žral se, dokud se místo zprávy o Pasteříkově přiznání nedočkal zprávy o vraždě jeho manželky.“
Mašek vytáhl z tašky svůj čibuk a hledal sirky. Půjčil jsem mu zapalovač. „Taková zatracená motanice,“ řekl a zuřivě zabafal.
„Máte pravdu,“ řekl jsem, „byl to dost komplikovanej případ. Ti dva chmatáci, nerváky s majorem, podezřelej Hromádka… A potom - já musel dělat pro klienta. Jinak bych byl bejval začal o Pasteříkově zpovědníkovi přemejšlet dřív. Jenže bych mu byl už stejně nepomoh.“
„Myslíte, že jel sám za Pasteříkem?“
„Vím, že je od pondělka neznámo kde. Řek mi to kysickej kaplan.
Typ auta a espézetku mám taky od něj.“
„Jestli je ten mrtvej opravdu kysickej farář… Proč nešel rovnou za náma? Já to nechápu.“
„Chtěl, aby se Pasteřík přiznal sám. Asi mu řek, že ví, jak to bylo se smrtí jeho ženy, a že oznámí policii fakta i o tý předešlý vraždě, pokud to Pasteřík neudělá sám do zejtřka nebo třeba do neděle… Tak nějak. To už ale Pasteřík nebyl tou ovečkou v chrámu páně, protože se zbavil komplexu ze svý vlastní ženy. V tý chvíli už myslel jen na to, jak si zachránit vlastní kejhák. A protože se farář ukecat nedal, musel jít k čertu. Nebo snad k pánubohu, co já vím.“
Z domu vyšel poručík, kterého jsem znal už ze soboty. Došel k vozu, naklonil se k okénku a podal kapitánovi Maškovi velkou hnědou obálku. „Jeho náprsní taška,“ řekl. „Včetně dokumentů z psacího stolu v obejváku.“
„Máte otisky ze sekery?“ zeptal se Mašek.
„Jo, máme. Předběžně jsem je porovnal. Jsou taky na jednom hrnku v obývacím pokoji.“
„Jsou to některý z těch -“
„Pravděpodobně jsou to ty, který jsme označili písmenem č jako Číňan.“
„Pokračujte,“ řekl Mašek.
Poručík kývl a vrátil se do domu.
„Číňan,“ řekl Mašek. „Číňan. Není to k posrání?“
„Jasně, jakejpak Číňan,“ řekl jsem. „Ty otisky, který byly nejen na pažbě pušky, ale prakticky všude kromě hnízdečka paní Kamily, patřily jejímu manželovi. Otisků mrtvýho tam bylo jak šafránu a nás to netrklo.“
„Proč zabil svýho bratra a proč neutřel vražednej nástroj, když si dal takovou práci s kamufláží těch předešlejch dvou mordů?“
„Protože je magor,“ řekl jsem. „Chvílema prostě neví, co dělá.
Sem přijel, protože si myslel, že mu starší brácha pomůže.
Obrátil se na něj jako za starejch časů, kdy si nevěděl rady s holkama. Jenomže bráchu to samozřejmě ani nenapadlo… Dal mu najíst a pak ho odved dolů do prádelny, aby si tam vypral zakrvácený kalhoty nebo sako nebo vestu, co já vím. Byl to ještě větší škrt než bratr a ze svýho šatníku by mu nedal ani fusekli, od který se druhá předloni ztratila. Jenomže to bylo až po tom, co se chudák Toník u hrnku s culifindou a tavenýho sejra vyznal staršímu a zkušenějšímu bratříčkovi Pepíkovi ze svýho nešťastnýho zbabranýho života. Jestli přišli dolů a Josef mu řek něco jako: tady si to přeper a vypadni, s tím já nechci nic mít, Toník si snadno spočítal, že ho brácha shodí, hned jak vytáhne paty z jeho baráku. Sekera byla na dosah ruky. Pak si našel něco na převlečení nahoře ve skříni, vykoupal se a oholil, možná vybral bráchovu prkenici…“
Mašek najednou ožil a vytáhl anténku vysílačky. „Haló, Tomáši…
Slyšíš mě? Přepínám.“
„Slyším. Přepínám.“

„Byli jste v garáži? Přepínám.“
„Zatím jsme neobjevili klíče. Přepínám.“
„Jdu tam, konec,“ řekl Mašek a zastrčil anténku. „Pojďte se mnou… Podíváme se do garáže.“
Šel jsem za ním a v hlavě se mi převalovala myšlenka, kterou mi přetrhl v nejlepším.
Před domem se k nám přidal poručík.
Garáž měla vjezd z úzké a obloukovité postranní uličky končící slepě o pár metrů dál. Bylo to vlastně za domem, zpředu nebylo garáž vidět a do uličky jenom tehdy, když člověk přešel kolem jejího ústí. Z jedné strany se táhl plot Pasteříkovy zahrady a z druhé byla jen zeď vedlejšího stavení, bez oken a dveří.
Mašek posvítil baterkou na zámek dvoukřídlých vrat.
„Obyčejnej dozičák,“ řekl poručík.
„Odemkni to.“
„Jo… Hned to bude.“
Zatímco poručík cinkal paklíči, zeptal jsem se Maška, co hodlá v garáži najít.
„Divil bych se, kdyby nesebral jeho auto,“ řekl. „Zatím to není hledanej vůz… Jestli má pas, moh by zkusit hranice. Německo, Rakousko…“
„Myslíte vlastní pas?“
„Vlastní nebo bratrův. Jistá podoba tu je.“
„Tak - a je to,“ řekl poručík.
Otevřel vrata garáže a posvítil dovnitř. Mašek se přidal se svou baterkou.
V garáži stála bílá škodovka JNC 0412 z Kysic.
„Můžeme odvolat pátrání,“ řekl Mašek. „Měl ji někde ulitou a tady si ji vyčenžoval za bratrovu. Její espézetku máme a jeho za chvíli taky. Tomáši… Jdu dovnitř telefonovat. Počkej tady.“
„Čí že to měl bejt bratr?“ zeptal se mě poručík, když se kapitán vzdálil.
Vysvětlil jsem mu to pár větami.
„To jsou teda věci,“ řekl poručík. „Nejdřív zlikviduje všecky, co o těch jeho prasárnách něco vědí, a pak si vyrazí na cestu kolem světa. Tihleti saďouři maj vždycky náramný štěstí, takovej Mrázek jezdil na kole střílet lidi za bílýho dne a nikdy ho přitom žádnej ani nezahlíd.“
V tu chvíli se mi v hlavě spojily oba konce té přetržené myšlenky. „Vy jste prohlížel papíry v tý náprsní tašce, než jste ji dal do obálky?“ zeptal jsem se.
„Jo, zběžně. Peníze tam nebyly, jenom všelijaký starý paragony, jízdenky z vlaku a tak. Proč?“
„Byla mezi nima taky moje firemní vizitka s připsaným telefonem a adresou na Tamberk?“
„Určitě nebyla. To bych si všimnul.“
Kapitán Mašek se nevracel.
„Skočím si pro něco do vozu,“ řekl jsem.
Poručíkovi to bylo jedno. Sotva kývl hlavou.
Všichni Maškovi zbrojnoši byli v baráku, jen u branky jeden ze šoférů vysvětloval chlapům, kteří šli z hospody, že se vůbec nic neděje, a že si můžou jít klidně lehnout.
Usadil jsem se za volantem favoritu a nastartoval.
Ve světle dálkových reflektorů se kroutila úzká silnička lemovaná trním a hložím a gumy vydávaly v zatáčkách vysoký protivný jekot.
Řítil jsem se přízračnou měsíční nocí a myslel na to, že Bestie z Tamberku přece jen ještě nezlikvidovala všechny, kdo o ní a jejích zločinech něco věděli.
Nejvíc jsem toho totiž věděl já.
Když jsem zaparkoval před hotelem na Tamberku, podíval jsem se po ostatních vozech, co tu stály.
Žádná škodovka mezi nimi nebyla.
Cestou dolů jsem byl díky tomu přece jenom o něco klidnější.
Penzión přede mnou ležel v měsíční záři jako zakletý přístav dávné legendy.
Bylo mi trošku žinantní mlátit na dveře takového přístavu, ale jinak bych se dovnitř nedostal. Myslel jsem přece, že tu budu sám, a jedny klíče mi stačily. Vykráčel jsem po dvou schodech ke dveřím a zabouchal.
Lenka musela mít lehké spaní, protože jsem takřka vzápětí uslyšel šátravé kroky jen napůl obutých adidasek. „Kdo je to?“ ozvalo se za dveřmi.
„Fink,“ řekl jsem. „Ten slavnej detektiv.“
Čekal jsem nějakou podobnou průpovídku, ale Lenka asi byla přece jen rozespalá. Neodpověděla, odemkla a otevřela dveře. Překvapilo mě, že na sobě má jen tričko, pod kterým jí mezi stehny vykukoval tmavý trojúhelníček. „Elvíro, Elvíro,“ řekl jsem. „Probuďte se, mažte nahoru a buď se slušně oblíkněte, nebo se radši vůbec nevracejte.“
Podívala se na mě divným pohledem. Někde za ní se ozvalo odkašlání. Nemohlo napadnout nic jiného, než že se Lenka a Jano díky mé nepřítomnosti domluvili až příliš. Překvapilo mě, že mě to pohoršuje; a protože jsem nechtěl, aby to na mně poznala, vešel jsem do dveří, zavřel je za sebou a zamkl. „Proč sakra nerozsvítíte?“ řekl jsem. „Snad abych toho probůh neviděl ještě víc?“
Najednou mě oslnilo světlo silné baterky.
„No tak, Jano, neblbni,“ řekl jsem.
„Otoč se ke zdi a dej ruce nahoru, ty zatracenej fízle,“ odpověděl mi neznámý hlas. „Rozsviť, Kamilo. A řekni mu, že ho picnu, jestli se o něco pokusí.“
34

Doprdele, já idiot, říkal jsem si. Doprdele! Co jsem to za debila, že jsem vlez tomu cvokovi do pasti? Jenomže klnout si do debilů a idiotů mi nebylo nic platné, když jsem stál u zdi s rukama nahoře a nechal si šmátrat po těle. Ledaskoho můžete nakopnout do šimpánu, i když stojí za vámi, můžete si ho přehodit přes hlavu, nasadit mu páku na nohu a třeba mu ji zlomit v koleně; jenže to všechno můžete udělat jenom v případě, že nevíte o koltu s náboji magnum, který vám může vystřelit játra z těla nebo udělat tak velkou díru do hlavy, že ji pak můžete používat jako rukávník.
Vytáhl mi z pouzdra waltra. „Tu máš, Kamilo," řekl a cvakl pojistkou. „Dej mi na ni pozor."
„To víš že jo, Toníku," řekla Lenka.
„Tak ty seš ten hajzl, co mi o něm vypravoval Pepík," na to Pasteřík.
„Zatím ho nech naživu, Toníku," řekla Lenka. „Ať ti nejdřív pěkně poví, o co mu vlastně jde."
Měl jsem dojem, že jsem se zbláznil. Byl jsem tuhý jako golem, kterému zahodili šém do rybníka. „Tak se otoč, ty prevíte," řekl Pasteřík.
Mohl bych říct, že na mě hlaveň jeho revolveru zírala jako ústí tunelu, který vede do věčnosti.
Nezírala.
Prostě jsem jenom viděl, jak na mě míří koltem a nemohl jsem dělat nic víc, než se připitoměle usmívat.
Taky jsem samozřejmě viděl, jak na mě mým vlastním waltrem míří Lenka. Jak stála u zdi jen v tom svém tričku a s napůl obutými adidaskami na nohou, vypadala jako náramně rafinovaná fotka z kalendáře Playboye - taky proto, že mhouřila jedno oko.
„Co kdybysme si šli sednout ke krbu, Toníku?" řekla.
„To bysme mohli," řekl Pasteřík. „Ale on bude stát."
„Jasně, Toníku. Není to žádnej host. Jenom obyčejnej hloupej fízl."
Pasteřík se zasmál vysokým pištivým hlasem. „Teda, Kamilo," řekl, „ty seš ale pěkně vyčůraná holka, co?"
„Jako ty ne, Toníku," řekla. „Kam se na tebe hrabu."
„Ale jo," pochichtával se, „však uvidíme, co dovedeš. Ráno to v posteli bejvá nejlepší. Pepík to povídal."
„Ještě není ráno."
„Ale bude, Kamilo, bude. Tak mazej, fízle."
Vešli jsme do salónu. Lenka rozsvítila a Pasteřík mi pořád neochvějně mířil mezi oči. Vypadal skoro jako jeho bratr Josef, měl stejné vlasy jako mokrou slámu a bezbarvé oči, byl jen o něco subtilnější. „Tady si stoupni," řekl. „Tuhle ke zdi. My se pěkně posadíme k tomu našemu rodinnýmu krbu."
Posadil se a ukázal Lence na druhé křeslo. Jak ho obcházela, poplácal ji po zadku jako kobylu.
„Ale Toníku," řekla, „no tak… Nech to na ráno, jo?"
„To víš, že jo," na to Pasteřík. „Až ráno v posteli."
„Teď si budem povídat."
„No jo… Teď si budem povídat. A o čem?"
„Pověz mu to o tý Němce," řekla Lenka.
„To se ti líbí, Kamilo?"
„No jéje," řekla. „Je to náramný, Toníku."
„Tak hele, fízle," začal Pasteřík, „to bylo tak: Kamila měla svátek. Jenže se ráno sebrala a odjela někam pryč. Zapomněla na to, že jo, Kamilo?"
„No jo, zapomněla jsem na to," řekla Lenka. „Kdybych bejvala věděla, že pro mě máš takovej krásnej dárek, Toníku…"
„Jo, dárek. Já myslel, že na mě budeš hodnější, když ti dám ty korále. Proto jsem tě taky šel hledat. Ta Němka vypadala skoro jako ty…" Najednou se zarazil. „Já myslel, že budeš žárlit."
„Taky že jo, Toníku. Nejradši bych ji zabila."
Zase se příšerně zachichotal. „Jenže tu už nezabiješ, je po smrti. Copak jsi to nečetla v novinách? Tenkrát to bylo prvně, co o mně psaly noviny. A od tý doby už kolikrát… Vlastně jsem slavnej člověk, když o mně píšou. Říkaj mi Bestie z Tamberku, představ si."
„Taky jsem na tebe pyšná."
„Bylo to s ní pěkný, Kamilo. Vyhrnul jsem jí svetřík a popad jsem ji… Ta sebou házela. A najednou začala křičet: hilfe, hilfe. To dělaj všecky ženský, brácha mi to říkal. Tak jsem ji trošku zmáčknul, tu hubu jsem jí zacpal… Pak jsem šel domů a dal jsem ti ty korále, pamatuješ?"
„Takový krásný korále, Toníku."
„Kde je máš?"
„Přece doma. Tady jsme jenom na výletě."
„Jo, jo. Na výletě."
„Tak povídej dál, Toníku."
„O tý fotografce?"
„No, o tý fotografce. To je taky povedený."
„Jo… Však jsi to taky zavinila ty. Koupil jsem ti zlatej prstýnek s briliantem a tys mi za to ani nepoděkovala. A když jsem ti chtěl dát pusu, tak jsi mi řekla, že mi je cejtit z huby a že máš moc práce."
„Asi jsem opravdu měla moc práce, že jsem na tebe mohla bejt tak zlá. Však já ti to ráno vynahradím."
„Ty mrško jedna."
„A jak to teda bylo s tou fotografkou?"
„Ale… Ona povídá: Nemoh byste si stoupnout semhle, já bych přes vás vyfotila ten západ slunce? A já že jo. Vyfotila mě a já jí povídám: Jestlipak víte, kdo já jsem? Já jsem ten vrah, co loni zabil tu Němku z Lobelky. A ona se začala smát, že prej vůbec na vraha nevypadám. Tak jsem vytáhnul ten kus kabelu, co jsem měl v kapse, a bacil jsem ji do hlavy.

Hned se poroučela. Ta nevypadala jako ty, Kamilo. Byla hubená. Ale stejně se mi to s ní líbilo. Potom se začala budit, tak jsem ji praštil ještě jednou pořádně. Odtáh jsem ji kus dál a zaházel listím. Jo - a ten foťák jsem jí vzal a zahodil do přehrady. Jako to tvý pitomý auto."
„A policajti na nic nepřišli, viď?"
„Kdepak. Ani u tý lyžařky… Jenom ty svý lyže jsem potom musel spálit, když psali v novinách, že si jich ten běžkař všimnul. A víš, co bylo nejlepší?"
„Copak, Toníku?"
„Ta holka letos v květnu. Pročpak jsi se mnou nechtěla oslavit svůj svátek, Kamilo?"
„Vždyť já chtěla, Toníku."
„Ty seš tak prolhaná nestyda… Zamkla ses v baráku, abych za tebou nemoh."
„On mi zapad zámek, Toníku."
„Aha. Zámek ti zapad. A já blbec jel až do Varnsdorfu, abych moh ten tvůj svátek oslavit. Sebral jsem tam jednu… Praštil jsem ji v autě, protože chtěla peníze. Pak jsem nevěděl, co s ní.
Jestlipak víš, kde je, Kamilo?"
„To nevím, Toníku," řekla Lenka.
„Přece v těch základech, co jsem vykopal. Nejdřív byla jenom zaházená hlínou… Teď už je na ní beton."
„Jéžiš, Toníku… To by mě teda bejvalo nenapadlo."
Hlas se jí trochu třásl. Snad i zimou. Zato těžký revolver v Pasteříkově ruce se ani nehnul.
„A jak to bylo dál?" zeptala se.
„Co dál? Dva a půl roku jsem tě takhle uháněl, ty potvoro jedna.
Pořád jsem tě někde musel hledat. Když jsi měla svátek, narozeniny, když jsme měli výročí… Nebylo ti mě líto? Bylo ti to fuk. A ten mizera farář chtěl, abych se přiznal. K čemu?
Picnul jsem po něm a bylo to. Jenom samý otčenáše a zdrávasy a účinnou lítost na mě zkoušeli, flanďáci. Proč jsem jim vlastně věřil? Copak vůbec je nějakej pánbu? Žádnej není, protože kdyby byl, nemusel bych tě bejval hledat po všech čertech."
„Už jsi mě přece našel, Toníku."
Byla chyba, že to řekla.
Pasteřík se po ní podíval. „Víš co, Kamilo," řekl. „Já toho zatraceného fízla picnu rovnou a nebudem čekat na ráno. Mně se s tebou chce teďka."
Zachytil jsem Lenčin pohled. „Počkej, Toníku," řekla. „Já vím něco lepšího… Nech ho, ať se kouká. Ten bude mít vztek, že může jenom čumět."
Pasteřík se dal do smíchu. „Neříkal jsem, že jsi vyčůraná holka?" zařičel. „Ty máš teda nápady!"
Znova na mě utkvěla pohledem. Pak vstala a přistoupila k Pasteříkovi, jako by si mu chtěla sednout na klín. „Tak dej pryč ten revolver, Toníku," řekla. „Přece to se mnou nebudeš dělat s revolverem v ruce?"
Už jsem se připravoval ke skoku, když Pasteřík smýkl Lenkou tak, že upadla. „Jdi ode mě, ty huso pitomá!" zaječel. „Na nic se nebude koukat. Žádnej takovej fízl mi Kamilu očumovat nebude. Já ho musím picnout."
Vstal, udělal dva kroky a namířil mi znova mezi oči.
Měl jsem sotva vteřinu na to, abych se k něčemu rozhodl, ale dřív než ta vteřina uplynula, třeskl výstřel.
Jenže ne z koltu, ale z mého waltra.
Viděl jsem, jak Pasteříkovi klesla ruka s revolverem; jaksi udiveně se na mě podíval, kolena pod ním povolila a zhroutil se na podlahu jak balík hadrů. „Kamilo," bručel, „Kamilo…" Skočil jsem k němu a vykopl mu z ruky ten jeho zatracený kolt.
„Jéžišmarjá," řekla Lenka, „snad není mrtvej?"
„Jak by moh bejt mrtvej, když mluví?" řekl jsem.
„Vždyť já ani nevěděla, jestli je to nabitý," na to Lenka. „Kdyby to bejvalo nevystřelilo…"
Najednou se rozvzlykala a skácela se mi do náruče.
„No tak, děvenko," řekl jsem a pohladil ji po vlasech. „Už je po všem. Seberte se, prosím vás." Vzal jsem ji za ramena a trochu s ní zatřásl.
Couvla o krok a stála proti mně v tom svém příliš krátkém tričku a bosa, jak jí napůl obuté adidasky spadly, když ji Pasteřík srazil na zem. „Jsem ráda, že jste pochopil ty mý trapný řeči," řekla. „Takovejch cvoků už jsem pár viděla. Kdybych mu bejvala odporovala, byl by agresivní. Takhle se to dalo zvládnout."
„Nefanděte si," řekl jsem. „Kdybyste neměla v ruce mýho waltra, a kdyby ho bejval Pasteřík neodjistil, když vám ho dával, byl jsem teď v pánu a mohla jste plakat na mý mrtvole. Ale nejspíš byste dlouho neplakala."
„Myslíte, že by mi ten váš pitomej revolver dal jen tak do ruky, kdybych nebyla sestra z psychiatrie a nezpracovávala ho tady předtím dvě hodiny?"
„Není to revolver, je to pistole. Proč jste nevystřelila dřív?
Mohla jste nám oběma ušetřit spoustu nervů."
„Za prvé jsem chtěla, aby vám opakoval všechno, co předtím vykládal mně. Za druhé… No, pořád jsem čekala, že po něm skočíte a tu bouchačku mu seberete."
„Svatá prostoto! To by neudělal ani Marlowe."
„A potom," řekla, „copak si sakra myslíte, že je to ňáká sranda, střílet po lidech?"
„To není člověk, Lenko. Je to Bestie z Tamberku."
„Ale nevypadá na to. Když přišel s tím, že od vás nese vzkaz, sbaštili jsme mu to i s navijákem. Jéžiš… pan Jano. On ho zavřel ho do sklepa."

„Zdravýho?“
„Snad jo. Jenom ho praštil po hlavě, když lez dolů.“
„Dojděte do špajzu a přineste prádelní šňůru.“
„Rozkaz, šéfe.“
Když ji přinesla, svázal jsem Pasteříkovi ruce za zády. „Teď jděte nahoru,“ řekl jsem. „Nejdřív si sakra oblékněte aspoň kalhotky a pak sem přineste tu svou lékárnu. Koupil to někam nad lopatku a zůstalo to vpředu pod klíční kostí. Krvácí. Něco s tím udělejte.“
Odklusala nahoru a já šel zvednout poklop v chodbě před dveřmi salónu. „Jano,“ zavolal jsem do tmy. „Vylez. To jsem já.“
„To je dost,“ odpověděl. „Nemoh bys rozsvítit?“
Šel jsem k řadě vypínačů a jističů na desce u dveří a zmáčkl vypínač s nápisem SKLEP.
„Jak jsi na tom?“ zeptal jsem se.
„Až na tu bouli jakžtakž.“ Jak lezl nahoru, obrátil ke mně obličej se stružkami zaschlé krve. „A co Lenka, je v pořádku?“
„Já nevím,“ řekl jsem.
35
Bylo ospalé nedělní ráno, slunce pozlatilo mlhu stoupající z luk a kapky rosy se třpytily na babím létu.
„Jak ses tady měl?“ řekl Franta Vích. „Ani jsem nebyl doma, jedu sem rovnou z Alp, abych tě zastih. Á… Člověk holt musí začínat pořád znova, co?“
„To je Lenka Valešová.“
„Těší mě. Spěcháte, že máte zabalíno?“
„No… Vlastně jo. Veze nás Hromádka.“
„Rejža? Seznámili jste se…“
„To víš, příležitostí bylo dost…. Tady jsou klíče. A - ještě jednou děkuju, Franto.“
„Ale co… Není zač. Hlavně že sis to tu užil.“
„To jo,“ řekl jsem. „To teda sakra jo. Nestavíš se někdy v Praze?“
„Počítám, že tak začátkem prosince.“
„Tak dej vědět.“
„To víš že jo. Zavolám.“
Potřásli jsme si rukama.
Když jsme se s Lenkou rousali mokrou trávou nahoru k hotelu, řekla: „Nebolí vás po včerejšku hlava? Mě trochu jo.“
„Já toho snad moc nevypil,“ řekl jsem. „A pokud jo, tak jsem to eliminoval tím kancem. Dal jsem si dvakrát a ještě jsem s fořtem a s Maškem ochutnával v kuchyni.“
„To měl pan Jano smůlu, že musel pryč už v pátek.“
„Nemůže odmítat kšefty, tolik jich zase nemá.“
„Ta učitelka je fajn.“
„Pomlouvaly jste mě hodně?“
„No jéje. Určitě vám nad tím kancem v kuchyni zvonilo v uších.
Pojedete sem na tu poslední leč?“
„Nevím, Lenko. Nejspíš ne. Víte, jak v Praze zapadnu do toho stereotypu, ztratí se mi celej Tamberk v mýtickejch mlhách dávnověku - včetně svý Bestie. Jestli sem pojedu, tak leda jako svědek k soudu.“
„Byl to chudák, víte.“
Zastavil jsem se a vzal ji za lokty. „Rád bych se vás na něco zeptal, Lenko.“
„Ježíšku… Na co?“
„Když jste s ním byla ty dvě hodiny…“ Nevěděl jsem, jak to říct.
Podívala se mi do očí, pak zacukala koutky úst a nakonec se dala do smíchu. „Ne… Vy fakt myslíte, že -“
„A co si mám sakra myslet? Byla jste dvě hodiny pohromadě se sadistickým masovým vrahem skoro nahá a mlčela jste o tom i před kapitánem Maškem. Respektoval jsem to, protože jsem vás chtěl ušetřit kdovíjakejch nechutnejch podrobností. Nechtěl jsem se vás na to ptát. Jenže bych se na to ptal sám sebe a nadosmrti. Vždyť to byla moje vina, že jste musela zažít tu hrůzu.“
„Nemám vám co povídat,“ řekla. „Nejdřív měl co dělat s vaším kolegou. Potom se dlouho vykecával. Svlíknout jsem se nakonec musela, když pořád mával tím koltem. To mi taky bylo strachy na zvracení a málem jsem se… Jenže vy jste zrovna přišel. Tak už si s tím nelamte hlavu.“ Na okamžik se odmlčela a potom dodala:
„Já myslela, že se zeptáte -“
„Hola, hola,“ zavolal shora Hromádka, který se nám vydal naproti.
„To je dost, že jdete… V jedenáct mám slezinu ve Filmovým klubu, měl bych režírovat nějakej původní českej thriller.“
„Co Karolína Světlá?“ zeptal jsem se.
„Sponzora nět, Kliftóne.“
Čtvrthodinku jsem s Lenkou mlčky proseděl na zadním sedadle režisérova mercedesu. Netušil jsem, na co myslí, a nechtěl jsem se jí ptát, jakou otázku ode mě čekala. V nějaké nezajímavé liberecké ulici si řekla o zastavení. Hromádka šel odemknout kufr a vyložit Lenčinu bagáž. Vystoupili jsme.
„Tak se mějte,“ řekla mi.
„Nevzpomínejte na mě ve zlým, Lenko… Jo - a ještě jednou díky za nějakej ten rok života navíc.“
Přitiskla se ke mně a zašeptala: „Proč už mi sakra neříkáte Elvíro, Marlowe?“
Potom už jsem ji nikdy neviděl, ani o ní neslyšel.

Major Ditrich o mě zájem neprojevil. Ani k soudu do Jablonce jsem nemusel; když jsem takhle nějak koncem září zavolal kapitánu Maškovi, dověděl jsem se od něj, že Pasteřík se v nějaké nestřežené chvilce ve své nemocniční separaci oběsil.
Samozřejmě o mně psaly noviny a pár redaktorů i redakcí jsem poslal někam. I tak to byla slušná reklama; díky návalu všech možných nových případů jsem v podzimních plískanicích na svoje letošní léto rychle zapomínal.
Bestii z Tamberku mi naposled připomnělo svatební oznámení, které přišlo na mou firemní adresu do žižkovské ulice RimskéhoKorsakova koncem listopadu:
Hana Loudová a Čestmír Voňka dovolují si oznámit všem přátelům a známým, že vstoupí ve stav manželský na radnici v Jablonci nad Nisou dne…
Poslal jsem nějaké nic neříkající blahopřání s devaterem lučních květů, za které mi nikdo nepoděkoval.

Libouchec, srpen 1996 - březen 1997

OSUD MOTÝLKA
1
Gustav Mráček byl tlustý, plešatý, brýlatý a červený ve tváři. Na bradě a okolí měl nazrzlé módní strniště, jaké dokáže i z nejelegantnějšího televizního moderátora udělat vagabunda, a jeho býčí krk trčící jako sloup z límce kožené bundy plynule přecházel v hlavu. Podle nevinných, usměvavých a přívětivých modrých očí byl Gustav Mráček jeden z těch dobráků, kteří na sobě nechají štípat dříví; ale zkuste zahlédnout dno skutečných skutků a úmyslů v temné studnici lidské duše hned napoprvé.
Zahlédnete starou belu.
Celý tenhle případ připomínal stínové divadlo; samý samuraj a mandarin a gejša, dokud nenadzvednete lajntuch, nebo se na to nejdete podívat z opačné strany. Pak je v tu ránu z princezny štětka, ze štětky naivka, z džentlmena syčák, z intrikána charakter a z hrdiny posera.
S počasím to tenkrát taky nebylo v pořádku.
Jaro přišlo už začátkem března; v Riegrových sadech dokonce rozkvetly krokusy. Jenže pak se jednoho časného rána v hodině mezi psem a vlkem zima zničehonic vrátila, na všechno lehla duchna rozbředlého sněhu, který k ránu přimrzal, a člověku se nechtělo ani vytáhnout paty na ulici, kde fičela meluzína jako v komíně, ze střech se řítily rampouchy a ze schodů penzisti.
Nejlepší bylo sedět doma a věnovat se nějaké užitečné práci, například vyplňování daňového přiznání.
Do suterénního kvelbu v ulici Rimského-Korsakova, úředního to sídla firmy Discret, jsem toho dne doplužil jen proto, že mi tam neznámo proč přestala hřát plynová kamna a já čekal opraváře. Měl jsem kolem krku vlněnou šálu, na sobě péřovou bundu a na hlavě zimní čepici. Ruce jsem měl v kapsách a nohy mě zábly, protože nákup pořádných zimních bot mi vždycky připadal jako hříšné utrácení těžce vydělaných peněz a připadá mi tak i v současnosti - i když jsem dost starý na to, aby mi klienti tolerovali důchodky, klapky na uši a kapičku u nosu. Nebýt těch kamen, pravděpodobně bych seděl doma (v houpacím křesle za rohem v Kubelíkově ulici), věnoval bych se nějaké povznášející četbě, jako je třeba Biggles (daňové přiznání už jsem vyplnil), a čekal, až mi někdo zatelefonuje. Kdo? Nemám ponětí. Od jisté doby už se nevrhám po sluchátku robinzonádou v blahém rozechvění, neboť volat mi může nanejvýš kolega z branže nebo neznámý zoufalec, který se nachytal na můj inzerát ve Zlatých stránkách. Onen inzerát praví, že firma Discret vyřeší vaše problémy za vás.
Dokonce je zčásti pravdivý - aspoň pokud jde o vaše problémy.
Onoho dne jsem tedy seděl v kanceláři jen proto, že se v ní pro nefungující kamna sedět nedalo. Kdyby byla kamna fungovala a v kanceláři se sedět dalo, seděl bych doma a Gustav Mráček by se obrátil na nějakou jinou bezpečnostní agenturu. V té chvíli by mě to bylo docela jistě nemrzelo, protože se mi vůbec nechtělo pracovat.
Snad to souviselo s nízkým tlakem.
Bylo deset dopoledne. Kamnář slíbil, že přijde nějak mezi desátou a jedenáctou.
Místo něj se z blizardu vynořil výše zmíněný Gustav Mráček; před prosklenými dveřmi vedoucími přímo na ulici (moje kancelář bývala mandl s leskem) se na moment zastavil, aby si stačil přečíst firmu, načež popadl za kliku a vešel zároveň s průvanem a lopatou sněhu.
Byl jsem příliš ztuhlý, abych ho včas zastavil; a tak jsem jenom melancholicky sledoval, jak po urychlení, které mu udělil vrávor na dvou schodech, spěšně klopýtá směrem k mé okrově fládrované katedře. (I z toho, jak se příchozí dokáže vypořádat s tímto nečekaným terénním zlomem, lze odhadnout jeho naturel i momentální rozpoložení.) „Venku neupadnu a tady málem jo," řekl, když na mě málem převrhl stůl. „Víte, čím to je? Když takhle v zimě vlezu někam dovnitř, zapotěj se mi brejle. Pokud to tam neznám, zastavím se. Jenže když se mi ty brejle výjimečně nezapotěj, ten reflex nefunguje, podvědomě si pomyslím, že si pozor dávat nemusím… Načež jen tak tak, že nespadnu ze schodů. Nevíte, proč se mi nezapotily?"
„Protože se venkovní teplota od vnitřní vůbec neliší," řekl jsem.
„Ale třeba byste z těch schodů spad i v létě, pokud byste měl tak naspěch jako dneska. Kdybyste bejval zazvonil a počkal, otevřel bych vám sám a na ty dva schody bych vás samozřejmě upozornil."
„Žádnýho zvonku jsem si nevšim. Ty dveře vypadaj jako dveře do krámu. No sakra, vy tu máte takovou zimu, že se mi brejle možná zapotěj, až vylezu na ulici."
„Zrovna čekám topenáře."
„A co tady máte za topení? Plyn?"

„Vidíte, ne? Starý gamaty.“
„To není nejlepší do takovýho suterénu, pane. Existuje plno moderních vytápěcích systémů, který vás sice přijdou na trochu větší peníze, ale zase se vám to kompenzuje tím, že takovej systém funguje bezporuchově a hlavně automaticky.“
Ještě chvíli jsme se vykecávali jako dva chlapi, kteří se v životě neviděli a náhodou oba čekají na dvanáctku, která nejede a nejede, ačkoliv ostatní linky už projely třikrát.
„A kterej z těch topnejch systémů zastupujete?“ zeptal jsem se, když mi začal popisovat úsporný režim přímotopného elektroplynového krbu se samovolným ohřevem vody, vrtulí a zpětnou záklopkou.
„Žádnej,“ řekl. „Potřebuju mluvit s panem Finkem.“
Povídám, že ačkoliv na to možná nevypadám, ten jistej Fink jsem já; nato se mi taky představil a položil přede mě na stůl navštívenku, na které jsem si po nasazení brýlí přečetl, že je majitelem asijské restaurace Hongkong ve Strnadově ulici na Vinohradech.
Nabídl jsem mu křeslo pro klienty, když jsem se přesvědčil, že na sedadle není jinovatka. „Existuje u nás učební obor čínskej kuchař?“ zeptal jsem se. „Nebo jak jinak se člověk může stát asijským restauratérem?“
„Dělal jsem pět let ve všelijakejch mezinárodních hotelech v Číně a okolo,“ na to Mráček. „Naučil jsem se ty jejich fígle a navázal tam kontakty. Teď to provozuju tady. Kuchař je Číňan a personál většinou z Vietnamu. Vrchní je od nás.“
„A co vám jde, pane Mráček?“ zeptal jsem se. „Ztrácej se vám jídelní hůlky?“
Mávl rukou. „To bych za váma nechodil, hosti si je můžou vzít na památku, když chtěj.“
„Tak co vás trápí, pane Mráček?“
„Mám syna,“ řekl truchlivě. „Jmenuje se Ivan. Těch pět let, co jsem byl pryč, mu moc neprospělo. Já tam samozřejmě nebyl v jednom kuse, jezdil jsem domů, to jo… Jenže jsem s ním ztratil kontakt. Jeho máma… Co bych vám povídal. Ta se v něm vidí. Jsme rozvedený, rozumíte? Našla si jednoho… Už je to šest let. Proto jsem taky tenkrát vzal místo na vyslanectví v Pekingu.
Bejval jsem vrchní kuchař v Embassy, v Alcronu… a pak teda na tom vyslanectví. Tam jsem byl dva roky… Potom v různejch jinejch kuchyních. No, to snad není důležitý. Kluk je u ní a vyrost z něj divnej pták. Je ostříhanej dohola a nosí strakatej mundúr a kanady.“
„Chcete říct, že je skin?“
„Vím já, co vlastně je? Má nějakou takovou partu… Já ty holomky neznám. Taky jsem nevěděl, jak to s Ivanem vypadá, dokud se s nima najednou neobjevil u mě v podniku. Vrchní Kotyza se jim snažil vysvětlit, že nejsou vhodně oblečený; to víte, k nám choděj snobové, většinou uzavřený společnosti a po předchozí rezervaci… Pro náhodný hosty bejvaj volný jen dva tři stoly.
Kvůli těm stálejm hostům se samozřejmě snažíme udržet jistou úroveň. Ale Ivan si mě nechal zavolat, a prej, tatínku, jak se vede, a že ho napadlo za mnou zajít, protože mu tuhle bylo osmnáct a máma mu do toho už nemá co mluvit… a tak dále. Přived s sebou dva, jeden je takovej uhrovitej a druhej obtloustlej s drzým kukučem. To víte, vyhodit jsem je nemoh, byl jsem rád, že si mě kluk našel… Řek jsem vrchnímu, aby nad tím jejich oblečením přimhouřil oko a postavil tam paraván. Nemůžu říct, že by s nima byly nějaký potíže, žádnej kravál nedělali, normálně si objednali a taky v pořádku zaplatili. Jenže servírka si pak stěžovala, že se k ní chovali drze. Tak jsem si příště vzal kluka stranou a povídám mu - koukej, Ivane, takhle oblečenej mi sem radši nechoď a ty kluky mi sem taky nevoď; vůbec bys udělal nejlíp, kdyby sis nechal narůst vlasy a začal přemejšlet o nějaký práci.“
„Je nezaměstnanej?“ zeptal jsem se, když se odmlčel.
„Není nezaměstnanej,“ řekl s povzdechem. „Prostě se fláká a máma mu to toleruje, dokonce mu dává dost velký kapesný, rozumíte?
Její novej manžel je generální zástupce jedný belgický hardwarový firmy. Hospod, jako je ta moje, by si mohli pořídit deset.
V Uhříněvsi maj vilu, kterou koupili za dvanáct miliónů od jednoho z těch pracháčů, co si šaškárnou zadělali na balík už za bolševika a teď ho dalšíma švindlama rozmnožujou.“
„Jakou šaškárnu myslíte?“
„Ále… Takový to hop sem hop tam. Tenkrát skládali muziku pro hromadnej tělocvik a teď pro blbý.“
„Vraťme se k synovi. Co vám na to vaše kázání řek?“
„Co vám takovej kluk řekne? Kamarádi prej jsou fajn, a s tím oblíkáním a vlasama… Prej to je výraz protestu proti konzumní společnosti, která nemá žádný ideály a jde jí jen o prachy. A tak dále. V takovým případě může táta udělat jen dvě věci: Buď to pochopit, nebo klukovi jednu vrazit.“
„Co jste udělal?“
„Koukejte, pane Fink… Přece jenom si uvědomuju, že jsem ho tu nechal pět let růst jako dříví v lese. K čemu by to bylo, kdybych na něj teďka začal bejt tvrdej? Takovýho kluka si proti sobě jenom popudíte, a já jsem rád, že ho aspoň občas vidím. Že na tátu nezapomněl.“
„Takže jste ho pochopil.“
„Snažil jsem se ho pochopit. Když jsem byl v jeho létech, měl jsem háro a nosil gatě do zvonu, v jakejch si člověk nesed, dokud si nerozepnul poklopec.“
„A co vás teda donutilo přijít za mnou?“
„Sebrali ho pro podezření z vraždy,“ odpověděl. „Je to sice blbost, ale je to tak.“
2
Seděli jsme v měkkém intimním světle lampiónu pod Fudžijámou v rákosí, namalovanou na ručníku; Mráček pil minerálku a já natáčel na vidličku tenké plátky uzeného jazyku v ostré černé omáčce, přikusoval slaná kolečka z

lístkového těsta posypaná sezamem a zapíjel to neslazeným zeleným čajem. Na tyhlety věci mě vždycky užijete, i když se nedá říct, že bych je nějak speciálně vyhledával.
Hned nato, jak mi Mráček řekl, že jeho syna Ivana zadrželi pro podezření z vraždy, přišel očekávaný topenář. Protože tam nemám víc místností než tu jednu (pokud pominu WC s umývárnou), svěřil jsem mu náhradní klíč, požádal ho, aby mi ten klíč potom hodil do schránky, a uposlechl jsem vábení asijského restauratéra.
V kanceláři stejně nebylo nic k ukradení a taky jsem tam momentálně neskrýval žádné tajné materiály. Ostatně ten topenář nebyl tak docela cizí, dohodila mi ho známá listonoška Šimečková.
Do Hongkongu to bylo sotva pět minut chůze.
Otvírali ve dvanáct a bylo čtvrt, takže jsme měli celý lokál pro sebe.
Když jsem se pustil do toho jazyku, už jsem věděl, koho měl Ivan Mráček zavraždit, protože to ustaraný otec nevydržel a referoval mi cestou. Psali o tom už minulý týden ve večerníku a zmínka byla i v televizním zpravodajství.
Před týdnem nebo tak nějak, hodně brzy ráno (to právě skončilo to falešné jaro a napadl nový sníh) jeden stařeček, který pravidelně venčil jezevčíka v Riegrových sadech, našel ve zdevastovaném cihlovém kiosku mrtvolu. Tomu kiosku se mezi starousedlíky říkalo mlíkárna, protože se tam snad kdysi dávno skutečně prodávaly mléčné výrobky; teď už to dlouhá léta byla jenom smutná a ostudná zřícenina, do které zazdili vchod, aby ho zase brzy někdo vyboural. Noviny ani televize nevěděly víc, než že šlo o ženu ve stáří dvaceti až pětadvaceti let, asijských rysů, a že to pražská policie odmítá komentovat. Dál už o tom sdělovací prostředky mlčely, a já si tu věc zapamatoval hlavně proto, že se stala slabou čtvrthodinku chůze od mé kanceláře.
V téže době nepřišla do zaměstnání v asijské restauraci Hongkong vietnamská servírka, která podle toho, co mi Gustav Mráček načmáral na účtenku, se jmenovala Nguyen Thi Dung, ale říkalo se jí jenom Dung. Protože to byla dívka slušná a pořádná a nikdy žádnou absenci neměla, poslal za ní šéf (který měl jiné starosti, než se dívat na televizi) nejdřív na Jižní Město, kde bydlela, pana Honzla, topiče, údržbáře a děvče pro všechno; ten ji doma nenašel a její spolubydlící Lai Thi Bich Thuy, další servírka, která se s ní střídala (a které se neříkalo ani Bich, ani Thuy, ale Lai), řekla, že Dung doma vůbec nespala. Když se Dung neobjevila ani druhý den, ohlásil Mráček její zmizení na policii.
Vzali ho k identifikaci a Mráček ji poznal.
Tři dny nato sebrali jeho syna Ivana.
„Jste si jistej, že to byla ona?“ zeptal jsem se Mráčka, když mi tu historii dopověděl u stolu pod Fudžijámou. „Nemoh jste se mejlit? Mně tyhle gejši připadaj všechny stejný.“
„Žil jsem mezi nima dost dlouho, abych se je naučil rozeznávat,“ na to Mráček. „Navíc její totožnost potvrdila i Lai, kterou tam vzali potom. Teda ta druhá servírka, co s ní bydlela.“
„Jak takový asijský děvčata seženou kvartýr na Jižním Městě?
Pochybuju, že by byly tak mohovitý.“
„Garzonku jsem jim sehnal já. To víte, zadarmo to nebylo.“
„Splácely vám to?“
„Maj to ve smlouvě.“
„To jste si je přivez rovnou z Vietnamu?“
„Dá se říct, že jo. Když jsem rozjížděl podnik, musel jsem si opatřit odpovídající síly. Lai je kvalifikovaná číšnice a Dung byla ještě lepší. Nejen že mluvila třema jazykama kromě svýho; navíc byla výjimečně hezká.“
„Co znamená výjimečně hezká?“ zeptal jsem se.
„Byla takovej motýlek, víte.“
„Radši bych si poslech nějakej popis. Z motýla jsou krásný jenom ty křidýlka, a celkem vzato motýlek může bejt i obyčejnej mol.“
Lokl si minerálky a řekl: „Jak ji můžu popsat, když jsou pro vás všechny stejný? Byla malá, štíhlá, drobná a obličej měla pravidelnej… Asi jako ta televizní reklama na dejvúčka.“
„Jakej vztah jste k ní měl vy?“
„Vztah? Jakej vztah? Jsem dost starej kořen a jen tak něco se mnou nehne; ale když jsem ji tam v tý márnici viděl, bylo mi do breku. To nemá s žádným vztahem co dělat. Jenom si říkáte, co to může bejt za dobytka, když dokáže tohle udělat s takovou panenkou.“
„Byla opravdu panenka?“
Podíval se na mě jako na znesvětitele chrámu. „Nikdy jsem o tom nepřemejšlel,“ zabručel. „Bylo jí třiadvacet. Nevím. Nějakej sexuální život mít musela, ale to byla čistě její věc. Mně do toho nic nebylo a taky mě to nezajímalo.“
„Co policie? Řekli vám o tom něco bližšího?“
„Neřekli mi nic. Hlavně se vyptávali.“
„Na co?“
„Na její známý, na její styky a podobně. Jenomže já o žádnejch nevím. Oni se přátelej hlavně mezi sebou… Na Jižním Městě jich bydlí víc. Ale sem za ní nikdo nechodil, taky by tu na nikoho neměla čas.“
Dojedl jsem svou porci jazyku. Mráček mi podal jídelní lístek, který měl v záhlaví mořskou vlnu s náramně rozkošatělou pěnou, a řekl: „Jen si vyberte, na co máte chuť. Na účet podniku, samozřejmě.“
Poděkoval jsem a řekl, že už nemám hlad.
„Tak koňáček? Nebo -“
„Ne, nic,“ řekl jsem. „Leda kafe, jestli tady umíte nějaký normální.“
„Na nápojovým lístku samozřejmě tureček není. Ale když je to pro vás… Taky piju obyčejný český kafe, ani tam na Východě jsem nepil jiný.“
Zašel to do kuchyně zařídit. Ubalil jsem si tenčí cigaretu, zastrčil ji do špičky, zapálil si, pokuřoval a díval se z okna, jak

bez přestání chumelí na zasněženou vinohradskou ulici.
O tom, proč sebrali právě Ivana Mráčka, jsem nepřemýšlel, protože jsme se k tomu zatím nedostali. Ale zeptal jsem se na to hned, jak se Mráček senior vrátil se dvěma šálky a cukřenkou z rýžového porcelánu na dřevěném lakovaném podnosu s nějakými pávy, rajkami a podobnou pestrou drůbeží.
„To máte tak," řekl, „Ivan na holky moc není, víte? Takovej trošku zastydlej puberťák… Kdyby se bejval nedal k těmhle, moh bejt vedoucím u skautů. Když tady byl s těma svejma kamarádama prvně - to už je víc než dva měsíce, možná ještě o něco dýl -, tak si Dung všimnul. Já nevím, jestli ho třeba ti jeho dva parťáci nevyhecovali."
„Jak můžete vědět, jestli je, nebo není na holky, když jste ho vlastně pět let neviděl? Říkal jste něco o nějakejch drzostech."
„To se netýká Ivana."
„Jak to víte? Byl jste u toho?"
„Ne… Dověděl jsem se to od Lai. Dung by mi to asi bejvala neřekla, protože věděla, že jeden z nich je můj syn. Ale Lai byla zrovna vedle u stolu a slyšela to."
„Byly tady obě? Povídal jste, že se střídaj."
„Jo… Ale není to střídání jako třeba směny ve fabrice. Je to tak, že jedna je tu dopoledne a druhá večer… Ale částečně se ty směny překrývaj. Rozumíte? Jedna je tu od desíti do šesti a druhá od dvou do desíti."
„Rozumím. A na co konkrétně si Dung stěžovala?"
„Támhle je Lai… Chcete se jí zeptat sám?"
Dívka v kimonu se objevila u protější řady stolů a začala upravovat květiny. Když se naše pohledy střetly, usmála se a mírně uklonila. Uvědomil jsem, si že Dung musela být opravdu výjimečně hezká, pokud byla hezčí než Lai.
„Umí česky?" zeptal jsem se.
„Dost špatně," na to Mráček. „Líp anglicky, ale taky to není žádná sláva."
„Tak mi to radši řekněte sám."
„Hm, no… Hlavně prej ten tlustej. Dung by mu snad bejvala prominula nějakou tu nevychovanost, takoví konečně bejvaj i nóbl hosti, když se trochu napijou, a děvčata to dokážou udržet v mezích, tolerovat, nebo zahrát do autu. Ale on na ni prej volal come on, you yellow bitch. To je samozřejmě trochu moc."
„Bitch? To myslel jako -"
„Jo… Něco jako děvka, šlapka… Prostě ženská, která chodí za peníze."
„Takže - pojď sem, ty žlutá děvko?"
„Jo, asi tak," řekl. A protože jsem nad tím zavrtěl hlavou, dodal: „Copak? Myslíte, že to neřek?"
„Víte, pane Mráček," řekl jsem, „snad se dá připustit, že prvotřídní servírka umí anglicky včetně slangovejch výrazů. Ale kde to sebral ten kluk?"
„Prosím vás… Dneska se přece učí anglicky kdekdo. Dneska už si mládež dokonce anglicky nadává. Dneska…" Mávl rukou a dodal: „A vycházej i slangový slovníky."
„Váš syn se taky učí anglicky?"
„Ivan… Myslím, že s tím jenom začal a nechal toho. Na učení je pohodlnej."
„Ještě jste mi neřek, proč ho vlastně sebrali."
„No… Od tý doby sem chodil dost často a vždycky se s Dung snažil zavést hovor. Taky jí nosil dárky… Kytky a tak. Přitom se k ní choval jako…"
Nechal větu odplynout do prázdna.
„Jak se k ní choval?" zeptal jsem se.
„Jako zamilovanej blbec. Připadalo mi, že jí chtěl dokázat, o co je lepší než ti jeho parťáci… Ale z toho jsem právě usoudil, že to s holkama neumí."
„A jak se měl podle vás chovat? Dung přece nebyla šlapka, nebo jo?"
„Ježíšmarjá, to ne… Akorát si myslím, že mu nešlo jenom o ni, ale taky o to, aby těm svejm parťákům ukázal, že na to má. Asi ho hecovali."
„A ona? Přijímala to, smála se mu, zlobila se?"
„Vyhýbala se mu. Na něco takovýho prostě nebyla… Jenže on byl vytrvalej, a když s ní nemoh mluvit tady, čekal na ni po zavření a vnucoval se jí venku. Prosila mě, abych mu nějak vysvětlil, že… prostě nemá zájem."
„Mluvila česky?"
„V rámci obsluhy hostů… Jinak anglicky a francouzsky. Se mnou mluvila čínsky."
„Vy umíte čínsky?"
„Vždyť jsem tam byl pět let, pane Fink."
„Zkusil jste to synovi vysvětlit?"
„Jistě. Jenže to k ničemu nebylo. Dělal to dál."
„Pořád jste se ho snažil pochopit?"
„Jo… Snažil. Nakonec už jsem skoro věřil, že je zamilovanej. Na tom by nebylo nic divnýho, pane. Dung byla opravdu krásná ženská."
„Byl byste ho nechal, kdyby si ji chtěl vzít?"
„Nenechal."
„Proč? Z rasovejch důvodů?"
„Blbost… Protože by se na něj dřela. Jenže to nepadá v úvahu, i kdyby se nestalo to… No, to, co se stalo. Neříkám, že by to nebylo možný u Ivana, i když mi nic takovýho neříkal. Ale u ní určitě ne. Odmítla by ho."
„A co ty dárky? Házela mu je pod nohy?"

„Ale ne, to ne… Když přišel s kytkou, samozřejmě si ji vzala a poděkovala za ni. Připadalo jí neslušný odmítnout kytku od šéfova syna. Asi tak bych to viděl…“
„A jiný dary?“
„Byly to většinou drobnosti.“
„Prstýnky, náušnice, korále…?“
„Asi tak. Všelijaký blbůstky.“
„Ty si taky brala?“
„Ne. Taková ona nebyla. Naše holka si v takovým případě dárek nechá a dá ho nějaký kamarádce, že jo… Jenomže Orientálci na to asi maj jinej metr, víte. Ivan to nechával u mě, že je to pro ni.
Vždycky jsem mu musel slíbit, že se jí to pokusím dát.“
„Pokusil jste se?“
„Jistě. Nevzala si to. Nikdy.“
„Ty dárky máte pořád u sebe?“
„Ne. Policajti si to odnesli.“
„Neřekli vám, proč ho podezíraj?“
„Nemuseli mi to říkat. Podezíraj ho jenom pro to, co jsem vám řek. Vyslýchali personál, z těch lidí to nejmíň dva věděli… Určitě Lai, protože se jí Dung svěřovala, a taky vrchní Kotyza.
Ten kolikrát viděl, jak jsem Ivanovi mluvil do duše. A nejspíš i slyšel. Já jim to nemám za zlý a taky jsem z toho nevyvodil žádný důsledky. Nemůžu přece chtít od personálu, aby se mnou byl solidární, když jde o vraždu. Navíc o vraždu kolegyně. Já to taky policajtům odkejval, když se mě na to ptali, přestože nevěřím, že to udělal.“
„Vy myslíte, že ho sebrali jenom na základě toho, co se dověděli tady?“
„Co si mám myslet jinýho? Nemám tušení, co se dověděli od něj…
Přišli si pro něj domů - zavolala mi to jeho máma. A pěkně mi vynadala… Jako kdybych byl udavač vlastního syna.“
„Kdy jste viděl Dung naposled?“
„Ten samej večer,“ řekl. „Jako vždycky, když měla večerní směnu, odcházela kolem čtvrt na jedenáct.“
„Jezdila metrem?“
„Jo… Bylo to pro ni nejrychlejší.“
„Jak se teda dostala do Riegráku?“
„Chodila tamtudy, víte. K Muzeu.“
„A proč nechodila na Jiřák? Vždyť to odtud měla dvě minuty.“
„Aby nemusela platit přestupní lístek. Byla šetrná. Chodila Krkonošskou, ten kousek parkem, po schodech u sokolovny dolů, pak na Vinohradskou a rovnou k Muzeu. Možná taky proto, že si ráda prohlížela výlohy… Na Jižním Městě nic takového není.“
„Jak byla oblečená?“
„Měla dlouhej černej kabát s kapucí a malej ruksáček, jak to teď holky nosej.“
„Jak víte, že chodila přes park? Od ní?“
„Chodily tak obě dvě. Jednou se mnou o tom mluvil Honzl, že si ty holky koledujou o malér, povídal. V parku je takhle pozdě večer tma i v létě a je tam okolo cesty plno křoví a stromů. I na tom malým kousku parku by moh číhat nějakej prasák.“
„Řekli jste jim to?“
„To víte, že jsme jim to řekli. Jenže copak taková holka si dá říct? V tom jsou všecky stejný, ať jsou od nás nebo z kdovíjaký Tramtárie. Co malérů už měly třeba stopařky… A stopuje se vesele dál. Každá věří, že zrovna jí se to nestane.“
„A co chcete, abych udělal, pane Mráček?“
Pokrčil rameny. „Já nevím, co můžete, nebo nemůžete udělat,“ řekl. „Vidím to tak, že byste moh přijít na něco, co by z toho Ivana vyloučilo.“
„Když na to nepřišli poldíci, nepřijdu na to taky. Určitě prověřili všechny možnosti, motiv, alibi a tak dále. To já ani dost dobře dělat nemůžu.“
„Moh byste to aspoň zkusit.“
„Budete zbytečně vyhazovat peníze.“
„Nemůžu kluka nechat v rejži. Přece mu nebudu mít za zlý, že do ní třeba byl opravdu zamilovanej. No tak, pane Fink… Kolik si počítáte?“
Za takovou práci beru denně tisícovku a není to moc, protože mnohdy makám čtyřiadvacet hodin bez přestávky na oběd kolik dní za sebou. Řekl jsem mu to a dodal, že by to navíc chtělo fond na výdaje, protože budu shánět případný svědky třeba inzerátem, a taky se může stát, že budu muset najmout dalšího člověka.
„Peněz dostanete, kolik bude zapotřebí,“ řekl.
„Vyúčtuju vám to do halíře,“ já na to. „Co nějakej advokát?“
„Vidíte… málem bych zapomněl. Doktor Drbohlav na Korunní.
Budete ho potřebovat?“
„Samozřejmě. Mě k vašemu synovi nepustěj.“
„Tak já vám napíšu spojení a zavolám mu.“
Napsal mi adresu a telefon. Protože už nebylo o čem mluvit, šli jsme zpátky ke mně do kanceláře, kde bylo pro změnu třicet nad nulou a topení vesele hučelo.
Sepsali jsme potřebné, já si poznamenal pár dalších adres a telefonů, Mráček vysolil deset tisíc zálohy a odbruslil

zpátky do Hongkongu.
3
Když jsem osaměl, přivřel jsem topení, zvedl sluchátko a zavolal jednoho známého poldu, kterému jsem svého času přihrál dílnu, kde se předělávala kradená auta. Milovat mě kvůli tomu nezačal, protože si odjakživa myslí, že na něj něco vím. Nevím na něj vůbec nic, dokonce ani nevím, co bych na něj měl vědět, ale nechávám ho při tom, protože ho čas od času potřebuju.
Řekl jsem mu, co chci, a polda slíbil, že mi večer po šesté brnkne z domova.
Potom jsem zavolal doktora Drbohlava.
Telefon zvedla sekretářka hlasu natolik odměřeného, že byste po obou stranách nepřidali ani milimetr; když jsem jí řekl, že volám ve věci Ivana Mráčka, odpověděla, že se podívá, jak na tom šéf je. Čekal jsem asi minutu, tak na ubalení cigára, a telefon mi hudl do ucha Pro Elišku. Sahal jsem po sirkách, když Eliška práskla do bot a ve sluchátku zabručelo: „Echrm, brm-brm Drbohlav."
„Tady Fink," já na to. „Detektivní agentura Discret. Pan Mráček -"
„Tak moment," skočil mi do řeči, „nejdřív si ujasníme vzájemné vztahy. Pan Mráček mi právě volal, že se s vámi spojil a zaplatil vám zálohu. Řekl jsem mu, že udělal chybu, protože takové agentury, jako je vaše, se dovedou náramně ohánět, když jde o zálohy, ale výsledky jejich práce nejsou a ani nemůžou být adekvátní. Na to klienta samozřejmě předem neupozorní. Ale protože už vám pan Mráček zaplatil -"
Pro změnu jsem skočil do řeči já jemu: „Já bych vám moh říct to samý, pane doktore. Třeba bych nebyl daleko od pravdy, ale zrovna tak bych moh bejt vedle jako literární kritik, kterej smolí recenze podle záložek na přebalu."
„Plýtváte mým časem."
„Nikoliv penězi. Jedu k vám."
„Moment… Snad nepředpokládáte, že pan Mráček je jediný klient, kterého mám? Ve dvě mám stání, hned po něm další… Myslíte, že tady sedím a čekám na vás? Nemám čas dřív než zítra v deset."
„Není to nejdřív, ale budiž. Mluvil jste s Ivanem?"
„Kdy? Myslíte dnes?"
„Za tu dobu, co je zašitej. Nezkoušel jste dostat ho ven na kauci? Pan Mráček by to určitě akceptoval."
„Zrovna se tam chystám," řekl. „Jenom si nemyslete, že mi budete říkat, co mám, nebo nemám dělat."
„Nápodobně," řekl jsem. „Tak zejtra v deset."
Rychle jsem položil sluchátko, aby si to nerozmyslel.
Načež jsem zavolal Hongkong a zeptal se Mráčka, co je to zač, ten doktor Drbohlav. Dověděl jsem se, že je to obhájce ve věcech trestních, a že mu ho doporučil jiný právník, který mu při pronájmu místností pro restauraci dělal nájemní smlouvy a různá další papírování.
„Jakej dojem na vás udělal?" zeptal jsem se.
„Hm…," na to Mráček, „myslím, že svý věci rozumí."
„Nejspíš bude chtít, abych dělal jenom to, co schválí," řekl jsem. „V takovým případě vám vrátím peníze, protože to není můj styl."
„Snažte se s ním vyjít, prosím vás. Jestli získáte nějaký důkazy, že to Ivan neudělal, bude je obhajovat on."
„Dobrá, jak chcete. Asi se s ním budu hádat."
Nato jsem se s panem Mráčkem rozloučil a řekl mu, že ho budu informovat, jakmile bude o čem.

Potom jsem nějaký čas strávil všelikými nákupy, protože moje lednička zela prázdnotou a těch deset tisíc zálohy bylo těžké pokušení.
Přišel jsem domů před čtvrtou a dal si nejdřív teplou sprchu a pak šlofíka, jelikož jsem byl z mrznutí v kanceláři, pocení v obchoďáku a brouzdání sněhem ve své vetché obuvi dost utahaný.
Usnul jsem jako dřevo a v šest mě vzbudil telefon.
Byl to můj známý polda.
„Kdo vás platí?" zeptal se, když se přesvědčil, že jsem to opravdu já. „Klukova máma?"
Řekl jsem mu, že starý Mráček.
„Co vám o tom řek?"
„Nic, co byste nevěděli."
„Jak víte, co nevíme?"
„Nevím, co víte. Co jste zjistili přímo v tý zřícenině?"
„Byla tuhá jako kus šutru. Jinak nic."
„Ale jděte. No tak… Co jste zjistili přímo na místě kromě toho, že jste tam našli mrtvolu?"
Chvilku mlčel, nejspíš si zapaloval. „Předpokládám, že víte, o jakou mrtvolu šlo?" zeptal se mezi dvěma bafy.
„Jo," já na to. „Nějaká Nguyen Thi Dung, servírka."
„Vám ta vietnamština jde, jako když bičem mrská. Znal jste ji snad?"
„V životě jsem ji neviděl. Prej moc šik ženská, povídal Mráček."
„Bejvávalo."
„Leze to z vás jak z chlupatý deky," řekl jsem. „Proč - bejvávalo?"
„No… Že dneska už moc šik nevypadá. Tělo bylo samá modřina a boule, všecko s vitální reakcí. Je vám to jasný? Nejdřív ji surově zmlátil."
„A potom?"
„Co potom? Když už byla tak ztřískaná, že se nedokázala bránit, ji částečně svlíknul. Měla maxikabát… Ten jí rozhrnul,

až urval knoflíky, a napůl ho na ní obrátil naruby. Měla ruce jak ve svěrací kazajce. Přeříz jí nožem pásek u kalhot a stáhnul jí je ke kolenům. Možná že se přitom vzpamatovala a začala křičet…
Tak jí vrazil pod žebra kudlu a bylo po ní. Potom tu kudlu vytáh a šel. To je asi tak všecko, co se o tom dá říct.“
„Znásilněná nebyla?“
„Ne.“
„Ani nějakej náznak?“
„Žádnej.“
„Byla panna?“
„Ne.“
„Nějaký stopy?“
„Žádný nebyly. Tu noc zrovna napad sníh. Pokud se tam našly šlápoty, mohly patřit kdekomu, a protože byly ve sněhu, musely bejt pozdější. Stalo se to někdy před půlnocí a sněžit začalo ve tři ráno.“
„A na těle? Za nehtama, nějakej ten vlas…?“
„Jakej vlas? Mráček je dohola. A za nehtama nic. Asi se moc extra nebránila. Jak by taky mohla? Sto padesát tři centimetry, osmačtyřicet kilo? Víte, jak vypadá mladej Mráček?“
„Znám jenom starýho.“
„Mladej má metr devadesát a skoro metrák. Neměla šanci. Moh si s ní cvičit, jak chtěl.“
„Tak proč ji musel zmlátit do bezvědomí?“
„Vím já? Měl na ni vztek, protože mu nechtěla dát.“
„Znásilněná nebyla.“
„Sakra… Mohla bejt, kdyby nezačala křičet. Když ji zapích, chuť ho samozřejmě přešla. Nekrofil to není.“
„Proč jste ji neidentifikovali hned? To u sebe neměla žádný doklady?“
„Neměla. Nosila prej všecko v takovým pinglíku na zádech. Ten jsme zatím nenašli.“
„Na základě čeho jste sebrali právě Ivana Mráčka?“
„Jeho dva kámoši dosvědčili, že s ní ten večer byl.“
„Skini?“
„Proč myslíte, že jsou to skini?“
„Kvůli holejm lebkám, ne?“
„Jste mamut, pane. Říkaj tomu military střih. Nejsou to skini, spíš trempové, co si hrajou na vojáčky.“
„To se divím, že ho shodili.“
„Byli velice vstřícný. Dosvědčili, že se s ním rozešli před desátou na rohu kousek od Hongkongu. Řekl jim, cituju: že to dneska rozsekne, a že už mu ta rákosnice fóry dělat nebude, konec citátu. Co byste ještě chtěl?“
„Jména těch svědků.“
„Vilém Červený a Petr Tereba. Ještě něco?“
„Co vražedná zbraň?“
„Našla se u něj doma, zastrčená na půdě za trámem. Ten zabiják na přežití, co přesekne všechno od hnátu po dlažební kostku, na konci rukojeti má kompas a vevnitř udice a podobný pitomosti.“
„Se stopama krve?“
„Se stopama? Čepel byla krví tak zalepená, že skoro nešla vytáhnout z futrálu.“
„Byla to její krev?“
„Jasně že jo.“
„Co říká on?“
„Popírá všecko. Za prvé prej nic takovýho neřek. Taky na ni prej ten večer nečekal, mělo to bejt o dva dni dřív. Tenkrát ji doprovodil ke stanici metra u Muzea a šel domů. Za druhé neví, jak se ten nůž dostal k nim na půdu. Že prej to jeho nůž není.
Samozřejmě lže, máme svědky, že právě tenhle nůž měl.“
„To je všecko?“
„Taky mu přitížily svědecký výpovědi kolegyně zavražděný, vrchního z Hongkongu a dokonce jeho tatíka. Copak nevíte, že se jí dva měsíce vnucoval?“
„Ale jo, vím. To přece neznamená, že ji zabil, když jí nosil pugéty a dárky. Co tomu říká vyšetřovatel?“
„Nemůžu sloužit, tak dalece to není můj džob. Dělá na tom prokurátor Brodský a kapitán Volejník, takovej mladej ambiciózní kriminalista.“
„Kde bych našel ty dva svědky?“
„Skoro každej večer v jednom takovým klubu… Mráček tam chodil taky. Je to na starý zakotvený vlečný lodi na slepým rameni Vltavy pod Libeňským mostem. Tam radši nelezte… My o tom víme a jsme rádi, že se slejzaj tam, aspoň jsou bokem od města.“
„Jakej klub to je?“
„Říká se mu Titanik. Občas tam hraje nějaká ta kapela, taky se tam dost chlastá. Ženský se tam vyskytujou jen výjimečně, a to ještě jen ty otrlý. Choděj tam hlavně drsňáci, co maj v makovici vedle mozku spoustu volnýho místa a pokud vůbec souložej, tak s bazukou.“
„Proč to nevyberete?“
„Nač? Majitel má povolení a stížnosti zatím žádný nebyly.“
„Kdo je majitel?“
„Zdeněk Nekola alias Rambo nebo Plukovník. Bejvalej bicista od Quantanáma.“

„Co to mělo bejt?“
„Svýho času kapela.“
„Rocková?“
„Nejsem odborník. Říkaj tomu military country. My sloužíme svýmu národu a tak.“
„Nekola je informátor?“
„Bez komentáře.“
„Nebo platí?“
Neřekl nic.
„No dobře,“ řekl jsem, „beru to zpátky. Kde přesně to má bejt?“
„Vy si nepřestanete koledovat.“
„Je to moje práce.“
„Tak si to najděte sám. Těch lodí tam zase tolik není a jenom na jedný svítěj barevný žárovky. Na shledanou v márnici.“
„Kdybyste mi dal na ty dva adresu, nelez bych tam.“
„Co byste sakra nechtěl?“ řekl a zavěsil.

Protože jsem byl po odpoledním dvouhodinovém šlofíku náramně čiperný, řekl jsem si, že nebudu odkládat na zítřek, co můžu udělat hned. Takže jsem si umyl ospalky, uvařil kafe a vytočil číslo bývalé paní Mráčkové, která se teď jmenovala Zhořová.
„Ano…?!“
„Paní Zhořová?“
„No prosím.“
„Bezpečnostní agentura Discret, u telefonu Fink,“ řekl jsem. „Pan Mráček nás pověřil pátráním v záležitosti vašeho syna. Velice by nám pomohlo, kdybyste odpověděla na pár otázek.“
Cvak.
Vytočil jsem číslo znova.
Obsazeno.
Zkusil jsem to ještě párkrát; pořád bylo obsazeno a nakonec se mi ozval automat: Dovolali jste se na číslo…
Paní Mráčková-Zhořová se mnou nechtěla nic mít.

Další informace jsem musel vydolovat odjinud; a protože jsem nechtěl lézt do té lví jámy sám, brnkl jsem mladšímu kolegovi, který se mi už párkrát osvědčil. Je na tom hůř než já, jeho firma je ještě míň známá než moje a jeho inzerát ve Zlatých stránkách je taky o dost menší. Většinou se živí hlídáním všech možných i nemožných objektů, což je práce, která sice nesype a je nudná, ale bývá stálá. Kolegovi navíc sedí, protože je dobře o dvacet let mladší než já a k tomu těžká váha. Jmenuje se Jano, což je příjmení, a já mu nikdy jinak neříkám; jeho křestní jméno totiž zní Míroslav a on sám nestojí o to, aby mu někdo říkal Mírku.
Pozval jsem ho, aby ke mně přišel povečeřet; zároveň jsem ho upozornil, aby se připravil na noční flám, kde může dojít ke komplikacím, a aby se na to přiměřeně ozbrojil. Taky jsem mu slíbil, že se s ním o honorář poctivě rozdělím.
Díky tučné záloze jsem měl v ledničce libové kotlety. Takže když Jano přisupěl do mého pátého patra v Kubelíkově ulici (bez výtahu), právě jsem prostíral na jídelním stole dvě kotlety na žampiónech na osobu, mísu šťouchaných brambor se šnytlíkem a k tomu lavór zelného salátu s mrkví, cibulí a speciální zálivkou z octa, oleje, cukru, soli a hořčice.
„A k pití tam máte…?“ zeptal se, když to viděl.
„Sekt Mattoni, ročník 1948, pane,“ řekl jsem. „Nebo letošní mlíko.“
„Zůstanu u minerálky,“ na to Jano. „Mlíkárny mě nechávaj chladným.“
„Mě taky,“ řekl jsem. „Víš, čemu se tady poblíž říká mlíkárna?“
Protože bydlí na Skalce, nevěděl to. Zatímco jsme jedli, vyprávěl jsem mu, s čím na mě dneska vyrukoval pan restauratér Mráček, a co jsem se dověděl bokem.
Byli jsme u salátu, když jsem skončil.
„Hele, Oto,“ řekl Jano, „to je ale předem ztracená věc. Ten grázlík to udělal. Vždyť sám řek, že už mu ta rákosnice fóry dělat nebude. Že to teď zapírá? Zapřel by to každej.“
„Mně s tím nehraje, že jí nosil kytky,“ řekl jsem.
„Proč ne? Dva měsíce se o ni marně ucházel jako zamilovanej študent a jeho parťáci ho hecovali… Až mu došlo, že je takhle akorát pro srandu králíkům, a rozhod se, že jí ukáže názorně jednou provždy, kdo je tady pánem. Zmlátil ji, zatáh do toho kiosku, chtěl ji svlíknout, a když začala volat o pomoc, tak ji zapích. Třeba ani nechtěl, moh jí tou kudlou pohrozit, když začala řvát a on dostal strach, že ho tam s ní někdo nachytá.
V tom kiosku musela bejt tma, ne? A když jeden mává kudlou a druhej se brání s napůl staženejma kalhotama a rukama zamotanejma v kabátě… To stačí o něco zakopnout, kamaráde. Jak bys ho chtěl dostat ven? Posedí si až do soudu a napařej mu pět let natvrdo, jestli se podaří dokázat, že to udělal neúmyslně.“
„Já Mráčkovi neslíbil, že z toho jeho syna vytáhnu za každou cenu. Je to klient jako každej jinej. Leda že navíc dobře platí.“
„Budiž jméno jeho velebeno. Ale jakou práci chceš za ty jeho prachy odvést? Vyšťárat něco, na co poldové nepřišli? Třeba najdeš pár důkazů, jenže proti němu… A ještě jim je budeš muset předat. Zadarmigo.“ Vzal si párátko a začal se vrtat v zubech.
„Panebože,“ říkal přitom huhňavě, „copak se na tom jeho zabijáku nenašla spousta její krve?“
„Dejme tomu,“ řekl jsem, „že podstatný není to, co měl říct podle těch dvou svědků. Podstatný jsou ty kytky a další

dárečky, který jí nosil. V tom případě by to taky mohlo bejt tak, že si to ti dva svědkové vymysleli. Dokonce to mohli udělat sami, protože oni jsou rasisti, zatímco on nebyl, jenom jim v tý partě přicmrdával.
Ten tlustej jí říkal žlutá děvko. Náš mladej v tom jasno neměl, říkal přece tatíkovi, že holá hlava a maskáče s kanadama jsou protest proti konzumní společnosti, která se jen honí za prachama. I kdyby nakonec opravdu řek to o tý rákosnici, mohlo to bejt jenom vytahování před kámošema.“
„V tom případě je to vůl,“ řekl Jano.
„Nejen v tom případě. Právě proto nevěřím, že ji zabil. Takovej vůl nevraždí. Vražděj psychopati, sadisti… a hamouni, co pro prachy neviděj riziko.“
„To mi povídej. A co ten nůž?“
„Ten nůž je kámen úrazu,“ řekl jsem. „Jenže každej kámen se dá odvalit.“
„Malebný. Myslíš, že mu ho na tu půdu někdo podstrčil?“
„Proč ne?“
„Tam svět se hne, kam síla se napře,“ řekl Jano. Načež do sebe nalil naráz půllitr minerálky a dodal: „Tak že abysme snad radši vyrazili na ten flám.“
„Není to tak docela flám,“ řekl jsem. „Moh by bejt… Ale to bys musel bejt o dvacet let mladší. Já o čtyřicet.“
„Cože?“ na to Jano. „Snad ne nějakej maturitní ples?“
Tlumočil jsem mu, co mi vyprávěl můj známý polda o klubu pod Libeňským mostem.
„No těbůh,“ řekl. „Oddělaj nás a hoděj přes palubu. Vyplavem v Hamburku, a to už dávno nebudem k poznání, takže nás pochovaj na kirchhofu u zdi a nedočkáme se ani mrňavý desky s nápisem Položili životy za kapitalismus krásnější. To nebyl nejlepší nápad s tou večeří; takovej bauchšús je lepší do prázdnejch střev.“
4
Chvíli trvalo, než jsem nastartoval zmrzlý motor žigulíka, kterého jsem odjakživa garážoval na ulici, kde jsem právě našel volné místo. Samozřejmě jsme mohli jet metrem na Palmovku a taky bychom tam nejspíš byli dřív; jenže jsme nemohli tušit, kdy se budeme vracet. Mohlo to být až v době, kdy má metro noční přestávku.
Dalo se předpokládat, že dole na nábřeží nezaparkujeme. Jsou tam loděnice, ohrady, ploty a k vodě místy vůbec není přístup. Takže jsme nechali auto v Jankovcově ulici na holešovické straně řeky a vyrazili jsme pěšky přes most. Naštěstí už nesněžilo; ve vzduchu se tetelila rychlošípácká vůně blížícího se jara a z mostu bylo vidět světla města kolem dokola, daleko jako z rozhledny.
Blížili jsme se ke schodům, které vedou z mostu na Libeňský ostrov, když jsme zdáli zaslechli cosi jako dunění válečného bubnu a vpravo dole mezi žlutými světly pouličních zářivek jsme zahlédli pár barevných světel zrcadlících se v černé nehybné hladině slepého vltavského ramene.
„To by mohlo bejt ono,“ řekl Jano. „Dokonce se tam kouří ze dvou komínů… Jestli to není mlha.“
Sešli jsme po schodech. V půlce schodiště u betonového zábradlí se muckali dva zoufalci. Nevěnovali nám pozornost a my jim taky ne.
Dole jsme se dostali do obvyklé ulice, jaké jsou pod všemi předměstskými mosty; staré, k zemi schýlené baráčky se slepými okny se střídaly s drátěnými ploty, novostavbami hal, ohradami a zbytky lípové aleje.
K navigaci místy vedly vydlážděné cestičky a tu a tam stála u břehu temná vlečná loď.
Ta osvětlená kotvila v místě, kde široko daleko nestálo jediné stavení, ve kterém by si někdo mohl stěžovat na nadměrný hluk.
„Dělaj pěknej rambajz,“ řekl Jano. „Hele… Ty světla jsou jako na opravdický lodi. Zelený, červený, bílý stěžňový… A osvětlený vlajky. Jako kdyby se chystali vyrazit přes velkou louži.“
Na vlajkovém stožáru se plácal ve větru Union Jack, americké pruhy a hvězdy a další vlajka s velkou bílou hvězdou.
„Co to sakra zpívaj?“ řekl Jano.
K bubnu se přidala basová kytara a přes nějaké ty klávesy a kytaru ječel extatický hlas: „Jó, ty žlutý holky to s náma těžký maj, zaklepala bačkorama krásná Batrflaj.“ Pro případ, že by snad posluchač napoprvé neporozuměl, se to opakovalo ještě ve chvíli, kdy jsem se s Janem v závěsu pustil po dřevěné úzké lávce se zábradlím z drátěného lana.
Byl jsem někde na uprostřed mezi navigací a bokem lodi, když se shora ozvalo: „Stůj. Heslo.“
„Žádný heslo neznám,“ řekl jsem. „Měl by tu bejt military klub Titanik.“
„Taky že je,“ odpověděl hlas ze tmy. „Co má bejt?“
„Je tady plukovník Rambo?“
„Co mu chcete?“
Konečně se vynořil za žbrlením; byl to kluk v maskovaném overalu a na hlavě měl přilbu americké vojenské policie. V rukou držel něco, co vypadalo jako samopal.
Udělal jsem zbylé dva kroky, odstrčil jsem tu věc stranou a než se vzpamatoval, nasadil jsem mu hlaveň waltra na žaludek. „Hele, ty chcípáčku,“ řekl jsem mu tiše, „jestli nechceš, abysme tě rovnou hodili přes klandr, tak drž hubu a krok. Seberte mu ten kvér, seržante.“
Jano mu vyškubl samopal. „No jo,“ řekl, „kalašnikov. Ale je to zavařený, šéfe. Mám to zahodit do vody?“
„Do vody ne,“ škemral ten nepovedený empík, „je to dost drahej kousek. Dyť se z toho stejně nedá střílet.“
„Tak na co to máš?“ houkl na něj Jano.
„Nechte mu to, seržante,“ řekl jsem znechuceně a zastrčil waltra (ve kterém jsem neměl zásobník). „Nevidíte, že to má na hraní? A já už ho málem odbouch. Tak kde je sakra ten plukovník?“
„V kapitánský kajutě,“ zablekotal. „Co mu chcete?
„Co bych mu asi moh chtít?“ řekl jsem. „Jsme zvláštní agenti.“
„Agenti… Čeho agenti?“

„Ani se neptej," řekl Jano.
Měl jsem co dělat, abych se nazačal smát nahlas.
„Tak teda… Pojďte za mnou," řekla ta povedená stráž na pomezí.
Kráčeli jsme za ním po úzkém okraji lodě, až jsme došli na záď, kde se kouřilo z komínku trčícího z oplechované střechy. Byla tu úzká dvířka v šikmé dřevěné stěně a kluk na ně zaklepal.
„Co je?" ozval se zevnitř neurvalý hlas.
„Plukovníku," na to náš průvodce, „jsou tady dva to… agenti."
Vevnitř se něco zachrulo, pak se ozvaly kroky a dveře se otevřely. Chlápek, kterého jsme proti světlu zevnitř viděli jen jako černou siluetu, neměl do Ramba daleko. Sotva se do dveří vešel. „Co je?" řekl. „Vás neznám."
„Potřebujem s váma mluvit, pane Nekola," řekl jsem.
„Už zase? Tak pojďte dál."
Šli jsme. Nekola za námi zavřel.
Vevnitř byla palanda, stůl, dvě židle, kamínka, lednička a stará almárka, na které stál elektrický kávovar. Nad stolem visela žárovka s plechovým kulatým stínidlem, na stěnách pár krasavic z Playboye a na bidle v rohu americká vlajka.
„Tak si někam sedněte." Sám se posadil na palandu a nechal nám ty dvě tvrdé židle.
Byl to hranol samý sval. Obličej měl hladce vyholený a vlasy střižené nakrátko. Se svou kladivovitou bradou a studenýma očima se sem jako velitel náramně hodil. „Tenhle tejden už tady vaši byli," řekl.
„My nejsme poldové," řekl jsem a podal mu firemní vizitku.
Podíval se na ni koutkem oka. „Okej. A co?"
„Znáte Ivana Mráčka?" zeptal jsem se.
„Jo. Cloud. Vás najala jeho máma, co?"
„Ne, táta. Říkáte mu Cloud?"
„Tady se každýmu nějak říká."
„Víte, že ten váš Cloud sedí?"
„To je tady obecně známý. Jsem rád, že ho sbalili."
„Proč? Nelíbil se vám?"
„Líbil nelíbil. Já tady netrpím nějaký vrahouny. Sem choděj celkem slušný kluci, který si hrajou na vojáky, něco si tu vypijou a občas si poslechnou nějakou tu muziku."
„Třeba o krásný Batrflaj?" řekl jsem.
„Jo. Nebo Gettysburg a podobně. Co má bejt?"
„Nezdá se vám, že je ta písnička o ní?"
„O kom, sakra?"
„O jistý vietnamský servírce jménem Nguyen Thi Dung, pane Nekola.
O tý, co ji podle vás zavraždil Ivan Mráček."
„Jděte do háje. Proč by to mělo bejt zrovna o ní?"
„Ty žlutý holky to s náma těžký maj, zaklepala bačkorama krásná Batrflaj," řekl jsem. „O kom to asi tak může bejt, když ne o Dung, pane Nekola?"
„Ale jo, tak je to o ní, když myslíte. A co? Už to dneska hrajou snad popadesátý, chlapům se to líbí. Každej takovej tvrďoch je vlastně sentimentální. Chcete si o tom popovídat s Redem a Howardem, co to složili?"
„Hlavně si chcem popovídat s Červeným a Terebou."
„To je to samý. Červený je Red a Tereba Howard."
„Nevěřil bych, že militaristi můžou mít básnický střevo," řekl jsem. „Fakt to složili oni?"
„Nejsou to militaristi. Jenom si hrajou na vojáky."
„Není to náhodou to samý?" řekl Jano.
„V žádným případě. Aspoň jak to vidím já."
„Co jsou jinak zač?" zeptal jsem se.
„Červený prodává někde v army šopu a Tereba dělá náhradní vojenskou službu ve špitále."
„Proč nešel na vojnu, když to má tak rád?"
Nekola se ušklíbl. „To pro ně není ta pravá vojna, pane. O vojně maj docela jiný představy."
„Jakýpak?"
„Quadalcanal, Korea, Indočína a podobně."
„Nebo My-Lai a znásilňování japonskejch školaček?"
„Helejte," řekl Nekola namíchnutě, „se mi zdá, že to chcete těm klukům přišít, abyste z toho vytáhli toho zatracenýho Mráčka."
„A co když je nevinnej, pane Nekola?"
„Jak by moh bejt nevinnej, když našli její krev na jeho noži?!"
„Odkud to víte?" zeptal jsem se.
„A odkud to víte vy?"
Chvíli mlčel a přejížděl očima ode mě k Janovi a zase zpátky.
Mlčeli jsme taky. Najednou se ušklíbl, vstal, šel ke dveřím, otevřel je a zařval: „Vojín Davis!"
„Jesr," na to ten šášula s ucpaným kalašnikovem.
„Přiveďte sem seržanta Reda a desátníka Howarda."
„Jesr."
„Pane Nekola," řekl jsem, když zavřel dveře a znova se posadil na palandu, „připadám si tu jak u blbejch."

Nekola se zašklebil. „Taky u blbejch jste," řekl. „Na tý blbosti jsem přece vybudoval tenhle Svazarm."
„Bubeníka u Quantanáma jste taky dělal z blbosti?"
„Ne, to jsem nedělal z blbosti, když vás to zajímá. Dělal jsem to proto, že bylo furt dost lidí, co nám to žrali. Člověka nebaví dělat menšinovej žánr, na kterej ještě k tomu nikdo nechodí."
„Mohli jste jít na Portu," řekl Jano.
„Jasně. Jednou za rok," na to Rambo. „Jenže my se tím živili."
„Dobře?" zeptal jsem se.
„Asi jako vy tím svým švindlem," řekl. „Není to snad stejná levota? Musíte přece vědět, že to ten parchant udělal. Jenže když jeho táta platí, proč byste ho netahali za nohu, co?"
„Můžete to brát i tak, že bych ten kšeft nevzal, kdybych si byl jistej, že je Ivan Mráček vrah. Jenže já si tím jistej nejsem a bejt nemůžu."
„Váš optimismus vám závidím."
„Aspoň k němu máte jasnej vztah," řekl jsem. „Já ho občas sám nechápu."
Nekola se zasmál, vstal, hrábl někam za nějaká dvířka ve stěně a postavil na stůl láhev skotské a tři skleničky. „Led, sodu?" zeptal se.
„Ne, díky. Řídím," řekl jsem.
„Tak to sakra nepijte," na to Nekola. „Já vám prostě jenom naleju… Ono to bude dělat lepší dojem, když sem ti kluci vlezou a my tady budem sedět kolem flašky whisky jako na štábní poradě."
„To je ono," řekl jsem. „Ještě sem dejte mapu Tichýho oceánu a pár špendlíků s praporečkama."
„Mně led," řekl Jano. „Já neřídím."
Nekola nalil a řekl: „Tak na lidskou blbost, pánové."
Hned nato se ozvalo zabouchání na dveře.
Ti dva se chtěli předpisově hlásit, ale Nekola je rázně přerušil.
„Žádný vopičky," houkl na ně. „Pohov. Tuhle ti dva pánové by se vás rádi na něco zeptali." Zvrhl do sebe obsah sklenice a vyplivl do kouta kus ledu. „Jdu se podívat do kasina. Až mě budete potřebovat, kapitáne, vojín Davis mě zavolá."
Ten chlápek měl něco do sebe.
5
„Pan Červený a pan Tereba?" zeptal jsem se.
Podívali se po sobě; potom ten vyšší a tlustší z nich řekl: „Ano, pane."
Yes, sir mu zřejmě bylo vzhledem k mým šedinám žinantní, i když, soudě dle toho, co o něm říkal restauratér Mráček, mu angličtina šla, jako když bičem mrská.
Měli na sobě kompletní obleky z maskovaných celt, na nohou polovysoké kanady a na krátce ostříhaných hlavách barety. Žádný kulomet s sebou nepřinesli.
„Pánové," řekl jsem, „napřed bych rád, abyste mi potvrdili neuvěřitelnou skutečnost, že jste opravdu autoři písně o krásný Batrflaj. Jsem přesvědčenej, že váš plukovník kecá."
„Nekecá, pane," řekl ten menší. „Složili jsme to spolu."
„Vy jste Tereba?"
„Ano, pane."
„Okej, pane Tereba," řekl jsem. „A jak to děláte, když skládáte spolu? Nehádáte se?"
„Normálka, pane. Já dělám slova a Red muziku… A navzájem si to ještě opravujem. Potom to naučíme kapelu."
„Jaká kapela to je?"
„Sedmá kavalérie."
„Kam chodíte na náměty?"
Tereba se rozpačitě pousmál. Byl to takový neslaný nemastný týpek s uhrovitým obličejem a bambulovitým nosem, kterému k dokonalosti scházela jen ta nudle. „No, víte," řekl, „většinou je beru tak…
Ze života."
„Tak mi povídejte o Batrflaj."
„Helejte, pane," řekl najednou Červený, „my si tady sice hrajem na armádu, to jo. Ale nejsme blbečkové, abyste se na nás tady vytahovali. Čeho vy jste kapitán?"
„Na rovinu, pane Červený," řekl jsem. „Dneska ta moje šarže platí asi jako ta vaše, a můžete se klidně sbalit a jít. Ale taky byste mi mohli pomoct."
„V čem?"
„Jsme privátní agenti," řekl jsem.
Znělo to líp než soukromí fízlové, i když pod slovem agent si každý představí spíš nějakého zoufalce ze seznamů pana Cibulky, než například agenta FBI.
„To jako -" Nedopověděl a Jano řekl: „Jo."
„Aha," na to Červený.
Čert ví, co si myslel. Nechal jsem ho při tom a zeptal se jeho parťáka: „Tak kdepak jste sebral námět na krásnou Batrflaj, pane Tereba?"
„Já nevím, jestli jste slyšeli o tý vraždě…"
„O jaký vraždě?"
„Tý vietnamský číšnice z Hongkongu na Vinohradech."
„To jsme slyšeli," řekl jsem. „Vy o tom něco víte?"

„Nevíme," řekl Červený.
„Bylo to v televizi," dodal Tereba.
„Kecáte," já na to. „Ivana Mráčka sbalili na základě vaší svědecký výpovědi. Nebo ne?"
Podívali se po sobě.
Mlčel jsem a chrastil ledem ve své sklenici.
„No… Vlastně jo," řekl Červený. „To je snad správný, že jsme to řekli, ne? On to určitě udělal."
„Jak to můžete vědět?"
„Povídal to. Že jí ukáže… a tak."
„Ten večer, co se to stalo? Nebylo to náhodou někdy jindy? Třeba o pár dní dřív? A řek to vůbec?"
Červený chtěl něco říct, ale Tereba mu skočil do řeči: „Hele, Rede… To nemá cenu."
Zase jsem neřekl nic a čekal.
„Dyť to řek," vyrazil ze sebe Červený. „To je jasný, že to řek.
Povídal to o tý rákosnici… A že to zrovna ten večer rozsekne.
Slyšel jsi to sám."
„Jo, to jo," na to Tereba. „To fakt řek. Jenže -"
„Řek to."
„No jo, ale -"
„Tak to vybalte," řekl jsem. „Jestli to Ivan řek, nebylo ten samej večer, co ji někdo zabil. Pošoupli jste datum o dva dni. Nevíte, že je to křivá výpověď, a že byste za to mohli bejt trestaný?"
„A proč bysme to dělali?" řekl Červený.
„Víte, hoši," řekl jsem, „vypadá to, že jste to na někoho potřebovali shodit. Důvody můžou bejt různý. Třeba někoho krejete… Nebo krejete sami sebe."
„Cože? Myslíte, že jsme to udělali my?"
„A proč ne? Ivan Mráček nebo vy. Jestli on říkal něco o rákosnici, tak zas vy, pane Červený, jste tý krásný Batrflaj říkal come on, yellow bitch. To je stejně podezřelý jako to, co podle vás měl říct Mráček."
„Helejte, vy jste ňákej chytrej…," začal Červený, ale Tereba se zřejmě najednou rozhodl. „Nech toho, Rede," přerušil ho. „Nemá to smysl. Jo, pane," obrátil se ke mně, „bylo to dva dni předtím.
Schválně jsme to posunuli, protože jsme chtěli, aby ho tutově sbalili a přišli na tu krev, než ji umeje."
„Na jakou krev?"
„Na jeho noži."
„Odkud jste o ní věděli?"
„Náhodou. Druhej večer po tom, co to bylo v televizi, tady Ivan byl. Vypil trošku víc než jindy… Potom nám ukazoval zakrvácenej nůž a vykřikoval něco o pomstě a tak… Teprv při tomhle nás napadlo, že ji zapích on. Ty jeho hlody předtím jsme nebrali vážně, to se jenom tahal. Řekli jsme to plukovníkovi, aby s tím něco udělal. A protože jsme si mysleli, že ho třeba nesbalej hned a on tu kudlu zatím umeje, přidali jsme to o těch jeho řečech. On to fakt povídal, ale bylo to jindy."
„O dva dni dřív?"
„Jo… To je možný. Snad o dva dni."
„S touhle úpravou jste to řekli jenom Rambovi nebo taky policajtům?"
„Policajtům taky. Když už to věděli od plukovníka, co jsme měli dělat? Už jsme to nemohli zapřít, nebo se přiznat, že jsme to pošoupli … A vlastně to bylo jedno."
„Proč to bylo jedno?"
„Protože to Ivan udělal," řekl Tereba.
„Jenomže o tom, kde byl ten večer, nevíte nic."
„Byl tady," řekl Červený.
„Pan Tereba si to myslí taky?"
Tereba kývl. „Jo, asi do desíti. Možná do půl desátý, já nevím.
Ono už to je přes tejden."
„Proč jste vlastně složili ten doják?" zeptal se Jano.
„Copak to není pěkný téma?" řekl Tereba. „Vy jste Dung někdy viděl, pane?"
Jano se natáhl po láhvi a dolil si do sklenice. „Živou ne," zabručel významně.
Ten uhrovitý šmrksa zvedl svoje telecí oči ke stropu a řekl vroucně: „Byla to moc krásná holka, pane. Cloud jí říkal Žlutej motýlek… Proto jsem tu písničku pojmenoval Batrflaj. A je to tutovej hit, dneska jsme to museli hrát šestkrát. Kluci to na nás furt chtěj."
„Zaklepala bačkorama," řekl jsem, „to teda není zrovna pietní."
„Přece tam nenapíšu, že umřela," na to Tereba.
„Proč ne?" zeptal se Jano. „Protože by se to nerýmovalo?"
„No - to taky," souhlasil Tereba a rozpačitě se zakřenil. „Ale hlavně by to bylo moc měkký, že jo," dodal. „Chlapi by to nebrali."
„No jasně," řekl jsem. „Takže vám žlutý holky nevaděj."
„Máme svý zásady, pane," na to Tereba. „Jsme pro lidský práva pro všechny."
„A vy, pane Červený…?" řekl jsem. „Taky máte svý zásady?"
„Co já?" ušklíbl se tlusťoch. „Ať si tady spánembohem žijou. Co je nám po nich? Nemáme s nima nic společnýho - leda kdyby po nás začali střílet."

„Proč jste jí teda říkal žlutá děvko?“
„To nemělo s barvou co dělat. Já se s ženskejma vůbec moc neseru, pane. Ať jsou žlutý, bílý, černý nebo třeba zelený.“
„A co ta vaše?“
„Jaká - moje? Žádnou nemám.“
„Proč? Rozešli jste se?“
„Co se tak blbě ptáte?“
„Nemusíte mi odpovídat,“ řekl jsem. „Ale jak tak na vás koukám, jste typickej misogyn z nouze.“
„Co že jsem?“
Mávl jsem rukou. „Nechte to bejt,“ řekl jsem. „Myslel jsem tím, že jste takovej přemejšlivej typ. Kde jste byli vy ten večer, co se to stalo?“
„Tady.“
„Máte na to svědky?“
„To se ví.“
„V kolik jste odešli?“
„Chvíli po Cloudovi.“
„To znamená, že to mohlo bejt taky před desátou.“
„Třeba jo. A co?“
„Ulice byly suchý. Autem byste to stihli.“
Červený zkřížil ruce na prsou. „Helejte,“ řekl, „to už by snad stačilo, ne? Byla snad její krev na mým noži? Nebo tuhle na Howardovým? Ne. Byla na Cloudovým noži. Tak nás do toho netahejte. Nebejt nás, moh třeba píchnout ještě tu druhou.“
„Proč by to dělal?“
„Jen tak. Třeba neměl rád žlutý holky.“
Podíval jsem se po Janovi. „Máš k tomu něco?“ zeptal jsem se.
„Rád bych slyšel pár podrobností,“ řekl. „Například co a o jaký pomstě vykřikoval Ivan Mráček, když se tu namazal. Pan Tereba…?“
„Těžko říct, pane,“ řekl Tereba. „Byl nalitej a my taky měli pár piv. Prostě najednou vytáh ten zakrvácenej nůž… Pomsta, povídal. Prej abysme si to pamatovali. Že jeho pomstě nikdo neujde… Nebo tak nějak. Potom ten nůž zase schoval a už o tom nemluvil.“
„Byl to opravdu jeho nůž?“
Červený řekl hádavě: „Jasně že to byl jeho nůž. Proč by to neměl bejt jeho nůž? No řekni, Howarde.“
„Jo, byl jeho,“ řekl Tereba. „Nebo to byl stejnej nůž, jako měl on.“
„Je tady takovejch nožů víc?“ zeptal se Jano.
„Nejmíň dvacet,“ řekl Tereba. „Ale tenhle byl jeho.“
„Proč, měl ho podepsanej?“
„To ne… Ale když na něm byla ta krev…“
„Co dál?“
„Nic,“ řekl Tereba. „Akorát jsme si vzpomněli, jak říkal, že jí to ukáže… Chvíli jsme se mezi hraním dohadovali, jestli s tím máme něco dělat, a pak jsme to šli říct plukovníkovi. Poslal nás zpátky, povídal, abysme si to nechali pro sebe, že s tím něco udělá sám. Když jsme se vrátili do kasina, byl Ivan pryč. Kluci říkali, že šel domů.“
„To jste ho viděli naposled?“
„Jo. Další den nepřišel a pro nás si přišli poldové.“
„Sem?“
„Ne. Tuhle pro Reda domů a pro mě do špitálu. Dopoledne.“
„To bylo doma radosti, co?“ řekl Jano.
Červený pokrčil rameny. „Já byl zrovna doma sám.“
„Co děláte, pane Červený?“ zeptal jsem se.
„Všelicos,“ řekl. „Co se šikne. Ale žádný levoty to nejsou.
Pomáhám prodávat strejdovi v jednom army šopu, občas taky jezdím jako závozník… a tak. Já nemám rád stálý zaměstnání a samostatně kšeftovat taky nechci.“
„Proč?“
„Nechci bejt uvázanej.“
„Adresy,“ řekl jsem.
Nadiktovali mi je. Tereba bydlel v Zahradním Městě a Červený v Košířích.
„Tak vám zatím děkuju, pánové,“ řekl jsem. „Můžete jít. Pošlete sem plukovníka.“
„Vy to řeknete fízlům?“ zeptal se Červený. „O tom, že jsme pošoupli to datum?“
„Třeba ne, třeba jo,“ řekl jsem. „S tím zakrváceným nožem a pomstou jste nelhali?“
„Čestný slovo, že ne,“ řekl Tereba.
Odešli a pečlivě za sebou zavřeli dveře.
„To je ztracený,“ řekl Jano. „Nikdo cizí ten nůž na půdu nepodstrčil, když ho tady mladej Mráček měl dva dni po vraždě. To vypadá, že si pak doma uvědomil, jak se tu blbě předváděl, a pro všechny případy nůž schoval za ten trám. Asi mu bylo líto hodit ho z mostu do Vltavy.“
„Vzal jsem si zálohu,“ řekl jsem. „Ať už je to ztracený nebo ne, pořád se ještě může najít někdo, kdo mu ho moh vyměnit, ty nože jsou všechny stejný. Uvědom si, že nemluvil o krvi, ale o pomstě… Třeba ani nevěděl, že je nůž

zakrvácenej, když ho přitom vytahoval z futrálu. Přece ho potom hned schoval - a taky už o tom dál nemluvil, říkal Tereba. A pak odtud hned vypad.“
„To přece nemyslíš vážně.“
„Něco si sakra myslet musím,“ řekl jsem.
Nato se otevřely dveře a vešel Nekola.
„Vy jste nám kecal,“ řekl jsem mu, když se usadil na svou vojenskou palandu a nalil si do sklenice další dávku whisky.
„Dělal jste, že nevíte, o co jde, a věděl jste to zatraceně dobře od těch dvou hudebních klaunů.“
„Nekecal jsem vám,“ odpověděl. „Jenom jsem vám neřek, že za mnou přišli s tou povídačkou. Myslel jsem, že bude lepší, když vám to řeknou sami.“
„Vy jste to ohlásil policii?“
„Co jinýho byste dělali na mým místě?“
„Komu jste to hlásil? Kriminálce?“
„Vždyť jsem vám povídal, že tu byli poldíci, co sem choděj… Bylo to ten samej večer, ale to už bylo zavříno. Já tady nemám telefon a nerad chodím pryč, dokud všichni nevypadnou. Kluci jsou někdy divoký, taky by mi to tu mohli zapálit… Stačilo by, aby v nějaký šťouchanici porazili kamna. Bejval bych zašel k automatu na Palmovce, ale když přišli poldové, tak jsem jim to řek. Druhej den tady byl nějakej kapitánek, takovej mladej machřík, vyptával se na Červenýho s Terebou.“
„Vy tu nemáte žádnej personál?“
„Ne. Žádnej nepotřebuju. Kluci se střídaj ve službě za barem a žádný problémy jsem s tím zatím neměl.“
„Vždycky jste se dopočítal?“
„Proč ne? Nejsou to zloději. A hlídaj jeden druhýho.“
„Ten Mráček - měl tady jen tyhle dva kamarády?“
„Samozřejmě že ne. Byl ve třetí četě…“ Vytáhl zásuvku stolu a z ní pečlivě nalinkovaný arch papíru s nápisem STAV MUŽSTVA. „Je jich v četě osmnáct… A taky moh mít kamarády jinde. To já nemůžu vědět, třeba nechodil jenom sem.“
„Jak to myslíte? Ještě nějakej další klub?“
„Ale jo, taky jsou… Například MI 5, nebo Kasino… Potom taky Sahara, ale tam choděj spíš romeláci. Nevím, jestli tam taky chodil.“
„Co tady ti kluci vlastně dělaj? Seděj u piva a vzpomínaj na válku s Japoncema?“
„To byste jim křivdil. Občas společně vyrazej do terénu… Říkaj tomu manévry a pro nějaký rozmazlený cápky to sakra není. Do toho se jim samozřejmě nepletu.“ Zasmál se. „Já jsem jen takovej týlovej důstojník, rozmíte? Prodávám jim pití, dohlížím, aby nedělali v kasinu bordel a netahali mi sem třeba funkční zbraně, a objednávám sem občas nějakou muziku, aby měli změnu. Nemusí to bejt vždycky military, stačí country. Ještě něco, pánové?“
„Rád bych věděl, jestli tu krev na Mráčkově noži viděl ještě někdo další.“
„Nevěříte jim? Ale policie přece Mráčka sebrala?“
„Ne že bych jim nevěřil… Spíš mě zajímá všechno, co by k tomu kdokoliv z klubu moh říct.“
„Chcete je sem volat jednoho po druhým? To tady budem do rána.“
„Taky by mohli všichni zdrhnout, než vyslechnem první dva nebo tři,“ řekl Jano.
„Nechcete si s nima promluvit v kasinu?“ zeptal se Nekola.
„To byste je napřed musel přesvědčit, aby mě poslouchali.“
Nekola se na mě podíval zpod obočí. „Já je přesvědčím snadno,“ řekl. „Prostě zařvu. Jenom jestli je vy dokážete přesvědčit, aby mluvili.“
„Záleží vám na tom, aby nevěděli, že jste to vlastně poldům píchnul vy?“
„Nic takovýho jsem neřek. Musej se naučit, že za vojenskou solidaritu se dá schovat ledacos, ale vražda ne.“
6
To, čemu říkal Rambo Nekola kasino, byl impozantní prostor v nekonečném podpalubí vlečné lodi, kde chyběly všechny někdejší přepážky. Dole byla nová podlaha z neohoblovaných prken, napuštěných penetračním nátěrem, a po stranách vyduté boky, vyztužené řadou žeber. Všude visely přilby, vojenské čepice, zbraně a tu a tam nějaká ta vyhláška, vývěska nebo terč. V jednom koutě vedle velkých amerických kamen dokonce stál velkorážní protiletadlový kulomet. Taky tu bylo pár portrétů slavných vojevůdců od Georga Washingtona až po Montgomeryho, Pattona, Ika Eisenhowera a brýlatého McArthura. Samozřejmě bez záruky, protože tu světla moc nebylo; pod stropem svítily jen čtyři žárovky v bezpečnostních lampách s mřížkou. Další byla nad prkenným barovým pultem v zádi, kde postávalo pár drsňáků se sklenicemi, a ještě dvě nad nevysokým pódiem v přídi, na kterém se u mikrofonů tužili čtyři hoši od Sedmé kavalérie včetně Howarda a Reda.
Byly tu z prken sbité stoly s lavicemi, na stolech místo popelníků konzervové plechovky a kolem stolů na lavicích snad třicet nebo čtyřicet maníků v maskovaných kombinézách, případně jiných součástích rozmanitých uniforem. Všiml jsem si dokonce kluka v americké přilbě, s bílým opaskem a spinkami na nohavicích. Všichni popíjeli pivo, pokuřovali a halasně se bavili, aby přeřvali kapelu, která se zase snažila přeřvat je.
Doprostřed toho sáhodlouhého prostoru příkře klesaly prkenné schůdky, po kterých jsme sešli dolů.
Jak jsme se za Nekolou prodírali tím randálem k pódiu, hlasy postupně umlkaly, ale když jsme vylezli na stupínek, ještě pořád tu nebylo o nic míň rámusu než ve strojovně skutečného Titaniku.
Nekola mávnutím ruky utišil kapelu v půli taktu a popadl mikrofon. „Hej, chlapi,“ zařval, „držte chvíli huby, jo?“
„Volové, bude nadílka od Červenýho kříže,“ odpověděl někdo od baru.
„Hovno,“ ozval se jiný hlas. „Budem fasovat vostrý.“
„Kdo nezavře klapačku, než napočítám tři,“ zaburácel Rambo Nekola, „vyfasuje jednu po hubě. Jasný? Ráz - dva… a

jedna -“
Nikdo to do tří nevydržel. Najednou bylo ticho, že bylo slyšet popraskávání v kamnech a šplouchání vody za lodními boky.
„Chlapi,“ řekl Nekola, „tihle dva pánové jsou vyšetřovatelé.
Nejsou to poldové a chtěj vás požádat o pomoc. Tak držte zobák a poslechněte si, co vám řeknou.“ Načež se obrátil ke mně a řekl:
„Mluvte, kapitáne.“
Jen tu a tam někdo něco zašeptal sousedovi, u baru cinkly sklenice a shora se ozvalo pár kroků stráže.
Postavil jsem se k mikrofonu a řekl jsem: „Jistě víte, že Cloud je zašitej.“
Můj slovník se jim zamlouval. Souhlasně zabručeli.
„Seznámím vás s celým případem, jak ho vidím já.“
Zabručeli ještě jednou.
„Pánové,“ pokračoval jsem, „před tejdnem někdo zavraždil Nguyen Thi Dung, vietnamskou servírku z asijský restaurace Hongkong na Vinohradech. Pravděpodobně se to stalo asi kolem půl jedenáctý večer, když se vracela z práce. Chodila Krkonošskou ulicí, přes ten růžek parku směrem ke schodišti sokolovny a dál Vinohradskou ke stanici metra u muzea. Jenže ten večer došla jen do parku.
Odtamtud už nešla ke schodům, ale doprava kolem zahradní restaurace až ke starýmu kiosku, kterýmu se říkávalo mlíkárna.
Kdo z vás to tam zná?“
Pár rukou se váhavě zvedlo.
„V tom kiosku,“ řekl jsem, „se druhej den ráno našla její mrtvola. Zatím je vám to jasný?“
„Jo, jasný,“ ozvalo se pár hlasů a někdo dokonce dodal: „Pane.“
Mluvil jsem dál: „Pachatel Dung surově zmlátil; pak ji částečně svlíknul a nakonec ji probod dýkou na přežití.
Upozorňuju: Nebyla znásilněná.“
U baru znova cinklo sklo. Někdo si hlučně odplivl.
„Dva dni nato,“ pokračoval jsem, „ukázal Cloud dvěma z vás svůj nůž, na kterým byla krev, a mluvil o pomstě. Ti dva si vzpomněli, co říkal krátce předtím: že si to s Dung vyřídí jednou provždy, že to rozsekne, a že už mu ta rákosnice fóry dělat nebude. Ti dva, co to slyšeli, splnili svou povinnost, když to hlásili plukovníkovi. A plukovník se zachoval správně, když to oznámil policii. Jak se potom ukázalo, byla krev na Cloudově dýce krev Dung.“
Hlasy zašuměly.
„Rád bych vám to ještě upřesnil,“ řekl jsem. „Cloudovi přitížilo i to, že se o Dung dva měsíce marně ucházel, nosil jí kytky a dárky a vnucoval se jí na ulici. Poldové z toho usoudili, že ji zavraždil, protože s ním nechtěla nic mít, a on se tím cejtil dotčenej jako příslušník bílý rasy, kterou musí každej barevnej poslechnout na slovo. To znamená i v takovýmhle případě. Já tuhle hypotézu neberu, protože zrovna tak je možný, že jí tím nožem jenom vyhrožoval a Dung se na něj nabodla nešťastnou náhodou. A teď, pánové: Kdo z vás taky viděl tu Cloudovu zakrvácenou dýku, nebo si vzpomene na cokoliv, co by s tím mohlo souviset, ať mi to řekne hned teď, nebo plukovníkovi, až vypadnem. Nebo mi to může zavolat, nechám číslo u plukovníka; taky jsem v seznamu pod názvem Discret, detektivní agentura na Žižkově. Nezapomeňte to.
Discret.“
Jeden kluk v americké pilotce vzápětí zvedl ruku.
„Seržant Cooper,“ zařval Rambo.
Když kluk v pilotce vstával, jeho spolusedící do něj něco hučeli a jeden z nich se pochechtával. „Klid,“ houkl Rambo.
„Já nic nevím,“ řekl seržant Cooper. „Jenom jsem se chtěl zeptat:
O co vám jde, šéfe? Chcete Clouda usvědčit, nebo mu chcete píchnout?“
„Platí mě jeho táta,“ řekl jsem.
„Dík, pane,“ na to seržant Cooper a sedl si.
„Vlastně bych vám k tomu rád řek ještě něco,“ pokračoval jsem, „a není to jenom můj názor, váš plukovník si to myslí taky. Jde o to, že byste neměli považovat za správný krejt vraha, a taky byste neměli váhat, pokud snad víte něco, co by mohlo ukázat na někoho jinýho. Solidarita je hezká věc, ať už mezi vojákama nebo civilama. Jenže tady jde o vraždu ženský, která se nemohla bránit. Pánové - měřila sto padesát tři centimetry a vážila osmačtyřicet kilo. O to je ta vražda horší, surovější, hnusnější.
Jako kdyby někdo zabil dítě. A nakonec něco, s čím někdo z vás třeba nesouhlasí, ale co by mělo bejt jasný každýmu civilizovanýmu člověku: rasismus je svinstvo. Jen si uvědomte, kolik černochů padlo na západní frontě.“
Další ruka se zvedla.
„Desátník Douglas,“ vyvolal ho Rambo.
Kus dál od pódia se zvedl obtloustlý ramenáč s holou hlavou.
„Helejte,“ řekl, „kdo jsou ti dva, co Clouda shodili?“
„Ty seš ten pravej, desátníku,“ houkl Rambo. „Hlavně tě zajímá, kdo to řek poldům. Řek jsem jim to já. A ti dva dobře udělali, že to řekli mně. Je ti jasný, že tady ten blbec mával zakrváceným nožem a kecal o pomstě? A že ti dva věděli, komu se chtěl pomstít?“
„No jasně,“ řekl desátník Douglas, „byl to Red s Howardem. Nikdo jinej s ním přece nechodil.“ Obrátil se k publiku.
„Pánové… Red s Howardem jsou bonzáci. Já jim jenom plivnu do ksichtu. Vy si to s nima vyřiďte po svým.“
Posadil se a sáhl po půllitru.
„Mně chceš taky plivnout do ksichtu?“ zahulákal Nekola. „Jsem přece taky bonzák, ne? Měl jsem mezi váma nechat jen

tak posedávat a popíjet vraha? To by se ti líbilo, ty debile? Koukej vstát a vypadnout z kasina. Už mi sem nelez, ty správnej vojáku.
Choď někam jinam. A jestli si ještě někdo myslí, že by bylo správný nechat mezi náma chlapa oprávněně podezřelýho z vraždy bezbranný ženský, ať se sbalí a vypadne taky. Kdo kreje vrahy, je sám schopnej vraždy. Jestli chcete bejt vojáci, tak buďte poctiví vojáci, a ne banda bez morálky. Chce k tomu někdo něco říct?
Poručík McIntyre?“
U stolu vlevo pod pódiem vstal tmavovlasý hezounek s knírkem a v battle-dressu s distinkcemi. „Já bych rád řek jen to, co si myslí celá moje četa,“ prohlásil. „Jestli tu servírku zabil Cloud, ať ho za to zavřou a jeho jméno ať je navždycky vymazaný ze stavu jednotky. Ale jestli existuje sebemenší možnost, že to neudělal, měli bysme všichni tady kapitánovi píchnout jak se dá.
Chlapi, přemejšlejte. Třeba někdo z vás ví něco, co by Clouda vyloučilo. Jo - a s tím bonzáctvím, Douglasi, to jsi přepísk. Buď se plukovníkovi omluv, nebo asi fakt uděláš nejlíp, když budeš chodit někam jinam.“
„Ty taky, McIntyre?“ zavrčel Douglas a rozhlédl se kolem sebe.
„Pánové… Chcete rozesrat celou jednotku kvůli jedný zabitý žlutý čúze? Kurva, jako by jich nebylo všude dost. Když je vidím, otvírá se mi kudla v kapse.“
„Neříkej,“ na to studeně poručík McIntyre.
Zase bylo ticho, jenom v kamnech praskalo a voda venku pokojně šplouchala.
„Jdem, chlapi,“ řekl Douglas. „Tady z toho bude brzo čínskej bordel. Kurvy, co smrděj česnekem, k utopencům vám daj místo příboru ty jejich špejle a v půllitrech budou hadi.“
Vstal, ale nikdo se k němu nepřidal.
„Poserové,“ řekl. „Jste taky žlutý. Jenže strachy.“
„Tak dělej, ať už se nemusím dívat na tvůj ksicht,“ řekl do mikrofonu Rambo. „Padám, padám.“
Douglas si zřejmě chtěl udržet dekórum, ale když sebral čepici a šel ke schodům, provázel ho smích. Sice se nesmáli všichni, ale těch, co se smáli, bylo dost.
S dalšími připomínkami se už nikdo nepřihlásil. Jenom poručík McIntyre vstal od stolu a přišel k pódiu. Sehnul jsem se k němu.
„Pane,“ řekl, „teď vám nikdo neřekne nic. Ale ručím vám za to, že jestli tu někdo něco ví, zatelefonuje vám to. O to se osobně postarám. Jo - jsem nějakej Honza Šírek.“ Sáhl do kapsy a podal mi vizitku. „Tady máte mou adresu a telefon, kdyby něco.“
Vzal jsem si od něj vizitku, podal jsem mu ruku a poděkoval.
Když jsme odcházeli, otáčely se po nás různé tváře; některé se sympatiemi a s palcem nahoru, jiné rozšklebené v primitivním smíchu a další studeně lhostejné.
Těžko říct, kterých bylo víc.
Loučili jsme se s Nekolou u schůdků na nábřeží, když se z průlezu vynořili Red Červený s Howardem Terebou, který nesl pouzdro s kytarou.
„Zapíchli jste to?“ zeptal se jich Nekola.
„Poručík McIntyre nám dal rozkaz, abysme šli domů,“ řekl Tereba, zatímco Červený plival do vody. „Nemáme sem prej chodit, dokud se to nevyřeší.“
„Jo,“ na to plukovník Nekola, „taky mě to mohlo napadnout. Ono to bude lepší. Pár maníků s náma nejspíš hluboce nesouhlasí a mohli by zapříčinit všelijaký potíže. Nic si z toho nedělejte, chlapi.
Pravda vítězí.“
Zasalutovali a vojenským krokem zmizeli ve tmě.
„A vy si taky nemyslete, že jste to vyhráli,“ řekl mi Nekola tiše, aby ho neslyšel Davis, který přičinlivě patroloval kolem průlezu. „Dávejte si bacha ve tmavejch uličkách a průchodech. Teď všichni vědí, že vaši adresu najdou v seznamu, a pár poserů se k tomu zatracenýmu hajzlovi určitě přidá.“

7

Protože jsem přišel domů kolem půlnoci, měl jsem ráno tak akorát čas, abych se zbavil nutkavých myšlenek na svůj noční pobyt ve vojenském ležení a uvedl se do přijatelného stavu před návštěvou u doktora Drbohlava. Když jsem se nasnídaný, vysprchovaný, oholený, učesaný a se škatulkou dlouhých cigaret značky Camel v kapse hlásil v deset u jeho sekretářky ve Slezské ulici, byl jsem na svá léta docela ucházející, nebo jsem tomu aspoň věřil.
Sekretářka vypadala stejně jako její hlas v telefonu. Byla to černovlasá dáma s dokonalým mejkapem, bledou rtěnkou, očima barvy předjarní jezerní vody s rákosím nalepených řas a se studenou soupravou šperků, že se jeden skoro bál, aby ho neposadila do kouta a neporučila mu skládat z ledových kostek nápis: S DOKTOREM DRBOHLAVEM NA VĚČNÉ ČASY A NIKDY JINAK. Na mé zazvonění otevřela bzučákem, a když jsem napochodoval před její stůl z oceli a mahagonu, na kterém stála decentní jmenovka, ani si mě nevšimla a pokračovala v datlování na klávesnici počítače. Protože měla dlouhé nehty, brala občas dvě klávesy najednou.
Odkašlal jsem si.
Nadzvedla řasy o milimetr a řekla: „No prosím.“
Jako kdyby chtěla říct: No prosím, ten chlap otravná už je tady zas.
„Jsem tady poprvně,“ řekl jsem.
„Ovšem,“ kývla netrpělivě. „Co si přejete?“
„Neznáte mě.“
„Takže mi snad řeknete -“
„O to nejde, slečno,“ řekl jsem. „Jenom vás chci upozornit na trestuhodnou neopatrnost, s jakou obsluhujete otevírání

dveří, aniž jste se předtím přesvědčila, kdo je za nima. Teď bych moh vytáhnout bouchačku, vynutit si vstup k vašemu šéfovi a sebrat mu tam důležitý akta kauzy Babinský. Taky bych si k tomu s radostí přibral ty vaše šmuky, který, jak vidím, jsou z platiny a bílejch šutráků. Dokonce by to mohly bejt brilianty, i když nic moc."
„No dovolte, pane -"
„Jsem objednanej na desátou."
Podívala se na mě jako na něco, co jí v tu ránu zkazilo celý den a ještě se kvůli tomu nevyspí. Popadla myš a vyvolala si na obrazovce diář.
„Vy jste pan Fink?" řekla. „Z agentury Discret?"
„Jo, to jsem já," řekl jsem a mrkl na jmenovku na stole. „A vy jste slečna Diana Krulichová z advokátní kanceláře doktora Drbohlava."
Nechala to bez poznámky a zmáčkla na stole knoflík interstelárního digitálního dálkomluviče. Někde něco zabručelo, jako když leze medvěd z pelechu, a Diana Krulichová pravila jen tak do luftu: „Je tady pan Fink z Discretu."
„Brum-brum, chrm chrm chrm."
„Račte," řekla. „Támhlety dveře."
Šel jsem k něčemu, co připomínalo dveře jen vzdáleně, a samo se to přede mnou otevřelo. Přitom jsem přemýšlel, podle čeho vlastně usoudila, že mě má pustit dál. Sotva jsem prošel, dvě tabule neprůhledného modrého skla se za mnou tiše zasunuly.
Byl jsem zvědavý, jak doktor Drbohlav vypadá. Podle hlasu v telefonu i podle chrchlání, které používal místo řeči, jsem si představoval čtyři brady a nejmíň sto dvacet kilo. Ve skutečnosti vypadal jako padouch Malhorn z Pytlákovy schovanky. Měl obdélníkový obličej, malé a k lebce přisedlé uši, nos tupý, snad trochu tenký; barvu očí jsem neviděl, zakrýval si je tmavými brýlemi, které svým nevídaným tvarem připomínaly dvě zdrátované ledviny. Ocelově šedé vlasy měl sestřižené a učesané do patky, jakou nosíval U.S. prezident Carter, pod nosem měl slušivý kartáček a na klopě něco jako řád Čestné legie, ačkoliv to právě tak mohl být odznak Svazu přátel Hondurasu. Na jednom prstu měl onyxový pečetní prsten a z kapsičky saka mu čouhalo plnicí pero, jaké si můžete zakoupit ve Vinohradské tržnici za patnáct tisíc a nikdy nepřestane psát, i kdybyste vůbec nic nepsali. Před sebou na stole měl čaj ve sklenici z tenkého skla, zasazené ve stříbrném filigránovém držáku s uchem.
Jestli měl otisky prstů v kartotéce Interpolu, nemůžu sloužit.
Pokynul mi ke křeslu pro klienty, které stálo vedle stolku s plošně broušeným popelníkem z namodralého skla. Všechno tady bylo namodralé; tapety, koberec, čalounění, lustr, záclony i dřevo nábytku. Něco takového jsem v životě neviděl.
„Nerad bych," řekl tím svým medvědím hlasem, který se k němu nehodil, „aby mezi námi došlo k nějakému nedorozumění. Domnívám se, že ke kauze mého mandanta můžete přispět zcela minimálně."
„Jak k ní můžete přispět vy?" řekl jsem a vytáhl cigarety, protože jsem ještě dneska nekouřil a nějaké jiné požitky jsem tady zřejmě nemohl očekávat.
Jenže ve chvíli, kdy jsem zachrastil krabičkou sirek, řekl ten náfuka: „Předpokládám, že si chcete zapálit cigaretu."
„Jak by ne," řekl jsem. „Máte tu krásnej popelník."
„To je pouhá ozdoba. Tady se nekouří."
„Tak si do toho dejte aspoň hašlerky," řekl jsem a zastrčil cigáro zpátky do krabičky. „Na něco jsem se vás ptal, pane doktore."
„Slyšel jsem to."
„To jsem rád. Když mi odpovíte, budu ještě radši."
„Co vám mám odpovědět, pane Finku…?"
„Jestli jste mý otázce nerozuměl, můžu ji zopakovat. Ptal jsem se, co jste udělal v kauze vašeho mandanta. Lidsky řečeno - zajímá mě, jestli jste včera zkusil dostat Ivana Mráčka z vazby na kauci, jak jste mi říkal do telefonu."
„Milý pane," řekl a naznačil pěstěnýma rukama příslušné gesto, „důkazy, že se pan Mráček junior onoho činu skutečně dopustil, jsou natolik pádné, že příslušný soudce vůbec nebere v úvahu další šetření na svobodě. Takže bude záležet jen na obhajobě u soudu, jak a nakolik se podaří zredukovat výši trestu. Bude třeba operovat sníženou příčetností, afektem… a tak dále. Jistě to sám dobře znáte ze své někdejší kriminalistické praxe."
Ten vymóděný šťoura se na mě samozřejmě informoval.
„Pane doktore," řekl jsem, „proti Ivanovi svědčí jedinej důkaz: krev na noži. Všechno ostatní je napadnutelný. Ale ani ta krev by nemusela bejt důkaz, kdyby Ivan Mráček měl alibi. Mluvil jste s ním?"
„Ano. Asi dvacet minut."
„Co vám řek?"
Pokrčil rameny. „Tvrdí, že to neudělal."
„Kde byl ten večer, co se to stalo?"
„Prý v nějakém klubu v Libni. Ale ti dva svědci -"
„V tom klubu byl, ale jenom do půl desátý."
„Zjišťoval jste to?"
„Samozřejmě. Mluvil jsem i s těma svědkama, co ho potopili."
„Měl byste mi o tom podrobně referovat."
„Měl jste si tam dojít sám," řekl jsem.
„Já… No, slyšel jsem, jaký je to klub. Myslím, že by se nehodilo, abych osobně… Chápete?"
„Vůbec byste se dovnitř nedostal. Musel jsem vrazit strážnýmu do žaludku pistoli. To by pro vás nebylo."
„Ne, to skutečně ne. Co jste se tam dověděl?"
„Dohromady nic."

„Říkal jste, že kromě krve na noži je všechno napadnutelné.“
„Myslím si to. Vy ne?“
„Ti dva přece vypověděli, že se s ním rozešli před desátou poblíž Hongkongu, a že té servírce vyhrožoval. Aspoň tak mě informoval prokurátor Brodský, který vede vyšetřování. I soudce Ondráček -“
„Měl byste si promluvit se svědkama, pane doktore.“
„Mluvil jste s nimi vy. Tudíž je na vás, aby -“
Přerušil jsem ho: „Ne. Já mám svý metody a vy máte taky svý metody. Nemám ve zvyku svěřovat se, dokud si nejsem jistej. Taky občas zamlčuju některý fakta.“
„To není správné.“
„Co chcete od privátního fízla,“ řekl jsem.
„Potom jsme ovšem na mrtvém bodě, pane Finku.“
„Potom ovšem jo.“
Zase pokrčil svými mírně vycpanými rameny. „Nemám jenom případ pana Mráčka,“ zabručel unaveně. „Pokud byste snad časem došel k názoru, že mi máte co sdělit, zavolejte.“
„Nápodobně. Nic ve zlým, pane doktore.“
„Ovšem,“ pousmál se koutkem knírku. „Vy máte své metody a já zase svoje. Budu se jich držet. Chrm-chrm, pane Finku.“
Tak se se mnou rozloučil.
Když se za mnou ty strašidelné dveře bezhlučně zasunuly, věnovala mi slečna Diana Krulichová jeden celý pohled. Snad se divila, že z toho modrého skleníku nelezu po čtyřech.
„Pardon,“ řekl jsem, „nerad bych se vnucoval, ale odkud máte tyhle krásný řasy? Víte, moje žena -“
„Doktor Drbohlav mi nedal žádné pokyny, abych se s vámi bavila,“ odsekla.
„Bavte se se mnou bez pokynů. Nevěřila byste, jak zábavnej dovedu bejt, když se dáma aspoň trochu snaží.“
„Propána! Vy jste ale drzej,“ řekla nespisovně.
„To není drzost,“ řekl jsem. „To je nadměrně vyvinutej společenskej šarm.“
„Ano? A co tomu vašemu nadměrně vyvinutému společenskému šarmu říká vaše žena?“
„Lhal jsem, žádnou nemám. Neoženil jsem se ve víře, že svůj ideál potkám až na sklonku života. Měl jsem pravdu, slečno. A když se vyjádřím, vy tomu říkáte drzost, ačkoliv je to jenom strach, abych tu příležitost neprošvih.“
„Nevyjádřil jste se.“
„No bóže,“ řekl jsem a mávl rukou. „Jestli vám to nebylo jasný, tak vás zvu na večeři do Hongkongu.“
„Tam bych nerada. Pan doktor Drbohlav přece zastupuje syna pana Mráčka, tamějšího restauratéra… Ostatně to víte. Nedělalo by to dobrý dojem a šéf by se to s největší pravděpodobností dověděl. A potom - já si na orientální kuchyň nepotrpím.“
„A kdybych vám řek o jedný hospodě ve Vysočanech, která odolala bouřím času a zachovala si svou patinu padesátejch let včetně vikslajvantovejch ubrusů a harmonikáře? Maj tam na pultě ve flašce skvělý zavináče a vařej úžasnou česnečku, po který smrdíte tři dni.“
„Proboha… To je neuvěřitelné.“
„Jo, jiný mi to taky nevěřej, dokud neochutnaj.“
Na monitoru se začaly honit různobarevné obrazce. Rozčileně práskla do mezerníku a na obrazovce znova naskočil program, ve kterém pracovala. „Poslyšte, pane Finku, vy si skutečně myslíte, že chodím do takových podniků?“ zeptala se.
„Já myslím,“ řekl jsem, „že máte nejvyšší čas s tím začít.
Kdybyste si na to nechala vlastní řasy a ubrala trochu z tý fasády, nechala šperky doma a oblíkla se jako prostá žena z lidu…“
„Že jsem o čtyřicet let mladší, to vám nevadí?“
„Ne. Vadí mi, že jsem o čtyřicet let starší. Taky mi vadí, že to víte. Ale to přece u piva a zavináčů není důležitý.“
„Víte co?“ řekla. „Vy jste strašný člověk.“
„A to mě ještě neznáte,“ já na to.
„Právě že vás znám. Dělala jsem pro šéfa rešerši.“
„Kristova noho. Co všechno vyšlo najevo?“
„Že jste byl úspěšný kriminalista, že máte plno divných a podezřelých konexí… Taky to, že vás na policii nemají rádi, ale jaksi na vás nemůžou…“
„Ještě něco, slečno Krulichová?“
„Ano. Že jste na tom po fyzické stránce náramně dobře… A že jste na ženské.“
„Ohavná pomluva,“ řekl jsem. „Tak v kolik, v osm?“
„Nenapadlo vás, že jsem vdaná?“
„Napadlo. A jste?“
Zavrtěla hlavou. „Už ne,“ řekla.
„No tak, co vám brání jít na flám s detektivem, kterej má plno divnejch konexí a je na tom po fyzický stránce náramně dobře?“
Na stole se ozval signál z Marsu.
„Já vám zavolám,“ řekla.
8
Venku už zase padal sníh.

Přebrodil jsem se svým starouškem žigulem tím sajrajtem taktak a párkrát jsem se málem otřel o nějakou vznešenou limusinu. Ne že bych si to moc bral, máme s žigulem všelijakých ran a šrámů na těle i na duši nespočítaně. Zato majitelé těch nadupaných plechových aristokratů jsou na to strašně hákliví.
Nechal jsem auto v Kubelíkově ulici kousek od svého bydliště a vyrazil jsem za roh do Rimského-Korsakova, abych si v kanceláři poslechl záznamník.
Měl jsem tam jediný vzkaz: Vážený pane, stále vám voláme, zavolejte laskavě na číslo…
V životě jsem to číslo neviděl a hned jsem ho vytočil. Člověk nikdy neví. Například… Ale to říkám vždycky. Nemám po kom dědit, prastrýc John Finck, který umřel v Americe jako majitel půlky Chicaga, je pouhým výplodem mých hladových halucinací.
Světci, kteří se postili, taky viděli kdovíco.
To číslo patřilo naší nejsledovanější televizní stanici, přesněji řečeno redakci publicistiky a dokumentaristiky, kde po mně náramně toužil redaktor Lípovec.
„Pane Fink," hlaholil mi do ucha, „kdepak se nám pořád touláte?
Voláme vám od rána…"
„To bude asi omyl," řekl jsem.
„Jakejpak omyl? Je to přece Discret a vy jste ten slavnej soukromej detektiv, ne?"
„Na první půlku vašeho dotazu můžu odpovědět kladně," řekl jsem.
„Druhou jste si zodpověděl sám. Sdělte mi svoje přání, já odmítnu a rozejdeme se v dobrým."
„Pane Fink," na to ten opruza, „nejde o nic velikýho. Jen jsme dostali tip, že děláte na případu toho vietnamskýho mordu v Riegrovejch sadech. Minulej tejden jsme to měli ve zpravodajství a nemohli jsme k tomu uvést takřka vůbec nic, protože nám k tomu policie žádný informace neposkytla."
„A vy myslíte, že vám je poskytnu já? Dělám na tom teprv od včerejška. Nebuďte naivní."
„Pane Fink… Jde o jedinej krátkej vstup pro zpravodajství. Co vám to udělá? Dostanete to zaplacený a ještě budete mít reklamu.
Můžeme to natočit u tý zříceniny… Co vy na to?"
Protože mě v tu chvíli něco napadlo, řekl jsem: „Koukejte, pane Lípovec, můj čas je drahej. Ale jestli si myslíte, že by to prospělo věci…"
„Prospěje to i vaší firmě. Takže jo, pane Fink?"
„Otázky mi dáte předem."
„My to tak sice neděláme… Ale budiž. Jde o kriminální případ, takže snad bude lepší, když vám moderátorka řekne předem, na co se bude ptát."
„Moderátorka?"
„Jistě… Udělá si to s váma Karolína Macháčková."
„To je pěkný," řekl jsem. „Ta se mi vždycky líbila."
„Ona se na vás taky těší," mazal mi med kolem huby. „Sama mi říkala, že to pro ni bude neobvyklej zážitek."
„Kdy to poběží?"
„Samozřejmě dnes večer."
„Tak v kolik?" zeptal jsem se.
„Hodí se vám to ve čtrnáct třicet?"
„To bych tam měl bejt?"
„Ano. Přijďte ve čtrnáct třicet… Za dvacet minut s tím budem hotoví, jde o nanejvejš dvouminutovej vstup. Víte, kde to je?"
„Líp než vy," řekl jsem. „Budu tam."
Byl jsem tam o půl hodiny dřív, nevím proč. Mrtvola už tam přece dávno nebyla. Ale možná jsem se nemohl dočkat, až uvidím živou Karolínu Macháčkovou.
Díky počasí nebyla v sadech ani noha kromě jediného šíleného zdravotního běžce s kulichem na hlavě, kterého jsem potkal třikrát, než jsem došel ke zřícenině mlíkárny. Nebylo tam na co koukat a já taky nepočítal, že něco uvidím. Je to takový čtverhranný pavilón, schovaný ve stínu svahu zarostlého křovím; hlavní parková cesta ho nahoře obtáčí a z obou stran k němu vedou odbočky. Okolo je nevelké prostranství s pár dost poničenými lavičkami, taky ze všech stran kryté stromy a keři. Dveře i okna ta ruina dávno nemá; z jedné strany vede úzké venkovní schodiště na plochou střechu, kde se za dávných předválečných časů sedávalo pod slunečníky s porcí jogurtu nebo zmrzliny. Stromy okolo byly tenkrát nižší, takže odtud mohl být i docela hezký výhled na vzdálené kopce nad Pelc-Tyrolkou. To místo má i dnes jistou poezii, dejme tomu za letních večerů, kdy tady na lavičkách sedávají kluci s kytarami a zamilované párky. Měsíční úplněk z toho obskurního stavení jistě dokáže udělat cosi jako zříceninu na obrazech romantiků z minulého století.
Čistota čerstvě napadlého sněhu naopak zvýraznila kontrasty. Když jsem stanul na prahu čtvercové místnosti, která mohla mít deset nebo snad dvanáct čtverečních metrů, připadal jsem si jako na hranici dvou světů. Představa děvčete, které oba Mráčkové přirovnali k motýlkovi, jak leží odhozené jako věc na hromadě plastikových lahví, rozbitých cihel, rozmáčených kartonů, shnilých prken, děravých matrací a psích i lidských výkalů, by nejspíš neudělala dobře ani hrobníkovi ze záliby.
Vypadl jsem ven, zapálil si a chodil sem a tam, dokud nepřiklusali dva chlápkové s bagáží a úhledná sportovně oděná slečna hnědých polodlouhých vlasů a vlezlých modrých zřítelnic za trochu přísnými brýlemi. Ty dva mládence jsem v životě neviděl, zato slečnu jsem si pamatoval z večerního televizního zpravodajství. Na obrazovce se zdála hezčí.
„Vy jste pan… Fink?" zeptala se.

„Jo, to jsem já.“
Vteřinku vypadala, že se diví. Potom se upamatovala na svou profesi a pro změnu vypadala, jako když se nediví ničemu. Podala mi ruku v tenké kožené rukavici a já ji náznakově stiskl.
„Výborně,“ řekla. „Pojďme se dohodnout, o čem budeme mluvit.“
Jeden z těch chlápků měl obrovského bíbra a z brašny vybalil kameru. Ten druhý nebyl Lípovec, jak jsem si bláhově myslel, ale jenom nějaký asák, který se měl starat hlavně o to, abych řádně vyplnil a podepsal smlouvu, a přitom podle potřeby píchnout kameramanovi.
Vůbec si mě nevšímali a začali šmejdit s kamerou kolem díry, kde bývaly dveře.
„Tak se podívejte, pane Fink,“ řekla Karolína Macháčková, „já nejdřív jen tak povšechně řeknu, o co jde. Potom bude záběr na vás, já vás představím, a řeknu, že jste převzal pátrání…“
„To nemůžete,“ řekl jsem. „Vypadalo by to, že jsem převzal pátrání od policie. Řekněte, že to vyšetřuju pro rodinu obviněnýho.“
„Okej. Jenomže já to nemůžu tak rozvádět a taky nesmím uvádět žádná jména kromě vašeho. Máme na to padesát sekund, museli by to krátit a dopadlo by to pak třeba ještě hůř. Dejme tomu, že řeknu:
Pan Fink z agentury Discret, který se případem zabývá.“
„Jo, tak by to šlo.“
„A teď, pane Fink: Velice nutně do toho potřebuju dostat něco, co veřejnost zatím nezná. Ne nějaké drby. Něco nového. Určitě jste už na něco takového přišel.“
„Slečno Macháčková,“ řekl jsem, „co vás nemá? Dělám na tom teprv od včerejšího poledne. Na nic novýho jsem nepřišel… A kdybych přišel, myslíte, že bych to roztruboval do světa po televizi? To bych se choval jako blázen.“
„Prosím vás,“ řekla, „něco snad najdeme? Nebo si to prostě vymyslete. Jako privátní detektiv si přece můžete myslet a říkat, co chcete, ne? Za pár dní po tom stejně ani pes neštěkne.“
„Třeba by stačilo,“ řekl jsem a tvářil se, jako když právě usilovně přemýšlím, „kdybych řek, že na základě jistejch stop považuju obviněnýho za nevinnou oběť, a že by mně možná stačil jedinej svědek, abych obvinění vyvrátil?“
„No vidíte, to je ono. A já se vás zeptám: Jaký svědek by to měl být, pane Finku?“
„A já odpovím: Někdo, kdo šestnáctýho března večer kolem půl jedenáctý viděl hezkou dívku orientálního typu, vysokou něco málo přes sto padesát centimetrů, oblečenou do dlouhýho černýho kabátu s kapucí a s baťůžkem na zádech, někde mezi asijskou restaurací Hongkong ve Strnadově ulici a Riegrovými sady. Pravděpodobně sem šla Krkonošskou.“
„Okej. Nato vám poděkuju a ještě jednou to zopakuju do kamery.
Výborně. Ale to jste si nevymyslel, viďte?“
„Ne,“ řekl jsem. „To jsem si fakt nevymyslel. Dejte se k nám, slečno Macháčková.“
„Pane Jordán, můžeme,“ zavolala na kameramana.
Netrvalo to ani deset minut. Kupodivu jsem se nezabrebtal ani jednou, ačkoliv jsem mluvil spisovně, zatímco Karolínu Macháčkovou museli třikrát střihnout.
Sotva jsem domluvil a Karolína zopakovala moji výzvu, ti dva už se bavili o jednom poslanci, ke kterému to musejí stihnout do půl čtvrté. Nadiktoval jsem tomu asákovi rodné číslo a číslo účtu, třikrát jsem něco podepsal, asák mi vrazil jeden z těch papírů do ruky, já papír složil a strčil do kapsy a v dobrém jsme se rozešli.
Bylo to lepší než inzerát, protože zatímco noviny čte tak padesát procent lidí, na televizi čumí skoro každý.
Měl jsem chuť jít domů, ale přece jenom jsem se ještě zastavil v kanceláři, abych si poslechl záznamník. Čekal jsem, jestli se neozve někdo z Titaniku, a taky měl volat Jano, kterého jsem poslal ověřit adresy Červeného a Tereby a nasbírat tam nějaké drby.
Ze záznamníku na mě promluvil chladný a odměřený hlas: „Tady je dáma, kterou jste pozval na česnečku. Ve vlastním zájmu volejte do čtyř na číslo vám známé, po čtvrté volejte číslo 800145. Ale nanejvýš do pěti hodin. Později už nebudu k mání.“
Ještě nebyly čtyři, tak jsem vytočil ono číslo mně známé. Bylo to číslo kanceláře doktora Drbohlava.
„Tady je pán, kterej vás pozval na česnečku,“ řekl jsem, když se ohlásila. „Váhal jsem, jestli mám volat, ale když jste tak naléhala…“
„Já že jsem naléhala?!“
„Pravda, mohlo v tom bejt víc vřelosti.“
„Člověče… Musíte být za každou cenu vtipný?“
„Nemusím,“ já na to. „Ale takovejch lidí jistě znáte dost, a jak to tak vypadá, na česnečku jste s žádným z nich nešla.“
„To skutečně ne.“
„Voděj vás do Interkontinentalu a do Fóra na ruletu.“
„Tak chcete vůbec -“
„Ale jo, když myslíte,“ řekl jsem. „Tak kde se sejdem, paní Krulichová?“
„Ale na žádnou česnečku do nějaké putyky nejdu. Pokud nevíte o nějakém civilizovanějším podniku…“
„Do žádných nechodím.“
„A mě zase tam, kam chodím, znají. Navíc jsou to vesměs podniky, kde většinou mívá šéf jednání…“
„Na rande při měsíčku není zrovna ideální počasí.“
„Vy zřejmě nejste zařízený pro dámské návštěvy, co?“ řekla.
„Předpokládám, že žijete jako jezevec.“
Překvapilo mě to. „No, víte…,“ zaskřehotal jsem, „když se to tak vezme, tak já vlastně…“
„Velký detektiv v rozpacích,“ řekla. „Pohleďte, pane Finku, nejsem tak nemoderní, abych potřebovala garde, když mě

muž, do jisté míry kolega -“
„Řekla jste kolega?“
„Nepracujeme snad na stejné věci?“
„Doufám že jo,“ řekl jsem. „Takže já jsem vás pozval, abych vám předved svou sbírku -“
Uchichtla se. „Motýlů?“
„Nočních můr,“ opravil jsem ji. „Kde bydlím, to asi víte, když jste dělala tu rešerši.“
„Zajisté. Tak asi v půl sedmé? Nerada bych přišla domů pozdě, ráno v půl osmé musím být v kanceláři… Jistě si dovedete představit, v kolik mi zvoní budík.“
„Ovšem,“ řekl jsem. „Ve čtyři ráno. Takže v půl sedmý, pátý patro, výtah nemáme. K večeři bude oukrop.“
„Jen to ne, prosím vás.“
„Och, jen žádné obavy,“ řekl jsem. „Florentské roštěnky s jemnými krupicovými noky. Můj kuchař vařil v Hiltonu, než jsem ho přeplatil.“
„Hleďme,“ podivila se, „vy taky umíte mluvit jako civilizovaný člověk?“
„Zajisté. Žižkovský dialekt patří k mému detektivnímu imidž. Co nápoje, madam? Červené, bílé…?“
„Víno nepiju,“ řekla.
„Minerálku?“
„Prosím vás… Co takhle skotskou?“
„Zajisté, madam.“
„Poslyšte,“ řekla po malém zaváhání, „nemyslíte si snad, že vás chci navštívit, abych -“
„Chraň bůh,“ odpověděl jsem. „Je to v rámci upřesnění vaší rešerše. Taky to nemáte ze svý hlavy, posílá vás ke mně sám velký náčelník Chrm-brm-grh.“
„Ovšem. Ale informovat ho o tom budu sama.“
„Nejsem žalobníček.“
Celkem přijatelně se zasmála a zavěsila. Podíval jsem se na hodinky a vyrazil k Meinlovi na Vinohradské.
9
Florentské roštěnky se naklepou, na okrajích nařízneme, osolí a prošpikují. Pak se opečou na oleji po obou stranách, podlijí vývarem s trochou bílého vína (našel jsem zbyteček po jedné nedávné návštěvě), přidá se citrónová kůra, zázvor, česnek nasekaný nahrubo, a nakonec se to zahustí škrobovou moučkou rozmíchanou ve víně. Noky se dělají všelijak; ale nejlepší je rozkvedlat jedno vejce ve čtvrtlitru mléka, osolit, přidat tolik krupice, aby to nebylo moc řídké, a pak z toho polévkovou lžící vykrajovat noky a házet je do vařící vody. Je třeba vařit to aspoň nadvakrát, protože takovéhle noky jsou hotové hned; tudíž by se vám mohlo stát, že než hodíte do hrnce poslední, bude první rozvařený. Pak je promíchejte v míse s kouskem másla, aby se neslepily.
Lovil jsem cedníkem z hrnce druhou várku, když zazvonila.
Zatímco já měl na sobě džíny, košili a zástěru, Diana Krulichová stanula na prahu mého prostého obydlí v kožichu, který vypadal na padesát tisíc. Když jsem jí z něj pomáhal, praštil mě přes nos decentní parfém, flaštička za patnáct set. Na nohou měla krokodýlí lodičky za tři tisíce a kabelka musela stát přinejmenším zrovna tolik. A protože nezapomněla ani na soupravu svých šperků, nikdy nevešlo do mých dveří tolik prachů najednou.
Nepočítal jsem kostým, zřejmě model šitý na míru, a prádlo, které jsem zatím neviděl.
„Myslela jsem, že vejdu do doupěte páchnoucího česnekem, jádrovým mýdlem a naftalínem,“ řekla a rozhlížela se halou. „Překvapujete mě. Copak je tohleto?“
Udělala dva elegantní úkroky stranou a upřela zraky na nevelký obrázek, který jsem pověsil do haly, protože se mi moc nelíbil.
„Ten kašpar?“ řekl jsem. „To je dárek od jednoho klienta.“
„Musel jste pro něj udělat dost. Je to originál Tichý.“
„Myslíte, že se v tom vyznám? Člověk nemůže znát všechno.“
Podívala se koberec na podlaze a zeptala se: „Pravděpodobně se přezouváte?“
„Jak si host přeje.“
„Díky. Nemám to ráda.“
„Pochopitelně. Mně se taky nelíbí, když se dáma vyfikne jako vy a pak je degradována pánskými trepkami. Ponechte si své lodičky, dělají vám krásnou nohu. Jen by mě zajímalo, jak jste sem v nich dokázala dojít bez úhony.“
„Detektiv se nezapře. Když vás to zajímá, přijela jsem vozem a se štěstím jsem našla místo k zaparkování přímo před domem.“
„Jak v tom šlapete na plyn?“
„Přezula jsem se ve voze.“
„Žena veskrze praktická. Posedíte chvíli v obývacím pokoji, než bude prostřeno? Je libo aperitiv? Večeře se podává za pět minut.“
„Aperitiv? Ne, díky.“
Uvedl jsem ji do obýváku, kde jsem rozsvítil stojací lampu.
„Doporučuju houpací křeslo,“ řekl jsem.
„Tohle jste nezařizoval sám.“
„Ne tak docela, máte pravdu.“
„Ženská ruka.“
„Zase máte pravdu.“
„Jsem nemístně zvědavá, že?“

„Omluvte mě, musím dohlédnout na kuchaře.“
Zasmála se. Nechal jsem ji tam a šel zahustit šťávu. Pak jsem kastrol odstavil, vylovil z něj ten kousek citrónové kůry a pustil se do úpravy stolu.
Když jsem s tím byl hotov, shodil jsem zástěru a šel jsem madam pozvat ke stolu. Ještě pořád stála, kde jsem ji nechal, a rozhlížela se. „To je výborné, že tady máte televizi,“ řekla.
„Proč, chcete se dívat na svůj oblíbený seriál?“
„Ne. Ráda bych viděla zprávy. Každé ráno připravuju pro šéfa přehled aktuálních informací z televize a tisku.“
Když jsme přišli do kuchyně, odtáhl jsem jí židli. Posadila se k jídelnímu stolu s pobaveným výrazem.
„Můžete mít jednu roštěnku nebo dvě,“ řekl jsem.
„Zatím jednu.“
Nakonec jsme snědli všechno a Diana Krulichová nešetřila chválou.
Dokonce chtěla recept na moje noky, které prý jako přílohu nikdy nejedla. Pak si řekla o kávu a já postavil na sporák konvici, načež jsem vytáhl z ledničky láhev Johnyho Walkera a misku s ledovými kostičkami.
„Za pět minut začnou zprávy,“ řekl jsem. „Zapnout to asi umíte sama… Hned jsem u vás.“
Když jsem se vedle ní usadil na gauč ke kávě, skotské a televiznímu zpravodajství, měla na klíně blok a ostře ořezanou tužtičkou do něj zručně vyráběla úhledné kroucánky. Vydržela to až do chvíle, kdy se objevila na pozadí otlučené zdi Karolína Macháčková.
„Před týdnem jsme vás informovali o vraždě, ke které došlo v Riegrových sadech,“ rozjel se komentář a tužtička trochu zaškobrtla. „Policie odmítla informace, ale jak jsme se dověděli z důvěryhodného zdroje, zavražděná byla servírkou v asijské restauraci Hongkong na Vinohradech. Tělo bylo nalezeno v těchto místech…“ Kamera nejdřív zabrala celek zdevastovaného kiosku a pak švenkovala po nevábných hromadách sajrajtu vevnitř. „Policie před čtyřmi dny zadržela muže, kterého považuje za pachatele, ale pan Otakar Fink, soukromý vyšetřovatel z bezpečnostní agentury Discret, je jiného názoru.“
Kamera uhnula o kousek vedle, kde jsem se slabomyslně tlemil já.
S potěšením jsem konstatoval, že Diana přestala psát a jenom zírá.
„Dobrý den,“ řekla Karolína Macháčková.
„Ehm… Dobrý den,“ odpověděl jsem.
„Jste známý tím, že používáte neobvyklé metody…“
„V mojí branži nejsou neobvyklé. Nemůžu používat metody, jaké běžně používá policie, už proto, že nemám k dispozici její rozsáhlý aparát, ani její technické možnosti.“
„Řekněme tedy, že vaše metody jsou jiné?“
„Ano, dá se to tak říct.“
„A díky jiným metodám máte docela jiný názor.“
„Tak bych to neformuloval… Prostě jsem přesvědčen, že to ten mládenec neudělal.“
„Je to intuice?“
„Něco o něm vím. Taky mám pár stop, o kterých zatím v zájmu dalšího pátrání mluvit nemůžu. Ale stačil by mi jediný svědek, který šestnáctého března večer kolem půl jedenácté viděl hezkou dívku asijských rysů, vysokou něco málo přes sto padesát centimetrů, oblečenou do černého dlouhého kabátu s kapucí a s ruksáčkem na zádech, někde mezi restaurací Hongkong ve Strnadově ulici a Riegrovými sady. Pravděpodobně sem šla Krkonošskou.“
„Děkuju vám.“ Nato se Karolína Macháčková obrátila do kamery.
„Vážení diváci,“ řekla, „tolik pan Otakar Fink, soukromý detektiv. Pokud někdo z vás tu dívku viděl, měl by upozornit agenturu Discret.“
Až sem jsem to znal.
Jenže pak se obraz vrátil do studia a moderátor zpravodajství řekl: „Ještě jednou opakujeme: Případný svědek, který šestnáctého března večer viděl na trase mezi vinohradskou asijskou restaurací Hongkong a Riegrovými sady dívku asijských rysů v černém maxikabátě s kapucí, vysokou něco přes metr padesát, ať zavolá na číslo…“ Samozřejmě to nebylo číslo agentury Discret, ale číslo televizní redakce publicistiky a dokumentaristiky.
Následovaly nepokoje na jordánsko-izraelských hranicích.
„Můžete to vypnout,“ řekla Diana. „Nevycházím z údivu.“
„Klidně v něm zůstaňte,“ řekl jsem. „Už dávno jsem si zvyk, že vyvádím lidi z míry. Vlastně jste sem vůbec nemusela chodit.
Kdybyste seděla doma a koukala na televizi…“
„Kdybych vás viděla jenom v televizi, nemohla bych vám položit doplňující otázky.“
„Taky byste nejspíš nepovečeřela florentský roštěnky. Jaký otázky to budou, paní Krulichová?“
„Například: To jste si objednal?“
„Co? Ten rozhovor?“
„Samozřejmě.“
„Tážu se: Je možný objednat si něco takovýho?“
„Nevím. Asi ano, když přiměřeně zaplatíte.“
„Neobjednal jsem si to a nic jsem za to nezaplatil. Přišli s tím za mnou sami a já to využil. Bohužel, oni zase využili mou naivitu, když pro případnýho svědka uvedli svůj vlastní telefon.
To mi předem neřekli. Další otázku.“
„Ale ne… Vy byste si myslel, že vyzvídám pro šéfa.“
„A ne?“

„Proč by mě to nemohlo zajímat čistě osobně?“
„Mohlo nemohlo… Já nevím. Znáte někoho z těch lidí? Ivana Mráčka, jeho tátu, kamarády… Nebo jste snad znala Dung?“
„Mohla jsem ji znát od vidění. V Hongkongu jsem byla se šéfem a klientem několikrát. Taky pochopitelně znám pana Mráčka… Jako klienta. Nikdy jsem neviděla Ivana Mráčka ani jeho kamarády. Ale vzhledem k rešerším, které jsem pro šéfa dělala… Nemůžete se divit, že o to mám zájem. Profesionální, samozřejmě.“
Už jsme měli nalito podruhé. Seděli jsme metr od sebe na složeném gauči, tak, jak jsme se posadili, abychom pohodlně viděli na obrazovku televizoru. Diana přehodila nohu přes nohu a ukázala mi kulaté kolínko pod okrajem šedomodré sukně.
„Jaký rešerše jste dělala?“
„Kromě vás jsem samozřejmě prověřovala svědectví.“
„Čí svědectví?“
„Hlavně té druhé servírky. Jmenuje se Lai Thi Bich Thuy.“
„Měla jste s sebou tlumočníka?“
„Ne. Mluví anglicky. Jakžtakž.“
„V tomhle zatraceným případu mluví anglicky kdekdo. Jenom já ne.“
„Vaše generace byla orientovaná jinam.“
„Kaněšno,“ řekl jsem. „Už jsem zažil pár orientací. Napřed derdýdas, potom charašó a teď zase okej. Možná že se ještě někdy dožijeme dalšího národního obrození, pokud nepřijde nanovo derdýdas.“
„S vámi bych se o politice bavila nerada.“
„Aha. Váš průzkum byl vskutku hloubkový. Ale já v partaji nebyl.“
„Přesto vaše názory…“
„Nechte mi je. Já vám ty vaše taky neberu.“
„Jak můžete vědět, jaké mám?“
„Na to nepotřebuju rešerši. Stačí se kouknout.“
„Nechápu, jak to myslíte.“
Vstal jsem, šel k oknu, otevřel ho a vyklonil se ven. Pod veřejným osvětlením byla řada zaparkovaných vozidel dobře viditelná, přestože už zase padal sníh.
„Kterýpak je vaše?“ řekl jsem. „Ten opl nebo ta obyčejná postříbřená oktávie?“
„Ten opl,“ řekla. „Je spolehlivý a pohodlný.“
„Já mám žigula,“ řekl jsem a zavřel okno, kterým dovnitř zalétlo pár sněhových vloček. „Sice mi v předsíni visí originál Tichý, ale vy jste první ženská v mým životě, která na sobě má šperky z platiny. Nebo to snad není platina?“
„Je to platina. Díky, že mě považujete za jednu z ženských ve svém životě.“
„Není zač.“
„Vysvětlete mi, proč by moje názory měly souviset s tím, co mám na sobě a v čem jezdím.“
Uvědomil jsem si, že se dostávám někam, kam jsem se dostat nechtěl. „Ale co,“ mávl jsem rukou, „záleží na tom? Oba jsme si pošmákli na florentskejch roštěnkách a popíjíme stejnou whisky.
Povězte mi radši, co vám řekla Lai.“
Zasmála se trochu nepřirozeně. „Tomu se říká prudký střih, že?
Abyste věděl, můj bývalý manžel byl…“ Řekla jméno, které zase vyvedlo z míry mě. „Když jsem si ho brala, byla jsem husa a neměla jsem víc než náramnou ctižádost a titul Miss Euroregion.
Získala jsem arogantního manžela, který se rád ukazoval ve společnosti krásných dívek, a dělal to tak dlouho, až mě pro jednu z nich opustil. Před dvěma léty toho byly plné společenské rubriky. Nevzpomínáte si?“
„Nečtu společenský rubriky,“ řekl jsem. „Společnost, o který se v nich píše, je mi vzdálenější než Mars. Taky jsem nikdy neměl klienta, kterej by k takový společnosti patřil.“
„Chápu,“ řekla.
„Nechápete, ale je mi to jedno. Takže po tomhle pánovi máte ten kožich, auto a platinu?“
„Svým způsobem… ano.“
„A od něj jste rovnejma nohama hupsla do advokátní kanceláře k Drbohlavovi?“
„Nebylo to hned. Napřed jsem to zkoušela jako top modelka, taky jsem pózovala pro Playboy… Všechno to bylo k ničemu. Jediné, co opravdu umím, je dělat sekretářku. Mám ekonomickou školu a částečně dokončená práva. Rodiče na tom nejsou tak dobře, aby mě mohli živit… Takže jsem si našla tohle místo. Neříkám, že by nebyly lepší sekretářky. Ale doktor Drbohlav mi platí i za ten titul Miss Euroregion a za to, že jsem bývalá žena známého multimilionáře. Tím se nám totiž rozšiřuje klientela i směrem nahoru.“
„Jasně. Od menších grázlů k těm větším. A čím vejš, tím víc z toho kápne.“
„Nechcete radši slyšet, co mi řekla Lai?“
Zasmáli jsme se tomu oba. Nalil jsem potřetí.
„Ta dívka mi zpočátku neřekla nic, co bychom už nevěděli od klienta,“ rozhovořila se Diana, když jsme si znova lokli a já odnesl do kuchyně prázdné šálky od kávy. „Jak kamarádi jeho syna Dung obtěžovali, jak za ní on potom chodil s květinami a s dárky… a tak dále. Ale potom se zvláštním způsobem podřekla.“
„Zvláštním způsobem?“
„Ano. Zeptala jsem se jí, jestli Ivan Mráček nenabízel její kolegyni manželství. Víte, šéf měl jakousi hypotézu, že to myslel mnohem vážněji, než se zdálo, a že by se na tom dala do jisté míry postavit obhajoba. Mohla by to být sice nepatrná, ale přece jenom polehčující okolnost, chápete?“

„Chápu. Jak se Lai podřekla?“
„Řekla mi, že se Dung vdávat chtěla, a že to byl její vážný úmysl. Zeptala jsem se: Za Ivana Mráčka? A Lai odpověděla, že neví. Docela jistě prý nešlo o Vietnamce, ale o Čecha. Jestli to byl nebo nebyl Ivan Mráček, buď nevěděla, nebo o tom prostě nechtěla mluvit. Snažila jsem se to z ní vypáčit, ale ona se jenom usmívala, vrtěla hlavou, že neví, že si nevzpomíná, a chvílemi dokonce předstírala, že mi nerozumí… A nakonec vůbec popřela, že by se jí Dung s něčím takovým svěřila. Že to byl pouze její pocit. Řekla doslovně I had the impression only. Takže nám to nakonec k ničemu nebylo.“
V té chvíli jsem dostal chuť na cigaretu. „Vy samozřejmě nekouříte,“ řekl jsem.
„Proč se ptáte?“
„Váš šéf je nekuřák.“
„Proč bych se nepřiznala,“ řekla. „Kouřím. Samozřejmě v zaměstnání nemůžu… Zapálím si, když jdu z oběda. Vy snad kouříte…?“
„Právě že jo,“ řekl jsem. „Vidíte, kam vede oboustranná ohleduplnost. Už jdu pro popelník.“
„Možná že bych snesla ještě jednu kávu.“
„Bude tady v cuku letu.“
V kuchyni jsem mrkl na hodiny; překvapilo mě, že už táhne na desátou. Myslelo mi to o něco pomaleji než za normálních okolností. Samozřejmě to bylo tím, že už řadu let konzumuju alkohol, jen když není vyhnutí, a to vesměs nikoli skotskou.
Cítil jsem se sám se sebou nespokojený. Z Diany Krulichové jsem toho zatím moc nevyrazil a dalo se předpokládat, že si po kafi dá odchod…
Než se začala vařit voda, odskočil jsem si do koupelny; když jsem si myl ruce, zeptal se mě slavný detektiv Tlachapoud ze země za zrcadlem: Jakpak chce ta dáma u všech všudy šoférovat s tím čtvrtlitrem whisky v žaludku?
Slíbil jsem mu, že se zeptám.
Když jsem donesl tác se dvěma šálky a popelníkem do pokoje, s jistým potěšením jsem zkonstatoval, že se vyzula z lodiček a skrčila nohy pod sebe, takže se jí sukýnka vyhrnula do půlky stehen. „Promiňte, že si tady takhle dělám pohodlí,“ řekla. „To prostředí svádí k lenošení, věříte?“
„Proto taky mám za rohem kancelář,“ řekl jsem. „Není tam nic, co by vás svádělo k čemukoliv.“
„Neřekla jsem k čemukoliv.“
„Já taky nemyslel to, co vy.“
„Jak víte, co jsem myslela?“
„Máte moc hezký nohy,“ řekl jsem. „Já nevím, na co zrovna teď myslíte. Třeba na to, jak se dostanete domů, když jste do sebe nalila skoro půl fláděry skotský a musíte řídit. Nebo na to, jak se ve čtyři vzbudíte, abyste to stihla do práce.“
„Proč ve čtyři?“
„Jak dlouho vám to trvá, než na sebe navezete dvacet koleček antuky, uválcujete to a nalajnujete se? Já bych to nezvlád ani za tři hodiny.“
Neodpověděla. Chvíli se hrabala v kabelce, až našla krabičku marlborek a zlatý zapalovač. Měl jsem ty camelky, které jsem si koupil, abych u Drbohlava nevypadal jako buran; teď jsem si konečně jednu zapálil.
Mlčky jsme dýmali a míchali kávu.
„Pojedu metrem,“ řekla najednou. „Doprovodíte mě?“
„Samozřejmě. Kde bydlíte?“
„Na Spořilově.“
„To jste mohla metrem i přijet, ne?“
„Nejsem na to prostě zvyklá.“
„Zapomněla jste na svoje otázky,“ řekl jsem. „Máte nejvyšší čas se do nich pustit.“
„A vy mi na ně odpovíte?“
„Na jednu jste odpověděla vy mně. Máte u mě jednu odpověď k dobru. Pak se budu ptát já.“
„Taková hra na pravdu?“
„Dejme tomu. Jo, taková hra.“
„Tak já začínám,“ řekla. „Otázka první: K čemu by vám byl dobrý svědek, který viděl Dung ten večer?“
„Možná k ničemu. Prostě jsem využil nabídku televize, abych zamíchal stojatejma vodama. Pachatel se tak s největší pravděpodobností dověděl, že na tom dělám. Může si myslet, že vím víc, než jsem řek, a bude chtít zjistit, co vím.“
„Bože - ale to je nebezpečné!“
„Jsem placenej i za riziko.“
„Dobrá. Teď vy.“
„V kterým čísle Playboye jsou vaše fotky?“
Dala se do smíchu. „Pokud vás to tak zajímá… Můžu vám to číslo dát. Jestli ho najdu.“
„Fotila jste se s tou platinou, napůl v kožichu, nebo u toho svýho opla?“
Zatvářila se dotčeně. „Nemáte vy nějaký proletářský komplex?“ řekla. „Co vám na tom sakra vadí? Myslíte, že se bez těch krámů neobejdu?“ Rozepnula si náramek a hodila ho na stůl. „Je to takhle lepší, vy socane?“ Sáhla dozadu a rozepnula náhrdelník.
Pak se pustila do náušnic a nakonec stáhla z prstu kroužek s briliantem.
Byla z toho na stole pěkná třpytivá hromádka.
„Moc vám to sluší, když říkáte sakra,“ řekl jsem. „Ale jinak jste pro mě pořád Miss Euroregion, bejvalá manželka pracháče a lákadlo pro zazobaný klienty.“

„Ale proč, proboha?“
„Není to přece jenom v těch šperkách.“
„Bože, vy jste zvíře. Zhasněte.“
Nejsem zvyklý poslouchat ženské na slovo, ale udělal jsem výjimku.
Asi za čtvrt hodiny se mě zeptala: „Ještě pořád ti připadám jako Miss Euroregion?“
„Podceňovala ses,“ řekl jsem. „Dělat sekretářku přece jenom není to jediný, co umíš.“
„To je všecko, co mi řekneš?“
„Nerad dělám ukvapený závěry, to je profesionální deformace. Po tmě je každá -“
Položila mi dlaň na ústa; pak se mi vyvinula, slyšel jsem, jak něco hledá, myslel jsem, že si chce zapálit, ale mýlil jsem se. Hledala vypínač stojací lampy.
„Tady mě máš,“ řekla, když rozsvítila. „Aspoň už nemusím hledat ty Playboye.“
Přešla po koberci sem a tam a párkrát přitom zapózovala; když se ke mně zase přiblížila, udělala to, co dělají manekýnky do objektivu, a zeptala se: „Ještě ti připadám vzdálenější než Mars?“
Na čele jí jiskřily drobné krupičky potu; měla nádherné nohy, a to ostatní s vkusnými tmavě červenými a černými doplňky bylo přesně takové, jaké to má být u Miss Euroregion, do které se zfamfrněl multimilionář.
„Prosím tě, Diano,“ řekl jsem, „ta ženská, co ti s ní ten tvůj Rotschild zahnul, to byla Miss Universe?“
„Pročpak vlastně děláš tohle ušmudlané povolání?“ odpověděla otázkou. „Měl bys mít ve všech novinách inzeráty se zaručeným receptem na věčné mládí.“
„Žádný další otázky?“ řekl jsem.
„Leda přání…,“ řekla.
Té noci to nebylo jediné přání, které měla.
Když v šest ráno zazvonil budík, měli jsme za sebou skoro dvě hodiny spánku. Protože mi řekla, abych nevstával, znova jsem usnul.
Probudily mě teprve dveře, když za ní zaklaply. Šel jsem k oknu, otevřel a vyklonil se. Ještě chumelilo.
Než nastoupila do své limusiny, podívala se nahoru a krátce zamávala. Pak vycouvala z řady a zůstal po ní jenom obdélník starého špinavého sněhu.
Napadlo mě, že jsem docela zapomněl na svou sbírku nočních můr.

10

Toho dne jsem spal do desíti a další hodinu mi trvalo, než jsem si vyžehlil obličej a vyleštil zuby. Na jazyku mi pořád lpěla ohavná pachuť whisky a cigaret, a jak mi sdělil kolega ze země za zrcadlem, měl jsem krhavé oči a napůl prokousnuté rameno.
Pravděpodobně se mě pokoušela vysát, když jsem spal.
Jakmile jsem se jakžtakž vzpamatoval a nalil do sebe hektolitr kávy, zrekapituloval jsem si, co všechno musím udělat hned.
Nebylo toho málo.
Nejdřív jsem zavolal Lípovcovi do televize, abych mu řádně vytmavil, že zneužili můj inteligentní vstup pro svoje nekalé komerční účely, když mi neřekli, že pro případné svědky uvedou číslo vlastního telefonu.
„A co jste čekal?“ řekl. „Buďte rád, že Macháčková aspoň zmínila vaši firmu. I tak je to na hranici nepovolené reklamy. Tak už to u nás chodí.“
„Jo? A co uděláte, jestli vám někdo zavolá? Už teď vás jistě kontaktovala policie.“
Skoro jsem viděl, jak se ošívá.
„No, víte,“ řekl, „tyhle informace samozřejmě nemůžeme před policí tajit. Ale policie nám zase nemůže zakázat, abysme je předali vám.“
„Uděláte to?“
„Já myslím,“ na to Lípovec, „že pokud se nějakej takovej svědek objeví - a o tom já upřímně řečeno pochybuju -, radši si najde v telefonním seznamu číslo agentury Discret.“ Zasmál se. „My jsme spíš indiscret, jak je obecně známo… Jestli ten svědek existuje, nebude o publicitu stát.“
„Můžete mi zaručit, že zavoláte, kdyby se vám přece jenom ozval?“
„Zaručit se nedá nic na světě, pane Fink.“
„V tom případě,“ řekl jsem, „si trhněte nohou.“
Bylo mi docela jedno, že už si v televizi neškrtnu. Taky nemám rád lidi, kteří pojí sloveso zmiňovat se čtvrtým pádem místo se šestým. Budu to muset napsat panu Vaculínovi, který dělá jazykové sloupky v Hospodářských novinách.
Sotva jsem položil sluchátko, telefon zazvonil. „No jo, co furt porád,“ řekl jsem, „tady Fink.“
„Jsi ňákej nakrknutej,“ řekl Jano. „Blbě ses vyspal?“
„Vůbec jsem se nevyspal. Prováděl jsem různý složitý a diskrétní šetření.“
„Jaký šetření?“
„Ani se neptej. Neviděl jsi televizní noviny?“
„Jo, viděl. Jsi jednička. To platil klient?“
„Šílíš? Iniciativa přišla od nich, já to využil a oni zase využili mý blbosti. Ale i tak to možná bude k něčemu dobrý. Co je u tebe novýho?“
„Nic moc. Adresy jsou v pořádku a o chlapcích víme o něco víc, než nám řekli sami. Proti Terebovi sousedi celkem nic nemaj, jenom sem tam nějaký bábě se nelíbí, že vypadá jako kriminálník.
Zato Červený je v okolí bydliště neoblíbenej. Vždycky prej byl syčák, tejral kočky, a mladší děti učil samý lotroviny. Střílet z praku po ftákách, házet kudlou a podobně. Taky měl ve čtrnácti průšvih s dvanáctiletejma holčičkama, který

prej s partou dalších puberťáků v nějakým sklepě svlíkali a osahávali. On to prej organizoval… Holky se to bály říct doma, protože jim slíbil, že je podřízne. Šel jsem po tom… Jak se dalo čekat, tenkrát to odložili, protože mu ještě nebylo patnáct a těm holčičkám se celkem nic nestalo. Navíc ostatní kluci dosvědčili, že se svlíkaly dobrovolně, protože si prej jenom hráli na striptýz.
Tudíž tvrzení proti tvrzení.“
„Chtěl je podříznout? To je zajímavý.“
„Mám se podívat po těch holkách? Dneska jim je tak šestnáct sedmnáct.“
„Neškodilo by, kdyby ti aspoň dvě z nich nezávisle na sobě podepsaly, čím jim vyhrožoval.“
„Dobrý. Hned se do toho dám.“
Někdo zazvonil u dveří. Řekl jsem Janovi, ať mi zavolá, hned jak bude mít nějaký výsledek, a zavěsil jsem.
V kukátku jsem uviděl mladšího chlápka v zimní kožené bundě s chlupatým límcem; jeho tvář mi neříkala vůbec nic, takže jsem pootevřel jen na délku bezpečnostního řetízku a řekl do škvíry:
„Pojištěnej jsem, jehovisti už tady byli šestkrát, a peníze na nic nedávám, protože žádný nemám.“
Ukázal mi policejní odznak a řekl: „Kapitán Volejník. Měl byste pro mě chvilku…?“
Nezdržoval jsem se stupidními otázkami, co by dělal, kdybych pro něj tu chvilku neměl. Odhákl jsem řetízek, otevřel dveře a pozval ho do obývacího pokoje, kde už jsem naštěstí měl vyvětráno a ustláno.
Včera tu se mnou seděla Miss Euroregion a spokojeně popíjela skotskou. Teď tu seděl policajt. Tempora mutantur, jak to říkával Diogénes. Nebo Archimédes.
„Co račte?“ zeptal jsem se.
„To je dobrý…,“ na to kapitán Volejník.
„Nemyslel jsem občerstvení,“ řekl jsem.
Trochu zvýšil hlas a opakoval: „To je dobrý. Vy se mě ptáte, co ráčím? Tak za prvé, pane Fink: Proč myslíte, že Mráček nezavraždil tu Vietnamku v Riegráku? Musíte pro to mít nějakej zdůvodnitelnej předpoklad.“
„Představte si, že žádnej nemám,“ řekl jsem. „Prostě jsem usoudil, že na to ten kluk nemá náturu. Byl do ní zamilovanej, nosil jí kytky a tak dále. Podle toho, co jsem o něm zatím slyšel, to byl takovej Hrma z Ostře sledovanejch vlaků. Ten by ji nezabil, spíš by se podřídil sám.“
„Copak nevíte, do jaký party chodil?“
„Slyšel jsem o tom.“
„A přesto si myslíte -?“
„Právě proto. Pročpak si asi všichni hrajou na vojáky? Aby si dodali sebedůvěru, kterou od přírody nemaj.“
„Pravděpodobně nevíte,“ řekl, „že se na jeho noži našla její krev?“
„Neříkejte. A byla opravdu její?“
„Pochybujete o moderních metodách soudního lékařství?“
„Pochybuju o svým zdravým rozumu. Vůbec mi to nepasuje do obrázku, kterej jsem si o Mráčkovi utvořil.“
„Možná proto taky hledáte svědka, kterej ji ten večer viděl, když šla z Hongkongu? Jestli to nevíte, tak dva svědkové vypověděli, že šla s ním. A že jí předem vyhrožoval.“
„Co říká on, pane kapitáne?“
„Pochopitelně to popírá.“
„A co když nelže…?“
„Nechcete respektovat fakta. Ten kluk jí nadbíhal, ona ho odmítala. Dva svědkové tvrděj, a není důvod jim nevěřit, že ho ten večer viděli s ní jít. Od tý chvíle ji nikdo neviděl, až ráno, zhruba na trase, kterou chodila. Byla zabitá dýkou. Odpovídající zbraň se našla v domě, kde Mráček bydlí, schovaná na půdě za trámem. Proč ji tam schoval? Protože na její čepeli byla krev, kterou odborníci identifikovali jako totožnou s krví oběti.
Co ještě chcete?“
„Dejme tomu,“ řekl jsem, „že je ten mládenec opravdu natolik mdlýho rozumu, že schoval dýku za trám na půdě, místo aby ji hodil někam do kanálu nebo do řeky. Ale že ji předtím neumyl, nad tím zůstává rozum stát. Bejt na vašem místě, prověřil bych si, jak dalece je ta půda přístupná, jestli tam v posledních dnech nebyl nějakej podezřelej kontrolor hromosvodů, hasič, nebo kominík… A hlavně bych se podíval na věrohodnost těch dvou svědků. Neříkám, že zrovna lžou; ale nemohli se splést v datu?
Mráček přece doprovázel Dung často - a za takřka stejnejch podmínek.“
Chvilku mě zamyšleně pozoroval. „Ten Mráček tvrdí,“ řekl, „že to bylo o dva dni dřív. Připouští, že těm dvěma řek venku před Hongkongem, že to s Dung skoncuje, ale nemyslel to vážně. Prostě se před kamarádama vytahoval, protože se mu vysmívali. Když se dočkal Dung - pořád mluvím o tom večeru dva dni před vraždou -, ti dva už prej byli pryč. Doprovodil ji ke stanici metra u muzea, a protože sám bydlí u matky v Uhříněvsi, jel domů taxíkem.
Zatímco ten večer, kdy došlo k vraždě, byl na Libeňským ostrově asi do půl desátý. Tvrdí, že odtamtud odešel sám a jel domů. Zase taxíkem, kterej si zastavil.“
„Prověřovali jste to u taxikářů?“
„Našli jsme toho, co ho vez třináctýho od muzea. Toho, kterýho údajně zastavil ten kritickej večer někde na holešovický straně řeky, nemáme. Je jich moc, a když holt nejel ze štaflu… Taky moh bejt černej, a ten se samozřejmě nepřihlásí.“
„Co na to Mráčkova matka?“
„Říká, že přijel někdy mezi desátou a jedenáctou hodinou. Přesně to neví, měli tam společnost, hráli kanastu a nedívali se na hodiny. Zato ví, že se přes půlnoc díval na video… Její svědectví samozřejmě neberu, ani svědectví jejího manžela - a už vůbec ne těch hostů, i když jsou to lidi z poměrně vysokejch společenskejch kruhů.“

Pro změnu jsem pozoroval já jeho.
„Něco se vám nelíbí?“ řekl.
„Naopak. Moc se mi líběj ty vaše poměrně vysoký společenský kruhy,“ řekl jsem.
„Abyste si to nevykládal mylně… Použil jsem to pro nedostatek lepšího označení. Pojem vysoký se v tomhle případě nerovná pojmu důvěryhodný.“
„Jasně. Peníze lidi spíš kazej. Ale taky to nemusí bejt pravidlo.“
„Neříkám to proto, že bych byl zaujatej proti smetánce. Nejsem zaujatej proti nikomu - ani proti tomu zatracenýmu klukovi, i když to je nejspíš vrah.“
„Já vás chápu,“ řekl jsem. „Máte na vybranou mezi tvrzením dvou nezodpovědnejch uličníků a jednoho synáčka z rodiny, která má v Uhříněvsi vilu za dvanáct miliónů. Vůbec vám to nezávidím.
Nemáte jinou možnost volby, než si hodit korunou.“
„Nepřišel jsem proto, abych s váma filozofoval o vlivu majetku na zločinnost,“ řekl. „Myslel jsem, že máte nějakej důvod věřit Mráčkovi.“
„Jakej důvod máte vy, že věříte těm dvěma?“
„Copak jste s nima sakra nemluvil? Vím, že jste byl předevčírem v tom jejich klubu.“
„Co vy všechno nevíte. Kdopak vám to řek?“
„Víte sám, že se ptáte zbytečně.“
„To se může stát i vám v mým případě.“
„Já nejsem povinen uvádět prameny svejch informací. S váma je to jinak, pane Fink.“
„No dobře, vzdávám se. Mluvil jsem s nima.“
„Takže víte i o těch jeho projevech potom?“
Řekl jsem: „O jakejch projevech?“
„O tom, že dva dni po vraždě mával v klubu tou svojí zakrvácenou dýkou a vykřikoval, že se pomstil.“
„To je nepřesný,“ řekl jsem. „Nemával s ní. Jenom ji povytáh z pouzdra a řek něco o pomstě. Svědkové si to přesně nepamatujou, protože byli pod párou stejně jako on. Takže vůbec není jasný, jakou pomstu vlastně myslel. Pojem pomsta se taky nemusí rovnat pojmu trest.“
„Jak to myslíte?“
„Za co by se jí mstil? Za to, že ho nechtěla? Nešlo o nevěru, jen o několikanásobný odmítnutí. Takže kdyby to udělal, a pak se tím slabomyslně chlubil, říkal by asi něco docela jinýho.“
„Prosím vás… Kdybych měl místo toho, co řek podle výpovědi svědků, brát v úvahu, co moh říct… Děláte to složitější, než to je, a snažíte se mě nachytat na nějaký kontrolory hromosvodů, hasiče a kominíky.“
„Nikdy jsem nechodil po nejjednodušších cestách. Pachatelé vražd to taky často nedělaj.“
„Máte nějaký přijatelný vysvětlení, jak se na jeho nůž dostala její krev?“
„Nemám. Přemejšlejte.“
„A co myslíte, že dělám?“ řekl a vstal. „Jenže já musím pracovat s faktama, ne s chimérama. A jsem za to mnohem hůř placenej než vy.“
„Takovej mladej a už tak zahořklej,“ řekl jsem.
Neodpověděl a udělal čelem vzad. Sledoval jsem ho ke dveřím, otevřel mu a vypustil ho do chodby.
Ani se neohlíd, nepozdravil a zmizel.
Zavřel jsem dveře, podíval se z okna, jestli ještě sněží, zkonstatoval jsem, že jo, okšíroval jsem se podpažním pouzdrem, omotal si krk vlněnou šálou, oblékl si péřovou bundu, obul svoje sešlé adidasky, narazil čepici a odešel na svoje zanedbávané pracoviště. Zase jednou jsem ocenil, že to mám za rohem, protože kdybych tam musel jezdit autem, trvalo by mi půl dne, než bych vycouval; nějaký blbec totiž vecpal ani ne centimetr před čumák mého žigula zavřenou dodávku.
Doufal jsem, že budu mít na záznamníku nejmíň deset vzkazů od všech možných svědků; měl jsem tam jeden, ale stál za to.
„Ty parchante,“ skuhral jakýsi nepříjemný hlas, „dej pracky pryč od tý žlutý kurvy, jasný? Nebudem ti to říkat dvakrát. Jestli to hned nezabalíš, podáme si tě stejně jako ji.“
Asi tak vteřinu jsem z toho byl celý špatný.
Pak jsem pustil kamna naplno a zvolna odkládal svršky, až jsem nakonec seděl za stolem ve slušivé seprané džínsbundě, kterou nosím místo svetru, abych zamaskoval postroj s pistolkou. Měl jsem pocit, že bych si ji teď snad měl brát i do postele.
Chvíli jsem přemýšlel, jestli ten hlas na záznamníku nepatřil desátníku Douglasovi, ale pak jsem ho vyloučil. Tenhle hlas se zdál starší. Docela jistě to nebyl ani Red Červený, který trápil kočky a kazil mládež.
Jenže kromě nich to mohl být leckdo z Rambovy roty; někdo z těch, kteří se nevyjádřili.
Bylo pět minut po dvanácté, když se před prosklenými dveřmi zastavila paní, kterou jsem odněkud znal, ale nedokázal jsem si honem vzpomenout, kam ji zařadit.
Chvíli trvalo, než se osmělila a cvrnkla na zvonek.
Šel jsem jí otevřít.
„Dobrý den, pane Fink,“ řekla. „Tak jsem vás včera viděla v televizi, představte si.“
„Viděl mě celej národ,“ řekl jsem. „I já sám jsem se viděl a radši bych se teď neviděl. Dobrý den.“
„Nebuďte tak skromnej. Vypadal jste náramně a mluvil jste jako kniha.“
„Já už vás taky někde viděl,“ řekl jsem.
„Bodejť ne,“ na to paní. „Přece na poště, pane Fink.“

„Aha. Už jsem doma. Vy tam děláte vedoucí, ne?“
„Už osmej rok. Jsem nějaká Morávková.“
„Tak račte dál. Pozor, dva schody. Posaďte se.“
Byla to taková docela obyčejná žižkovská paninka, kabát nic moc a na hlavě zasněženou papáchu. Pod ní jí vykukovaly odbarvené vlasy a rtěnku měla mírně rozmáznutou. Posadila se natřikrát, než byla konečně spokojená. Zalezl jsem za svou profesorskou katedru a srdečně jsem se na ni zašklebil. „To je letos jaro, co?“ řekl jsem.
„To vám řeknu, teda. Taky je to teď všude samá chřipka.“
„Nedáte si trochu čaje?“
„Ale ne… Děkuju. Já musím zas běžet.“
Už jsem si začal myslet, že přišla jen proto, že mě viděla v televizi. „Copak jste mi přinesla?“ zeptal jsem se.
„Pane Fink,“ řekla, „ta zavražděná Vietnamka chodila k nám na poštu. Vždycky tak kolem devátý ráno. Někdy posílala dopis do Vietnamu, ale většinou zdržovala u listovky.“
„Zdržovala? Jak to myslíte?“
„To je právě to. U tý listovní přepážky totiž dělá nějakej Luboš Severa. Mladej kluk, rok po maturitě. A ta Vietnamka s ním něco měla.“
„Co s ním měla?“
„Vždycky dlouho postávala u okýnka a pořád si spolu špitali.
Párkrát jsem jim to musela zatrhnout, aby tam kvůli tomu jejich věčnýmu povídání lidi nestáli frontu.“
„Nezaslechla jste, o čem spolu mluvili?“
„Ale jo, to jsem samozřejmě zaslechla. Jenže oni mluvili anglicky. Luboš je na angličtinu kádr. Nejspíš si říkali všelijaký věci, jaký si holt zamilovaný říkaj.“
„Proč myslíte?“
„Viděla jsem, jak ji držel skrz okýnko za ruku… Taky nosili stejný prstýnky.“
„Jaký?“
„Stříbrný… Jako zásnubní.“
„Myslíte, že byli zasnoubený?“
„To nemůžu říct. Taky je spolu viděli na Volšanech.“
„Na hřbitově?“
„Prodávám, jak jsem koupila. Důchodkyně Řivnáčová, co chodí na poštu uklízet, má na Volšanech mámu s tátou a chodí tam na hrob… Tak tam zkrátka jednou ty dva potkala. Vedli se za ruce.
Proč ne. Helejte, já si myslím, že když se dva takoví chtěj někde tajně scházet, nemaj kvartýr a do hospody se jim nechce, tak jsou pro ně takový Volšana docela příhodnej flek. Kdopak tam chodí?
Leda báby a vdovci.“
„Jak víte, že jde o tu zavražděnou?“
„To je jednoduchý. Už tam tejden nebyla a Luboš Severa nosí tmavý brejle. Předtím nosil obyčejný, tmavý nikdy. Proč asi nosí ty tmavý? Aby mu ty vybrečený oči nebyly vidět. Tak co? Nebude to náhodou ten svědek, co ho sháníte?“
„Jestli ta jeho láska nebyla nějaká jiná Vietnamka.“
„Ále… Kterápak jiná by to byla?“
„Vždycky chodila v devět?“
„Většinou kolem devátý. Ale někdy na něj taky čekala před polední přestávkou… To se potom sebrali a někam šli. Kam, to nevím, tolik jsem se o to zase nestarala. Mně šlo hlavně o to, aby kvůli ní neflákal práci.“
„Vracel se včas?“
„No… Tak tak. Někdy přilít o pár minut pozdějc… To se mi vždycky moc omlouval. On je to takovej zdvořilej a hloubavej mládenec… Ženský mu říkaj profesor.“
„Proč? Protože umí anglicky?“
„To taky. Ale hlavně pro ty jeho knížky. Víte, nosí si do práce všelijaký anglický tlustopisy, a když nechoděj lidi a on má všecko orazítkovaný a roztříděný, tak brejlí do knihy. Jednou jsem se ho ptala, co to študuje, a on mi na to řek, že prej něco jako antropologii.“
„Řekla jste mu, že za mnou jdete?“
„Ale ne. Prosím vás… Vypadala bych jako udavačka.“
„Já přece nejsem policajt.“
„Ale bejval jste, ne?“
„To už je dávno, paní Morávková.“
„No jo, ono to letí.“
„Kde bych si s ním moh promluvit?“ zeptal jsem se. „U vás na poště asi ne, co?“
„To fakt radši ne, pane Fink. Všecky ženský na poště nejsou dobrý do party, i když jinak proti nim nic nemůžu… No, jsou to prostě drbny. On by pak moh mít problémy, jako že ho sebral policajt, znáte to… Hned by byly řeči. Dneska zavíráme v pět. Co kdybyste na něj počkal, až půjde domů, a dal se s ním do řeči až někde za rohem? Nemůžete si ho splíst, furt má ty tmavý brejle. Je to takovej hubenej vyčouhlej mládenec a nosí koženou bundu. Je mu trochu velká, jako kdyby ji měl po starším bráchovi. Nebo si ho přijďte napřed omrknout k listovní přepážce.“
„To radši ne, vždyť mě celá pošta viděla v televizi.“
„No jo, vidíte.“
„Kde bydlí?“
„V Hostivaři. Je od těch Severů, co maj ten dopravní podnik.“

„Myslíte Severa Spedition?“
„Jo, ten. Taky je nám všem na poště divný, proč šel dělat zrovna tohle, a proč je takovej skromnej. K svačině si nosí jenom takovej ten celozrnej chleba s jabkem a chodí pořád v tom samým, jak je rok dlouhej. Musí to přece bejt prachatá famílie, ne?“
„Může a nemusí. Třeba vydělaj akorát to, co nastrkaj do vozovýho parku.“ Sáhl jsem po telefonním seznamu podniků a nalistoval patřičnou stránku. „Severa… Tady. Severa Spedition. Kamiónová doprava zboží do všech evropských států… Autobazar. Stěhování.
A dva pneuservisy, jeden v Braníku a druhej ve Zdibech. Tak to je opravdu divný. Ale on nemusí bejt přímo z rodiny. Třeba je to jenom nějakej synovec.“
„Já nevím… Se mi zdá, že je to syn. No dyť se ho na to snad zeptáte, ne? Helejte… Už musím letět. Potřebuju si ještě na Bezovce nakoupit.“
„Tak vám děkuju, paní Morávková.“
„Není zač. Jo - a kdybyste byl zase v televizi, tak byste moh říct něco o naší poště. Třeba jenom tak bokem. Když se znáte s tou Macháčkovou…“
„Co kdybych vás tam vzal s sebou?“
„Ale ne, to ne. Jéžiš… Já bych tam ze sebe nevypravila slovo.“
Šel jsem jí otevřít a ještě jednou jsem poděkoval.
Bylo půl jedné.
Chvíli jsem se hrabal ve všelijakých restech a čekal na svědky.
Žádný se neozval.
Abych si nepřipadal tak sám, zavolal jsem Dianě, ale byl tam jenom automat, který pravil, že jsem se dovolal do advokátní kanceláře doktora Drbohlava, a abych po zaznění signálu nechal vzkaz.
Nechal jsem toho.
Nějak kolem druhé zavolal Jano, že má ve tři rande s jednou z těch zneuctěných puberťaček, která se jmenuje Kamila Burýšková a navštěvuje gymnázium v Dejvicích. „Mám ji přitáhnout?“ zeptal se. „Připadalo mi, že ji to baví.“
„Jestli to stihneš do čtyř,“ řekl jsem. „Taková sextánka by mohla vnést trochu sluníčka do strohejch zdí mý kartouzy.“
„Čekám na ni před školou… Stihnem to.“
Řekl jsem mu, že potěšení bude na mé straně. Načež jsem našel papír a kopíráky, patřičně to poskládal a natočil na válec svého ohmataného robotronu.
Pak mě začaly trápit všelijaké divné chutě, tak jsem si skočil na roh a koupil si tam dva zavináče. Snědl jsem je jen tak bez chleba, vyčistil si zuby a zapil to všecko minerálkou.
Do půl čtvrté jsem pokračoval v čekání na Godota, které jsem si krátil prohlížením starých šanonů s korespondencí.
Není k uvěření, jaké pitomosti člověk schovává. Jenže mnohdy jsou právě tyhle pitomosti jediné, co po něm zbyde, když najednou zaklepe bačkorama.
Co zbylo po krásné Batrflaj?
Možná jenom jeden starý utahaný privátní fízl, který si vzal do hlavy, že její smrt jen tak nenechá.
Samozřejmě, jak jsem se zadumal, asociace se začaly řetězit, takže mě příchod kolegy Jana s Kamilou Burýškovou vyrušil z veselých vzpomínek na školní výlet do kostnice v Sedlci u Kutné Hory.
Kamila Burýšková byla vskutku pěkný kousek sextánky, jiskrná to hnědovláska s trochu přísným řeckým nosem a velkou pusou plnou zubů. Když jí Jano pomohl z kabátu, objevila se další potěcha pro oko, dost ledabyle ukrytá pod svetrem.
„Tak to je pan Fink,“ představil mě Jano.
„Já vás viděla v televizi,“ hlásila. „To musí bejt děsný vzrůšo, to vaše zaměstnání, že jo? Taky vám přitom někdy šlo o život?
Myslím jako - jestli jste se třeba musel střílet s mafiánama a tak…?“
„Střílím se s nima každý úterý,“ řekl jsem. „Průměrně čtyři odprásknu, ale za tejden vstanou noví bojovníci.“
„Jéžiš… Nemusíte si ze mě hned utahovat. Helejte… Já dělám v redakci školního časopisu, máme tam takovej sloupek Kam po maturitě… Nemohla bych s váma udělat rozhovor? Takovýhle povolání, to je přece parádní exotika, ne?“
„Jenom si nemyslete, že je to něco jako akční film. Než se k nějakýmu vrůšu dostanu, musím udělat spoustu otravný práce, slečno Burýšková.“
„Klidně mi říkejte Kamilo.“
„Fajn. Vysvětlil vám kolega, co od vás potřebujeme?“
„Jo, vysvětlil.“ Ušklíbla se na Jana. „Nejdřív jsem si fakt myslela, že jste nějakej úchyl…“ Zasmála se a obrátila se ke mně. „No řekněte - co by vás tak asi napadlo, kdyby za váma přišel někdo, koho jste v životě neviděl, a začal se vás vyptávat na nějaký vaše trapáky z dětskejch let?“
„Já už bych byl nejspíš rád, že mi je připomněl,“ řekl jsem.
„Nebude vám proti mysli o tom trapáku vypravovat?“
Vehementně zavrtěla hlavou i tím ostatním. „Mně je to fuk,“ řekla. „Tenkrát jsem byla dítě.“
„Tak jak to bylo?“
„Vy to budete chtít písemně, že jo?“
„Samozřejmě. A s podpisem,“ řekl jsem. „Jinak by to nemělo smysl.“
„Tak já vám to rovnou naklepu, chcete?“
Psala všemi desíti, rychle a poněkud zbrkle. Když se jí povedl překlep, řekla sakra a razantně chybu přepsala. Stál jsem za ní a četl přes její rameno:

O prázdninách v roce 1992 mě a mou kamarádku Evu Málkovou pozval Vilda Červený a několik dalších mladších kluků, se kterými jsme se znaly ze školy, do prádelny v jednom domě v ulici Na Bečvářce v Dejvicích. V tom domě jeden z těch spolužáků bydlel, číslo domu si nepamatuju, ale můžu ten dům ukázat. Červený měl s sebou přenosný magnetofon a řekl nám, že chtějí v té prádelně dělat diskotéku, abysme si šly s nimi zatancovat. Šly jsme s nimi a v té prádelně jsme nejdřív s těmi kluky tancovaly, až potom Červený řekl, že musíme udělat striptýz. Že nám k tomu pustí muziku a my při ní ten striptýz uděláme. Já nechtěla, protože jsem se strašně styděla, ale Eva Málková mě přemlouvala, že to nic není, protože to přece dělají i slavné modelky a taky jsou přece takové fotografie v Bravu, které je přece časopis pro mládež, takže vlastně nic špatného neděláme. Potom jsem ji poslechla, ale spíš proto, aby se mi nesmála, že jsem se styděla. Kluci seděli na zemi, Červený pustil nějakou kazetu a my jako tancovaly a přitom jsme dělaly ten striptýz, což bylo snadné, protože bylo léto a my toho na sobě moc neměly. Když už jsme byly jen v kalhotkách, tak jsem řekla, že to stačí, ale Červený chtěl, abychom pokračovaly. Eva Málková si tedy kalhotky sundala, já nechtěla a Červený vytáhl nůž. Musela jsem stát bez pohybu, bála jsem se, aby mě nepořezal na břiše, a on ten nůž zastrčil za ty kalhotky a jak přeřízl gumu i s kusem látky, tak mi ty kalhotky samy spadly až na zem. Styděla jsem se hrozně a potom mi ještě Červený začal sahat…
Tady se zarazila a zeptala se: „Mám napsat, kam?“
„Potřebuju, aby to bylo co nejkonkrétnější,“ řekl jsem. „Vydržte to, Kamilo.“
„Tak jo,“ kývla a pokračovala:
…mezi nohy a říkal ostatním klukům, ať si taky sáhnou na Evu, jenže kluci nechtěli a říkali, že už to stačí. Začali se hádat a my jsme se honem oblékly, ale když jsme chtěly z té prádelny odejít, tak Červený vytáhl nůž a řekl, že nás podřízne, jestli o tom někomu řekneme. Jenže doma se mě pak matka ptala, o co jsem si rozřízla ty kalhotky a já jsem se jí s tím svěřila. Matka to potom šla ohlásit na policii.
„Mám psát, co bylo dál?“
„Ne, takhle to stačí,“ řekl jsem. „Ještě pod to napište, že to stvrzujete svým podpisem a připište jméno, adresu, číslo občanky a rodný číslo. A datum.“
„Já myslela, že to bude sranda,“ řekla, když to napsala. „Teď se fakticky divím, že jsem to dokázala napsat bez začervenání. Ty vado… To je úplný porno, že jo?“
„No jo,“ řekl Jano. „A ještě k tomu dětský. Hrůza.“
„Připadá vám to zábavný? Mně tenkrát do smíchu nebylo, to si pište. Pak jsem se ty kluky dlouho bála potkat, protože na mě sprostě pokřikovali.“
„Podepište to, Kamilo. I průklepy.“
Podepsala se školáckým písmem. „A na co to vlastně potřebujete?“ zeptala se. „On je podezřelej, že jo?“
„To vám bohužel říct nemůžu. Zvlášť jako novinářce ne, Kamilo.“
„Nemohli bysme na revanš udělat ten rozhovor?“
.

„Na rozhovor nemám čas, zkuste to s kolegou. Máte moje vřelý díky. Slibuju vám, že to použiju jen v případě nejvyšší nutnosti.“
„Ále co. Nejsem blbá. Jestli je ten debil fakticky vrah a ten můj slohovej úkol by ho pomoh usvědčit…“
„Máte u mě červenej puntík.“
Jano jí pomohl do kabátu. „Dovezu vás domů,“ řekl.
„Stačí, když mě hodíte k metru. Nevyznám se tu.“
„Co ta Eva Málková?“ zeptal jsem se.
„Já ji zkusím ukecat,“ řekla Kamila. „Chcete?“
„Dvě na sobě nezávislý výpovědi by byly lepší.“
„Tak já vám zejtra zavolám, jak to dopadlo, jo?“
Dal jsem jí firemní vizitku.
„Co nějaký další úkoly?“ zeptal se Jano.
„Dneska už si dej padla,“ řekl jsem mu. „Zavolám ti zejtra po ránu.“
Když Jano s Kamilou odešli, zamkl jsem výpověď a tři průklepy do svého starožitného trezoru. Jeden jsem složil a zastrčil do kapsy. Hodinky mi pravily, že mám nejvyšší čas uhánět k poště.
11
Anžto paní Morávková nechtěla, aby si poštovské paničky myslely, že jsem jejich antropologa sbalil, čekal jsem na druhém chodníku; krátce po páté se vyklátil ze dveří pošty dlouhán v obnošené kožené bundě a tmavých brýlích, někomu řekl na shledanou a ten někdo za ním vzápětí zamkl.
Luboš Severa měl bydlet v Hostivaři; tudíž jsem předpokládal, že půjde někam nahoru na Vinohradskou, na Floru nebo na Jiřího náměstí. Nešel tam ani tam. Pustil se dolů k Táboritské, hned na prvním rohu přešel ulici a pokračoval Bořivojovou. Právě jsem se rozhodoval, že se k němu přidám, když zašel do jednoho domu.
Nechtěl jsem čekat, až z toho baráku zase vypadne; nemohl jsem vědět, za kým tam šel, byl to obyčejný žižkovský činžák, a jestli šel na návštěvu k tetičce nebo babičce, mohl tam ztvrdnout třeba do večera.
Byl jsem zvědavý jako kluk u štědrovečerní večeře a někde v páteři jsem cítil, že po rozhovoru s tímhle mládencem bude všechno jinak. Riskl jsem to a vlezl do historických vrat deset vteřin po něm, takže jsem slyšel jeho kroky na schodišti. Šel jsem za ním, pěkně podle zdi, aby mě nezahlédl, kdyby se snad podíval přes zábradlí, a vystoupal jsem tak až docela nahoru, kde schody končily. Když jsem byl o dvoje schody níž, slyšel jsem cvaknutí zámku a zvuk otevíraných a

vzápětí zavřených dveří. Byly tam jen dvoje, jedny obvyklé plechové s nápisem PŮDA a jedny dřevěné kazetové, asi stejně staré jako dům sám, nedávno nepříliš odborně natřené krémovou barvou. Na těch nic napsáno nebylo, ale byla před nimi rohožka a stál tam pár Severových bot. Zevnitř se linula stejná vůně, jaké je plný suterén v jednom domě poblíž Jiřího náměstí, kde má svůj stánek orientální obchod.
Zaklepal jsem.
Nikdo mi neotevřel, nic se neozvalo.
Zaklepal jsem ještě jednou se stejným výsledkem, načež jsem zmáčkl mosaznou kliku. Zamčeno nebylo.
Pootevřel jsem a řekl: „Pane Severa… Jste tu?“ A protože se ani teď nikdo neozval, otevřel jsem, vešel a zavřel za sebou.
Mohlo by se zdát, že jsem vlezlý, ale v takovém případě se taky může stát, že ze samého taktu necháte sebevraha viset o půl minuty déle; a ta půlminuta někdy bývá rozhodující.
Luboš Severa naštěstí nevisel.
Byla to malá čtvercová a řádně studená místnůstka, kam padalo světlo půdním vikýřem. Strop proti dveřím byl zkosený skoro do dvou třetin šířky a z nábytku tu nebylo nic kromě staré komody natřené stejnou barvou jako dveře. Na kusu plechu na ní stál jednoplotýnkový elektrický vařič s měděnou konvicí a vedle něj držák na voňavé tyčinky. Elektrická horkovzdušná kamínka a nizoučký mrňavý stoleček z mahagonu v koutě pod vikýřem se za nábytek nedaly považovat. Stěny byly pokryté rohožemi a visely na nich všelijaké ty třešňové květy, kolibříci, draci a pohledy na kopce porostlé pokroucenými borovicemi, to všechno na plátně v bambusových závěsech. Rohož byla i na podlaze; uprostřed ležela matrace potažená tmavě zelenou látkou, kolem se povalovaly polštáře s orientálními vzory a vedle jedné z užších hran matrace stála na podlaze obyčejná laciná stolní lampa.
Na matraci seděl s koleny pod bradou Luboš Severa; zřejmě nechtěl spáchat sebevraždu oběšením, ale zmrznutím. Tmavé brýle vyměnil za obyčejné. Oči měl červené jako králík.
„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem k vám takhle vpadnout.
Ale když jste se neozval…“
„To je jedno,“ řekl, aniž by se na mě podíval. „Proč byste se měl omlouvat.“
„Asi jsem vás vyrušil, ne?“
„Z čeho, prosím vás?“
„Třeba z meditace.“
„Není o čem meditovat,“ odpověděl. „Není žádnej posmrtnej život, není stěhování duší a nirvána, ráj, peklo, lež, pravda, víra ani nevíra. Všechno je to blbost, pane. Jestli hledáte půdu, tak je naproti.“
„Proč se nezamykáte?“
„Protože zevnitř to dá moc práce a pak to zase jde těžko odemknout. Proč bych to dělal, když jsem tady sám?“
„Jindy tu nebejváte sám?“
„Nebejval jsem. Teď už budu.“
„Vy jste Luboš Severa?“
„Jo. To vám řekla domovnice?“
„Ne. Čekal jsem před poštou a šel jsem za váma. Na rovinu, pane Severa. Jmenuju se Fink, jsem soukromej detektiv a pracuju na případu jistý vietnamský servírky z restaurace Hongkong. Máte mi k tomu co říct? Jestli ne, hned vypadnu.“
„Já nevím, co chcete slyšet. Můžu vám říct, že jsem ji dobře znal, že jsme se spolu zasnoubili, že jsme se chtěli vzít, a že jsme si od podzimu platili těžkejma penězma tenhle kumbál, abysme se měli kde scházet, když už to venku nešlo. Nevím, co vás ještě zajímá. Kdo jí to udělal? Já to nebyl.“
Stál jsem na proužku podlahy u dveří. Zul jsem boty, otevřel dveře, postavil boty na chodbu vedle Severových, zase jsem zavřel a zeptal se, jestli se můžu posadit vedle něj.
„Proč byste nemoh?“ řekl.
Složil jsem se na matraci. „Podívejte, pane Severa,“ řekl jsem, „vy jste pochopitelně nešťastnej, smutnej a nemůžete se smířit s tím, že to, co je, už nikdy nebude jinak. Je to krutý a já vás úplně chápu. Nevermore. Člověku to zní v hlavě a nedokáže se toho zbavit. Jenže se stávaj i takový případy, že vám ten zatracenej havran krákorá v palici, aniž by se stalo něco tak hroznýho, jako se stalo vám.“
„Jak to myslíte?“
„Dejme tomu, že vás vaše láska opustí navždycky.“
„To nemůže bejt takový.“
„Ne? Jak byste se smířil s tím, že děvče, který jste miloval k smrti, pořád existuje, směje se, miluje… Jenomže ne vás? Že žije v docela stejným světě jako vy a přece v docela jiným?“
„Pořád bych měl naději.“
„Prdlajs byste měl. Ženský nikdy nevstupujou do stejný řeky.
Takhle aspoň víte, že její poslední myšlenka patřila vám, a že na ni můžete celej život vzpomínat jako na někoho, kdo vás nenechal žít se ztrátou víry ve všechno.“
„Jenže já tu víru stejně ztratil.“
„Včetně víry ve svou milovanou antropologii?“
Podíval se na mě, což byl můj první úspěch; od chvíle, kdy jsem vešel dovnitř, sledoval leda svoje vlastní ponožky a zřejmě by mu bylo docela jedno, i kdybych se spustil ze stropu na labuti převlečený za Lohengrina.
„Co víte o mý antropologii?“ zeptal se.
„Vím, že je to vaše hobby.“
„Není to jenom hobby,“ řekl. „Vždycky jsem to chtěl dělat.

Připravuju se na vejšku, na přírodní vědy… Chtěli jsme s Dung…“ Hlas mu selhal a mávl rukou.
Protože jsem mlčel, sebral se a řekl: „Nemáte chuť na trochu čaje, pane…? Je tady zima.“
„Jmenuju se Fink, mám kancelář v Rimskýho-Korsakova a čaj mám rád.“
Kývl a vstal. Byl o něco vyšší než já, tudíž měřil něco kolem stopětaosmdesáti centimetrů. „Musím dojít pro vodu o patro níž,“ řekl. „Tady ji nemáme.“ Zase mu selhal hlas.
Když vyšel ven a zavřel za sebou, vyskočil jsem jak zajíc a šel se podívat do zásuvek komody. Byly tam dvě; v jedné bylo pár druhů čaje a nějaké ty hrníčky, lžičky a podobně, a ve druhé jsem objevil soupravu ženských serepetiček včetně šitíčka. Taky tam byly jehlice s načatým pletením a tenká knížka; bylo to anglické vydání Shakespearových Sonetů.
Otevřel jsem dvířka dole a zjistil jsem, že spodek komody slouží jako skříňka na lůžkoviny, zatímco v horní části stojí pár kousků nádobí.
Když se Luboš Severa vrátil, už jsem zase slušně seděl na matraci. „Asi se vám nesedí nejlíp,“ řekl. „Pro Evropany tenhle interiér není, to víte.“
Řekl jsem, že mi to nevadí, když to nevadí jemu.
Postavil konvici s vodou na vařič a začal chystat další, porcelánovou konvici. Když stavěl na desku komody šálky s talířky, zacvakalo to jako telegraf. Třásly se mu ruce, protože od smrti Dung nejspíš připravoval ty dva šálky poprvé.
„Zapomněl jsem, že nemám cukr,“ řekl. „Víte, my nesladíme.“
Neopravoval jsem ho. Nemělo to smysl. „To je dobrý,“ řekl jsem.
„Taky nesladím.“
Když zalil čaj v konvici, postavil všechno na ten miniaturní stoleček. Pak se podíval na hodinky a zatřásl zápěstím.
„Sedmnáct třicet sedm,“ řekl jsem mu.
„Já kvůli čaji… Zapomněl jsem si je natáhnout.“
„Natáhněte si je teď.“
„Ano… To bych moh.“
„Poslyšte, pane Severa, mně se ta vaše apatie nelíbí.“
„To není apatie,“ řekl. „Já jenom nemůžu myslet na nic jinýho než na ni. Když na ni myslím, mám pocit, že tu se mnou je. Člověk přece není jen to, co je sám, ale taky všechno, co s ním souviselo…“
„Dobrá, mluvme o ní,“ řekl jsem.
„Vy jste ji znal?“
„Ne. Vím jenom to, co mi o ní řek její šéf.“
„Pan Mráček…? Ale ten o ní přece vůbec nic nevěděl. A nemusel ji mít právě v lásce, i když jí to nikdy nedal najevo.“
„Proč?“
„Protože odmítala jeho syna.“
„Víte, že jeho syn -“
„Jo, vím. Vidíte… To je ta vaše filozofie havrana, co kráká svý nevermore, i když… Promiňte. On to přece udělal, protože nesnes pomyšlení, že jeho láska bude žít, smát se a milovat ve stejným a přece jiným světě. Myslíte, že mu je teď líp, když je mrtvá?“
„Nevím, jak mu je. Tvrdí, že to neudělal.“
„Neudělal? Ale já ho přece viděl.“
Po téhle ráně do vazu jsem se nezmohl na slovo. Jenom jsem popadl šálek s čajem, usrkl a opařil si pysk. Sakrapráce! Ani ve snu bych se byl nenadál, že najdu očitého svědka - a bohužel svědka obžaloby.
„Kdybych nebyl takovej srab,“ řekl, „snad bych tomu bejval dokonce zabránil. Jenže já… Víte, nikdy jsem nebyl rváč. Vždyť já ho ani nedokázal poslat pryč, když jsme na Dung někdy večer čekali oba. Místo toho jsem se před ním schovával. Vždycky jsem doufal, že odejde sám, nebo že snad Dung… Ona to taky neuměla.
Takže radši jela domů, on ji doprovázel k muzeu, a já… Jenom jsem se za nima plížil a nikdy jsem s nima nejel. To se nedalo vydržet.“
„On s ní jezdil?“
„Ne vždycky… Ale když jo, obtěžoval ji až před dům, a párkrát ji dokonce přemlouval, aby ho pozvala nahoru, když věděl, že Lai slouží. Nedokázal jsem proti tomu udělat vůbec nic a Dung jenom prosila pana Mráčka, aby mu to rozmluvil. A on to neudělal.“
„Udělal to několikrát. Jenže Ivan si to rozmluvit nedal. Můžete mu přičíst k dobru, že o vás neřek kamarádům. Mohli vás někde zmáčknout a zkusit vám to vymlátit z hlavy.“
„Vždyť o mně celou tu dobu nevěděl…“
„To bych se divil, že by si vás někdy nevšimnul.“
„Vidíte, nevšimnul… Chcete slyšet, jak to bylo ten večer?“
„Samozřejmě.“
„Nejspíš se to stalo proto, že dva dni předtím nám zase pokazil schůzku… Dung už to nechtěla snášet, a tak mu řekla, že je zasnoubená, a k tomu ještě spoustu dalších nepříjemnejch věcí. On jí na to řek, že ji to bude mrzet, protože buď bude žít s ním, nebo nebude žít vůbec.“ Odkašlal si a sáhl po šálku. „Já… Víte, do jistý míry ho chápu, i když tohle není moje filozofie. Musel ji milovat stejně jako já. Jenže moje láska k ní by se nikdy nemohla stát zničující.“
„Co se stalo potom?“ zeptal jsem se.
„Další den se neukázal… Dung končila v šest, čekal jsem na ni a šli jsme sem.“ Na okamžik se zarazil a pak hrdinně dodal:
„Přespali jsme tu.“

„Jak to, že se o vás v Hongkongu nedověděli?“
„Když jsme šli sem, čekal jsem vždycky na rohu Jiřáku, u stánku s občerstvením. A když jela domů na Jižní Město, tak na rohu Krkonošský. Dung nechtěla, abych chodil až před restauraci.“
Pomyslel jsem si, že to Dung nedělala kvůli utajení, ale proto, že se bála střetu těch dvou. Její brýlatý antropolog byl v souboji s holohlavým příslušníkem Rambovy armády očividně bez šancí.
„Ale Lai o vás věděla…?“ zeptal jsem se.
„Ano. Dung se jí s tím svěřila. Byla to přece její nejbližší a vlastně jediná kamarádka.“
„Povídejte dál,“ řekl jsem.
„Ten večer Dung sloužila do desíti… Čekal jsem na rohu Krkonošský, protože chtěla jet domů. Víte…,“ odbočil, „dávno bysme bydleli spolu, kdyby bylo kde. Tady to… No, vždyť to vidíte. Není tady ani vodovod ani topení a klozet je taky o patro níž.“
„Na bydlení to není.“
„Ona byla čistotná,“ řekl.
„Ano.“
Věděl jsem, že by to řekl, i kdyby čistotná nebyla. Ale já mu to věřil. Čím přesnější obrysy měl v mých představách ten motýlek jménem Nguyen Thi Dung, co k nám přiletěl umřít až z Indočíny, tím se mi zdál bližší - a o to víc jsem chtěl rozluštit záhadu jeho smrti.
„Takže jste čekal na rohu Krkonošský,“ řekl jsem.
„Ano, čekal jsem tam. Odtamtud je vidět na restauraci hodně šikmo - myslím z úhlu, víte. O něco blíž ke mně, asi tak mezi prodejnou zeleniny a telefonním automatem, stáli dva… Myslím, že to byl on s nějakým kamarádem.“
„Měli na sobě kombinézy?“
„Něco takovýho snad měli. Něco jako černý bundy a na hlavách kulichy. Viděl jsem Dung, jak vyšla z restaurace… Když došla k nim, přidali se k ní.“
„Co jste udělal?“
„Já… Vždyť jsem vám říkal, že jsem srab. Otočil jsem se zády, aby si mě nevšimli, i když mě vlastně neznali… Teprv když přešli, šel jsem za nima, ale dost daleko, až se ztratili v parku. Myslel jsem, že jdou jako obvykle, přes ten roh parku a dolů po schodech, tak jsem došel až na Vinohradskou, ale tam bych je byl musel vidět, je tam dost světla. Nebyli tam. Tak jsem se vrátil zpátky, nahoru po schodech… To už jsem měl strach.“
„Z čeho?“
„Že ji zatáhli do parku, a kdovíco se tam mohlo stát. Víte, že jí vyhrožoval… Já… Došel jsem až na tu širokou cestu k zahradní restauraci a nevěděl jsem, co dál. A pak jsem uslyšel ten výkřik.“ Znova sáhl po šálku, ale ruce se mu třásly tak, že mu porcelán zazvonil o zuby a čaj vytekl na bradu. „Prosím vás,“ zadrmolil, „já o tom teď nemůžu mluvit.“
„Musíte o tom mluvit,“ řekl jsem. „A právě teď. Ten člověk, co to udělal, musí dostat svý. Proto jsem přece za váma přišel.“
„Máte pravdu,“ řekl. „Promiňte mi ty záchvaty slabosti… Asi jsem měl jít na policii. Jenže oni už ho snad zatkli, ne?“
„To nechte na potom. Řekl jste, že jste slyšel výkřik.“
„Ano. Nebyly to žádný slova… Prostě jenom takovej zoufalej výkřik, já myslím, že vykřikla, když… umírala. Bylo to odněkud z parku, ale nedalo se přesně říct odkud. Tak jsem se jen tak nazdařbůh rozběh někam tím směrem - a potkal jsem Ivana. Utíkal proti mně, skoro jsme se srazili… Potom běžel dál. Chvíli jsem tam stál a díval se za ním… A pak jsem šel hledat Dung.“
„Našel jste ji?“
Složil hlavu do dlaní a vzlykl. „Právě že nenašel,“ řekl.
„Bloudil jsem po těch cestičkách… V tý divný tmě mezi pár světlama… Došel jsem i k tomu kiosku. Jenže právě tam jsem dostal strach. Ta zřícenina vypadá v noci hrozně. Obrátil jsem se a šel jsem pryč.“ Zoufale zavyl. „Prosím vás… Vždyť jsem ji možná moh zachránit, nebejt takovej srab. Ona umírala pár metrů ode mě a já utek jak malej kluk.“
„Nemoh jste ji zachránit,“ řekl jsem. „Byla mrtvá.“
„Prosím vás - a byla -“ nedořekl.
„Jestli myslíte znásilněná, tak to nebyla.“
Vzdychl a mlčel.
„Teď mě dobře poslouchejte, pane Severa,“ řekl jsem. „Je jasný, že se s tímhle musíte svěřit policii. Nechám na vás, jestli jim řeknete o mně. Ale předem vás upozorňuju, že byste udělal líp, kdybyste pomlčel o tom, že jsem s váma mluvil. Překáželi by mi v práci, vyptávali by se na spoustu blbostí a jen by mě zdržovali. Nezapomeňte, že pracuju pro vás a pro Dung; vy zase musíte vydržet jejich nekonečný otázky. Souhlasíte?“
„Jenže já vám nemám z čeho zaplatit. Nemám vůbec žádný úspory.“
„Když už jsme u toho - vy jste z rodiny těch Severů, co maj Severa Spedition, autobazar a tak dále?“
„Ano, jsem.“
„Proč děláte na poště?“
„Protože… Víte, táta umřel už dávno a máma vždycky chtěla udržet pohromadě rodinu i firmu. Oba bráchové jsou automontéři, ale na to já nikdy nebyl. Když jsem měl po maturitě, měl jsem jít na vysokou ekonomickou a potom jednou převzít řízení podniku…
Jenže já chtěl na přírodní vědy. Těžce jsem se kvůli tomu s nima chytil, a máma nakonec řekla, ať si teda dělám co chci, ale že mě živit nebudou, jen ať si to prej zkusím sám. Oni se na to dívaj docela jinejma očima, Mirek se Sváťou makaj od rána do večera a já jim s tou svou antropologií připadám jako flákač. Tak jsem si našel tuhle práci. Na poště jsem se taky seznámil s Dung, často posílala dopisy rodině. Víte, Dung ani trochu nevadilo, že jsem vlastně chudej. Chtěla,

abych šel na vejšku, říkala, že vydělá dost pro oba. I tenhle byt zařídila a platila z velký části sama… Já ho jenom sehnal.“
„Jak jste ho sehnal?“
„Prostě jsem chodil dům od domu… Tady to vlastně bejvala část půdy, než támhle postavili přepážku. Nikdo o to nestál, protože tady není topení. Tak jsem se dohod s domovnicí a mám to vlastně načerno. Dáváme jí za to měsíčně dva a půl tisíce, taky proto, že elektrika je napojená na barákový hodiny.“
„Dva a půl tisíce… No, dneska to v Praze není zas tak moc, ale pro chudýho pošťáka dost.“
„Sám bych to platit nemoh. Kdyby nebylo Dung…“
Už jsem se do toho motýlka málem zamiloval taky.
„Vy jste s vašima nemluvil od tý doby, co jste se s nima pohádal?“ zeptal jsem se.
„Ale jo… Vždyť u nich přece bydlím.“
„Řekl jste jim o Dung?“
„Ne… Nevěděli o ní. Ale stejně bych jim to jednou musel říct.“
„Proč?“
„Protože to chtěla Dung. Připadalo jí neslušný, brát se bez vědomí rodičů. Sama to taky napsala domů.“
„Do Vietnamu?“
„Jo. Její rodina žije v Hue.“
„Co by tomu vaši řekli?“
„To nevím. Snad by jim to nevadilo. Vždyť by mohli bejt rádi, že jsem si našel aspoň hodnou a spořádanou ženu, když už jsem si nedokázal najít výnosnej džob jako oni. Nesmíte si myslet, že jsou špatný… Naopak. Nemůžu si na ně stěžovat ani v nejmenším a taky jim samozřejmě nemám za zlý, že nechápou, proč nechci študovat ekonomiku. Prostě jsou to podnikatelé a já jsem idealista.“
„Kdy jste se chtěli vzít?“
„Žádnej termín jsme zatím neměli. Myslel jsem si, že je dost času, až se dostanu na tu vejšku.“
„Nebo až po ní?“
„Možná i po ní.“
„A to jste chtěl, aby celou tu dobu platila za tenhle krcálek, bydlela v garsonce na Jižním Městě společně s Lai - a ještě vás vydržovala, abyste moh študovat na vysoký škole? Jen proto, že jste se to bál doma vybalit?“
„Neříkám, že jsem se bál.“
„Říkám to já.“
„A co by se změnilo, kdybysme se vzali?“
„Třeba by vám potom vaši píchli, ne?“
„Nejspíš ano. Ale já od nich nic nechtěl.“
Dopil jsem čaj, který už vystydl.
„Když už toho… pachatele zatkli,“ řekl najednou Severa, „není vlastně zbytečný, abyste se v tom angažoval? Já vám opravdu nemůžu zaplatit.“
„Nic od vás nechci,“ řekl jsem. „Hlavně se seberte a makejte na tom, aby z vás nebyl nadosmrti pošťák. Víc už vám poradit nemůžu.
Jenom se v tom svým smutku moc nebabrejte, nikam to nevede. A zajděte k těm policajtům.“
„Můžete mi říct, kam?“
„Zavolejte na nějaký číslo, který si najdete v seznamu. Třeba na tísňový volání, sto padesát osm. Jinak by se vás okamžitě zeptali, jak jste přišel na to, kam máte se svým svědectvím jít, a vy byste si honem musel vymejšlet. Myslím, že lhát moc neumíte.“
„To máte pravdu.“
„A tady byste to měl zlikvidovat. Za prvý se tu užíráte a za druhý na to stejně nebudete mít. Buďte sakra trochu praktickej.
Kde je psáno, že antropolog musí chodit ošumělej a všude zapomínat svý paraple?“
„Asi to udělám… za nějakej čas. Víte, teď je to vlastně jediný, co mi po Dung zbylo.“
Rozloučil jsem se s ním, obul jsem si na zmrzlé nohy svoje studená perka a vrátil se do kanceláře, abych se trochu ohřál a ještě jednou si poslechl záznamník.
A taky proto, abych si v tom středoevropském bezpohlavním prostředí chvíli lámal hlavu, jak a kudy z té šlamastiky ven.
12
Nejdřív jsem postavil vodu na vařič a potom jsem si chvíli rozmrazoval ruce pod horkou vodou z průtokového ohřívače. Nato jsem si vyrobil hrnek čaje, jakému jsme za trampských časů říkávali nafta a nad kterým by kdejaký Číňan zaplakal, vyhrabal v almárce načatý balíček zapomenutých rumových perníčků, usadil se s tím u stolu a pustil si záznamník. Nebylo tam nic. Ale sotva jsem ho vypnul a strčil si do úst první perníček, telefon zazvonil. Natáhl jsem se po sluchátku a něco zahuhňal.
Zakrákoralo mi to do ucha: „Vystepanfink?“
Ále, kruci… Málem jsem upustil hrnek. „Tady je to… agentura Discret,“ zablábolil jsem. „Jo, Fink u telefonu.“ V životě jsem se takhle pitomě neohlásil, ale zkuste telefonovat přes rumový perníček.
„Ten detektiv, co byl včera večer v televizních novinách?“
„Jo, to jsem já,“ řekl jsem. „Přejete si?“
„Pořád hledáte toho svědka?“ zeptalo se to.

Řekl jsem, že ano.
„A už se ňákej přihlásil?“
Řekl jsem, že ne.
„Ráda bych se s váma setkala,“ na to ta krákora. Zaplať pánbu, konečně jsem věděl aspoň to, že je to ženská.
„Vy račte bejt ten svědek?“ zeptal jsem se.
„Možná jo,“ řekla. „Ňákou takovou holku jsem zrovna ten večer potkala.“
Mluvila pražskou češtinou stejně jako já; samozřejmě, byla to žena z lidu, nejspíš ze Žižkova. Večer chodí courat s pejskem…
Nebo navštěvuje podobné podniky, jako je třeba Réva v Dalimilce.
„Kde jste ji potkala?“ zeptal jsem se.
„Snad se o tom nebudem bavit telefonem, pane Fink. Jestli o tu infromaci stojíte, tak pěkně z ručky do ručky, jasný?“
„Vy to chcete prodat…?“
„Helejte,“ řekla, „občanská povinnost je holt občanská povinnost, že jo? Ale to bych s tím snad měla radši jít k policajtům.“
„Půjdete k nim?“
„To bych vám nevolala. Ale jestli mě k nim chcete poslat, můžu vás taky někam poslat.“
„Kam bych vás posílal?“ já na to. „Byl bych sám proti sobě. Taky se nebojte, že vaši snahu patřičně neohodnotím. Kdy máte čas?“
„Můžu u vás bejt za dvacet minut,“ na to bába. „Nerada odkládám věci.“
„Za hodinu,“ řekl jsem, „jestli vám to nevadí. Odkud jedete?“
„Mám to kousek. Tak v osm?“
Bylo sedm pryč.
„Dobrý,“ řekl jsem. „V osm. Dřív nemůžu, zbytečně byste musela čekat venku. V tomhle počasí to není zrovna -“
„No jo,“ řekla. „O mý zdraví se nestarejte.“
Zavěsila.
Zavolal jsem Janovi. „Hele,“ povídám, „sedni do toho svýho pekáče, zaparkuj někde poblíž mýho kanclu a čekej. V osm ke mně má přijít nějaká bába… Ohlásila se telefonem a mohla by bejt ten svědek, kterýho hledáme. Nebo kecá a myslí si, že ze mě něco vyrazí.“
„To jako myslíš, že ti na to půjčím?!“ na to Jano.
„Potřebuju vědět, co je zač a kde bydlí. Mohla by mi tady pověsit bulíka na nos včetně falešný adresy. A člověk nikdy neví.“
„Je mi to jasný, jedu.“
S takovými lidmi je radost spolupracovat.
Tři minuty po osmé zazvonila u dveří.
„Já jsem ňáká Nováková,“ řekla, když jsem otevřel. „Tak mě tady máte.“
Podala mi ruku; měla stisk jako chlap a nehty si nelakovala.
„Fink,“ řekl jsem. „Vítejte. Pozor, dva schody.“
„Já je vidím,“ řekla.
„Posaďte se, paní Nováková.“
Měla na sobě ošuntělý kožený tříčtvrťák, ze kterého jí dole čouhaly svalnaté nohy v silonkách a bezpohlavních zimních polovysokých botách, jaké se nosí do sajrajtu. Nad levým kolenem jí utíkalo puštěné oko. Jinak to byla nakrátko ostříhaná umělá blondýna, která se už nejmíň čtrnáct dní neodbarvila, ošlehaná makačkou od nevidím do nevidím. Měla břidlicově šedé oči, poněkud hrubý nos, a nenalíčené, nejspíš jelením lojem natřené rozpraskané rty. Neviděl jsem žádný prsten, její jediný šperk byly mrňavé zlaté náušnice s modrými kamínky, které jí zapíchli do oušek, když se šla prvně fotografovat jako batole dělnického původu. Teď vypadala na padesát, nejspíš jí taky padesát bylo, a pravděpodobně se živila něčím, co nebylo pod střechou.
Zahradnice, posunovačka, ženská z nádvorní party někde v ČKD…
Možná momentálně nezaměstnaná, takže by se jí nějaká ta pětka hodila.
Docela se mi líbila, připomněla mi staré časy.
Nelíbilo se mi její příjmení.
Rozepnula si kabát a posadila se. Něco mě praštilo přes nos, a já si uvědomil, že kromě toho příjmení nosí silonové prádlo.
Některým ženským to nic nedělá, ale existuje jistý druh, který by nikdy neměl nosit nic ze silonu, pokud se nekoupe a nepřevléká aspoň desetkrát za den. Ty ženské to samy necítí a některým chlapům to možná nevadí. Připomíná to cosi jako segedínský guláš, proti kterému nic nemám - dejme tomu v hospodě.
Možná že jsem drobátko rozmazlený.
Vylovila z kapsy krabičku startek bez filtru a obyčejný plynový zapalovač za osm káčé. „Doufám, že tu kouříte,“ řekla.
Přišoupl jsem jí po stole popelník, aby na něj dosáhla.
Zapálila si jediným pohybem zápěstí a palce, jako když do sebe renomovaný alkoholik zvrhne panáka. S prvním šlukem se rozhlédla po kanceláři a určila odhadní cenu zařízení včetně odečtení procent na škrábance a omlácené rohy.
„Jaké to zklamání,“ řekl jsem. „Očekávala jste nejmíň jedno poschodí s hlídaným vchodem, Pinkertonovým vykuleným okem na dveřích a přičinlivě pobíhajícíma sekretářkama, co kus, to Miss.“
„V tý televizi jste na nic takovýho zaplať pánbu nevypadal, milej pane.“
„Jsem rád, že vám vyhovuju.“

Čekal jsem, že na mě teď vybalí, co všechno onoho kritického večera viděla; místo toho se zaptala: „Proč to nenecháte policajtům, pane Fink?“
„Protože jsem za to placenej,“ řekl jsem.
„Neříkejte. Kým?“
Pokrčil jsem rameny. „Jména klientů zásadně nesděluju. S tím nic nenaděláte, i kdybyste se do mě pustila pěstma.“
„No dobře, klídek. Já se jenom tak ptám.“
„Já myslel, že jste mi přišla něco říct,“ já na to. „Nezlobte se, paní Nováková, ale jestli to byla jenom záminka, abyste ze mě něco vytáhla, tak to jste na špatný adrese.“
„No jo, tak se hned nečilte. Co bych z toho měla, kdybych z vás něco tahala?“
„Nic,“ řekl jsem. „Leda potěšení, že víte víc než sousedky. Ale za svědectví, který povede k vypátrání vraha, vám nějaká ta stovka kápnout může.“
„Stovka?!“ podivila se. „Kdybyste řek litr…“
„Litr je taky nějaká ta stovka.“
„A taky žádný velký peníze.“
„Kolik byste si představovala?“
„Hm… No, tak třeba - pět ?“
„Pět tisíc? Nejste laciná.“
„Koukejte, pane Fink,“ řekla a přetáhla si sukni přes to puštěné oko, jako by si ho teprv teď všimla, „jak se to veme. Pro vás může mít to mý svědectví mnohem větší cenu, než blbejch pět litrů. A pro mě je holt pět litrů žrádlo pro tři lidi na celej měsíc. Já si totiž myslím, že když má někdo na to, aby si platil privátního fízla a televizi, tak o těch pět tisíc nezchudne. Nebo jo? Neříkejte, že byste mi to platil ze svýho.“
„Něco na tom je,“ řekl jsem. „Jenomže to bych nejdřív musel vědět, co jste viděla.“
Dala si posledního šluka z milimetrového vajgla a típla ho mezi špičkami prstů. „Tak helejte, pane Fink - abysme si rozuměli: Je mi jasný, že z vás nic nekápne, dokud vám to neřeknu. Takže vám teda řeknu, co jsem viděla… Ale peníze rovnou na prkno, jasný?
Žádný až jestli… Nebo tak.“
„Myslíte, že okamžitě poznám, jestli vaše svědectví má cenu?“
„To si teda myslím,“ řekla. „Protože jestli vám jde o to, abyste z toho vysekal nějakýho mazánka zazobanýho fotra, tak s tímhle, co vám řeknu, to bude jasný.“
Zeptal jsem se, jak přišla na toho mazánka zazobaného fotra.
„No, víte,“ řekla, „ono se ledacos povídá.“
„Kde?“
„Tak… Na Žižkově. Že prej za tou holkou pálil synáček nějakýho pracháče, že mu dala košem a on ji ze msty zapích. Něco pravdy na tom bude, ne?“
„Neříkám tak ani tak,“ já na to a vytáhl jsem šrajtofli. „Jestli to vaše svědectví bude za ty prachy stát, dostanete je.“
Načež jsem na stůl naskládal pět tisícovek, pěkně jednu vedle druhé.
„Tak co, paní Nováková?“
Přejela po těch vyžehlených bankocetlích lačným pohledem a vytáhla další cigáro ze své umolousané škatulky. Znova si zapálila, jako když vystřelí, a řekla: „Ráda bych, abyste mi napřed zopáknul, co jste říkal v tý televizi. To snad můžete, když to slyšel kdekdo, ne?“
„Prosím vás… Naplácal jsem tam spoustu nesmyslů,“ řekl jsem s bodrým úsměvem. „Televize, znáte to. Aby měli senzaci, donutěj vás říkat ledacos.“
„Chcete říct, že ve skutečnosti nepochybujete o vině toho -“
„Já nemám co pochybovat nebo nepochybovat,“ řekl jsem. „Důkazy jsou jednoznačně proti němu. Proto taky sháním toho svědka, i když nevěřím, že nějakej takovej existuje… A mezi náma - musím přece něco dělat, když jsem za to placenej.“
„Kdo je ten podezřelej, pane Fink?“
„Paní Nováková,“ řekl jsem a začal sbírat finance ze stolu, „takhle bysme se nakonec dostali k tomu, že byste vy musela zaplatit mně. A vůbec, s těma prachama jsem vás jenom zkoušel.
Řek bych, že ta vaše informace za pět tisíc nestojí a já tímhle způsobem nehraju. Buď mi řeknete, proč jste přišla a pak se budeme bavit o tom dalším… Nebo to můžeme zabalit hned a v dobrým se rozejít. I při veškerý solidaritě pracující třídy je mi srdečně fuk, jestli budete mít čím nakrmit rodinu. A zrovna tak je mi fuk, jestli budete mít čím ohromit svý známý drbny v baráku.“
„Ále… Jděte do prdele, pane Fink,“ řekla. „Vy jste tajuplnej jak ten hrad v Karpatech.“
„Nevšimla jste si, jak se jmenuje moje firma?“ já na to.
„Koukejte, paní Nováková, hledám někoho, kdo patnáctýho března kolem půl jedenáctý večer potkal někde mezi Hongkongem ve Strnadový a Riegrákem Vietnamku v dlouhým černým kabátě s kapucí a s pinglem na zádech. Nic víc. Máte mi k tomu teda co říct?“
Vytáhl jsem ze šuplete pikslu s tabákem a začal si balit cigaretu. „Jestli jste si jistá,“ pokračoval jsem, „že to, co jste viděla, bylo zrovna patnáctýho března.“
„Proč by to nemělo bejt patnáctýho?“
„No, víte,“ řekl jsem, „některý věci člověk nezapomene do smrti.
Třeba jezdit na kole, balit si cigára a podobně. Moh by například zapomenout i chodit, kdyby mu z palice vypadlo, jak se to dělá.

Jenže tahle část mozku se neopotřebuje. Nemusíte si pamatovat ani vlastní jméno, ale ty automatismy fungujou dál - aspoň dokud tělo poslouchá.“ Naslinil jsem papírek a zatočil, zastrčil jsem cigaretu do špičky, ze zvyku zachrastil krabičkou, vytáhl sirku a škrtl. „Jenomže zase jiný věci…,“ pokračoval jsem, „můžou vypadat jako přesná informace, a přitom se můžete splíst třeba o tři dni. Zvlášť když v tý chvíli, kdy se to stalo, jste neměla šajna, že to bude důležitý, a když si na to vzpomínáte až za nějakej čas. To byste se divila, kolikrát už jsem se v podobným případě seknul. A v mý profesi to přitom může mít zásadní význam.“
Přistrčila mi popelník. „V žádným případě ale nejste tak sklerotickej, jakýho ze sebe děláte,“ řekla. „Nemám pravdu?“
„To si nedovolím posoudit,“ řekl jsem a hodil do popelníku vypálenou sirku. „Jenže takovejhle dialog je jen plejtvání časem.
Vaším a mým taky. Víte dobře, že vám nic neřeknu; nemám proč. A pokud vy nemáte co říct mně, o čem bysme se ještě bavili?“
Zadusila druhé cigáro a zažehla třetí. „Milej pane,“ řekla, „asi vám nemusím vykládat, že jsem z proletářský rodiny. Celý léta mě vychovávavali, že lidi jsou si rovný bez ohledu na barvu pleti a tak dále. Jako holka jsem byla zamilovaná do Paula Robesona a u jiskřiček jsme zpívali Ruky preč dajtě od Kóreje a dělali sbírky na řecký sirotky. Nevím, jak je to dneska s Robesonem, nejspíš se na něj dávno zapomnělo; a to ostatní…“ Mávla rukou. „Ale to je fuk, dávno nejsem malá holka. Proč to povídám - aby vám bylo jasný, že bych chtěla, aby ten hajzl, co to udělal, za to nedostal se všema polehčujícíma okolnostma čtyři a půl roku, nebo aby ho dokonce ňákej ten ťáplej soudce neosvobodil pro nedostatek důkazů. Taky by se mi nelíbilo, kdyby se to vyšetřovalo tak dlouho, až by toho chlapa nakonec pustili, aby moh mordovat dál.“
Byl to moc pěkný projev; například ve sněmovně nebo v senátu by zaručeně vzbudil pozornost - když ne poslanců a senátorů, tak jistě novinářů a těch neodolatelných vtipálků, co vymýšlejí gumáky. Neřekl jsem nic; snažil jsem se, abych byl co nejpodobnější jednomu plakátu s heslem JSME S VÁMI.
„Jenže v tomhle případě,“ na to Nováková, „to nejspíš bylo jináč.“
„Dobře,“ já na to. „A jak to teda podle vás bylo?“
„Mohlo bejt tak kolem půl jedenáctý. A že to bylo patnáctýho, to se můžete spolehnout. Zrovna patnáctýho března totiž má narozeniny jedna známá … Bydlí v Krkonošský. Už je to bába, to víte… Nějaký peníze má uložený. A žádný příbuzenstvo. To se holt vždycky celej její kamarádšoft sejde, co si budem povídat, každej by rád, aby mu něco jednou odkázala, znáte to. A nejde jenom o ty prachy - má dost věcí, který by se daly prodat. Ale ne ňáký zlatý šmuky nebo tak, to zas ne… Spíš prádlo a porculán.“
„Jo, to chápu,“ já na to. „Taky pořád doufám, že strejda…“
„Aha. A dědek ne a ne…“
Když se poťouchle uchichtla, uchichtl jsem se taky.
„No, já měla ten den odpolední,“ pokračovala, „tak jsem se tam dostala až v těch půl jedenáctý. Koupila jsem kytku v metru na Jiřáku… A jak jsem kvaltovala, dohonila jsem kousek za křižovatkou v Krkonošský tři lidi. Ženskou a dva chlápky… Jinak nikde ani noha, jestli to tam znáte, jeden zaparkovanej auťák vedle druhýho, ale lidi ne, leda že tam občas někdo venčí psa. Je tam dost ticho… A tak jsem slyšela, jak se ti tři hádaj. Ona byla taková dost mrňavá, drobná - dlouhej černej maxikabát… A na zádech měla malej žlutej baťůžek. Ti chlapi nebyli o moc větší než ona, ale vypadali jako vazouni. Jeden ji držel kolem pasu, ale přišlo mi to trošku divný. Jak bych to řekla… No, vypadalo to, že ji vede, ale ona že zrovna velkej zájem nemá.“
„Podle čeho si to myslíte?“
„Cukala se mu. Jako kdyby se mu chtěla vyškubnout a jít sama…
Jenže on ji vždycky popad znova a furt do ní něco hučel. Jednu chvíli už mu skoro utekla, ale zase ji hned popad ten druhej.“
„Rozuměla jste aspoň něco z toho, o čem mluvili?“
„Já bych bejvala rozuměla docela jistě,“ řekla. „Chvílema se hádali dost nahlas a vlastně si vůbec nevšimli, že za nima jdu, dokud jsem je nepředešla… To se zrovna na moment zastavili, protože ona se nejspíš chtěla vrátit. To se ví, že bych bejvala rozuměla. Jenže oni nemluvili česky, pane Fink.“
„Nemluvili česky?!“
„Ne. Štěbetali po jejich.“
„Chcete říct, že ti dva chlapi -“
„Jo. Byli to Vietnamci - nebo něco takovýho.“
Ne že by mě to nevyvedlo z míry. Seděl jsem a zíral na Novákovou.
Vypadala, že ji moje viditelné ohromení náramně těší. „Tak co,“ řekla, „jestlipak to není parádní důkaz, že ten váš milionářskej synáček tu holku nepíchnul?“
„Ne tak docela,“ řekl jsem. „Mohla přece těm svejm krajanům utéct do parku, a tam ji moh přepadnout někdo jinej. Třeba zrovna ten dotyčnej.“
„No… Já nevím. Koukala jsem za nima od domovních dveří. Chvíli trvalo, než mi teta - teda ta známá, říkáme jí teta, jo - přišla odemknout… Viděla jsem, jak zašli do parku a zahnuli doprava - jako k tý zahradní restauraci. To už se ta holka necukala… Jako kdyby se s tím smířila.“ Odmlčela se a pak dodala: „Ale nic jistýho říct nemůžu, ztratili se mi ve tmě… A taky mi to bylo jedno, takže jsem na ně tak kór moc čím, co já vím. Koukněte, pane Fink - já vám přeju, abyste toho vrahouna dopad. Proto jsem taky přišla. Ale svý jméno v tom slyšet nechci. To se mi nemůžete divit. Aby mě potom nedejpánbu taky někde našli s kudlou pod žebrama.“
„Já myslel, že jste si přišla přivydělat,“ řekl jsem.
„No… To samozřejmě taky. Už kvůlivá tý chudince invalidní.“

„Jenomže já vám ty peníze můžu dát jenom proti občance.“
Vypadala, že se rozmýšlí.
„Musím to zanést do výdajů,“ hučel jsem do ní. „Kvůli daním a tak… Z našich účetních dokladů se údaje o vaší osobě nikdo nedoví.“
„Takže to jako dlaňovka nejde…?“
„Jde, ale musí na to bejt doklad.“
„Doprdelepráce,“ řekla.
Mlčel jsem, vážně pokyvoval hlavou a zadržoval dech, co to šlo.
„Tak víte co?“ řekla najednou. „Strčte si ty prachy někam. Až bude mít ta chudinka malá zase dva dni před vejplatou chuť na tu blbou čokoládu na vaření, tak ji holt ukradnu v sámošce jako vždycky. A jestli mě přitom chytnou, bude mě hřát pomyšlení, že jsem splnila občanskou povinnost, když jsem vám ty svý vědomosti poskytla zadarmigo. Mohla jsem si pomyslet dopředu, že jste pěkně vychcanej jako všichni fízláci.“
Co jsem na to měl říct? Jenom jsem za ní zíral, jak vyklusala po schodech a práskla za sebou dveřmi. Ani si nezapnula ten svůj historický kožeňák.
Když vypadla, chvilku jsem počkal; potom jsem vyhlédl do ulice, a když jsem ji nikde neviděl, udělal jsem něco, co jsem sám dost dobře nechápal - ale snad jsem to udělal proto, že jsem se chtěl nadýchat čerstvého pouličního vzduchu a nechtěl chodit jen tak sem tam.
Vzal jsem to poklusem do Bořivojky.
Dům byl naštěstí ještě odemčený. Jenže Luboš Severa už ve svém podkrovním hnízdečku lásky nebyl.
Vrátil jsem se do kanceláře, vyvětral, zamkl výpověď Novákové do trezoru a popadl telefonní seznam. Našel jsem si tam pár čísel na Severa Spedition a chvíli je vytáčel. Na většině z nich byl záznamník, který jsem nechal bez povšimnutí.
Teprve na čtvrté nebo páté zavolání se mi ozval nějaký znechucený chlápek: „No jo, co je?“
„Dobrý večer,“ děl jsem inteligentně. „Moh bych mluvit s Lubošem Severou?“
„A co mu chcete?“
„Ále - půjčil jsem mu nějaký skripta a potřebuju z nich jednu informaci…“
„A to nemůžete zavolat ráno?“
„V pět mi letí letadlo do Mnichova,“ já na to.
Neodpověděl, zřejmě odložil sluchátko a odněkud z dáli jsem slyšel zařvání: „Luboši! Volá tě ňákej chlápek.“
Pak se mi konečně ozval Luboš Severa: „Prosím. Tady Luboš Severa.“
„Tady ten detektiv ze Žižkova,“ povídám.
„Aha… Dobrý večer. Zajdu tam hned ráno, jenom to řeknu v práci… Spolehněte se.“
„O to nejde,“ řekl jsem. „Rád bych se vás zeptal ještě na pár věcí.“
Neřekl nic.
„Když jste tenkrát viděl ty dva, jak čekaj kousek od Hongkongu,“ řekl jsem, „viděl jste jim do obličeje?“
„Neviděl. Říkal jsem vám přece, že jsem radši koukal jinam.“
„Takže byste nemoh přísahat na to, že jeden z nich byl Mráček?“
Chvíli mlčel. „No, to bych asi opravdu nemoh,“ řekl. „Ale potom v tom parku - tam jsem ho poznal bezpečně. Byl to určitě on.“
„Když jste za nima šel Krkonošskou, byli pořád dva?“
„Já nevím, jak to myslíte…“
„No, byl jste za nima sice dost daleko a nakonec se vám ztratili v parku. Ale přesto byste si měl všimnout, jestli se k nim ještě někdo nepřidal. Nemusel jít s nima. Spíš za nima, ale dost blízko, takže to mohlo vypadat, že jdou všichni společně.“
„Moc rád bych vám pomoh,“ na to Luboš Severa. „Ale oni byli opravdu hodně daleko. Tak na půl ulice. Jestli vám to k něčemu bude - můžu připustit, že se vůbec nedalo rozeznat, kolik těch lidí je. Tři, čtyři… Klidně i pět. Myslel jsem, že jsou tři, protože ti dva na ni přece čekali a přidali se k ní. A když jdou lidi za sebou, to už v tom pouličním osvětlení na sto metrů těžko spočítáte, kolik jich je.“
„I tak jste mi pomoh,“ řekl jsem. „Jo - mluvil jste s někým o mně?“
„Nemluvil. Přece jste nechtěl, abych -“
„Tak dík, Luboši. Dobrou noc.“
„Není zač,“ na to Luboš. „Dobrou.“
Pak jsem chvíli čekal, jestli se neozve Jano. Bylo skoro deset, když jsem mu zavolal sám. Telefon marně vyzváněl.
Tak jsem konečně šel domů, dal jsem si horkou sprchu, řádně jsem se vyfrotýroval, rozestlal si gauč, oblékl jsem si své oblíbené triko, jaké nosíval Nansen, zalehl, zhasl, přetáhl si deku přes hlavu, a protože jsem minulou noc spal dost málo, navzdory všem těm podvečerním čajům jsem se chystal spokojeně usnout.
Pak jsem znova rozsvítil, vstal, odemkl levou spodní zásuvku psacího stolu, vzal si z ní waltra, dal si ho pod polštář, zalehl… A tak dále, viz výše.

13

Vyburcovalo mě řinčení zvonku v temnotách.
Naštěstí jsem nemusel hledat vypínač jako včera Diana, když mi chtěla dokázat, že za světla je mezi obyčejnou ženskou a Miss Region přece jenom jistý rozdíl. Jako by nebyl i potmě.
Rozsvítil jsem a podíval se na budík. Bylo něco před půlnocí, ještě pořád týž den…
Dopotácel jsem se do haly, zhroutil se do proutěného křesla, které tam mám kvůli tomu, zvedl jsem sluchátko a něco do něj zabručel. Neozvalo se tam nic, jenom linka. Už jsem si chtěl oddychnout v bláhové víře, že se mi to zdálo, když mi

zvonek zaječel za zády. To předtím taky nebyl telefon, ale zvonek z ulice. Možná že jsem to věděl, jenže u domácího telefonu na zdi u dveří si nemůžu sednout. Ale spíš to bylo proto, že jsem čekal, jestli se neozve Jano.
Jedno sluchátko jsem položil, šel jsem ke dveřím a jiné zvedl.
„Co je?“ zeptal jsem se.
„Je to kapitán Fink?“ zeptal se nějaký mírně povědomý hlas.
„Povídám že jo, ne?“ já na to. „Kdo je tam?“
„Honza Šírek.“
Honem jsem přemýšlel, odkud znám jakého Šírka, a celkem bystře jsem asi tak za slabou půlhodinku došel k názoru, že to bude jistý poručík McIntyre z Titaniku.
„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Potápíme se?“
„Moh byste nám otevřít barák? Něco pro vás máme.“
„Ježišmarjá… Nemohlo to počkat na ráno?“
„Já myslím, že to spěchá.“
„Co je to?“
„Musíte to vidět, pane.“
„Jo… Už mačkám bzučák. Pátý patro, jo?“
„Okej, pane,“ odpověděl.
Natáhl jsem si kalhoty a šel do koupelny, abych si nacákal studenou vodu na obličej. Ještě jsem se stačil utřít a učesat, načež jsem pootevřel dveře a poslouchal, jak menší vojenská jednotka škrundá nahoru.
Pak se na schodišti vynořil Honza Šírek s nějakým odhodlaně vyhlížejícím puberťákem. „Tohle je nějakej Dan Vydra. Jinak Danny,“ představil ho.
„Desátník nebo seržant?“ zeptal jsem se.
„Zatím jenom vojín, pane,“ řekl Dan Vydra. „Pucuju zbraně, chodím do stráže, natírám loď a tak všelijak.“
Byl to takový hubený, zato však originál maskovaný hošík s odstávajícíma ušima. Všechno, co měl na sobě, mu bylo drobátko větší. K tomu měl tak obrovské kanady, že mu držely špičkami dopředu jen zázrakem. „Račte, pánové,“ řekl jsem. „Tudy. Snad vám nevadí, že nemám ustláno, protože v obejváku spím. Vlastně spím i teď a mám strašně blbej sen.“
„Jestli se chcete umejt nebo něco… My počkáme.“
Smekli maskované čepice se štítkem, dali si pohov a začali se zouvat.
„Už jsem se umyl. Vemte si pantofle… Co se děje, proboha?“
„To je dobrý, můžem zůstat v ponožkách,“ řekl McIntyre.
„Tak pojďte dál, pánové.“
Seděli na krajíčku křesel u konferenčního stolku. Já se posadil na rozestlaný gauč.
Danny sáhl do šosu a položil na leštěnou dýhu stolní desky zabiják v koženém pouzdře.
„Co to má bejt?“ zeptal jsem se.
„To je nůž na přežití, pane,“ řekl McIntyre.
„Hned jsem si to myslel,“ já na to. „Vůbec nechápu, jak jsem bez něj moh dodneška přežít. Jakej je to život bez kompasu? Ještě pořád nevím, co má bejt.“
„Řekni to, Danny.“
Kluk na mě zamžoural. „Dal mi ho Cloud, pane.“
„Hodnej,“ řekl jsem. „Taky na to nejspíš má, co?“
„Já vám to radši řeknu sám,“ na to McIntyre. „Z Dannyho jsem to páčil hodinu. Bylo to tak: Asi dva nebo tři dni před tou vraždou povídal Danny v klubu Cloudovi - teda Ivanovi Mráčkovi -, že by si takovejhle nůž taky pořídil, kdyby na něj měl. A Cloud mu ho dal. Tenhleten. Co ti k tomu řek, Danny?“
„No, povídal, že si chce koupit větší.“
„Z tebe to leze jak z chlupatý deky,“ řekl McIntyre. „Já to dopovím, pane.“
„Jak je libo,“ řekl jsem.
„Ivan Mráček Dannymu řek, že mu na nějakým noži nesejde, kór na tomhle, protože ho má pomalu každej. Tak ať si ho prej ve zdraví užije. Druhej den Danny dostal chřipku a nebyl na lodi přes tejden. Nevěděl o tý vraždě vůbec nic, na televizi nekoukal.
Dneska byl po nemoci poprvně ve službě a slyšel od kluků, co se stalo, a že Clouda kvůli tomu sebrali. A že prej ukazoval svůj zakrvácenej nůž… Tenhle, pane.“
Měl jsem pocit, že bych potřeboval záložní hlavu.
„Rozumíte, pane?“ řekl McIntyre. „Cloud v žádným případě nemoh ukazovat tenhle nůž, protože ho měl tuhle Danny celou tu dobu doma v posteli pod polštářem. Takže jestli ten, co ukazoval, byl ten samej, jako je tuhleten…“
„No právě,“ na to dobrý vojín Danny.
„Chcete říct, že ten nůž, kterej ukazoval, nebyl jeho?“ zeptal jsem se.
„No samo,“ řekl Danny. „Přece by si nekoupil ten samej? To by mi ho přece nemusel dávat. Chtěl si koupit jinej, větší, nechtěl nosit nůž, kterej má kdekdo. Já akorát nevím, jestli si ho fakt koupil, protože jsem ho už potom neviděl.“
„Takže to by teda bylo,“ řekl McIntyre. „Nůž vám tu necháme a dělejte si s ním, co uznáte za vhodný. Oba jsme ochotný vám dosvědčit, jak to s ním bylo, když to bude třeba. Víc o tom nevíme.“ Obrátil se k Dannymu: „Tak vztyk, vojíne. Svou povinnost jsme splnili. Padáme. Už jsi měl bejt dávno doma a já vlastně taky.“
„Moment,“ řekl jsem. „Ten nůž si zase odneste.“
McIntyre se na mě nedůvěřivě podíval. „Copak jste nehledal důkazy, že to třeba Cloud neudělal?“

„Tohle není důkaz ničeho.“
„Jak to, když -“
„Já vám to vysvětlím. Říkáte, že je to dost běžnej nůž, ne?
Nebylo by k ničemu, kdybych ho měl u sebe. Musel bych s ním tak jako tak vyrukovat a dát ho poldům. Jsem jenom soukromej detektiv, jasný? Nemůžu na ten žabikuch pověsit cedulku jako na předmět doličnej číslo to a to. Nevedu žádný důkazní řízení. A čeho je to taky důkaz? U Clouda našli nůž, na kterým byla krev zavražděný. Tenhle nůž nedokazuje ani to, že ho Cloud měl tři dni před vraždou a daroval ho Dannymu. To je jen vaše tvrzení. A poldové, pokud vám vůbec uvěřej, budou tvrdit, že prostě měl dva stejný nože. Proto se taky jednoho klidně zbavil.“
Podívali se po sobě. Rozdíl mezi poručíkem a kmánem byl v té chvíli tak mizivý, až mi jich přišlo líto.
„A co teda máme dělat?“ řekl sklesle McIntyre. „Máme to nechat plavat, pane?“
„Ne. Jděte na policii. Vyložte jim to, jako jste to vyložili mně.
Ať už vám to uvěřej nebo ne, budou si s tím muset nějak poradit.“
„A nemoh byste sám -“
„To by nemělo smysl. Stejně bych musel říct, odkud ho mám, a vy byste to museli dosvědčit. Je od vás férový, že jste s tím přišli nejdřív za mnou, jenže já si nemůžu dovolit, aby si o mně poldové mysleli, že na ně dělám podtrhy.“
Nelíbilo se jim, že je posílám na policii.
„Za jakým poldou s tím máme jít?“ zeptal se McIntyre.
„Zavolejte si sto padesát osm. Oni vám řeknou.“
„Můžem říct, že jsme byli za váma?“
„Dokážete to neříct?“
Podívali se po sobě. „Já klidně, pane,“ řekl McIntyre. „Co ty, Danny?“
„Neřeknu nic, pane.“
„Ono na tom zas tak moc nezáleží,“ řekl jsem. „Takže pokud by vám to mělo dělat potíže…“
„S nějakejma potížema jsme počítali, pane.“
„Kdyby se vás na mě přímo zeptali, řeknete, že jste za mnou byli, a že jsem vás s tím poslal na policii. Nejspíš by se na to přišlo tak jako tak. Ode mě to bude vypadat jako dobrá vůle, a i když to možná k ničemu není, poldům to aspoň zamotá šišku.“
To už se chlapcům zamlouvalo líp.
„Dotaz, pane,“ řekl McIntyre.
„Mluvte, poručíku.“
Usmál se. Asi ho těšilo, že respektuju jejich pravidla hry.
„Našel jste už toho svědka?“ zeptal se. „Jak jste ho sháněl přes televizi.“
„Zatím ne,“ řekl jsem. „Ale třeba kecám.“
„Chápu, pane,“ kývl McIntyre. „Dovolte nám odejít.“
„Moment,“ řekl jsem, „když už jste tady, mohli byste mi říct, proč vám záleží na tom, aby se z toho Cloud dostal? Já ho neznám, nikdy jsem ho neviděl. Vím jen to, že byl do Dung zamilovanej, a proto si taky myslím, že ji nezabil.“
McIntyre pokrčil rameny. „Byl v naší četě, pane.“
„Myslíte, že něco takovýho nemoh udělat, protože byl ve vaší četě?“
„To nemyslíme, pane. Ale protože patřil k nám, dost dobře ho známe.“
„Howard a Red k vám taky patřej?“
„Ne. To je jenom plukovní hudba, pane.“
„Ale on kamarádil hlavně s nima, pokud jsem slyšel.“
„V poslední době, pane. Vlastně s nima začal táhnout pár dní předtím, než se zaláskoval do tý číšnice. On totiž… Chtěl dělat textaře.“
„Cože? Reklamního?“
„Ne, pane. Chtěl psát texty k muzice. A oni mu slíbili, že mu zkusej nějaký texty zhudebnit. Proto s nima začal chodit víc než s náma.“
„Nevycházím z údivu. Psal dobrý texty?“
Poručík McIntyre se mírně ušklíbl. „To vám já těžko řeknu, pane.
Těmhle věcem zrovna moc nerozumím.“
Vojín se už chvíli nadechoval. „Danny…?“ řekl jsem.
„Dělal docela dobrý fláky, pane.“
„Pamatuješ si nějakej?“
„Například Hvězdy a pruhy, pane.“
„Tak spusť.“
„Jeden jako druhý,“ zarecitoval dobrý vojín Danny, „s hvězdama a pruhy. Padli za lidský práva a roste na nich tráva… To je refrén, pane. Jinak to má osm slok, ale ty si nepamatuju.“
Vzpomínka na vojnu za Čepičky mi automaticky dosadila známou melodii. „No vida,“ řekl jsem, „to je docela dobrý. Pamatuješ si ještě nějakou?“
„Třeba Sám na stráži… To je takový smutný, pane. Sám na stráži, sám a sám, na svý děvče vzpomínám, na svou lásku z Hongkongu v květovaným sarongu… Jak je to dál… Jo, už vím: Z nebe se snáší popílek, kde je můj Žlutej motýlek…“
„To stačí,“ zarazil ho McIntyre. „Armáda, která zpívá takovýhle dojáky, prohraje válku, dřív než začne.“
„Napsal to pro ni,“ řekl Danny.
„Sarongy se nosej na Havaji,“ řekl jsem.

„No jo, pane," na to Danny, „jenže co jinýho se rýmuje na Hongkong?"
„To je teda fakt," já na to. „Leda ping-pong nebo King Kong."
Danny si dovolil protestovat: „To je přece vážná písnička, jak ten voják stojí sám na tý stráži, jo…"
„Tak moh napsat na svou lásku z Niponu v květovaným kimonu."
„To nemoh, pane. Ta hospoda, co tam ta jeho dělala, se nejmenuje Nipon, ale Hongkong. Napsal jí to čínským písmem na takovej opálenej papír a prej jí to dal s věnováním."
„Uměl čínský písmo?"
„Danny myslí takový to jako čínský," řekl McIntyre. „Cloud je prostě hračička."
„Dung si to od něj vzala?"
„To nevím, pane," řekl Danny.
„Nevadí. Přece jenom jste mi trochu pomohli."
„Těma říkankama, pane?" ušklíbl se McIntyre.
„Vy holt nejste stavěnej na poezii, poručíku. Přinejmenším se dá říct, že voják, kterej stojí sám na stráži a místo na nepřítele myslí na svou lásku z Hongkongu, nemá vražedný sklony."
„Takovýho vojáka je nejlepší rovnou zavřít," mínil McIntyre, viditelně znechucený. „Tak jdem, Danny."
Šel jsem je vyprovodit. Poklekli a obuli se. Poručík Honza Čírek si narazil čepici a zasalutoval. Vojín Danny Vydra srazil své lodní kufry. Pak udělali čelem vzad a odpochodovali.
Když už jsem byl vzhůru, zavolal jsem Janovi. Nejspíš jsem ho vzbudil, protože mu chvíli trvalo, než začal srozumitelně artikulovat.
„Co baba?" zeptal jsem se, když se dalo předpokládat, že je vzhůru.
„Co baba…?!" opáčil. „Člověče, odešel mi startér. Přišel jsem domů před chvílí a byl jsem už tak mrtvej, že jsem sebou bacil a usnul. Kolik že to je? Ježíšmarjá, pomalu jedna."
„Ptal jsem se, co baba," řekl jsem. „To se ví, do rána by to počkalo. Teď mi řekneš kdovíco a já se kvůli tomu nevyspím."
„Tak proč jsi mě budil?"
„Protože se mi nechce spát," řekl jsem. „Dost logiky, sakra.
Tenhle případ vůbec žádnou logiku nemá. Podle tý baby Dung zapíchli dva Vietnamci. Jenže babě šlo o to, aby ze mě vyrazila prachy, protože je to chudá matka invalidní dcery, pro kterou krade v sámošce čokoládu na vaření."
Nechtěl jsem mu zdlouhavě vykládat o návštěvě dvou branců z Titaniku, protože záležitost druhého nože už nejen že postrádala logiku, ale vnášela do případu hotové matafyzično.
„Ta tvoje chudá matka invalidní dcery," řekl Jano, „si vozí prdel v seatu toledo."
Řekl jsem: „Cože?!"
„Jo, jo, milej zlatej," na to Jano. „Když vypadla v devět z tvýho kanclu, šla pěšky nahoru, jako ke Floře. Já bohužel neměl kde zaparkovat, měl jsem auťák skoro na Jiřáku, takže jsem se za babkou musel vydat pěšky. No - a nahoře v Lucemburský na ni čekal ten seat."
„Čekal, nebo ho tam měla zaparkovanej?"
„Čekal. Někdo jí otevřel dvířka, nasedla, zabouchla… Je ti jasný, jakou naději jsem měl?"
„Neměl bys žádnou ani s tou svou stopětkou."
„S tím podělaným startérem ne, to je fakt."
„I bez podělanýho startéru," řekl jsem. „Co číslo?"
„Byl jsem trošku dál. Viděl bych to na AHA devadesát pět šedesát tři nebo osm."
„Kam jeli?"
„Někam na Vinohradskou."
„Lepší než nic," řekl jsem. „Zastav se kolem desátý v kanclu."
„Okej, šéfe," na to Jano. „Dobrou."
Tím téhle noci Šeherezádě zaplať pánbu definitivně došla nit, takže jsem se přece jenom vyspal; ale než jsem usnul, převalovala se mi v hlavě otázka, jak asi verše Ivana Mráčka potěšily dívku z Hongkongu, která četla v anglickém jazyce Shakespearovy Sonety…
A která možná doplatila na rasismus naruby.
14
Další den kolem deváté jsem nejdřív zavolal jednoho poldu na evidenci motorových vozidel a požádal ho, aby mi zjistil majitele seatu toledo AHA 95 63 nebo 68. Řekl, že to chvíli potrvá, ale že brnkne.
Právě jsem v kanceláři přičinlivě vytíral bláto, které mi tam nanesli včerejší hosti, když zavolala Kamila Burýšková a pravila, že teda Evu ukecala, ale abychom sebou hodili, než si to zase rozmyslí. „Kde ji máme odchytit?" zeptal jsem se.
„Chodí s váma do třídy, Kamilo?"
„Vůbec se mnou nechodí. Prodává v Kamélii na Kulaťáku."
„Kamélie je co?"
„Květinářství."
„Moc se jí do toho nechtělo?"
„Ále… Měla řeči, no. Jo - a dost pochybuju, že by vám to napsala sama."
„Tak dík, Kamélie… Vlastně Kamilo."
Zasmála se. „Není zač. Už musím fofřit zpátky."
„Tak ahoj."
Zavolal jsem Janovi a dal mu instrukce. Řekl, že se zrovna chystal vyrazit na metro, a že teda pojede nejdřív na Kulaťák,

vezme s sebou kufříkový psací stroj a zmákne to na fleku. Potom mi to přiveze do kanceláře.
Došel jsem si pro noviny, čtvrtku chleba a dietní párek. Ohřál jsem si ho a snědl. Pak jsem asi hodinu jen tak seděl, čuměl do novin a maloval si na jejich okraj pejsky. Při takové činnosti se mi nejlíp přemýšlí. To se ví, napadaly mě samé příšernosti - například i to, že když má někdo na hlavě nataženou dámskou punčochu a přes to kulicha, může za večerního pouličního osvětlení vypadat jako Asiat.
Na ulici bylo chvíli sluníčko a chvíli hotový blizard, který mi zvenku nalepil na sklo ve dveřích neprůhlednou vrstvu. Neveselý interiér kanceláře tím zútulněl. Měl jsem krásně vytřeno a říkal jsem si, že bych sem snad neměl pouštět lidi, nebo mi to zase zašlapou, když někdo cinkl na zvonek a rovnou otevřel.
Byl to kapitán Volejník, takže jsem ho nechal spadnout ze schodů.
Aby si nezadal, tvářil se, že nespadl.
„Vítám vás na naší pravidelný dopolední desetiminutovce," řekl jsem mu. „Sedněte si u nás. Jaký téma bude dneska?"
Kdepak, aby si sedl. Chvíli stál proti mně, kabonil se jako popravčí, kterému šoupli pod gilotinu místo odsouzence kus ropovodu, a najednou explodoval: „Co to má sakra bejt za pitomou boudu s tím druhým nožem?"
Dalo se předpokládat, že hrdinné odhodlání poručíka McIntyra a vojína Dannyho zamlčet mou účast dlouho nevydrží.
Vytáhl jsem pikslu s tabákem a papírky. „Nevím, jakou to medle chatrč máte na mysli," řekl jsem. „Nějakej nůž mi včera kolem jedenáctý přinesli dva kluci z toho libeňskýho klubu - teda aspoň říkali, že odtamtud jsou. Tak jsem jim poradil, že maj zavolat na číslo tísňovýho volání."
„Proč zrovna tam?"
„Milej pane," řekl jsem a začal si balit cigaretu, „já už dávno jiný číslo neznám. Jak je vidět, má rada byla dobrá. Jinak byste tu nebyl a nekazil mi dopoledne nějakejma řečma o čertvíjakejch boudách. Neposadíte se?"
Konečně mu došlo, že nemá smysl na mě pouštět hrůzu. Ale žádní velcí kámoši jsme ještě pořád nebyli. Posadil se a napůl si rozepnul zip své kožené bundy. „Ono to nakonec nebylo od věci," řekl. „Aspoň jsme je mohli vyslechnout ještě v noci. Máte na to nějakej názor?"
„Chcete to slyšet jako radu, nebo mě vyslýcháte?" já na to.
„Vyberte si z toho, co se vám líp hodí."
„To druhý neberu a to první nedělám zadarmo."
„Ále jděte. Jen vypouštíte mlhu, abyste se zviditelnil."
„Pane kapitáne," řekl jsem, „to, co jste zrovna řek, je protimluv neboli paradox. Kdybych vypouštěl mlhu, nemoh bych se zároveň zviditelňovat. Ale vážně; jestli si myslíte, že jenom blufuju, proč se mě ptáte na můj názor? Musí vám bejt jasný, že žádnej názor nemám a ani mít nemůžu."
„Myslíte názor na ten druhej nůž?"
„Na co jinýho? Já to přece nevymyslel," řekl jsem a zastrčil ubalenou cigaretu do špičky. „Jenom jsem vám ty kluky poslal.
Možná že jsem to neměl dělat."
„To by bylo zatajování důkazu."
„Jakýho důkazu?"
„Koukejte, pane Fink… Nebylo by lepší, kdybysme se lidsky domluvili?"
Škrtl jsem sirkou a zapálil si. „Proti lidský domluvě já nic nemám," řekl jsem. „Ale to byste si na mě nesměl takhle vyskakovat."
„A vy byste zase nesměl bejt tak háklivej."
„Já jsem slušně vychovanej," řekl jsem. „Chodil jsem na svazácký taneční, když jste ještě nebyl na světě. O co vám jde?"
„O co by mi tak asi šlo? Copak sám nevidíte, jak je to vinou toho druhýho nože najednou nelogický?"
Zeptal jsem se, v čem se mu to zdá nelogické; je přece jasné jako den, že Ivan Mráček dal jeden nůž kamarádovi a jiným nožem spáchal vraždu.
„Vydra vám neřek, co povídal Mráček, když mu ten nůž dával?" na to Volejník.
„Ale jo, něco říkal. Že si chtěl Mráček koupit novej."
„A v tom je právě ten logickej zádrhel. Ten nůž Vydrovi dal, protože nechtěl nosit stejnej jako všichni. Říkal, že si koupí větší. Z toho se dá usoudit, že jinej nůž v tý chvíli neměl. Jak je teda možný, že nůž, kterej vrazil do těla oběti, byl ten samej? Docela stejnej nůž, jakýho se předtím zbavil, protože ho nechtěl?"
„Zeptal jste se ho na to?"
„Samozřejmě, že jsem se ho zeptal."
„Jak vám to vysvětlil?"
Podrbal se za uchem a zatvářil se zhnuseně. „Je práskanej a zahrálo mu to náramně do noty. Víte, co mi řek? Že to vůbec nebyl jeho nůž, a že prej to dokazuje jeho nevinu. Protože do ní ten nůž nevrazil, ale naopak ho z ní vyták."
Samozřejmě mě to překvapilo, jak by ne. „No ne," povídám, „předtím přece říkal, že tam vůbec nebyl. Tak co teďka najednou… Přece by si takovouhle vejmluvu nedokázal tak rychle vymyslet."
„Prej se k tomu nechtěl přiznat, protože to neudělal. Taky napřed věřil, že se ten nůž na půdě nenajde… A když se našel, nechtěl měnit výpověď, protože prej nechtěl vypadat, že říká každou chvíli něco jinýho."
„Bože," řekl jsem. „To je blbec."
„Blbec možná. Jenže tuhle poslední verzi nemáme čím vyvrátit, takže mu to těžko přišijem s tím, co na něj máme. Dokonce může bejt pravdivá. O nějakejch dalších lidech, co se tam tu noc motali, nevíme nic - a on tam prej někoho slyšel a viděl. Takže se vás ptám, proč sháníte toho svědka. Myslím si, že o tom musíte vědět víc než my."
„Nevím o tom nic. Co tam slyšel a viděl?"

„Prej chtěl čekat na Dung před Hongkongem. Jenže se o chloupek opozdil. Když vyrazil k restauraci od stanice metra na Jiřáku, zahlídnul Dung, jak ještě s pár dalšíma lidma přechází do Krkonošský na křižovatce se Strnadovou. Je to hodně daleko, ale světla je tam dost a ona měla ten maxikabát a na zádech baťůžek ze žlutý kůže. Nešel za ní Krkonošskou, ale zahnul do Polský, kterou si chtěl nadejít rovnou pod schody sokolovny, kde by Dung potkal. Až k těm schodům klusal, aby tam byl dřív - a taky věřil, že tam je dřív, protože se pustil po těch schodech nahoru a dál cestičkou tam, kde je druhej konec Krkonošský. Rozumíte, jako by jí šel naproti. Jenže ji nepotkal. Napadlo ho, že třeba šla přes park druhou stranou, jako na Italskou, tak vyrazil podle plotu stadiónu, a když se blížil po tý horní cestě nad místo, kde stojí ten kiosek, tak prej zaslech výkřik. Měl dojem, že to šlo od kiosku. Protože se nic dalšího neozvalo, slez dolů rovnou po stráni, je to pár metrů mezi křovím. Nikoho tam neviděl, jenom pro jistotu se podíval dovnitř tý zříceniny, posvítil si zapalovačem a našel tam Dung s kudlou pod žebrama. Prej mu bylo hned jasný, že je mrtvá, protože měla vytřeštěný oči, který na světlo jeho zapalovače vůbec nereagovaly. Ten nůž vytáh a protože se tam poblíž válel i futrál, zastrčil ho do něj. Celý to prej zabalil do kapesníku… Potom prej zaslech kroky a dostal strach, že ho tam s mrtvolou někdo načapá. Vyběh ven a utíkal na druhou stranu… Teda opačným směrem, než odkud se mu zdálo, že slyší ty kroky, rozumíte? O kousek dál se málem srazil s nějakým hubeným brejlatým chlápkem, ale protože byl v tu chvíli sám dost vyjukanej, nevěnoval mu pozornost a utíkal až dolů na Vinohradskou, kde si zastavil taxi a jel domů. Tam si pustil video a někdy po půlnoci šel spát. Tak co vy na to?“
„Nic. Třeba si to všecko vymyslel, ale taky to může bejt pravda.
Neříkala něco podobnýho ta parta, co u nich doma hrála kanastu?
Taky je v tom spousta detailů, který si vymyslet nemoh. I když si třeba vymyslel toho brejlatýho, pochybuju, že by si vymejšlel, jak si ji chtěl nadběhnout Polskou. To přece nemá žádnej význam.“
„Proč myslíte, že si vymyslel toho chodce?“
„Jen tak, aby to bylo věrohodnější,“ řekl jsem. „Tím parkem přece lidi choděj, ne?“
„Právě proto, že tamtudy choděj, tam někdo takovej moh jít opravdu. Vy kecáte, pane Fink. O tom chlápkovi něco víte. Je to ten svědek, kterýho hledáte, ne?“
„Odkud bych o něm asi věděl? Víte přece, že jsem s Ivanem Mráčkem vůbec nemluvil. Když jsem na tom začal dělat, byl už dva dni za katrem.“
„Mluvil s ním jeho obhájce.“
„Myslíte, že by mi to řek?“
„To si teda sakra myslím.“
„Tak si to teda sakra myslete dál,“ řekl jsem. „Nevím o tom nic.
Nějakýho svědka jsem hledal proto, abych vyvrátil, že s ní Mráček ten večer šel. Jestli vám mám říct, co si o případu myslím teď, tak hlavně to, že to vysvětluje ty Mráčkovy řeči, když se dva dni nato namazal na lodi. Ta pomsta se netýkala Dung; chtěl se pomstít tomu, kdo jí to udělal. Proto taky s sebou tahal tu relikvii. Prostě chtěl nůž s její krví vrazit do vraha, až ho najde.“
„Kde by ho asi hledal?“
„Třeba na lodi.“
„Proč na lodi?“
„Kvůli tomu noži. Takovej nůž tam určitě měl každej druhej. Bejt váma, zeptal bych se Červenýho a Tereby, proč vlastně lhali, že ten večer Mráček s Dung šel.“
„To bych ale musel vyjít z toho, že nelže Mráček.“
Pokrčil jsem rameny. „Musel byste vyjít z presumpce neviny. Vy přece nemáte důkaz, kdo lže a kdo ne.“
„Vy myslíte, že Červený nebo Tereba -?“
„Nevím jestli Tereba,“ řekl jsem. „Ten třeba jenom nechce shodit kámoše z plukovní kutálky. Počkejte, něco vám ukážu.“ Sáhl jsem do náprsní kapsy bundy, kterou jsem měl pověšenou přes opěradlo židle, a vytáhl složenou kopii výpovědi Kamily Burýškové.
„Přečtěte si tohleto.“
Zatímco četl, uhasil jsem cigaretu, narovnal kancelářskou sponku a dal se do prošťourávání špičky.
Když kapitán dočetl, ruce s papírem mu klesly do klína. „Tohle máte od včerejška?“ zeptal se.
„Vidíte datum, ne?“ řekl jsem.
„Proč jste nám to nedal hned?“
„Netýká se to přece obviněnýho. Nebo snad jo?“
„Měl jste to, když jsem u vás byl?“
„Neměl. Ale říkal jsem vám, abyste si prověřil věrohodnost těch dvou svědků. Neudělal jste to. Já jo.“
„Uvědomujete si, že zavražděná měla přeříznutej pásek u kalhot, a že tady v tom případě udělal Červený úplně to samý?“ Zvedl papír k očím a přečetl: „Musela jsem stát bez pohybu, bála jsem se, aby mě nepořezal na břiše, a on ten nůž zastrčil za ty kalhotky a jak přeřízl gumu i s kusem látky, tak mi ty kalhotky samy spadly až na zem.“
„Neříkal jste mi, že měla přeříznutej pásek u kalhot,“ řekl jsem.
„Nečet jsem žádný protokoly a taky jsem neviděl žádný fotografie.
Tohle jsem si nechal napsat a podepsat jen pro všechny případy.“
„Co je to zač, ta Burýšková?“
„Gymnazistka.“
„Mohla si to vymyslet. Byly dvě. Co ta druhá?“
„Kolega za ní zrovna jel. Jestli máte dost času…“
Kapitán Volejník zastrčil výpověď Kamily Burýškové do kapsy, vstal a rázně si zapnul zip. „Až to budete mít, doneste

to k nám.
Nemůžu čekat.“
„Proč bych vám to nosil? Jestli si přijdete, dostanete kopii.
Uznávám, že je to doklad, kterej zpochybňuje jednoho ze svědků, takže na něj máte právo. Ale nejsem povinen vám ho nosit až pod nos. Bude vám k dispozici. Tady.“
„Víte co?“ odpověděl. „Mám vás plný zuby.“
„To je mi opravdu líto,“ řekl jsem.
„Nejspíš vám to teprv líto bude,“ zavrčel. „Napište si mý telefony, kdybyste snad zase udělal nějakej objev.“
Nadiktoval mi dvě čísla a rázoval pryč.
Venku zrovna začala další sněhová bouře a já dostal šílený nápad.
Rychle jsem načmáral na kus papíru PŘIJDU HNED a přilepil ho kusem izolepy zevnitř na sklo dveří. Pak jsem se oblékl a dobruslil na poštu.
Za listovní přepážkou seděla paní Morávková.
„Kde je Severa?“ zeptal jsem se, když jsem odstrčil tři lidi, kteří čekali s doporučenou poštou.
„Vzal si na dvě hodiny volno,“ řekla Morávková. „Co se děje, pane Fink?“
Neodpověděl jsem, vyběhl jsem z pošty a prchal do Bořivojky. Div jsem se nezchvátil, jak jsem bral schody po dvou.
Jenže dveře toho smutného přístřeší byly zamčené a na klepání nikdo neodpovídal.
Vrátil jsem se do kanceláře; před dveřmi přešlapoval Jano jako obtloustlý oživlý sněhulák. „Kde lítáš?“ zeptal se.
„Až potom,“ řekl jsem a odemkl. „Počkej, postavím na kafe… Asi jsem udělal něco, co mi ještě včera k večeru připadalo náramně chytrý, zatímco ve světle dnešních novejch informací je to průser. Poslal jsem poldům svědka, kterýho okamžitě obviněj z vraždy. Musím si to s tebou zrekapitulovat.“
„Koho že jsi jim poslal?“
„Jednoho kluka… Co ta Málková?“
„Nic moc, kamaráde.“ Otevřel aktovku a podal mi papír se třemi průklepy.
Eva Málková nebyla literárně na výši a Jano její výpověď zpracoval takto:
Jednou o prázdninách v roce 1992 pozval Vilém Červený mě a moji kamarádku Kamilu Burýškovou do prádelny v jednom domě v ulici Na Bečvářce v Dejvicích. Řekl nám, že tam bude diskotéka. Byly jsme tam my dvě, Červený a čtyři další mladší kluci. Potom se chvíli tancovalo při kazeťáku a asi za dvacet minut Červený chtěl, abych společně s Kamilou udělala striptýz. Mně se moc nechtělo, ale Kamila mě přemluvila, že to nic není a dělají to i všelijaké slavné modelky a tak. Já se svlékla, ale ne docela, nechala jsem si kalhotky. Kamila se svlékla úplně a pak se ještě nechala od Červeného a od těch ostatních líbat a osahávat po celém těle. Já jsem utekla, takže nevím, co se tam dělo dál. To potvrzuji svým podpisem.
„Ta má teda pěkně blbou paměť,“ řekl jsem a upustil papír na stůl. „Není nám jistě váhati mezi ní a naší sličnou sextánkou Kamilou.“
„Je to kráva,“ řekl Jano. „Překroutila to podle svýho.“
„Ptal ses jí na ten nůž?“
„Jistě. Na nic podobnýho si nepamatuje.“
„Jak vypadá?“
„Stejně jako její podpis.“
„Arkádovitá, těstovitá, s křivejma nohama?“
„Asi tak. Samozřejmě si to rozmyslela a dělala fóry. Vypláz jsem na ni všecky legitimace a placky, který mám, včetně tý hvězdy zástupce šerifa ze Santa Barbary, co nosím pro štěstí. Kdepak, ani to s ní nehnulo. Že Kamile nic neslíbila, co že prej je komu do toho, co se stalo před čtyřma rokama, a že si to stejně nepamatuje.“
„Jak jsi ji přesvědčil?“
„Dal jsem jí pětikilo. Tuhle máš stvrzenku.“
Jenom jsem nad tím vrtěl hlavou.
„Taky jsem musel zlámat vedoucí,“ pokračoval Jano, „aby mě s ní nechala ve svý kanceláři. Šichta pro vraha. Holka mi to ani bohovi nechtěla souvisle vylíčit, doloval jsem to z ní slovo za slovem. Je nám to prd platný a ještě to oslabuje výpověď Kamily Burýškový.“
Zazvonil telefon. „Zalej to kafe, Jano,“ řekl jsem a zvedl sluchátko. „Discret, u telefonu Fink.“
„Krulichová.“
„Á… Dobrý poledne.“
„Nejsi nějaký odměřený, šampióne?“
„Ne. Normálka.“
„Aha. Ty tam nejsi sám?“
„Jo. Ne. Voláš jenom tak?“
„Myslela jsem, že mi zašeptáš pár sladkých slůvek. Šéf si s tebou přeje mluvit, a to hned.“
„Drátem lze. Jinak nevím.“
„Přepojím ti ho.“
„Co se dá dělat,“ vzdychl jsem. „Minule to rozhodně bylo zábavnější.“
„Není všem dnům konec.“
Ve sluchátku zazněl počítačový popěvek.
„Chrm-brm-brm,“ přerušil ho doktor Drbohlav.
„Škim-škum, škumprdum,“ já na to. „Cingylingy za vrbama mlátili se bramborama myslivci.“

„Cože…?!“
„No prosím, Fink.“
„Měl jsem dojem, že -“
„Vám taky nebylo rozumět,“ řekl jsem. „Ty telefony fungujou čím dál hůř a ještě je furt zdražujou. Něco jste mi chtěl?“
„Bože! Jestli jsem vám něco chtěl? Právě jsem přijel od doktora Ondráčka.“
„Byl jste tam se zubama?“
„Měl byste si pamatovat aspoň základní informace. Doktor Ondráček je soudce, kterému přidělili náš případ. Naštěstí se dobře známe, takže mě občas nezávisle informuje…“
„Pokud vím, tak se to nesmí.“
„On přece ví, co mi může sdělit a co ne.“
„To ho šlechtí. No a?“
„Ještě se budete ptát? Okamžitě sem přijeďte.“
„Zrovna jsem chtěl jít na oběd.“
„Jestli tu nebudete do hodiny, doporučím klientovi, aby vám odebral pověření. Jistě víte proč. Je vám to jasné, pane -?“
„Na světě je plno věcí, který mi jasný nejsou. Například relativita času, kvadratura kruhu a výroba makarónů. Proč by mi měl pan Mráček odebrat pověření?“
„Tak přijedete sem nebo ne?“
„Dokud mi neřeknete proč, tak ne.“
„Protože jste se pokusil o falšování důkazu,“ řekl. „A já chci vědět, co jste tím sledoval.“
„To vám řek Ondráček?“
„To… jsem se prostě dověděl.“
„Tak já k vám jedu.“
„To bych prosil.“
Nejspíš třískl sluchátkem.
„Co je?“ zeptal se Jano. „Komplikace?“
Řekl jsem moment a nalistoval v seznamu Ondráčka. Bylo jich v seznamu asi šedesát, z toho čtyřikrát JuDr. Podtrhl jsem je tužkou.
„Jedu k Drbohlavovi,“ řekl jsem Janovi a dal mu náhradní klíč od kanceláře. „Prověř tady ty čtyři Ondráčky, kterej z nich dělá u soudu. Zkus to telefonem, když to nepůjde, tak za tím jeď. Údaje mi nech na stole. Pak zajedeš za rodičema Kamily Burýškový.
Dostaň z nich, co se dá. Včetně toho, na čí popud tenkrát policie prošetřovala ty orgie v prádelně a tak dále. Všechno to sepiš.
Vem si s sebou kopie obou výpovědí a dej jim je přečíst. Omluv firmu Discret, že výpověď jejich dcery poskytla poldům. Pokud nebudeš tady, podávej zprávy na záznamník, kde a kdy budeš na drátě, když už sakra nejsi schopnej pořídit si mobilní telefon.“
„Dal jsi výpoveď Kamily Burýškový poldům? To jsi fakt udělal?!“
„Byl tu Volejník a v jednu chvíli to vypadalo, že by se moh pustit za Červeným. Použil jsem to, abych ho dorazil, ale vzhledem k tý druhý výpovědi to byla chyba.“
„Nemoh jsi vědět, co je Málková zač.“
„Měl jsem to předpokládat.“
Jano pohoršeně vrtěl hlavou. „Takhle zradit tu vnadnou sextánku,“ řekl. „Jak se vyrovná s tak nečekaným zklamáním? Unese to vůbec její ubohý deníček?“
Během těch zbytečných canců jsem vzal z trezoru další dva průklepy výpovědi, ty nové uložil, oblékl jsem se a opařil se kafem. Bral jsem za kliku, když mě Jano zarazil. „Apropó,“ řekl, „a co ta rekapitulace? Myslíš, že nejsem zvědavej, kterýho z těch kluků jsi poslal poldům, aby ho obvinili z vraždy, jak ta bába s tím seatem přišla na to, že Dung zavraždili zrovna Vietnamci - a taky bych ti během tý schůze moh vpálit, že by sis měl ten mobil pořídit sám, když už chceš svý externí zaměstnance honit po Praze jak nadmutý kozy.“
„Baba je s ní viděla a taky slyšela,“ řekl jsem. „To ti zatím musí stačit, taky toho víc nevím. Na rekapitulaci není čas. Ohledně mobilu si stěžuj písemně. A toho kluka, co jsem jim poslal, stejně neznáš.“
„Není z Titaniku?“
„Ne.“
„Jsem vskutku jen výkonná síla,“ řekl Jano. „Přesto mě Mistrovy metody zajímají.“
„Kdyby to byly metody, kamaráde,“ řekl jsem. „Musím se tím profackovat.“
„Dobrá, nebudu zdržovat,“ na to Jano. „Jen směle vpřed, fackám vstříc.“
Začal vytáčet číslo prvního Ondráčka, zatímco já vyrazil před soudnou stolici doktora Drbohlava. Ta zatracená dodávka mi pořád blokovala předek, ale naštěstí se uvolnilo vzadu, takže jsem se po chvilce popojíždění dostal ven.
Když jsem zazvonil u dveří Drbohlavovy kanceláře, chvíli se nic nedělo. Pak mrklo kukátko ve dveřích. Nato se zase chvíli nic nedělo. Když konečně zavrčel bzučák, vpadl jsem dovnitř a zastihl Dianu, jak stojí před svým stolem, takže mezi námi nebylo nic, co by nás dělilo, kromě čtyř kroků a několika kubíků vzduchu.
Potom nás už nedělil ani ten vzduch.
„Jsi strašný, strašný, strašný,“ šeptala a snažila se mě přitom uškrtit.
„Jo, jenže velkej šaman Chrm-brm je ještě strašnější,“ řekl jsem a s námahou se vyprostil. „Ohlaš mě v tom akváriu, lásko, a modli se za mě.“
„Je hrozně navztekaný,“ řekla.

„Já taky," řekl jsem. „Jenže já jsem něco jako princ Bajaja."
„Držím ti palec, my hero." Zmáčkla čudlík interstelárního hlásiče návštěv. „Je tu pan Fink, šéfe."
„Brmchrm."
„Rozumím," řekl jsem. „Jak milé pozvání."
Fotobuňka měla co dělat, aby stačila otevřít dřív, než si o modré skleněné dveře rozbiju kokos. Propasíroval jsem se škvírou, hrdě nakráčel ke křeslu, kde jsem minule seděl a chrastil sirkami, sedl jsem si, hodil nohu přes nohu, přívětivě se zakřenil a řekl:
„Ještě pořád tu nemáte ty hašlerky."
Upřel na mě své černé okuláry. „Vy hoši," řekl, „co děláte privátní čmuchaly, jste náramní sekáči. Nejsem na to zvědavý, to si zkoušejte jinde. Vysvětlete mi, proč jste se pokusil podstrčit policii ten nesmyslný nůž."
„Jestli chcete setrvat v bludu, že jsem jim nůž podstrčil, nemám vám co vysvětlovat. Koukejte, pane doktore… Oběma nám jde o totéž, a oba za to bereme příslušnej bakšiš. Tuhle jste mi říkal, že výsledky práce detektivních agentur nebejvaj adekvátní vynaloženým financím. Jenže z prostýho srovnání vyplývá, že zatímco já riskoval krk mezi žoldnéřema, který by vás rozsekali na nudle a balili si z nich cigára, vy jste si ani nestačil sundat z ksichtu ty dva zdrátovaný kalamáře. Jak dalece je adekvátní vynaloženým financím vaše práce?"
„Nedopouštějte se urážek právníka. Víte kolik a jakých paragrafů by proti vám mohl s úspěchem použít?"
„Dobře. Takovej právník by si zase měl dávat majzla na takový náramný sekáče, jako jsem já. Jednou by se mu mohlo stát, že než stačí ten paragraf vytáhnout, bude mít jinej vystřílenej do vesty."
„Chrm-brm. Uklidněte se, člověče."
„Neříkal jsem, že vám ho tam vystřílím zrovna já."
Vytáhl jsem cigaretu a zachrastil zápalkami.
„Tady se nekouří."
„Říkal jste, abych se uklidnil."
Konečně jsem ho vytočil natolik, že vřískl: „Tak si sakra tu svou zatracenou cigaretu zapalte, když už bez toho nemůžete být. Ale řekněte mi už, ke všem…" Uvědomil si, že to taky kapánek přehnal. „Promiňte," řekl. „Jsem trochu přetažený."
Zapálil jsem si a zneuctil vypálenou sirkou ten modrý panenský popelník. „Ten nůž, pane doktore," řekl jsem, „mi včera před půlnocí přinesli dva kluci z military klubu na Libeňským ostrově.
Poradil jsem jim, aby ho předali policii, což, jak vidím, udělali. Nebylo to od věci, protože díky tomu Ivan Mráček změnil výpověď. Nová verze, i když vypadá

přejde okolo, schovali se za tu zříceninu a čekali. Když potom slyšeli, že někdo vešel dovnitř, pokusili se odtamtud vypařit a Ivan zase slyšel je. To už měl v ruce nůž, kterej z těla vytáh, a zároveň ho popadla smrtelná úzkost, když slyšel, že je někdo tak blízko. Tomu se není co divit, předtím si svítil zapalovačem na její vytřeštěný oči, byl tam sám s mrtvolou… Vyběh ven a utíkal, odkud přišel, zatímco oni se ztratili na opačnou stranu. To je teda moje verze, a pokud by došlo k soudu, obhajoba by z toho mohla vytřískat hodně."
„Odkud máte tyhle informace?"
„Ráno u mě byl Volejník."
„Takhle, jak to říkáte, je to zajímavé. Dokonce bych řekl - sugestivní. Jenže v tom chybí jedna veledůležitá věc. Jména těch pachatelů. Proč vůbec myslíte, že jich bylo víc, a že to musel být někdo z těch chodců, kteří s ní údajně přecházeli křižovatku?"
„Přečtěte si tohle." Vstal jsem a položil mu na stůl výpověď Kamily Burýškové.
Myslel jsem, že si sundá z očí to zatemnění. Ani ho to nenapadlo, radši si rozsvítil stolní lampu.
Dumal jsem o tom, jestli si mám ještě jednu zapálit, protože první cigareta shořela během mého emocionálního projevu. Pak jsem si řekl, že ho nebudu zbytečně provokovat. Teď už to nebylo zapotřebí.
Dočetl a ještě chvíli studoval datum, podpis a další údaje na dolním okraji papíru. Pak ho položil na psací podložku, zhasl lampu a řekl: „Ten Červený je totožný s jedním ze svědků, kteří tvrdí, že ten večer viděli Ivana Mráčka ve společnosti zavražděné?"
„Jo, to je on."
„Zvláštní shoda. To použití nože k témuž účelu, byť poprvé poněkud pubertální… Ale jako důkaz pro obvinění je to chabé."
„Víte, co mi řek, když jsem se ho v jejich klubu zeptal na ty jeho hrubý výrazy na adresu Dung?"
„To byl taky on?"
„Jo, taky on. U těch kluků se míchá chorobnej sentiment s představou, že musej bejt tvrdý, rozumíte? Maj plný huby lidskejch práv, ale když jsem se Červenýho zeptal, proč říkal Dung ty žlutá děvko, odpověděl: Já se se ženskejma moc neseru, ať jsou žlutý, bílý, černý nebo třeba zelený."
„To ale ještě pořád nic nedokazuje."
„Kdybyste si je vzal do prádla, aby přiznali, co přiznali mně…
Mráček měl pravdu, když říkal, že to, co se mělo odehrát ten večer u Hongkongu, se stalo o dva dni dřív."
„K tomu se vám přiznali?"
„Přiznali."
„Pravděpodobně pod nátlakem?"
„Jak jinak. Asi dvě hodiny jsem je v kanceláři natahoval na skřipec."

Podrážděně mávl rukou. „No dobrá, nebylo to pod nátlakem. Ale proč to proboha řekli vám, když to neřekli policii?“
„Protože jim lezou tlustý do tenkejch, doktore. Pokud to jsou oni, pustili tu menší pravdu, aby nemuseli pustit větší. Prej to řekli jenom proto, že chtěli uspíšit Ivanovo zatčení. Aby se našel ten zakrvácenej nůž, co tam s ním mával. Nemuseli se bát, že někdo pozná, že patřil jednomu z nich, nůž se nedá identifikovat, a taky nevěděli, že se Ivan svýho nože už před vraždou zbavil. Asi jim taky došlo, že to byl Ivan, kdo je vyplašil v Riegráku, a že ty jeho řeči o pomstě vlastně patřily jim, i když to Ivan sám nevěděl. Jenže oni zase nemohli vědět, jestli to neví.“
„Hm, no… A co kdyby si někdo všiml, že jeden z nich - ať už Červený, nebo ten druhý - vlastní nůž postrádá?!“ na to Drbohlav.
„Za prvé to nikoho nenapadlo,“ řekl jsem, „a za druhé se dá předpokládat, že by si - ať ten nebo ten - okamžitě opatřil jinej, kdyby ten jeho zůstal na místě vraždy. Nože tohohle typu seženete ledaskde a Červený dokonce prodává v army šopu. Ten nůž není cenově nedostupnej, aby ho tam musel krást - moh ho regulérně prodat sám sobě. A ještě jedna věc: v tom klubu byla těch nožů spousta.“
„To už ovšem vypadá líp.“ Zamnul si ruce. „Ano, má to něco do sebe. Kdybych s tímhle vším vyrukoval u soudu… S těmi noži je to pěkně zamotané a těžko průkazné… Navíc by stála Mráčkova verze proti jejich.“ Najednou na mě upřel svá skla. „Proto jste v té televizi mluvil o svědkovi?“
„Jo. Potřebujem někoho, kdo je viděl s Dung v Krkonošský nebo někde v Riegráku.“
„Pokud by existoval ten člověk, se kterým se náš klient podle svého tvrzení srazil, a přihlásil se…“
Nechtělo se mi jmenovat Luboše Severu. Něco mi v tom bránilo, snad vzpomínka na pletení v šupleti staré komody, snad ty dva smutné čajové šálky, nebo anglické vydání Shakespeara… Navíc jsem vzhledem k momentální nepřítomnosti nešťastného antropologa na poště předpokládal, že ho kapitán Volejník našel ve své kanceláři, když se vrátil z dopolední desetiminutovky v Discretu.
Taky se mi nechtělo mluvit o paní Novákové a její vietnamské verzi. Hned zpočátku se mi nelíbilo její příjmení, a bourák, kterým zdrhla Janovi, mou nedůvěru jen prohloubil. Co jsem si o tom myslel? No, dejme tomu, že to byla připostarší štětka odněkud z druhého konce Prahy, které někdo zaplatil, aby mi tu povedenou historku pověsila na nos. Proto taky nakonec oželela těch pět litrů, ačkoliv dle vlastního tvrzení musela jít krást čokoládu pro mrzáčka do sámošky. A kdo jí za to asi zaplatil, tážete se? Inu, nejspíš majitel toho seatu toledo, což mohl být někdo z okruhu paní Mráčkové-Zhořové, matičky Ivana Mráčka, která si vzala generálního zástupce belgické hardwarové firmy a mají spolu vilu v Uhříněvsi.
„Poslyšte, pane doktore,“ řekl jsem, „kdo z matčiny strany se stará o obhajobu?“
„Jaký by to mělo smysl?“ na to Drbohlav. „Dva obhájci?! Paní Zhořová se hned zpočátku informovala…, a když viděla, jaká je situace, nechala to na mém klientovi.“
„Pokud vím, vynadala mu, že je udavač vlastního syna.“
„To bylo v prvním afektu.“
„No dobrá,“ řekl jsem. „Aspoň ušetří.“
Na stole zabzučel telefon.
„Chrm-brm.“
Dělal jsem, že neposlouchám.
„Á, to jste vy… Neříkejte, pane kolego…“ Asi minutu dělal jenom to svoje brm-brm. „To je tedy skutečně nečekaný obrat.
Ano… Samozřejmě. Ne… Jistě, ano.“ Podíval se na hodinky. „Ve dvě mám stání… Tak dobře, ve čtyři. Budu se těšit, kolego.“
Položil sluchátko. „Takže, pane Finku,“ řekl směrem ke mně, „zdá se, že naše hypotéza se nečekaně potvrdila. Ten hledaný svědek skutečně existuje… Přihlásil se na policii, je to nějaký mládenec, jmenuje se Severa. Tvrdí, že Dung viděl se dvěma muži v Krkonošské… Je to svědek velmi rozporuplný, a protože jeho výpověď vykazuje řadu podezřelých momentů, vydal doktor Ondráček příkaz k uvalení vazby.“
„K uvalení vazby? A proč?“
„Paragraf šedesát sedm, pane Finku. Konkrétní skutečnosti tu odůvodňují obavy, že svědek uprchne, nebo se bude skrývat.“

Tentokrát jsem z toho skleníku skutečně vylezl po čtyřech a Diana mi musela pomáhat na nohy umělým dýcháním.
„Říkala jsi, že si nepotrpíš na asijskou kuchyň,“ řekl jsem jí, když jsem se konečně postavil na zadní. „Tudíž máš skvělou příležitost k sebeobětování pro milovanou bytost.“
„Cože? O žádné nevím.“
„Takový jsou ty prachatý krásky všecky. Chudou, leč upřímnou lásku neviděj, i když před nima trčí jak Prašná brána. Jáť jsem ta bytost, hrome. Zvu tě na véču do jistý asijský restaurace, kde tě zneužiju.“
„Už zase?“ vzdychla a opřela se o mě, jako kdyby se chystala omdlít.
„Jako tlumočnici,“ já na to. „Potřebuju mluvit s Lai. Ne že bych tě do těch nebezpečnejch záležitostí chtěl zasvěcovat. Jenom bys mi to u ní měla vyžehlit, aby ke mně měla důvěru. Pak už si s ní snad poradím.“
„Božínku,“ řekla, „jestlipak máš aspoň smoking? Víš, tam se scházejí jenom samí Marťani.“
„Pan Mráček nás posadí za plentu s Fudžijámou,“ řekl jsem. „Můžu si zavolat?“
Provedla pár manipulací a podala mi sluchátko.
Vytočil jsem Hongkong a ohlásil se Mráček senior.
„Fink,“ řekl jsem. „Věci se hejbaj, ale o tom až jindy. Jak dneska slouží Lai, pane Mráček?“
„Do šesti. Za chudinku Dung večer zaskakuju sám.“

„Můžu přijít s jednou dámou povečeřet?“
„Proč se vůbec ptáte?“
„Protože potřebuju položit pár otázek Lai. Třeba ji to trochu zdrží.“
„V kolik chcete přijít?“
„Nevím. V půl pátý?“
„Jo, to ještě není velkej provoz. Ale stůl vám tak jako tak rezervuju.“
„Dík. Jo, pane Mráček - ta dáma si na asijskou kuchyň moc nepotrpí. Takže třeba takový škubánky nebo nudle s mákem -“
Diana mě mírně nakopla.
„Zpět,“ řekl jsem. „Nějaký ty žraločí ploutve, vlaštovčí hnízda nebo kus chobotnice prej snese.“
„Může si dát nějaký to Japonsko. To je napůl evropská kuchyň, pane Fink.“
„Jasně. Takže v půl pátý.“
Když jsem Dianě vrátil sluchátko, zeptala se, jak se můžu takhle suverénně domlouvat na půl pátou, když nevím, jestli má čas. Řekl jsem jí, že Chrm-brm má od dvou stání a ve čtyři sezení se soudcem Ondráčkem, takže nevím, proč by čas neměla. Prohlásila, že jsem neuvěřitelně namyšlený chlap, že se sejdeme přímo na místě, a že musí nejpozději v půl šesté vypadnout, protože kluše na raut do nějaké hogofogo marťanské společnosti, kam je pozvaná jako vkusný doplněk velikého Chrm-brma; vedle špiček společenského a kulturního života, například jisté populární autorky feministicko-humoristických přiboudlin, z vysoké politiky momentálně odešedšího filosofa a senátora, módní zpěvačky s novým přítelem, jejího bývalého přítele s novou přítelkyní a mnoha dalších veledůležitých osobností (vrchní opat lichtenštejnského řádu rytířů natřikrát zakroucené berly, mistr světa Amoleta, jeden čerstvý kandidát na Oscara a hlavní akcionáři Oxfordských fondů - naposledy před odjezdem na Bahamy) se tam taky měl poflakovat a přičinlivě cvakat závěrkou fotograf Králík ze společenské rubriky sobotní přílohy našeho nejčtenějšího žurnálu, u kterého si Chrm-brm zaplatil publicity.
Řekl jsem Dianě, že všechny ty zatracené Marťany postřílím i s Chrm-brmem, jen co si na to najdu volnou chvíli, a hrdě jsem odešel.
Na moje oblíbené místo v Kubelíkově ulici se mezitím nacpal forman firmy Coptrans (nejspíš mezinárodní doprava vlasů), ale vzhledem k dodávce, která se pořád roztahovala vedle, se ten flek mému žigulu stejně přestal líbit. Našel jsem mu jiný.
Na stole v kanceláři jsem měl lístek od Jana:
Ondráček Julius, JuDr., Oslizlá 237, Praha 4, telefon domů
40192063. Do úřadu 6051204. Volal Čírek, že to nevykecali a nikdo se jich na to neptal. Jedu k Burýškovým.
Zkusil jsem Ondráčkův telefon do úřadu. Nebyl to telefon tak docela přímý a dost dlouho trvalo, než se konečně správně spojily rozmanité dráty, aby to u soudce Ondráčka zazvonilo.
„No prosím,“ ohlásil se. „Ondráček.“
„Agentura Discret, Fink.“
„Aha. Kauza Mráček. O vás jsem už něco slyšel.“
Nezdálo se, že by mě chtěl rovnou sežrat. „Nerad vás obtěžuju, pane soudče,“ řekl jsem. „Taky mě můžete bez výčitek svědomí někam poslat.“
„Poslouchám vás.“
„Díky. Jde mi o tohle: Dva mládenci, nějakej Čírek a Vydra, přinesli na policii dýku, která je totožná s tak zvanou vražednou zbraní. Tvrděj, že -“
„Mám to před sebou na stole písemně, pane Finku. Pravděpodobně jste na mně chtěl nějakou informaci, kterou vám kapitán Volejník odmítl dát?“ Zasmál se, docela lehounce, jako když dopadne suchý list. „Proč myslíte, že vám ji dám já? Notabene jen anonymnímu hlasu v telefonu…?“
„Zkuste to se mnou,“ řekl jsem. „Zavolejte mi do kanceláře na číslo, který si najdete v seznamu.“
Chvíli mlčel, snad jen proto, že se díval na hodinky. „Dobrá,“ řekl a zavěsil.
Vidlicí prstů jsem zmáčkl ty dva čudlíky a sluchátko si nechal u ucha, ačkoliv jsem se mohl nadít párminutového čekání, a to v nejlepším případě. V tom o něco horším mi Ondráček vůbec nezavolá… Překvapilo mě, když telefon zazvonil takřka okamžitě.
„Discret, Fink,“ řekl jsem.
„V pořádku,“ řekl Ondráček. „Tak co máte na srdci?“
„Jedinou otázku, pane doktore.“
„No prosím. Jistě chápete, že vám neodpovím, pokud bych tím narušil vyšetřování.“
„Nic tím nenarušíte.“
„To musím posoudit sám. Ptejte se.“
„Vy jste informoval doktora Drbohlava, že mě Čírek a Vydra kontaktovali ještě předtím, než šli na policii?“
„Ne. Taky jsem o ničem podobném nevěděl.“
„Čírek a Vydra to neřekli?“
„Podle svědecké výpovědi ne.“
„Přesto o tom víte.“
„Ano, vím o tom.“
„Ví o tom i kapitán Volejník.“
„Informoval jsem ho.“
„Ale odkud tu informaci máte, když to Čírek s Vydrou neřekli?“

„Pokud vím, řekl jste to doktorovi Drbohlavovi. Předpokládal jsem, že proto, aby mě s tím seznámil. Nebo to tak snad nebylo?“
„To znamená, že to víte od něj?“
„Samozřejmě. Zavolal mi to dnes dopoledne v devět třicet.“
„Proč jste si to neověřili u těch dvou?“
„Protože je vyšetřovatel vyslechl v noci a propustil. Nebylo to tak důležité, abychom je znova sháněli, a vy jste to přece kapitánovi nepopřel. Mimochodem - vaše hypotézy jsou velice zajímavé. I v konfrontaci s nejnovějšími poznatky.“
„Jaké poznatky to jsou?“
Tentokrát se zasmál mnohem srdečněji, asi jako kdyby spadly dva listy. „Až to bude nutné v zájmu vyšetřování,“ řekl, „snad se to dovíte. Vy k nám taky nejste upřímný.“
„Dělám co můžu a chráním klienta.“
„Jistě. Taky vás chápu. Doufám, že mě nebudete považovat za nepřítele.“
„Lepší čestnej nepřítel než mrcha kamarád,“ řekl jsem. „Ještě jednou vřelej dík.“
„Není zač.“
Ne že by mi to nevrtalo hlavou.
Šel jsem domů a čas, který mi zbýval, jsem věnoval úpravě zevnějšku a pátrání po aspoň trochu ucházejícím kvádru. Nechtěl jsem Dianu uvádět do rozpaků tím, že bych do Hongkongu přiklusal v džínsbundě a sešmajdaných adidaskách.
Nakonec jsem vzal na milost svoje nejlepší kalhoty, celkem obstojné tvídové sako dobově nezařaditelného střihu, pod které se pistole v podpažním pouzdře taky vešla, slabě narůžovělou košili a hnědou vázanku s tenkými červenými proužky; když jsem svůj vzhled konzultoval s tím chlápkem, který žije ve velkém zrcadle v hale, došli jsme k názoru, že sice nejsem elegantní jako předseda vlády, ale například našeho velvyslance ve Washingtonu výrazně předčím.
Doplnil jsem garderobu vlněnou šálou, zimníkem a kloboukem, kteréžto zbytečnosti jsem si nakoupil někdy před rokem, když mě jedna dáma (bylo jí šestapadesát) pozvala na koncert do Rudolfina. Co dávali, nevím, šel jsem tam hlavně kvůli chlápkovi, který tam měl předat několikamiliónový úplatek předsedovi jedné konkurzní komise.
Protože jsem si nechtěl zničit takřka nenošené a přitom jediné elegantní střevíce, strčil jsem je do igelitové tašky a obul si adidasky. V kombinaci s mým svátečním ohozem to byla skutečná lahůdka pro oko.
Přebrodil jsem se marastem ke svému vozidlu, chvíli jsem zařikával vystydlý motor, pak jsem konečně nastartoval a díky jednosměrkám objel půl Žižkova a Vinohrad, abych se dostal ten kousíček za tři rohy do Krkonošské; blíž k Hongkongu se zaparkovat nedalo, a ještě jsem tam musel mezi dvěma řadami vozů popojíždět sem a tam, dokud konečně jedno auto nevycouvalo a neodjelo. Zapasoval jsem se do mezery, popadl svou igelitku se střevíci, zamkl žigula a brodil se dalších sto kroků k restauraci.
V šatně byla taky Vietnamka, pokud to nebyla Číňanka. Hodila po mně milostiplný úsměv, mírně se uklonila a popadla mou šálu a klobouk, jako by z nich chtěla v tu ránu vykouzlit ikebanu. Když jsem se začal přezouvat, nijak ji to nevyvedlo z míry a igelitku se špinavými adidaskami ode mě přijala se stejným potěšením, jako kdybych jí přinesl pugét. „Thank you, miss,“ řekl jsem, když mi podala lístek, a cinkl jsem o pult šatny mosaznou dvackou.
„That's good.“
Asi mluvila anglicky stejně mizerně jako já, protože se jen usmála, stopila dvacku a znova provedla menší úklon. Řekl jsem si, že mě neubyde a uklonil jsem se taky. Přitom mě napadlo, jak se asi domluvím s Lai, až na mě spustí tou svou angličtinou s indočínským přízvukem.
Gustava Mráčka jsem zastihl v lokále, jak svými tlustými tlapami načechrává asparágus ve vázičkách z vrstveného laku.
„Á…, pan Fink,“ uvítal mě a potřásl mi rukou. „Kdepak máte tu svou dámu?“
„Dali jsme si sraz tady,“ řekl jsem.
„Tak račte…“
Odmanévroval mě ke stolu vlevo od dveří a přistavil malovaný paravan. „Nechci vás izolovat,“ řekl. „Jenom předpokládám, že budete radši, když vás okolí nebude rozptylovat. Prosím… Můžete si zatím vybírat menu.“ Rozpačitě si odkašlal. „Viděl jsem vás v televizi…“
„Dělám, co můžu, to víte.“
„Já nevím, pane Fink… Přece jenom byste mi takový věci měl říct předem.“
„Neplatili jsme to,“ řekl jsem. „Pozvali mě sami a byla by škoda to nevyužít. Z vaší zálohy jsem zatím utratil sotva třetinu, a to je vesměs plat kolegy, kterej mi shání důkazy.“
„Říkal jste, že se věci hnuly… Volal mi doktor Drbohlav, že prej zatkli nějakýho jinýho pachatele. To byla vaše práce?“
„Sedněte si na moment.“
Podíval se po lokále; potom se opatrně spustil na židli a upřel na mě svůj obrýlený zrak.
„Neříkejte pachatel,“ řekl jsem. „Váš syn přece taky nebyl nic víc než důvodně podezřelej. S tím novým, co vás o něm informoval doktor Drbohlav, je to podobný. Dokud o tom všem nerozhodne důkazní řízení, případně soud… A teď už to nebude jednoduchý, protože maj víc kandidátů. Patří mezi ně i ten hulvátskej tlusťoch, co říkal Dung žlutá děvko. Je to sice jen možnost, ale zaplať pánbu, že ji máme.“
„Dobře že jsem za váma šel. Přiznám se vám, že jsem měl jistý pochybosti, když jste si mi neozejval a doktor Drbohlav mi to rozmlouval…“
„Říkal jsem vám, že se ozvu, až bude něco novýho. To jsem udělal dneska. A s doktorem Drbohlavem jsme se celkem rozumně domluvili.“
„Ale podívejme,“ řekl Mráček, který během hovoru pošilhával ke vchodu. „Paní Krulichová… Snad mi nenese nějakej

vzkaz od doktora…?“
„Na ni právě čekám. Vidíte, jak spolupracujeme.“
Vyskočil, šel jí naproti a přivedl ji ke stolu. „Pokud chcete mluvit s Lai,“ řekl, „bylo by to teď nejvhodnější. Pro pár minut se to nezblázní… Pozdějc by už nemusela mít tolik času.“ Diana na mě kývla a Mráček jí odsunul židli. „Kdyby mě byl pan Fink informoval rovnou, že jde o vás, madam… Špagety?“
„Jsem tady pracovně,“ řekla. „Ostatně už jsem jedla. Čaj, pane restauratére.“
„Ano, čaj… Lai vám ho přinese.“
Odešel a zatáhl za sebou paravan.
„Jestlipak ti ten tvůj doktor Živágo platí přesčasy?“ řekl jsem.
„Za co? Za tu reprezentaci na rautech?“
„Pokud je to jenom reprezentace.“
„Ty žárlíš?“
„Hrozně,“ řekl jsem a zdůraznil to krutým úšklebkem. „Jsem jen chudej majitel naftalínem páchnoucího doupěte, ve kterým žiju jak jezevec. Zatímco takovej doktor Drbohlav, no ne, to je hotová Rhapsody in blue; včetně těch brejlí.“
Otřela se pod stolem chodidlem o moje lýtko. „Ten raut skončí nejpozději v devět,“ řekla. „Co kdybych pro jednou zapomněla na svoje dobré vychování a strávila zbytek večera u tebe, ó můj pane?“
„Obuj si tu lodičku, jo?“ řekl jsem. „Jsi tu pracovně. V devět? A do kolika máš čas?“
„Já mám času,“ řekla s reklamním úsměvem. „Vždyť víš, kdy vstávám. Ale nevrhej se na mě teď, miláčku. Přece jenom nejsme v Paříži.“
Moji zkoušku sebeovládání přerušila Lai, která přicupitala s čajovým podnosem. „Váš čaj, prosím,“ řekla.
„Sedněte si na chvíli, slečno,“ řekl jsem.
Podívala se na mě s tázavým úsměvem; pak přelétla pohledem k Dianě, která na ni spustila anglicky. Tím jsem byl nadobro ze hry, protože se zmůžu leda na pár frází, a pokud se v mé přítomnosti anglicky mluví, můžu klidně vypnout uši.
Lai se nakonec posadila na krajíček židle.
„Říká,“ obrátila se ke mně Diana, „že tady s námi nemůže sedět déle než pět minut… five minuts, yes?“ Lai kývla a zvedla dlaň s roztaženými prstíky. „Pokud s ní chcete mluvit déle, tak raději mimo podnik.“
„Proti tomu nic nemá?“
„Nemá,“ řekla Diana s povzdechem. „Tak ten večer stornujeme, ne?
Ona je tak exotická… A právě tak chudičká jako jistý jezevec.“
Lai, která nám toho asi moc nerozuměla, mezi nás spravedlivě rozdělovala svůj zdvořilý úsměv.
„Dvě minuty jsou pryč,“ řekla Diana.
Obrátil jsem se k Lai. „Rozumíte česky?“
„Ano, pane,“ řekla. „Já trochu.“
„Mluvíte česky?“
„Já mluvím,“ kývla. „Málo mluvím. Čaj, prosím, jaká bude vaše objednávka, jídelní lístek, okamžik, donesu… Málo, pane. I am sorry.“
„To nevadí,“ řekl jsem. „Končíte v šest?“
„Ano. Já v šest konec prace… Padla.“
„Říkáte padla?“
„To mluvil pan Kotyza. Padla. To je konec prace. Pak já mýt a převlíknu. Deset minuty.“
„Můžu na vás počkat, až budete mít padla, slečno? Odvezu vás domů autem.“
„Šéf mluvil, vy detektiv.“
„Ano, slečno. Já detektiv.“
Usmála se víc než obvykle. „Vy nosí pistol?“
„Jak by ne,“ řekl jsem. „Ano. Nosím u sebe pistoli.“
„Tak vy čekat padla. Děkuji, pane. Prosím, já pět minuty…
Dovolíte?“
„Okej,“ řekl jsem.
Usmála se ještě jednou, vstala a s úklonou vycouvala.
„Okouzlující,“ řekla Diana. „Myslím tu vaši konverzaci.“
„Dobrej člověk se domluví s každým.“
„Na co se jí chceš ptát?“
„Bohužel… To se týká případu.“
„Copak nejsme kolegové?“
„Když mám být upřímný,“ řekl jsem, „nevím.“
„Považuješ mě za sirénu?“
Zachránil mě Mráček, který se přišel zeptat, jestli si něco přeju, když už dáma… „Ale jo,“ řekl jsem. „Něco menšího na vidličku, pane Mráček. Třeba jako minule.“
„Jazyk se sladkokyselou omáčkou a šao-pingy?“
„Jestli to byly ty kolečka sypaný sezamem, tak jo.“
„Madam si to nerozmyslela?“
„Ne, děkuju. Musím už jít.“ Sebrala ze stolu kabelku a vstala.
„Pozdravujte pana doktora, paní Krulichová.“

„Děkuji, pane restauratére. Na shledanou.“
Mně neřekla nic a najednou byla pryč.
„Pane, to je kousek,“ řekl Mráček. „To má ten doktor štěstí. Moc by mě zajímalo, kolik jí platí. Ta měla jiný možnosti. Viděl jste její fotky v Playboyi? Z toho by se zfamfrněl i svatej na mostě.
Doktor musí mít zvláštní přednosti, že mu tahle dáma dělá sekretářku.“
„Víte, pane Mráček,“ řekl jsem, „přemejšlet o takovejchhle věcech, na to mi nezbejvá čas. Viděl jste sám, že pro ni jsem jenom ušmudlanej privátní fízl, kterýho ani pozdravit nemusí.
Potřeboval jsem, aby mi pomohla s Lai. Mluvila s ní už jednou a Lai jí důvěřuje.“
„Myslíte, že se od Lai dovíte něco novýho?“
„Těžko říct, pane Mráček. Snad jo. Abych nezapomněl - mezi těma dárkama, který váš syn nosil Dung, byla taky nějaká básnička?“
„Jo, byla. Na takovým srolovaným ohořelým papíře. Kdo vám o ní řek?“
„Jeden Ivanův kamarád z toho libeňskýho klubu. Tu si poldové taky odnesli?“
„Kdepak. Nedal jsem jim ji. Nechtěl jsem, aby se babrali v citech mýho syna. Je to intimní lyrika, i když si samozřejmě nemyslím, že by Ivan byl jó velkej básník. Jenže copak asi ví nějakej policajt o intimní lyrice, pane Fink?“
„Moc ne. Proč jste mi o tom neřek hned?“
„Asi jsem zapomněl. Taky se mi to nezdálo důležitý.“
„Moh byste mi to ukázat?“
„Co bych nemoh. Vy se tomu smát nebudete. Tak ten jazyk, šao-pingy… Čaj.“
„Bez čaje. Paní Krulichová mi tady nechala skoro plnou konvici. A já mám nejradši vlažnej.“
Jídlo mi přinesl sám a podal mi roličku obyčejné kladívkové čtvrtky opálené na okrajích, natřené té rýmovačky: Zlíbal bych celé tvoje tělo, jen kdyby aspoň trochu chtělo!!!
Jenže ono nechtělo.
Sroloval jsem papír a zavázal mašličku. Bylo pár minut po šesté, když se Gustav Mráček vynořil za paravanem.
„Tak mi to spočítejte,“ řekl jsem.
„Žertujete,“ na to restauratér. „Tak co říkáte…?“
„Mácha to není, ale taky to není o nic míň upřímný.“
„Vidíte… On si to všechno samozřejmě vymyslel, nikdy se s ní nelíbal… O tom ostatním ani nemluvím. Ale musel si to moc brát, že ho nechtěla.“
„Možná že jste to měl dát doktorovi,“ řekl jsem. „Byl by to další důkaz pro obhajobu. Mládenec, kterej píše takovýhle básně, přece nemůže bejt vrah.“
„Jo, pane Fink… Doktor mi řek, ať to spálím. Nepovažoval to za důkaz pro obhajobu, spíš naopak. Každej prej z toho musí usoudit, že Ivan a Dung spolu měli intimní styk přinejmenším jednou; ona ho pak nechala, snad si našla jinýho a on ji zabil ze žárlivosti.“
„Odkud doktor Drbohlav věděl, že Ivan něco takovýho napsal? Říkal jste, že jste na to zapomněl, a že vám to nepřipadalo důležitý.“
„Taky to tak bylo… Já mu o tom neřek. Teprv dneska ráno mi volal… Přečet jsem mu to do telefonu.“
„Volal vám, abyste mu přečet Ivanovu báseň?“
„No… Vlastně jo. Ptal se, jestli kluk náhodou nevěnoval Dung nějakou básničku… Tak mu povídám že jo… A on, abych mu to přečet do telefonu. A pak mi řek, že bych udělal nejlíp, kdybych to spálil.“ Podíval se ke vchodu. „Se mi zdá, že na vás Lai čeká.
Zavoláte mi?“
„Samozřejmě. Zejtra budu jistě vědět víc.“
Potřásli jsme si rukama.
Když jsem vyšel do chodby, Lai tam stála se svým neměnným usměvem asijské ženušky, vždy ochotné posloužit.
„Moment, slečno,“ řekl jsem jí. „Musím do šatny.“
„Ano, pane,“ řekla. „Já čekám tu.“
Měla na sobě dlouhý černý kabát s kapucí a na zádech baťůžek ze žluté kůže…
Nejspíš si ty věci pořídily s Dung společně, ale mně z toho namouduši přejel po zádech mráz.
16
Z nízkých černých mraků se snášel nový příděl těžkých sněhových vloček, které tály, sotva dopadly. Řekl jsem Lai, ať se do mě zavěsí, protože čtyři nohy jsou na té mokré klouzačce přece jenom stabilnější než dvě, a když jsem to doprovodil gestem, zasunula mi ruku v rukavici velice decentně do podpaží. Byla tma jako v noci a igelitová taška se střevíci se plácala a nadouvala, jak se mi ji vítr snažil urvat i s rukou.
„Lai,“ řekl jsem, když jsme se jakžtakž zbavili nalepeného sněhu a usadili ve voze, „jestlipak znáte Luboše Severu?“
„Já neznám, pane,“ odpověděla.
„Dung vám o něm nevyprávěla?“ Uvědomil jsem si, že jsem to řekl příliš složitě. „Dung o Severovi nemluvila?“ zjednodušil jsem to.
„Vy detektiv.“
„Jo. Já detektiv. Mluvila Dung o Severovi?“
„Já nevím, pane.“
„Vzpomeňte si.“ Pak jsem vydoloval dalších pár slov z mělké studánky své literární angličtiny: „Remember,“ řekl jsem jako král Karel I. Stuart na popravišti, „speak Dung about the young man…“ Pak jsem mávl rukou a Lai se zasmála jako kolibřík.

„Doprčic," řekl jsem, „Luboš Severa, nic? Vůbec si na Luboše Severu nevzpomínáte?"
„Já bojím," řekla.
„Čeho se bojíte, Lai?"
Prudce ke mně otočila obličej. „Já nemluvím, pane," řekla. „Dung is dead, yes? Já nechci dead. On mluvil: You yellow ape… shut up. Ne, já nemluvím, pane. Nic nevím. Neznám Severa. Vy mluvíte, že odvezete domů. Prosím, vy jedete."
Tentokrát jsem kupodivu nastartoval bez zaříkávání. Vycouval jsem z řady, dojel na křižovatku se Strnadovou a zahnul doprava.
Stěrače sebou mrskaly jak pominuté a na každý záběr před sebou hrnuly dvě lopaty rozmočené šedivé kaše.
„Někdo vám vyhrožoval, Lai?" zeptal jsem se, když jsem musel zastavit na červenou před odbočkou na Vinohradskou.
„Prosím," řekla, „vy neptal. Já bojím."
„Nebojte se, Lai. Já jsem detektiv a nosím pistoli. Se mnou jste v bezpečí. Rozumíte? Be easy."
Podarovala mě úsměvem. „Thank you," řekla.
Naskočila zelená. Zahnul jsem na Vinohradskou a chvíli se věnoval řízení v proudu popojíždějících vozů. Kousek pod tržnicí jsem musel zastavit, protože někde před námi došlo k menší kolizi; po dalších skoro dvaceti minutách jsme konečně doskákali na magistrálu a zamířili po ní k Nuselskému mostu. „Lai…," řekl jsem.
„Ano, pane?"
„Víte co? Vybalím to, jak mi zobák narost, protože to jinak neumím. Snažte se pochopit co nejvíc a přeberte si to v tý svý usměvavý hlavince. Třeba to k ničemu nebude, ale třeba taky jo. I am speaking all. Česky. Okej?"
„Okej," řekla.
I když jsem si vůbec nebyl jistý, jestli mě pochopila, začal jsem jí líčit celý ten propletenec kolem smrti její kolegyně Dung.
Vyprávěl jsem jí o nevyslyšené lásce syna jejího šéfa, o lásce Dung k Lubošovi Severovi, o surové hlouposti Vildy Červeného a o Ivanovi Mráčkovi, který z těla mrtvé Dung vytáhl vražedný nůž, aby se za její smrt pomstil, a jak se proto sám stal hlavním podezřelým.
Lai mlčela, ale cítil jsem na sobě její pohled.
„Vy jste řekla," pokračoval jsem, „že vám někdo vyhrožoval.
Dokonce jste ho citovala: You yellow ape, shut up. Natolik anglicky umím, abych věděl, že to znamená drž hubu, ty žlutá opice. Od vás se taky dověděl váš šéf, že Červený řekl Dung you yellow bitch, což je nápadně podobný. A do třetice někdo volal mně, abych od toho dal ruce pryč, nebo že si mě podají. Nebyl to sice hlas Červeného, ale to nic neznamená. Klidně v tom můžou lítat tři, a já znám jenom dva, Červeného a Terebu. Povězte mi, Lai, nevíte o tom všem něco víc? Něco, co by mohlo ukázat přímo na vraha?"
Byli jsme už za Nuselským mostem.
„The second cross with the traffic lights," řekla. „Left."
Byl jsem namydlený. Pravděpodobně mi neporozuměla vůbec nic a poslouchala mě jenom ze zdvořilosti.
„Jo," řekl jsem, „na druhejch semaforech doleva."
Už jsem se o nic nepokoušel. Představil jsem si, jak se asi bude Diana bavit, až jí o tomhle rozhovoru budu vyprávět. Mohlo mě napadnout, že při restauračním slovníku Lai a mých chatrných znalostech angličtiny to bude něco jako blízké setkání třetího druhu.
Ještě párkrát řekla left nebo right. Projeli jsme řadu stejných ulic mezi uniformně anonymními bloky Jižního Města, až se Lai posléze lehce dotkla mého rukávu a ukázala prstem. „Here, sir…
Tu já bydlím… Tam moje okno."
„Tak vám děkuju za snahu, Lai," řekl jsem a zastavil před domem, na který mi ukázala. „Kdybyste si to rozmyslela, pan Mráček vám řekne, kde mě najdete. Understand?"
„Ano, pane," řekla. „Já rozumím."
Otevřel jsem jí dvířka.
„Good night," řekla. „Já děkuji."
„Dobrou noc, Lai."

Pustila se drobnými krůčky k domovním dveřím. Byla už úplná tma a za okny pomrkávaly televizní obrazovky. Lai odemkla vchod, vešla dovnitř, dveře se za ní pomalu zavřely, pak bliklo světlo na chodbě.
Ještě jsem seděl ve voze a přemýšlel, co dál, když se rozsvítilo její okno ve druhém poschodí. Díval jsem se nahoru a představoval si Lai, jak si teď asi láme hlavu nad tím, co jí to vlastně ten starý nosatý paprika celou cestu vykládal, a na co mu to z vrozené zdvořilosti řekla já rozumím, ačkoliv z toho blábolu pochytila jen pár slov.
Díky tomu, že jsem přitom pořád zíral na její okno, zahlédl jsem obrys postavy, která zatáhla závěs. Ta postava se mi natolik nelíbila, že jsem vystoupil z auta.
Načež jsem zaslechl něco jako výkřik.

Rozběhl jsem se k domovním dveřím a v běhu vytáhl z pouzdra waltra. Dveře byly samozřejmě zamčené.
Zmáčkl jsem dlaní deset zvonků najednou a za pár vteřin se mě hlas nějaké nepříjemné ženské z reproduktoru zeptal: „To seš ty, Edo?"
Něco jsem zahuhňal, a když zavrčelo v zámku, strčil jsem do dveří a vběhl do chodby. Zmáčkl jsem vypínač osvětlení a pustil se po schodišti nahoru; nemělo smysl zdržovat se výtahem, který dole stejně nebyl.
V těchhle domech jsou patřičně objemné výtahy nejen pro lidi, ale i pro stěhování klavírů, zatímco po schodištích nikdo nechodí, takže jsou dost příkrá; protože jsem bral schody nahoru po dvou, měl jsem srdce až někde pod bradou,

když jsem se vynořil na chodbě druhého patra.
Od schodiště vedla chodba kolem výtahové šachty kamsi za roh, lemovaná dveřmi s rohožkami a tu a tam jedním či dvěma páry lepších i horších bot, a na konci se ještě lomila. Našlapoval jsem jak kocour na střeše a došel jsem až k rohu; tam jsem se spustil na všechny čtyři a opatrně vystrčil hlavu těsně nad podlahou.
Na konci chodby, asi šest nebo sedm metrů od rohu, jsem na prahu dveří v krátké příčné stěně, kterou chodba končila, poznal maličké zimní kotníčkové boty Lai.
Vstal jsem a tiše došel až ke dveřím; protože se mi zdálo, že zevnitř slyším nějaké hlasy, dal jsem na dveře ucho. Vtom automat vypnul světlo s hlučným prásknutím. „Hele," slyšel jsem nezřetelně, „někdo rozsvítil a nikdo nejel nahoru."
„Tak to byl někdo z přízemí," odpověděl jiný. „Many, pospěš si s tou kurvou, ať vypadnem."
Pak se ozval výkřik, něčím zadušený.
Neměl jsem na vybranou; v nepatrném svitu doutnavky vypínače schodišťového automatu jsem couvl o čtyři kroky, rozběhl se a vší silou kopl do dveří těsně vedle zámku. Podobný kousek můžete vídat v televizi obden (následuje hrdinův parakotoul, během něhož už střílí z pistole držené obouruč), ale ve skutečnosti je to padesát na padesát, že dveře nepovolí. A pokud je na nich namontovaný nějaký ten moderní zázrak se dvěma ocelovými závorami napříč, možnost úspěchu se snižuje na desetinu, pokud ne rovnou na nulu, při čemž možnost, že si zlomíte nohu, strmě stoupá.
Tyhle dveře byly naštěstí jen dřevotříska a sololit, to celé v úzké zárubni z profilového ocelového plechu. Celá část se zámkem se vylomila naráz a dveře se rozletěly do předsíně, kde se zarazily o záda rabijáta v kožené bundě a pleteném kulichu s bambulí.
„Policie!" zařval jsem. „Nikdo se ani nehne!"
Na tyhle mládence jsem si s tím nepřišel. Chlápek se otočil na patě a vyřítil se z vyražených dveří proti mně; než jsem stačil zcela odstranit hlavu z dráhy jeho pěsti, koupil jsem za ucho ránu jak od bucharu. Položilo mě to na podlahu a chvíli mi trvalo, než jsem se zase vyhrabal na nohy. Pistole mi naštěstí z ruky nevypadla.
Mezitím světlo v bytě zhaslo.
Protože jsem nechtěl, aby se přede mnou zabarikádovali v bytě, kde byla i Lai, vrhl jsem se po hlavě do tmy a s někým jsem se srazil. Ten někdo měl bouchačku stejně jako já a neváhal ji použít; výstřel mě ohlušil a málem mi upálil posledních pár vlasů.
Podle orientální vůně míchané s česnekem jsem už byl v předsíni; někdo mi dupl na nohu, ale dost měkce, jako by měl botu obalenou hadrem. Bál jsem se vystřelit, abych nezasáhl Lai, a tak jsem se jenom oháněl waltrem na všechny strany.
Někdo zaskučel, když to koupil do zubů.
Pak jsem zaslechl Lai. „Help," řekla kdesi ve tmách přede mnou. A ještě: „Kill me not, please."
Nezabíjejte mě, prosím…
Vrhl jsem se za tím zoufalým hlasem k šedavému obdélníku pootevřených prosklených dveří a rozrazil je dokořán, až zadrnčely; v chabém přísvitu z ulice, tlumeném závěsy, se mi zdálo, že se někdo shýbá nad ležícím tělem. To tělo na zemi musela být Lai a ten nahoře jeden z útočníků; těžko to mohlo být obráceně.
Nakopl jsem tu sehnutou postavu rovnou do hlavy.
Pak se na mě něco řítilo, znova jsem upadl, měl jsem pocit, že mně tři sloni najednou dupou po žebrech, aby ze mě vyrazili duši, namířil jsem waltra někam nad sebe a dvakrát jsem vystřelil.
Zdálo se mi, že se dali na útěk; venku na chodbě se najednou rozsvítilo. Někdo zaječel, znova někdo vystřelil, rozštěkal se pes a rozbrečelo dítě.
Opatrně jsem vykoukl ze dveří, ale viděl jsem už jen vytřeštěné tváře sousedů ve škvírách za bezpečnostními řetízky.
Vrátil jsem se do bytu, dotápal jsem k oknu, poodhrnul závěs a opatrně vyhlédl dolů na ulici. Jediná prchající postava vzápětí zmizela za nárožím.
Obrátil jsem se zpátky do pokoje. „Lai…?" řekl jsem. Pro rychlé střídání světla a tmy jsem skoro nic neviděl.
„Ano, pane," ozvalo se někde dole. „Já tady."
Sunul jsem se podle stěny směrem ke dveřím, až jsem konečně nahmatal vypínač a rozsvítil.
Lai ležela na podlaze, v obličeji červené stopy po tlapách útočníků a pod nosem čůrek krve; ruce jí svázali za zády a džínsy s přeříznutým páskem měla stažené ke kotníkům. „Já stydím, pane," řekla, přestože její kalhotky byly ještě pořád zhruba tam, kde mají být.
Zhasl jsem. „Jste okej?" řekl jsem.
„Ano, pane," odpověděla. „Okej. Oni brát rukama za krk… Vy nepřišel, já taky dead. Jako Dung, pane. Já moc děkuju, že já život."
„Všecko okej," řekl jsem. „Jen mě musíte nechat rozsvítit, potmě vám ty ruce nerozvážu. Udělám light, yes? You are not naked.
Nemusíte se stydět, Lai."
„I see," řekla. „I am the stupid… Chloupý cholka."

Rozsvítil jsem, pomohl jí do sedu a s použitím kapesního nože jsem osvobodil její surově spoutaná zápěstí. Protože si okamžitě začala vytahovat džínsy a hořekovat nad přeříznutým páskem, byla zřejmě v pořádku až na pár šrámů a boulí a ten čůrek krve pod nosem. „Go in the badroom," řekl jsem jí. „You have the blood under the nose."
Zatímco se dávala do pořádku v koupelně, vnutil jsem se do jednoho z vedlejších bytů, kde měli telefon. Byl to ten byt, kde štěkal pes a plakalo dítě, a patřil mladým manželům, které přestřelka zřejmě vyrušila v nejlepším. Dítě řvalo dál, ale psovi jsem se náramně zamlouval.
Právě se mi podařilo vytáhnout od televize kapitána Volejníka, když se objevil domovník s hlídkou místní policie. Byli

to tři řízní hoši, kteří mě napřed odtrhli od telefonu, pak ode mě odtrhli psa, sebrali mi pistoli, vyvlékli mě z bytu na chodbu, postavili obličejem ke zdi, poručili mi, abych dal ruce na zeď a rozkročil se, načež se o mně začali bavit jako o něčem, do čeho nedopatřením šlápli. První z nich, takový nasupený zrzavý ouřezek, očichával mou bouchačku a tvrdil, že se z ní střílelo, druhý, vyčouhlý ušatec se smrťáckým obličejem, se hrabal v mé náprsní tašce a třetí, který vypadal jako Clark Gable, to všechno někam hlásil přenosnou vysílačkou.
Domovník, který je zavolal, takový komisní důležitý prcek v teplákách a teplouských domácích střevících, přičinlivě poskakoval okolo a tu a tam vyhřezla z temnot bledá tvář, která vzápětí zmizela, aby se jinde objevila jiná.
Vysoce kvalifikovanou činnost mužů zákona přerušila Lai, která se po mně začala shánět, a když viděla, jak se mnou zacházejí, chtěla jim anglicky vysvětlit, že jsem detektiv, který nosí pistoli; ale protože byla rozčilená a poldové uměli anglicky ještě hůř než já, usoudil ouřezek, že jsem ji nutil pistolí, aby mi byla po vůli, zatímco smrťák byl toho názoru, že je to sice možné, jenom nechápe, proč jsem přitom vyrazil dveře a střílel okolo sebe jak blázen.
Clark Gable dotelefonoval a řekl, že kromě zajištění svědků nemají nic dělat, dokud nepřijede zástupce velitele jejich místního oddělení.
Byl bych se smál, kdyby mě nebolela pošlapaná žebra a celá noha, kterou jsem vykopl dveře. Zároveň jsem si byl vědom, že s uplývajícími minutami mizejí do nenávratna i ti dva nebo snad tři grázlíci.
17
Ještě pořád jsem stál na chodbě, teď už ne obličejem ke zdi, protože z mých papírů konečně zjistili, že nejsem obávaný, Interpolem hledaný terorista, ale nějaký privátní fízl ze Žižkova; Gable s ouřezkem brali jeden byt za druhým (zatímco smrťák stál před dveřmi Lai, kterou zahnali dovnitř), když se na schodišti vynořil hlasitě funící brunátný chlápek v obrovské prošívané bundě a zasněženém klobouku, jaký nosí Džejár v neodolatelném televizním seriálu Dallas. Vteřinu či dvě poslouchal hlášení Clarka Gabla, další tři vteřiny listoval v mých papírech, které mu podal ouřezek, načež ke mně připochodoval, vzal mě za knoflík a řekl drsným hlasem: „Já jsem nadporučík Tůma. Tak to vyklopte."
Asi jsem nezačal moc šťastně, když jsem mu řekl, aby nechal moje knoflíky na pokoji.
„Nefoukejte si," poradil mi otcovsky a začal tím zatraceným knoflíkem kroutit. „My tady nemáme rádi móresy takovejchhle existencí. Snažíme se mít v rajónu klid a pořádek. Jasný?"
„Jasný, pane nadporučíku," řekl jsem. „Ale uvažte: Jsem dvakrát tak starej jako vy a musel jsem se porvat se třema chlapama. Jsem zmlácenej, pošlapanej, uválenej a s málem ustřelenou hlavou, v tom svým nedělním kvádru s adidaskama na nohou vypadám jak Spejbl, a vaši gardisti mě celou dobu nechaj stát na noze, u který jsem si způsobil frakturu krčku stehenní kosti, když jsem vykopával dveře. Takže se nedivte, že jsem mírně alergickej na lidi, co mě ještě k tomu všemu chytaj za knoflík."
Pustil ho a řekl: „Nikdo vás nenutí, abyste stál."
„Taky mi nikdo nenabíd židli."
„Připadá mi, že schválně zdržujete. Chci od vás slyšet, co se tady vlastně stalo. A žádný pohádky."
„Napřed řekněte někomu z těch svejch maníků, ať dojde dolů a zamkne mi auťák," řekl jsem. „Je to tmavozelenej žiguli AB 27 - 13, stojí přímo před vchodem a klíče jsou ve startéru."
Zeptal se, proč jsem si auto nezamkl. Já na to, že jsem měl naspěch. Kývl prstem na zrzka a poslal ho tam. Načež jsem mu řekl holá fakta, což mi zabralo asi tolik času jako skok o tyči.
„Tak vy říkáte," na to nadporučík Tůma, „že jste vez domů svou známou servírku z vinohradský asijský restaurace Hongkong; zahlíd jste v jejím okně mužskou postavu, jak zatahuje závěsy, pak jste zaslech něco jako výkřik -"
„Byl to výkřik."
„Okno bylo zavřený, ne?"
„Když přepadená ženská pořádně zaječí…"
Mávl rukou. „Dobře, slyšel jste výkřik. Pak jste zazvonil, někdo vám otevřel bzučákem, šel jste nahoru, vykopnul jste dveře, porval jste se s nějakejma chlapama, přitom se střílelo, načež útočníci utekli a vy jste našel svou známou se svázanejma rukama, staženejma kalhotama a zfackovanou. Potom jste chtěl tady z toho bytu zavolat policii, ale nedovolal jste se -"
„Byl bych se dovolal," řekl jsem. „Kdyby mně vaši hoši nevyškubli sluchátko."
„Kam jste chtěl volat? Sto padesát osmičku?"
„Kriminálku."
„Prostě jenom kriminálku, nebo někoho konkrétně?"
„Kapitána Volejníka."
„To je nějakej váš známej?"
„Vyšetřuje případ, kterej s největší pravděpodobností souvisí s tím, co se stalo tady."
„Kterej případ?"
„Vražda Vietnamky v Riegrovejch sadech."
„Jo tohle… Aha. To byla taky čišnice, co?"
„Její kolegyně."
„Vida. Takže jste s ní nejel jen tak pro nic za nic."
„Pro nic za nic ne. Majitel restaurace Mráček je můj klient. Byl jsem u něj v Hongkongu na večeři, a protože jsem odcházel v šest, kdy slečně Lai končila směna, nabíd jsem se, že ji svezu."
Pohrdavě si odfrkl a řekl: „Slečně Lai?"
„Jo. Jmenuje se Lai a pokud vím, vdaná není."
„Měl jste sem cestu?"
„Měl jsem dost času. Zato teď ho je čím dál míň a spoustu jste ho už prošustrovali. Kdyby bejvali vaši hošani objeli

blok, místo aby perlustrovali mě, mohli jste ty tři gaunery mít. Teď už jsou dávno za horama.“
Asi mu to pomalu docházelo, protože se mě zeptal: „Chcete si zavolat toho vašeho Volejníka?“
„Toužím po tom nevýslovně.“
Nejspíš mu šlo hlavně o to, aby se pochlubil mobilním telefonem.
Podal mi ho a řekl: „Tak volejte.“
„Musíte mi vrátit šrajtofli. Mám v ní jeho číslo.“
Podal mi tašku. „Pistoli zatím ne,“ řekl. „To je vám snad jasný.“
A protože se zrovna zdola vrátil zrzek, dodal: „Tuhle máte ty klíče od auta.“
Poděkoval jsem a vyťukal na mobilu Volejníkovo číslo.
„Co je, sakra?“ řekl, když jsem se představil. „Už jste volal jednou, co?“
„Přerušili nás,“ řekl jsem.
„No dobrá. Co jste zase vynalez, člověče?“
Vytmavil jsem mu, odkud a proč volám v takové nepříhodné hodině, kdy právě začíná hlavní večerní televizní program.
„Jedu tam hned,“ řekl. „Dejte mi šéfa těch místních.“
Předal jsem telefon Tůmovi.
Neposlouchal jsem, o čem se dohadují.
Myslel jsem na ty tři. Připadalo mi zvláštní, že jsem je neslyšel dupat, když utíkali.
Volejník si s sebou vzal technika, dva poskoky v uniformě, mladého doktora, reportážní magnetofon a psací stroj. Přijeli za dvacet minut, které jsem strávil na židli vypůjčené od těch mladých manželů.
„Z vás jsem nadšenej,“ řekl mi Volejník místo pozdravu.
„Já z vás taky,“ já na to. „Už je tady celkem osm policajtů a já se s těma třema parchantama pral sám.“
„Kde že se to stalo?“ Smrťák u pošramocených dveří náznakově srazil kufry. „Aha. Přepadená je vevnitř? To jste teda neudělali nejchytřejc, nadporučíku… Tak se do toho pusťte, hoši. Doktore, rád bych od vás měl předběžnou zprávu co nejdřív.“
Doktor kývl; technik, který měl čelo až dozadu, pokrčil rameny a s doktorem v závěsu vešel do dveří, které jim smrťák úslužně otevřel.
„Co se vám nelíbí?“ zeptal se Tůma. „Kampak jsme ji měli zavřít jinam, než do toho jejího zatraceného kvartýru?“
„Taková ženská začne okamžitě uklízet. To nevíte?“
„Nejsme žádná mordparta. Děláme hlavně dopravní přestupky a honíme chuligány, co ničej telefonní automaty. Žádnej žlutej gang se v našem rajónu zatím neukázal. Ale tolik zkušeností zase mám, abych věděl, že takhle zrichtovaná ženská neuklízí. Vsadím se s váma o celou vejplatu, že teď stojí v koupelně před zrcadlem a přemalovává si monokly.“
„Vy máte řečí jak Palackej,“ řekl Volejník. „Jste tak úžasnej, že jste to doták až na nadporučíka a zástupce velitele místního oddělení. Nejspíš proto, že z toho svýho klobouku dokážete tahat jednoho králíka za druhým.“
„Já teda nevím, co tím myslíte -“
„Boba a Bobka,“ na to Volejník. „Pojďte se mnou, pane Fink… Rád bych to slyšel od vás. Jenom mi tady taky netahejte z klobouku nějaký hlodavce.“
„Nemám klobouk,“ řekl jsem. „Teď byste mi snad konečně moh věřit, že v tom nelítá Ivan Mráček, ale docela jiný grázlové. Jestli je to Červený s Terebou, na to přísahat nemůžu; ve tmě jsem je nepoznal a jejich hlasy jsem slyšel jen zkrz dveře… Ale znám jméno toho třetího - nebo aspoň přezdívku. Jeden z nich totiž řek těsně předtím, než jsem vykop dveře: Many, pospěš si s tou kurvou, ať vypadnem. A protože Lai hned nato zavolala o pomoc, předpokládám, že ji zrovna tenhle Many začal škrtit. Já ho potom kop do palice, ale možná taky jenom do ramene, těžko říct, jestli to na něm bude znát. Zato na Lai to škrcení znát je.“
„Jo, ty zatracený alias,“ povzdychl si Volejník. „To není jako za Bubníkovejch časů. Tenkrát bejval Honza Džony, Jarda Džerýk a Franta Fery, alias Ferda… Many… Od čeho to může bejt odvozený, prosím vás?“
„Možná od anglickýho money - myslím peníze. Moh by to vědět Nekola nebo někdo další z Titaniku. Možná McIntyre.“
„Jakej McIntyre zase?“
„Ten Čírek, co vám přines nůž.“
„Tak řeknu rovnou Čírek, ne?“
„To máte těžký. Mně taky říkávali Biggles, když mi bylo tolik, co jemu. Když se od těch kluků chcete něco dovědět, musíte respektovat tu jejich vojenskou šaškárnu aspoň v mezích možností.“
„Já musím respektovat docela jiný šaškárny,“ řekl kapitán Volejník, „a často úplně mimo jakýkoli meze. Pojďte dovnitř.“
„Přebíráte si to?“ zeptal se Tůma.
„Vyšetřování,“ řekl Volejník. „Vy provádějte běžný zajištění a vytěžování svědků. Někdo moh vidět, jak vypadali. Někdo venku je možná viděl utíkat. Vozidlo… A tak dále.“
„Musím informovat obvodní oddělení.“
„Kdo vám v tom brání, sakra? Já snad? A vraťte panu Finkovi jeho pistoli, jestli už jste si zapsal číslo.“
Tůma vytáhl z kapsy mého waltra a beze slov mi ho podal, načež se uraženě vzdálil k rohu chodby a pustil se do telefonování.
„Víte,“ řekl jsem Volejníkovi, „sledovat práci současný policie přímo na místě činu, to je náramně poučný.“
„Chcete říct, že je to taky šaškárna?“
„Ne.“
„A proč ne?“ řekl Volejník.
Vešli jsme do předsíně. Chudinka Lai seděla v koupelně na okraji nízké sedací vany, kam si položila složenou deku;

další deku měla přehozenou přes ramena, protože topení šlo taktak a vyraženými dveřmi z chodby táhlo.
Doktor řekl, že je celkem v pořádku, i když má na krku stopy škrcení. Jinak jsou to jenom povrchní hematomy a oděrky.
„Můžu jít domů, kapitáne?“ zeptal se Volejníka. „Písemně vám to dodám zítra… Ale nebude toho víc, než jsem řek.“
„Jo, můžete vypadnout.“
Doktor kývl a šel.
„Co otisky?“ zeptal se Volejník technika.
Plešoun, který klečel u skleněných dveří, se na něj ani nepodíval, jenom zabručel: „Nic moc, šéfe… Nebo spíš jenom nic.
Zatím jsem nenašel jedinej otisk, kterej by se nedal přisoudit tady tý slečně. To je vidět i bez srovnání markantů, ona má takový dětský prstíky. No, snad až to zvětšíme…“
„Měli rukavice,“ řekl jsem.
„Viděl jste, že je měli?“
„Neviděl jsem nic. Ale předpokládám to.“
„Jo, abyste vy zase něco nepředpokládal.“
„Proč tu nejsou otisky jejich bosejch chodidel?“ řekl jsem.
„Protože měli boty. Tudíž, pokud tu nejsou otisky jejich prstů, lze soudit nikoli na to, že neměli prsty, ale že měli rukavice.“
Ve chvíli, kdy jsem vyprodukoval tenhle hlubokomyslný žvást, se mi zazdálo, že v té hloubce kmitlo světýlko geniality; ale protože každá genialita s sebou nese i reálný odhad vlastních schopností, světýlko zase pokojně pohaslo. Pohaslo, zmizelo, stejně jako -
Jako co, sakra? Co tady nejdřív bylo, a teď už to tu není?!
Možná bych si byl vzpomněl, být o něco míň geniální.
Volejník se znova otočil na technika: „Kdy s tím budete hotovej?“
„Co byste nechtěl?“ řekl technik. „Teprv jsem začal. Napřed jsem dělal koupelnu, aby se ta chudera měla kam uklidit… Teď to beru odzadu. Předsíň není udělaná, kapitáne. Nesahejte tam na nic.“
Volejník mávl rukou. „Tak pojďme do koupelny, pane Fink.“
Sotva jsme se dovnitř vešli. Kapitán se opřel o umývadlo; já se posadil na zbytek vany vedle Lai, která mi úslužně uvolnila půlku deky. Přitom se na mě usmála.
„Okej?“ zeptal jsem se jí.
„Ano, pane,“ odpověděla. „Já okej. Vy okej too?“
„Jakžtakž,“ řekl jsem. „Yes, okej.“
„Co to má bejt za esperanto?“ zeptal se Volejník.
Vysvětlil jsem mu, jak je to s Lai.
„A sakra… To nám ještě scházelo,“ řekl. „Tak mi napřed řekněte co a jak, ať jsem v obraze. Na ni si holt budu muset sehnat tlumočníka.“
Nastartoval magnetofon.
To, co jsem mu mohl říct, nevydalo ani na pět minut. Chtěl vědět, jestli mám nějaký názor na to, proč Lai vlastně přepadli, a jestli si taky myslím, že šlo o stejné pachatele jako v případě Dung, když tomu provedení nasvědčuje.
Zopakoval jsem mu, že o tom, proč přepadli Lai, toho vím zrovna tolik, co on. Ostatně jsem ani tak moc nelhal.
„Jak se sem dostali?“ zeptal se. „Čekali na chodbě?“
Lai pochopila, na co se ptá, a důrazně zavrtěla hlavou. „Ne, pane,“ řekla a doplnila to gestem, „oni tři čekají tu.“
„V bytě?“
„Ano, pane. Tu čekají. Já odemkla. Oni tu.“
„Klíče, který měla Dung, jste našli?“ zeptal jsem se Volejníka.
„Samozřejmě že ne,“ řekl. „Jistě, mohli je použít. A taky je nejspíš použili.“ Obrátil se k Lai a zeptal se: „Jak vypadali?“
Pokrčila ramínky. „Velký, silný… Nevidím. Já hned na zemi…
Oni bili… Oh… Jeden mluví ženská. Ten, co tady…“ Ukázala si na modřiny na krku.
„Aha,“ kývl Volejník. „Dobře krmený vazouni. Do ksichtů jim neviděla, protože ji, hned jak vešla, srazili na podlahu a zmlátili. Ten, co ji škrtil, mluvil vysokým hlasem. Nějakej zatracenej sadistickej puberťák. Takovejch hajzlíků mezi těma náckama je… Když slyšíte, jak se vymlouvaj, že oni nic, to že všecko kamarádi, tipnul byste je na dvanáct. A pak je vidíte na videu, jak šlapou nějakýmu Arabovi po žebrech, nebo kopou těhotnou cikánku do břicha.“
Všiml jsem si, že se Lai třese zimou a požádal jsem kapitána, aby jí podal z věšáku v předsíni kabát. Sáhl tam a zeptal se přitom technika: „Jak dlouho se s tím ještě budete babrat…? Potřebuju, abyste mi taky vyndal ty střely… a taky se mrkněte na zámek, jestli tam nenajdete mikrostopy paklíče.“
„Helejte, šéfíku,“ odpověděl technik, jistě o nějakých patnáct let starší než on, „byl to vražednej útok, že jo? Chcete, abych našel třeba ten jeden jedinej otisk, kterej tady někde může bejt, co? Na tom pásku u kalhot nebyl. Na klikách taky nic a vypínače maj drsnou plochu… Z tý nic nesejmu. Když mi pomůžou všichni svatý, třeba ho přece jenom najdu, ale může mi to trvat do půlnoci, nebo taky do rána. Ty střely neutečou, jsou ve zdi a jedna ve stropě.“
„Do rána… To chcete, aby ta nešťastnice spala ve vaně?“
Technik neodpověděl; dál trpělivě pracoval na nábytku v obývacím pokoji.
„Vy nás nepovezete k výslechu?“ zeptal jsem se.
„Ne,“ na to Volejník.
„Proč ne?“
„Protože bych teď těžko sháněl tlumočníka z vietnamštiny. Máme jednoho, a ten samozřejmě není k dispozici

čtyřiadvacet hodin. Je na roztrhání a někdy taky musí spát.“
„Jestli vám to nevadí,“ řekl jsem, „tak slečnu odvezu zpátky do Hongkongu. Její šéf se o ni postará. Tady by se stejně bála, když to teď nejde pořádně zavřít. A vy tu můžete nechat hlídku, aby sem nikdo nevlez, než dveře opravěj.“
„Když tu nechám hlídku, bát se nebude.“
„A kdy se dostane do postele? Není přece zadržená jako svědek.
Nebo snad jo?“
„Zatím není.“
„A bude?“
Pokrčil rameny. „O tom já nerozhoduju.“
„Tak zavolejte tomu, kdo o tom rozhoduje.“
„Ráno. Přece ho nebudu obtěžovat doma. Nehledě na to, že jen na základě mýho telefonu by stejně žádný rozhodnutí udělat nemoh - leda že bych mu to navrh sám. Jistě chápete, že mě to ani nenapadne.“
„Proč bych ji teda zatím nemoh odvézt k Mráčkovi? Ona vám přece neuteče.“
„Chcete z ní tahat rozumy a zjebou za to mě.“
„Sám jste si to vyzkoušel, ne? Umí česky asi tak sto slov, a já sto anglickejch. Co z ní asi vytáhnu, prosím vás? Budu rád, když pochopí, kam ji vezu.“
„Zkuste to. Třeba to vůbec nepochopí.“
Obrátil jsem se k Lai. „You are going sleep in the restaurant Hongkong,“ řekl jsem jí s příslušným máváním rukama a ukazováním prstem. „Here is the door kaput, yes? You tady bála sleep. Vy se mnou in my car. Já detektiv a mám pistoli. Understand?“
Technik v obýváku řekl hele, Angličan z Vysočan a Volejník se hlasitě zasmál.
„Já rozumím,“ řekla Lai a sjela po něm káravým pohledem. „I am sleeping in the Hongkong. My jedeme tam ve váš auto. Okej.“
„You give all for the your sleeping in the rucksack,“ dorazil jsem to vrcholným chuchvalcem svého neuvěřitelného cockney.
Volejník nad tím chvíli kroutil hlavou sem a tam, načež mi řekl, abych mu dal telefonní číslo na Hongkong. Podal jsem mu svůj diář. Šel na chodbu a nejspíš si půjčil mobil od Džejára. Lai si balila nějaké drobnosti do svého žlutého pinglíku a já pozoroval otevřenými dveřmi technika, jak mu to jde od ruky. Protože vypadal, že zrovna nežere lidi, udělal jsem tři kroky a nakoukl do obýváku.
„Jenom na nic nesahejte,“ řekl. „Ať v tom nemám bordel.“
Ledaskde už se leskl stříbřitý daktyloskopický prášek. Vlevo u stěny s oknem stály na koberci pod radiátorem tři páry bot. Dvoje obnošené adidasky vypadaly příliš velké na to, aby je nosilo některé z těch dvou děvčat. Možná že sem přece jenom docházeli - a možná tady občas i přespávali - nějací chlapi, a že tímpádem Nováková skutečně viděla to, co se domnívala vidět.
Dvoje adidasky neznámo čí… Ten třetí pár o něco menších zimních bot, jaké se nosí do marastu, mohl patřit Dung.
Vtom přišel Volejník, vrátil mi diář a řekl: „Tak vypadněte…
Panu Mráčkovi jsem to vysvětlil. Ráno slečnu přiveze k nám… A vy napochodujete taky. Hned v osm, jasný?“
„Řek jste mu taky, že ji chtěli zabít?“
„S tím jsem se nezdržoval. Jak vás znám, stejně mu to všecko vykecáte.“
„No, v případě, že byste si to nepřál -“
„Mu to vykecáte taky,“ na to Volejník. „Tak už radši vypadněte.“
„Potřebuju vaše otisky,“ ozval se z obýváku technik. „Abych moh rovnou vyloučit ty, co jste tu nadělal.“
„To je samozřejmý.“
„Taky její.“
Vzal nám otisky, umyli jsme si ruce a kapitán nás vyprovodil před dům. Bylo to takové málem rodinné; když jsem nastartoval, skoro jsem čekal, že vytáhne šátek a začne mávat.
Až jsem si málem vyčítal, že s ním nehraju na rovinu.
Jenomže kdo by se divil osamělému hrdinovi ve světě intrikánských mandarinů, sveřepých samurajů a tajuplných gejš, že užívá nedovolených chvatů, kopů a podtrhů? Taky si přece musí vydělat na svůj kus žvance.
18
„Copak, copak,“ staral se Gustav Mráček, když jsme se znova objevili v Hongkongu. „Co že mi to vlastně povídal ten policajt, že Lai doma nemůže spát? Snad tam nehořelo? Sakra - a vy máte natržený sako… Tadyhle.“
„Taky mám vykloubenou nohu,“ já na to. „Ani se neptejte, kde. Kam ji uložíte? Myslím Lai.“
„Do kanceláře,“ řekl Mráček. „Chcete se tam podívat?“
„Jak by ne. Zvlášť mě zajímají dveře a okna, pane Mráček. Jo - a neměla by bejt v celým podniku sama.“
„To nebude,“ na to Mráček. „Honzl tady má takovej kutloch…
V noci to občas obejde.“
„Má nějakou zbraň, pane Mráček?“
„Jo, to má. Plynovku. Už jednou nás vykradli.“
„Tak to jo. Ale měl by sedět Lai před dveřma.“
„Prosím vás… No dobře, když myslíte. Tak pojďte.“ Musel jsem mu připadat jako cvok.
Zavedl nás za kuchyň, kde se na nás personál přívětivě zubil, ve tmavé chodbičce odemkl nějaké dveře, vešel, rozsvítil a pozval nás dál.
Byla to docela obyčejná kancelář, ve které nebylo nic orientálního, leda vůně z různých krabic a kartónů naskládaných

v policích. Jinak tam byl jen psací stůl, registratura, gauč a pár židlí. Kromě dveří, kterými jsme přišli, tam byly ještě jedny užší a nevelké okno zakryté strakatým závěsem. Protože tu pochopitelně nesvítily intimní lampióny jako v restauraci, ale obyčejná zářivka, skvrny na tvářích Lai, byť dovedně zalíčené, dostaly tu správnou záhrobní barvu.
„Propánajána," řekl Mráček a spráskl ruce. „Copak se ti stalo, Lai? Snad jste někde nebourali? Volejník říkal, že mi to povíte -"
Řekl jsem mu ve zkratce co a jak.
„A krucifix," na to Mráček. „Myslíte, že to je práce stejnejch gaunerů…?"
„Kohopak jinýho," řekl jsem. „Měli klíče od bytu. Sebrali je Dung, asi je měla v tom baťůžku, co se nenašel. Ne že bych to Lai přál, pane Mráček, ale díky tomu by z toho váš Ivan měl bejt venku, pokud nějakýho policejního šťouru nenapadne, že to udělali jeho kámoši, aby mu obstarali alibi."
„Takovej blbec se snad nenajde," řekl optimisticky.
„Pane Mráček… Vy, člověk světem zběhlej… Blbec se přece najde vždycky a všude."
„To máte těžký, pane Fink." Pokrčil rameny. „Já se hlavně starám, aby se lidi dobře najedli. A je mi srdečně jedno, jestli to jsou třeba i blbci."
„Teď se hlavně postarejte, aby se Lai dobře vyspala."
„Ale jistě. Tuhle na gauči… Čistý lůžkoviny tady jsou, támhle za dveřma sprcha a tak dále. Občas tady přespávám sám."
Šel jsem k závěsu na okně a odhrnul ho. Byly tam bytelné mříže.
„To víte, mám tu sklad," řekl Mráček. „Dost drahejch věcí. Dneska nemáte jistotu, že si to někdo nevyčíhne. Ale za to, aby lámali takovýhle mříže, to zboží přece jenom nestojí. Jo, tady se Lai vyspí bezpečně… Řeknu Honzlovi, aby ji hlídal… A když je to takhle, lehnu si vedle do kuchyně na skládačku. A dám si k ruce pendrek. Stačí? Nebo tady chcete vartovat s náma?"
„Já to ohlídám z jinejch stran," řekl jsem. „Ale potřebuju k tomu ještě pár informací."
„Jen se ptejte."
„Jak se s Lai dorozumíváte? Taky čínsky jako s Dung? Ty informace totiž potřebuju od ní."
„Lai čínsky neumí. No, po odborný stránce se domluvíme vždycky.
Jinak bych ale moc nespoléhal na to, že ji pochopím přesně. Její angličtina má místama hroznej přízvuk a ona do ní navíc míchá svý speciální patvary."
„Máte tu někoho, kdo by dokázal tlumočit z její vlastní řeči?"
„Nejspíš paní Tuyet. Šatnářka. Ta už je v Čechách šest let."
„Tak ji zavolejte."
Podíval se na hodinky. „Za chvíli zavíráme… Teď bude mít zrovna největší fofr. Leda že bych si tam stoupnul za ni."
„Je to jenom ve vašem zájmu a já vás tu k ničemu nepotřebuju."
„Dobře… Já vám ji sem pošlu. Jenom mi, prosím vás, ty děvčata moc netrapte. Koukám, že toho má Lai tak akorát."
„Chvilku to ještě vydrží."
„Dobře. Pošlu vám sem paní Tuyet a něco na posilněnou."
„Mně stačí obyčejný český kafe."
Bylo tři čtvrtě na deset a někdy po deváté ke mně měla přijít Diana Krulichová. Doufal jsem, že to pochopí, neboť okolnosti byly silnější než já.
Lai se na mě usmívala.
Povzbudivě jsem se na ni zašklebil.
Usmála se ještě víc. „Vy detektiv," řekla.
„Okej," já na to. „A nosím pistoli."
Zasmáli jsme se oba. Byl jsem rád, že se směje. Chybělo málo a už by se byla nezasmála nikdy. Napadlo mě přitom, že k tomu, aby Dung zůstala naživu, chybělo taky docela málo; například jeden z těch sekáčů, co jsou samý vtípek a jejich oblíbenou zábavou je vyšívání ornamentů bouchačkou.
Tak jsme se na sebe s milou Lai culili, dokud se nevrátil Mráček s podnosem, na kterém byla káva pro mě a čaj pro ni. V závěsu za ním šatnářka jménem Tuyet nesla druhý podnos se zákusky nevídaných tvarů a vůně.
„Nechal jsem tam Honzla," řekl Mráček. „Ono těch lidí zase není tolik. Jestli vám nevadí, že u toho budu…"
„Mně ne. Možná že to bude vadit Lai."
„Když jí to bude vadit, tak vypadnu."
Obrátil jsem se k šatnářce: „Vy mluvíte dobře česky, paní Tuyet?" zeptal jsem se.
„Ó, vy jste ten pán s boty v tašce," řekla. „Já myslela, že vy Američan."
„Já zase myslel, že česky nerozmíte."
„Já už tady šest let, pane. Mluvím česky perfekt."
„Potřebuju od vás, abyste tlumočila Lai, na co se budu ptát, a překládala mi její odpovědi. Ale co se přitom dovíte, zůstane jenom mezi námi. Pochopila jste to?"
„Jasně," řekla. „Je to něco o Dung?"
„Ano, je to o Dung."
„V tom případu vy nemusíte bát. Já jinde neřeknu nic."
„Dobře. Tak Lai nejdřív vysvětlete, že ti tři, co ji dnes přepadli, se o to možná pokusí znova, pokud mi nepoví to, co se mi zatím bála říct. Musím se o tom všem dovědět co nejvíc, abych moh udělat všecko pro jejich dopadení. Rozumíte?"
„Já rozumím. Oni Lai přepadli, pane?"
„Vidíte, jak vypadá."

„Ano, já vidím. To moc surový, pane.“
Načež se obrátila k Lai a začala švitořit, ale Lai ji brzy přerušila, nejdřív jí něco řekla po jejich, pak se na mě usmála a řekla: „Já mluvím všecko, pane.“
„Chce vám všechno říct,“ na to šatnářka.
„Výborně. Tak ať se do toho pustí a vy mi to překládejte.“
„Po kouskách, pane?“
„Tak, abyste na nic nezapomněla.“
Kývla. Během jejího rozhovoru s Lai špicoval Gustav Mráček uši a vrtěl hlavou, protože zřejmě občas něco pochopil. Zato já si připadal jako v čínské opeře a mohl jsem se leda připitoměle usmívat, takže jsem se radši věnoval kafi.
Asi za pět minut se Lai odmlčela a paní Tuyet spustila česky:
„Lai říká, že Dung měla přítel. On jmenuje Luboš Severa a spolu se zasnoubili. On prý takový… nesmělý. Dung napsala domů rodiče do Hue, že ona bude vdávat tu v Praze. Že vezme Čecha za manžel, ano? On chtěl studovat university… Neměli moc peníze, on pracoval na post.“ Mrkla po Mráčkovi, který se tvářil zasmušile.
„Dung velmi… nervózní z mladý pán Ivan, že on pořád chodil a obtěžoval. Pan Severa on byl takový -“
„Já vím,“ řekl jsem. „Prát se neumí.“
„O tom jsem neměl ponětí,“ řekl Mráček. „Kdybych bejval věděl, že má takovouhle vážnou známost… Proč mi to sakra neřekla?“
„Pokračujte, paní Tuyet,“ řekl jsem.
„Já musím zeptat.“
Zase chvíli štěbetaly, načež Tuyet řekla: „Tak ono dál to bylo tak… Dung chtěla to uhonem…“ Zaváhala. „Uběžet?“
„Urychlit,“ řekl jsem.
„Ano. Urychlit. Ona šla za jeho matka.“
„Za paní Severovou?“
„Ano, pane.“ Zatvářila se rozpačitě. „Ona prý byla na ni velmi nepochopená. Ne… Já nevím to slovo, pane.“
„Já taky ne,“ řekl jsem. „Pokračujte.“
„Dung plakala, když to ona říkala Lai. Matka řekla, že její syn si nikdy Dung vzít nesmí. A Dung se s matka pohádala. Řekla jí, že její syn miluje a ukázala jí prsten. Protože syn se nemusí ptát na povolení od matka. On plnoletý a vydělává a na matka je nezávislý. Potom ona Dung vyhodila ven, že Dung drzá, a řekla, že to ona zastaví. Dung nevěděla, co má dělat. Nechtěla to říct její snoubenec, protože bála, že on, aby neudělal bolest svý matka, tak nechá Dung. Jenže ona ho milovala, pane. Neřekla mu o matka nic a potom už ji zabili.“
„Zeptejte se, kdy byla Dung u Severový.“
Lai si to přesně nepamatovala, ale zřejmě to bylo den nebo dva před vraždou.
„Neříkala Dung, že se to Luboš od matky dověděl?“
Paní Tuyet se Lai zeptala a Lai se obrátila ke mně. „Ne, pane,“ řekla.
„Je vám to k něčemu?“ řekl Mráček. „Já myslím, že to byla soukromá věc Dung, a že bysme si to radši měli nechat pro sebe.
Chudinka… Takovýhle trápení a potom takovej konec. A co ten mladej Severa? Poslyšte - co když mu ta jeho máma řekla, a on -“
„To je slepá ulička, pane Mráček.“
„Copak ho znáte?“
„Jo, znám,“ řekl jsem. „Ten by spíš ublížil sobě, než Dung.“
Obrátil jsem se k paní Tuyet: „Zeptejte se Lai, jestli se a Dung stýkaly s krajanama.“
„Myslíte s chlapama od nás z Vietnam?“
„Jo, přesně to myslím. Musely přece s někým kamarádit.“
Tuyet zase chvíli hovořila s Lai a ta přitom několikrát zavrtěla hlavou. „Ona Lai říká,“ tlumočila mi šatnářka, „že moc našich neznaly. Že tady všude dost zajímavý člověk… A naši pořád jenom kšeft a nic. Dung učila Lai english a spolu pletly a dívaly na televizi…“ A sama za sebe dodala: „Víte, pane, já taky vdala za Čecha. Vy myslíte, že my jiný; ale my ne jiný. My pro rodinu a děti a tak… Některý taky do kšeft, jo? Ale ne všichni do špatnej kšeft. Povídá se, že my jenom pašovaný a švindl zboží…
Všichni ne, pane. Dung a Lai pletly svetry pro jeden malej krám tady na Vinohrady.“
„To je pravda,“ na to Mráček. „Je to za rohem v Mánesový. Moc na tom nevydělaly, ale oni dovedou šetřit. Myslím Vietnamce vůbec.“
„Paní Tuyet,“ řekl jsem, „zeptejte se Lai, jestli u nich aspoň občas nepřespával nějakej krajan.“
Zeptala se a odpověď mi ani tlumočit nemusela. Lai rozhodně protestovala. Obrátil jsem se přímo na ni a řekl jsem: „Čí byly ty pánský adidasky pod oknem v obýváku?“
Nejspíš mi rozuměla, ale stejně se tázavě podívala na šatnářku.
Vyměnily si pár slov a Tuet řekla: „Lai neví, o jaký adidasky vy mluvíte.“
„Neví, že v bytě byly?“
„Neví, pane. Ona - nechápe, na co se ptáte.“
„Tak se jí zeptejte, jestli dostala od policie věci po Dung.“
Dověděl jsem se, že zatím nedostala nic, a že se po tom ani neptala. Dalo se předpokládat, že ty menší zimní boty patřily Lai, ale když jsem se na to zeptal, rozhodně to popřela. Mráčkovi jsem musel připadat jako magor, ale neměl jsem čas vysvětlovat mu, jak nepatrná je hranice mezi šílenstvím a genialitou. „Lai si doma vaří?“ zeptal jsem se.
„Jak se můžete takhle ptát,“ na to Mráček. „Samozřejmě že si vaří. Obě si vařily.“

„Jejich speciality?“
„Pro ně to nejsou speciality.“
„Bambus, sójová omáčka a kupy česneku, co?“
„Proč vás to zajímá?“
„Protože v jejím bytě čpěl česnek.“
Jelikož se jednalo o kuchyň, obrátil se Mráček rovnou k Lai a něco se jí zeptal dost podivnou haťmatilkou. Když odmítavě zavrtěla hlavou a něco důrazně popřela, dověděl jsem se, že Lai ani Dung ve své kuchyňce česnek vůbec nepoužívaly, protože je dost problematické zbavit se pak jeho vlezlého odéru. „Rozumíte,“ rozvedl to Mráček, „v podniku, jako je Hongkong, nemůže servírkám smrdět z pusy. Takže jestli jste tam česnek opravdu cejtil, muselo to táhnout z někoho nebo z něčeho, co do bytu normálně nepatřilo - nebo to nebyl česnek.“
„Kdoví, odkud to smrdělo,“ řekl jsem. „Třeba z klimatizace, jak si někdo vedle dělal topinky. Taky to brzy vyčichlo, když byly dveře na chodbu vyražený z pantů.“
„Ale ty boty, pane…,“ řekla Lai, „ty já neviděla.“
„Okej, Lai. Nejspíš jste si jich nevšimla.“
„Pane Fink,“ na to Mráček, „není to blbost? V tak mrňavým bytě že by se povalovaly tři páry bot, o kterejch by Lai vůbec nevěděla?“
„Nepovalovaly se tam dlouho.“
Mráček si málem ukroutil hlavu. „Ne že bych nečet detektivky,“ řekl. „Ale tohle je nad mý chápání. Kde se tam teda ty zatracený škrpály vzaly?!“
„No, víte,“ já na to, „jestli s vražedným úmyslem na někoho číháte v jeho bytě v paneláku a předpokládáte, že se to neobejde bez větší strkanice, třeba si sundáte boty, ne?“
„Kruci… Chcete říct, že to byly boty těch vrahounů?!“
„Jenom tak to říct nemůžu, i když se z bytu vytratili jak duchové. Jestli to byly opravdu jejich boty, tak se pěkně proběhli v ponožkách po Jižním Městě. Ale oni měli nejspíš někde za rohem přistavenej auťák.“ Nechal jsem Mráčka, ať se diví, a obrátil se k Lai: „Ještě mi povězte, kdy vám vyhrožovali?“
Podívala se po Thuyet.
„Říkala mi, že jí vyhrožovali telefonem,“ vysvětlil jsem šatnářce. „Zeptejte se, jak to přesně bylo.“
„Já zeptám.“
Nic jsem z toho nevykoumal. Den nebo dva po vraždě prostě někdo Lai zavolal do restaurace. Telefonem mají i v chodbě před kuchyní, pro případ, že právě nikdo není v kanceláři. Sluchátko zvedl vrchní Kotyza, který zrovna nevěděl, kam dřív skočit, kývl na Lai, že má hovor, a ta slyšela jenom ta slova, která mi řekla:
Drž hubu, ty žlutá opice. Anglicky. Načež se spojení přerušilo.
Mráček se mnou zašel za Kotyzou, ale ten si pamatoval jenom to, že to byl mužský hlas. „Povídal, abych mu zavolal Lai,“ řekl.
„Tak jsem ji zavolal. Jakej hlas to byl? Takovej obyčejnej.
Prostě chlap.“
„Říkal, že chce mluvit s Lai?“
„Jo.“
„Přímo ji jmenoval?“
„Počkejte… Možná že ne. Se mi zdá, že povídal - potřeboval bych mluvit s tou vaší žlutou číšnicí; a já povídám: myslíte Lai? A on na to: Máte jich tam víc? Neměl jsem čas na dlouhý řeči, tak jsem řek jenom: moment - a zavolal jsem na Lai, že má telefon.“
„Mluvil správně česky? Nebo měl nějakej přízvuk?“
„Mluvil stejně jako vy nebo já. Pražák.“
Vrátili jsme se do kanceláře, kde obě dámy decentně zasouvaly do pusinek orientální zákusky, které jsem ani neochutnal. „Povězte Lai,“ řekl jsem šatnářce, „že ji pan Mráček ráno zaveze na policii. Budou tam mít tlumočníka. Ať jim řekne všechno, co řekla mně.“
Thuyet to přetlumočila a Lai řekla, že okej.
S tím jsem se rozžehnal s Lai, paní Thuyet, Gustavem Mráčkem a Hongkongem. Lai mi věnovala na cestu jeden ze speciálních úsměvů, který by u Evropanky znamenal všecko.
Když jsem zaparkoval v Kubelíkově, zapálil jsem si a chvíli jen tak coural sem a tam. Zavřená dodávka bez firemního označení, která mě vyhnala z mého vystátého místa, se ještě pořád roztahovala blízko vchodu do domu, ve kterém bydlím. V telefonním automatu s vytlučeným sklem se někdo pokoušel dovolat někam strašně daleko.
O kus dál parkoval opl, který mohl patřit Dianě, ale taky nemusel, i když jeho barva souhlasila. Viděl jsem její vůz jen z okna v pátém poschodí a ještě k tomu za mizerného osvětlení.
Odemkl jsem dům a belhal se nahoru.
Bylo skoro jedenáct.
Zavolal jsem Janovi.
„Všecko mám,“ řekl. „Rodičové ještě dneska viděj rudě, jen zaslechnou jméno Červený. Podle tehdejšího vyšetřování má pravdu naše vnadná reportérka školního časopisu Vořezko. Aspoň oni to tvrděj a není proč jim nevěřit. Kde ses flákal? Už jsem ti párkrát volal.“
„Seber se a přijeď.“
„Ó jé. Padaly facky, šéfe?“
„Kdyby jenom facky,“ řekl jsem. „Hoď sebou, jo?“

„Furt mi blbne ten pitomej startér," na to Jano.
„Tak jdi na metro. Já tě pak domů hodím. Nebo se vyspíš tady."
„Okej. Jsem tam za půlhodinku."
Sotva jsem položil sluchátko, telefon zazvonil. „Prosím, Fink…"
„Tady je Nováková, jestli si na mě pamatujete."
„Přijde na to," řekl jsem. „Vaše příjmení je natolik běžný, že jste nanejvejš jedna z padesáti Novákovejch, který znám."
Samozřejmě jsem lhal, protože její krákorání bylo stejně těžko zaměnitelné jako její osobní parfém.
Uchichtla se, jako by se mnou chtěla koketovat, což mohlo slabší povahu smrtelně vyděsit. „Vy jste dobrej," řekla. „Já jsem přece ta Nováková, který jste slíbil pět litrů a pak jste s ní pěkně vyběh."
„Její vinou," řekl jsem. „Copak je? Rozmyslela jste si to s tou adresou a rodným číslem?"
„Jo, rozmyslela. Co vám mám povídat… Peníze potřebuju. A taky jsem si ještě na něco vzpomněla. Myslím, že je to pro vás dost důležitý."
„O co jde?"
„O co asi? Pane Fink, přece nechcete, abych o tom kdákala tady na ulici. Snad si nemyslíte, že mám doma telefon?"
„Tak pojďte kdákat ke mně," řekl jsem. „Je to v Kubelíkový šestnáct. Dole zazavoňte, já vám zabzučím. Pátý patro."
„Nebylo by to lepší u vás v kanceláři?"
„Myslíte, že taková návštěva v pozdní hodinu je pro dámu společensky neúnosná?"
„Ále, prdlajs. Jenom si myslím, že mezi štyrma očima přece jenom -"
„Paní Nováková," řekl jsem, „ženatej nejsem a sluhu nemám."
„Tak to jo… Za chvilku jsem tam."
Položil jsem sluchátko. Pověsil jsem sako na věšák u dveří.
Shodil jsem kšíry s waltrem, sako jsem zase sundal, pověsil tu zbrojnici a sako navrch. Přidal jsem k tomu kravatu. Pak jsem si šel umýt ruce. Opláchl jsem si taky obličej. Nejradši bych byl vlezl do sprchy, abych si prohlédl žebra a vůbec se trochu vzpamatoval.
Jednou jsem někde četl, že když se vypráví takovýhle příběh, je slušné dát posluchači nebo čtenáři šanci, aby na všechno přišel sám. Myslím, že jsem to udělal, aspoň jakžtakž. Pokud jsem něco zamlčel, bylo to jen proto, že mi na to nezbyl čas.
Ještě před příchodem Jana a Novákové jsem musel vyřídit jednu důležitou věc, která mi už pár hodin kazila náladu.
Šel jsem do obývacího pokoje, chvíli jsem postál na prahu a rozhlížel se; po minutě jsem uvěřil, že mě intuice a zkušenosti neklamou, lehl jsem si na podlahu, obrátil se na záda a vsoukal se pod konferenční stolek.
Uprostřed desky byla malá krabička přichycená přísavkou a ještě zajištěná dvěma proužky izolepy.
Nejdřív jsem měl chuť ji utrhnout a vyhodit oknem, ale pak jsem vylezl zpod stolu, posadil se, zapálil si cigaretu a rozhovořil se jako kniha: „Milá Diano. Ač fyzicky zdatnej, jsem blbej. Tímto ti na vědomost dávám, že jsem teprv teď, přesně v jedenáct třicet šest večer objevil vysílačku, kterou jsi mi ve víru vášně přilepila pod stůl. Než ji utrhnu a pošlu nevyplaceně Chrm-brmovi, rád bych ti objasnil, jak jsem na ni přišel. Doktor Drbohlav si zřejmě myslí, že takovej soudce Ondráček je pro mě nedosažitelnej. Což není pravda, protože jsem si s ním dneska docela pěkně popovídal po drátě. Tenhleten Ondráček mi sdělil, že informace, který měl podle tvrzení tvýho šéfa poskytnout on jemu, poskytnul naopak tvůj šéf Ondráčkovi. Dneska v devět třicet dopoledne mu volal, že jsem mu řek o svý účasti na záležitosti druhýho nože. Což není pravda, protože jsem u vás v kanceláři byl až v půl jedný. První, komu jsem to přiznal, byl vyšetřovatel kapitán Volejník, a to se stalo až po jedenáctý hodině. Ti dva kluci to u výslechu nepřiznali. Volejník to věděl od Ondráčka a Ondráček od tvýho šéfa. Odkud to moh vědět tvůj šéf? To za prvé.
Za druhé další důkaz Chrm-brmovy vševědoucnosti: Dneska volal Mráčkovi, a chtěl na něm, aby mu přečet do telefonu jistou báseň, kterou mladej Mráček věnoval Dung. O tý básni nevěděl nikdo, jenom já. A teď, má lásko, věz: Jak o tom druhým noži, tak o tý básni se mluvilo v mým obejváku včera před půlnocí. Nebyl u toho nikdo, jenom já a dva kluci, který mi o tom řekli. Pojal jsem podezření, že má Chrm-brm magickou kouli, nebo mi sem nasadil trpajzlíka, kterej vždycky vyleze klíčovou dírkou a uhání mu všecko vyslepičit ještě teplý. A protože jsem si všimnul jedný zavřený dodávky, která parkuje před mým barákem už druhej den, ačkoliv tam ještě nikdy neparkovala, dal jsem si to snadno dohromady. Někde v kvartýře mám štěnici a v tý dodávce někdo monitoruje, co se u mě povídá. Roním slzy ještě teď, když si uvědomím, kdo jedinej mi sem tu štěnici moh vpašovat. Jaký je to pro mě zklamání, to si ani nedovedeš představit. Licoměrnice! Pro tohle jsi se mnou prožila tu vášnivou noc? Nevzpomínáš si? Rád ti to všechno popíšu od minuty k minutě, abys viděla -"
Přerušil mě zvonek zdola.
„Moment," řekl jsem. „Někdo zvoní. Budu si s ním povídat v kuchyni a tady ti zatím pustím trochu hudby, miláčku. Až návštěva vypadne, tak ti to dopovím."
Zapnul jsem tranzistorák, postavil ho na stůl, šel jsem do předsíně a zvedl sluchátko domácího telefonu. Myslel jsem, že je to Jano, ale byla to Nováková.
Zmáčkl jsem bzučák, pootevřel dveře a šel postavit vodu na kafe.
Vyndal jsem z kredence dva šálky, nasypal do nich kávu, přidal cukr do cukřenky a tak dále.
Klika cvakla, dveře vrzly. Vykráčel jsem z kuchyně, abych dámu přivítal, a s podivem jsem konstatoval, že si s sebou vzala ochranku. „Byla bych ráda, kdyby to hoši taky slyšeli," řekla.
„Víc hlav, víc rozumu, že jo… Snad vám to nevadí, pane Fink."
„Že jste nevzala taky to svý invalidní dítě," řekl jsem.
„Chuděrka se mohla trošku povyrazit… Nějakou tu čokoládu na vaření bych tady taky našel."
„Žádný invalidní dítě nemám. Jenom tuhle synáčky… Mirek a Sváťa. Klidně jim tykejte."

Mirek a Sváťa vypadali nějak ke třicítce. Oba měli zimní bundy, které jim dělaly ještě širší ramena, než měli. Jejich chladně lhostejné pohledy vyjadřovaly vztah úspěšných podnikatelů k pochybnému soukromému šerlokovi. Jak by ne, zmohli se na prosperující podnik. Lámal jsem si hlavu, na co se zmůžu já, když jsem nechal bouchačku na věšáku pod sakem.
„Těší mě, hoši," řekl jsem. „Zrovna jsem postavil na kafe, jenom přidám dva hrnky. Jéžiš, nezouvejte se."
„Přece vám tu nenaděláme," řekla ta vypráskaná matička. „Máte to tady pěkný, to je teda rozdíl od tý vaší kanceláře. Na fízla jste vlastně docela seriózní pán, že jo… Až je mi skoro žinantní, že jsem vám řekla falešný jméno."
„Nepovídejte," já na to. „Falešný jméno… Tak vy nejste Novákovi?"
„Ne. My jsme ňáký Severovi."
Kdybych si to býval už chvíli nemyslel, musel bych teď leknutím padnout do mdlob. Takhle jsem jenom pokrčil rameny.
„To je přece jenom míň frekventovaný jméno než Novákovi," řekl jsem. „Vlastně ho znám jenom z jednoho inzerátu."
„Z jakýhopak?"
„Ze Zlatejch stránek. Se mi zdá, že je to nějaká autodoprava."
„Severa Spedition?"
„Jo, nejspíš."
„No vidíte," na to baba, „tak to jsme my, pane Fink."
„Paní Severová," řekl jsem, „dejme tomu, že jste opravdu majitelka tý autodopravy. Jak mi teda chcete vysvětlit, že nosíte pugéty nějaký bábě na Vinohradech, aby vám odkázala pár krajkovejch podolků a hrníček na kafe se zlatým štráfkem?"
„Pane Fink… Chci s váma mluvit o jinejch věcech."
„Jo… A pospěš si s tím, mami," ozval se jeden z mládenců.
Žádný tajemný Many. Mami. Měl bych si dát vyšetřit sluch.
Popadl jsem podnos. „Račte tuhle do obejváku," řekl jsem. „Kafe už se nese."
19
Držel jsem oběma rukama tác se čtyřmi šálky a cukřenkou. Severová šla přede mnou a její dva synáčkové za mnou. Všichni byli v ponožkách.
Když jsem postavil tác na stolek, vypnul jsem rádio a nabídl svým milým návštěvníkům místa.
„Tak o co kráčí, paní Severová?" zeptal jsem se bodře.
„Vy jste mluvil se spolubydlící tý zavražděný," řekla.
„Pár slov jsem s ní prohodil," řekl jsem. „Proč se ptáte?"
„Copak vám řekla?"
„Ále… Dohromady nic, co by mi pomohlo."
„Mami, neser se s ním," řekl Mirek. „Nemá to cenu, stejně mu musíme zacpat hubu. Ať vyklopí, kde je ta žlutá vopice, a můžem to tady skoncovat."
„Co to slyším?" řekl jsem. „Vůbec vás nechápu, pane Severa.
Pročpak jste sem vlastně s maminkou přišli?"
„Helejte," řekla Severová, „já to na vás vybalím rovnou, když si o to říkáte. Můj pošahanej nejmladší synáček si tu zatracenou žlutou couru chtěl vzít. Bejvala bych na to nekápla, kdyby za mnou nepřišla sama. Řekla jsem jí od plic, že žádnej Severa si s takovou ani nešmrncne, natož aby si ji vzal. Ta drzá rákosnice mi na to řekla, že se milujou, že jsou zasnoubený… Bóže, taková kravina. Všecky do jedný maj syfla, pokud ne ajds. Vyrazila jsem s ní dveře."
„Kam se poděl váš idealistickej internacionalismus?"
„Žádnej není. Sežral jste mi to i s navijákem."
„Ne tak docela, paní Severová. Ty vaše protirasistický projevy a vyznání pionýrský lásky k Robesonovi jste přepískla. Sakra, kolik myslíte, že mi je? Šestnáct? Nežral jsem vám to, ale nemyslel jsem si, že by vás to mohlo zahnat tak daleko. Je mi nanic, když si uvědomím, že byste zaškrtila Lai, kdybych vás bejval v pravou chvíli nekop do hlavy."
„Doprdele," řekl Mirek. „Ten ztracenej dědek -"
„Drž zobák," řekla Severová. „Teď mluvím já."
„Nač se vykecávat," řekl ten druhý, zapomněl jsem, jak se jmenuje. Aha, Sváťa. Takové pokojné jméno. „Ať to vyklopí a zabalíme to."
Severová si osladila a začala míchat. „Tak koukejte, pane Fink," řekla. „Ten kopanec do hlavy vám teda odpouštím. Teď jde o důležitější věci. Asi je vám jasný, že tu couru v Riegráku jsme sejmuli taky my. Náš Luboš je paličatej a rozmluvit by si to nedal, a jak to tak vypadalo, ona taky ne. Myslela jsem, že to bude vypadat na nějakýho úchyláka, proto jsme jí stáhli ty gatě."
„Nebyla znásilněná," řekl jsem. „Chyba."
„A kdo ji měl znásilnit, člověče? Žádnej Severa -"
„Jasně. Kterejpak Severa by takhle moh prznit rasu."
„Drž hubu," řekl Mirek.
„Klidně mluvte anglicky, mladej," já na to. „Ohromně vám to jde."
„Mami, já mu jednu -"
„No tak, Mirku… Musíte je omluvit, pane Fink. Maj vztek, že na ně stačil starej páprda. Taky z toho nemám nejlepší pocit…
Všecko jsme to zmastili, sakra. V Riegráku nás někdo vyplašil, kluci mi s baterkou utekli, já měla v ruce ten nůž, jak jsem jí řezala řemen u kaťat… Mysleli jsme, že je po ní, dostala pár pořádnejch, jenže ona se najednou vzpamatovala, hodila sebou a napíchla se mi na nůž - a jak se zase skácela, vyškubla mi ho z ruky. Já ho v tý tmě nemohla najít, jako na

potvoru mi vypad i futrál a už jsem neměla čas škrtat zapalovačem… Ale i tak to nakonec vypadalo dobře, nikdo po nás nešel. Potom jste byl v tý televizi, tak jsem teda za váma šla, abych z vás něco vytáhla…“
„A vymyslela jste si ty dva Vietnamce. To jsem se potom nasmál, paní Severová.“
„Vy jste mi moc nevěřil, co?“
„Jak bych moh? Nějaká Nováková, která krade pro nemocný dítě v samoobsluze a přivezou ji ke mně v seatu toledo? Předpokládal jsem, že vás nastrčila Mráčkova máma.“
„Hergot, jak můžete vědět, v čem jsem přijela?“
„Poslal jsem za váma žižkovský skauty,“ řekl jsem.
„Že vám je do srandy.“
„Bodejť by mi nebylo, když si představím, jak jste tím sajrajtem na Jižním Městě klusali v ponožkách. Proto jsem říkal, abyste se nezouvali… Mohli byte přijít o další boty. Ale vy jich asi máte dost, že jo.“ Vypadali, že se na mě vrhnou všichni najednou, tak jsem honem pokračoval: „Ještě pořád bysme se mohli nějak dohodnout, paní Severová. O vás přece mimo mě nikdo neví.
Kdybyste za mnou bejvala nepřišla, nic podobnýho by mě nenapadlo.
Takhle jsem holt začal větřit podraz, když jsem si ověřoval, co jste vlastně zač. Měla jste jít pěšky nebo v nejhorším na tramvaj.“
„Takovejch značek po Praze jezdí.“
„To jo, jezdí. Jenomže všechny nemaj stejný espézetky. Tu vaši mám napsanou a informovat se v ústřední evidenci motorovejch vozidel pro mě není problém. Dá to míň práce, než zjistit, že ta bába v Krkonošský neexistuje. Ale to jsou jenom takový blabla, paní Severová. Pojďte se dohodnout, jak to spláchnem.“
„Co myslíte vy?“
„Zkuste něco navrhnout,“ řekl jsem hamižně. „To víte, za pět litrů to nebude.“
„Aha,“ kýval Severová. „Nezdanitelná odměna za protislužbu. No dobrý, to chápu. A kdo nám zaručí, že nesbalíte prachy a pak to nepoložíte?“
„To vám nezaručí nikdo. Tak se tyhle kšefty nedělaj, paní Severová. Prostě byste mi museli věřit a taky by to muselo bejt na obchodní bázi. Já vám něco řeknu… Když vás dostanu do lochu, budu z toho mít akorát slávu a pár tisíc od fotra toho kluka, kterej z toho bude venku. Zatímco když se dohodnu s vámi, trhnu na tom dvě stě tisíc.“
„Dvě stě tisíc…?“
„Dejme tomu dvě stě jako základ, o kterým se můžem bavit. Ale zaonačím to tak, že odsouděj toho, co už maj, nebo toho druhýho, kterýho jsem jim chtěl dohodit. To už je jedno… A vy budete mít k dispozici jednoho štědře sponzorovanýho agenta, kterýho budete moct oddělat, až vám poleze krkem - jestli se nechá. Jenže on se nenechá a ještě napíše a uloží u advokáta výpověď o tom, jak to doopravdy bylo. Rozumíte? S pokynem: Otevřít v případě náhlého úmrtí nebo zmizení klienta.“
„Odděláme vás rovnou,“ řekl Mirek.
„No jo, ale to vás dostanou, pane Severa. Nemůžete kráglovat lidi na potkání. Problém je v tom, že Lai ví o tom, jak vaše paní matka jednala s Dung. Zatím mlčela, protože jste ji postrašili telefonem, ale co kdyby to přece jenom shodila? Proto jste za ní přece byli… Chtěli jste ji umlčet dřív, než si s ní promluvím.
Měli jste klíče, který jste sebrali při tý nepovedený akci v Riegráku, ne? Zuli jste se, abyste nedělali rámus, a pěkně si počkali… Jenomže jste nepočítali, že přijedu s ní. Teď ji vyslechne jistej kapitán Volejník a podezření se začne pomalu ale jistě stěhovat na adresu Severa Spedition. Nezapomeňte taky na ty boty… a nějakej ten otisk prstu se tam určitě taky najde.“
„Že bych vás jó milovala, to teda ne,“ řekla Severová. „Ale v tom, co říkáte, něco je.“
„Nemusíte přece milovat obchodní partnery.“
„Co ta Lai? Když to zejtra vykecá… Kruci, musel jste mě kopat do hlavy? Stačilo pár vteřin a bylo po ní.“
„Pro vás je to jako bacit králíka za uši,“ řekl jsem.
„O co je taková žlutá kurva víc? Ten králík má větší cenu.“
Zasmál jsem se.
„Hele, mami,“ řekl Mirek, „on si z tebe dělá srandu. Jenom to protahuje, protože se bojí o kejhák. Přece bys mu nevěřila, že by za blbejch dvě stě tisíc -“
„Plus pravidelnej sponzorskej příspěvek,“ řekl jsem. „Těch blbejch dvě stě tisíc je jenom záloha.“
„Nevěřila bych mu, kdyby se nechoval tržně,“ řekla Severová. „Jak vidíš, chce z toho vytřískat majlant. A já mu ty prachy klidně dám, když budu vědět, že za ně odvede práci. Kšeft je kšeft. A tyhle soukromý fízlové berou každej, jen když hodně vynese. No nemám pravdu, pane Fink?“
„To je tutovka, paní Severová. I když každou práci neberu.“
„V tomhle případě budete muset.“
„Všichni budeme něco muset,“ řekl jsem. „Já mlčet a vy platit.“
„Tak jsem to nemyslela, pane Fink.“
„Ne že bych vám rozuměl,“ já na to.
„Jak to tam dopadlo?“ zeptala se. „Co policajti?“
„Nic jsem jim neřek, to nemám ve zvyku.“
„A dál?“
Řekl jsem, že nemám tušení. „Vyslechli mě, a když viděli, že vlastně nic nevím, poslali mě domů. Tak jsem jel.“
„Vy lžete, až se vám práší od huby,“ řekla Severová a praštila přitom do stolu, až jsem se lekl, že se zespoda odlepí ten mikrofónek. „Viděli jsme, jak ji berete do auta. Jenže jste se nám ztratil, když nám před mostem spadla červená. Kam jste

ji vez?“
„Na takovejchhle informacích jsme se nedomlouvali.“
„Hele,“ vložil se do toho Mirek, „nekličkuj, parchante.“
„Hoši,“ řekl Severová, „byla bych docela ráda, kdyby nám to řek.“
Nebyl jsem připravený na to, že mě ten automontér rovnou takhle v sedě praští do žaludku. A jak jsem se po té ráně sehnul, nabral mě hákem, div mi nepřerazil sanici. Shodilo mě to z gauče na podlahu, a než můj ubohý mozek stačil dát nějaký povel tam někam, už jsem skoro žádný mozek neměl. Abych úplně neumřel, přinesli z koupelny kýbl plný studené vody a vylili mi ho na hlavu.
„Tak kampak jste ji vez, pane Fink?“ zeptala se Severová. „Mějte rozum.“
„Nikam jsem ji nevez.“
Prásk. A kopanec do žeber. A znova prásk. Utěšoval jsem se tím, že mě nezabijou, dokud jim neřeknu, kde je Lai. Ale za chvilku už jsem si začal myslet, že mě zabijou tak jako tak, protože na mě mají příšerný vztek. „Kam jste ji vez?“ Prásk.
„Tak bude to?“
Prásk. A tak dále. Neviděl jsem na oko a v hlavě mi duněly buchary.
„Je v Uhříněvsi,“ zablekotal jsem. „Má tam sestřenici. Nechali mě, abych ji tam odvez.“
„Kde to je?“
Ne že bych to zrovna v Uhříněvsi znal. „Je to takovej malej baráček,“ řekl jsem. „Já nevím, jak se ta ulice jmenuje… Jéžišmarjá, jenom už mě nemlaťte do hlavy.“
„Sváťo, polej ho.“
Druhý kýbl. Trošku mě to vzpamatovalo. Koberec pode mnou mlaskal.
„Našel byste to?“
„Jo.“
„Ta sestřenice tam bydlí sama?“
„Se dvěma malejma dětma. Éh… Au. Je to svobodná matka.“
„Dobrá, pojedete s náma,“ řekla Severová. „Taky s náma půjdete dovnitř, pane Fink. Zmáknete to sám, hoši si vás pohlídaj.
O prachy nepřijdete, nebojte se. Ale včetně těch dvou. Můžu přidat deset za ty parchanty, jestli budou mít smůlu a probuděj se.“
„Mami,“ na to Mirek, „nemuseli bysme mu dávat nic. Když sejme ty dvě a k tomu ty fakany, bude toho mít na triku tolik, že do smrti neotevře hubu ani u zubaře.“
„Do toho mi nekecej,“ řekla Severová. „Kšeft je kšeft. Aspoň se nebude pokoušet o nějakej podraz.“
Podíval jsem se na ni z podlahy krhavým okem a zachrčel: „Ale to chce aspoň padesát předem, paní Severová.“
Hrábla do náprsní kapsy a vytáhla vypasenou šrajtofli. „Vy se mi začínáte líbit,“ zasmála se. „Tuhle je máte. Zbytek zejtra… a dalších sto, až dostane flastr někdo jinej. Je mi fuk, kdo to bude.“
„No jo, ale to na ty prachy můžu čekat dva roky.“
„Pane Fink,“ řekla sladce a přepočítávala přitom na stole těch padesát tisícovek, „tak si holt počkáte. Jestlipak není lepší mít sto tisíc a na dalších tutovejch sto čekat dva roky, než ještě tuhle noc prdět do hlíny? To by si rozmyslel každej. Co?“
„No jo, asi máte pravdu, paní Severová. Pomohli by mi hoši na nohy?“
„Tak ho zvedněte,“ řekla. „Pomozte mu do koupelny, ať se trošku zrichtuje.“
Najednou zazvonil zvonek u dveří.
„Mirku,“ řekla tiše Severová a shrábla těch padesát obrázků Františka Palackého. „Sváťo…“
Oba hodní hoši vytáhli z kapes bouchačky. Severová schovala peníze a připojila se.
„Pěkný revolvery,“ řekl jsem. „To je Sauer, co? Nebo Korthův Combat. Máte na to papíry? Jenom ať si s tím proboha neublížíte.“
„Hergot, držte tlamu. Kdo je to?“
„Nevím.“
„Kterej zvonek to je?“
„Zdola.“
„Tak hybaj ke dveřím,“ zavelela Severová. „Mirku…“
Kráčel jsem do předsíně jako robot. Waltr na věšáku pod sakem byl velké pokušení, ale díky třem revolverům Severovic gangu jsem odolal.
„Stojím za tebou, ty starej mizernej fízle,“ sdělil mi Mirek.
„Jestli cekneš, že tu někdo je -“
„Nejsem sebevrah.“ Šel jsem k domácímu telefonu a zvedl sluchátko. „Tady Fink. Co je?“
„Otevři,“ řekl tiše Jano. „Bude veselo.“
Mirkův revolver se mi zabořil mezi lopatky.
Zmáčkl jsem bzučák.
„Kdo to byl?“ zeptala se Severová.
„Kolega.“
„Sám?“
„Mám jen jednoho. Pomáhá mi se sháněním důkazů.“
„Dá se koupit?“
„Toho můžete mít za pár babek. Viděl bych to tak na dvacet třicet táců.“

„Doprdele," řekl Mirek, „mně se to nelíbí. Já bych je radši oba sejmul."
„A jak najdem ten zasranej čínskej barák v Uhříněvsi, ty pitomo?" řekla Severová, které zřejmě pochodovaly nervy.
„Zalezte do obejváku, hoši. Vy mu otevřete, pane Fink. Je ozbrojenej?"
„Leda palcátem," řekl jsem.
„Kurvanoha," řekl najednou Sváťa, „kde máte bouchačku?"
„Kde bych ji měl? V šupleti."
„Ve kterým šupleti?"
„V kanceláři. Myslíte, že ten krám tahám domů?"
Pak se venku za dveřmi ozvaly kroky, zastavily se, nohy sebou zašoupaly o rohožku a někdo zaklepal.
„Uhněte," řekla Severová a podívala se kukátkem. „Je to takovej velkej silnej chlap s černým bíbrem?" zašeptala.
„Jo. To je on."
Couvla za Hýtou a Batulem ke dveřím obývacího pokoje a ukázala mi, abych otevřel.
Dal jsem si s tím načas, harašil jsem bezpečnostním řetízkem a hlasitě jsem přitom vítal hosta, aby Severovi viděli, že se snažím. Pak jsem prostě riskl kulku v zádech, dveře naráz rozrazil dokořán a skočil po hlavě na chodbu.
„Pozor, budou střílet," zařval jsem.
„Vpřed," zařval někdo jiný.
Po stranách dveří bylo nejmíň deset poldů od přepadového komanda.
Vrazili dovnitř svým obvyklým frajerským stylem a hned ten první to koupil. Druhý a třetí už asi ne, protože se vesele střílelo dál.
Zůstal jsem venku s Janem, leželi jsme u zdi na břiše a čekali, jak to dopadne.
Samozřejmě to dopadlo, jak se dalo čekat.
Kromě Severovic rodiny a kávového servisu rozstříleli kdeco; i ten originál od Tichého.

20

Doktor Ondráček byl pomenší kulatý padesátník a kouřil malé krátké doutníky. Když mě po příšerné noci plné výslechů, ohmatávání žeber, protokolů, lepení flastrů a čekání zavedl kapitán Volejník do jeho kanceláře, seděl tam s ním nějaký dost nepříjemný chlápek, ze kterého se vyklubal prokurátor jménem Brodský; čekal tam zřejmě jenom proto, aby si mě prohlédl zblízka, protože se mnou neztratil slovo, jen mi studeně stiskl ruku a po další zdvořilostní minutě odešel. Vzhledem k tomu, jak jsem vypadal, jsem ani nečekal víc.
„Nemůžu říct, že bych podobné metody schvaloval," řekl mi soudce Ondráček po chvilce dalších zbytečných plků o včerejším zákroku policie v mém bytě. „Doktor Drbohlav bude mít problémy s advokátní komorou, pokud na něj podáte stížnost. Měl byste ovšem pochopit, že vám nedůvěřoval a byl veden poctivou snahou prospět svému klientovi, při čemž právě jeho neetický přístup k získávání informací vám zachránil život. Jenom díky pohotovosti paní Krulichové, která z vaší rozmluvy se Severovou pochopila situaci a zavolala přímo mně, jste vyvázl o vlásek. Takže byste měl uvážit, jak dalece by bylo adekvátní této situaci vést na ten odposlech stížnost…"
„Já na to kašlu, pane doktore," řekl jsem. „Doktor Drbohlav má prostě svoje metody. Doufám, že s jeho kanceláří nebudu mít už nikdy co dělat."
„A já zase s váma," řekl Volejník. „Nejste vy dobrodruh, člověče?
Proč jste těm Severovým neřek, že už to všecko nemá smysl, protože toho nejmladšího máme? Musel jste se nechat zbytečně přizabít?"
„No, víte," řekl jsem, „když o tom nemluvili, napadlo mě, že jste jim to zatím úmyslně neřekli. Protože jinak bylo dost těžko vysvětlitelný, že by to ještě večer nevěděli, když jste Luboše vyslýchali a zabásli dopoledne."
Ondráček se po Volejníkovi podíval s jakýmsi potutelným pousmáním. „Vy si opravdu myslíte, že jsem padlej na hlavu?" řekl mi Volejník. „Poslal jsem za nima, hned jak mladej podepsal poslední kopii svý výpovědi. Jenomže v tom jejich hostivařským podniku byla akorát cedule, že je z technickejch důvodů zavřeno, a nějaká bába, která uklízela ve vile, mejm chlapům řekla, že Severovi by měli bejt v autobazaru nebo v servisu v Braníku, a jestli nejsou v Braníku, tak jsou v tom druhým servisu ve Zdibech, a že tak jako tak neví, kdy se vrátěj, protože má vlastní klíče a oni se jí samozřejmě nezpovídaj. Honili jsme se za nima celý odpoledne. Jenom si nemyslete, že mi nedošly jistý souvislosti."
Myslel jsem si to, ale neviděl jsem důvod, proč ho před Ondráčkem shazovat. Cukalo mi v oku, do kterého mě praštil Severa, ani jsem nevěděl, jestli Mirek nebo Sváťa. Zdálo se mi, že ze zdí soudní budovy vane siroba a rmut, zatímco venku za okny bylo slunečné ráno a vrabci cvrlikali, jako by se všichni najednou zbláznili.
Na římse okna se nadýmal a vrkal holub.
„Jak to vypadá se Severovými?" zeptal jsem se.
„Pokud vím," řekl Ondráček, „leží Severová na jednotce intenzívní péče a nejspíš tam už zůstane. Její starší syn to má za sebou.
Mladší vyvázl s průstřelem ramene." Pousmál se. „Podnik připadne celý tomu nejmladšímu… A ten ho nejspíš prodá a odjede rovnou do Afriky."
„To vám říkal?"
„Ano. Prý se chce dát najmout jako kopáč u nějakého anglického archeologického průzkumu v Tanzánii."
„Takovej hodnej mládenec," řekl Volejník. „Kde se v tý rodině vzal? Jeho máma a bráchové to do nás prali jak u Verdunu. Divím se, že máme jenom jedno středně těžký a tři lehčí zranění. Mohli jsme mít i mrtvý. Kdybych bejval věděl, jaký rodeo z toho bude, v životě bych si nedovolil poslat tam napřed toho vašeho kolegu."
Tu noc jsem měl prostě kliku; Jano se zdržel, protože ho cestou napadlo, že koupí fláděru v jedné večerce, a musel tam vystát frontu. Přišel před dům ve chvíli, kdy už tam nervózně přešlapoval kapitán Volejník, který čekal na přepadové komando a jedním uchem poslouchal z dodávky můj rozhovor se Severovými.

Protože bylo nebezpečí, že mě použijí jako rukojmí, kdyby je začali otevřeně obléhat, nabídl se Jano, že prostě zazvoní a půjde nahoru… Skoro mě mrzelo, že jsem neviděl zásahovou jednotku, jak se za ním plíží v ponožkách. Musel to být pohled pro bohy.
„Já myslím," řekl mi Ondráček, „že můžete být spokojený. Pravda je, že jste jako obvykle postupoval poněkud samorostle, ale podle informací, které o vás mám, už pravděpodobně jiný nebudete.
Neuvažujete někdy o tom, že byste konečně odešel na zasloužený odpočinek?"
„Uvažuju o tom furt," řekl jsem. „Pokud mám čas."
Ještě chvíli jsme takhle žvanili, načež Ondráček vstal, naklonil se ke mně přes stůl a podal mi ruku.
Podal mi ji i kapitán Volejník.
„Na shledanou," řekl jsem ve dveřích.
„Ehm… Na shledanou, pane Finku," řekl soudce Ondráček.
„Sbohem," řekl kapitán Volejník.
Nejspíš byl věřící.
Šel jsem do kanceláře, protože se mi do rozstříleného bytu nechtělo. Na záznamníku jsem měl dva vzkazy; jeden od Lípovce z televize a druhý od Diany. Ten druhý zněl: „Prosím tě, odpusť mi to."
Na pana Lípovce z televize jsem se vykašlal. Zavolal jsem Chrm-brmovu kancelář, a když se ozvala Diana, řekl jsem: „Odpouštím ti to."
Pak jsem položil sluchátko, zlehýnka, jako když ukládáte do rakvičky zasnulé nemluvně.
Nato přišel Jano s tou fláděrou, kterou jsme včera samozřejmě nevypili. Pálili jsme tabák, vedli všelijaké řeči a popíjeli, dokud v láhvi něco bylo. O čem vlastně všechny ty řeči byly, jsem vzápětí zapomněl, ale docela určitě jsem ho seznamoval s metodou identifikace nepřítomných pachatelů trestných činů podle smradu.
„Jsou chvíle," řekl jsem mu po třetí sklenici, „kdy i člověk - tedy nikoli pouze pes - dokáže zachytit pachovou stopu, pokud je dostatečně silná. Ale nesmí si splést česnek se segedínským gulášem."
Potom zazvonil telefon a můj známý polda z evidence mi sdělil, že majitelem seatu toledo s číslem, na které jsem se ptal, je nějaký doktor Jiří Mrkvička ze Zahradního Města. Mohlo mě napadnout, že si na to vezmou cizí auťák z vlastního autoservisu.
Nějak kolem čtvrté přišel McIntyre v doprovodu habána, který jako by Gustavu Mráčkovi z oka vypadl. „Povídal táta," řekl mi, „že bysem vám měl poděkovat."
„Není zač," řekl jsem.
„Rádi bysme vás pozvali na oslavu Cloudova propuštění," řekl McIntyre. „Trošku popít, pokecat, poslechnout si muziku a tak…
Plukovník vás chce zapsat do stavu jako čestnýho důstojníka a Howard s Redem o vás napsali písničku, pane. Jmenuje se Kapitán Fink."
„Na to se přece nemůže nic rýmovat."
„Co by nemohlo?" řekl Ivan Mráček. „Kapitán Fink, beng-bang-bong-bing! Víte, to je refrén a takňák to vyjadřuje, že se holt s ničím moc neserete."
„Ježíšikriste," řekl jsem.
Když odešli (účast na jejich vojenském shromáždění jsme s Janem, jsouce podroušeni, slíbili), bylo pomalu šest a Jano jaksi rozpačitě prohlásil, že mě musí opustit, neboť má od osmi lístky do jednoho premiérového kina a měl by si předtím aspoň vykloktat a vyčistit zuby. Zeptal jsem se ho, jestli si kupuje dva lístky, aby si mohl pohodlně sednout, načež z něj vylezlo, že jde s Kamilou Burýškovou. „Chce se mnou přitom udělat rozhovor pro Vořezko, když ses na ni ty vyflák."
Dal jsem mu své požehnání.
Pak mi zavolal Gustav Mráček, že na moje konto poukazuje pětadvacet tisíc, protože si zasloužím prémii, a že ode dneška mám v jeho restauraci vždycky rezervovaný stůl. Nechtěl jsem se s ním hádat. „Taky jsem slyšel," dodal, „že prej máte byt v dezolátním stavu… Někoho vám tam posílám na úklid, přijde asi v půl sedmý. Tak buďte doma."
Řekl jsem že doma budu, protože kde jinde bych taky měl bejt, zamkl jsem kancelář a šel do svého neveselého domova, kde byly na všem závěje omítky, střepy a třísky. Protože to samozřejmě zčásti odnesla i okna, pustil jsem topení na plné pecky, a pak jsem jenom tak seděl na gauči, kouřil, tupě civěl na zaschlé krvavé skvrny na koberci, počítal díry ve zdech a říkal si, že bych udělal nejlíp, kdybych vyhověl soudci Ondráčkovi, se vším praštil, ten bunkr prodal a odstěhoval se na venkov.
V půl sedmé někdo zazvonil.
Bylo mi naprosto jedno, kdo to je, i kdyby to byl třeba sám vietnamský velvyslanec s Ho Či Minovým řádem první třídy s rýžovými klasy a diamanty, ale pravděpodobně to byl pan Honzl, údržbář z Hongkongu. Zmáčkl jsem bzučák, pootevřel dveře na chodbu a vrátil se na gauč.
Chvíli nato někdo lehce zaklepal.
„Jen dál," zavolal jsem. „Dnes vstup volný, vojáci a děti polovic."
Příchozí zaklepal ještě jednou.
Vstal jsem a šel do předsíně.
Ve dveřích stála Lai ve svém dlouhém černém kabátě; v ruce držela výkonný restaurační vysavač, který ji táhl k jedné straně. „Šéf mluvil, že váš home is in disorder," řekla. „Já dělám vám tu spring cleaning, yes?"
„Probůh," řekl jsem, „přece se mi tady nebudete dřít, Lai?"
Postavila stroj na podlahu, podívala se na mě s tím svým milostiplným úsměvem a řekla: „Vy veliká detektiv, okej?"
„Okej," řekl jsem. „A nosím pistoli."

Libouchec, březen - duben 1997